

Love Game - Trò Chơi Tình Yêu

Contents

Love Game - Trò Chơi Tình Yêu	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	23
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	33
13. Chương 13	37
14. Chương 14	43
15. Chương 15	47
16. Chương 16	52
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19	66
20. Chương 20	70
21. Chương 21	77
22. Chương 22	81
23. Chương 23	87
24. Chương 24	90
25. Chương 25	93
26. Chương 26	105
27. Chương 27	108
28. Chương 28	115
29. Chương 29	121
30. Chương 30	126
31. Chương 31	132
32. Chương 32	136
33. Chương 33	146
34. Chương 34	159
35. Chương 35	163
36. Chương 36	173
37. Chương 37	179
38. Chương 38	188
39. Chương 39	196
40. Chương 40	203
41. Chương 47	216

42. Chương 48	227
43. Chương 49	242
44. Chương 50	250
45. Chương 51	259
46. Chương 52	265
47. Chương 53	272
48. Chương 54	282
49. Chương 55	289
50. Chương 56	297
51. Chương 57	305
52. Chương 58	316
53. Chương 59	325
54. Chương 60	331
55. Chương 61	340
56. Chương 62	348
57. Chương 63	355
58. Chương 64	364
59. Chương 65	375
60. Chương 66	382
61. Chương 67	393
62. Chương 68	405
63. Chương 69	416
64. Chương 70	428
65. Chương 71	440
66. Chương 72	449
67. Chương 73	466
68. Chương 74	478
69. Chương 75	487
70. Chương 76	493
71. Chương 77	505
72. Chương 78	514
73. Chương 79	528
74. Chương 80	540
75. Chương 81	550
76. Chương 82 End	562

Love Game - Trò Chơi Tình Yêu

Giới thiệu

*Thể loại: tình cảm, bạo lực, vui buồn cũng có, phần đầu thì cũng không là smut mấy nhưng về sau

1. Chương 1

Cháp 1:

Cái Kết.!

Quay trở lại quá khứ:

Tại văn phòng tập đoàn SPY.

” Anh nói gì, không phải chúng ta đã kí hợp đồng rồi sao?”-Tổng giám đốc Thiên Anh Võ.

Đầu dây điện thoại bên kia: ” Rất xin lỗi thưa ông, nhưng bên tập đoàn KEY đã từ chối vì có người khác ra điều kiện cao hơn chúng ta, hơn nữa trong hợp đồng không có điều khoản cấm về việc này”.

.....

Ông Thiên Anh Võ gương mặt chuyển sắc từ ngạc nhiên đến thất vọng rồi sau đó chuyển sang đỏ tím tái vì giận dữ.

” Bọn khốn, tụi nó tính chơi mình mà, khốn khiếp, hợp đồng triệu đô... còn khoản nợ ngân hàng...coi như mình phá sản mất..”

Thay vì về nhà, nhưng ông Võ đã vào quán uống vài ly rượu. Vào đó ông ko ngờ lại tình cờ gặp Chủ tịch KEY tại đó đang tiếp rượu cùng đối tác.

Ông giận run nên đã lập tức chạy đến nắm áo Ct KEY (tức là cha của Nhã Nghi) Lưu Thế Khải.

” Mày, thằng khốn, mày chơi tao , chẳng phải mày đã nhận lời và kí hợp đồng rồi sao“,” sao mày có thể làm vậy”

Ông Thế Khải lạnh lùng gỡ tay ông Võ ra- “Đúng là vậy, nhưng điều khoản hợp đồng không cấm , hơn nữa bên kí kết có thể thay đổi đối tượng hợp tác của mình”

Ông Võ tức giận ,điên cuồng định dơ tay đánh nhưng đã bị vệ sĩ của Thế Khải ngang kíp.

Ông Khải bước ra khỏi quán cùng đối tác, không quên quay lại -” Muốn trách thì hãy trách ông không xem kĩ hợp đồng”

Định bước đi tiếp nhưng sức nhờ còn vài điều chưa nói ” không phải ông đang nợ ngân hàng một khoản tiền lớn sao, hợp tác cùng ông không khác gì gánh nợ thay. Ông nên nhớ trên thương trường không nên nhẹ dạ cả tin”

Nói xong ông Thế Khải bỏ đi. Trong cơn giận dữ ông Võ đã uống rất nhiều rượu . Vừa uống ông vừa nguyền rủa Thế Khải.

“Thằng khốn mày không xong với tao đâu”

Cơn say đã làm ông mất bình tĩnh, loạng choạng bước về chiếc xe của mình. Ông thừa biết sau khi gặp đối tác , chắc chắn Thế Khải sẽ quay lại công ty chuẩn bị cho cuộc họp sáng mai. Nên ông đã chờ sẵn , vừa thấy xe hơi của Thế Khải rời đi ông liền chạy bám theo phía sau. Con đường khá trơn trượt lại ngay khúc quẹo quanh đèo, lệch bánh lái là có thể rớt xuống vực như chơi. Ít nghĩ vừa dứt ông liền nhấn phanh ga hết lực vượt lên ép xe của ông Khải ra ngoài.

Người tính không bằng trời tính, xe ông Khải đã kịp thời lách khỏi mép vực và tăng tốc chạy lên. Trong lúc ép xe T.Khải , ông đã quay hết vô lăng kèm theo không nhả ga, cứ thế mà sau khi xe của T.Khải kịp thời vượt lên thì cũng lúc đó xe ông Võ mất đà lao thẳng xuống vực.

Ông Khải giật mình với vụ va chạm lúc này cộng thêm tiếng nổ lớn phía vực , ông cho dừng xe và bước xuống ” Nhanh lên , gọi cấp cứu đến mau , có người bị thương ”

” Vàng thưa ông chủ” người tài xế hốt hoảng trả lời.

Trong khi đó tại biệt thự họ Thiên , reng...reng...reng. Một đứa trẻ kháo khỉnh chạy vào.

” Bác ơi để con nghe cho , chắc là papa..”

Cậu bé nói với người làm nhanh nhẩu nhấc điện thoại lên. Gương mặt hớn hở của cậu bé bỗng tối sầm lại rồi khóc òa lên.

Tại bệnh viện . Píp..pip.pi...p ...cách.

“Bác sĩ chồng tôi thế nào?”, “chồng tôi không sao đúng không?.. bác sĩ” - người đàn bà đẹp phúc hậu với gương mặt xanh xao , đôi tay run rẩy.

” Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức , bệnh nhân hầu như nát cả phần vai và sọ , không thể cứu kịp, chúng tôi đã cố hết sức , xin lỗi bà.” ông bước sĩ lắc đầu , cuối mặt xuống rồi bỏ đi.

Nghe đến đây bà gần như muốn ngất liệm đi nhưng tay vẫn ôm chắc đứa con trai bé bỏng. Còn cậu bé -” ko , ...không tin.n...n.n, con không tin ba không sao phải không mẹ , ba ổn mà phải không , mẹ ...m.. mẹ ơi!!”

Cậu giật lia lịa tay người đàn bà với gương mặt đầm đìa nước mắt. Một hồi lâu thấy mẹ không trả lời chỉ ôm chặt mình, cậu giằng co chạy khỏi đó -” con không tin , ba vẫn còn sống...., con ghét ông bác sĩ đó, ba con còn sống” Vọng sau đó là tiếng gào thét đau đớn của người đàn bà đó -” Anh Phong...g..g....g!”

Sau khi rời khỏi đó , cậu đã dựa lưng vào tường ở góc nào đó của bệnh viện mà khóc. Tình cờ lúc đó cậu đã nghe được cuộc đối thoại giữa ...

” Thật không ngờ đó là tổng giám đốc tập đoàn SPY, Thiên Anh Võ” -ông Thế Khải.

” Ông chủ, ông đừng tự trách mình , xét cho cùng đây không phải là tai mà mà là mưu sát , chúng ta nên”

Chưa kịp để người trợ lí nói hết ông Thế Khải -” kiện ư!, người đã mất rồi, ** thế nào thì cũng là lỗi của ta. Đáng lẽ ta không nên nói thế khi ông ta mất bình tĩnh. hãy xem họ cần gì rồi giúp đỡ họ”

Đột nhiên có một người chạy vào -” Thưa chủ tịch, bên ngoài cộng ty chúng ta, phóng viên họ họ bàn tán về vụ tai nạn của Thiên Anh Võ có liên quan đến chủ tịch Lưu Thế Khải ...”

“Ta biết rồi” nói xong ông quay lưng đi khuất.

Không ai ngờ rằng cậu bé đã nghe được cuộc nói chuyện giữa họ. Lúc này mọi chuyện gì cậu đều không để tâm, trong đầu cậu chỉ còn 3 chữ ” Lưu Thế Khải”

“Ba tôi mất là do ông , do ông” cậu đứng dậy lấy tay quệt những dòng nước mắt, gương mặt lạnh đi, nụ cười của sự thù hận đã bắt đầu hiện lên gương mặt đó. Đâu ai biết được con đường báo thù của cậu sẽ ra sao , liệu trái tim cậu còn có thể đập trở lại không.

2. Chương 2

Cháp 2

Dối..!

10 Năm sau

” Mày lại muốn kiếm chuyện sao, lần này thì là gì nữa, tụi bây rãnh lắm hay sao mà mò đến hoài vậy” tiếng của 1 đứa con gái mặc áo thun ôm , chiếc quần sọc ngắn và áo khoác tay lửng phía sau có chiếc nơ băng bự xinh xắn.

” Tao không phải đã cảnh cáo mày rồi àh, sao mày dám bỏ bùa anh Minh hotboy A6 của tao, con quỷ kia” Đứa đầu đàn lên tiếng.

” Thăng đó là đứa nào tao không quen , cũng cóc cần biết đến , mày nghe rõ chưa”

Một đứa con gái bên cạnh người vừa lên tiếng bước lại từ phía sau , tay cầm chiếc túi xách màu tím , mặc bộ đồ liền hở vai dạng quần ngắn.-“Mày giữ không nổi ah2, sao không mua gồng mà gồng nó lại cho khỏi chạy lanh quanh , phá làng phá xóm. Về mà dạy nó lại đi, lũ rồi hơi, đi thôi Nghi , tội mình còn phải đến đó nữa”.

“Ừm..m”- vang đây chính là tiếng nói trong trẻo đáng iu của Lưu Nhã Nghi của chúng ta. Nhỏ vênh vác lúc này nổi điên hét lên -“Mẹ, tao bảo xong chuyện ah’, mày vừa mới nói gì , mày gọi anh Minh của tao là gì hả?”

” Gì Phương nhỉ” nó giơ tay sờ cằm ra vẻ như đang nghi nghĩ gì đó , chợt nó búng tay cái chóc-“Ah.h...đúng rồi, chóc , đúng rồi là chóc, mày không phải điếc chứ, tội tao nói thẳng gì ấy ấy của mày là chóc đó được chưa, giờ tao đi đây”

Nó nói xong xoay lại khoác vai nhỏ Phương lôi đi. Con kia như núi lửa đã chạm động bùng nổ nhào đến phía tội nó mà cũng không quên gọi đồng bọn -“lên tội bây”

Nhưng nó nhanh hơn , đẩy Phương qua một bên -” Mày ngồi đây chờ tao tí, tao giải quyết nhanh lắm.

“Uhm , nợ mày ghi giờ thì trả nhanh đi ”- Phương

“OK! girl”

Vừa dứt lời nó quay sang nhảy lên đá một vòng làm 2 đứa chạy đầu lãnh trọn cú đá té xuống, ngã ra sau đè lên 3 đứa phía sau.

” Quá đỉnh”- Phương

” Tao mà,” Nó quệt tay lên mũi cười đắc thắng.

Tội kia gương dạy ” Xông lên đánh nó tội bây” và cứ thế 1 chọi 5. Đạp , đá , đấm, bấu, âm âm tới tấp với nhau. Đột nhiên con đầu đàn lùi ra tay móc phone gọi ai không biết sau đó miếu cười 1 cách nham hiểm. Chưa đầy ,2 phút sau ,ở đâu sau con hẻm nhỏ lần lượt 3,4 thằng con trai ăn mặc lượm lượm, tóc vàng -xanh-đỏ bước đến, thấy đồng bọn đã tới tội con gái vội ngưng đánh (nói chính xác hơn là bị đánh) rút về, sau khi bị nó quật như cái mềm rách.

Một trong 4 đứa con trai chỉ tay về phía nó

“Em bảo đứa này ah’, xinh quá anh không nỡ”

” Vậy sao, anh thích thì chơi nó đi , em tặng đấy ” con kia cười đều.

Phương tức đùng dạy sau khi nghe thấy thế-” Con Quỷ , mày đòi chơi ai hả”

” Ai chà 1 em nữa, xinh đáo để, nhìn ngon ra phết”- một tên khác bước lên vừa nói vừa nhìn Phương . Nhìn lên nhìn xuống một cách thèm thuồng làm cho nhỏ Phương điên lại còn điên thêm nữa.

Biết tình con bạn nóng nảy, thiêu kiêu chế . Nó đan tay cẳng-” Mày ngồi yên đó , chuyện này tao lo được”

“Nhưng...”-Phương

“Tao bảo ngồi chờ tao”

Dứt lời nó đấm thẳng vào mặt thằng vừa nhìn lên ngơ xuống con Phương-“Nói ai thì được , Xúc phạm bạn tao tội bây gan cũng to nhỉ”

” Mẹ , con quỷ cái, chơi nó cho tao” Thế là lần này không còn 1 chọi 5 nữa mà là 1 chọi 9 . Lúc đầu mấy đứa con gái sung sức, khí thế nhưng chỉ sau 5 phút thì tội nó chết như ngã rạ chỉ còn con đầu đàn và 4 thằng . Một thằng lãnh cú đánh vào bụng, thằng này dọng - nó né, một thằng nữa lại được thưởng cái đạp vào chỗ khá nhạy cảm.

” Má, con đi~”

Bất ngờ sau lưng nó một thằng nắm áo nó khéo làm rách một đường không lớn nhưng đủ để lộ ra làn da trắng nõn nà quanh vùng eo của nó. Điều này càng làm lũ dê già đó hăng hơn . Nó thì như lên cơn rồi, thể nhưng...

Phương này giờ ngồi ngoài xem, khi thấy tới cảnh con bạn bị giật rách áo , Phương khích động , mặt chuyển sang đỏ vì giận dữ. Mặt hiện lên chữ “Mù võ” vẫn thí mạng quay qua quay lại nhặt cây gỗ nhàu tới quát cho thằng vừa thực hiện xong hành động đó ” cốp”

Phương như điên tiết lên đập tới tấp , thằng kia vì bất ngờ bị đập từ phía sau né không kịp nên khụy xuống ôm lấy đầu . Phương vẫn không thôi ngừng tay, quát khí thế. Cả bọn (trừ nó) quay lại nhìn sững sờ lẫn sợ hãi. Máu bắt đầu đổ nhưng con Phương vẫn không ngừng, vừa dứt Phương quay sang nên cho thằng bên trái 1 gậy, quá bất ngờ thằng này cũng ko né kịp (ai biểu , lo nhìn chi) Amen!!! thể có chúa , lại 1 thằng nữa lãnh trọn cơn điên này .

Tụi nó tím tái mặt mày bỏ chạy , chỉ tụi cho 2 thằng còn lại . Một nằm bệt dưới đất gần như đã chết, một đang vẫn còn lãnh đòn của Phương . Thấy tình hình nằm ngoài dự tính của nó , liền kéo Phương lại ghì chặt tay nhỏ

“Bình tĩnh lại đi, tao không sao , mày mà còn thể chắc nó chết thiệt đó”

Lúc đầu còn cự nự , nhưng 1 hồi Phương cũng dần vơi đi cơn điên-” tụi bây may mắn đó”.

Thế là 2 thằng dù chạy không nổi nhưng vẫn bàn sống bán chết lếch đi.

Nó quay qua nhìn con bạn hỏi-” Hôm nay mày sao vậy, lâu lắm rồi tao mới thấy mày điên đó, mấy lần trước cùng lắm là mày quát tứ phía không nhắm đối thủ mà, sao lần này mày ra tay mạnh dữ vậy”

Phương biết hành động mình hơi thái quá nên -” Ờ ...ừ.. tao khi thấy nó khéo áo mày , làm tao nhớ đến chuyện đó”

hiểu con bạn nó-” Mày vẫn còn ám ảnh chuyện đó à. Tao xin lỗi nếu không có đóng lộn xộn này thì mày cũng không bị như thế”

Phương vỗ vai nó-” Mày điên à, nếu là mày thì cũng điên lên đập tụi nó thôi”

Nghe đến đó nó bật cười -” Ha...Ha...Ha..., chắc vậy nhưng tao nghĩ tao nhẹ tay hơn mày, nhìn mày vậy đó ai biết mày “Mù Võ” Phương nhỉ ”

Biết bị nói xỏ Phương nhảy xổng lên người nó, nên cho nó vài ba cái cốc cốc vào đầu -” ghẹo tao nè... đứng lại ..”

Nó thì né qua né lại . Sau một hồi, Phương đưa nó chiếc áo vừa mới đắp được của mình (dù tiết đức ruột nhưng cũng không thể để nó mặc vậy mà về) , rồi hai đứa đi đến đó.

Tụi nó không ngờ hành động củ mình đã bị 2 thằng con trai chừng kiến tự A—>Z . Một nụ cười bí hiểm, một nụ cười thích thú chọt hiện lên sau ngổ khuất của con hẻm đó.

3. Chương 3

CHÁP 3

Bố Trận..!

***Tại Studio S-EX ROSS’

“Được được , cứ giữ nguyên tư thế đó , truyền cảm vào , đúng đúng, tuyệt lắm....” – Tay chụp ảnh bấm lia chia miệng cũng không ngừng hoạt động theo.

Một người con trai với vóc dáng Perfect, nước da rám nắng khỏe khoắn , đôi vai ngang săn chắc ,vạm vỡ , gương mặt không tì vết ,man kệt kì từ tư thế này sang tư thế khác .

.....

“OK, hôm nay mọi người vất vả rồi, buổi chụp hôm nay rất tốt cảm ơn mọi người”- người trợ lí nói sau khi công việc tại Studio vừa kết thúc. Từ đâu bỗng.

.” A...A...a.... anh “iu...u...”!!! ”

Phương chạy nhào đến ôm chầm lấy người con trai đó, còn nó thì đi vào ung dung mỉm cười làm bao nhiêu chàng trong đây phải đổ máu. Người con trai đó cũng quay lại nhìn nó một cách âu yếm.

Ah‘ , chuyện là vậy ngoại trừ nó và người trợ lí của anh ta thì hầu hết mọi người ở đây đều tưởng lầm Phương là bạn gái của Long (diễn quá hay mà!!). Lí do vì trong nghề này thì anh Long thường xuyên bị các fan nữ bu quanh , ù tối, những khổ nỗi ông này lại thuộc dạng lạnh lùng và ghét con gái , ghét bị làm phiền (trừ bọn nó) mới đau chứ.

“Nho..o...ah...h “Kưng”,... tới sao, anh nhớ em lắm”- Long.

Đi kèm theo lời nói là động tác “Chụt” cái chóc lên trán con Phương . Nó thì đứng đó nhìn mà bó chiếu với hai anh em nhà này. Anh Long vừa thi hành xong động tác rất chi là romance làm mấy người xung quanh người cào mặt, người gặm tay ,người nằm trong vũng máu , quay sang nó anh vẫy tay gọi gọi.

“ Bé “IU” lại đây anh thương nào...!!”- Long

Trời ạ lại thêm một câu nói khiến bao nhiêu trái tim thiếu nữ chết ngất, còn nó thì da heo da gà nổi đầy lên người. Nó bước đến và một lần nữa ông Long cũng hun cái chóc lên trán nó. Xoa xoa đầu hai đứa anh hỏi..

–“ 2 em đến đây có chuyện gì ?,...hài..i...i. đừng nói là lại muốn anh khao châu tối nhé” cóc nhẹ lên đầu nó.

Nó nhanh miệng đáp lại -“ Bingo!!! chỉ có anh là hiểu tụi em nhất”

“ Yup Yup , tụi em đói rồi rồi rồi” – Phương

Chưa kịp để Long trả lời nó đáp tiếp –“Phải phải, lúc nãy do ham sấm đồ quá mà con Phương tiu sạch sành sanh tiền rồi anh ạ, em thì quên ví (xạo bà cố) nên chỉ có nước lếch đến chỗ anh thôi”

Ông Long từ nãy tới giờ đứng im chứng kiến cảnh người ca người múa của tụi nó mà chỉ bít lắc đầu cười thầm.

“STOP.....p!”- Long đột nhiên hét lên , dùng tay bịch hai cái mồm vẫn đang ào ào hát múa.“Được được rồi rồi, nổi cơm đã chín rồi , 2 em đừng đốt than nấu nữa, anh xin..., coi như anh chịu thua vậy !”

“Nào muốn ăn gì” – khoát lên vai hai đứa nó khéo đi , vừa đi vừa hỏi trước bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ lẫn tia lửa điện xẹt...xẹt..t.

“ Anh ! em muốn ăn susi” – nó sung phong .

“ Anh ! em muốn ăn mỳ trộn cơ”- Phương đáp lại.

“Ê! Mày phá đám tao hoài vậy” - vừa nói nó vừa liết xéo Phương.

“ Mày thì có” – Phương lè lưỡi trêu nó, cứ thế 2 đứa lại phóng điện với nhau. Chỉ khổ thân ông Long.

“không chịu , susi cơ”

“ ko , mỳ trộn ”

“ko, susi”

“ko thích, mỳ trộn cơ”

“SUSIIIIII!”

“Mỳ trộnnnnnn”

“.....” “ Chúng ta đi húp cháo vậy!”Long miệng cười teo teét. Còn tụi nó bất định hình trong vòng 30s.

“CÁI GÌ CHÁ..OO.O.O..... HẢ???” - Đồng thanh hét lên.

“ Ummm.m , chứ sao nữa, chờ hai đứa cãi chặc đền sáng anh vẫn ko có gì bỏ bụng , cháo dễ nuốt nhất đấy”- Long

“ Kooooo.. chịu đâu , EM GHÉT CHÁOOO” – không hẹn mà gặp tập 2

“ Vậy thì mau mau suy nghĩ đi , món mà cả hai đều thích , nhanh đi anh cho 10s đấy”

Tụi nó nhìn nhau tóe lửa như ko muốn chịu khuất phục nhau

“10”

“9”

“8”

Hai ánh mắt chuyển sang dò ý nhau.

“7”

“6”

“5”

Ánh mắt chuyển sang cầu cứu “ mày nghĩ lẹ đi , nhanh lên, tao không muốn húp cháo vào lúc này đâu ”. Mặt đứa nào cũng méo lên méo xuống , phồng má với nhau.

“4”

“3”

“2...”

“ A! LẤU SỪNG ĐÊ nhé...!!”- Đồng thanh tập chót.

Ông Long chỉ biết ôm bụng ,cười rửu rượi khi thấy sắc mặt biến đổi liên tục của tụi nó. V cứ thế 3 người họ bước đi , 4 con mắt xệ lửa , một người lãnh đủ.

*Trịnh Khiết Long: 22t , cao 1m85 , đẹp trai khôi tính, phong độ có thừa, chỉ tội mức độ đào hoa là 0%. Vì suốt ngày bị 2 đứa nó í a í a còn thừa tình thương đâu cho người khác. Vâng, Long chính là anh ruột cùng cha cùng mẹ của nhỏ Phương và cũng là anh kết nghĩa (nghe thế chứ ổng không khác gì anh ruột) của nó. Hết mực cưng chiều ,yêu thương , bảo vệ tụi nó. Ai mà đụng vào tụi nó (nếu ổng biết) coi như ngoài nghĩa trang lại có thêm một phần mộ. Là 1 người mẫu nổi tiếng trong giới Fashion show.

Vì sợ bị fan làm phiền nên Phương và cũng vì câu nói lúc nãy của Long mà cả nó cũng biến thành những cô bạn gái bé bỏng của cả. (tham gồm). Xem quên mất , trong nghề Long khai giả lí lịch (trừ tên, tuổi) nên ko ai biết Long có một em gái , để tránh phiền phức mỗi khi có scandal.

Cùng vào lúc đó tại một quán Bar, trong 1 góc khuất khá kín đáo.

“Cho anh hôn cái nào”-

Tuấn vừa nói vừa đưa tay nâng cằm cô gái ngồi cạnh mình, hôn một cách mê mang, chưa đủ thắm, tiếp đó tay, môi cũng di chuyển theo từ môi... xuống cổ....sang vai... sau đó yên vị trên gò bồng đảo trắng nõn nà của cô gái đó.

“Kì quá đi ! bạn anh nhìn kìa” – cô gái xấu hổ đẩy nhẹ Tuấn ra.

Kéo nhẹ cô vào lòng –“ Không sao, lại đây nào..”

“.....” (tự hiểu nhé).

Phía sô pha bên kia , một người con trai khác lạnh lùng lên tiếng –“ trận thứ 16 , xem ra nhỏ đó cũng khá đấy chứ”

Thấy thằng bạn lên tiếng, Tuấn nói-“ Mày định làm gì, theo dõi kiểu này tao chán quá”.Miệng thì nói nhưng tay ba vẫn hoạt động liên tục trên khắp người cô gái. (bó chân)

Hắn im lặng ko nói gì , :kết thúc suy nghĩ. Chợt gương mặt hắn lạnh đi . Sau đợt suy nghĩ dài hắn nhét cười nữa miệng nhìn đều không còn chỗ nào đều hơn . Thấy thằng bạn ngồi cười một mình Tuấn hỏi –

“ Sao ? mày nghĩ ra rồi àh”..”Mà hôm nay thật sự tao hơi bị sốc, không ngờ con nhỏ đáng chuẩn (con Phương ý) kinh quá, cầm gậy quất tới tấp, tội ấy thằng đó thiệt.

Tao khoái rồi (chứ còn gì nữa, cùng loại điên có thời như nhau mà không khoái mới lạ) quen mãi mấy em ngoan hiền tao ngán quá, thay đổi khẩu vị cũng vui đấy chứ”.

Hắn chào thua thằng bạn -“ Tùy mày, làm gì thì làm, đừng chạm vào con mồi của tao là được” . Nói xong tay nâng ly rượu lên uống, ánh mắt nhìn như đang tính toán điều gì đó.

Chợt hắn mỉm cười nói “Hơi bị điên nhưng tao muốn.....”

Hắn và Tuấn tính làm gì? mọi chuyện sẽ ra sao..?

4. Chương 4

Cháp 4

Thi Hành..!

Reng ...reng....reng”

“Uhhh..mm..., sá..n.g g..ì m...à..nhanh vậ..y”- Nó ngồi dậy khéo chắn vương vai, ể ỏi bước xuống giường . Sau khi giải quyết xong VSCN ,nó mặc đồng phục áo trắng ngắn tay , váy xanh đậm sọc nhỏ xinh xinh, thắt thêm chiết cúc nơ nhỏ phía trước, chải mái tóc dài đen mượt buông thả xuống phía trước ngực, vuốt vuốt mấy lọn tóc mái trước trán. Nhìn lên , nhìn xuống, sang trái , sang phải, nó búng tay- “Duyệt, đi học thôi”

Hài lòng với mình nó mỉm cười trước gương . Sau đó bước xuống nhà ra phòng ăn. Hun papa nó cái chụt – “Papa dậy sớm vậy” ôm chầm cổ ông Khải , nó nũng nịu như con cún con ,mắt long lanh, nhìn iu phết.

Ông Khải cười hiền xoa đầu nó – “Con gai kưng dậy rồi sao, ăn sang đi , hôm nay ba đưa con đi, ngày đầu tựu trường mà”

“ Thôi Papa con qua nhà Phương đi chung với nó rồi, papa đến thẳng công ty luôn đi, không phải hôm nay papa còn cuộc họp quang trọng sao”

“ Cũng được, nhưng con phải để chú Trung đưa đi đấy” ông nói tay đưa lên véo (lọn nựng chứ) má nó.

“ Hi...hi .. yêu papa nhất nà” – Nó ôm chầm ông hun thêm vài cái nữa rồi vào bàn.

Sau bữa sáng nó chào papa rồi đến nhà Phương

Kính kong, Kính kong.....

Bên ngoài ngôi nhà to, đẹp trang nhã (không rộng giống như biệt thự của nó nhưng nói chung nhìn vô là biết khá giả). Từ phía trong vóc dáng gợi cảm của một đứa con gái với mái tóc dài gọn nhẹ, bộ động phục đáng yêu như nó bước ra.

“Ái ya ya , mày tới sớm ghê nhì”- Phương cười nói, mở cửa .

Nó bĩu môi chu mỏ, phong má nhìn cực iu – “Ax...x , bộ tao hay nướng lắm àh, con kia”

Hai đứa đến trường , bước ra khỏi xe làm không biết bao nhiêu chàng phải quay đầu nhìn với cặp mắt hình trái tim. Nó thì nhìn đáng iu kinh khủng, nhỏ nhắn , xinh xắn như búp bê vậy, Phương thì 3 vòng chuẩn, gương mặt xinh xinh, cha ôi! Trai không chết với tụi nó cũng lạ. Đi đến đâu ai cũng nhìn chằm chằm tụi nó, như đã quá quen với việc này nên đứa nào cũng không tỏ ra thái độ khó chịu hay ngạc nhiên. Đứng trước bản xếp lớp , nó nhìn –

“ Tao cũng tính hỏi mày đấy”- Phương cười đáp lại. “ Chà 11A9 ah’, nghe đầu nó vừa được xây thêm đấy (lớp Vip mà lị) , mày biết nó nằm đâu không”- Nó quay sang hỏi Phương.

Thế là 2 tụi nó vật vả với cái trường một hồi lâu mới mò ra được cái lớp 11A 9 chiết tiết đó. Vào lớp, có một vài người là bạn cũ nên không có gì ngạc nhiên, chỉ có tụi con trai.

Cứ thế blap...blap...blap ...

Nô vừa ngồi xuống thì đã nằm dài lên bàn, Phương bên cạnh, hai con này không hên mà gặp cũng như nó ôm trọn cả cái bàn.... Mai thấy thế chỉ bít láp đầu cười và nói “ Ngày đầu đây, đừng nói là hai bà cứ thế mà ôm “nó” suốt nhà!”, lại thức khuya để làmba cái việc đó nữa nhé”

Àh, sơ đồ lớp học là thế này, lớp có 4 dãy , mỗi hàng của dãy là 1 bàn đôi nên nó và Phương ngồi chung , còn Mai ngồi phía trên tụi nó . Dãy bàn của tụi nó là phía trong cùng gần áp chốt (bút lựa chỗ ghế)

Bà cô đập bàn “Ầm ầm ầm.., Trật tự , lớp ta từ nay sẽ có thêm 2 thành viên mới, 2 bạn từ trường khác chuyển về mấy em hãy giúp đỡ các bạn ấy, nào mọi người hiểu chưa”

“.....” “Thôi được rồi dừng lại, nào 2 em tự giới thiệu mình , làm quen với lớp đi” - bà cô quay sang phía 2 người con trai đó.

Tên đi đầu nhanh nhẩu bước lên – “Chào, mình là Đại Anh Tuấn, rất vui được làm quen với các bạn, xin chỉ giáo” không quên nháy mắt, nở nụ cười sát gáy của mình.

“Á. Á..... á... áaaa.. tao chết mất mày ơi!”

“Đẹp trai quá!!”

“ Làm bạn trai mình nhé”

“ Ko, là của tao chứ”

“.....” ,

Rầm“ Các em trật tự” – bà cô gằng giọng vỗ lên bàn... “ Nào đến lượt em”

Người con trai phía sau lạnh lùng bước lên , 2 tay đút ở túi quần , gương mặt lạnh tanh nổi bật với chiếc khuyên tai bạc nhỏ bên trái, nhưng vẫn thừa sức khiến tụi con gái điên đảo tập hai.

“Tôi là Thiên Anh Phong , xin chỉ giáo” miệng thì chào nhưng đôi mắt hắc thì nhìn xuống phía nó, lại một lần nữa bà cô phải dẹp loạn bọn này. Một lúc sau bà cô lên tiếng khi thấy phía góc cuối còn bàn trống.- “ Nào hai em xuống đó ngồi đi, ... chúng ta bắt đầu học thôi”

Hai tên đó bước xuống , đi ngang qua bàn tụi nó và ngồi vào ngay vị trí sau lưng. Nó ngồi (àh lộn) nó nằm trong Phương nằm ngoài vì thế hấn vào trong Tuấn bên ngoài. Tiết học bắt đầu , tụi con gái chóc chóc lại quay xuống nhìn ngắm 2 chàng, hấn thì lạnh lùng không thèm để ý, nhưng tên kia- Tuấn (35 có thừa) vẩy tay chào lại không quên khuyên mãi nụ cười ấy em, khiến đứa nào cũng máu me đầy bàn.

Suốt tiết học 2 đứa nó ngủ một cách ngon lành. Mãi đến giờ ra chơi thì mới chịu ngóc đầu dậy đi kiếm ăn (giời ạ). Phương thì đói rồi (con này không có gì đau khổ hơn khi phải nhịn đói) nên đi xuống canteen, còn nó thì hình như cơn ngủ vẫn chưa dứt nên nó bảo Phương ăn trước khỏi chờ nó và nó cũng sẽ cúp luôn những tiết còn lại.

Vì vậy, nói xong,bước ra khỏi lớp ,nó đi về khu vườn phía sau trường tiếp tục cuộc hành trình trong mơ.....!

Phương bước xuống canteen mua món mình thích , đang nghĩ cứ thế bước đi trước những cặp mắt mơ màng , chớp chớp. Tay cầm mẩu đồ ăn , chân nhảy chỉ chút tiến về chỗ ngồi. Yên vị xuống ghế Phương vui vẻ há mồm đón chào các em nhỏ thân iu đang nằm vang xin trên đĩa thì...

“ Mình ngồi cùng được chứ”- Tuấn bước lại gần.

Tính Phương vốn dễ hòa đồng mà ,thêm nữa Tuấn lại có vẻ tốt bụng (ặc) nên Phương cười tươi mời gọi (lộn) mời ngồi : “ Ngồi đi , đông người ăn cũng ngon mà”

Tuấn chột đồ mặt vì nụ cười của Phương nhưng vốn tính nghiêm túc hầu như không tồn tại nên vài giây sau đã lấy lại được phong độ của mình. Sau khi chấp nhận lời yêu cầu của Tuấn , giờ đây mắt Phương lại sáng rực lên khi chăm chú dùng nĩa chọt chọt vào món ăn của mình, gương mặt của Phương cứ phụng phịu sau đó chuyển sang an ủi, rồi lại tới chào đón . Ý nghĩ trong đầu của nhỏ lúc này ::(vào mồm bà , để bà nhai ngồm ngồm tụi tui mà bảo nhẹ nhàng àh)

Từ lúc vào bàn đến giờ Tuấn đã chứng kiến gương mặt của Phương thay đổi sắc thái biểu cảm liên tục, thật ngộ nghĩnh , đáng yêu . Phương lúc này cực dễ thương, vậy mà không ai ngờ cô gái dễ thương đang ngồi trước mặt đây lại là cô gái đã cầm gậy đánh tới tấp vào tụi kia. Nghĩ đến đó đột nhiên làm Tuấn phải bật cười lên :” ha...ha...ha...” Phương giật mình trước tiếng cười của Tuấn, ngược lên nhìn -“Gì vậy, bạn không ăn à , sao lại cười. Đừng tàn nhẫn với tụi nó chứ, phải nhẹ nhàng, dịu dàng vào..”

Giờ thì hình như Tuấn đã hiểu ra vì sao Phương lại có những thái độ đó nên ôm bụng cười rã rượi hơn lúc này. Cảm thấy hơi quê quê ,Phương quạo quọ nạt –“ Nè điên àh, có gì buồn cười chứ?”

“ Có đấy vì bộ dạng của bạn quá “đáng yêu”..!”- Tuấn nói nhưng tay vẫn ôm bụng cố nín cười , sợ Phương nổi nóng.

Nghe thấy 2 từ “Đáng yêu” mặt Phương đỏ như gấc chín -“c..á..i gi.. ì.ii.. đ.á..n.g y..ê..u !!!”

Gật đầu chắc cú Tuấn cười nói –“Ừh, rất đáng yêu”...nói một nửa, một nửa là suy nghĩ.(Sax.. nói ra chắc bập dập với nhỏ).

Nụ cười của Tuấn làm Phương lúng túng (nhỏ này, sao thật thà không đúng lúc gì hết hài.ii.), gãi đầu cười rất chi là ngây thơ “hhh..h.ha..a.aa .bạn đùa vui tính thiệt”,lái sang đề tài khác để cơn ngượng nghịu vơi đi, Phương liền hỏi(giả diên đúng hơn)- “Ah , này giờ ngồi chung mà chưa biết tên bạn, mình tên Phương “

“Phương à! Tên cũng đẹp nữa, mình là Anh Tuấn, gọi Tuấn được rồi, cùng lớp với nhau đấy, mình từ trường khác chuyển về có gì giúp đỡ nhé !”- Tuấn nói mà miệng cứ cười toe tét (bệnh tán gái nổi lên).

“Vậy sao ! mình không để í cho lắm (lo ngủ mà)” – Phương cười trừ,nhỏ dường như định nói tiếp chuyện gì đó thì bỗng từ đâu...

“Anh Tuấn!!,anh nhớ giữ lời đấy, mai đừng để em chờ lâu nhé”– thì ra không ai khác là hoa khôi khối 10 (bó chiếu với ba này, vừa nhập học đã gạ gãm gái rồi). Đã nói bầm sinh là playboy nên thái độ của Tuấn rất thản nhiên –“ngước lên nhìn cô gái –“Anh nhớ mà !”kèm theo đó là hành động kéo cô lại ,hôn lên môi làm cô đỏ mặt , xấu hổ đánh nhẹ vào ngực Tuấn rồi quay lưng bước đi với đám bạn.

Thoi rồi , hành động như thế giữa thanh thiên bạch nhật của Tuấn, đã làm ọi người xung quanh biết rằng “anh là một playboy chính hiệu” (chuyên nghiệp ấy chứ). nếu các bạn nghĩ rằng các nữ sinh sẽ xa lánh thì , Ô..o men ! sai lầm....

“Ôi.....i.., ước gì mình được như thế”

“Phong độ quá đi!!!”

“Em cũng muốn được như thế anh Tuấn ơi!!!”

Tuấn , sau khi cô ả bỏ đi, thì anh lại không quên thưởng ấy nàng đang nhìn chăm chăm mình bằng động tác nháy mắt , khiến cả ới nàng ăn trưa với máu.

Thế đấy vân...vân và vân... vân. Chỉ trừ một người , từ lúc Tuấn và cô gái gì gì đó đó thực hiện xong một hành động “lãng mạn, phê quá” <= trong=“” mắt=“” của=“” đám=“” nữ=“” sinh=“” kia,=“” “thằng=“” này=“” sướng=“” thế,=“” ngưỡng=“”><= trong=“” mắt=“” nam=“” sinh=“” và=“” “=” mắc=“” ói,=“” kinh=“”>

Tuấn xoay lại phía Phương –“Hình như lúc này Phương định nói gì àh”

Tới lúc này hình như cơn thịnh nộ của Phương đã đến đỉnh điểm , trong í nghĩ của Phương .

Rầm, Phương đứng dậy chống mạnh tay lên bàn ăn- “ĐỪNG CÓ GỌI TÊN TUI MỘT CÁCH THÂN THIẾT NHƯ VẬY, ĐỒ TRÒ TRÊN, BIẾN THÁI,GÓM GHIẾT, ĐIÊN KHÙNG , BỆNH HỌANG”-“Đúng là .., mất cả hứng ăn, hứ... ừ...!” .

Rủa cho Tuấn một trận tơi bời Phương quay lưng bỏ đi, thì bị tay Tuấn nắm chặt lại –“Sao thế , ko lẽ ghen àh, không sao tim tui vẫn còn rộng lắm nếu...”. Chưa kịp dứt câu thì đã bị nguyên bàn chân xinh xắn của Phương đạp mạnh xuống một cách không thương tiếc .

Giật tay ra , Phương – “Đừng có mà mơ, KHÙNG”. Phương bỏ đi khuất, đẩy đẩy quên luôn cả các em bé nhỏ nằm yên trên đĩa ấy chứ (hên cho tụi nó) , để lại đó một chàng trai vừa nhấn mặt vì cơn đau nhưng cũng vừa mỉm cười vì thái độ đáng yêu của Phương (má ơi ! dễ thương chỗ nào trời). Thường thì ai làm thế nhất định thế nào cũng nó đòn với ổng , cả nam lẫn nữ đấy. Nhưng không hiểu sao với con Phương muốn giận cũng giận không nổi . Chà !! xem ra chàng cũng rung rinh trước nàng mà còn không hay.

Nhìn theo bóng Phương , chợt Tuấn cười thầm trong bụng.

“Đừng mong thoát khỏi anh”

“Không đỡ được em , thề không tán gái nữa!” (sax thề gì quái thế).

Xem ra chuyện giữa Phương và Tuấn không mấy may xuôi sẻ cho cuộc gặp gỡ đầu tiên nhĩ!. Nhưng ích ra đã có một trái tim lỗi nhịp và một trái tim hé mở.

Quay trở lại Nghi và Phong thôi. Chuyện gì sẽ xảy ra giữa nó và hắn đây?

Cần nhắc bạn đọc trước khi xem , chap sau sẽ có vài khúc khá nhạy cảm.

5. Chương 5

CHÁP 5:

Trò Chơi Đã Bắt Đầu!!

Sau khi bỏ ra khỏi lớp..., giờ đây nó đang ung dung thư thả thả mình nằm dài trên bãi cỏ mát rượi, xanh mướt mướt ở phía sau trường . Ui chao!!..tướng nó ngủ chi mà đẹp thế không biết !, vâng vâng nó đang đang thẳng hai tay lẫn hai chân theo kiểu chữ “Đại” mà ngủ.

Phong...à là hắn đấy. Từ lúc nó bỏ đi thì hắn đã theo sau nó, hiện giờ trước mặt hắn là một cô gái với gương mặt ngây thơ đang nhắm nghiền đôi mắt để khò...khò...zz.z.z.z.z., chuyện đó thì tính chi.

Không biết thế nào chứ, sao nó vẫn có thể thả nhiên ngủ ngon lành trong khi áo thì bung cả cúc nơ làm hở sâu vùng cổ trắng nõn nà , váy thì bay bay tách lên vì gió, lộ hăng ra.., chiếc quần trong nhỏ nhỏ xinh xinh màu hồng tím của nó (má này ít có nổi gợn). Hắn cũng chịu thua . Đứng ngắm nó một hồi lâu (Sax..x không biết ông nội này ngắm cái gì nữa !), cơ thể nó lúc này chắc hẳn đang bảo hắn :

”Lại đây.....lại đây nào ...xin mời...i.i..(trời ạ..! chắc tự hắn tưởng tượng chứ đời nào có). Hắn- dứt ý nghĩ bỗng hắn cười đều tiếng lại gần phía nó.

Đáp yên tại chỗ nó nằm , hắn chợt nhận ra :: Gương mặt nó khi ngủ nhìn yêu không tả nổi , mi dài cong lên, môi đỏ mọng , hai má thì chốc chốc lại ửng hồng lên vì nắng. Chợt hắn đưa tay lên vén những lọn tóc trước trán nó. Một cách thăm lặng , hắn cúi xuống hôn phớt lên trán nó thật nhẹ nhàng , dần dần hắn tiếng xuống má nó.....rồi lát sau, lại một lần nữa ,thật nhẹ nhàng hắn đặc lên môi nó một nụ hôn nồng cháy. Lên cơn 35 , hắn cảm thấy chưa đủ lại di chuyển xuống vùng cổ (đã được chính nó mở rộng ra!! ấy ấy tại nó thấy nóng đấy) hôn lên phía trên ngực bên trái của nó.

Cảm nhận có cái gì đó ẩm ẩm trên môi, lại thêm cảm giác nhồn nhột phía trên ngực, nó chợt trợn mắt dậy. Thì thấy nó đang bị một thằng con trai lạ mặt sàm sờ.

“Làm cái quái gì thế, tránh ra đồ.. ồ...”

Đưa tay lên vừa massage, vừa định đẩy hắn ra thì..

“Suyt... yên nào...!”

Cứ thế hắn vẫn tiếp tục hôn say đắm lên khắp người nó (hắn không hổ danh là bạn chí cốt của tên Tuấn, đều thuộc loại 35 có đẳng cấp) . Nó thì đời nào chịu để yên như vậy. Dùng hết sức đánh vào người hắn. Vừa chống cự vừa la lên -

” Có dừng lại không hả tên khốn kia , dừng lại ứm..m..m”

Hắn dùng môi mình để bịch miệng nó lại, dùng hai tay ghì chặt tay nó xuống đất. Dù là nó giỏi võ đi chăng nữa thì sức nó vẫn không thể chống lại hắn (vì là nữ mà, chưa kể hắn cũng thuộc loại nội công thâm hậu) . Đặc cả cơ thể mình lên người nó mà tiếp tục hành xử.

Nó và hắn hôn nhau mãnh liệt (có mình hắn thì đúng hơn).

Biết không cần nổi hắn , nên nó đành bám chặt môi, nghiêng lại, hắn cũng không nhượng bộ. Dùng đầu lưỡi mình tách môi nó ra và xâm lấn vào bên trong, thế đấy nó cứ thủ - hắn thì tiếng , dần co với nhau.

Đột nhiên hắn ,một tay khóa chặt hai tay nó , tay kia lồng vào lớp áo trong lướt thật nhẹ trên làn da làm nó phải rên lên vì hành động quá bất ngờ của hắn. Thấy thế nó liền quăn quăn , cắn mạnh ..., môi hắn ứa máu ra . Cơn đau khiến hắn dừng lại , nhìn nó

“ Phạm luật...!, chà..a. “ - Chỉ thốt ra hai tiếng bỗng dưng hấn ngừng nói nhìn nó mỉm cười một cách nham hiểm.

“ Đến giờ “Phạt” rồi...! “- Dứt lời hấn lại tiếp tục cúi xuống hôn lên môi nó một cách ngẫu nhiên, dời xuống cổ rồi lại tiếng xuống ngực nó. Tay hấn cũng không chịu thua mò mẫm phần trên của nó , tháo bung cả dây nút áo của chính mình (áo nó thì đã bị hấn cởi từ lúc nào không hay biết – điều luyện thiệt ..!) . Hấn bóp nhẹ vào ngực nói khiến nó la in ỏi lên... “ D..ừ.n.g d.ừ.n.g l.ạ.i., k.h.ô.n.g...!!!”

Hấn đã điên không thêm để ý, được một lúc hấn lần xuống hôn nhẹ vào vùng bụng trắng nõn , mịn màng của nó ,tay hấn lúc này đã không còn chịu yên vị nữa , lần mò xuống phía dưới. Lướt đi trong chiếc quần nhỏ nhẵn của nó tay hấn nhẹ nhàng “nghịch ngợm” vào chỗ.....đó (Amen! tác giả cũng hồng hớt phải nói sao cho đúng nữa, mọi người tự hình dung nhé!!).

Mọi chuyện cứ như thế mà diễn ra, nó càng chống cự - hấn càng lấn tới.

....

Một hồi lâu sau , thấy nó không phản kháng lại nữa, hấn thầm nghĩ :. Ngược lên nhìn nó , bắt giác lòng hấn nhói lên khi thấy gương mặt xinh xắn của nó tím xanh đi vì sợ hãi , nước mắt nó tràn ngập ra, người run lẩy bẩy. Đúng vậy, đây là lần đầu tiên nó cảm thấy sợ hãi như thế, nó bất lực, nó không thể phản kháng lại được.....

Hấn dừng lại ,bế sót nó ngồi dậy , thắc lại những nút áo cho nó, hấn chợt nhận ra rằng mình hơi quá đáng (hơi chỗ nào trời !! quá đáng khủng khiếp thì đúng hơn ..!) khi thấy khắp người nó đầy vết hun của hấn .Chỉnh lại trang phục xong (cho cả nó và hấn) , đưa tay lau nước mắt của nó. Chắc các bạn thắc mắc tại sao nó lại chịu ngồi im cho hấn làm thế, vì bây giờ đây cả ngồi dậy nó cũng không còn sức (sức đâu mà còn nữa sau cuộc vật lộn lên xuống với hấn chứ). Sau khi lau những dòng nước mắt của nó, hấn kéo nó lại ôm chặt vào lòng , thì thầm vào tai nó –

“ Sợ thì lần sau đừng “Phạm luật” , ngốc..!” – nói xong hấn khẽ nâng cằm nó lên , hôn nhẹ vào má nó.

Tính đứng dậy bỏ đi , chợt xoay người lại, ghì chặt hai tay nó vào lòng hấn –

“ “Thiên Anh Phong”...hãy nhớ rõ cái tên này”.

Dứt câu hấn cởi áo khoác ra phủ lên người nó rồi đi khuất.

Giờ đây chỉ còn mình nó ngồi im , bất động. Cả người nó lúc này vẫn còn cảm thấy sợ hãi, nhưng không thể hiểu được chính bản thân mình. Chẳng phải tên khốn đó đã xem cường bắt mình sao, tại sao hấn lại làm vậy , sao hấn dám..... thể đây nó đã nguyện rủa hấn không thương tiếc. Chợt nó đưa tay lên trước ngực-.

Cốc cốc đầu mình vài cái để chứng tỉnh , nó loạn chọn đứng dậy trở về lớp –

“ Ax..x ..tên khốn khiếp, ê ảm cả người (không ê mới lạ) , đau quá...á.. ai..ii i..”.

Tướng đi của nó đẹp hết chỗ chê, gương mặt nó hiện lên vẻ giận dữ, vừa bước khập khiễng vừa rửa xối xả -

“Thiên Anh Phong”....”Thiên Anh Phong”...”Tên chết tiệt hãy chờ đó, ta không giết mi , thề không làm Lưu Nhã Nghi nữa..!” (ko làm bà chứ bà muốn làm gì trời..!)

Xoạt...

Đang đi , nghe tiếng động chợt nó ngược xuống, thấy chiếc áo lúc nãy hấn khoác cho nó. Nhặt lên bỗng nhiên nó mỉm cười.

Chà chà..chà.. , Nhã Nghi ơi là Nhã Nghi thái độ như vậy là thế nào...o..o..... h..ả Nghi..?

Mọi chuyện sẽ ra sao ? bước tiếp theo hấn định sẽ làm gì nó nữa đây ? Còn nó, trả thù hấn bằng cách gì ?

Tuấn sẽ làm gì để Phương phải đổ nhĩ? Hà..hà.. à còn Phương , sau khi đã thấy rõ bản chất của Tuấn , nhỏ sẽ xử xự ra sao...???????

6. Chương 6

CHÁP 6

Khích..!

Tại lớp học, tình trạng hiện nay trong lớp học là.....

Phương đang ngồi cầm cuối viết viết gì đó trên tập

(ko biết chép bài hay đọc mực trên giấy nữa), gương mặt lúc đỏ vì ngượng ngượng ,lúc thì lên cơn điên...

. Vài ba giây sau lại đổi sang vẻ mặt muốn giết người nhưng vẫn còn đang “rất” kiềm nén.

Ai da!

Nguyên nhân là thế này, tên Tuấn “ Vua sàm sỡ ” kia đang cầm cây bút chọt chọt nghịch ngợm với dây áo ngực phía sau của Phương, chưa hết bên dưới thì lại chơi trò “Cò kéo í a í a ía “

,có nghĩa là Tuấn dùng chân của mình, lúc thì đá nhẹ chân Phương, lúc lại duỗi thẳng ra kẹp lấy đôi chân bé nhỏ của Phương lại (Trời ! bộ mới lên 3 hay sao mà như trẻ con thế, tên Tuấn này đúng là có vấn đề) . Kèm theo hành động khiêu khích ấy là Tuấn viết những mảnh giấy nhỏ, gửi liên tục cho Phương với cùng một nội dung :

“ Em đang ghen sao ?...^^!” (gọi em ngọt sớt vậy trời !!

).

Là ..Lá ..La..., cứ như thế mà diêm ,cứ hễ , khi mảnh giấy được thả lên chỗ Phương, nhỏ đọc xong lại liên xuống đất- tiếp sau hành động ấy của Phương , Tuấn lại cầm bút lên chọt dây áo ngực Phương , chốc chốc kéo nhẹ nó rồi buông tay khiến sợi dây đàn hồi , bún vào da thịt nhỏ,tạo ra tiếng động “Bíp..bíp.p.p.p.” . i>- trong đầu Tuấn ấy,(chứ không phải tác giả nghĩ đâu) .

Bình thường thì con Phương đã đứng dậy ,phan nguyên cái ghế vào đầu Tuấn rồi nhưng trời xui đất khiến hay sao mà lại trúng vào tiết Anh mới chết chứ. Ông thầy dạy môn anh có tiếng “Satăng” nhất trường ,nếu ổng mà phát hiện có nước nhỏ đi die. Chình vì thế mà Phương nhà ta cần răng chịu đựng tên sàm sỡ này.

Về phía hấn, sau những hành động tài trời ấy , đã không trở lại lớp,nhắn tin cho Tuấn rồi hấn chuồng mất xác . Còn nó thì từ lúc trở về lớp, mặc dù xác nó ngồi

đây nhưng hồn nó lại bay phời phời tại nơi khác. Trông nó không khác gì tượng đá, nên nó nào có để ý gì đến con bạn vẫn còn đang điên lên khóc xuống, khổ sở với tên hắc dịch sau lưng đâu

.

Reng..reng..reng....

Cuối cùng tiếng chuông tan học cũng đã vang lên. Ông “Satăng” vừa bước ra khỏi lớp là nhỏ Phương đứng phắt dậy-

“Có thôi cái trò biến thái đó không hả , tên khốn này....!”-

Gương mặt điên tiết lên vì phải kềm chế từ nãy đến giờ của Phương cuối cùng cũng hiện hình. Dứt câu nói Phương định dơ tay đánh vào người Tuấn thì –

“Chật chặt..! không nên , không nên”- Tuấn chụp tay Phương ,xiết chặt lại.

“Ngươi là cái thá gì mà ta không được đánh chứ, tên bệnh hoạn kia!”

“ Tôi tồn tại không phải để em đánh, mà để làm em đắm chìm trong “Hạnh Phúc” , ngốc ẹ..!”- Tuấn cười ,nói- đôi mắt nhìn Phương với vẻ nửa đùa nửa thật lòng.

Câu nói của Tuấn khiến cả người Phương run lên vì ớn lạnh-

“Im miệng đi, kinh quá..! đừng có gọi ta là “Em” , đồ chết tiệt!” .

Dùng tay không được, Phương liền tặng cho bàn chân Tuấn một chưởng . Rầm.... rồi kéo nó ra về.

Tuấn ôm chân, mặt nhăn nhó vì quá đau – “Trời ạ! sao nhỏ dữ quá dzậy!”. Sau đó nó và Phương về nhà. Hôm nay Phương xin phép qua nhà nó ngủ, nên cả hai cùng nhau về nhà nó.

“Papa, con về rồi”-nó lên tiếng khi vừa bước vào nhà. Nhìn qua nhìn lại , chợt nó thở dài một tiếng .-

“ Hài..ai.i...ai.i..., chắc có lẽ lại làm thâu đêm ở công ty rồi

”

“ Bộ đạo này mày thường ở nhà một mình lắm hả”- Phương hỏi có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Uh‘mm..m nhưng cũng hông hẳn là vậy, chỉ là tối không thấy mặt, chứ tối sáng thì đã thấy papa ở dưới phòng ăn chờ tao rồi”- nó trả lời với gương mặt thoáng hiện vẻ cô đơn. Dù papa rất yêu thương nó , nhưng vì lúc nào công ty cũng ngập đầy công việc nên ông không có đủ thời gian bên cạnh nó, nó cũng hiểu chuyện ,thành ra luôn tỏ vẻ mạnh mẽ để papa nó không phải bận tâm.

.....”

Sau khi nhanh nhẩu tắm xong trước , Phương ngã lưng xuống giường , ngủ như chết, vâng đúng đấy sau một ngày mệt mỏi vì phải dùng hết nội công trong người lẫn trong họng để đối phó với tên kia thì nhỏ gần như đã kiệt sức ,cộng thêm bữa trưa không được thanh toán - cách tốt nhất hiện nay với nhỏ chỉ có thể là “ngủ

”. Con nó thì bây giờ mới lách cùng cái khăn bước vào phòng tắm. Ngâm mình vào nước ấm nó cảm thấy mọi buồn bực trong người có phần vơi đi. Một hồi lâu, nó đứng dậy bước ra khỏi bồn thì thoáng giật mình khi thấy trong gương. Khắp cơ thể nó toàn vết đỏ đỏ do dấu hôn để lại, bất giác nó nắm lấy chiếc khăn tắm trùm kín lên người

. Gương mặt nó giờ đây đỏ không khác gì quả gấc, mọi hình ảnh lúc ấy chợt ùa ập về trong lí ức.

Nó nhớ đến cảm giác khi bàn tay của hắn lả lướt trên khắp người nó,khi cả da thịt của nó và hắn chạm nhau, khi hắn nhẹ nhàng dùng môi hôn lên vai , cổ và ngực nó. Cả khi hắn ghì chặt nó xuống hôn môi nó một cách thô bạo nhưng xen lẫn vào đó là cảm giác thật mãnh liệt. Suy nghĩ một hồi nó lắc đầu lia lịa :” Tỉnh lại, tỉnh lại

, mày điên à.. đừng để hắn xâm chiếm đầu óc ,không được mê muội hắn, mày tỉnh lại đi Nghi.!”

Đấu tranh tư tưởng được một lúc , nó thay đồ và bước vào phòng ngủ. Thấy con Phương đã yên giấc từ lúc nào , nên nó cũng lên giường mà ngủ. Vừa nhắm mắt thì nó lại nhớ đến hắn, chợt gương mặt hắn hiện lên trong đầu nó, , bỗng dưng nó bấu môi ụạ mặt lại –

, chấm dứt ý nghĩ nó với tay tắt đèn chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ đối với hai đứa tụi nó đây quả thật là một ngày dài , biết bao nhiêu chuyện bất ngờ đã xảy ra. Không biết tụi nó có cảm ghét hai tên kia thật không nữa mà chốc chốc trong màng đêm, hai cô gái lại hé lên nụ cười chìm trong giấc ngủ.

Trong quán Bar, cũng vào thời điểm đó .

“Này , mày chơi đẹp nhỉ..! chuồn nửa đường là sao?”- Tuấn cào nhào thẳng bạn nhưng tay không quên ôm người đẹp ngồi bên cạnh. (Chứng nào tật nấy..!

)

Tuy tay thì hành động như vậy nhưng trong đầu Tuấn chợt nhớ đến Phương

- “Tao bận vài việc” - hắn lạnh lùng trả lời mà mắt thì dán chặt vào laptop , tay gõ lia chia trước mặt.

Chả là, hắn sáng làm học sinh, chiều tối lại vùi đầu vào đóng hồ sơ của công ty. Kế hoạch điên rồ của hắn và Tuấn là làm giả lí lịch , sau đó đột nhập vào trường của tụi nó , mục đích chắc hẳn các bạn cũng biết. Năm 17 tuổi , thật ra cả hai đã tốt nghiệp, với địa vị sẽ kế thừa tập đoàn SPY và BLUS sau này, nên hắn và Tuấn đều đã trải qua những huấn luyện rất nghiêm khắc (mới có được ngày hôm nay ấy chứ).Hiện tại

hắn lại người bí ẩn quản lí tập đoàn SPY , còn Tuấn là tổng giám đốc tương lai của BLUS, nên ngoài việc sáng “ Vui Chơi” ở trường thì tối cả hắn lẫn Tuấn vẫn phải xử lí cái ối công việc còn lại trong công ty.

Nhớ đến hành động lúc sáng của mình, hắn ngừng lại tay đóng laptop xuống , ngã lưng ra sau phía sofa, hắn nhắm nghiền đôi mắt lại - bất giác hắn đưa bàn tay của mình lên - (đồ cổ chấp)

.

Một lúc sau ,hắn đưa tay lên chạm vào môi mình. Chợt hắn mỉm cười đều –

Cuối cùng có lẽ bước đầu tiên đã thành công. Vâng đúng vậy cái tên Thiên Anh Phong thật sự hắn đã gắn sâu vào tim nó. (Làm nó khiêu đó không thấm sâu mới lạ..!). Nhưng có một điều ngay cả chính bản thân hắn cũng không ngờ ,trái tim hắn, từ lâu đã chứa đựng hình ảnh của nó. “Một cách vô thức”.

Đúng vậy đấy , chà !có lẽ cả 4 người đã nhập cuộc chơi rồi.....!

Điều bất ngờ gì sẽ xảy ra tiếp theo đây , mong các bạn ủng hộ.

7. Chương 7

Cháp 7

Thế Này Mà Gọi Là Chuẩn Bị Àh ??? ”

Sáng hôm sau cả hai đứa tụi nó bước đến trường với tâm trạng nặng nề , ếu oai. Phương lúc này -

.

Còn nó thì - .

Đứa thì đang tự thất tỉnh mình, đứa thì phập phồng ,lo sợ phải chạm mặt tên dân dăng đó. Cứ thế vừa bước vừa nghĩ mà không hay biết rằng tụi nó đã đứng trước cửa lớp từ lúc nào.

Nó bước vào lớp thoáng giật mình khi thấy hắn đã yên vị trong lớp từ lâu, tựa đầu gục vào hai tay chống lên mặt gần đáy mũi , mắt thì nhìn nó một cách thâm hiểm, miệng thì nhếch lên cười, khiến nó chết lặng đi, như bị thôi miên không tài nào di chuyển được.

Phía bên Phương có lẽ may mắn hơn nó. Tuấn không hề có trong lớp (có đấy chứ , nhưng cha này đã lang thang nơi nào rồi). Thở phào nhẹ nhõm -

.

Nó và Phương bước vào chỗ , ngồi xuống . Suốt tiết học Phương thì lúc tập trung nghe giảng nhưng lúc lại ngó ra cửa lớp, không biết đang mong chờ cái gì xuất hiện ? (chà chà , chẳng phải bà bảo ghét tên “Biên thái” hả Phương...!). Còn nó thì có lẽ thâm thương hơn Phương nhiều, thay vì hắn cứ như Tuấn đi , chọc ghẹo , quậy phá.

Đằng nay lại cứ ngồi im lặng phóng điện sau lưng nó. Ngồi học, chốc chốc nó lại có cảm giác điện giật toàn thân, lạnh , tê cả sống lưng .

Hắn thì từ lúc nó bước vào, hắn không hề hành động gì hết, chỉ ngồi im đó, nhìn nó một cách lạnh lùng (như muốn ăn tươi nuốt sống !) Đôi mắt cứ nhìn chăm chăm sau lưng nó. Thoáng thấy đôi vai bẻ nhỏ, cái cổ xinh xinh run lên vì sợ, hắn lại mỉm cười - (bộ muốn hành hạ nó phần hai hả trời !).

Chịu hết nổi cái cảm giác đó nó đứng phắc dậy , xin phép bà cô và xuống phòng y tế.

Đúng rồi, đúng rồi hiện tại điều nó có thể làm là tránh mặt hắn được lúc nào hay lúc đó, chứ cứ ngồi cái khiêu đó thì ai mà chịu cho được.

Phương thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn đứng dậy cho nó ra và hỏi –

“Mày không khỏe hả?”

“ Uhm‘... tao xuống đó nằm chút, hết giờ chơi tao sẽ lên”- Nói xong nó quay lưng đi không thèm nhìn hấn lấy một lần (không dám nhìn đúng hơn) .

Phương cũng thôi thối mác ngồi xuống tiếp tục học. Sau khi nó đi khỏi lớp được 5 phút, hấn cũng đứng dậy bước ra (tất nhiên cũng có xin phép như nó rồi).

Đang trên đường đến phòng y tế thì bỗng dưng có một bàn tay đỏ khéo nó.... mọi vật xung quanh gần như yên tĩnh lại chỉ còn nghe tiếng .Cạch.... bên ngoài phòng học trống bị bỏ hoang.

Giật mình nó tròng mắt ngược lên thì thấy hấn đang nắm chặt tay nó ,đẩy sát vào tường. Muốn la cũng không được, vì tình trạng hiện giờ của nó hấn đang hôn nó rất mãnh liệt.

-

Dứt ý nghĩ , nó dùng hết sức đẩy hấn ra, một tay che miệng mình lại (À .. à không cho hôn nữa chứ gì). Hấn dừng lại không hôn nó nữa nhưng tay vẫn ghì chặt nó vào tường.

Chợt hấn lạnh lùng kề sát vào tai nó –

“Sao lại lách mắt!” . Bây giờ trong đầu nó rất hoảng loạn , nó muốn thoát ra khỏi đây càng sớm càng tốt. Dẩy dựa không ngừng , nó lên tiếng –

“ Buôn ra, lần trước không kịp chuẩn bị, nhưng lần này thì đừng hòng , ta dứt khoát không chịu thua đâu..”

Nhìn nó một hồi . Hấn chợt mỉm cười thật đều, lại ghé sát tai nó –

“Vậy sao, chuẩn bị rồi à, thế thì đừng nói nhiều nữa vào cuộc thôi..!, xem ai kiệt sức trước...”(Sax..x ông nói gà bà nói vịt !!) .

Kèm theo lời nói , hấn xoay người nó lại đè xuống bàn (đã bảo là lớp học bỏ trống mà) hôn tới tấp. Tháo tung dây nút áo của nó,hôn môi chưa thấm, hấn đưa tay kéo cổ áo nó ra khá rộng, thấy gần hết cả cơ thể nó (má ơi vậy mà khá rộng hả trời!) rồi đặt môi hấn vào đó “làm việc”. Di chuyển xuống dưới tay hấn ấn nhẹ - nâng đùi nó lên.

Hoảng hốt với hành động của hấn, nó đẩy nãy , thét lên –

“ Nhầm rồi , dừng lại, dừng lại, kh.ô..n.g ,k.h.ô.n..g ..uhm..m. p.h.ả.i. í.. n.à.y.,uhm..m. d.ừ..n..g ...!” hấn duốt sâu đôi chân trắng-mịn-nồn nà của nó , nhẹ nhàng định kéo chiết quần nhỏ ra, khiến từng lời nói của nó bị đứt đoạn vì phải rên lên ,thở hổn hển.

Đã nói là lần này nó quyết không chịu thua, nên dùng hết sức của mình nó đẩy hấn ra , ngồi dậy ôm lấy thân thể.

Rầm ...lưng hấn đập mạnh vào tường, vì sơ suất hấn đã nói lỏng tay nó ra ,nên chớp thời cơ nó đẩy hấn. Con đầu đó thì thối mác, hấn tiếng lại gần nó , chóng hai tay xuống bàn , kề mặt hấn sát mặt nó –

“Thế này mà gọi là chuẩn bị ah‘..?”

Lợi dụng lúc nó không kịp phản ứng hấn đưa tay lên, di chuyển ra sau gáy nó, đẩy đầu nó sát vào. Hấn hôn lên trán nó một cách thật âu yếm.

Ngượng chín mặt, nó ngửa người ra , nhưng đột nhiên, ánh mắt nó kiên quyết lên, dùng hai tay nắm cổ áo hấn kéo lại , gồng gọng mình và nói –

“Tôi không cần biết anh đang giả điên hay cố tình không hiểu í tôi (sao xưng anh rồi !) , nhưng đừng có mà lấn tới, tôi sẽ “Giết chết anh đấy” nghe rõ chưa..!”.

Chỉnh lại áo quần nó, xô hấn ra, nhảy xuống bàn Rầm..(tội cái cửa !). Nó bỏ đi.

Còn hấn , lúc này đây hấn đang tựa lưng sát vào tường , một tay che lên mặt, miệng cười nhếch-

”Chẳng phải em đã “giết” tôi rồi sao...!” (tìm hay thật vậy nói rõ cho tác giả nghe với).

Xa xa đâu đó , có một cô gái dựa lưng vào tường, ngồi thụp xuống nền đất, tay run run ôm chặt lồng ngực, mặt thì đỏ ửng... đỏ.....!. Quay trở lại lớp học , . Nghĩ một hồi không yên tâm nên Phương quyết định đi tìm nó (rồi, coi như bà này cũng cúp tiết luôn).

Phương rào bước về phía hành lang, tiếng đến phòng y tế.

Thấy cánh cửa hé mở , bước vào , Phương kinh ngạc khi thấy.....

Phương đã thấy gì ? Còn Tuấn hiện giờ tên đó đang ở đâu. Phong, hẳn nói Nghi đã giết hắn từ lâu rồi là ý gì đây....?

Mọi chuyện tiếp theo sẽ như thế nào?

Chân thành cảm ơn các bạn đã theo dõi.

8. Chương 8

Cháp 8

Em Chạy Được Sao ???

“.....”

Trước mắt Phương giờ đây....

“ AH...h..A..a a...anh ..này..nh.ộ.t q.u.á ..đi ..hà.aa...”

Một đôi “Cầu Nam Nữ” đang hành xử trên chiếc giường đơn Đứa con gái , áo thì “gần như” không còn trên thân thể, cả chiếc áo ngực “cũng đang được” thằng con trai kia tháo ra.....,ngồi trọn cả cơ thể vào người thằng đó, hai tay đặt lên vai , ngực ả thì đang được tay tên đó ghì sát vào mặt hắn.

Thằng con trai ác chiến hơn, không còn lấy một nút áo trên người (chắc bị con kia giật tơi bời rồi còn đâu). Dựa cả người ra sau thành giường (kiểu nửa nằm nửa ngồi ấy). Một tay, như đã nói trên, đang ghì người con kia sát lại và định tháo áo lót ra , còn một tay thì nằm phía dưới lớp váy của ả (Amen ! thế có chúa, các bạn hãy tự suy diễn đi.....tác giả bó tay..!).

Nghe tiếng động cô gái xanh mặt quay ra xem ,lúc này ý nghĩa trong đầu của người con gái đó -

, nhanh như thổi cô gái leo xuống, chỉnh đốn trang phục. Rồi cuống cuống bỏ đi (chạy ấy chứ).

Thằng con trai không tỏ ra vẻ ngạc nhiên chỉ ngồi dậy, nhìn Phương và mỉm cười.

Vâng thưa quý khách giả, đôi “Cầu Nam Nữ” trong mắt Phương không ai khác chính là Tuấn nhà ta và cô nàng hoa khôi (lộn) hoa khôi khối 10.

Ban đầu thì ngạc nhiên , sau đó lại có cảm giác tưng tưng, rồi chuyển sang thất vọng ..- Phương nhìn Tuấn bằng cặp mắt giết người. Chợt Phương cười khinh bỉ nói-

“Xin lỗi ,đã phá đám mi ,ta chỉ tìm người, giờ không có, “Chào” “- quay lưng bước đi thì bỗng . Cách..(Trời sao thấy quen quen vậy nè)

“ ‘Em’ làm con mồi của tôi chạy mất rồi, giờ tính sao..?” – đóng chặt cửa lại, ép sát người vào Phương, tựa hai khuỷu tay vào thành cửa.

Phương quay lại, mặt đỏ ửng vì phát hiện ,giờ đây cả người của Tuấn đang rất rất gần nhỏ, nút áo lại không cài, nên đập vào mắt Phương là cả cơ thể vạm vỡ , săn chắc của Tuấn (má này ! bó chiếu), mặt hắn chỉ cách mặt Phương khoảng 5 cm (khoảng cách nguy hiểm, nguy hiểm !).

Nhưng vì, đã chứng kiến cảnh tên này giở trò đồi bại với con kia, cục tức trong người Phương vẫn chưa xuống .Quao lên , Phương hét-

“TRÁNH RA...! , tên dân tộc., đừng có động vào ta”

“ Trước mặt tôi lúc nào em cũng tỏ ra hung dữ thế..?”- song song lời nói , Tuấn đưa tay vuốt , môi chạm vào má Phương, hôn nhẹ nhàng nhưng không kém phần âu yếm.

Phương ngượng đỏ mặt , nhưng vẫn chối tới cùng –

“LÀM GÌ THẾ HẢ..?”

Tuấn cười đều, lòn tay qua cái eo nhỏ nhắn của Phương ,ép sát nhỏ vào người mình –

“ Bây giờ gương mặt giận dữ của em đang quyến rũ tôi đấy.. !”

“ Muốn gạ gái thì đi kiếm con khác, không liên quan tới ta , không rảnh , tránh ra..!” – Phương dùng dằng cổ thoát, nhưng vô ích, càng làm thế Tuấn càng siết chặt hơn. Tuấn cười khúc khích , cuối xuống cắn nhẹ vào tai Phương và nói –

“ Chà , “Không liên quan..?”, vậy thái độ này là thế nào ...?”

Gần như cơn điên trong người Phương đã quá tải , nhỏ đã...(trời ạ...! giận quá mất khôn rồi Phương ơi !)-

“Chết đi! Mi tưởng đây là đâu chứ hả.. ? khách sạn àh.h.. muốn làm cái chuyện gì đó thì lựa chỗ nào khuất mắt ta mà làm... Còn nữa , đã bảo đừng có xưng hô như thế , mi chỉ biết ta có 2 ngày , đừng có mà tự cao..,chết đi ..BỈ ỔI ..VÔ LI...E.....rhm...m...m...”

Chưa dứt câu thì đã bị Tuấn chặn họng rồi. Đôi tay mạnh mẽ của Tuấn ghì chặt nhỏ, ép sát hơn vào lòng mình - hôn mãnh liệt.

Môi Tuấn quân lấy môi Phương, với danh hiệu “Playboy” có đẳng cấp, tất nhiên Tuấn thừa sức có thể khiến Phương mê mết với nụ hôn đó.

Mặc dù Phương gần như đã chìm trong sự ngọt ngào, mãnh liệt ấy , nhưng ý

nghĩ lúc này trong đầu nhỏ lại là....

-

Phương gồng mình trước sức mạnh của Tuấn. Cơn tức giận hình như không hề xuống mà còn bị nhân lên gấp bội.

Đẩy Tuấn ra ,Phương tát vào khuôn mặt điển trai ấy một bạt trời dạn

...CHÁT...T....

Máu từ mép môi Tuấn chảy ra.

“Đừng động vào người ta bằng đôi tay dơ bẩn ấy, ta không dễ dãi như đám con gái ngu ngốc kia đâu, đừng có mà xem thường người khác.”

Rầm ..(tội lỗi tội lỗi, lại một cánh cửa nữa bị giận cá chém thớt !)

Phương bỏ đi trong sự tức giận lẫn sự nhói đau trong tim nhỏ.

Tuấn sững sờ trước cái tát của Phương. Đây không phải là lần đầu tiên tên này bị đánh , mà là lần đầu tiên có người con gái đánh hắn chỉ vì hắn gần gũi . Đúng vậy, trường hợp này thì Tuấn hầu như nhận được như ăn cơm bữa, nhưng nó chỉ xuất hiện mỗi khi anh nói - “Tôi chán cô rồi !”

Sau một hồi còn kinh ngạc trước hành động của Phương . Đột nhiên Tuấn ngã người ra nằm dài trên giường mỉm cười và nói –

“Đâu phải chỉ 2 ngày, tôi biết em từ rất lâu rồi đấy chứ....Phương..!”

Tuấn ngồi dậy trở về lớp , đang đi thì bất giác cơn đau rách ở môi khiến Tuấn khựng lại, đưa tay lên bôi đi vết máu nhỏ , Tuấn nhăn mặt :-“Sao mạnh tay thế không biết”

... .Vài giây sau....!!!

“ HỦM..m..?không phải hành động này là Ghen sao..?”- bỗng nhiên Tuấn cười lên

“ Ha..ha..ha.. xem ra cái tát này cũng có ích đấy ...” - Tuấn quay trở lại lớp với gương mặt đắc thắng và nụ cười thú vị (Tội nhỏ Phương !!)

Vừa bước vào lớp thì không thấy nhỏ đâu nữa. Mà khỏi cần ngạc nhiên, Tuấn thừa biết Phương sẽ không quay lại học (học gì vô nổi nữa mà học).

Thấy thằng bạn trở về lớp với bộ dạng thảm thương ,hắn cười khinh lên hỏi –

“Sao thế, bị người ta “Bụp” rồi àh”

“ Hơi đau , nhưng tao lại càng khoái”- Tuấn vừa nói vừa xoa xoa vết thương, chợt nhớ tới gì đó Tuấn quay sang hỏi hắn.

“Còn mày ?”

.....!

Trầm ngâm một lúc, hắn cười lạnh lùng đáp – “ CẮN CÂU RỒI !”

Thế đấy xem ra mọi chuyện với Phong - hắn khá thuận lợi.

Còn Tuấn thì đang chìm đắm trong sự sung sướng khi phát hiện – “ Phương đang ghen ”.

Nó và Phương ..? cả hai đều không quay trở lại lớp, thế tại nó đi đâu rồi ?

CHẬP 9

Bắn Lợn....!!

Trên một con đường, hai hướng đối nhau, hai cô gái vừa đi vừa suy nghĩ. Nghĩ cái gì không biết mà bây giờ chỉ nghe tiếng ..Cốp...p ...

.....??

Cả hai lạng chạng đứng dậy..

“Ồ..?.. không phải mày đang ở trong trường à, Phương ????”

Xoa xoa cái trán đáng thương của mình , nó ngạc nhiên khi ngược lên thấy con bạn cũng đang duốt duốt cái trán như nó.

“Í... í.., mày ở đây chi vậy...?”- Phương cũng không khỏi ngạc nhiên, nhưng đột nhớ đến lời nó nói lúc sáng , Phương giận giận nói-

“ Nè con kia, đi một lát của mày là lệch ra đây đó hả?... báo hại tao đi tìm , còn gặp phải....i...”- Phương định nói tiếp nhưng...

Nó ngây thơ nghiêng đầu gãi gãi nhìn Phương hỏi –“ Mày gặp phải cái gì ?”

Phương đánh trống lảng trước câu hỏi của nó- “Còn mày , trốn ra đây chi vậy, có chuyện gì hả ?”

.....

Thời gian dường như đứng yên. Giờ đây hai cô nàng nhìn nhau. Lòng đang nghĩ :

- Nó đầu trí.

- Phương đầu trí.

.....tích tách ...tích tách....!

Đấu tranh tư tưởng chưa kết thúc, tại nó vẫn trao nhau cặp mắt mơ hồ - lưỡng lự.

- Cặp mắt nó bắt chợt lóe sáng...

- Niềm hi vọng loan tỏa quanh Phương..

Bíng bong ..kết thúc tư tưởng.. Quyết định của tụi nó lúc này là....

“ TAO GẶP NẠN RỒI , PHƯƠNG/ NGHI..!! ”- Đồng thanh hưởng ứng.

Nó mở to mắt , ngạc nhiên vô cùng –“ Mày bị gì...?”

Phương im lặng - ấp úng ..., cuối mặt xuống không biết nói thế nào, lát sau ngược lên nhìn nó và hỏi –“ Còn mày ?”

Cứ thế đẩy hai con này cứ “ Àh..ah... tao, tao..o.” , với nhau mà vẫn không tài nào gặng ra được chữ tiếp theo.

Cuối cùng , đành bầm bụng, nhắm mắt ,nói toẹt ra..

“ TAO YÊU RỒI !”

“ TAO CẢM RỒI”

“ HẢ , CÁI..cái gì...?”

“ Mày...à.a..y.y nói sao..?” Tại công viên X...

“ Vậy nói chung , mày đồ trước cái thằng “ Dâm Tặc” ấy rồi hả Phương”- Nó quay đầu sang nhìn Phương, tay dung đưa dây xích chiếc đu.

“ Tao cũng không biết nữa, chỉ là khi thấy hấn và con kia thì người tao lại nóng như điên, mất cả kiểm chế. Lúc đó tao chỉ ước gì trong tay mình có thùng xăng, tao sẽ châm lửa – thiêu sống “Cẩu nam nữ” ấy (má ơi ! sao khiếp thế!!)”-

Vừa nói vừa đập đập, đá đá mấy ngọn cây con mới chớm nở (Ặc !) , với gương mặt hờn mát , dận dỗi.

Nó té ngựa với lời nói của con bạn, lòng thảm nghĩ .

Chợt Phương ngừng hạnh động tàn nhẫn của mình, xoay người bước lại gần chỗ nó , ngồi xuống chiếc xích đu bên cạnh –

“ Còn mày, mày vẫn chưa xác định được cảm xúc của mình àh!”

Trước câu hỏi của Phương , nó không trả lời, phải – đúng vậy nó và hấn không phải quen nhau từ lâu (điều này chắc chỉ với nó thôi), ngoài cái tên “ Thiên Anh Phong” thì hầu như nó không biết tí gì về hấn. Hấn là người như thế nào, tại sao lúc nào gặp nhau hấn chỉ toàn “quấy rối” nó. Càng ngạc nhiên hơn , nó nhận ra nó không hề ghét bỏ những hành động ấy , nhưng nó lại có cảm giác sợ sệt, hấn làm vậy chắc phải có nguyên nhân nào đó. Cảm thấy rất hoang mang trước một loạt những gì đã xảy ra . “ Nửa muốn tin, nửa thì sợ “. Ngao ngán , nó chỉ còn biết dung đưa chiếc xích đu của mình mà thở dài .

Thấy thế Phương cũng không hỏi nữa, chốc chốc chỉ còn nghe thấy tiếng cọt két..cọt két của những chiếc xích đu.

Suốt khoảng thời gian đó , cả hai đứa, không ai nói với ai thêm một câu nữa, chỉ ngồi im, lặng lẽ chạy theo suy nghĩ của mình. *** Lúc này tại nhà hấn.

“ Này , mày biết tin gì chưa ?”- Tuấn ngồi tựa vào ghế xô pha, tay này cầm xấp hồ sơ, tay kia quay quay chiếc bút.

“ Ừm”- một chữ ngắn gọn thoát ra từ miệng hấn. Tình trạng lúc này của hấn không khác gì mấy tên Tuấn kia. Có khác thì khác ở chỗ , trên gương mặt hấn xuất hiện thêm chiết kính không độ. Nhìn cực kool.

“ Hài...i.i., khoảng 1 tuần đây, lần này nếu thành công , xem ra ,mày nắm được cái thóp của ổng rồi đấy”- Tuấn miệng nói nhưng tay không ngừng lật lật đóng giấy tờ, mắt cũng đảo đảo lướt như phim.

Nghe đến đó hấn chợt buồn kính xuống , nhất phone lên gọi cho ai.....

“ Vâng , thưa cậu chủ..!”

“ Mọi chuyện bên ấy đã sắp xếp xong chưa ?”

“ Vâng, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ sự xuất hiện của cậu, thưa cậu chủ.”

“Tốt lắm , chuẩn bị 2 vé vào chuyến bay tối nay”

“ Vâng ”

“ Được rồi, cứ tiếp tục theo dõi phía bên ấy , tôi cúp đây.!”

“Vâng , tôi biết rồi, chào cậu chủ”

Dập phone xuống , hắn xoay trở lại với bãi chiến trường của mình. Tuấn cũng thế.

Được một lúc lâu, Tuấn dừng công việc lại –“ Mày định làm gì , có chắc sẽ chiếm được 20% cổ phần của ông không ?”

“Lưu Thế Khải không phải là kẻ ngu ngốc, chắc chắn ông ta sẽ không để chúng ta tiếp cận một cách dễ dàng. Trước hết hãy tạo lòng tin với ông.”- Hắn trả lời mà gương mặt thì lạnh tanh.

Đột nhiên hắn nghiêm mặt quay sang Tuấn –“ Mục đích của mày là gì , giúp tao trong vụ này , mày hoàn toàn không có lợi. Chẳng ..lẽ.....! “

Tuấn chợt hé nụ cười thâm hiểm – “ Xem ra, không hổ danh là bạn “thân” của tao nhỉ”

Hắn lắc đầu, chào thua thằng bạn –“ Đây , này, tao biết không nên xen vào chuyện của mày nhưng”

“ Mày yên chí, tao không nặng tay với “ổng” đâu.” – mặt dù nụ cười thâm hiểm không hề thay đổi , nhưng phút chốc gương mặt Tuấn chợt lộ ra một nỗi đau, một sự thù hận.

Suốt đêm, cả hai không hề chớp mắt. Đúng vậy , ngày mai họ sẽ bay sang pháp để kí kết hợp đồng liên minh với các tập đoàn khác , trong đó có cả tập đoàn KEY và BLUS. Một người sẽ tiếp tục đi vào con đường thù hận, người còn lại sẽ chính thức ra mặt chống lại vì một nguyên nhân nào đó.....

Còn tại nó, mọi chuyện sẽ như thế nào khi hai tên ấy đột nhiên biến mất.

Cả hai có nhận ra được tình cảm mình dành cho hai tên kia không..?

9. Chương 9

CHAP 10

Đổi Mặt

Sáng nay cũng như mọi bữa, nó lê lết cái thân mình vào phòng tắm một cách nặng nề. Sau khi đã chuẩn bị mọi thứ, nó bước khỏi phòng, thay đồ , chải tóc.

...Vài phút sau ,

Trước khi ra khỏi phòng , nó chợt khựng lại vì thấy chiếc áo của hắn được chính tay nó giặt và đặt trên thành giường. Tiếng lại gần , nó cầm chiếc áo lên, không hiểu nổi bản thân nó nữa, khi không lại dịu dàng ôm chầm chiếc áo đó vào lòng mình và mỉm cười.

Sững sờ trước hành động của chính mình , nó vội cắt vào cặp sau đó thưởng cho đầu mình vài cái cốc .

Bước xuống phòng ăn , gương mặt nó thoáng buồn vì không gặp được papa .

Nó buồn bã vào bàn ăn ngồi thụp xuống ghế. Trước mặt nó đây là khoảng không gian rộng lớn nhưng lại cô đơn vô cùng. Đột nhiên nó nhớ mẹ , nhớ chị, nhớ cả lúc ba cha con cùng nhau ngồi ăn quay quần, thật vui và hạnh phúc. Nó nhớ mẹ, người phụ nữ mà nó chỉ có thể hình dung bà qua những tấm ảnh. Mọi người nhìn vào lại tưởng nó thật hạnh phúc, nó có đủ thứ, lại được pa và chị hết mực yêu thương, chiều chuộng. Nhưng lại có ai nào biết ,tận trong trái tim ấy, nó vẫn thầm ước phải chi được một lần có mẹ ru ngủ, được

mẹ chải đầu, được mẹ âu yếm.....Nó chống tay lên bàn, ăn một cách mệt mỏi. Bà giúp việc thấy nó như thế cũng đâm ra buồn theo, chợt bà nhớ ra chuyện gì đó liền chạy nhanh vào phòng, lấy ra một tờ giấy...

Quay ra căng phòng rộng lớn, nơi nó đang thui thủi ngồi một mình, bà nhẹ nhàng đặt xuống bàn nó –

“Thưa cô, đây là của ông chủ viết để lại trước khi đi, ông dặn đưa cô tới qua, nhưng mãi lo việc dưới bếp nên tôi quên mất” – Bà nói với thái độ hơi rục rề, vì sợ nó giận trách bà không đưa từ sớm.

Nó thì vốn luôn “Kính trên nhường dưới” nên không bao giờ nỡ tỏ ra ỷa khó chịu với người người phụ việc trong nhà.

Cầm lấy tờ giấy, nó cười nhẹ nhàng – “Không sao đâu, cũng tại tôi qua con về trễ quá nên cũng không phải lỗi của bác”

Nghe nó nói xong bà giúp việc cũng yên lòng, chào nó và quay trở lại công việc. Còn nó thì chăm chú đọc những dòng chữ trong mảnh giấy :

“Gửi con gái yêu của ba,

Ngày mai papa phải sang Pháp để hoàn thành một số việc, có lẽ là một tuần. Papa rất xin lỗi con, mấy tháng nay hầu như, thời gian papa dành cho con rất ít. Tạm thời công ty gặp phải một số khó khăn nên papa phải giải quyết. Con ở nhà nhớ ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ. Sau chuyến đi đây, papa sẽ dành nhiều thời gian cho con.

Đừng giận papa con nhé!

Yêu con. “

Đọc xong thư, thật ra nó không hề giận, trái lại nó còn tự trách mình. Bấy lâu nay, papa phải một mình chịu áp lực về công việc mà nó không hề hay biết. Thỉnh thoảng nó cũng hờn mát sự thờ ơ, Giờ thì nó chỉ mong mọi chuyện đều thuận lợi với papa. Sau một hồi suy nghĩ, nó quyết định phải mạnh mẽ, sống thật vui vẻ để papa nó không phiền lòng. Đây là điều tốt nhất nó có thể làm được. Kết thúc bữa sáng, nó đi đến trường, vừa bước vào cổng nó đã thấy con Phương từ xa vẫy gọi.

“ Quay..! tao ở đây nè”

Nó ngạc nhiên, bước lại – “Ồ..? sao mày không lên lớp đi, đứng đây chi vậy ?”

Phương nhăn mặt, tay gãi gãi – “ Có gì đâu tao chờ mày đi chung ấy mà”

“ Bộ mày sợ gặp tên đó hả”

Trúng tim đen, Phương cứng họng, chợt Phương lên giọng –

“Hà.a.? chứ mày không sợ tên kia à”

Hai đứa nhìn nhau thật “say đắm” sau khi móm móm chợt chợt lẫn nhau. Cuối cùng kết quả vẫn là cùng nhau vào lớp.

Bước vào lớp, cả Phương và nó đều ngạc nhiên vì không thấy Tuấn và Phong đâu. Ban đầu chỉ nghĩ 2 tên vào trễ nên không thèm để ý. Nhưng sau khi hết cả giờ chơi, vẫn không thấy xuất hiện. Phương thấy thế liền xoay qua kêu nó –

“Nè, không lẽ hai tên ấy cúp học à? “

“ Mặc kệ, để ý làm gì !” Miệng thì nói như thế nhưng trong lòng nó -

Suốt cả buổi học, tụi nó lúc đầu thì nghĩ vu vơ nhưng rồi cũng quên phắc hai tên, tập trung trở lại.

****Tại Pháp

“Đây là tài liệu chúng ta thu thập được bao gồm khoảng thu - nhập và mức lợi thuế hàng năm.....”

“ Hiện nay, chỉ tiêu toàn cầu.....”

Cuộc họp diễn ra thật sôi nổi nhưng không kém phần không thoải mái vì.....

Phía dãy bên trái xuất hiện hai nhân vật làm cho giới chính thị kinh ngạc. Chính là tổng giám đốc Tập Đoàn BLUS - Đại Anh Tuấn và người bí ẩn sau Tập Đoàn SPY cuối cùng cũng lộ diện - Thiên Anh Phong. Không ít người kinh ngạc, với độ tuổi trẻ như vậy mà họ đã nắm trong tay không ít cổ phần, và là hai trong những cổ đông mạnh nhất.

Lưu Thế Khải, trong suốt buổi họp ông không ít lần bất ngờ và khâm phục tài năng về các chiến lược mà hần đưa ra, Còn Tuấn, với danh hiệu thiên tài về chính khoáng thì không ít người phải bái phục. Chính vì sự xuất hiện của họ đã làm cho cuộc kí kết sáp nhập được diễn ra sôi nổi. Nhưng bên cạnh đó lại có một nhân vật không mấy hài lòng với sự có mặt của Tuấn. Chính là Đại Tấn Cường - Người đứng đầu Tập Đoàn RASE và cũng là cha ruột của Đại Anh Tuấn. Bây giờ thì có lẽ mọi người đã biết được tại sao Tuấn lại chịu giúp Phong rồi nhỉ!

12 Năm về trước, đã xảy ra một vụ hỏa hoạn dẫn đến cái chết ột người phụ nữ trung niên. Vâng thủ phạm không ai khác chính là Đại Tấn Cường (trong mắt Tuấn). Thật ra thì ,vụ này đã được tòa án phán quyết, và sếp vào mục tự sát. Một hôm, đã xảy ra cuộc xung đột giữa Cường và người vợ của ông, chính là Mã Chi Anh - mẹ ruột Tuấn. Do phát hiện chồng mình thực kết tài sản riêng của công ty BLUS nên bà ra sức khuyên can. Với tính cách của ông Cường thì không đời nào chịu ngừng lại, cuối cùng bà Chi Anh quyết định âm thầm thu số ngân phiếu có được qua việc bán cổ phần của chồng, một là để cân bằng sổ sách tài chính của công ty, hai là giúp chồng tỉnh ngộ, và cũng chỉ để bảo vệ ông ấy. Biết được việc làm của vợ mình ông Cường nổi điên lên, đánh đập bà ấy một cách dã man trước sự có mặt của cậu con trai mới 6 tuổi. Sau khi thực hiện xong hành động nhẫn tâm ấy, ông đã đưa cậu con trai bé bỏng của mình về nhà nội. Cách ly hoàn toàn với người mẹ (đồng nghĩa với việc nhốt bà Chi Anh lại đây các bạn), dù cho cậu con trai ra sức gào thét, khóc lóc, van xin. Một thời gian sau đó, ông quay trở lại ngôi nhà. Vừa bước vào, ông đã bị bà chạy thực mạng đến, nắm áo ông dẩy liên tục -

“ Trả thằng Tuấn lại cho tôi, ông không có quyền đối xử với tôi như vậy, trả con lại cho tôi.....”

Bà Chi Anh, gương mặt đẹp hồng hào ngày nào đã hóp lại với vẻ xanh xao, đôi mắt thâm quầng nhào nhẹt đi vì nước mắt, đầu tóc rũ rượi, người gần đi thấy rõ.

Trước sự thay đổi chóng vánh của vợ, ông Cường vẫn lạnh lùng, mặt không biến sắc. gỡ tay bà một cách thô bạo ông nói – “ Chỉ vì hành động ngu ngốc của mày mà cơ nghiệp bấy lâu nay tao gầy dựng chỉ trong phút chốc đổ tràn ra biển” “ T.ô.i .x.in ôn.g, t.ôi x.i.n ôn.g. .m.à, h.ã.y t.r.ả .l.ại t.h.à.n.g T.u.ấn c.h.ò t.ôi..!” – bị đẩy ngã, bà vẫn bò tới ôm chân ông Cường gào thét, van xin.

“ Từ nay nó sẽ về bên nội ở luôn, để xem mày còn dám lập lại hành động ngu ngốc này không”

Dứt lời ông dùng chân đạp mạnh vào người bà và đi khỏi.

Trước sự tuyệt tình của người chồng, và cảm giác đau khổ không được gần con, bà đã mất tự chủ, tinh thần trở nên hoảng loạn, bà quay trở lại phòng mình, đập vỡ hết tất cả những khung hình có mặt của ông Cường, sau đó bà phá nát hết căn phòng của chính mình (có nghĩa là phòng của bà và ông Cường). Do lực kéo quá mạnh tấm rèm cửa rơi xuống, rớt trúng vào thanh nền làm ngọn lửa bật hỏa lên. Lúc này đây, bà không làm gì cả chỉ ngồi thụp xuống mà chờ, chờ cái chết cũng như sự giải thoát đến đưa đi. Vì bà biết cho dù có chạy, cũng không thể nào thoát khỏi, vì hầu như ngôi nhà này đã bị ông Cường che kín, khóa chặt hết. Với lại sống mà không được ở cạnh con thì cuộc sống với bà không còn ý nghĩa gì nữa.

Mọi chuyện cứ như thế mà xảy ra, ngọn lửa mỗi lúc một to, phút chốc lại nghe tiếng khóc của người phụ nữ.

Sau cái chết của bà Chi Anh, nửa năm sau ông Cường tái hôn, người đó chính là con gái của Tập Đoàn RASE, và điều tất nhiên, là ông đã rời bỏ Tập Đoàn BLUS trong tình trạng còn đang thiếu hụt ngân hàng với số tiền lớn (lúc bấy giờ thì tập đoàn này không khác gì cái thùng rỗng sau khi bị ông Cường thực kết) để chính thức bổ nhiệm vị trí tổng giám đốc Tập Đoàn RASE sau này.

Về phía Tuấn, do lúc ấy còn quá nhỏ, nên Tuấn chỉ còn cách cắn răng chịu đựng mà ngày qua ngày đối mặt với ông. Năm vừa tròn 12 tuổi, Tuấn bỏ nhà đi, cũng vào lúc đó Tuấn đã nhận được số tiền khá lớn từ tay người hầu thân cận của bà Chi Anh. Đây là số tiền bà đã dành dụm cả đời, là số tiền chính tay bà tạo ra (ông Cường không hề hay biết, biết thì giờ còn đâu nữa !!), nhờ người bà tin tưởng nhất rằng sau này

sẽ trao lại cho đứa con của bà khi nó vừa tròn 12 . Nhưng với số tiền đó để cứu lại BLUS là một chuyện không dễ dàng, Tuấn đã phải rất nỗ lực, cố gắng biết bao công sức mới thực hiện được. Chưa dừng lại đó , Tuấn quyết tâm đưa BLUS vào một trong những Tập Đoàn mạnh vững chắc, và cũng chỉ để được chạm mặt người đàn ông mà Tuấn thù - căm ghét.

Quay trở lại hiện tại, sau khi hoàn thành hợp đồng, các đối tác đứng dậy bắt tay nhau. Phong-hấn cũng chủ động tiến lại phía ông Khải –

“ Rất hân hạnh được trở thành một trong những liên minh của Tập Đoàn KEY hùng mạnh”

“Ồ, tôi mới phải là người nói câu đó. Thật không ngờ cậu trông trẻ thế này mà lại có được bộ óc thép đấy.”- Ông Khải vui vẻ bắt tay , chà hỏi lại hấn. Chợt ông nghĩ đến cái tên “ Thiên Anh Phong” , ông lại hỏi – “ Cậu không phải chính là con trai của Thiên Anh Võ sao ?”

Hấn lạnh lùng cười – “ Vâng đúng vậy”

Ông Khải bỗng nhớ tới vụ tại nạn năm xưa (thật sự đó không hề là lỗi của ông) nhưng ông phải luôn cho rằng chính mình đã gián tiếp gây ra. Gương mặt ông bỗng hiện vẻ buồn –

“ tôi rất tiếc về việc năm xưa của cha cậu”

Như nhát dao vạt lại vết mổ, chợt hấn cảm thấy trong người rất khó chịu , nhưng vẫn cố kềm chế - “ cảm ơn ông đã quan tâm, nhưng mọi chuyện cũng đã là quá khứ ”, “ có lẽ tiếp tục cố gắng mới là điều mình cần làm”.

Bất ngờ trước câu nói của hấn , ông Khải không khỏi ngạc nhiên và than phục (nhằm to rồi ông ạ)-“ Tốt, tốt lắm. Tương lai của sự thành công ,sau này nhất định sẽ là cậu, anh bạn trẻ”

Vỗ vai cậu thật nhiệt tình , sau đó hai người chào nhau . Khi ông Khải bỏ đi , một nụ cười thâm hiểm xuất hiện –

(Trời ạ , sau mọi chuyện lại hiểm lắm tùm lum , thành ra thế này thế !!!)

Trở lại với Tuấn thôi. Phía góc sau của phòng họp.

CHÁT...T.....

“ Thăng nghịch tử, bây giờ mày mới chịu lộ diện àh, mày nói xem , có phải con đàn bà khốn khiếp đó đã giấu giếm tài sản của tao , rồi đưa ày phải không. (Vì ông không ngờ cái thùng rỗng BLUS ấy lại có ngày ngang hàng với thùng vàng RASE của ông), mày và nó còn làm chuyện gì mà tao chưa biết hả.....”- mắng xối xả như tát nước vào Tuấn.

Cái tát tay đó không thấm gì với Tuấn cả nhưng khi nghe tới chữ “ Con Đàn Bà Khốn Khep”+”Nó” , cái cách mà lão gọi mẹ mình , lòng Tuấn giờ đây như lửa đốt , chỉ muốn lao vào xé xát lão ra thành trăm mảnh. Gồng chặt tay lại , Tuấn cười khinh bỉ đáp – “Ông muốn nghĩ sao cũng được, tùy ông”.

Dứt tiếng Tuấn quay lưng đi mặt cho lão vẫn liên tục mắng rủa không thôi.

Suốt một ngày dài phải lao đầu vào đóng giấy nhạ, vào cái kế hoạch nhu cầu hóa quỹ quái gì đó thì giờ đây cả hai đang tận hưởng những giây phút thư thân trong khách sạn.

Bước ra khỏi phòng tắm, hấn ngã lưng, nằm dài trên chiếc giường rộng lớn. Hấn mỉm cười hài lòng với bước đầu suông sẻ của mình, có lẽ sau cuộc gặp mặt đã để lại ấn tượng khá tốt trong lòng ông Khải thì về niềm tin chỉ là vấn đề thời gian.

Sau một hồi suy nghĩ, chợt hấn lại nhớ tới nó, dù lòng rất hận pa nó nhưng tận trong thâm tâm hấn lại sợ thấy gương mặt lạnh lùng, khinh rẻ của nó khi nó phát hiện ra mục đích của hấn.

Sợ thì sợ , hấn vốn cũng không mong chờ nó sẽ tha thứ. Đột nhiên, bất ngờ với thái độ của chính mình , hấn tự hỏi liệu có phải hấn đã “yêu” nó rồi không. Đây, là cái hố sâu mà hấn không mong sẽ đạp phải. Tự dối lòng , hấn ép mình phải tiếp tục bước trên con đường đã chọn

Ba từ cuối còn tồn tại trong đầu, khi hấn ngủ đi lúc nào không hay biết.

Cách đó vài phòng..., “ Anh, sao không nói gì hết vậy”- tiếng của một đứa con gái, thân không còn lấy một mảnh áo, đang ung dung trong chiếc chăn, ôm ấm người bên cạnh.

Thấy vẫn im re , cô ngồi dậy chồm qua xoay người lại , trong tư thế như đang ngồi chồm trên thân người khác vậy. – “ Nè , em nói anh không nghe àh” . Cô nằm xuống đặt trọn cả cơ thể mình lên người và đầu áp vào ngực người con trai đó nũng nịu.

Mãi lo suy nghĩ đến cuộc đụng độ sáng nay, những lời của cô gái ấy, Tuấn không hề để tâm, lâu một hồi sau vẫn không thấy trả lời , cô đã chủ động hôn vào cổ Tuấn , làm Tuấn giật mình – “ Này em làm gì thế ?”

“ Anh có thêm để ý đến em đâu”- tỏ vẻ hờn dỗi cô đánh nhẹ vào người Tuấn.

“ Bây giờ thì để ý , được chưa..!”

Nói xong ,nhết miệng lên cười, Tuấn xoay người đè cô gái xuống , giành lại thế chủ động và.....(tự hiểu bạn nhé !).

Thế đấy , trong màn đêm , dường như mọi thứ trở nên rất mơ hồ, thấp thoáng chỉ còn nghe thấy tiếng rên rỉ lúc to lúc nhỏ, hai chiếc bóng quấy chặt lấy nhau. (không hổ danh “ Dâm Tặc”)

Ngày lại ngày trôi qua, đã bốn ngày rồi mà hai tên đó vẫn không xuất hiện , Phương, từ lúc Tuấn không đi học , khuôn mặt nhỏ trở nên buồn hơn và ít nói (nhìn càng đẹp ác chiến). Còn nó hôm nay mang theo , chiều lại xách về , cứ thế không biết bao giờ nó mới trả được cho hắn chiếc áo này. Bước ra khỏi trường mà lòng đứa nào cũng nặng trĩu. Đúng vậy, bây giờ tụi nó đã cảm nhận được hình như lòng mình thiếu thiếu cái gì đó ...

Hôm nay nó không muốn ngồi xe về nữa , nên Phương và nó quyết định đi bộ về. Đang đi chợt nó quay sang hỏi – “ Tao nghe anh Long nói , mày tính ra ở riêng hả ?”

Phương lòng đang nghĩ tới truyện khác thì bị câu hỏi của nó kéo về thực tại – “Ừh”

“ Chừng nào mày dọn ?”

“ Chắc cuối tuần này”

Vẫn chưa thôi thắc mắc nó lại quay sang – “ Tại sao vậy ?”

Phương nhìn nó một hồi rồi thở dài đáp – “ Tuy tao luôn được sống trong đầy đủ, nhưng tao lại cảm thấy không được thoải mái, tao thấy mình không khác gì gánh nặng của anh Long , với số tiền tao dành dụm được, tao nghĩ nó đủ cho tao thuê một căn hộ nhỏ , sau đó tao sẽ vừa học vừa làm. Đã độ tuổi này rồi , tao không muốn sống vào sự trợ giúp nữa, hơn hết nữa ,tao muốn cho họ (cha, mẹ) có không gian riêng “

Ngạc nhiên trước câu trả lời của nhõ bạn , đột nhiên nó cảm thấy ngưỡng mộ Phương quá, bản thân nó chưa một lần nghĩ đến chuyện đó. Nó nhảy lên ôm chầm lấy con bạn ,tay không ngừng ghì chặt cổ Phương -

“ CHO TAO XIN MỘT MIẾNG NÃO CỦA MÀY VỚI PHƯƠNG ..!”

“MÀY ĐIÊN ÀH, CÓ LEO XUỐNG KHÔNG THÌ BẢO”- Phương giật mình trước hành động của nó.

“ CHO TAO MỘT MIẾNG THÔI CŨNG ĐƯỢC “- vẫn không thôi gào thét.

“ XUỐNG NGAY CHO TAO, MÀY LÀM GÂY CỔ TAO MẮT, CON...NÀY.....!”

Hai đứa tụi nó vẫn không thôi cái vở kịch ấy cho tới khi đáp gọn vào nhà. (mấy bữa nay , ngày nào Phương cũng qua ngủ với nó).

Hắn và Tuấn suốt những ngày nay , làm việc không hề ngừng nghỉ, tới tới...

Hắn thì ngày nào cũng chìm vào giấc ngủ nhờ rượu, chỉ có thể hắn mới chớp mắt được, nếu không hắn sẽ điên lên vì nhớ nó.

Còn Tuấn cuộc sống hào hoa vẫn như ngày nào , đêm cô này mai cô khác.

Cứ thế thời gian trôi đều đều. Đêm nay là đêm cuối cùng tại Pháp của hân và Tuấn. Sở dĩ , cuộc họp được diễn ra tại Pháp vì , nếu tổ chức bên này thì mọi thông tin sẽ được bảo mật. Nên khi trở về nước , thân phận của hân và Tuấn sẽ được bảo vệ.

Hôm nay là đêm cuối nên tên Tuấn này đổi khẩu vị, không còn cô nào bên cạnh hết. Tựa lưng vào ghế chọt tiếng phone reo lên.... “Alô”

“.....”-đầu dây bên kia.

“ Vậy sao, được rồi”- vồn vện 4 chữ Tuấn cúp máy, chọt Tuấn cười nham hiểm lên –

“ Sẽ thú vị đây !”.

Chà cuối cùng chuyến công tác cũng đã kết thúc.

Cuộc tái ngộ của 4 người sẽ diễn ra thế nào đây....?

10. Chương 10

CHÁP 11

Không Bướng Nữa...!!!

Hôm nay vào trường , vừa đặc chiếc cặp xuống là nó đã phóng bím bíp ra ngoài tay mang theo vật gì đó. Phương cũng chẳng còn tâm trạng nào để ý đến nó, việc nhà cửa lẫn cả việc phải kiếm việc làm ở đâu, cộng thêm đôi lúc tên Tuấn lại xuất hiện trong não , khiến cho nhỏ đã rối rồi nay còn bấn loạn thêm. Nằm dài ra ôm trọn cái bàn vào người , Phương không muốn nghĩ tới việc gì nữa (đồng nghĩa zzz...z.z..zzz ...).

Sau khi, rời khỏi lớp nó lại bước đến căn phòng nơi mà lần cuối cùng nó gặp hân. Nhìn quanh mọi thứ một lúc

.....tạch..tạch !

Một giọt ,hai giọt, nó bất ngờ đưa tay lên sờ lấy mặt mình, nó khóc sao. Đột nhiên không chịu nổi nữa, không kiềm chế được nữa nó khóc oà lên. Phải rồi, hân đã xa nó được đúng một tuần , và cứ thế nó đã mang đi - mang về chiếc áo không biết bao nhiêu lần, cảm thấy nhói trong tim , nó không thờ được.Nhớ hân bít nhường nào . Nó yêu hân mất rồi, nhận ra được hành động ngu ngốc của mình. Chiếc áo chỉ là cái cớ, thật ra điều nó muốn là được nhìn thấy hân, buồn xuôi, nó chịu thua.

Sẽ không bướng bỉnh nữa , đúng vậy nó thú nhận nó yêu hân mất rồi. Tay cầm chiếc áo siết chặt vào lòng , cứ như thế nó cuối mặt xuống khóc không ngừng

Bỗng....

.....

“ Em yêu tôi rồi sao ?”- một vòng tay xuất hiện từ phía sau, ôm chầm lấy nó.

Nó hoảng hốt , tim như đứng lại. Thấy người nó rung bần bật lên vì khóc , tim hân nhói theo. Suốt một tuần không gặp, hân nhớ nó điên cuồng. Dời tay xuống eo nó , siết chặt lại hân nghiêng đầu hôn vào cổ nó.

“Em làm tôi điên lên đấy...Nghĩ!”

Chợt nó xoay người xô mạnh hân ra, Rầm....

Ngã người xuống đập lưng vào tường , hân nghĩ bước tiếp theo chắc hân sẽ lãnh vài trận đòn của nó.

Nhưng điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hân. Nó dè hân xuống , ngồi cả vào người hân, tay siết chặt cổ áo , kéo lại. Nó hôn hân một cách thật mãnh liệt (trời chủ động luôn). Sững sờ trước hành động của nó, hân bất động vài giây nhưng sau đó đưa hai tay lên, hân ghì chặt đầu nó vào.

Được một lúc lại đẩy hẳn ra, gương mặt nó đỏ lên vì giận , điên tiết lên , nó quát –

“ TÊN KHỐN.... SAO KHÔNG CHẾT KHUẤT LUÔN ĐI, VỀ ĐÂY CHI HẢ..”

“ RỐT CUỘC, LÀ ĐI ĐÂU HẢ, ĐI ĐÂU....?”- giầy lia lịa cổ áo Phong.

“ĐỊNH CHƠI TRỐN TÌM ÀH, HAY MUỐN BIẾN NGƯỜI TA THÀNH KẼ NGỐC”- hai tay đánh xối xả vào lòng hẳn.

“ĐỒ TÔI ,tại sao lại đối xử với tôi như thế, sao anh tàn nhẫn thế....”- mắt lại trào nước mắt ra,khóc nức nở, gương mặt chín đỏ như gấc vì hầu như bao nhiêu máu cũng đều dồn hết lên trên.

Hắn không hề trả lời chỉ ngồi im nhìn nó, từng hành động của nó nữa khiến hẳn vui nhưng cũng nữa khiến hẳn nhói. Vui vì bây giờ hẳn đã thấy trọn con tim nó, nhói vì thấy nước mắt trào ra trên gương mặt xinh xắn ấy. Phút chốc ,hắn đưa tay lên kéo nó sát vào, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt đó. Hôn lên trán, hẳn chuyển xuống mũi, rồi má , sau đó là hẳn tiếng gần vào môi nó. Không hề phản kháng lại, những hành động ân cần nhẹ nhàng đó đã làm nó chấp nhận hẳn.

Chấp nhận nụ hôn của hẳn. Chẳng như lần trước, không cần chờ hẳn dùng biện pháp mạnh , nó nhẹ nhàng tự hé mở ,để hẳn đưa lưỡi vào cứ thế mà..... 5 phút sau..-

“ Đây sao em cứ như sát chết vậy”- Hẳn châu mày , giận dữ, nhưng tay vẫn ôm chặt gương mặt nó.

Đang “phê” (^!) bỗng nhiên bị hẳn giật ra, nó quát quạ –

“Làm cái gì thế?”

Đột nhiên hẳn cười mỉm lên, hẳn yêu cái vẻ mặt của nó lúc này quá , dù nổi quạ nhưng chỉ khiến nó càng đáng yêu thêm, chợt hẳn nghiêm mặt lại –

“ Hôn gì mà dở tệ!”

Bị phán một câu xanh rờn, chạm trúng lòng tự ái của nó , tức khí – “ Thế nào mới là “xịn” hả ? đồ chán....”

Chưa dứt câu thì bị hẳn cướp lời , kéo lại tiếp tục hành xử -“ Thế này này...!”

Dưới tay xuống ôm chặt eo nó, hẳn hôn thật âu yếm, lại lần nữa hẳn đưa lưỡi vào, lúc đẩy lưỡi nó lên - sau lại ấn xuống. Điều đó gần như khiến cả người nó tê dại, chẳng khác nào bị điện giật, chợt hẳn ghé sát tay nó –

“ COPY lại xem nào”

Sau đó hẳn lại quần lấy môi nó , như điều hẳn vừa nói, không còn thụ động nữa nó cũng nhẹ nhàng đặt lưỡi mình vào miệng hẳn, cứ thế nó copy từ đầu tới cuối..... lại 5 phút sau.

Hắn bắt chợt đẩy đầu nó ra , đang “phê” chợt hai tự dừng bị phá đám, tức lên tới đỉnh.

Nó hét –“ MUỐN CHẾT HẢ”

Nhìn thái độ của nó lúc này , hẳn không chịu nổi nữa cười phát lên –

“ Ha..ha..ha....”- nghiêm mặt tập hai –

“ Xé nháp giờ thì “thật đấy” - Hôn lên trán nó sau đó chuyển xuống môi. Mỉm cười hạnh phúc nó đón lấy nụ hôn ấy.

Lần này không còn giống lúc nãy nữa , mà cả hai cùng chủ động, đưa lưỡi vào - cuống lấy nhau. Nó cảm giác được , cổ họng nó đang nuốt dần dần chất lỏng từ miệng hẳn đưa vào (tất nhiên hẳn cũng thế), lúc đầu cảm giác hơi ngưỡng ngưỡng khó chịu nhưng sau đó dần dần nó cũng quen được và cảm thấy “nghiêng” thì đúng hơn. Lần này nó lại thành người mãnh liệt hơn đây chứ.

Sau một khoảng thời gian lâu thật lâu (Ặc hôn gì mà khiếp thế !!). Tay hẳn đột nhiên kéo cơ thể nó sát lại , để người nó ngồi trọn vào lòng hẳn. Tình trạng hiện nay, hẳn ngồi tựa lưng vào tường , nó cũng ngồi, nhưng lại ngồi đối diện ,phía trên chân hẳn, rất sát sát- cả ngực, thân thể nó cũng dựa vào lòng ngực hẳn.

Tay hắn lại di chuyển xuống vùng mông nó, đẩy sát vào, khiến nó cảm nhận được có vật gì đó cứng cứng chạm vào chỗ ấy của nó. Giật mình, nó cắn nhẹ lưỡi hắn, khiến hắn phải rút ra, nhăn nhó vì đau “thật”.

Hoảng hốt nó – “ Tại...tại...i..” - muốn nói mà cũng không dám nói, xấu hổ, đỏ cả mặt lên.

Không kịp để nó giải thích, hắn đột ngột ngồi hẳn lên, đẩy nó qua một bên rồi đè xuống –

“Đến giờ phạt rồi”

nghe mừng lung trong đầu, nó ngạc nhiên vì hắn hành động quá nhanh.

Không chờ nó muốn hay không, hắn dùng tay tháo toan cả các nút áo nó. Như những lần khác nó dùng dằng chống cự, tựa hai khủy tay xuống, ép sát cơ thể mình vào người nó, hắn nghiêng xuống thì thầm -

“ Anh Yêu Em ”

Ba từ ấy khiến tim nó ngừng đập, mà không đúng, phải nói là ngừng đập vài giây sau đó lại đập mạnh liên hồi, nhanh và mạnh đến độ khiến nó sợ rằng hắn sẽ nghe thấy (muộn rồi em ơi!). Dùng lưỡi mình, hắn lướt nhẹ vành tai nó –

“Nghe thấy rồi đấy”

Mặt nó đỏ ửng. Hắn lại hôn nó, tay khéo nhẹ lớp vải che lên làn da trắng mịn ấy ra, đặt vào cổ nó một nụ hôn, từ từ hắn di chuyển xuống ngực, tay kia lồng sau lưng nó nâng lên, tháo ra (Tự hiểu, tự hiểu). Chợt nó giật mình giữ chặt lại cái áo lót đáng thương của mình, nhưng không kịp nữa rồi công nhận hắn nhanh tay thiệt (chuyên nghiệp có khác). Dàng cả hai tay nó ra, hắn hôn lên ngực. Dường như giờ đây cả người hắn chạm vào thân thể nó, “thật ấm “ (áo hắn lột rồi còn đâu), nhận được hơi ấm từ da hắn tỏa ra, như chết lịm- toàn thân nó tê cứng. Ngậm vật hồng hồng đỏ đỏ trên bầu ngực trắng ấy, hắn dùng lưỡi chạm vào nó, nút lấy.., chốc sau lại cắn nhẹ khiến cả cơ thể nó như muốn gồng lên co lại. Cảm giác sờ sờ xuất hiện, nó không chịu không chịu, dùng hết sức xoay người úp lại hai tay che kín ngực.

Hắn không tỏ ra ngạc nhiên, còn tiếng tới hôn lên sống lưng, đôi vai nhỏ bé ấy, nó thì cứ co ro cúm rúm, gồng người chặt.

Gần như khoảng cách cả tuần không gần nó, khiến hắn không tự chủ được. Đưa tay nhẹ vào trong bụng nó, hắn ôm sát vô người, khiến nó cảm nhận được cái nóng từ đôi vai to rắn chắc ấy qua tấm lưng bé nhỏ của nó, không ở yên đó, hắn lại dúi xuống dưới, đưa cả tay vào lớp váy nó. Thật nhẹ, tay hắn tiến vào trong chiếc quần nhỏ của nó, lướt trên vật mềm mại ấy, hắn khẽ đưa ngón tay vào ấn. Làm nó phải thốt ra –

“ Ah..h...”

Thế đấy thế đấy, hắn nghịch ngợm trong đó được một lúc, chợt hắn rút tay ra, dùng sức xoay người nó lại, lúc này nó sợ chết đuối không thốt ra được tiếng nào. Mắt cứ nhắm tịt lại, thấy thế hắn thủ thủ vào tai nó –

“ Sao vậy ? nhìn anh nào !” Nó vẫn lắc đầu không chịu, gương mặt nó giờ còn quấy rủ hắn thêm, đôi má đỏ đỏ, chân mày chau lại nhìn yêu không siết. Không bỏ cuộc hắn –

“Đừng làm thế, em đang quấy rủ anh đấy àh!”

Chợt nó trừng mắt dậy –“ Khô..n...”

Chưa thốt ra thành tiếng thì hắn đã cúi xuống hôn rồi, lấy tay mình giữ chặt tay nó, hắn hôn rất mãnh liệt.

Dường như nụ hôn của hắn rất lôi cuốn, nó cũng dần thôi không gồng tay nữa. Cảm nhận được thế hắn cũng nới lỏng ra, một tay đưa xuống kéo sợi tã, rồi dần dần cả chiếc váy cũng bước theo. Trên người nó không còn gì cả ngoài chiếc quần nhỏ xinh. Hắn lại thọt tay vào đó ấn rồi rút ra, làm cho nó đầu như muốn nổ tung, cả cơ thể nóng bừng rựng lên.

Ngay lúc nó không đề phòng hắn kéo ra luôn chiếc quần ấy (Amen ! tiêu thiệt rồi). Tay không ngừng hoạt động, nó thì không còn biết làm gì khác ngoài cách dùng tay che miệng mình lại. Dời cơ thể mình, hắn

nâng cả hai đùi nó lên, cúi xuống, đưa lưỡi vào đó. Lưỡi hấn vừa chạm vào khiến nó giật thót lên, tay giữ chặt cổ chân nó, hấn vẫn tiếp tục cuộc hành trình “khai hoang miềng đất mới”.

Chợt hấn dừng lại khi nghe ...”.. Hic...hic....hic..k.h.ô.n.g..... t.h.í.c.h , đ.ừ.n.g m..à....”

Nhận ra hành động quá trớn của mình hấn ngồi dậy đỡ nó lên theo, để nó tựa vào người hấn, dùng áo mình che cho nó. Ôm chặt nó vào lòng..-

“ Nín đi , đừng khóc...Anh xin lỗi ! ”- cứ như thế , hấn không làm gì nó nữa chỉ ngồi im ôm chặt nó vào, tay vuốt mái tóc nó- đã sớm ẩm ướt vì mồ hôi của hai đứa.

Từ lúc hấn ngừng thì nó cũng bớt sợ, dựa vào lòng hấn , ầm quá, lại cảm thấy an toàn nữa, nó thiếp đi lúc nào không biết . (Má ơi tội nghiệp thằng nhỏ)

Thấy nó không còn khóc nữa hấn ân cần hỏi – “ Nín rồi àh”

Vâng chỉ ba tiếng và sau đó phát hiện nó đã ngủ, hấn chỉ muốn té ngựa ra –

“ Trời ,ngốc...! em cũng có khiếu hành hạ người khác thế”.

Đúng đấy, lấy đâu ra thằng coi trai nào có thể kềm chế trước người con gái trên thân không còn mảnh áo chữ . Nhưng nhớ đến gương mặt hoảng sợ lúc nãy của nó . “Hấn không dám nữa”.

Sau khi giúp nó mặc hết đồ vào một cách khó khăn thì hấn bế nó lên đưa về nhà .(Hả nhà nào? Nó hay hấn đây!).....

Tan giờ rồi mà vẫn không thấy nó, Phương cũng chào thua , ra về một mình. Hôm nay là ngày đầu tiên Phương chuyển đến nhà mới, nơi có lẽ bắt đầu một cuộc sống tự do, nhưng.....

.....

Lại không được như í muốn, chuyện gì đã xảy ra tại khu Phương ở

11. Chương 11

CHÁP 12

Trở Trêu Hay Trời Định..!

Ngày đầu chuyển đến, trong lòng nhỏ ước chi ,nó sẽ đến và cùng chung vui ., vậy mà lại biến đâu mất tiu...., Bận bịu với đồng đồ ,Phương giờ đây người mệt như ngã rạ.

Đứng trước khu chung cư, ngược lên nhìn –

“ Được rồi, may ời ! cổ lên , Vĩ Phương này là đệ nhất ...ha..ha...ha”.

Dù cho gương mặt ấy có đẹp, duyên dáng bao nhiêu thì hành động trước mắt của nhỏ vẫn làm người khác phải sợ bấy nhiêu.

Đầu đây không xa , một chàng trai mỉm cười khúc khích trước bộ dạng của nhỏ.

Nhưng nhỏ lại có chút thắc mắc, một chung cư to thế này mà chỉ mới có một người đến trọ, chẳng lẽ chỗ này có ma. Nghĩ tới đó thôi là gai góc trên người nhỏ nổi đầy , lúc lắc cái đầu của mình cho tỉnh , Phương tự trấn an –“Mày chỉ giỏi nghĩ mung lung , thiệt tình !”

Thế đây nhỏ bước từng bậ từng bậ, cuối cùng cũng đáp trước cánh cửa bên phải có bản số “ 025”

“ A! chính nó rồi..!”

Đúc chìa khóa vào , Phương nhẹ nhàng đẩy cửa, trước mắt Phương giờ đây là một căn phòng không rộng cho lắm nhưng thoáng mát vô cùng, lại có thêm cả cái ban công xinh xắn nữa ấy chứ. Thích quá , nhỏ nhảy chỉ chít lên ,reo hò –

“ Ya...ya..ya..., trời ! tuyệt quá đi mất”

Mừng quá thể khiến nhỏ không hề hay biết, hoặc thắc mắc. Với số tiền hiện tại của nhỏ, đời nào mà ở được khu này. (không hề thắc mắc).

Mọi đồ vật trong phòng lại thuộc hạng đắt giá (cũng không hề thắc mắc).Thêm vào đó , làm gì có chung cư nào mà hiểu í nhỏ thế, màu sắc cũng được sơn trùng với sở thích (không thắc mắc), giường thì to –rộng không khác gì giường công chúa mà nhỏ từng mơ (miễn quan tâm). Mặt sàn lại được lát thảm , êm và mịn (Sax.. tối mịt này mà vẫn ung dung , ngắm nghía đồ vật, đầu hàn với con này !!).

Căn phòng không khác gì hộ cao cấp, thậm chí số mình may mắn .Nhỏ vui mừng hí hửng xấp xếp đồ đạc vào đó.

Còn một nguyên nhân, sở dĩ muốn ra riêng ở vì Phương có một thói quen làm người khác phải chết lên rút xuống. Cứ đến giờ thăng, nhỏ chỉ toàn khoác trên người chiếc quần nhỏ xinh cùng chiếc váy ngủ siêu mỏng. Với lí do hết sức ngây thơ “ Nóng”. (Chà vậy sao, thế thì mình sắp có phim để coi rồi ...he...he...he). Cũng chính vì thế mà , mỗi lúc ở nhà muốn bước đi đâu cũng không tiện, lại dù có chết thì nhỏ vẫn không thể sửa được thói quen này.(Bật mí ! Tuấn không biết Phương có sở thích quái này!)

Sau khi thu xếp xong , tiếng vào lan can , kéo rèm –mở cửa, nhỏ Phương bước ra vương cả hai tay lên trời, hít trong –hít để. Một cảm giác thật sảng khoái , miệng thì cười thật tươi , vui vẻ nhỏ nói –

“ Không ngờ từ đây nhìn xuống ,tuyệt thật !”

“ Đúng đấy ! với độ cao này thì cảnh ở đây là đẹp nhất”-....???

“ Đồng ý , đồng ý, mọi thứ thật xa, nhưng lại nằm trọn ngay trước mắt” – Vẫn ngây thơ trả lời.

“ Ồ không, có một thứ đẹp tuyệt nhưng không xa, lại rất gần”-....???

“ Vậy sao thứ nào ?” –Xoay người qua phía lan can bên cạnh chỉ ngất nhau bằng chậu hoa nhỏ, Phương hỏi.

.....!

.....!

Tít .tít... tít...

“ Á....Á....Á...”- trợn ra như muốn rút nguyên tròng mắt, Phương hoàn hồn há mồm hét lên.

Tuấn như bị bắn trúng –thủng màn nhĩ , mặt thì nhăn, tay thì đưa lên bịch tai lại.

“ TÊN “DÂM TẶC” , SAO..SAO...N.G.Ư.Ồ.I..L.À.I .Ồ ..Đ.Â.Y....?..”-

Tay chỉ chỉ lia lịa vào người Tuấn. Phương bối rối bất ngờ không đỡ được.

“ Đến trọ thôi” – Tuấn thần nhiên trả lời , miệng cứ cười đều.

Không chóng tay vào hành lan nữa. Đột nhiên Tuấn quay người ngang lại kéo tay Phương giật ngược người nhỏ, ôm vào , ghé sát tai thổ thề–

“ Gặp tôi em không mừng sao...?..hửm.m.”,

Hôn lên má Phương, tay ghì chặt bụng. Bất ngờ trước hành động của Tuấn , Phương không né kịp nên trọn cả tấm lưng bé nhỏ ấy được Tuấn ôm gọn vào người. Đúng là ấm thiệt, cái cảm giác nhỏ hằng mong muốn khi Nhưng suy nghĩ ấy chỉ tồn tại 3 giây. Vừa dứt , Phương dùng hết sức để thoát ra cái vòng tay cứng rắn ấy. Vẫn co một hồi, nhỏ vẫn không thể tháo đôi tay ấy ra được , dẫy nẫy –

“ Nè, buôn ra, làm cái gì vậy hả...có bỏ ra không...”

Chẳng thèm đôi co với nhỏ, Tuấn vẫn cứ giữ chặt như thế, sau đó tựa đầu xuống vai , áp sát má mình vào má nhỏ. Nhỏ là người đầu tiên khiến Tuấn phải làm biết bao nhiêu chuyện mà chính bản thân mình cũng

không hiểu nổi, lại không cho gần gũi khi bao nhiêu cô vẫn thường cam tâm tình nguyện đến với anh. Càng nghĩ Tuấn càng ghì chặt hơn –

“ Tôi nhớ em lắm đấy, kưng !”. Thì thầm vùi tai Phương.

Ngượng chín mặt, người như bốc khói, cả cơ thể giờ đây mềm ra như cộng bún, nhưng cứ im lặng ,nhỏ không trả lời. Cả hai cứ để yên như thế rất lâu. Chợt tiếng tin nhắn từ phone reo lên, Phương giật mình vội đẩy Tuấn ra, chạy vào khóa chặt cửa – trốn luôn.

Vào đến phòng Phương ngồi thụp xuống tay chạm vào ngực, nó đập liên hồi. Choáng váng với mọi việc xảy ra quá nhanh , đầu Phương như muốn vỡ tung lên vì....

Vâng vâng , hàng ngàn hàng vạn câu hỏi nẩy nở trong đầu Phương. Nhưng nghĩ tới con người lẳng nhăn, tẻ bạc như tên đó, nhỏ không muốn hi vọng tí nào.

Đột nhiên ánh mắt thay đổi , cương quyết lên – “ Đừng dao động, đừng yếu lòng , mạnh mẽ lên ...Phương!”

Hà..a... dắc thẳng với kết quả được bầu chọn do chính mình , Phương ko thêm bận tâm đến tên bệnh hoạn ấy nữa. Vui vẻ nhỏ chui vào bồn tắm mà thiền.

Thật sáng khoái, cơ thể như được sạc pin trở lại , đứng dậy bước ra, như đã nói , Phương chỉ khóa lên quần quân phục ấy mà ngủ.

Căn phòng bên cạnh, có một người con trai , miệng cười húng chí. Tay nhịp gõ gõ, đầu toan tính....(tính gì thì tác giả chịu thua !!)

Chiếc giường tuyệt thật làm nhỏ ngủ một cách ngon ơ

....Z..z...z.z.z..zzz.....

Sáng hôm sau, vốn là con sâu ngủ nên nhỏ vẫn cứ thế mà....., thường thì ở nhà –luôn được đánh thức bởi tiếng gọi lạnh lạnh của mama. Nhưng ở đây lại không có mama, đẩy đẩy nhỏ cứ thơ ngây mà ngủ....., bỗng..

.....cẠCH.....

Chợt một tiếng động phát ra từ cánh cửa.....

Chuyện gì sẽ tiếp diễn đây.....

Liều nhỏ có thể dậy và đến trường đúng giờ không...?

Còn hẩn và nó , suốt đêm qua hai người đã ở đâu – làm gì

12. Chương 12

CHÁP 13

Cảnh Giác

Giật mình dậy bởi tiếng reo của đồng hồ, Tuấn vào phòng tắm, chỉ sau 10 phút. Bước ra, vốn đã handsome nhưng giờ còn phong độ , hào hoa, lịch lãm hơn nữa . Toàn cơ thể toát lên mùi nước hoa đầy quyến rũ, manly. Định thẳm trong bụng chờ nhỏ Phương vừa mở cửa là bay vèo qua để đi chung tới trường, nhưng ngồi mãi, ngồi mãi một hồi lâu cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Tuấn quyết định sang phòng nhỏ. Chắc hẳn các bạn ngạc nhiên sao tên này ung dung thế, dễ hiểu thôi “ chủ của nguyên khu này” không ai khác chính là Anh Tuấn nhà ta. Và tất nhiên , chìa khóa phòng Phương có trong tay Tuấn là chuyện hiển nhiên. Mặc dù Phương cũng có, nhưng Tuấn đã sớm làm sê cua một chiếc cho riêng mình (Ặc..!).

Đứng trước cửa phòng nhỏ, Tuấn nhẹ mở khóa đẩy vào..

...cách.....

Luồng không khí trong phòng báo cho tên “dâm tặc” này biết, con Phương vẫn chưa dậy. Nghĩ đến cái mặt hoảng hốt của Phương khi thấy mình bất ngờ xuất hiện, cười đều Tuấn tiếng vào.

Nhưng.....

Khi bước đến gần giường nhỏ ,Tuấn như chết đứng lại trước cái kiêu ngạo của Phương ngay trước mặt mình(Sax .. ông đột nhập chứ có phải tại nhỏ đâu..dê xôm!). Cơ thể Phương gần như hiện rõ lên hẳn qua lớp vải gợi cảm , mỏng manh của chiếc váy ngủ.

Ngắn gì mà ngắn cũng cỡ, không khác gì độ dài của chiếc áo thun. Dáng ngủ thôi, cũng khiến người khác phải diên lên rớt xuống. Tay cong cong dang ra ngang ngực, chân co chân dũi, mền một phía thân một nơi, làm lộ rõ đôi chân quyến rũ , đùi trắng nõn nà. Dưới lớp vải kia, hầu như Tuấn có thể nhìn rõ phần dưới qua chiếc quần lót ren ren sẫm màu của nhỏ.

Chỉ nhìn bên dưới thôi mà Tuấn người nóng rang như rựt , tiếng lên phía trên, bộ ngực đầy đặn căng tròn của Phương làm Tuấn chao đảo cả đứng cũng không vững (bó tay) . Phút chốc Phương ngửa ngậy ưỡn người lên vì cái nằng hất vào người, chân cũng chuyển động theo, co lên rồi dũi xuống, dây áo thì lệch xuống làm lộ rõ hẳn phần cổ ,vai thon thả -mịn mần. Trời ạ bao nhiêu máu gần như dồn hết lên đỉnh đầu, đây không phải là lần đầu tiên Tuấn nhìn thấy thân thể của người con gái. Phải nói là tên này hầu như đã ngủ với hàng trăm con “cao cấp” ấy chứ không ít, thế mà đứng trước cơ thể của Phương , mặt Tuấn đỏ lên thấy rõ, toàn thân tê liệt, tim đập vùng vục.

Quay người đi , phóng nhanh ra khỏi cửa ...âm.....

.....

Đứng tựa lưng vào tường cạnh cửa phòng Phương , đầu ngước lên tay che mặt lại –

“ Diên mắt...chật..t.!”

Nếu đứng đó thêm phút nào nữa, cả chính bản thân Tuấn cũng không biết sẽ làm cái trò gì với con Phương nữa. Nhưng tận trong tim tên này , hình như có một chút gì đó trân trọng Phương, nên không ra tay được. (hèn quá!)

Tiếng đập cửa đã làm cho Phương tỉnh giấc, cựa quậy một hồi , cuối cùng nhỏ cũng chịu lách xuống, ra khỏi giường. Sau khi xong mọi việc, mở cửa Phương bất ngờ khi thấy Tuấn đứng bên cạnh trước cửa phòng mình. Mãi lo suy nghĩ ,nói đúng hơn là đang tự kềm chế bản thân !, nên không hề để ý nhỏ đang đứng nhìn mình với gương mặt đầy thắc mắc lẫn kinh ngạc.

Phương nhón chân ,dùng tay đánh mạnh vào vai Tuấn –

“ Ê ,”Dâm tặc” đứng đây chi vậy, lại muốn kiểm chuyện à!”

Giật mình với cái bápht thẳng tay ,không thương tiếc của Phương, Tuấn xoay đầu lại.

Vừa mới trấn tĩnh được bản thân có tí ,mà giờ lại chạm mặt nhỏ, đột nhiên trong đầu Tuấn tái hiện lại hình ảnh lúc nãy của Phương. Chốc phút, mặt đỏ bừng lên, người nóng hổi, sợ nhỏ nhìn thấy Tuấn quay lưng đi , tay đặc nhẹ lên đầu nhỏ -

“ Đến trường thôi !”

Sau đó bước đi trước.. Hành động bất ngờ của Tuấn khiến Phương không tin vào mắt mình - , lòng cảm thấy vui vui , Phương

nhanh chân chạy tới , đi theo sau Tuấn.

Nhỏ mà biết tên này vừa thấy gì và định làm gì thì chắc hôm nay nhà xác sẽ có thêm thành viên quá!!. Đối kịp theo sau Tuấn , Phương thở hổn hển _ “ Này , làm cái gì mà đi nhanh dữ vậy, chậm tí coi”

Tuấn không trả lời chỉ cầm đầu cầm cổ mà bước đi, đầu thì nghĩ -

Hai người cứ thế mà tới trường , một người bước đi với tốc độ chóng mặt, lại lợi thế chân dài mới chết chứ. Còn một người rùng rã chạy theo sau.

Đến trước cổng trường , dần dần tốc độ của tên đó có phần chậm lại chút, nhân cơ hội này Phương ào tới, với tay nắm, kéo tay áo Tuấn lại –

“ Bộ điếc hả, thế này mà gọi là đi chung ah, tên chết tiệt “- Bực trong người Phương tức lên , mắng Tuấn.

Lại nữa, chỉ mới nhìn vào mặt Phương thôi mà lò Tuấn lại như được châm ngòi đốt cháy, Gạt phắt tay nhỏ ra, lạnh lùng nói –

“ Buôn ra” ,rồi phóng vô lớp luôn.

Phương như chết đứng trước câu nói của Tuấn, tự nhiên trong lòng lại thấy nhói nhói ,đau đau

Trong lòng Phương lúc này hiện lên hàng ngàn câu hỏi. Nghĩ thì nghĩ , nhưng nhỏ vẫn bước vào phòng học. Vừa vô đã thấy tên ấy đang cười nói vui vẻ xung quanh tụi con gái trong lớp. Đột nhiên thấy ngứa mắt , “hừ” một cái , không thèm để ý tới nữa Phương tiếng vào chỗ ngồi. Giận quá có để ý gì đâu, từ nãy tới giờ miệng thì cười nói, tay thì nắm kéo chọc ghẹo đám con gái kia, nhưng chốc chốc mắt lại dánh vào người nhỏ.

Đáp gọn vào chỗ ngồi của mình, xoay người qua nhỏ lắc lắc lia lịa người nó – “ Này mày không nhớ hôm qua là ngày tao dọn nhà ah, sao mày bỏ tao lủi thủi một mình vật lộn với đống đồ đó chứ”

Từ lúc con Phương bước vào nó đã để ý , nhưng nó lại càng ngạc nhiên hơn trước hành động của con bạn và tên Tuấn “dê xòm” kia . Nhìn cứ như đôi vợ chồng son hơn mắt nhau ấy.

Àh , tí quên mất, về phần nó thì sau khi thanh thần chìm vào giấc ngủ để người kia phải đỡ khóc đỡ cười với tính cách của nó. Thì sau đó đã được Phong (tức hấn), ẵm lên và công về nhà. Trên đường đi, chợt nó tỉnh giấc , giật mình vì phát hiện mình đang trong tình trạng lơ lửng trên không thì vài phút sau mới biết, nó đang yên tọa trên lưng hấn (Sax... con này chậm tiêu thế trời !). Ngạc nhiên hỏi hấn, đưa nó đi đâu vậy.

“ Tất nhiên về nhà em rồi, ...không lẽ muốn về nhà anh..... tiếp tục như chiều qua ah....”- Hấn cười đều nghiêng đầu lại nhìn nó.

Biết mình hổ hàng , nó đánh vào lưng hấn –“ Mơ đi , chết này, nghĩ bậy hả”

Hấn không trả lời gì hết chỉ cười ha...ha...ha.... Đi hồi được một đoạn nó đột nhiên chủ động ôm sát cổ hấn, thì thầm trong tai –

“ Không được buôn tay đó, biết chưa”.

Hấn vẫn không đáp lại chỉ im lặng mà bước tiếp. Trong đầu hấn lúc này nghĩ gì thì thật sự bó tay, tác giả không biết được. Một hồi lâu sau đó, như muốn phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này (ngột với hấn thôi , chứ với nó thì cứ như đang bay trên thiên đường ấy) ,hấn bỗng lên tiếng –

“ Này ngốc, em nên giảm cân đi , nặng quá đấy”

Xấu hổ khi nghe thấy, nó không nằm dài trên lưng hấn nữa mà ngồi dậy bốp bốp tới tấp trên lưng hấn.

“ AH.. đau quá, định giết anh ah,!”

“Cho chừa nè, cài tội dám nói em như thế”

Bốp...bốp..bóppp..

“ Này này , đừng có đánh nữa , anh quăng em xuống đấy!”

“ Dám này”

“”

Cứ thế, trên con đường đó , có tiếng cười ,chọc phá tiếng “âu yếm” nhau của đôi bạn trẻ toát ra âm âm...!. Một người chìm sâu trong hạnh phúc, còn một người phải chịu cả cái cảm giác vui lẫn đau buồn.....

Giờ nó đã đứng trước cổng nhà, chào hấn và định quay lưng thì chợt một bàn tay ấm áp kéo lại. Hấn đưa tay kéo nó, hôn – ôm vào lòng. Vừa xong cái hành động mà chắc tối nay sẽ khiến nó quay loang chạng trên giường thì hấn ghé sát vào ,nói nhỏ -“ Nhớ rồi chứ, lần sau phải thực hành đấy”. Dứt lời hấn quay lưng đi khuất, chỉ còn nó đứng như trời trồng chết lặng. Đúng vậy ,hôm nay đối với nó, thật sự là một ngày hạnh

phúc, nó và hấn đã chính thất được nâng cấp (nâng với tốc độ chóng mặt thì đúng hơn), về đến nhà thì lại được ôm ấp trong vòng tay của papa. Với nó , cuộc đời màu hồng đã xuất hiện. (Hài...i...không biết hồng được bao lâu nhỉ..!)

Quay trở lại nào, sau cái lắc lia lịa của Phương nó tỉnh giấc – “ Hả sao mà”

“ Hả hả cái gì , mà đánh trống lảng à, sao hôm qua mà không tới phụ tao.?”- Phương bệu bệu môi ,hờn mát.

Ấy chết ! đúng thật là nó đã quên mất cái chuyện này, vội xin lỗi nó –“ Trời ! tao xin lỗi mà đừng giận, vì ...vì ...tao ..tao có việc đột xuất”

Thấy cái vẻ mặt của nó, Giờ trong lòng Nhỏ không còn thấy giận nữa mà thay vào đó là tò mò –

“ Đây, có chuyện gì hả , nói tao biết đi”

Trước hành động ấp a ấp úng của nó , Phương quạo- “ Bô mà không xem tao là bạn à”

Nó không muốn Phương hiểu lầm, nên đành liều mạng kéo nhỏ lại thì thầm (tất nhiên nó chỉ nói chuyện giữa nó và hấn đã là ... thôi chứ nó không có kể nó và hấn đã làm gì) ,(dám kể mới lạ..!)

“ HẢ.....? mà ...mày và tên....”

“Suyt...cái con này, bé cái mồm lại cho tao nhờ”- Nó giật mình, dùng tay bịch miệng con bạn mình lại.

“ vậy..vậy..mày và hấn đã là ấy của nhau rồi hả ?”- sau cơn sốc Phương đã chứng tỉnh lại.

Nó không trả lời chỉ đỏ mặt , gật gật cái cổ. Phương mắt như sang lên ôm chầm nó –

“ Chúc mừng mà, cuối cùng cũng có người vác mà đi ...xem như tao được rãnh nợ ...a ha..”

Cốc lên đầu Phương vài cái – “ Ê, bộ tao là cục thịt dư của mà àh, con kia”

Xoa dịu cơn giận của con bạn, nhỏ xu tay cười nói “ Ấy ấy ...tao đùa ấy mà ...”

Thế đấy tụi nó cứ chí chèo nhau , còn hấn thì từ nãy tới giờ đang trong phòng hiệu trưởng để giải thích về việc vắng mặt suốt cả tuần của mình. Tất nhiên , ổng gật đầu rầm rập trước cặp mắt lạnh lùng như muốn giết người của hấn. Tuấn thì chu đáo hơn, đã sớm gửi đơn xin nghỉ rùi (chắc đơn này cũng đầy lời đe dọa!).

Khi hấn quay về lớp thì đã nhận được ánh mắt đầy gian xảo, miệng cười toe tét của Phương , còn nó thì úp đầu xuống bàn, cả ngăn lên cũng không dám. Thốt nhiên ,nhưng chốc sau lại hết,và bước xuống vị trí của mình. Tuấn cũng vậy quay lại chỗ, tụi con gái cũng từ từ tản ra.

Suốt tiết học, hấn và nó lúc thì gặm bút chép bài, lúc thì tỏ vẻ nhau trong tin nhắn. Giờ hấn mới biết thêm một điều về nó “ Thật trẻ con”, hấn cười thầm trong bụng ,chào thua với nó.

Không khí phía bên trái thoáng nhẽ, nhưng lệch qua phía bên phải lại không như thế. Căng thẳng , ngộp tới chết người. Chả là Phương thì lòng vừa vui thầm cho con bạn nhưng nữa lại thấy ghen tị với nó, chả lẽ nhỏ cũng đang mong điều gì đó sẽ đến với mình sao. Lâu lâu, bỗng nhỏ lại nhớ tới thái độ ban sáng của tên đó, thật sự nhỏ không thể hiểu nổi tên ấy đang nghĩ gì. Lúc thì đùa cợt làm lòng nhỏ nao nao, lúc thì lại tỏ ra lạnh lùng. Thật khó hiểu.

Còn Tuấn ,từ lúc quay lại bàn thì suốt tiết học, tên này chẳng thêm làm gì hết (đúng rồi hấn và Tuấn đi học cho có chữ, những thứ này đã sớm được nhét vào đầu rồi), cứ úp mặt xuống bàn. Vừa ngẩng lên thì lại thấy con Phương, nhìn đôi vai ,cái cổ, mái tóc, muốn chạm quá....., nhưng lòng tự trọng của một “playboy” không cho phép tên này làm thế, (yêu rồi mà còn cố chấp, bó tay). Cứ như vậy, bị cái cảm giác đó hành hạ suốt tiết, khó chịu quá, không nổi nữa ,Tuấn đập bàn đứng dậy bỏ ra ngoài.

RẦM....,

Mọi người trong lớp ai cũng ngạc nhiên (trừ hấn, chứng kiến thái độ từ nãy giờ của Tuấn thì hấn đã biết tởm, cùng loại có khác). Nó cũng không khỏi ngạc nhiên, nhỏ Phương thì thoáng giật mình , sau lại chau mày nhăn mặt -

Vâng đúng đấy dòng suy nghĩ cuối cùng còn tồn tại trong đầu Phương.....

Tại sao Tuấn lại làm thế....nhỏ Phương thì lại cho rằng do mình mà tên ấy như vậy...

Chuyện giữa họ sẽ thế nào đây ?

Còn Phong, giữa lòng thù hận và tình yêu , hắn sẽ chọn cái nào..? Trò chơi rồi sẽ biến thành cái gì?

Nó sẽ phản Ứng sao khi biết được sự thật, lí do đã làm hắn tiếp cận nó....

13. Chương 13

CHÁP 14

Tôi Còn Sống Đây...!!!

Tại quán Bar ROSE KEEP!!!

“Này, mày lôi tao ra đây chỉ để ngắm mày uống rượu và ôm gái ?”-

Hắn lạnh lùng hỏi ,tay đang đưa ly rượu.

Tuấn không trả lời chỉ lao đầu vào đồng rượu , tay ôm , miệng hôn hít cô gái bên cạnh. Cứ thế đẩy suốt cả buổi tối công việc của hắn chỉ là ngồi nhìn thẳng bạn chìm đắm trong thú vui.

Ra khỏi quán, hắn đi về, còn Tuấn..... chắc không còn chỗ nào khác ngoài khách sạn (tự hiểu !).

Sau khi tiêu hết một tá thời gian cho thẳng bạn, hắn đến , đứng trước cửa nhà nó. Rút phone ra

[Em đang làm gì vậy]

Ngồi nghĩ ung dung, chợt giật mình tiếng tin nhắn, nó vội bật. Mỉm cười hạnh phúc vì sự quan tâm của hắn.

[Không làm gì hết...! ngồi nghĩ linh tinh ^^!]

Chờ một hồi , hắn cũng nhận được hồi âm. Suy nghĩ một hồi lâu, hắn cũng không biết phải nhắn lại gì cả. Lâu đầu tiên trong đời hắn chủ động làm những cái trò mà trước đây từng cho là vô vị, phí giờ. Nhưng không ngờ , có ngày, chính hắn cũng đang từ từ chìm trong sự vô vị đó lúc nào không hay.

Hắn nhớ nó (Sax...mới sáng gặp mà giờ nhớ !), nhưng đã tối thế này hắn không muốn làm phiền , vả lại khéo ông Khải biết chắc sẽ gây không ít phiền phức cho hắn.

[Ngủ ngon]

Vâng chỉ hai chữ rất đơn giản, đọc xong chợt nó thấy hơi hụt hẫng, nhưng hình như trong tim nó ,hắn đã trở nên một vật tồn tại gắn liền với trái tim ấy “Không thể mất”. Bây giờ ,tự nhiên nó muốn gọi tên hắn quá. Bước ra phía lan can phòng, nó đưa hai tay lên, miệng la lớn –

“ Thiên Anh Phong”

”.....

“Thiên Anh Phong”

Định bước đi , chợt chân khựng lại bởi tiếng gọi ấy, từ bên dưới ngược lên.Hắn thấy một cô gái xinh xắn , bé bỏng đang hồn nhiên kêu tên mình. Gương mặt ngây thơ tràn đầy hạnh phúc, đôi mắt sáng rực, đôi môi thao thức toát ra từng tiếng từng tiếng một . Nhìn nó mà lòng hắn thắc lại , hắn muốn được thấy nụ cười gương mặt ngây thơ ấy mãi mãi không bao giờ biến mất. Nhưng lại không đủ can đảm để giữ nó.

Quay lưng bước đi , hắn không thể nhìn gương mặt đó nữa, hắn sợ ,chính nó sẽ là thứ khiến hắn phải buồn xuôi tức cả.

Vẫn lạnh lùng gọi tên hắn, nó bất ngờ khi thấy ,phía dưới một bóng người rất quen thuộc, nhận ra là hắn , nó lại gào lên cái tên ấy. Không thấy hắn quay lại, nó vội hối hả chạy xuống nhà.

Hắn đi với lòng đầy mâu thuẫn, bỗng giật mình khi một vòng tay nhỏ nhắn ôm lấy mình từ đằng sau. Xoay người lại....

“ Đến sao không gọi em ?”

Hắn quay lại nhìn nó nhưng vẫn không nói gì. Thấy hắn ,trong lòng nó thật hạnh phúc, nhảy cẫng lên người hắn , ôm cổ. Cười tươi nói....

-“ Anh nhớ em lắm phải không ,...humm...m..!”

-“ Anh yêu em nhiều lắm đúng không , hi...hi..i hít.....!”

Ông trời đang trêu hắn hay sao - lại khiến hắn phải rơi vào tình huống khốc dữ chết dữ như thế này, đột nhiên cảm thấy gần như đã mất phương hướng, người con gái ngây thơ ,hết lòng yêu hắn trước mặt đây, sao hắn lại có thể vô tâm ,tàn nhẫn như vậy. Không biết phải làm thế nào nữa, kẻ tạo ra trò chơi cuối cùng lại rơi vào cái bẫy .

Nó không hề hay biết, mỗi một hành động ,câu nói ấy cứ như những nhát dao găm sâu vào tim hắn vậy. Muốn cả nó lẫn sự báo thù, “ Thật tham lam”. Hắn đưa tay kéo nó ra, ánh mắt hồn nhiên, trong sáng của nó khiến hắn thấy mình chẳng khác gì một thằng khốn, một kẻ đùa bỡn với trái tim đầy non nớt ấy..... Nhưng ngay lúc này ,hắn mặt kệ tất cả. Ôm chặt nó vào lòng , hắn chấp nhận làm một “thằng khốn”, hắn cũng không thể mất nó.

Được Phong ôm một cách mãnh liệt, nó thật hạnh phúc, tự hỏi bản thân mình , có lẽ nó là người con gái may mắn nhất trên thế gian này (Ặc...!). Vòng tay nó cũng siết thật chặt lấy hắn, một điều nó không bao giờ để mất, không bao giờ để tuột khỏi tay , chính là “ Thiên Anh Phong ”. Đúng vậy dù có người kẻ dao cạo cận cổ, kẻ súng cận đầu, mãi mãi , mãi mãi sẽ không bao giờ từ bỏ người đàn ông này.

Cả hai không còn nói gì hết, đầu đầu chỉ còn nghe thấy tiếng đập cùng nhịp của hai trái tim.....

Sáng nay cũng như mọi bữa, nó cùng Phương đến trường, trên đường đi hầu như nhỏ chẳng lên tiếng gì cả. Nó cũng biết Phương buồn vì thái độ của Tuấn đối với nhỏ, dù không chắc chắn, nhưng nó cũng có thể cảm nhận được hình như nhỏ Phương có tình cảm với tên ấy.

Vừa bước vào lớp lại thấy tên đó đang tán tỉnh tụi con gái, nó cũng thấy tức thay cho con bạn mình. Nhưng nghĩ kĩ lại , nó lại thấy mình vô lý hơn, Phương và Tuấn cũng đâu phải cặp đôi gì, tại sao lại cấm tên “ dâm tặc “ấy không có quyền làm thế. Đúng vậy, nó thật vô lí.

Từ khi vào lớp, dù trong tim thấy đau, lòng thấy bức, nhưng nhỏ chẳng tỏ ra thái độ gì, chỉ lạnh lùng tiêng về chỗ ngồi, trong lòng Nhỏ lúc này -

Dù tỏ ra không đoái hoài tới nhỏ, nhưng đôi lúc Tuấn vẫn quay lại nhìn , thấy nhỏ không tỏ ra phản ứng gì cả. Chợt thấy khó chịu trong lòng.

Cả nó và hắn nhìn thôi cũng đủ biết hai đứa này có vấn đề, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết phải giúp thế nào. Điều này thì chắc chỉ có nó nghĩ thôi chứ hắn thì lại khác. Thừa biết Tuấn có tình cảm với Phương nhưng vốn biết tính thẳng bạn mình là không bao giờ nghiêm túc, lại giả sử có đi chẳng nữa thì cũng khó để tên này thú nhận. Ngay cả chính bản thân hắn cũng đang là kẻ ác trong tình cảm, nên hắn cảm thấy không đủ tư cách để khuyên can thẳng bạn mình. Cứ thế mà trong lớp, ...có hai người bó tay và hai người bó chiếu.

Ngày cứ trôi qua....., bữa thì thấy tên này đang làm chuyện bậy bạ với con nào ở hang làng, mai thì lại thấy cửa cấm con khác, cơn giận trong người Phương ngày một nhiều, nó thì không biết làm gì chỉ có thể đứng cạnh con bạn mà im tiếng. Phong cũng vậy, suốt mấy ngày nay đêm nào hắn cũng bị Tuấn lôi đầu ra quán bar chỉ để xem “kịch” thẳng bạn diễn.

Đến tối hôm nay, vì sợ nó cô đơn nên nó rủ Phương đi dạo phố chợ....

Píp...píp....píp.... { Em gái iu ! Làm ơn cứu với. Anh sắp chết với đám con gái này rồi (>”>!!

Vâng không ai khác chính ông anh iu quý của tụi nó - Khiết Long.

Ah', chuyện là thế này, do ngày mai anh Long sẽ chính thức trở thành tiêu điểm cho cuộc trình diễn thời trang nổi tiếng của GUESS vào ngày mai, nên đành phải xã giao trước với người đã giúp anh kiếm được hợp đồng khảm khá ấy. Thế nhưng sau khi mọi người đã say khướt thì cũng dần dần về hết, chỉ còn lại một hai người. Vì phép lịch sự tối thiểu nên anh đành làm người về sau cùng vậy. Nhưng chỉ trong tích tắc, khi số lượng người từ từ thưa thớt lại trở thành thời cơ của những cô nàng, chính vì thế.....

Đấy, rút cuộc, vẫn thoát không được đành nhờ đến cô em iu quý của mình vậy.

Nhận được tin nhắn của anh trai, nhỏ Phương thở dài,.....

“Hài...i.i..., lại nữa rồi.”

“Chắc tao phải đến diện bình quá, mày có đi với tao không”- Chợt Phương quay sang hỏi nó.

Sáng nay ba nó có dặn, ông sẽ đích thân xuống bếp làm một buổi tối thật ngon cho nó, nên nó đành phải để con bạn thân ra ứng chiến một mình vậy –

“Tao có hẹn vợ papa rồi, chắc mày phải đi cứu ổng một mình quá!”- tay gãi đầu, miệng cười mỉm mỉm.

“Thôi cũng được, vậy tao đi nha!”- Phương vẫy vẫy tay, định quay bước thì bị tiếng hét của nó làm kinh hoàng.

“NÀY, NẾU MÀY KHÔNG NGỦ ĐƯỢC THÌ NHỚ NHẮN TIN CHO TAO NHÉ ! TAO SẼ HẦU MÀY LIỀN..., NHỚ ĐẤY NHÉ !”

Nhỏ mỉm cười, trong lòng ít ra cũng còn người hiểu nhỏ, để không làm con bạn mình phải lo lắng, Phương cũng vẫy tay, hét lại –

“Ừ, TAO BIẾT RỒI, NGỐC Ạ !”

Sau đó, mỗi người đi một hướng.....

Tối nay hắn không còn đi với Tuấn nữa, vì vài ngày kế tiếp hắn sẽ chính thức gia nhập với tập đoàn KEY, nên bây giờ phải cầm đầu cắm cổ vào một đồng tài liệu. Đúng vậy bước đầu hắn sẽ không cần một lợi nhuận nào hết, sẽ cam tâm tình nguyện trả số tiền đang thiếu thục cho KEY chỉ với mục đích được lòng tin của ông Khải.....mọi chuyện chắc sẽ không còn xa ..a.....!

Như mọi hôm, Tuấn vẫn đắm đầu vào rượu-gái-gú...., đêm nào cũng cô này cô nọ, làm mọi việc chỉ để che dấu cảm xúc trong lòng mình. Vào trường thì lại tỏ vẻ không còn quan tâm tới nhỏ, lúc nào cũng tán tỉnh, chọc ghẹo tụi con gái. Chìm đắm trong sự giả tạo, Tuấn uống rất nhiều (tên này tẩu lượng rất cao, nên vẫn có thể nhận thức được hành động).

10 Phút sau....

“Này anh, sao cứ im lặng thế...”

“Phải rồi, anh cho em biết tên được không...!”

“Anh đẹp trai quá à....a..”

Cả đám tụi con gái bu vù như ong bướm vào người Long, khiến anh cảm thấy khó chịu vô cùng...

.....Cạch....(tiếng mở cửa)

Một cô gái bước vào, cô tiếng đến bàn của chàng trai trẻ đang bị chôn sống trong tụi con gái, tỏa ra sức hút, khác giới cũng phải nhìn một cách thèm thuồng, cùng giới thì lại soi lên ngược xuống. Bước đến chỗ đó...

“Xin lỗi, làm ơn tránh ra, đây là chỗ ngồi thuộc về tôi”- Phương nói tay đặt lên vai đứa con gái đang ôm sát cánh tay của Long.

“Mày là con nào, tao không ra đó thì sao”- Đứa con gái đó liếc ngang liếc dọc nhỏ, tụi kia cũng tỏ vẻ khinh khỉnh.

Vẫn thản nhiên , không hề nao núng , nhỏ lập lại câu vừa rồi –

“ Tôi nói chỗ này là đã có chủ, làm ơn tránh ra dùm”

“ Hừ , tao thách mày làm được gì tao đây”

Không nhẹ lời nữa Phương thẳng tay kéo con đó một cách thật mạnh, làm ả chửi người , ngã xuống đất về phía sàn.

“ Mày dám, con quỷ cái” - đỏ tía tay mặt lên, được tụi kia đỡ , ả tiêng về phía nhỏ Phương tay định giơ tai đánh thì đã bị nhỏ nhanh tay chụp lại.

“ Này, đồ không lại, giờ thì giờ trò thất học hả ”- - nhỏ nói với gương mặt cười nửa miệng

“ Trước khi biến mình thành trò cười thì tốt nhất nên biến khỏi đây đi, cô em”

Thoáng giật mình khi xoay lại, đúng như lời nhỏ - mọi người đang nhìn ả cười khúc khích, què độ, ã quay phắc, đi khỏi quán nhưng vẫn không quên lời đe dọa của mình.

“ Mày chờ đấy”- rồi cùng tụi khi, thoảng thoắt tẩu.

Đã diễn rồi phải diễn cho chót, vì những người còn ở lại cùng với Long đang nhìn nhỏ bằng cặp mắt ngạc nhiên lẫn khinh hòang. Chỉ vài câu nói đơn giản đã khiến tụi kia bay đi hết. Thêm vào đó điều họ còn ngạc nhiên hơn là Trịnh Khiết Long - người vốn nói không với đàn bà mà lại tốp được một cô bót thế này. Từ lúc cô em xuất hiện, Long cứ như bắt được vàng. Giờ thì đúng vậy, vở kịch vẫn chưa diễn xong, đám lao rồi đành phải theo nó vậy. Long đưa tay giật lấy tay nhỏ kéo xuống, khiến cho Phương mất đà ,nghiêng người ngồi hẳn vào lòng anh.

“ Em đến hơi trễ đấy”- kèm theo đó là nụ hôn nhẹ vào má nhỏ.

Chật! mọi hành động ấy đã bị tên Tuấn chứng kiến từ đầu tới cuối . Khi Phương bước vào có lẽ Tuấn vẫn không hề hay biết, chỉ đến khi nghe tiếng con kia hét lên thì tên này mới để ý. Không tin vào mắt mình đứa con gái tóc buộc cao lên nhìn rất bốc, gương mặt hầu như chỉ trang điểm nhẹ nhưng rất đáng yêu, xinh xắn, không hề sắc sảo khiêu kì, đắp trên cơ thể đầy đặn, hấp dẫn ấy là chiếc áo ống đen chỉ dài hơn gan tay một tí, lộ cả vùng vai - eo thon thả , trắng mịn. Váy cũng thuộc loại siêu ngắn, phưng phứt ,lấp ló vừa che qua đến vùng hông tròn trịa. Đôi chân thon mịn, trắng nõn nà được tôn lên. Văng không ai khác chính là Trịnh Vỹ Phương.

Không gian chết lặng đi, Tuấn cứ như đã hóa đá trước những gì xảy ra trước mắt mình.

Nhìn vào mắt ông anh, Phương đủ hiểu, đành chơi tới vậy. Chòang vai vào cổ Long, nhỏ hôn lại vào má, tựa vào người anh nũng nịu.-

“ Vừa lơ một cái là anh lại đi cựa cẩm cô khác rồi”- tay đầm nhẹ vào ngực Long , tuy miệng và hành động thì nói vậy, nhưng nhỏ lại nhìn anh với cặp mắt rục rữa

—[Nhớ mà trả công “hậu thuẫn” đấy nhé, không thì no đòn , mềm xương với em đấy]—.

Phút chốc rợn người, anh cảm thấy sờ sợ con em mình, đành phải đáp trả lại ánh mắt ấy

—[Văng ,văng thừa cô nương!!]. Hiểu được ý nhau, hai anh em hòa nhau diễn tiếp (chóang với 2 người này!) .

Giờ thì mọi người xung quanh cũng không ngại mà lên tiếng –

“ Ai vậy Long ?”- Một anh chàng khá bảnh bao, cũng làm cùng công ty với Long.

Vòng tay qua eo nhỏ siết chặt lại, tay kia đặt lên cặp đùi trắng mịn ấy ,Long nhìn nhỏ cười hiền rồi xoay qua thẳng bạn.-

“ Rất quan trọng, không thể mất đây ”

Đáp lại câu nói ấy chỉ một tràn tiếng “ồh...h”, rùi cả bọn cùng nâng ly, cuộc chơi lại tiếp tục.

“ Nào, cuối cùng người của Long cũng đã xuất hiện, zô...”-

Phương và Long diễn hết í, không ôm ấp thì lại thì thảo với nhau, đôi lúc Long lại đưa tay véo má - cốc đầu nhỏ, làm cho nhỏ la chí chèo dần co để được trả thù. Tiếng cười rộn cũng ngày càng vang lên. Hành động của nhỏ và Long thật ngộ nghĩnh, đáng yêu. Mọi người chốc chốc cũng chào thua cặp đôi này, nhưng cũng có người cảm thấy hơi ganh tị.

Với hai người này thì, chuyện cũng như ăn cơm bữa, vốn là người rất thương, cưng chiều em gái nên Long không hề ngần ngại khi tỏ ra những cử chỉ âu yếm ấy. Còn Phương, từ nhỏ đến lớn luôn được anh trai bảo bọc ,che chở, thương yêu nên với những hành động đó, nhỏ không cảm thấy ngượng. Ngược lại còn tỏ ra thích thú mỗi khi ông Long làm thế.

Chứng kiến cảnh từ nãy tới giờ của nhỏ, người Tuấn trở nên nóng bất thường, chỉ muốn đứng dậy, qua kia đâm cho thẳng đó một cú. Nhưng chợt vài phút sau, nét mặt thay đổi miệng cười khinh rẽ -

“ Thì ra cũng là loại đó !”

Câu nói đó khiến tụi con gái ngồi bên cạnh đầy thắc mắc. Đang vui chơi giữa chừng, tự nhiên long lại nhớ tới tên đó, Phương không thấy vui nữa đành diện cố, thủ thủ vào tai Long -

“Này mai em còn phải tới trường đấy, uống cũng nhiều rồi về thôi”

Hiểu được ý nhỏ, Long cũng không muốn ngày mai nhỏ trễ học nên đứng dậy khoác vai nhỏ lôi đi -

“ Này Jin, cậu ở lại với mọi người... mình phải đưa cô ấy về”

“ Uhm, cũng được”- anh chàng Jin , tay vẫn cầm chai rượu, vui vẻ nói.

Mọi người cũng vẫy tay, chào tạm biệt cả hai. Sau khi ra khỏi đó, Long đưa nhỏ về, tội nghiệp anh..... Suốt cả dọc đường anh phải nghe cô em bé bông của mình kể công kể sức, chưa dứt , sau đó lại chuyển sang giảng đạo, nào là đừng có vào chỗ đó thường xuyên như thế, rồi lại - sao không kiếm cô nào quen phát đi, mỗi khi gặp nạn lại lôi đầu nhỏ ra chịu ra hứng ,....vân..vân...và vân..vân.....

Nói về phía Tuấn sau khi nhỏ đi thì ít phút sau , tên này cũng đứng dậy bỏ đi.....

Tại khách sạn PARY.... “ AH...a.....a.....”

Tiếng rên của mộ cô gái thất thanh trong căn phòng vắng lặng, sau một hồi..

“ Anh nhẹ chút được không, đau quá !!!”

Không để í đến lời con gái, Tuấn vẫn ra sức thụt vô thụt ra một cách lạnh lùng, thô bạo. Dù ngay bây giờ tên này đang quan hệ với một cô gái khác nhưng đầu lại cứ nghĩ tới những cảnh tượng lúc nãy.

Hễ nhớ đến cảnh họ ôm ấp, hôn hít nhau, lại càng làm Tuấn di chuyển mỗi lúc một nhanh. Cuối xuống hôn vào miệng cô gái thật thô bạo, tay vuốt lên xuống khắp người của cô.

Nhưng càng nghĩ lại càng tức , chưa bao giờ nhỏ nói năng nhẹ nhàng, trách móc - hờn mát nhỏ nhẹ, nũng nịu lại càng không ,vậy mà cái thằng đó lại được như vậy (ghen thấy rõ !!!), nhớ tới cái cảnh thân thể ấy bị một thằng khác ôm ,đôi chân ấy bị một bàn tay khác chạm vào, rồi.....

Đầu như muốn vỡ tung ra, tức lên tới đỉnh , dứt í nghĩ, điên tiết lên Tuấn dừng lại, bước xuống giường nhanh chóng mặt áo , bỏ ra khỏi phòng không quên để lại sấp giấy trên bàn ngủ .

Rầm.....

Sau khi về tới khu chung cư, ngó qua thấy đèn bên phòng ấy không mở, chắc có lẽ lại vui chơi chốn nào rồi, nhỏ buồn bã lếch lên phòng. Vừa tắm xong , bước ra với bộ dạng quen thuộc ngày nào, chiếc quần nhỏ với cái váy mỏng manh . Phương định tiếng về chiếc giường ngủ thì.....

Ầm ...!!

Một bóng người lao tới, đẩy cửa vào phòng Phương, kéo tay bé nhỏ thả lên giường , đè xuống , dùng sức chế ngự hai tay nhỏ Phương, hun một cách thô bạo.

Sững sờ trước những hành động đó, trong giây lát sau, nhỏ cũng phát hiện người đó là Tuấn, dù biết nhưng không thể thốt lên tiếng nào. Bởi vì lúc này đây, môi nhỏ đã bị Tuấn lấp đi bằng nụ hôn mãnh liệt. Đưa

lên giật mạnh áo nhỏ xuống, làm lộ ra bộ ngực trần tròn đầy đà ấy, dời xuống vùng cổ, Tuấn hôn tới tấp, tay cũng lướt theo, nắn bóp ngực nhỏ.

Hoảng hốt, Phương giãy nảy hét lên nhưng không thể, Tuấn đã đưa tay kia lên thọt vào miệng nhỏ hai ngón tay, môi không ngừng bầu vú lấy ngực nhỏ, khiến cho Phương rùng mình lên vì hành động ấy, rút ngón tay ra thì tên này lại di chuyển lên hôn ngầu nghiêng. Không cho nhỏ có cơ hội thốt ra được tiếng nào, cứ thế

Tiếng xuống dưới, nắm toát sợi dây của chiếc quần nhỏ, làm bung nơ. Tuấn kéo nó ra, lột sạch đồ trên người con Phương chỉ trong vòng chưa đầy 2 phút (Sa.x... chuyên nghiệp có khác). Mồ mẫn trên khắp thân thể mượt mà, mềm dịu ấy, mặc cho nhỏ có vùng vẫy, chống cự. Duốt đôi chân láng mịn, tên này từ từ dời xuống.

Thọt sâu ngón tay mình vào đó, Tuấn khiến cho Phương giật nảy người lên. Cả hai thân thể, không mãnh vải quần lấy nhau (một em bị quần thì đúng hơn). Người Phương trở nên nóng rực, nhưng trong cảm giác đó, nhỏ thấy sợ thì đúng hơn. Càng đẩy cơ thể đó ra, càng bị ghì xuống thật chặt.

Ngay khi Tuấn định đưa vật ấy vào, kiềm chặt hai chân nhỏ, ép sát vào mình. Vật ấy chỉ vừa chạm vào chỗ nhạy cảm của Phương, nhỏ đã dùng hết sức đẩy người Tuấn ra thì.... BỐP...P....

Tiếng vang của một cái tát trời giáng đã hiện rõ lên khuôn mặt kia, Ngồi chuôm vậy, kéo chăn che lại thân thể mình, nhỏ gồng mình, tức đến không thở được, nước mắt rơi lả chả, ghen ngào -

“Đồ khốn, anh xem tôi là cái gì hả, là ***** cho anh vui qua đường àh ?”

Cơn tức giận vẫn chưa xuống, nắm chặt hai cánh tay của nhỏ, nói lớn tiếng lên- “ RỐT CUỘC, THẲNG ĐÓ LÀ THẲNG NÀO...?” (Sax..cha này hỏi gì què dốn thế !)

Phương không hiểu những gì tên này nói, chột nghĩ tới chuyện lúc này -.... mãi suy nghĩ, quên mất gương mặt đàng đàng sát khí của Tuấn đang nhìn mình.

“ SAO CÔ KHÔNG TRẢ LỜI, THẲNG ĐÓ LÀ THỂ NÀO HẢ..?”- Cơn nóng lại trỗi dậy.

Định thầm trong bụng sẽ giải thích, nhưng nghĩ tới hành động lúc này và mấy ngày qua của tên ấy, cái cách mà Tuấn đối xử với mình, điên tiết lên.

“ Không liên quan tới anh” – hét lại không thua kém.

“ Từ chối tôi, nhưng lại lả lướt với thằng khác à”

.....BỐP...P... ...(tập hai)

Nước mắt lại trào ra, dù tên này có thể đùa cợt, đùa bỡn thế nào cũng được. Nhưng không có quyền xem thường nhỏ.

“ Anh không là cái gì của tôi hết, dù tôi có ôm thằng nào, ngủ với thằng nào, thậm chí có lên giường cũng không phải việc của anh,HIẾU CHƯA”

“TÔI CÁM ĐẤY”-Mặt Tuấn giận tía lên, gồng chặt tay lại, khiến ặt Phương chốc phút nhăn lên vì đau nhói.

“ NỤC CƯỜI, SAO TÔI PHẢI NGHE ANH CHỨ”

“ CHẤM DỨT VỚI THẲNG ĐÓ NGAY”

“ Anh có thể dàn dúi với mấy con kia, anh có thể hôn hít lên giường với tụi nó, sao tụi lại không được chứ”- vẫn tiếp tục cương, không ai chịu nhường bước.

“ NÓI KHÔNG LÀ KHÔNG !”

Tức đến vỡ óc trước những câu nói hết sức vô lý của Tuấn, nhỏ như chịu hết nổi nữa, rủ xả ra một tràng

-“ IM ĐI ! ANH LÀM ĐƯỢC SAO TÔI KHÔNG ĐƯỢC. ĐỪNG CÓ RA VỀ QUAN TÂM TÔI, ANH ĐƯA CỘT VUI VỀ VỚI NGƯỜI KHÁC TRƯỚC MẶT TÔI, GIỜ THÌ LẠI TỎ THÁI ĐỘ NHƯ THẾ, VẬY LÀ SAO HẢ ?”

“ TÔI ĐÃ NÓI , CHẤM DỨT NGAY VỚI THẲNG KIA”

Không lùi bước ...

“KHÔNG !!.. TẠI SAO LẠI NHƯ THẾ!”

“ TẠI SAO”

“TẠI SAO CHỨ!”

.....

“ VÌ TÔI YÊU EM”- hét toáng lên, Tuấn gắt ra từng tiếng.

Chết đứng trước câu nói của Tuấn, Phương cứ như người vô hồn, gương mặt , đôi mắt lại đỏ lên vì dòng nước mắt. Người run cầm cập. Không thể tin được, nhỏ vừa nghe thấy gì, sao chứ, yêu nhỏ àh....!

Nhìn thấy bờ vai nhỏ run run, Tuấn chợt nhói trong lòng , vòng tay ra sau tấm lưng nhỏ nhắn ấy, kéo nhẹ để nhỏ tựa vào người mình .

Ôm nhỏ trong lòng , không còn bạo hành như lúc nãy nữa, Tuấn nhẹ nhàng siết chặt cơ thể đó –

“Anh xin lỗi, vì không muốn thừa nhận tình cảm của mình. Suốt tuần qua ,anh không khác gì một thằng ngốc.”

“Đừng khóc, anh xin lỗi...”

Nhỏ không nói câu nào, việc duy nhất bây giờ có thể làm chỉ là tựa vào người con trai đó mà khóc.

Nhỏ cứ khóc suốt như thế, Tuấn cũng biết không thể làm gì để nhỏ nín , đành giữ yên vậy.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi, hai tên ngốc này đã ngủ lúc nào không biết.

Sáng hôm sau.....

Chuyện gì sẽ xảy ra khi cả hai tỉnh giấc....

Mời các bạn đón xem chap sau !!!

14. Chương 14

CHÁP 15!!!

Cúp Luôn Đi

Vốn đã dậy rất sớm (ngủ được mới ghê !). Tuấn chóng tay lên đầu nghiêng người nhìn nhỏ. Gương mặt khi ngủ sao lại đáng yêu đến thế, thoáng đưa tay vuốt má, cuối xuống hôn nhẹ trán rồi dời xuống , đặt lên môi nhỏ một nụ hôn thật ngọt ngào.

Cảnh tượng lúc này thật huy hoàng, Tuấn ung dung ngắm người con gái đêm qua thưởng mình hai bạt tay trời giáng, rồi lại còn khóc suốt suốt đến tận khuya mới thôi mà thiếp đi ngủ. Còn cô em Phương lại đang tỉnh bơ chìm trong giấc ngủ với thân không một mảnh giáp, người nằm gọn trong vòng tay cũng tên kia. Hơn thế nữa chính bản thân nhỏ cũng một tay đang vòng qua người Tuấn, cả đôi chân được Tuấn kẹp chặt vào. Hai như chẳng khác nào hai cục đất sét bị nặn dính nhau.

Chợt Tuấn dời tay xuống, vuốt lên tấm lưng trần trắng ngần, thanh khiết của nhỏ, nhón nhột sống lưng, Phương từ từ cũng nhấp nhô mí mắt.

“ Chào buổi sáng”

Một giọng nói trầm thật ấm áp, nghe sao quen quen quá vậy...,nhưng cơn buồn ngủ vẫn chưa dứt...

“ Uhm.m...”- sau tiếng đó nhỏ lại nhắm nghiền đôi mắt.

.....5 Phút sau.....!

“ Hửm?.....”- giật mình mở tròng mắt lên, cái quái gì thế này.....sững sờ nhìn Tuấn , Phương hét toát lên-

“Á.....Á.....Á.....Sao...sa..o....”

- cặp mắt chớp lia lịa, tay rút ra khỏi người Tuấn, ngồi dậy ôm chặt cái đầu, vắn vẹo mớ tóc trên đầu, vài phút sau, khí ức đêm qua cũng từ từ tái hiện. Phải rồi, chẳng phải đêm qua bất ngờ bị tên đó tấn công, sau đó là dằn co, cãi lộn rồi cuối cùng tên ấy nói gì nhỉ.....

Chốt thoáng nhớ ra, mặt nhỏ lại đỏ bừng lên. Đúng vậy , hôm qua Tuấn đã chính thức thừa nhận đã yêu nhỏ. Mãi nghĩ vung dung mà không hề để ý chiếc mềm đã không còn yên vị trên người mình nữa. Giật mình nhìn xuống ,rồi xoay qua....bắt gặp cặp mắt đang căn ra - dí sát vào bộ ngực của mình.

Ngượng chín mặt, nhỏ dùng gối đánh tới tấp vào đầu Tuấn,-

“Á....aa.... nhìn cái gì vậy ,tên chết tiệt này”

Bị đôi tay gấn chắc nắm chặn hai cổ tay, ghì xuống giường. Tuấn xoay người lại, đè lên thân thể Phương, khiến cho tim nhỏ như muốn nhảy ra ngoài. Đặt cả người lên nhỏ, cảm giác ngực chạm ngực cũng đủ làm Phương tăng song máu, vậy mà phía dưới , hình như nhỏ có thể cảm nhận được có cái gì đó cứng cứng đang nằm gọn trên cô em bé nhỏ của mình. Mặt Phương vốn đã đỏ nay còn ác chiến hơn, nòng rùng rứt cả cơ thể.

Đột nhiên sự nhớ chuyện tối qua, nhỏ sợ sệt run run hỏi..-

“ Hô..m.. hô.m. qua. Không.g xảy.r.a. cá.i đ.. ó ..chứ...?”

Gương mặt trông ngổ hết chỗ ngổ của Phương làm Tuấn muốn cười phì ra. Duốt trán nhỏ, hôn xuống –

“ Yên tâm , anh không làm gì cả”

Đang thở phào với câu nói của tên kia thì bị ôm- ghì chặt vào, vẻ mặt chợt thay đổi, trở nên nghiêm túc ,có phần nóng giận.-

“ Giờ thì nói được rồi chứ, tại sao đêm qua lại đi với thằng đó, ruốt cuộc là quan hệ thế nào?, quen bao lâu rồi, có đi quá đà với hắn không”

Hỏi một mạch làm cho đầu nhỏ quay mòng mòng, không thể tiếp tục vậy nữa , dùng tay mình bịch miệng tên này lại –

“ Stop!”

Chỉ sợ cứ dùng dần vậy mãi thế nào cũng sẽ bị như tối qua, rút kinh nghiệm nhỏ đành phải khai ra vậy –

“ Người đó tên là Trịnh Khiết Long”- vâng rất ngắn gọn.

Ghen quá đâm ngu, Tuấn giận nói- “ Ai hỏi tên thằng đó, anh muốn biết em đã quen nó lúc nào” Không thay đổi khẩu hiệu, nhỏ vẫn ung dung trả lời – “ Trịnh Khiết Long”

Càng ngày càng khó hiểu, không nhịn nổi nữa Tuấn ghì chặt tay Phương, găng giọng hỏi –

“ Anh đã nói không cần biết, em với tên đó đã làm gì rồi hả”

Sao hôm nay tên này ngu đột xuất dữ vậy, bó chiếu , nhỏ giật hai tay mình lại , ôm sát vào gương mặt Tuấn hét lên-

“ Đồ ngốc, anh không có óc suy nghĩ àh, Trịnh Khiết Long, là anh của Trịnh Võ Phương này đấy!”

Chóang vì không phải câu nhỏ vừa nói, mà Tuấn chóang vì tiếng hét của Phương khiến màn nhĩ mình xém tí là thủng. Nhưng vài giây sau cũng ngớ người ra...-

“ Hở ?.... anh trai sao...nhưng...”

Chưa để tên này nói hết nhỏ đã cắt ngang và tiếp giùm –

“ Vì một số nguyên nhân nên đành phải diễn kịch”

Nhìn gương mặt ngây ngô của Tuấn mà Phương chịu không được thở dài Hài....i....i... Lại áp tay sát vào mặt tên này , đồng dặt thành từng tiếng-

“ Tóm lại, người đó là anh trai em (hả hả....đổi xưng hô hồi nào vậy trời !),không phải bồ bịch, rõ rồi chứ”

Duối đầu vào ngực nhỏ, Tuấn thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng làm người bên dưới nổi đầy da gà lên vì luồng khí đó.

Mọi chuyện đang xảy ra theo chiều hướng ổn định bỗng

.....píp....píp...píp.....“”Em iu của Anh dậy nào, đừng ngủ nữa sẽ trễ học đấy, nhóc con sâu ngủ ạ.....“”

Amen ! không ai khác chính là giọng nói của anh Long, đêm qua nhân lúc nhỏ không để ý anh đã cài lời thoại chuyển sang chuông , thành bào thức cho nhỏ.....

Thật sự là không có gì đáng nói, nhưng cái từ “Em Iu”, khiến cho Tuấn thấy ngứa ngáy vô cùng. Cảm giác rất khó chịu khi ngoài mình ra lại có người khác dám gọi nhỏ một cách thân thiết như vậy. Không thể chấp nhận được, anh em gì cũng đẹp hết, không được là không được

Từ lúc chuông báo thức quá đáng (tác phẩm của ông anh) đó reo lên, Phương chăm chú nhìn từng biểu hiện được thay đổi trên khuôn mặt đó, bỗng nhiên nhỏ thấy rùng mình, linh cảm được có cái gì đó không an toàn sắp xảy ra với nhỏ. Thì.....

“ Này, anh không thích ai gọi em như thế ngoài anh cả (đồ độc tài)”

Phút chốc thấy gương mặt có vẻ sắp nổi trận lôi đình của Tuấn, Phương rụ rề đáp lại –

“ Chỉ...chỉ ..là chuông nhẩn.. đừng...đừng có hủ lắm...”

“ Chưa hết , dù là anh trai cũng không được, tại sao lại đứng đưng để người khác vòng tay qua eo qua đùi hả !”-

Câu nói đầy đe dọa, cận mặt sát mặt nhỏ. Trán Phương bỗng lấm tấm hạt mồ hôi , càng giải thích càng chết, chỉ nhìn Tuấn run bần bật...

Sau một hồi phút, ánh mắt vẫn không chuyển sắc, cuối cùng đành phải bầm môi gạ miệng vậy – “ Trễ giờ học rồi đấy, mau đi thôi” dứt câu nhỏ chồm mình dậy thì.....một bàn tay kéo xuống , quàn mềm che lại.

“ Vậy sao, trễ rồi à ! thế thì cúp luôn đi ”

- Không để nhỏ có cơ hội thoát, Tuấn đã nhanh tay “chụp” lại.

Cái gì không biết chứ , bây giờ chỉ thấy đằng sau lớp vải đó là.....

“ Nhột quá làm cái gì vậy, tránh ra coi !”

“ Không nói thì đừng có mong anh dừng lại”

“ Á...á...đã bảo chỉ là hủ lắm mà...dừng lại...i..”

“ Không thích ”

Lướt người trên cơ thể nhỏ, Tuấn không hung tàn như tối qua nữa, mà thay vào đó, rất nhẹ nhàng, nâng niu nhỏ. Một cảm giác yêu thương mà trước giờ ,khi lên giường với các cô gái khác, Tuấn không bao giờ bộc lộ ra. Hôn nhỏ một cách mãnh liệt, đáp trả với hành động ấy, chỉ thấy một vòng tay chủ động ôm sát cổ chàng.

Cả hai trao hết cho nhau những gì mình có, tiếng rên mỗi lúc một to.....Hồi lâu sau.....chợt

..... !

“ Ngoan nào, đừng khép chặt như thế...”-

Miệng thì nói thế thôi, chứ hầu như tay đang cố sức dang đôi chân nhỏ ra vậy.

Nhỏ cứ gồng hết sức lại, đầu lắc lia lịa, “ Không chịu! không chịu, không chịu đau lắm...!”

“ Ngoan nào, thả lỏng người ra, chỉ một lúc sẽ hết thôi”

Nhỏ vẫn cứ như con ngựa sắt , cứng ngắt không lay chuyển được.

Với kinh nghiệm dày mình như thế lại chịu thua nhỏ sao, không được nhất quyết phải có được nhỏ. - đóng cửa ý nghĩ, Tuấn cúi người xuống , hôn lên đôi môi mọng đào của Phương, chuyển xuống bên tai, xuống cổ, rồi xuống ngực. Tay vẫn giữ chặt đầu gối nhỏ, chợt tên này dùng lưỡi liếm láp cả vùng ngực non nà ấy khiến con Phương chết mê mệt , tê cả toàn thân, mất hết sức lực.

Cảm nhận được nhỏ không gồng lại nữa, Tuấn đưa tay nâng đôi chân nhỏ lên, dang ra đưa ép sát vào.....

Á.....Á.....a.ah.....

Như một thứ gì đó đâm sâu vào khiến nhỏ đau điên, nước mắt chảy ra. Giữ yên vào đó Tuấn không chuyển động , hôn lên những giọt nước mắt ấy, từ từ xen kẽ trong những ngón tay xinh xắn ấy xiết lại, nghiêng xuống thì thắm vào tai nhỏ -

“ Anh yêu em nhiều lắm”

Cơn đau vẫn lạng quạng ngay vùng dưới, khiến nhỏ nhắm tịt mắt đi. Chợt nghe thấy tiếng nói vang vang bên tai, nhỏ gượng mở mắt, Tuấn đang nhìn nhỏ một cách thật ầu yếm. Cuối nhẹ xuống...Tuấn tiếng - nhỏ không lảng.....họ hôn nhau thật dài.

Một lúc sau khi cơn đau đã dịu xuống , Tuấn bắt đầu nhịp nhàng di chuyển. Cảm nhận được tim Tuấn đập rất mạnh , phải chưa bao giờ tên này lại mang cảm giác như thế, không mạnh động như những lần trước nữa mà dùng hết cách để khiến nhỏ không phải chịu nhiều đau đớn, đây cũng là lần đầu tiên Tuấn có cảm giác rung sợ khi làm chuyện ấy. Nhỏ cứ như một khối thủy tinh dễ vỡ, có lẽ từ giờ trở đi Tuấn sẽ phải học cách bảo vệ nó.

Đúng là cơn đau đã dịu nhưng khi bắt đầu di chuyển, lại gợn lên cảm giác nhói nhói bên trong, cái vật ấy cứ liên tục ra rồi vào khiến nhỏ phải bấu víu tằm nệm như đã rã cả móng tay. Tuấn chủ động dời tay nhỏ, chòang lên cổ mình, để nhỏ ôm chặt vào.

Mọi chuyện cứ thế mà tiếp diễn không gian nắng sớm cũng phải lặng lẽ nhường chỗ cho tiếng rên vật vã của cả hai . Phút chốc , những vết cào hằn xước được hiện rõ trên lưng Tuấn.

.....

Reng reng.....reng....

Đã kết thúc giờ ra chơi nhưng vẫn không thấy nhỏ và tên Tuấn kia xuất hiện , lòng nó bỗng nôn nao , lo lắng (hài..i lo hơi bị thừa rồi !). Thấy nó từ nãy tới giờ cứ ngược lên rồi ngó xuống, hần nhẹ nhàng đặt tay lên đầu nó kéo ngược lại, tựa cằm lên trán nó (vì hần ngồi đằng sau mà)-

“ Ngốc , em cứ như vậy thì làm được gì, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Tan học anh đưa em đến đó”

Chớp mắt ngược lên nhìn hần , nó ngây thơ hỏi –“ Hử..? đi đâu ?”

Cốc vào đầu nó một cái –

“ Tất nhiên là đến nhà bạn em rồi”

Lại càng ngạc nhiên hơn- “Hửm????em vẫn chưa biết nhà nó, sao anh lại biết”

Chật! biết mình nói hớ, lại thêm cặp mắt tròn xoe , đầy tò mò của nó, hần đành phải khai vậy.-

“ Khu Phương trú cũng là nơi Tuấn ở”- đúng vậy càng vắng tắt càng tốt, không khéo để nó biết cả khu đó cũng thuộc quyền sở hữu của tên Tuấn thì sớm muộn mọi chuyện của hần và Tuấn sẽ bể ố.

Ngạc nhiên hết sức với câu nói của hần, nó hoảng hồn –

“ HẢ????Cái gì...ở chung một nhà àh”

.... Cốc..... Cái cốc thứ hai được giáng vào đầu nó-

“ Bậy bạ, anh bảo họ cùng khu chứ có nói cùng phòng đâu, ngốc”

Vẫn không hết ngạc nhiên- “Thật thế hả? sao anh không nói cho em biết sớm, đồ kheo kiệt”

...Cốc.....

Lại một lần nữa lãnh chưởng, hắc châu mày lại –

“ Em đã hỏi đâu, sao dám nói anh “kheo kiệt” hả”

Rút khinh nghiệm sau ba lần nó ôm đầu nói- “Không tự giác khai, chờ em phải hỏi không phải ki bo àh”

Chết ngất với cái tính trẻ con của nó mất, hắc chỉ còn cách ngồi nhìn nó mà cười vậy. Vừa lúc lớp không ai để ý , hắc đưa tay quay đầu nó lại ...

.....Chụt.....

Rất nhanh , khi hoàng hôn thì đã thấy hắc gấp đầu xuống bàn - ngủ (giả điên đúng hơn) . Đỏ ửng mặt, nó chột vui khi thấy hành động đáng yêu của hắc. Ngó đồng ngó tây, nhanh nhẹ nó cúi xuống ,ghế sát vào tai hắc –

“ Em yêu anh”

Vẫn ngồi im ru như thế , hắc không hề nhút nhít gì. Nhưng không ai hiểu được tại sao gương mặt nó lại cười toe tét..

Bởi vì đôi tai đỏ ửng của hắc đã bị Lưu Nhã Nghi – nó đây phát hiện. Trời ạ! Có đôi lúc hắc cũng không hiểu rõ bản thân mình, không lẽ ở gần nhau quá nên đã bị lây bệnh “ Trẻ con “ của nó rồi sao, tận trong tiềm thức, chột hắc mỉm cười.

Sau giờ tan học, đúng như lời đã hứa, hắc và nó cùng đi tới khu trung cư ấy....

Bước đi trên con đường, đâu đâu không biết chỉ thấy nơi đây, có đôi tay đan xen lẫn nhau, vu vi đưa đẩy.....

Cả bốn người, họ sẽ gặp nhau trong tình huống nào.....

Liệu chuyện tình của họ có yên lành không...?

Sau chap này sẽ xuất hiện một nhân vật khiến cho cặp đôi “ ???” gặp không ít chuyện phiền phức.....

Để biết câu chuyện sẽ trôi về đâu. Mời các bạn đón xem các tập sau nhé!

Cám ơn các bạn đã theo dõi.

15. Chương 15

CHÁP 16

Quay về với hai nhân vật gốc của chúng ta ,sau khi đã vật lộn với nhau từ sáng tới chiều (nội công thâm hậu, báỉ phục ...báỉ phục...!).

Nhỏ dường như chết luôn ấy chứ, thở không nổi nữa, người ướt đẫm, vẫn còn đang thiếp bên cạnh tên “ác ôn” (kẻ đã làm nhỏ ra thành thế này). Bản thân hắc cũng rất là mệt, ngồi nghĩ thần thơ một chút-

, quay sang nhìn nhỏ, Tuấn mỉm cười, chồm người xuống ôm lấy nhỏ. Hôn lên gương mặt hồng hồng đỏ đỏ, đáng yêu ấy.

Nằm được một chút, chột nhỏ cũng tỉnh dậy, mệt rã cả người, nhỏ đẩy đẩy nhẹ người Tuấn, ngược lên hỏi-

“ Uhm..mm.. mấy giờ rồi...”

Cô người yêu bé bỏng cuối cùng cũng dậy, chống tay lên đầu, Tuấn vuốt những sợi tóc rối ren trên trán nhỏ, ân cần nói -

“ Em ngủ suốt buổi chiều rồi đấy, hum..m.. ,gần 6 giờ rồi”

Phương dù đôi mắt vẫn chưa mở hết , nhưng vẫn chăm chú nghe. Chột nhỏ ngồi dậy định đi tắm ,nhưng vừa nhồm lên một chút thì lại nhói buốt cả phần dưới. Thấy mặt Phương nhăn nhó, Tuấn đoán thế (Ặc..) , nên ngồi dậy đỡ , bế nhỏ vô bồn...

“ Ứm...!, này em tự đi được mà, bỏ xuống coi kì quá!”- dậy nãy khi bất ngờ bị ầm lên.

“ Đi không nổi mà còn.....”- mắng yêu nhỏ, hình như tên này lại có ý đồ gì đây, tự nhiên mắt sáng lên như lửa. Khiến cho nhỏ Phương bỗng thấy rùng mình.

“ Để anh giúp em tắm nhé!”

- hớn hở , chân đi kèm theo giọng nói, nhanh nhẩu ủa vào phòng tắm, không cho nhỏ kịp trả lời.

“ Này này, anh muốn giết em nữa đấy hả...”

“ Không muốn đ.â.u....”

“ Này,...!”

Sau khi bóng người mất, không gian dường như trở lại yên lặng, trong căn phòng đó, chỉ còn thấy sự hiện diện của vết đo đỏ ,nhòe nhạt trên chiếc ga giường . Muộn rồi Phương ơi, trên đời khó ai có thể can nỏi tên này. Nói chơi vậy thôi chứ, ^^! Thật ra Tuấn không làm gì cả, chỉ giúp nhỏ tắm sau đó lại bông ra, thay đồ cho nhỏ. Từ nãy tới giờ , nhìn cử chỉ của tên đó, nhỏ tự hỏi (Khóai ghê nhỉ !!!).

Sảng khoái trong người từ lúc bước ra khỏi phòng tắm, nhỏ lại được Tuấn đặc lại lên giường một cách nhẹ nhàng. Rồi cũng tới lượt tên này vô trống.

Nhìn đồng hồ, thở dài từng tiếng..., thấy nhỏ cứ ủ rũ, Tuấn bèn bước lại gần, ngồi xuống trước mặt ,đưa hai tay ra ôm chầm đầu nhỏ. Cười ầm áp:-

“ Đi dạo nhé! Chịu không ?”

Uhm, đúng rồi, bây giờ nhỏ rất cần không khí, chứ cứ ở trong cái phòng này thì lại bị cái cảm giác, hình ảnh đó hành hạ. Gượng chết đi được. Nhỏ gật đầu lia lịa, nhưng....khổ nỗi , bây giờ cả đứng nhỏ cũng không vững, nói gì tới đi dạo hả trời...

Nhìn Tuấn mà , mặt méo mó trả lời – “ Nhưng.....đi bằng cách nào...?”

Hôn nhẹ lên trán nhỏ, Tuấn đứng dậy xoay người rồi lại ngồi xuống, đưa tay ra sau chỉ chỉ vào tấm lưng rộng của mình-

“ Thì đi theo kiểu này này...”

Cười khúc khích trước cử chỉ cảm động ấy, Phương cuối người xuống chòàng tay qua cổ Tuấn, nhẹ nhẹ dựa vào.

.....

Tại công viên COTT! , phía trước chung cư....

“ Nghi !, ngày mai anh có vài chuyện, không đến trường được ..”- tay trong tay rảo bước đi, đột nhiên hấn dừng lại.

“ Hở..! lại nghĩ à..., nhưng là chuyện gì thế”- đang cười vui sướng , chột nghe Phong nói, mặt nó buồn hẳn ra, quay đầu nhìn hấn, đôi mắt nó căng to chớp chớp, tò mò..

“ Chuyện nhà thôi, yên tâm . Anh chỉ vắng có một ngày !”- đặc tay lên đầu nó xoa xoa.

Nhìn Phong, có lẽ hắn không muốn nói cho lắm, dù rất thắc mắc nhưng nó không hỏi nữa. Vì ,con tim nó luôn tin hắn. Không trả lời lại, nó cười nhỏ, ôm chặt cánh tay hắn tựa đầu vào.

.....Tại một khúc đường gần đó.....

“ Này, hay anh cho em xuống đi ,mọi người đang nhìn kìa, kì cục quá àh”- vỗ vỗ trên lưng Tuấn, nhỏ gượng ghịu ập mặt xuống nói.

Cười ha...hả...., Tuấn không ngay lời nhỏ, ngược lại còn.....

“ Anh Yêu Em , Phương”

“ Anh Yêu Em”

“

Hàng ngàn, hàng vạn con mắt nhìn hai đứa rất chi là khác loại (kinh ngạc đúng hơn !)

Căng con mắt ra nhìn Tuấn, lần này không còn vỗ vỗ như hồi nãy nữa mà nhỏ đánh túi bụi.

“ Anh điên hả , có im không thì bảo” Mặt đỏ tía lên, Phương dẩy dẩy, nhưng hình như Tuấn không hề dừng lại,..... đành phải dùng tay che cái loa đó lại.

Cứ như thế tiếng la từ từ mỗi lúc một gần.....

..3.....2.....1.....

Cái cặp ngực nghếch ấy vẫn....., người vùng vẫy cái miệng mình ,để nó thoát ra và tiếp tục hoạt động, người thì cứ giữ chặt khưng khưng không cho cái loa chết tiệt ấy phát ra thêm một tiếng nào.....Mà không hề để ý thấy ,ngay trước mặt mình có 4 con mắt đang trở ra nhìn họ một cách kinh ngạc, quái đàng.

Đang bước đi , chợt từ đâu nghe tiếng la sao quen quen quá, Phong liền nắm tay lôi nó đi theo âm thanh đó....thì...phát hiện khu vui chơi đã để trống vắng con khi điên này (trong mắt hắn). Thành ra bây giờ trước mặt hắn , cái thằng bạn hách dịch, chuồng từ sáng tới giờ đang tung tăng ,vui vẻ, hạnh phúc bên cô bạn của nó.

“ Chật...chật ...”

- đúng vậy hắn không còn biết nói gì khác ngoài cách đứng lại nhìn hai người đó mà chặt...chặt...!

Nó thì hồn bay phách tán.....chẳng...chả.n..g...phải nhỏ với tên đó mấy bữa trước vẫn còn ngó lơ nhau sao.....Sao tự đứng lại thành thế này....còn ôm ấp , bồng bế nhau.... nữa.....

Chóang váng...chóang váng...

Rồi vài lát sau nó cũng tỉnh –

“ CON KIA, THẾ NÀY LÀ THẾ NÀO !!!!”

- hét toáng lên , khiến hắn đứng bên cạnh cũng xiêng xẹo vì tiếng hét đó.

Tám mắt nhìn nhau.....!!!

Chết cha! Biết tỏm nó đã phát hiện , không kịp phản ứng , nhỏ chỉ cuối đầu, núp sau người Tuấn.

Sau khi nhỏ vừa thực hiện xong hành động không khác gì tên trộm trốn thuế, thì nhỏ thì thâm sau gáy Tuấn-

“ Không quen , không quen” Chiều theo người yêu vậy , đành phải giả điên, khi vừa bước ngang qua hắn, Tuấn cứ im liềm nhìn thẳng phía trước không thèm quay đầu lại.

Phong thấy là lạ, nên khi “thằng bạn” đi ngang, hắn dơ tay vịn vai lại –

“ Này, tao tàng hình àh?”

Diễn bộ mặt ngu hết cỡ, quay ngang, đưa ánh mắt bỏ câu hình “thằng bạn”-

“Hở.....! (3 giây sau) không quen không quen!”- .

Phương ,dù mặt thì úp xuống nhưng miệng vẫn pha chèm “ừ ừ, không quen”- cứ thế rồi hai đứa khùng lại tiếp tục bước đi.(Sax...con vác thùng đi ấy chứ).

Được một đoạn (khoảng cách giữa hai cặp 3m) , đột nhiên cả hấn và tên kia đều cười thất thừng lên.....

“ HA....HA....HA...A.....”

Làm hai đứa tụi nó hình sững sờ....nhưng vài phút sau cả tụi nó cũng thế.

Tuấn cười vì thật sự tên này nhịn không được, làm cái trò này tuế quá, thì ra khả năng diễn xuất của mình lại tệ đến như vậy. (có nguyên nhân...Duyệt!)

Hấn cười ,vì thái độ của thằng bạn, cả gương mặt của tên đó nữa. Ngu hết cỡ!! (có nguyên nhân..Duyệt!)

Còn Phương, từ khi Tuấn quay đầu tự thú thì nhỏ đã biết thế nào cũng bị nó xé xát ra, nên đành phải cười ấy gượng trong đau khổ...(cũng có nguyên nhân....Duyệt!)

Nó thì chả hiểu mô tê gì, thấy mọi người hứng chí cười, tự nhiên nhỏ cũng cười cho vui (Sax...cười cũng có vụ ké nữa hả trời! ...chật..Không Duyệt!)....

Bây giờ khu vui chơi không chỉ có sống một con mà cả bầy đó chứ, ...

Một trận thả ga đã kết thúc, Tuấn quay lại tiếng về phía bên nó. Vừa bước lại nó đã nhanh miệng đón trước –

“Sao mày không đến.....” – đang nói chợt mới nhận thấy từ nãy giờ con bạn mình đang ngoan ngoãn ngồi gọn trên kia , tay chỉ lên xuống lia lịa, mặt ngu hết sức – “ Sao..o.. vậ.y.y....!”

“Àh....h..[“ là do mình ngã, trật mắt cá nên mới..i. thế này”]- Tuấn chưa nói được gì sau từ àh đó đã bị con Phương bịch mõ.

“ Này, thả em xuống được rồi đấy”- kèm theo lời nói, nhỏ lấy vẩy cồm cồm chân xuống, thấy thế tên này cũng nhẹ thả nhỏ xuống.

Con bạn bạn chạm đất nó đã vội bay tới vác tay nhỏ đỡ lại.....

.....Một lát sau.....

“ Này, mày phá mất cuộc đi dạo lãng mạn của tao rồi đấy (Ặc..)-

Vừa đi vừa đút tay vào túi quần, Tuấn châu mày ,nhai nhai thằng bạn.

Hấn không trả lời gì hết, vẫn cứ bốt ung dung, lát sau bước chân dần chậm lại, dù miệng nói nhưng hấn vẫn đưa mắt về phía trước tụi nó đang đi. – “ Khỏi đánh trống lãng, mày...”

Không để hấn nói hết câu , Tuấn quay qua, khuôn mặt bỗng lạnh đi, đôi mắt trở nên rất nghiêm túc –

“ Tao thật lòng đấy”

Sau đó lại dụ xuống , ngược về phía trước, nhìn Phương bằng ánh mắt chứa đầy sự yêu thương. Hấn cũng không nói câu nào nữa, theo sau hai đứa nó. Cả hai thằng đều mỉm cười thật ấm áp.

.....

Dòng do tới ,dòng do lui . Cuối cùng nhỏ cũng khai hết cho nó nghe. Lúc đầu nó sững sờ, hét toáng lên, lắc lắc con nhỏ lia lịa chỉ với mỗi một câu-

“Thiệt hả - thiệt hả - thiệt hả.....”

Dằng pha với nhau một tì, hai tụi nó ôm nhau cười tùm tùm, chọc ghẹo tới chọc ghẹo lui. Đúng đấy, nó rất mừng cho Phương, vì thật sự nó cũng cảm nhận được sự thật lòng của Tuấn. (phải hông dạ ???)

Sau cuộc đi dạo đó , đèn nhà ai nấy sáng. Hấn đưa nó về , còn con Phương thì ngoan ngoãn trèo lên lưng tên kia lại.....

Sáng sau đó , đúng như lời đã nói, hôm nay hẳn nghỉ học. Nó rất muốn hỏi vì sao nhưng rồi lại thôi, ngồi trong lớp hay xuống canteen, mặc dù con bạn vẫn luôn đi cạnh nó. Nhưng đôi lúc thấy nhỏ và Tuấn đùa cợt, thủ thủ với nhau nó lại có chút cảm giác “ghen ghét”.

“Ghen”, vì nó ước gì mình bây giờ cũng được như vậy.

“Ghét”, vì hôm nay hẳn vắng mặt. Tại Tập Đoàn KEY.....

“ Nghe đâu, hình như chưa bao giờ cậu xuất hiện trong các cuộc kí kết, dù họ có là đội tượng mạnh. Cậu làm tôi vinh hạnh quá!” – Ông Khải đứng dậy bắt tay niềm nở.

Hắn , dù trên gương mặt không hề thay đổi nét lạnh lùng, nhưng cũng từ tốn mỉm cười lại.

Hôm nay chính thức họ sẽ kí kết hợp tác. Do tập đoàn KEY , lần trước không may đã thu mua số ngay số hàng không cáo giá thuê. Khiến cho họ phải ôm trọn, bù lại các khoản nợ từ nhỏ tới lớn cho các tư nhân.

Nay SPY chủ động giúp họ chi trả 45% khoản nợ ấy với điều kiện, sẽ để SPY có quyền được nắm trọn 5% phần trăm cổ phần trong hợp đồng của các cổ đông lớn.

.....

Sau cuộc trò chuyện phong vong bao gồm những nội dung, điều khoản giữa hai bên. Hắn quay trở lại công ty . Hầu như rất hiếm khi hắn ở lại công ty làm việc, thường thì sẽ ôm hết cả đồng về nhà . Nhưng lần này , đối mặt với KEY trong vai trò người trợ giúp (nói cách khác cũng là một cổ đông bỏ vốn đầu tư), thì hắn phải thật sự cần sự trợ giúp của các nhân viên khác.

Sở dĩ hắn không sợ danh tính lộ , vì hầu hết trong mọi trường hợp kí kết ,chưa bao giờ có chuyện báo đăng – bài viết gì cả. Đơn giản hắn là nhà đầu tư - không phải nhà từ thiện.

Mỗi ngày từng giây từng phút, sự tồn tại của mọi kí kết chỉ cách nhau vài phút, bao gồm cả công ty nhỏ lẫn tập đoàn lớn.

Trở về công ty, hắn gọi thư ký vào , yêu cầu thu thập tất cả những tài liệu trước giờ, cách cấu trúc nền tảng của KEY. Làm cho có lệ vậy đấy, thật ra hắn đã sớm có trong tay những tài liệu ấy.

.....Cộc..cộc..cộc...

“ Vào đi”

Một cô gái khá trẻ, ăn mặc không cầu kì, rất trang nhã, tóc ngang vai bước vào.

“ Thưa, đây là những tài liệu, tôi thu thập được như sếp đã bảo”

“ Được rồi, để đó đi”- giọng nói lạnh lùng không hề thay đổi. Thậm chí một cái nhìn cũng không có, vì giờ đây, cặp mắt của hắn đang dán vào màn hình mà bấm gõ lia lịa.

Từ lúc bước vào cô thư kí rất phần ngạc nhiên, ngay từ đầu đi làm cũng đã không gặp được sếp, cứ thế suốt cả mùa cũng vậy. Thế mà hôm nay lại được tận mắt nhìn sếp.

Người ta thường bảo “cái nhìn đầu tiên luôn là một cánh cửa”, nó mở ra bao nhiêu trạng thái cảm xúc của đôi bên (trong trường hợp này hình như có một bên mở àh!!^^!).

Đúng vậy, cái vẻ lạnh lùng, lẫn gương mặt kên kiệu kia không làm cô thấy ghét mà ngược lại tìm đập mỗi lúc một mạnh hơn. Không ngờ , sếp lại trẻ như vậy, hơn nữa còn rất đẹp trai. Sự lạnh lùng ấy không làm cô cảm thấy nên xa lánh , nó thu hút – dẫn dụ cô thì đúng hơn. Chết lặng mà đứng đó, con mắt cứ dán dao dao vào người hắn.

Chợt cảm thấy lạ, sao vẫn chưa đi nhỉ, ngược lên hắn hỏi –

“ Còn gì sao?”

Cô gái lúc này mới sực tỉnh lại, bối rối , ngưỡng ngừng đáp – “ Dạ..vâng... không còn gì ạ”

“ Được rồi, tiếp tục làm việc đi”- nói xong hắn thẳng thien cuối xuống tiếp tục.....

Cô cũng rục rè , lững thững bước ra.

....Cạch...

Đóng cửa lại, đưa tay chạm tim mình.... , sao đó lắc lắc đầu lại, cô ít một hơi mạnh – “ Quay trở lại nghĩa vụ thôi”

Về phần hấn gần suốt cả **** chiều , vẫn cầm cuối vào công việc, (làm bù , chuẩn bị sẵn cho cả tuần mà). Chợt đưa tay để ý tới đồng hồ.

, hấn dừng lại , lấy áo khoác , bước ra khỏi phòng .

Vừa định ra tiếng ra cửa, chợt hấn khựng lại

“ Sao giờ này cô còn ở đây”- có phần ngạc nhiên khi thấy cô thư kí vẫn còn ngồi lại , cặm cụi với cái máy. Hấn hỏi.

Giật mình bởi tiếng người, cô ngước lên , vội trả lời –

“ O..., à dạ vì tôi thấy sếp chưa về, vả lại cũng còn vài tài liệu chưa xong..”

Ngó qua thoáng lại, hấn thấy cũng đã tối rồi, lại cũng một phần chính hấn đã giao quá nhiều cho thư kí , nên..., quay lại nhìn cô hỏi – “ Cô đi bằng gì ?”

Ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời – “ Dạ, tôi đón xe buýt”

Không lời thôi nữa, hấn gõ cốc cốc lên bàn ấy –

“ Nhanh đi , tôi đưa về”

Không kịp chờ người khác có đồng í không, hấn đã quay tích ra cửa.

Ngỡ ngàng với mọi hành động của sếp, động nhiên cô cảm thấy vui vui trong lòng. Trên xe.....

“ Sau này tan ca cô cứ về như mọi người, không cần phải đợi”- giọng không hề thay đổi, miệng nói mắt vẫn ung dung nhìn phía trước (Sax, tác giả bị khủng , lái không nhìn trước thì nhìn chỗ nào trời! ^^!).

Cô gái chỉ gật gật “ Vâng” một tiếng.

Từ sao đó , hấn không nói thêm bất cứ một câu nào nữa, cô cũng lặng thinh, vì chẳng biết phải nói cái gì hết. Cái vẻ mặt lạnh tanh ấy , khiến cho người khác khó mà mở miệng bắt chuyện.

Sau khi đưa cô gái về, hấn vòng xe lại chạy về hướng nhà nó.

Do 10 giờ mới tan ca cho chính mình , cộng thêm phải đưa thư kí về nữa. Thành ra bây giờ đã cận 12 giờ.

Hấn không chạy thẳng tới nhà nó, mà đậu lại một góc nào đó, rồi đi bộ.

Bước chân ngày càng gần tới cánh cổng trắng cao ngần phía trước căn biệt thự. Nhìn lên dây phòng nó, đèn đã tắt. Hấn nghĩ có lẽ nó đã ngủ rồi, - nghĩ thế.....

Quay người bỏ đi , chợt giật thóc tim lên vì.....

Vì cái gì vậy....., chuyện gì sẽ xảy ra sau đó.?

Đón đọc Cháp sau nhé..^^!

16. Chương 16

CHÁP 17

Viên Chocolate

Tim muốn rút ra, khi nhìn xuống,ngay dưới góc bên ngoài cánh cổng có một người con gái đang ngồi im, hai tay ôm chặt gối, đầu gục xuống chân.

Từ nãy tới giờ hắn có để í đâu, lo nhìn lên trên không. Giờ lại tá hỏa khi thấy nó ngồi chum ụm ngay dưới này.

Giật mình cũng một thoáng, hắn bình tĩnh lại, thấy lòng đột nhiên ấm hẳn ra. Tiếng lại gần nó, cuối người ngồi xuống, tay đặt nhẹ lên đầu nó, nói nhẹ nhàng.-

“ Em làm cái gì thế này, sao không đi ngủ, lại chui ra đây ngồi vậy”

Vẫn im ru không thém trả lời. Hắn hình như cũng hiểu vì sao nó như vậy đành nói tiếp-

“ Lỡ anh không đến thì em đợi tới sáng àh, sao ngốc thế”- tay xoa xoa đầu nó.

Vẫn không tỉnh động, im như xác chết.

Lần này thì chắc nó giận thiệt rồi, hắn cũng không nói thêm gì nữa, ngồi im đối diện nó. Chợt đưa tay, hắn vuốt những sợi tóc mượt mà của nó, nhẹ nhẹ mớ tóc đó lên hôn.

.....

Im liềm một lúc lâu thật lâu.....nó lên tiếng...!

“ Em ghét anh”- miệng nói nhưng đầu không hề ngước lên nhìn hắn.

“ Anh biết”

- hắn vẫn thản nhiên ngồi quây tóc nó. Tay cứ xoay xoay, xoắn xoắn làm tóc nó rối bù nhù lên.(vì nó thả tóc ra mà).

Lại im lặng vài phút, nó nói tiếp ...

“ Anh là đồ chết tiệt”

“ Anh biết”

“ Anh là đồ đầu heo”

“Anh biết”

“ Anh là người không có não”

“ Anh biết”

“ Đồ không có trái tim”

Không đáp lại bài ca dao của nó nữa, hắn im lặng, ra vẻ suy nghĩ, rồi nói..

“ Ủ, đúng là không có trái tim, nó bị cướp rồi còn đâu”

Nó không lên tiếng nữa, hắn nhìn nó một lúc....

“ Em hết giận chưa ?, gần đầu nhìn anh nào”

- Vẫn giọng nói đầy ấm áp thế, hắn nói tay đưa lên vịnh vịnh đôi vai mỏng manh của nó.

“ Không thém” – trả lời cộc lốc.

“ Đừng giận nữa, ngước dậy nào”

“ Không”

“ Ngoan nào”

“ Không

“”

“ ... ”

.....

Đỗ mãi mà nó vẫn không chịu ngóc cái đầu lên. Hấn đành phải....

“ Tùì em vậy, anh về đây”- Vừa nói, hấn vừa nhòm người dậy thì....

“ Tên chết....”- người đầu lên chưa kịp nói vút câu thì đã bị đôi tay hấn kéo mặt lại hôn nồng nàn.

Tay vậy này, đánh vào ngực nhưng hấn vẫn không buồn.

Nụ hôn bất ngờ hấn cứ quần lấy nó, nhưng điều làm nó kinh ngạc hơn không phải nụ hôn mà là cái vị ngọt ngào, mùi thơm lang tỏa của chocolate. Đúng vậy, ngay khi nó vừa ngóc cái đầu với mớ tóc bù nhù (tóc phẩm của hấn đấy) lên thì hấn đã trao cho nó viên chocolate từ miệng mình.

Không hề buồn ra, tay hấn vẫn ghì chặt gương mặt nó lại, cả hai cứ thế mà cùng nhau thưởng thức nụ hôn đầy vị chocolate, cả đôi lưỡi ấy cứ thay phiên làm tan chảy viên kẹo ấy ra. Chợt mặt nó trợn lên khi cảm nhận được có vật tròn, đẹp, nho nhỏ trong đó.

Biết nó đã phát hiện , hấn cũng mở mắt ra, nhìn nó, vừa khi cái vật đó đã không còn vị chocolate nữa. Hấn mới nhẹ buồn nó ra.

Lấy trong miệng mình ra, nó ngạc nhiên hết sức. Một chiếc nhẫn xinh xắn với những viên đá lấp lánh nằm trên một đường vòng lên xuống ,bọc theo sườn chiếc nhẫn. Nhìn nó thật long lanh , thật đẹp.

Nó đỏ mặt, nóng cả người lên , ngượng ngùng nhìn hấn. Gương mặt với đôi má hồng hồng xinh xinh , thẹn thùng của nó , làm hấn phải nhào lại . Hôn lên trán nó.

Chợt nó hỏi hấn một câu muốn té ngựa.-

“ Cho em hỏi ?” Hấn chịu thau cái bệnh “ngốc” của nó, vớ tay lấy chiếc nhẫn trong tay nó, hấn bấu vào vừa nói vừa đeo vào ngón tay thon thon ấy.

“ Không phải của em, vậy anh làm thế cho vui àh”

Bàn tay ấm áp ấy vừa nâng nhẹ tay nó lên, đeo chiếc nhẫn vào. Chợt gương mặt đáng yêu như con diên (vì mớ tóc) của nó nhoà đi vì nước mắt (cảm động quá còn gì).

.....híc....hít....t...

Hấn không nói gì chỉ lặng thinh nhìn nó. Rủi từ từ ôm nó vào trong lòng.

.....20 phút.....sau..!

“ Khóc xong chưa, ngốc !” – ôm chặt người, tay đưa lên vuốt vuốt lại đầu cho nó.

Tươi tỉnh , hồi xuân hấn lên –

“ Yúp!!! hết rồi, anh làm em hạnh phúc quá!”

Nói mà người đổ chồm về phía trước ôm chầm lấy hấn.

Đột nhiên hấn lạng lừng gỡ tay nó ra, mày châu lại, tỏ vẻ không được vui lắm –

“ Nhưng anh không cảm thấy hạnh phúc !”

Ngỡ ngàng với câu nói của hấn , nó chợt thấy lo sợ.....nhìn về mặt của nó, Phong – hấn chỉ muốn cười trợn ra, nhưng cố nhịn.

“ E..hèm..., giờ em là của anh rồi. Nhưng anh lại không phải...!”

Để í lời nói của hấn, chợt nó nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay mình. Phải rồi, kiểu này không phải là nhẫn cặp sao ?. Ngược lên lại nhìn hấn , nó tròn xoe đôi mắt ,hỏi –

“ Vậy giờ sao làm sao, hay để em...”

Chưa dứt câu, hấn đã kéo môi nó lại, hôn thắm thiết. Cả hai hôn nhau lâu thật lâu – dài thật dài.....

“ Làm anh thuộc về em, chịu không?”

Đo Đỗ mặt, nó gật gật cái đầu. Nở nụ cười mãn nguyện, nghiêm người qua , hấn thì thào vào tai nó –

“ Bảo anh mở miệng nào!”

- dút lời hần thổi vào tai , làm nó rùng gợn cả người.

Mắc cỡ không đến không có lỗi để chui, hiểu được í , nó đánh nhẹ lên ngực hần....ngượng ngùng –

“ Đồ ranh mãnh”

Rồi một lúc sau, dồn hết sức vào não và miệng, nó đưa tay lên tiếng sát gần mặt hần.....

Mi mắt hai bên cũng bắt đầu nhắm lại..... viên kẹo như một kết nối đã được hiện hữu trong cuộc chơi này. Chiếc còn lại đã xuất hiện.!

Tóat ra cái lạnh trong không gian về đêm, nhưng vẫn còn một thứ tồn tại. Dưới một ánh đèn gần đó, là nơi vẫn còn có thể cảm nhận được cái ấm và hạnh phúc.

Cách đó vài km

RẦM....!!!

“ Biến về lỗi của anh đi , tên chết tiết này”- Phương dần co, thẳng chân đạp vào người Tuấn. Đá văng ra khỏi phòng.

Quầng quại bởi cái đạp không thương tiết ấy, Tuấn nhắm mắt ôm bụng thoi thóp trên sàn nhà trước cửa phòng Phương.....nhưng gương mặt chợt hiện lên vẻ láo cá !!

Sáng hôm sau.

“ Á...Á... a.....”

“ Anh vào đây bằng cách nào hử, dậy...dậy mau.”- Tá hỏa khi vừa mở mắt đã thấy Tuấn nằm bên cạnh mình, còn ngang nhiên vòng tay, ôm ấp người nhỏ nữa chứ. Nổi điên lên , nhỏ lấy gối đập cho vỡ đầu ..(Trời , bằng gối hử???)

Không ăn nhằm gì hết, đưa tay lên Tuấn kéo người nhỏ Phương xuống, rồi ngủ tiếp-

“ Yên nào, vẫn còn sớm mà”

Cơn thịnh nộ không với bót.....thành ra.....

ẦM.....(lãnh ngàn trận đòn thay cho bữa sáng!!!)

.....

Tại trường học.

“ Các em nghe rõ rồi chứ”

“ Vâng” “ Được rồi, ngày Lễ thì cứ thoải thích vui chơi, nhưng đừng quên phải hoàn thành hết số bài tập cô giao trước khi đến lớp đấy nhé”

“ Vâng...vâng...g”

Thế là cuối cùng ngày nghỉ cũng đã đến, hôm nay chỉ học nữa buổi thành ra cả đám tụi nó quyết định sẽ tạo ra một chuyến du lịch thật hoàn mỹ cho trọn kì nghỉ này.

.....

Chính vì thế, lúc này đây...

“ Phương này, mày xem tao mang theo cái này được không, còn cái này nữa thế nào.....”- miệng nói tay hoạt động theo thoắt thoắt, giơ hết cái đầm này lên, lại giơ lên đến cái quần cái áo khác....lãng xãng đủ bộ trong cả đống quần áo đang vương *** khắp nhà.

Con Phương cũng khác chi gì nó , lựa hết bộ này.....Ừm...m...không vừa ý, vứt ra rồi lại tới bộ khác.

Từ nãy tới giờ cũng gần 3 tiếng mà tụi nó vẫn không quyết định được nên mặc cái nào , đem theo cái nọ. Nhìn cái va li nhện đói từ nãy giờ mà tác giả cũng bó tay.

Kết quả vật lộn hết cả ngày trời, hai cô nương ấy mới xong với mớ đồ ấy.

Tại SPY

“Liên lạc phía bên đối tác cho tôi...à còn nữa, bảo họ chuẩn bị tài liệu về nguồn hàng sắp nhập khẩu.”

“Vâng, tôi biết rồi”

Vừa gác máy.....Cộc ...cộc...cộc..

“Vào đi”

.....

“Dạ, đây là số tài khoản đã được xác định rồi ạ”- Cô thư kí nhanh nhẹ bước vào, đặc sắp giấy tờ lên trước mặt bàn hần.

“Được rồi, để đó đi”- lạnh lùng trả lời

“Dạ”

..Cách...

Quay trở lại với vụ lộn xộn phía bên KEY, hần đã phát hiện được, tài chính ngân sách của KEY bị thực thủ một cách nặng nề. Một phần do các cổ đông, người rút người ngưng. Khiến cho điểm tính dụng bị tuột xuống một cách thảm hại, ngân hàng cũng dần không cho vay vốn.

Có lẽ phải thay đổi lại toàn bộ cấu trúc liên kết trong khu vực này. Nên cắt bớt vài chi nhánh không cần thiết, và tìm thêm các tư nhân khác, cung cấp mặt hàng cho họ thay vì phải tự bỏ một số tiền không đáng vào đồng phế thải này.

Hần đau đầu như vắt óc, với cái nền vốn không còn vững của KEY, nhưng dù còn một hi vọng hần cũng sẽ không từ bỏ. Vì một phần, SPY là cổ đông nên nếu KEY có mệnh hệ gì thì chẳng khác nào hần đầu tư vào một cái thùng rỗng kết.

Nhưng cũng đừng nghĩ theo hướng khẳng định, khi KEY thoát được ra khỏi cuộc khủng hoảng đó cũng là lúc hầu hết số cổ phần đã nằm gọn trong tay SPY- tức hần. Dù rất muốn chiếm ngay cái đồng sắt vụn không giá trị của ông Thế Khải. Nhưng, hần sẽ dùng cái cách được cho là quan minh chính đại. Tuyệt đối không bao giờ hần giờ trở bản thủ.

Hần sẽ khiến cho người đàn ông đó phải can tâm tình nguyện dân cho hần sự nghiệp mà cả đời ông, đã trao trọn vào nó.

Ngày mai, đã là ngày cả bọn đi du lịch. Nên bây giờ hần phải cạ rạ, ngón hết đồng hợp đồng, dữ liệu này. Ngay dưới bàn làm việc có một hốc nhỏ, nơi hần đã đặt hầu hết các thông tin thu thập được về KEY từ trước đến giờ. Cả bài báo viết về vụ tại nạn cách đây mười mấy năm về trước. Sở dĩ hần không sợ người khác phát hiện vì có ai đời nào dám vào phòng hần đâu, vả lại cái hốc nhỏ ấy nằm gọn lộn trong góc kê bàn được che lên bởi sắp giấy tờ dày cộm. Phong hận người đảng ông đã cướp đi mất tiếng gọi “cha” của hần, đã bao lần vì tình cảm dành cho nó khiến hần không còn lí trí đâu để nghĩ tới việc trả thù, Nhưng cứ mỗi đêm khi chìm vào giấc ngủ, hình ảnh ngày mà hần đã phải gào khóc, cái ngày mà người cha từng thương yêu, bảo bọc hần nằm trong lòng đất với gương mặt không còn nguyên vẹn, cả nhận cũng không thể nhận ra lại hiện lên ám ảnh, không đêm nào hần không vật vã, người lấm tấm mồ hôi. Chưa bao giờ có được một thứ gọi là giấc ngủ. Chỉ có thể tìm đến rượu mà thoải mái được hần, nực cười, khinh bỉ chính bản thân mình, hần đã nghĩ “hai ngày chàm mặt, một tuần nhung nhớ..!, Vậy cuộc tình giữa nó và hần chẳng phải cũng được tính bằng ngày sao?”. Lòng thù hận xen lẫn giữa tình yêu, đôi lúc thật sự hần không gượng nổi nữa..... Quay trở lại với mớ hỗn tạp đang chành ạch trên bàn, nếu không nhờ có sự giúp đỡ của cô thư kí, có lẽ chuyển đi chơi lần này đã nói không với hần.

Tụi nó vật lộn với đám quần áo, còn hần thì tắm trong đồng hỗn tạp này.

Tại một căn phòng khác nằm trên tòa nhà cao ốc kia.....

“ Sao nào, đã tìm được nguồn dao dịch ấy rồi chứ”- Một người con trai, nói với chất giọng lạnh lùng, khuôn mặt đầy sát khí.

“ Vâng, là mã nguồn từ PG-508”- Đầu dây bên kia

“ Cắt liên kết giữa họ”....” Còn nữa, thuê lại 3% số cổ phần RASE đã bán ra”

...Cách..

“ Để xem , ông sẽ phản ứng thế nào nhĩ...”

Chợt nụ cười sắt lạnh trong không gian hiện hữu trên gương mặt Tuấn.

Thật không thể hiểu nổi nữa, cho đến khi nào hai người con trai này có thể thư thả sống trong niềm vui , hạnh phúc ,không còn tồn tại nỗi đau lẫn những mưu tính trong đầu.

Cuộc chơi của họ...(thật không muốn nói tí nào)....có lẽ đã đến hồi chiến..

Trong chuyến đi nghỉ lần này , chuyện gì sẽ đến..? – bí mật nào sẽ thất tình ?

Đón xem các tập sau bạn nhé!!!

17. Chương 17

CHÁP 18

Chuyến đi “Suối Nước Nóng KAI-CHONE ” (phần 1)

7 Giờ sáng....

“ Xong chưa, nhanh lên , cho tao vào nữa chứ, mày định ngủ ở trống luôn hả con kia.....lẹ lên...”-

Rầm...rầm...rầm.... không những chỉ có miệng hôi mà tay cũng hành động theo. Nó “ gõ” đến tội cái cửa , mà con Phương vẫn chỉ lì ,lề mề trong đó.

“ Mày làm gì hôi như hôi giặc vậy, không phải đã hẹn là 9 giờ sao. Vẫn còn sớm mà, thiệt tình, tao ra liền đây”-

Nhỏ miệng thì nói vậy chứ mắt cứ dánh chăm chăm vào bộ đồ trên người mình xoay qua xoay lại, ngẩng tới ngẩng lui, ngược lên ngược xuống. Tay bới mái tóc mượt mà lên phía bên trái thành một cục tròn tròn, phồng phồng ra, nhìn yêu phết với cái nơ hồng phấn đính kèm, vuốt vuốt mấy cọng tóc con trước mái sang một bên theo kiểu mái xéo ép sát vùng trán. Bôi thêm tí son hồng hồng lên đôi môi mộng đỏ của mình.

“ Perfect !!!”-

Đặc chí một cái, Phương ưỡng ngực tự hào. Sau một hồi kiểm tra lại kĩ càng nhỏ cuối cùng cũng lách ra khỏi phòng tắm.

....Cách....

Vừa nhón chân....

“ Ra liền của mày đó hả.....”- Tay lúc khúc, gõ nhẹ lên người con bạn , rùi lóc phóc ôm bộ đồ bay vèo vào phòng tắm.

.....20 phút sau...!

“ Phương, nhìn tao có đ.ư...ợ.c. k.h.ô.n.g.. ?”-

Bộ dạng lấp ló từ từ bước ra của nó khiến nhỏ muốn cười phì, nhìn lên nhìn xuống Phương cười với nó –

“ Nhìn mày , tao nghĩ chắc Phong đi tù sớm quá >”

Đúng thật vậy, Phương đã cực yêu rồi, nhìn nó còn đáng yêu thêm nữa. Mặc trên người chiếc đầm xinh xắn , dài trên đầu gối một tí, để lộ đôi chân tuy không phải dài dong dong như người mẫu, nhưng tương xứng với vóc dáng của nó thì có thể gọi là quá chuẩn.

Với chiếc váy tím đậm viền hoa hồng nhạt ,và hai dây nhỏ được thắt theo kiểu tếch bính vắt trên vai nó, Khiến cho làn da trắng hồng, mịn ấy càng nổi bật thêm.

Vừa cho nó bay lên , mợ mộng giữa trời chợt nhỏ -

“ Nhưng vẫn còn một chỗ không ổn”

Nghe con bạn nó thế , nó liền lật đật chạy lại lắc lia lịa nhỏ-

“ Sao chỗ nào, mà chỉ tao với”

Nhỏ Phương mỉm cười, bó chiếu với nó, đưa tay xoay lưng nó lại, nhỏ vén gọn theo đường góc tóc một nửa, vắt chéo qua một bên cột lại , phần còn lại để thả tự nhiên. Gắn lên bên chùm tóc vừa cột ấy một cái dây ruy băng màu trắng sữa bằng nữa to nửa nhỏ....

Sau một hồi chìm đắm trong vai nhà tạo mẫu tóc, nhỏ búng tay cái choc, đẩy nó lại gần gương , cười toe toét nói –

“ Thế nào , tao mát tay chứ”

Đúng là kiểu này hợp với bộ đồ nó thiết, cười khái chí, nó xoay lại đổ nhào vào con bạn hôn chút chít

“ Thường ày nè, lại đây”

Rùng mình bỏ chạy, nhỏ liều mạng vùng vẫy thoát khỏi giờ lên cơn của nó-

“ Gớm quá, mà tránh ra coi, cảm ơn kiểu đó tao hủm thêm....ax..x...”

“ đừng có hun nữa , ghê quá.....”

Hai đứa đùa nghịch trong phòng. Àh , mà bây giờ có lẽ không còn gọi là phòng nữa, sau khi được tụi nó tu bổ, giờ đây có thể gọi là ổ chuột.

Đang quăng quăng, mãi miết rượt đuổi nhau, chợt Phương hình như nhớ ra cái gì đó, nhỏ ngừng đột ngột lại , hỏi nó-

“ Quên mất, từ hôm qua tao đã để í rồi, hình như mà với Phong mang nhãn cặp hả?”

Câu nói của nhỏ làm nó bất động lại, ngượng ngùng kiểm lỗi để chui, Bóp được thóp con bạn, nhỏ cười khinh khỉnh ghẹo...-

“ Ghê nha, chưa chi đã hẹn với ước nhỉ”- Vừa dứt lời thì nhào tới nó, ôm chầm lấy Khai mau rút cuộc đã xảy ra cái gì ,,,nhANH.....nhANH...cái gì ?”

Bị con bạn xiết cổ thử không nổi rút cuộc nó đầu hàng khai ra hết, Phải nó thật thà đến nỗi kể không sót chi tiết nào.....

“ Á...Á...sao.lãng mạng dữ vậy....” – vừa nói nhỏ vừa lấy tay che mặt lại, thấy vui chung cho con bạn , rồi cũng nghĩ

Lại tới lượt nhỏ ghen tị, Hài...hai con này rãnh ghê nhỉ. Lay hoay một hồi tụi nó mới chuẩn bị xong. Chuyên đi lần này kéo dài tới 3 ngày lận, chính vì thế hai con cứ thay phiên nhau quay mòng mòng, đêm ngủ thì đầu lại nghĩ đủ thứ, hết mơ tới cái này đến mơ tới cái khác.

Bước xuống nhà, thì đã thấy ông Khải ngồi chình ịch trên ghế sofa, tay cầm tờ báo.

Vừa thấy tụi nó , buồn báo xúông, ông cười hiền.

“Mấy đứa chùng nào đi ?”

Phương nhanh nhẹn trả lời trước nó- “ Dạ , một tiếng nữa ạ”

“ Ừm....., Các con có chắc là đi một mình được không. Hay để papa cho người đưa hai đứa đi nhé!”

“ Dạ thôi, tụi con tự đi được mà”- Đồng thanh nói.

Ông Khải thật ra cũng không muốn hai đứa nó đi một mình (đầu biệt sự tồn tại của hai tên kia đâu, có chắc hết kiếp cũng không xin đi được), lại còn nhần 3 ngày liên tiếp.

Nhưng nói mãi tụi nó vẫn ương bướng không chịu cho người theo , nên ông đành chịu thua vậy. Chỉ còn nước dặn tới dặn lui mọi việc.

Ban đầu ông đã phản đối, nhưng về sau nghĩ kĩ lại , dù gì cả hai đứa nó cũng đã lớn khôn rồi còn gì, lâu lâu cũng nên cho nó tự do tự tại, với lại cả hai cùng đi thì ông cũng yên tâm hơn (với hai yêu râu xanh thì chắc...chật...!).

Vui vẻ ăn sáng, sau đó tụi nó bai bai ông Khải, rồi hối hả lên taxi ra cho kịp chuyến tàu.

.....

Tại bến tàu lửa T.

Đâu đó có hai chàng trai đang đứng, tựa lưng vào cột gỗ trước sân ga. Điều đó thì không nói gì nhưng , lạ ở chỗ ngay phía đó tụi con gái bu nhau như đĩa, mặc dù không dám đứng gần hai tên đó nhưng cũng chen pha, lón tót, vồn lên phía sau.

Cả hấn và Tuấn hôm nay trông thật cuống hức, khoát lên người bộ đồ thật năng động trẻ trung, Tuấn mặc chiếc áo thun , loại body có nút, làm hiện rõ thân hình săn chắc, có cơ có thịt, quần jean tui hợp rất cool khiến cho tụi con gái, chết nằm lia liệt.

Với chiếc áo thun màu trắng , đường cổ nhọn, cũng ôm sát cơ thể, bên ngoài thêm chiếc áo khoác tay sẵn, quần jean đen, nhìn manly chuẩn.

Khác với mọi ngày thường , sáng đồ phục, chiều đồ công sở với những bộ vest lịch lãm, sang trọng. Cả hai có phần vui bết đi về lạnh lùng, kiêu ngạo. Mà cũng đúng , nói tới nói lui chẳng phải hai tên này vẫn còn độ tuổi lãng tăng hay sao, xem ra cái cách ăn mặt cũng biết, thật chất cả hấn và Tuấn vẫn còn rất trẻ con. Về cứng gấn, tàn nhần cũng chỉ là lớp mặt nạ.

Một hồi lâu sau, cuối cùng hai đứa tụi nó cũng tới, bước gần đến đó, cả hai tên kia cứ lo nhìn xuống , miệng nói gì với nhau mà không hề để ý tụi nó đang tiếng lại gần.

Đập tay vào vai Tuấn , Phương –

“ Đây, xin lỗi, chắc chờ lâu lắm hả !”- Nói với đôi mắt to tròn, vẻ mặt ngây thơ, xinh xắn với trán lấm tấm hạt mồ hôi (đơn giản , cả hai mù đường , vì thế lạc là chuyện hiển nhiên), nhỏ vịnh vai Tuấn, thở hồn hột.

Bất ngờ không phải vì cái đánh vào vai của nhỏ, mà vì chết đứng với bộ dạng của nhỏ hôm nay. Cặp đùi thon gọn , quyền rũ hiện rõ qua chiếc quần jean xanh bụi ngấn ấy, năng động với đôi giày đế bằng xỏ dây xinh xắn. Nhỏ mặt cái cái thun cổ rộng, dài chỉ cỡ qua quần một tí, ôm gọn cả phần eo, phía sau lưng áo, có thêm cặp vải bản bự, thắt thành chiếc nơ to. Nhìn thôi cũng muốn nhào vào âu yếm.

Liệt với nhỏ, đôi mắt cứ dán chằng chặt vào khiến cho Phương ngượng ngùng đỏ cả mặt.

Đánh nhẹ vào người Tuấn –

“ Nhìn cái quái gì vậy, kì quá”

Phản ứng lại với hành động của nhỏ, Tuấn cười đều, kéo tay thì thâm vào tai –

“ Em lại muốn quyền rũ anh đấy àh”

Càng lúc càng đỏ, nhỏ đá vào chân tên đó lòe bào-

“ Chỗ đông người, anh còn nói nhần nhít nữa em đập ền xương đấy”

Cười đắc thắng , lại lần nữa kéo nhỏ vào –

“ Thì ra là vậy, anh hiểu rồi. Tới đó mình kiếm góc nào vắng nhé, chịu không” – dứt lời hôn nhẹ vào má Phương , làm nhỏ giật mình.

Ngượng chín mặt , đánh tụi bụi vào người Tuấn, còn tên đó, giờ chỉ có nước né đòn mà thôi. Chứ nữ nào đánh trả lại.

Còn hấn từ khi nó tới, bắt giắc cả mặt đỏ lại, sợ nó thấy , hấn đưa tay lên mặt che lại. Nhìn là lạ , sao hấn không nói gì hết nhỉ, cứ im ru đứng dựa cột như thế.

Bước lại gần phía đó, nó ngưỡng đôi mắt ngây thơ vô số tội của mình lên nhìn hấn , hỏi –

“ Anh sao vậy, làm gì cứ che mặt lại thế”

Lấy kịp lại bình tĩnh , hấn rồi cũng nhìn nó, vừa nhìn đã ập vào mắt đôi vai trắng nõn nà, nhỏ nhắn của nó cứ dúi dụi trước mặt. Khổ nỗi vì nó thấp hơn hấn cái đầu , thành ra hấn có thể dễ dàng nhìn tòm được kẽ ngực đầy đặn của nó (váy hai dây mà !!), , làm hấn nhớ tới cái cảnh lần gặp nó sau sân trường.

Đúng vậy nhìn mà cứ liên tưởng đầu đầu không biết, ngay trước mặt mình có tiếng vẫy gọi “ lại đây lại đây nào” (Sax!!), muốn nuốt sống nó quá(hai thằng này dê như nhau , có khác!!).

Thấy hấn cứ nhìn chằm chằm vào mình, rùi mắt nó cũng từ từ đi theo đường mắt của hấn, ngược xuống yên vị trước địa bàn nhà mình. Nhận ra được vị trí hấn đang “ngắm”, nó quất mạnh vào ngực Phong , mặt nhăn vì mắc cỡ, làm hấn bất ngờ...-

“ Đầu anh chỉ toàn chuyện đó đấy hả” (Trúng phóc!)

Hồn nhập lại xác, chợt hấn đưa tay vịn chặt vai nó kéo lại, -

“ Không kiếm được thêm cái áo khác nào ngoài cái này àh”-

Nói với cái giọng trách móc, và cũng đầy nồng nàn.

Nhưng nó lại không nhận thấy được điều đó, chẳng phải cố gắng mặt cho thật đẹp cũng chỉ vì muốn nghe một câu khen của hấn sao. Vậy mà nữ lòng nào, dội cả thao nước lạnh vào mặt nó, giận hờn , bịu môi hờn mát –

“ Đồ chết tiệt, về đây”- giận bỏ đi nhưng chưa kịp đã bị bàn tay hấn nắm lại.

“ Anh không thích những thằng đó nhìn em như vậy, ngốc”

Để í lời của hấn, nó mới nhận ra, đúng vậy, giờ đây không phải lạ tụi con gái nữa, mà chỉ toàn những cặp mắt trái dấu đang thò lòi về phía nó và nhỏ Phương.

Hiểu được lời hấn, nhưng giờ thì biết làm cái gì chả lẽ, mở vali ra ,thay trước sân ga này àh.

Nhìn cái vẻ mặt bí thế của nó sao đáng yêu thế, hấn đành chịu thua. Cởi chiếc áo khoác của mình ra mặt vào cho nó.

Hành động nhất mật đường ngọt này diễn ra ngay trước 4 con mắt bên cạnh...

“Chật....chật..... hơi, sao ở đây nóng quá vậy trời.....”- Nhỏ nói mà tay đưa lên quạt quạt mình họa, chọc ghẹo nó và hấn. Làm cho nó đỏ gắt cả mặt, hấn thì cũng chợt thấy ngại ngại (ngượng ngượng thì có!).

Lo nhìn người khác mà không để ý tới mình, nguyên cái cốc được dán vào đầu nhỏ..

...Cốc...

“ Á....Á... sao lại gõ đầu em”

- giật mình với cái nhối trên đầu, vội đưa tay lên xoa xoa cái nơi vừa bị đập xuống cú cốc ấy. Quao quọ nhỏ cào nhào.

Vừa dứt lời nói thì không thấy Tuấn đâu, chợt giật mình nhìn xuống thấy tên này đang ngồi chồm xuống dùng cái khăn to tưởng của mình vắt ngang eo nhỏ.

“ Anh làm cái gì thế hả”- nhỏ hoảng hốt, lắc người vùng vẫy.

“ Đứng yên coi”- miệng nói mà tay vẫn ra sức thắc vạy lại cái nút cuốc cho nhỏ, xong xuôi , tên này đứng dậy phui phui cái tay , vui vẻ nói-

“ Nào mọi người đi thôi”

Nó và cả hân nhìn thôi cũng đã hiểu được chuyện gì, rủ nhau cười khúc khích.

Còn nhỏ, ngớ người ra, chả hiểu mô tê gì, hành động quái lạ của Tuấn khiến giờ đây mọi người nhìn nhỏ như người hành tinh mới xuống vậy. Tức giận lên, nhỏ hờn mát, định tay tháo cái khăn xuống thì...

“ Ngoan nào, chẳng lẽ em định quyến rũ thằng khác àh”- ghì tay nhỏ lại, Tuấn vòng tay ôm nhỏ vào ngực, thủ thủ.

“ Nhưng..” “ Sức kiềm chế của anh rất kém đấy”- nói với giọng đầy kích thích, mặt nhìn nhỏ thật âu yếm, lẩn ghẹo ghọc. Siết tay mạnh hơn vào eo nhỏ.

Vừa co một khoảng cuối cùng cả đám cũng lên được chuyến tàu. Hai đứa tụi nó ngồi chung, diễn nhiên hai tên còn lại cũng một chuồng. Mới đầu còn hân hoan, liếc mắt nhìn dáo dạt đủ chỗ, tay chỉ tới chỉ lui. Chỉ một hồi hai đứa tựa đầu vào nhau ngủ lúc nào không biết (ngủ khiếp!!). Cả đàn tàu từ nhộn nhịp cũng dần dần yên tĩnh đi.

Phía sau hàng ghế tụi nó....

“ Ngày mai chính thức rút chọn 5% àh”

“ Ủhm”

“ Vấn đề chỉ còn là thời gian !”

“”- im lặng

“ Ông ta không một chút nghi ngờ ?”

“ Có lẽ hai ngày nữa”

Tuấn im lặng sau khi nghe câu trả lời của hân....., suy nghĩ một hồi.-

“ Mày không chờa đường rút sao”

“

Câu hỏi của Tuấn...., đúng vậy, từ lúc nhận ra rằng đã yêu nó thì hân không tìm được con đường rút ...nữa....

Rồi cả hai cũng không ai nói gì nữa,im lặng chạy theo suy nghĩ của riêng mình....

Nhưng cả hai đều không ngờ, khi đó đã có một người chợt tỉnh giấc và.....

Mọi chuyện sao đó sẽ thế nào....? Các bạn đón xem các tập sau nhé

Cám ơn mọi người đã ủng hộ KY.!!!

18. Chương 18

CHÁP 19

Chuyến đi “Suối Nước Nóng KAI-CHONE ” (phần 2)

“ Ha...a.aaaa.....cuối cùng cũng tới rồi, đẹp quá lại thanh tịnh nữa”-

Phương đưa tay dang ra ôm lấy bầu không khí.

Nó cũng vậy hít hà hít hể cái vị thanh ngọt, của làng không khí trong lành. Chỉ tội cho hai tên kia, phải vác những cái vali to tướng của hai nàng.

Ngồi đoàn tàu suốt 4 tiếng cuối cùng cũng đến đảo KAI-CHONE. Sau một hồi lần mò với bản đồ, cả bốn người cũng yên vị trước cửa nhà trọ SOU KUN, đặc phòng và sắp xếp hành lí.

Vừa bước vào phòng trọ..

“ Cha..a. rộng quá à, đẹp thật, từ đây có thể nhìn thấy hồ suối ngoài kia, phía sau còn có sân gỗ nữa. Tuyệt thật”-

Miệng nói mà tay cũng sờ theo , hết món đồ trang trí này tới món khác, không ở yên một chỗ được , nó lẩn lẩn như con sóc vậy. Phương cũng không kém gì, sờ hết tủ này tới đủ khác, khen hết món này tới món kia. Tiếng reo rộng âm ỉ không ngừng nghĩ bên phòng tụi nó, qua cạnh phòng kế bên, hấn và Tuấn đặc gọn hành lí xuống, đúng thật là hấn cũng rất thích cái không khí này, thật thoáng và yên tĩnh, Tuấn cũng vừa thu xếp đồ xong, miệng tên này chau mày mãi

“ Tại sao tao phải ngủ với một cái xác chết như mày thế này”

Hấn chẳng nói gì chỉ nhìn thẳng bạn lắc đầu cười khinh khỉnh.....

.

Sau khi cả hai bên phòng đã thu xếp hết mọi thứ, cả bốn người tập trung , rủ nhau xuống phố. Gần đến lễ hội Cầu Thần , nên cả hai dãy phố đều tấp nập khác du lịch như tụi nó, xen lẫn vào đó, các gian hàng đồ ăn , lưu niệm ,cây kiểng, vật linh tinh cũng được bày trải ra bàn khắp nơi.

Cả hai đứa tụi nó cứ như con sóc , nhảy hết góc này lại chạy sang góc kia ,làm cho hấn và Tuấn phải đuổi theo mệt đến rã người.

Xung quanh đảo này đều là cây cối xanh tươi , nên khí hậu nơi đây rất mát, trong lành. Người dân ở đây ai ai cũng rất nhiệt tình, khắp cả phố trở nên thật náo nhiệt, Xem mãi một hồi , cả bọn quyết định kéo nhau vào quán.

Dán cặp mắt vào menu, tụi nó bắt đầu...

“ Cho một mì SUK ạ, một đĩa cải ngọt, một đĩa tuna, một ly thơm ép,và thêm một cái bân flan ạ”- nó

“ Cho một tô mì SUK loại lớn, một đĩa thịt thăn, một ly sinh tố dâu, m ột bánh tatsu nhân đậu đi ạ”- Phương.

Không tin vào mắt mình, nhìn vô có ai ngờ đâu, hai cô gái nhỏ nhắn như thế lại có bao tử loại không đầy, trở cả mắt ra nhìn , hấn và Tuấn muốn té ngã khỏi bàn, trước cái gọi là ăn trưa của tụi nó.

Đầu hàng vô điều kiện, ...một lát sau. Cả bàn tràn ngập đồ ăn vây quanh hai đứa nó, còn Tuấn và hấn chỉ vờn vờn với tô mì bát vừa à, hấn thật sự bị sốc, nhìn đồ ăn của nó mà cảm thấy nó hằn ra,nuốt không nổi sợi mì nữa.

Còn Tuấn, dù hơi hầy , nhưng tên này rất thít nhìn nhỏ ăn, cứ nói tới đồ ăn là cả gương mặt trở nên sáng hấn, đôi mắt to tròn long lanh nhìn vào đống đồ ăn đó, những cử chỉ cứ hết như lúc gặp ở canteen. Cứ thế, suốt cả buổi ăn, được vài miếng hấn lại phải dừng lại lau vết tương dính trên mép miệng nó, Tuấn thì cứ vài ba miếng lại buôn dưa ngồi ngắm nhỏ ăn (sax..), rồi cũng phải đưa tay quẹt mắt đi đồ ăn dính trên mặt nhỏ. Cả hai hầu như chẳng ăn được tí gì, vì cả buổi phải ngồi chăm sóc cho hai con heo ăn khí thế kia.

Sau đó, lại vòng quanh khắp phố , xem ngắm cảnh vật. Suốt cả buổi đi, nó mua được hòn đá may mắn, Phương thì tìm được ình con tinh linh treo bên bệ cửa. Hấn cũng nổi máu mua sắm, dốt được ình con bọ máy chạy bằng năng lượng mặt trời (Sax...sao nhí nhánh vậy nè!).

Tuấn thì hầu như không có thú mua đồ, chỉ đi theo ngó ngía (canh chừng nhỏ Phương thì đúng hơn). Vì ít ra nó cũng đã chịu khóát áo của Phong, còn nhỏ chỉ cam chịu trên tàu, vừa xuống khỏi đó và đến đây. Một mặt nhất quyết không chịu quần cái khăn chết tiệt của Tuấn, Cứ thế mà dạo với cặp dờ khiến thẳng nào cũng muôn vào tù sớm. Bởi thế tâm trí đâu mà dạo với dọc nữa, nhỏ đi tới đâu Tuấn cũng theo sát đó chành ạch, làm không một tên nào dám tiếng lại làm quen

Ròng rã cả buổi trời ngoài phố , cả bốn người (hai đứa tụi nó đấy chứ) cũng chịu quay về nhà trọ.

Ai về phòng nấy nghỉ ngơi....

Một lúc sau, trời đã sập tối từ lâu rồi ..

“ Này đi ngẫm mình không , giờ này tắm là đỉnh nhất đấy”-

Nó hăm hở , tay vắt khăn tay cầm thố dong dong bước ra hướng cửa, đầu quay lại nhìn con bạn.

Phương lúc này chưa muốn tắm, nên bảo nó vào đó trước lát nữa sẽ vô sau.

Phòng kế bên.... Tuấn là người xung phong đầu tiên trước, vừa về tới chỗ trọ là đã nhào úm xuống súi, ngâm mình trong đó thật sảng khoái, nhưng đầu vẫn cứ nghĩ mãi gương mặt tức khí như thế nào của ông già đó, khi vừa bị tóm gọn cổ phần, lại còn bị phá giao kết với GP, vẫn chưa ngừng ở đó. Tuấn muốn ông già đó phải thân bại danh liệt (vậy mà còn bảo se không nặng tay,, ặc..bó tay với tên này). Cái cách suy tính tàn nhẫn ấy mỗi lúc một ngày càng lấn át mất vai trò của một người con trong con người ấy. Phải Tuấn thù ông đến nỗi cả tình nghĩa cũng không màng đến. Chấp nhận lấy cái danh bất hiếu, tên này sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ấy. Được một lúc, cuối cùng cũng quyết định đứng dậy bước ra trở về phòng.

Quay trở về thực tại , dung dăng dung dẻ vắt khăn lên đầu nhảy vào hồ thôi. Nó ngâm mình , nhắm mắt hưởng thụ cái hơi nóng của làn nước, đùa nghịch với hơi nước, mà không biết rằng phía bên tầng đá kia , có một người cũng đang ở đó.

Nghe tiếng động hần giật mình mở mắt (tên này cũng đang hưởng thụ mà), chợt nghe tiếng có người vào, vốn không thích ồn ào nên quyết định đứng dậy bước ra, dội vào làn nước, lướt nhẹ dọc theo phía tầng đá. Nó thì lại muốn được ngâm vào chỗ nóng hơn nên cũng từ từ di chuyển về phía tầng đá.

.....!.....!.....!.....

Bốn mắt nhìn nhau.....

“ A.....”a”.....”a” um...m...”

Hoảng hồn nó hét toáng lên , chưa gì hết thì đã bị hấn dùng tay bịch miệng lại

-“ Ngốc em làm cái gì chui vào đây vậy, đây là bên nam mà..”

Nó sững sờ với câu nói của hấn, chẳng nhẽ nó vào nhầm. nghĩ thế nó liền đắp lại –

“ Rõ ràng là hồ nữ mà.....anh...”

Xoạt.....

“ Sụt !”- vừa nghe tiếng đẩy cửa, hấn liền che miệng nó lại, kéo – lôi ra phía sau tầng đá.

“ Chà , cuối cùng cũng được ngâm nước nóng , thư thả ông nhĩ”- Một người đàn ông lớn tuổi.

“ Phải rồi, vất vả cả ngày rồi. Cũng may là lần này công trình xây dựng tổ chức tại đây, nếu không chúng ta cũng không có dịp được tới đây, đúng không?”- Người đàn ông bên cạnh

“ Ha...ha...ha phải rồi”- một người khác nữa

“”

Blap....blap...blap...

Cứ thế mà chuyện cười vui vẻ.

Đâu có không xa , có một người tai như bị sét đánh

Chóang váng với mọi chuyện , bỗng

....Cốc.....

“ Sao em ngốc thế”- Hấn châu mày, nhìn nó, gõ nhẹ lên đầu.

Giật mình nó ngược lên xả tại – “ rõ ràng làm em vào đúng cửa rồi mà...”

Hời...i.i...

Quay trở lại 10 phút trước.

“Chà , đi này giờ rút cuột cũng kiếm được cái cửa vào rồi”

Hí hửng vui vẻ, nó mừng như bắt được vàng. Đúng vậy, rõ ràng trước cửa có tấm bản đề là nữ nhưng khi vừa bước tới đó, chợt nhớ ra nó quên mất chỉ mang khăn lau mà không mang khăn trùm tóc, đành phải ra quày trọ mua đỡ vậy.

Sau khi quay vào trở lại, cánh cửa đã mở sẵn, nó ung dung, cất bước đi vào mà không hề để ý, thật ra cửa dành cho nữ là phía kế bên. Chỉ vì cánh cửa phòng nam mở che khuất hẳn chiết cửa nằm bên cạnh. Ấy đó mới ra cơ sự này, gặp nó cả lỗ chui vào là trái hay phải cũng không nhớ. (bó tay)

Hàng hồn trở lại, nó nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao mình vào nhầm phòng. Hắn từ nãy tới giờ lặng thinh nhìn nó suy nghĩ, bất giác đỏ mặt lên. Chả là bây giờ trên người nó không lấy một mảnh vải~, cũng may do nước có pha hương liệu nên nhìn cứ đục đục chứ không trong, nhưng hắn vẫn có thể nhìn rõ mông một gò bông đào trắng mịn ấy. Người vốn đã ngấm trong nước nóng, mà bây giờ lại còn trở nên nóng hơn.

Thấy hắn cứ im từ nãy giờ, thôi không nghĩ đến chuyện nhầm cửa nữa, nó ngược lên nhìn hắn. Gương mặt đỏ mồng mồng của hắn khiến nó vừa thấy là lạ vừa thấy lo lo.

Chả nói tiếng nào cứ đưa tay che nửa mặt lại, Bất chợt nó hiểu ra, vội nhòem xuống.

Má ơi, phơi cả ngực trước mặt hắn từ nãy tới giờ mà không biết (ngây thơ phát sợ). Nó liền ngồi thụp xuống đưa tay che người lại. Dù rất muốn hét nhưng nó biết, phía bên kia có trái đầu rất nhiều. Lộ ra tiếng là coi như tiêu, đành bậm bịu mắng nhỏ hắn- “ Đồ đồi trụy, anh nhìn cái gì vậy hả!”

“ Quay chỗ khác ngay” –

Chỉ có miệng nói, chứ toàn thân đều cứng đờ lại, không hề nhút nhút, đưa cặp mắt hình viên đạn nhìn hắn.

Không hiểu trong đầu nghĩ gì, chợt từ đỏ, gương mặt hắn chuyển sắc lại, nở nụ cười nửa miệng khiến nó phải rùng mình. Tiếng lại gần nó, à mà không nói đúng hơn là dùng tay kéo người nó sát lại.

Hai tay ôm chặt lấy thân, do hắn kéo bất ngờ, người nó cứ thế mà lướt theo lực ấy. Xui thay, vì nền gạch bên dưới khá trơn, nên cứ theo cái đà đó mà lướt đi dù không muốn. Miệng rửa không ngừng-

“Anh có thôi không hả, làm gì vậy, buồn ra”- Cựa quậy thân thể mình trong đôi tay rắn chắc ấy.

Càng lúc càng gần nó, chợt vừa nghe nó nói xong, hắn cười đều, dùng tay đẩy người nó ra ngoài tảng đá- “ Vậy thì em ra kia mà ngắm nhé”

Chết đứng với hành động của hắn, nó hoảng hốt lên, chợt nó dùng một tay đưa ra níu hắn lại nhưng không kịp, (tay nó ngắn quá).

Thôi thế là lần này toi thiệt rồi, nhắm mắt trước cái chết vậy, nó như muốn khóc ngất lên.....thì bàn tay hắn kéo nó vào lại.

Bịch..!

Ngã cả thân vào người hắn, mặt dù thấy mắt nó đã bắt đầu đỏ, nhưng hắn vẫn cứ ghẹo-

“ Sao muốn ra đó tắm một mình nữa không, ngốc”

Không trả lời lại, ... tiêu ! nó khóc thiệt rồi. Lúc này gần như đã đứng tim lại, nó sợ chết khiếp. Không biết cái gì sẽ đến với nó nếu chuyện đó xảy ra, đánh túi bụi vào người hắn, nó khóc nức nở nhưng lại nói thút thít-

“ Đồ dã man, anh đùa kiểu gì vậy, muốn giết em àh, biết em sợ chết khiếp không hả, đồ tồi.....”

Thôi không trêu nó nữa, nhẹ tay ôm gọn nó vào lòng, dỗ dỗ cho nó dịu lại-

“ Rồi ..rồi, anh sai, nín đi đừng khóc, họ nghe thấy em đấy”

Chợt tiếng nức nở cũng dần mất hẳn, không khóc nữa, nó ngược con mắt lên nhìn hắn, dù đã bị ôm chặt cứng nhưng tay vẫn không rời khỏi hai bé thân iu của mình, ngã đầu xuống cắn thật mạnh vào bắp tay hắn.

Gương mặt đang đắc thắng với hành động vừa rồi của mình, bỗng trở nên tối sầm lại, nhăn nhó, châu mày như con khỉ.

Đau chết đi được, nhưng vẫn không hề phát ra tiếng nào, ...cơn đau khiến hắn có phần nổi giận, cuối cùng quyết định trả đũa nó bằng cách vòng tay sau eo , đẩy sát người nó vào hơn.

Thân đã liên thân, cảm giác làn da va chạm khiến nó giật thót người lên, vùng vẫy. Định ngược lên mắng thì đã bị môi hắn quấn chặt lại.

Hôn nó một cách ngẫu nhiên, càng lúc càng tham lam, mò tay xuống dưới, chạm vào cặp mông xinh xắn của nó (Ặc..!). Cựa quậy được một hồi ,nó cũng dần buồn lờn người ra, không gồng chặt nữa, nó chủ động hôn lại. Đáp trả nụ hôn nồng nàn của hắn. Hai người cứ thế mà quấn lấy nhau.....

Một hồi lâu sau,những người lạ mặt, họ cũng từ từ bước ra hết.

Trả lại cho nó và hắn một không gian yên lặng đến rợn người, đẩy nó tựa vào phiến đá, hai tay cũng giữ chặt lại , hắn tiếp tục hôn. Nó không lảng, vùng tay ra ôm chặt vào cổ hắn.

Nghiêm đầu qua, cắn vào tai nó,hắn cười thủ thủ-

“ Hết giận anh rồi à”

Biết mọi người đã ra hết, chợt nó đỡ chứng lại, tay đẩy hắn ra, bập tới tấp vào ngực hắn-

“ Mơ đi, dám chơi xấu em hả, chết này,...chết này....”-

Lời nói và hành động không ngừng đưa đẩy nhau hành bước.

Hắn cũng lì tới cùng, chụp đôi tay nó lại –

“ Em sai trước, mà còn đánh anh à”

“ Cái gì, sai chỗ nào chứ”- Đốp lại

“ Bộ mới lên ba hả, cả cửa cũng vô nhảm”

Trúng tim đen, miệng không đốp trả lại được, bèn nổi quạo lên, kiểm soát khác-

“ Cho dù là vậy đi, tại sao anh lại đẩy em ra đó hả, bộ muốn làm biến em thành trò cười sao.....”

“ Chẳng phải em bảo buông ra sao?”- Giả điên hết cỡ

“ Nhưng....” Chưa để nó nói hết câu , hắn đã đè nó sát vào vách đá. Gương mặt bỗng trở nên lạnh lùng hằn-

“ Anh thua em đấy, nếu không có anh thì em tính sao , ngốc ”

Bí thế, nó im phăng phắc, không nói lại nữa. Nhìn thật lâu chợt hắn cuối xuống hôn nhẹ lên trán nó, vờ xuống má , cổ rồi lại quay trở về với đôi môi xinh xắn.

“ Lần sau , đừng hậu đậu thế nữa, em làm anh cũng phát sốt theo đấy”- nhẹ nhàng mắng yêu nó.

Nghe những lời đó , chợt mềm ra như bún, ôm chầm vào người hắn, không buông nữa –

“ Em xin lỗi”

Tay hắn lướt lên phía bầu ngực , xoa xoa, bóp nhẹ lại, khiến nó phút chốc phải thét lên

“ áh....h...”

Mặc dù rất sợ với những gì đang xảy ra, nhưng tình yêu nó dành cho hắn lại không hề nhỏ. Tay kéo gương mặt Phong lại, từ từ đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Những chiếc lưỡi cứ liên tục đang xen vào, cuốn cuộn vờ lấy nhau. Nó hôn thật mê mị, khiến hắn không khỏi ngạc nhiên. (Thấy hay trò giỏi mà , còn gì nữa..!).

Đôi tay vẫn vò lấy khuôn ngực đầy đặn ấy, chợt hắn dời xuống, chạm vào chỗ nhạy cảm của nó. Như mất cả sức lực, nó tựa hẳn vào người hắn. Không ngừng , vẫn cứ tiếng, hắn nhẹ dùng chân tách nhẹ đùi vẫn đang khép chặt của nó, thọt ngón tay vào đó , lướt chậm chậm phía bên dưới.

Tay vịn chặt cả vai hắn, nó nhắm tịt mắt lại, miệng bỗng có lúc rên rỉ lên. Đường như không kiềm được nữa, nhất bỗng cả người nó lên xoay lại, đẩy về phía thành hồ. Để nó nằm tựa lên nền gạch. Dang rộng đôi chân nó ra, tay vuốt khắp cơ thể đó, hắn cúi người xuống, đưa chiếc lưỡi mình vào.

Tiếng rên mỗi lúc một lớn, cả người nó nóng bừng bật lên, đầu trở nên trống rỗng, mọi thứ dường như trở nên càng lúc càng mờ, hoa cả mắt.....nó ngất đi lúc nào không biết.

Quay trở lại với nhỏ, từ lúc nó vừa bước ra khỏi phòng. Nhỏ đi vòng vòng lục lợi tủ áo, thì ra ở đây, họ đã để sẵn những bộ Yukata trong đó. Lôi ra ngắm nghía –

“ Trời ơi ! dễ thương quá đi”-

Dứt lời, nhỏ liền thay đồ ra, mặc thử. Loại Yukata này quả thực rất xinh, là loại Gimkot nên độ dài của nó chỉ cỡ ngang đùi. Nhưng không ngắn lắm, vừa tầm - ngang đùi nhỏ. Xoay xoay vòng vòng, ngắm nghía, vuốt va vuốt vài bộ đồ.

Còn nó và hắn thì sao...!!!

19. Chương 19

CHÁP 20

Chuyến đi “Suối Nước Nóng KAI-CHONE ” (phần 3)

Bất ngờ giật mình xoay lại, vì hình như có cái gì đó đang ôm lấy người ra là Tuấn, nhỏ thực củi chỗ thật mạnh ra sau, trúng ngay vào bụng, làm Tuấn phải buồn tay ra lùi ra mà ôm bụng.-

“ Hứ cho chừa cái thói dê xồm”

- Ngược mặt, kênh lên, nhỏ hí hửng vì mới thưởng cho Tuấn một dụi.

Xoa xoa cái bụng mình, nhẩn mặt, cúi người xuống, tỏ ra vẻ rất đau. Thấy Tuấn cứ ngồi bất động mà ôm chặt bụng. Cứ tưởng là giả bộ, nhỏ chẳng biểu hiện gì, cười khinh lên.-

“ Trò con nít, em không có sợ đâu”

Một hồi lâu vẫn thấy không phản ứng gì.....

Nhỏ bắt đầu cảm thấy sợ, hình như mình hơi mạnh tay, liền chạy đến ngồi xuống, tay vịn vai lắc lắc lia lịa, hoảng hốt –

“ Này, anh không sao đấy chứ, đừng làm em sợ”

Vẫn im lìm, không một cử động.

Nhỏ càng lúc càng rối, cố dục tay Tuấn ra để xem người tên ấy bị như thế nào, vừa kéo tay Tuấn ra chợt..... Bịch....!

“ Hà hà, ai vừa nói trò con nít không công hiệu vậy !!!”- Cười thật đều, hất ngược Phương trở xuống.

Giận tím mặt, nhỏ điên lên, mắng xối xả.

“ Đùa kiểu gì thế, muốn hù chết người ta hả, tên khốn này”-

Đạp mạnh vào người Tuấn, vung vẩy đứng dậy, bỏ ra khỏi phòng...

....Xoac.....

Một sợi dây vừa đáp lộn gọn xuống mặt đất. Một nụ cười đều không chỗ tả, một ánh mắt tá hỏa hiện lên. Vâng thưa quý khán giả, chiếc nơ buộc sau lưng nhỏ, đã bị tên âm binh trời đánh này nắm kéo lại, làm bung ra và rơi xuống đất.

Giật mình ngồi thụp xuống, hai tay định lấy cổ áo, siết lại. Mặc dù bây giờ trong người nhỏ nóng điên cuồng, chỉ muốn quay sang búp cho tên đó một trận như tử, nhưng trong tình thế này, điều ưu tiên trước ,cần làm chính là định lại cái áo trước đã. Điện tiết lên, nhỏ xoay đầu lại với cặp mắt đầy lửa, xung khí thổi ngập khắp người , bốc lên..-

“ Em sẽ giết chết anh”

Tên này vẫn tỏ ra ung dung, từ từ bước lại gần chỗ nhỏ, Phương giật thót người lên, không hiểu sau tự nhiên cơ thể tự cử động, cứ Tuấn bước thì nhỏ lùi (bỏ thì đúng hơn).

Cuối cùng cũng bị dồn vào góc tường, xoay người vô trong, ôm thật chặt thân mình.

Hai tay Tuấn vịn vào tường , ngồi khụy xuống dần dần tiếng gần nhỏ. Chợt thổi nhẹ vào tai Phương-

“ Chỗ này vắng đây”

- cười thủ thỉ vào tai, khiến nhỏ gù gợn , sồn gai ốc cả lên,

Miệng lắp bắp trả lời-

“ K.h.ôn.g th.íc.h, tr.án.h r.a”

Không màng tới lời nhỏ nói, áp sát thân mình vào

“ Nà...y...n.à..y.....a.n.h.. còn. .k.h.ôn.g d.ừm.g .l.ạ.i. t.h..ì.....”

.....

“ Áh...a..h.....h...”

Lời nói bị đứt quãng đi vì Tuấn thành linh bất ngờ thọt tay vào cổ áo nhỏ ,tiếng xuống vùng ngực, môi hôn vào gáy. Làm nhỏ trở nên tê liệt. Không để Phương có cơ hội nói thêm câu nào, Tuấn đưa tay nâng cằm Phương lên xoay ngược về hướng mình.

Nhẹ nhàng quần lấy lưới nhỏ, nâng lên, nhấn xuống, cả hai hôn nhau thật lâu, đến nỗi có thể thấy được cái ẩm ẩm tuôn ra kẽ miệng Phương. Mảnh áo dần dần được bàn tay của Tuấn kéo xuống, làm hở ra cả phần cổ ,lưng trắng nõn nà, lướt trên làn da đó, thật mịn.

“ Uh...m....ư..h...n...m...” Chợt nhỏ rên lên. Bởi Tuấn dời tay xuống dưới, lòng vào phía trong yukata. Ngón tay ấn nhẹ. Khiến người Phương run cầm cập lên.

Đang hành hun nhỏ một cách mê man, bạo liệt, thì tự nhiên ngừng lại. Tay ôm trọn bụng nhỏ ,cười đều, nói khẽ vào tai –

“ Để xem khi nào em chủ động!!”

Hôn vào má Phương , sau đó đứng dậy ,đi ra khỏi phòng.

Khi Tuấn, đã đi khuất bóng, chỉ còn lại nhỏ một mình trong phòng. Tay nhấn mạnh vào ngực, mặt đỏ lôm lôm, tim như muốn văng ra khỏi cơ thể. Cả người Phương trở nên nóng rứt lên, hai tay đưa lên má áp lại.

“ Ừm...m...”

“ Hửm? mà dậy rồi hả”- Ló trô trô con mắt ra nhìn nó.

“ ??? , Sao tao lại nằm đây vậy?”- mơ màng, từ từ nhất mí mắt lên, nó nói một cách mệt mỏi.

Kí nhẹ vào đầu nó, Phương nói-

“ Hay ghé nhĩ, lần đầu tao nghe, có người ngâm nước nóng đến mất độ ngủm trong đó đấy”

Ngạc nhiên trước câu nói của nhỏ bạn, đầu óc nó vẫn còn quay mòng mòng, chợt kí ức dần hiện trở lại. Mặt nó đỏ ửng lên, kéo chăn che nửa mặt lại. Phải rồi, tại sao lại vậy nhĩ, chẳng phải lúc đó nó và hấn đang.....

Như sự nhớ ra gì đó, nó giật tay Phương-

“ Thế ai đã đưa tao về phòng vậy?”

Ấn lên trán nó, nhỏ thở dài..

“ Hài..i..... còn ai ngoài người ấy của mày nữa”

Ngưng một chút, nhỏ nói tiếp-

“ Mày ngâm lâu quá nên ngất lúc nào không biết, cũng may có người phát hiện, chòang khăn, dìu mày ra phòng ngoài, rồi hình như Phong nghe được liền chạy đến bế mày về đây đây”

Hả????? ai chế vậy trời, (hần chứ ai !). Nguyên một dấu chấm hỏi hiện to đùng lên đầu nó. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui một lúc, nó cũng thầm cảm ơn hần, cũng hên là có cái cớ như vậy. chứ nếu để nhỏ biết nó ngất khi đang dở dang trong chuyện ấy. Chắc nhỏ sẽ cười , châm chọc nó tới kiếp sau luôn quá.

Hí hưởng mừng thầm trong bụng.

Bên ngoài đã dần khuya, cả hai đứa nó cũng bắt đầu thiếp ngủ. Say trong giấc ngủ, chợt có tiếng bước chân, lướt ngang căn phòng tụi nó. Phương đã chìm thật sâu rồi, nên hầu như không mần tới xung quanh nữa, còn nó chỉ mới nhắm mắt chứ vẫn chưa ngủ. Nghe tiếng bước chân đi qua, lại còn từ phía bên phòng nằm cạnh hướng của Phong và Tuấn.

Nằm lẩn lộn chợp mắt mãi vẫn không được. Nó cũng đứng dậy bước ra ngoài.

Trăng đêm nay tròn và sáng.

“ Đẹp thật!”.

Ngước lên ngắm trăng ,lòng nó bỗng trở nên thanh lạnh, tiếng ra xa một chút, gần tới ngọn đồi đầy cỏ ,nằm phía sau nhà trọ. Là một khoảng không gian rộng lớn, từ đây nó có thể nhìn ngắm cả bầu trời.

Hạt nhỏ, hạt to lấp lánh của những ánh sao, cứ như mưa đom đóm “ Thật huyền diệu”. Bước lại gần hơn. Chợt nó giật mình, một người con trai nằm trải mình trên bãi cỏ, khoanh hai tay gối sau đầu, cũng đang ngước nhìn lên bầu trời đầy sao ấy, với vẻ mặt trầm ngâm , nhìn như đầy tâm sự. Hồi sau đôi mắt nhắm nghiền lại.

Điều khiến nó ngạc nhiên hơn, chàng trai ấy không phải người xa lạ gì chính là hần, Phong.

Đứng từ phía sau , xa hần khoảng hai mét, nhìn hần, người con trai đã ghim chặt cái góc vào tim nó. Vài phút sau.....

Lặng thầm bước gần tới , ngồi thụp xuống phía đầu hần, nó ngắm từng chi tiết trên khuôn mặt ấy. , khẽ đưa tay sờ nhẹ chân mày hần.

- tay tiếng gần tới sống mũi.

Xuống đến đôi môi, nó nhìn thật lâu, bắt giác nhẹ tay đặt lên đôi môi ấy. Nơi nó đã nhiều lần được xâm chiếm – tham quan, nụ hôn mãnh liệt , nồng nàn. Cũng là nơi mỗi khi chạm vào nó, khiến toàn thân trở nên tê liệt.

Lướt tay trên bờ môi hần, chợt Phong dần mở mắt , nhìn nó bằng đôi mắt tuyên huyền, lặng lẽ. Nó cũng không tránh, nhìn thẳng lại. Lâu thật lâu sau, một bàn tay đưa lên, nịu nhẹ mái tóc xuống, cả hai trao nhau một nụ hôn thật nồng nàn. “ Anh không ngủ àh, sao lại ra đây ?”- ngồi tựa mình vào lòng hần, nó trầm u, đưa mắt nhìn dãy ngàn sao lấp lánh ấy.

Hần vẫn lặng thinh không đáp lại, siết tay, ôm thật chặt nó vào. Sau dần nó cũng không nói gì thêm nữa. Cả hai cùng nhau tận hưởng phút giây lãng mạn lẩn nhẹ lòng, bầu không khí ngày trở nên lành lạnh hơn thì vòng tay đó càng lúc càng siết chặt lại.

Bỗng hần chợt lên tiếng-

“ Nếu một ngày , anh khiến em bị tổn thương, liệu em có tha thứ cho anh không, Nghi !”

Nói mà đầu vẫn lặng lẽ nhìn lên bầu trời . Nó cũng không biết phải đáp lại câu hỏi ấy thế nào. Đúng là chưa bao giờ nó nghĩ đến vấn đề này, , đầu nó bỗng trở nên rối loạn, nghĩ tới nghĩ lui quẩn lẩn được một lúc.

Chợt xoay người lại phía hấn, níu thật chặt cổ áo lại. Đôi mắt trở nên rất lạnh lùng, nghiêm túc –

“ Sẽ không bao giờ có hai chữ “ Tha thứ “ ”-

Câu nói của nó chợt khiến tim hấn thắt lại, nhói lên. Như vậy, không lẽ, hấn sẽ không còn được cơ hội để ôm lấy thân hình nhỏ bé này sao. Cả chạm vào bờ môi mềm mại, làn da mượt mà ấy đều không àh.

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng , bỗng trở nên buồn bã, ánh mắt nặng nề bởi hàng mi trĩu xuống. Nhưng hình như nó vẫn chưa nói hết câu mà, vòng tay sao cổ Phong, nó nghiêm nữa người lại tựa thân mình sát vào bờ ngực hấn. –

“ Em sẽ bám riết anh suốt cả đời này, sẽ không để anh có cơ hội tán tỉnh người con gái khác. Em sẽ trả thù anh bằng cách đó đây, tên gốc”- dúi dúi cái đầu mình vào ngực hấn. nó ôm chặt hơn nữa.

Không khỏi ngạc nhiên trước hành động của nó, lòng hấn bỗng trở nên ấm dần lại. Bất chấp cả sao này, dù nó có hận , có khinh bỉ hấn như thế nào đi nữa. Sẽ không bao giờ , hấn từ bỏ người con gái này – “ Lưu Nhã Nghi “

Một cái tên đã chiếm trọn trái tim lẫn con người hấn. Từ từ nâng cằm nó lên, hấn hôn nhẹ vào trán nó, một cái nữa vào đôi mắt đáng yêu, một cho đôi má hồng hào, một cho chiết mũi xinh xắn, một cho cái cằm bé nhỏ của nó. Và một cái cuối cùng nữa, khẽ chạm vào bờ môi ấy, hấn tiếng nhẹ tay, kéo sát nó vào , hôn thật mãnh liệt.....

Tại một ngọn đồi đầy cỏ , dưới bóng sao ,hai chiếc bóng dần trở nên thành một...!

Chợt thất giấc bởi cơn buồn tũ (Sax..x), Phương loạn chạng nhóm người dậy, bước ra cửa, đi tìm ngôi nhà mơ ước.

Một hồi giải quyết xong, thơ thần đi trong cơn buồn ngủ cứ như người mộng du ,trên con đường trở về phòng. Ngang qua cánh cửa vốn đã hé mở từ lúc nào không biết, Bỗng đứng đối hướng, xoay người bước vào ấy, Một chàng trai đã yên lìm trong giấc ngủ từ sớm, Nhẹ nhàng tiếng gần lại, khom người, ngồi cuối xuống, khẽ nâng cánh tay đó lên , nằm trồn lộn bên cạnh. Xoay người vào khuôn ngực rộng ấy, tiếng....càng ngày càng sát lại, nhỏ ôm Tuấn ngủ một cách ngon lành (Trời ạ, bó tay toàn tập !).

Giật mình thất giấc, bởi hình như có ai di chuyển tay mình, mí mắt dần dần hé mở..... Rồi cũng vơi vào giấc ngủ lại, cánh tay siết chặt lấy cơ thể vừa nằm cạnh mình. Thật ấm.....Trong màn đêm, chợt xuất hiện một nụ cười mãn nguyện.

Giờ cũng đã gần 2 giờ sáng, bước đi tay trong tay, hấn đưa nó về phòng. Vừa đến gần đó, bỗng nó giật mình vì phòng thì vắng tanh , cửa cũng mở, người cũng bay luôn. Nó ngược lên nhìn Phong với vẻ mặt đầy khinh ngạc.

Hấn cũng không biết làm gì , Bất chợt, xoay người ra, tiếng thêm vài bước sang cạnh căn phòng kế..

.....!

Trời ạ ! cả hai muốn té ngã ra trước cảnh tượng đang hiện diện chình ình này. Nhỏ và Tuấn thân trong thân ngủ một cách ngon lành. Chào thua với thằng bạn, bó chiếu. Giật mình nhìn hấn ,đôi mắt như muốn hỏi

Như đọc được í nghĩ trong đầu nó, đưa tay xoa nhẹ lên đầu, hấn nói khẽ -

“ Về ngủ thôi, em định đứng thế này tới sáng àh!”

Không để nó trả lời, nắm tay kéo đi.

Vào đến phòng , mặt cho nó đứng trơ trơ như sát chết, hấn tiếng tới, chui thụp vào trong tấm nệm. Nhắm mắt lại..ngủ..!.

Nó vẫn cứ đứng như cột, bỗng giật mình –

“ Này, em còn không mau ngủ, anh tấn công đây”- nói dù người đã xoay về phía trong tường.

Lạch bạch nhón chân chạy nhanh vào chiếc nệm, nằm xuống kéo chăn lên. Thật sự nằm như thế này, chắc tới sáng nó cũng không ngủ được, ngó đầu sang đó. Một tấm lưng rộng, một bờ vai rắn chắc. Nó nhẹ nhẹ nhít người vào , tay chòang qua, ôm hân, đầu dúi vào lưng.

Đón lấy bàn tay thon thon ,gần như lạnh cóng đi vì ở ngoài trời quá lâu. Hân xoay người lại ôm trọn nó vào lòng.....

Đêm nay hơi ẩm ngập tràn quanh hai căn phòng kế cạnh.....!

Sáng hôm sau.....!

Cả bọn quyết định đi viếng thăm LIMUE, ngôi chùa nổi tiếng về cầu may trên đảo KAI-CHONE.

Tại một nơi nào đó.....trong thành phố..

“ CÁI GÌ, CÁC NGƯỜI NÓI SAO...”

Rầm.....

Chiếc điện thoại bị đập đến vỡ ra (hic tội nghiệp...!). Ông Cường, gương mặt trở nên rất đáng sợ, gân xanh nhiều nổi đầy trên mặt.

“ Mà dám làm thế sao.....”

Một lúc sau, ông Cường nhát chiếc di động lên....-

“ Dạ, ông chủ”

“ Giải quyết món nợ đó đi”

“ Vâng”

“ Lần này là cảnh cáo đấy, con trai ạ”

Nụ cười thâm hiểm vang rộng lên khắp phòng.

Chuyện gì sẽ diễn ra đây..? Ruột cuộc ông ta sẽ làm gì Tuấn...

Chuyến đi thăm chùa LIMUE lần này, là niềm vui hay đại nạn.....?

Các bạn đón xem các tập sau nhé.

20. Chương 20

CHÁP 21

Chuyến đi “Suối Nước Nóng KAI-CHONE ” (phần 4)

Hình bóng ngôi chùa LIMUE mỗi lúc một hiện rõ. Đúng là tuyệt đẹp, ngôi chùa được xây cất theo dãy dài của vách đá, dọc theo sườn núi. Cây cổ mộc um tùm, không khí cũng trở nên mát lạnh, LIMUE được xây vào thế kỷ thời vua LAI-SEON đệ nhị, nên lối kiến trúc thuộc cổ đại này, đúng thật rất có sức hút con người. Từng chi tiết một được khắc trên mỗi cột, mỗi vách đều thật hoàn mỹ, công phu. Nó và Phương nhảy cẫng lên, chạy bành bành khắp nơi như gà với vịt.

Hân và Tuấn nhìn nhau chỉ biết lắc đầu, mà cười.

Bước vào trong, cái vị lạt, thanh tịnh, khiến cho nó cảm thấy sảng khoái vô cùng. Đầu óc như đang được rửa trôi, thanh tẩy. Mọi phiền muộn, lo âu, chột cũng dần mất đi.

Cả đám thăm quan khắp ngôi chùa. Phương tiếng sâu vào đền, bước gần đến bậc thềm, lấy nhẹ vài nén nhang hương ra. Sau khi đã được thắp cháy, nhỏ ngời xuống nệm đá, thắp vào lư.

Vòng quanh được gần một tiếng, Cả bốn người rẽ sau đền, bước vào điện cầu may LIMUE.

Một ngôi đền với mái ngói cao chót ngót. Chính giữa có một hòn đá thật to nằm ngay giữa vòng nước, chảy quanh theo từ ngoài phía nguồn, bên trên đỉnh ngói không bị che lấp, để lộ một lỗ tròn to, làm phản quan ánh sáng xung quang tầng đá ,khiến những đường viền phát sáng từ mặt nước rọi ngược lên làm cho hòn đá trở nên huyền bí, sinh động.

Gần đây, tại một góc khuất trong điện, có một ông lão , tóc bạc phơ, ngồi ngay bệ đá, để phát cho những người muốn cầu may. Mỗi người một hòn đá vuông nhỏ trong suốt, màu thạch anh, xanh lục, xung quanh viên đá là một sợi dây màu đỏ được tếp rất đều và đẹp.

Níu níu tay áo Phong, nó đẩy đẩy người đưa tay chỉ về phía ông lão.

“ Đi đến đó nhé, đi mà..”

- nững nịu , khiến hấn mặt chột đỏ lên vì nét đáng yêu của nó. Không chừng chừ nữa, nó lôi hấn đi. Phương đã sớm tay trong tay cùng Tuấn đến phía ông lão rồi.

Thế là mỗi người đều được một hòn đá. Tụi nó đưa lên , ngắm ngắm, bị cuốn hút bởi vẻ đẹp kì diệu của viên đá. Chợt nó lên tiếng –

“ Ông ơi!! Làm sao có thể cầu may vậy, ông chỉ tụi con với”

Lão nhìn một lượt bốn đứa, rồi cười hiền đáp lại-

“ Chỉ cần bước gần đến tầng đá, sau đó hãy tháo sợi dây ,tách nhẹ viên đá ra. Nếu các con muốn cầu may thì chỉ cần để nguyên hòn đá mà thả vào dòng chảy phía trên, còn nếu muốn cầu duyên thì hãy tháo sợi dây được tếp ra làm hai, sau đó lấy một nửa của người kia và của mình bỏ vào rồi đóng viên đá lại, tương tự một nửa sợi kia của con cũng phải được làm thế. Khi đã thả vào dòng nước, có nghĩa, vận mệnh , linh hồn của các con đã được gắn kết lại thành một.”

Nó và Phương , nhìn ông với đôi mắt sáng không khác gì sao, lấp lánh lấp lánh . Hai thằng con trai đứng cạnh cũng bó tay. Thật đúng là con gái có khác.

“ Cám ơn ông ạ”- hai đứa đồng thanh, phúng khởi nhúng nhảy.

Quay trở lại phía tầng tá to tướng ấy, bốn người chia nhau thành hai hướng....., nó bắt đầu làm đúng theo những lời ông lão dặn, nhìn nó cứ lẩn quẩn tháo viên đá rồi tới sợi dây ra. Hấn chợt giật lấy –

“ Ngốc”

Vâng chỉ duy nhất một tiếng , hấn đã dộp lấy viên đá trên tay nó, tháo một nửa của hấn và nó ra, không tháo dây tếp đỏ như lời ông lão ,mà hấn thắt chặt cả hai sợi dây lại , sau đó bỏ vào ,dùng một nửa viên đá của nó, gắn lại với một nửa của mình, sau đó bước lên phía đầu dòng chảy thả xuống. Nó nhìn với ánh mắt đầy kinh ngạc, chết đứng không biết nói gì.

Sau khi thả xong viên đá, hấn quay trở lại nơi nó đang đứng.....một bước....hai bước.....đáp gọn ngay đối diện trước nó, thờ dài một cái-

“ Thật ra anh không hề tin vào những chuyện này, chẳng có gì để khẳng định cả”

Hoàng hồn lại , nó chột giật nảy lên-

“ Sao không làm theo lời ông lão, em không biết đâu, bắt đền anh đấy. Nếu ngay cả việc này cũng không thể cho là khẳng định vậy như thế nào mới đúng chứ.....anh thật....”

Chưa để nó nói hết câu , hấn đã đưa hai tay lên kéo gương mặt nó lại.-

“ Anh yêu em”

Trao nó một nụ hôn thật nồng nàn. Từ ngõ ngang, dần dần nó cũng chòang tay, ôm chặt hấn . Cả hai cứ thế , mà không hề để ý những cặp mắt xung quanh nhìn nó và hấn đến đỏ - nóng cả mặt.

Không cần nhờ một sự gắn kết nào hết. Đúng vậy, nụ hôn của hắn đã nói lên tất cả. Ngay phía bên kia của dòng chảy, Phương nhí nhảnh, bảo-

“ Nhanh nhanh nào....! “

- nhấp nhó bàn tay ra, trước mặt Tuấn. Cuối xuống hôn thật nồng lên trán nhỏ. Tuấn giựt lấy viên đá(lại nữa !), ngồi thụp người xuống - nhanh tay tháo cả, sợi dây của nhỏ và mình làm hai. Sau đó cũng tách cả hai viên đá đó ra. Nhỏ nhìn mà mặt cứ ngu ra, đờ đẫn, ngồi thụp xuống theo, đối diện Tuấn, mắt to tròn hỏi khi thấy hình như Tuấn nhét cái vật gì đó vào viên đá-

“ Anh làm gì vậy???”

Không trả lời Phương, vẫn chăm chú dán mắt vào “công việc” đang dở dang của mình. Sau khi đã tách lại thành hai sợi đều có cả một nửa của cả hai. Không nghe theo lời ông lão, cũng giống như Phong, Tuấn bỏ vào rồi dùng một nửa của mình, một nửa của Phương đóng viên đá lại (hai ông này không hẹn mà gặp, ngộ ghê). Với hai mảnh còn lại, Tuấn bỏ sợi còn lại vào, thêm cả một mảnh giấy nhỏ, bên trong có hai cái tên.

Nhỏ bắt giắc giật lấy tờ giấy. Lòi con mắt ra mà đọc -

“ Đại Chấn Vũ – Đại Vi Anh “

- chớp chớp con mắt.....3 phút sau..

“ Anh cầu may dùm anh chị à ??”- vẽ mặt ngây thơ (ngu không đỡ thì có).

Cốp.....

GiẤng một đòn lên đầu nhỏ..

“ Đau quá”

- ôm cái đầu của mình, đau đến muốn ứa nước mắt ra. Nhỏ quạo quọ mắng –

“ Anh làm cái gì vậy, sao lại kí lên đầu em, đau chết đi được”

Ra vẻ giận, Tuấn đốp lại-

“ Nói linh tinh”

“ Thế cái này là cái gì”- tức khí, nhỏ chỉ tay vào mảnh giấy trên tay Tuấn.

Nở nụ cười thật thâm hiểm cộng phần đều đã nửa chứ (^)!. Cười một hồi sau đó nhỏ dần, mím một cái, lấy tay nhéo mũi Phương, nói với giọng thật ầm áp-

“ Ngốc ạ! Là tên con mình đấy”

Kinh ngạc, mắt lẩn mòm mở hết volume-

“ HẢ, c.ái. g.ì..”c.o.n” “ c.o.n.là.. s.a.o ..?”- Muốn té xỉu với câu nói của tên này.

Xoa xoa đầu nhỏ, Tuấn gạt một cái, cười đắc thắng. Phương hoảng đến không biết mình đang nói tiếng nước nào nữa. Nhìn vẻ mặt đáng thương của nhỏ, yêu không đỡ, hai tay ghì mặt kéo lại. Bỗng gương mặt Tuấn trở nên nghiêm túc-

“ Lấy anh nhé, Phương”

Cha mẹ ơi! Đi cầu duyên chứ có phải cầu hôn đâu, sao lại thành ra thế này. Dở khóc dở cười với tên này mất. Tim nhỏ lúc này đập liên hồi, mạnh đến độ nhỏ phải định chặt tay vào lồng ngực, mặt đỏ ửng lên, nhìn têu không tả. Nói lắp ba lắp bắp -

“ Hả??...c.ư.ố.i...!.... c.ư.ố.i. c.á.i. g.ì !”- đầu óc quay mùng mùng.

Nừu mạnh nhỏ vào hơn, gằn giọng nói lại từng tiếng-

“ Anh muốn mình kết hôn, anh muốn lấy em làm vợ, anh muốn cùng em có những đứa con. Anh yêu em thật lòng đấy, Phương”

Trời à!! Bao nhiêu máu dồn hết lên đỉnh đầu, bùng ra, văng tung tóe (Do nhỏ tưởng tượng ấy, chứ hổng có thiệt đâu) , hóa đá với tên này mất. Người nhỏ run lên bần bật, từng lời từng câu nói của Tuấn khiến Phương từ kinh ngạc trở nên hoảng hốt, rồi lại chuyển sang với đôi mắt nhèoe đi bởi những giọt nước mắt. Nhỏ khóc nức nở nhưng không to.

Không thể tin vào tai mình nữa, nhỏ nghe nhầm chẳng, hay vẫn đang chìm trong giấc ngủ. Dù cho chỉ gần nhau chưa được bao lâu , nhưng cảm giác nhỏ dành cho Tuấn không khác gì từ ngàn năm trước. Thật không hiểu nổi cả bản thân mình nữa. Không biết từ lúc nào Phương đã quen vòng tay ấm áp mỗi đêm, từ lúc nào, nhỏ đã quen với mỗi buổi sáng, khi thức dậy, đều có người con trai này nằm cạnh. Những việc ấy đã trở nên một cách thân thuộc đến ngỡ ngàng.

Nhìn Phương khóc thúc thích, Tuấn ôm chầm người nhỏ lại, vuốt tay lên mái tóc mềm mượt ấy.

. 10 Phút sau.....

Tiếng khóc cũng dần tắt liệm đi....chợt Tuấn lên tiếng ,nói khẽ vào tai nhỏ-

“ Cho em 3 giây để trả lời đây” (Lạ à nha, cầu hôn có dự tính giờ nữa ặc..)

Nhỏ vẫn im thinh thít...

“ 1 ”

“ 2 ”

“ Stop ”

- ngấn người ra tay bịch chặt miệng Tuấn.

“ Cười thì cười ,sợ anh hả” (Sax..x...bó tay với 2 tên này)- Về tự tin ngồi ngồi ,tỏa ra khắp người Phương.

Chợt mặt nhỏ nhăn lại-

“ Nhưng....”

Hiểu được lòng Phương đang nghĩ gì, Tuấn hôn nhẹ vào môi nhỏ, tay vuốt hai cái má hồng hồng. ân cần nói-

“ Anh sẽ đợi, nhưng đừng để anh phải chờ lâu đây ”

Thở phào nhẹ nhõm, vì - với nhỏ vẫn còn rất nhiều điều muốn thực hiện. Nhỏ muốn sẽ tự tay tự sức tạo nên công việc mình yêu thích, nhỏ muốn khám phá thêm những thứ bên ngoài, muốn được làm những chuyện mình thích.

Đúng vậy, vẫn còn rất rất nhiều điều chưa làm được....

Ôm ghì lấy cổ Tuấn, Phương nở nụ cười hạnh phúc –

“ Em yêu anh nhiều lắm”

Đi kèm theo lời nói đó, nhỏ đưa tay bá vào vai Tuấn kéo lại hôn tới tấp, trán , mũi , hai má và cả môi.

Làm Tuấn chợt kinh ngạc, giữ chặt lại tay nhỏ, vắn vẹo hỏi-

“ Em bạo từ lúc nào thế”

“ Người ta đang hạnh phúc mà” – Bịu môi, đề lại. Đột nhiên trong đầu xuất hiện một dấu hỏi to đùng.

“ HỦM..? anh nghĩ ra chuyện này và hai cái tên từ khi nào thế ?”

Ôm gọn nhỏ vào, Tuấn cười nói –

“ Từ hôm qua”

“ Hả”- nhỏ trở con mắt ra mà nhìn.

“ Từ lúc em chủ động chui vào lòng anh ngủ đây, ngốc ả”- nghiêm mặt, hôn vào má Phương Làm mặt nhỏ đỏ bừng lên, chớp thời cơ cho đỡ ngượng, ngã người ra đánh khẽ vào ngực Tuấn.-

“ Ai nói, em sẽ sanh con cho anh vậy, còn nhần hai đứa nữa, cái tên chết tiệt này”

Nựng cầm nhỏ, Tuấn lại hôn vào môi nhỏ lần nữa-

“ Sao em chê ích àh, thế thì cả bây nhá, để anh nghĩ thêm vài cái tên nữa !!”-

Cười nhìn rất chi là thấy ghét, Phương ngượng đến nổi khuôn đứng dậy đánh vào chân Tuấn ấy phát.

.....

Một hồi sau cả bốn người quay trở lại điện chính. Đêm nay , điện thần có tiệc, lại gặp hai đứa nó quyết đòi xem bằng được, đâm ra hấn và Tuấn đành phải chiều theo vậy.

Trời đã rõ tối, càng lúc đèn LIMUE ngày một đông hơn, khắp sườn núi nhộn nhịp tiếng người lẫn ánh sáng của những ngọn đốt. Chen chúc nhau chỉ để được xem đèn thần nở hoa. Có một truyền thuyết, cứ hễ mười năm , hoa “JIMUO” (dịch ra là Thiên Sát) lại nở một lần, đây là một loại hoa quý hiếm, gần như không tìm thấy được bất kì đâu ngoài đảo KAI-CHONE.. Hoa Thiên Sát tượng trưng cho tình yêu, hạnh phúc và hòa bình. Có hết thấy là bảy bông hoa. Mang một màu sắc thật huyền bí, kì diệu, dưới ngọn cánh hoa là một màu tím đậm, nhưng dần dần lên trên lại trở thành hồng phấn, Cánh hoa có hình ngũ giác, nhị hoa được bao bởi tam cánh ngũ giác, bọc bên ngoài là hai cánh nở rộng ra, xoắn nhẹ lại uốn cong như cánh bướm, đẹp đến mê người. Lạ và hiếm không phải vì màu sắc của hoa. Mà do một điều rất kì lạ, hoa chỉ nở đúng vào tháng 4 lại còn cách 10 năm mới nở một lần.

Thời gian để hoa trở nhị đâm cánh tỏa ra, cũng chỉ trong vòng 3 phút. Vâng đúng vậy, chỉ sau 3 phút, tự động cánh hoa rã ra thành những hạt phấn li ti , bay vào hòa huyền cùng gió. Cùng lúc ấy, khi cánh hoa vừa tan rã, thì Tầng đá lớn phía trong điện cầu may LIMUE cũng bắt đầu xoay ngược – đổi hướng, tiếng nghe cóc cách của những viên đá ước rớt xuống, sẽ lần lượt theo đó mà trôi ra từ miệng đá. Dọc theo nguồn chảy, làn nước nóng sẽ mang những viên đá xanh trong suốt ấy về với biển mẹ. Lặng lẽ, lướt đi một cách âm thầm ,tiếng vào lòng đại dương, nơi có thể bảo vệ điều ước “Vĩnh Cửu”. Một việc sẽ xảy ra một cách nhanh đến không thể ngờ, Nhưng có một thứ vẫn còn được lưu lại, chính là mùi hương ngao ngát, thanh nhã của hoa Thiên Sát. Người ta bảo, JIMUO là linh hồn của cả hòn đảo, nơi đầu nguồn của thượng sông, với dòng nước nóng , là nơi hoa ẩn mình, không một loài hoa nào có thể sinh sôi nảy nở trong làn nước với nhiệt độ sôi rất cao. Ấy thế mà, Thiên Sát lại có thể tồn tại.

Chỉ còn vồn vện một tiếng nữa là truyền thuyết JIMUO sẽ được tái hiện trên hòn đảo này.

Cả nó và Phương đều cố chen rút vào trong đám đông ,chỉ mong được chứng kiến truyền thuyết ấy. Lo sốt gió với hai đứa này. Phong níu chặt tay nó lại –

“ Đừng chen như thế, lạc thì em tiêu đấy”-

Lôi mạnh tay nó ra, kéo lại, chòang vào eo nó , nâng lên.

Phương cũng không khác gì ,bị Tuấn từ phía sau tóm lại, nhắt bổng người nhỏ lên.

Cũng may cả bọn đã ở đèn từ sớm nếu không , thì lúc này vẫn còn kẹt cứng dưới chân núi rồi, bám thật chặt vào phiếm đá, Phong vòng tay, siết eo nó lại kéo lên theo. Cả hai ngồi yên vị ngay phía trên. “ Perfect” , một không gian có thể nhìn trọn phía đèn hoa Thiên Sát, khoảng cách không xa lại rất gần. Mừng hí hửng , nó quay sang ôm chầm lấy hấn, hôn thật nhanh vào má.

Sau khi bắt ngờ, bởi một ai đó nhắt bổng mình lên, nhỏ quay ngược lại thì đã thấy mình ngồi vồn vện vào người Tuấn. Khác với Phong (hấn) , Tuấn không chơi đá mà chơi cây cơ. Chọn đúng vào một cành cổ thụ to, cứng chắc, sau đó trèo lên, rồi nhẹ nhàng nhắt bổng nhỏ là xong. Cả bên này cũng đã vào yên vị trí.

Đàn người càng lúc càng đông, tràn ngập vào khắp điện. Cả đám tụi nó giật mình bới.....

Tùm.....tùm.....tùm.....

Tiếng gõ phát ra từ cái trống đồng, nằm ngay trước miệng chùa vang lên. Mọi vật mọi cảnh xung quanh đang náo nhiệt, ập đầy tiếng nói, chợt lặng mất dần đi.

“ Hãy để linh hồn JIMUO được một lần nữa sống lại.....

Hãy để hòn đảo KAI-CHONE nhận được sự thanh khiết từ lời cầu chúc của thần LAI-SEON.....

Hãy để tiếng hát của làn nước được tồn tại mãi mãi....”

Tiếng nói đồng dạng, to lớn của viện lão – người trụ trì chùa LIMUE, ông ngược nhìn lên bầu trời, trăng bắt đầu sáng rọi..... tiếng kin kít phát ra từ dưới đáy đền hoa mỗi lúc một lớn, tiếng gió thổi vi vu.... vi vu....., cả tiếng lá lay cành run của những cổ thụ cũng dần dần hòa nhập vào đó.

Không còn bất kì một tiếng động nào, ngoài sự tái sinh của muôn vật, bao trùm khắp hòn đảo KAI-CHONE. Kia.. Thiên Sát đã bắt đầu động dậy.

Thật không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt nó. Những bông hoa đã sớm héo rụi thành màu nâu thẫm, cụp thân cong lòng xuống đất. Chợt nhụy hoa bắt đầu phát sáng . Cứ nghĩ là một loại ma thuật nào đó chẳng....., nhưng không phải, những ánh sáng len lén ấy phát lên trong búp hoa kia chính là những con đom đóm nho nhỏ. Chúng từ từ bay ra , bám chặt vào thân cánh hoa nín nhẹ lại. Bầy bông Thiên Sát càng lúc càng trở mình ngưỡng ngậy, chẳng khác nào những thiếu nữ ngàn giấc đã bừng tỉnh. Mọi người kinh ngạc đến im lặng, tất cả họ (cả bọn nó) , đều thở gấp , chăm chú quan sát theo sự nảy nở của Thiên Sát. Lòng hồi hộp đến lạ thường.

Những cánh hoa bắt đầu trỗi dậy , lộ rõ nhất là tam cánh ngũ giác, chúng nảy ra, nhẹ như tơ nỏ, bao bọc lại bờ nhụy, chuyển từ màu nâu thẫm sang tím , dần dần phía đầu cánh , màu tím mỗi lúc một nhạt đi đổi sang phần hồng.

Đẹp quá, lần đầu tiên trong đời nó, chưa bao giờ nó chứng kiến được cảnh này, cả linh hồn dường như bị hút vào trong đóa hoa ấy, thân nó không còn chút sức lực nữa, tựa người vào ngực hẳn.

Từ ngõ ngàng này sang ngõ ngàng khác , cuối cùng hai cánh bướm hoa cũng xuất hiện, chúng mọc ra bao lấy hoa rất nhanh, xoắn tích lại. Bất chợt, cánh nhẹ nhàng vẫy vập lên xuống, nhịp nhàng từng cái từng cái một. Sự chuyển động của Thiên Sát khiến mọi người như chết lặng đi lẫn kinh ngạc. Hoa đã không còn cụp lại nữa, xòe rộng cả các cánh ra,..... mỗi lúc cánh bướm ngày một đập nhanh hơn.

Cứ chuyển động một cái, tam cánh ngũ giác cũng chợt tan theo đi hoàn trong gió, ...Đúng như truyền thuyết đã nói, Thiên Sát chỉ tồn tại trong vòng 3 phút, bầu không khí ngập tràn hương thơm của nó. Mọi thứ lại trở nên yên lặng để sống sờ.

Cốc...cách....cốc....cách.....

Tảng đá đã bắt đầu xoay, tuông theo dòng chảy là những vật lấp lánh, đổi màu xanh thẫm ,trôi trong làn nước –

“ Ô! ...đó là những hòn đá ước mà”-

Giật búng người lên, Phương chỉ tay ề phía đầu nguồn.

Mọi người cũng nhón nháo lên theo , chen vào gần đó.

Nhưng viên khối cứ thế, trôi nhẹ nhàng trên mặt nước.....cánh ngày chúng càng gần với biển mẹ.

Nhìn những hòn đá ước ấy trôi đi mà lòng nhỏ chợt gợn gợn.

. Xoay ngược người lại, nhỏ ôm chặt lấy người Tuấn, tựa đầu sát vào ngực, dịu dàng nhìn bằng đôi mắt ấm áp, Tuấn cũng ôm trọn cả thân nhỏ lại.

Đâu đó không xa, trên một vách đá, đôi tay xen kẽ vào lẫn nhau, siết chặt lại. Cả hai lặng lẽ trải qua giây phút huyền diệu này.

Một hồi sau đó, mặt dù mọi vật đã trở về với sự nào nhiệt, nhưng người thì có phần vơi bớt, họ không tập trung, chen lẫn nhau ngay đến điện nữa, mà tản ra khắp nơi. Lễ hội cũng quay trở lại.

Khắp chân núi trở nên thật náo nhiệt, người buôn người bán, những ánh đèn lấp lánh lan tỏa, thấp sáng cả hòn đảo KAI-CHONE.

Sau khi đã tận mắt chứng kiến hoa Thiên Sát nở, hai đứa nó cũng ngoan ngoãn quay đầu chịu về,

Tại nhà trọ SOU-KUN.....

Nó và Phương rủ nhau bước vào hồ, để ngâm nước nóng, hai đứa nhìn nhau một hồi, rút cuộc cũng chụm đầu vào nhau mà thủ thủ.

Phút chốc chỉ còn nghe tiếng la oai oai , tiếng hét kinh điển của tụi nó. Chuyến đi này thật sự đã mang lại cho cả hai đứa không ít chuyện thú vị lần bất ngờ. Một mối quan hệ đã trở nên gắn kết, được thăng thêm vài nấc.

Một hẹn ước đã được lập ra trong hình hướng dở khóc dở cười. Không biết mọi chuyện rồi sẽ như thế nào đây!!.....Nhưng thôi, không sao, ít nhất bây giờ nụ cười hạnh phúc vẫn còn tồn tại trên những khuôn mặt thiên thần ấy.

Phòng bên cạnh....

“ Alo”

“ Thưa sếp, bên KEY đã chủ động gửi tin nhắn rồi ạ.”

“ Được rồi, ...còn gì nữa không”

“ Dạ.....Tổng giám đốc KEY lúc đầu có phần nổi giận , vì phát hiện chúng ta đã giữ được 5%. Nhưng tôi đã cố gắng giải thích, nên cũng dần êm xuôi rồi ạ”

“ Tôi hiểu rồi, cứ để họ đề xuất cuộc họp, đừng hủy, hai ngày sau tôi sẽ dự”

“ Dạ “

“ Vậy đi”

....Cạch...

Ngòai nó và hai đứa kia, thì chất giọng lạnh lùng của hấn vẫn như ngày nào. Nhưng cũng thật không ngờ, cô thư kí lại có thể dần xếp êm xuôi được mọi việc. Hấn còn nghĩ ,sao chuyến đi này , có lẽ không ích rắc rối đang chờ để giải quyết. Sự tin tưởng từ cô ta, đã bắt đầu được xây dựng , hình thành trong trí hấn.

Tối đã ập về, không la cà như hôm qua nữa, nó và Phương chui vào mềm mà ngủ sớm. Cà ngày hôm nay đối với tụi nó thật dài, nhưng cũng không kém phần bất ngờ và hạnh phúc. Có lẽ đây sẽ là một chuyến đi thú vị nhất mà hai đứa có được.

Đang yên trong giấc ngủ, chứng nào tật nấy, chơ buồn tũ trong Phương lại nổi dậy. Lay hoay bước ra khỏi nệm, nhỏ ù ở tiếng về phòng giải quyết.

.....5 Phút sau..... Trên sàn gỗ, phía ngoài hành lan, nhỏ đang bước loạn chạp thì.....

.....Xẹt.....

Bịch.....bịch.. !!!

Chuyện gì sẽ xảy ra sau những tiếng động ấy.....?, Phương -!! Rút cuộc nhỏ đã bị cái gì.....

Liệu sáng mai thức dậy không thấy nhỏ nằm cạnh nữa, nó sẽ như thế nào..?

Còn Tuấn thì sao..... .?

Mọi người đón xem các tập sau nhé !!!

Cám ơn các bạn đã ủng hộ.

21. Chương 21

CHÁP 22

Chuyến đi “Suối Nước Nóng KAI-CHONE ” (phần 5)

.....Ánh nắng đã dần dần ló dậy.....

“ Uhm...m”

– Cự quây người, nó lằng long lóc trên tấm nệm. Từ góc này lẩn sang góc khác, chột trong đầu nó ...

Ngóc đầu dậy –. Tay dụi dụi con mắt , đầu tóc rối nù như chó lông xù.

Vài phút sau, đã trở lại với bộ dạng đáng yên như ngày nào, từ nãy tới giờ sau khi nó thay đồ làm xong xui hết mọi việc , mà vẫn không thấy con Phương quay trở lại.

Bỗng ngoài cửa...

.Cộc...cộc...cộc....

Cứ tưởng là nhỏ, hí hửng chạy ra...

“ Mày làm gì dậy”

- Trợn con mắt lên mà nhìn hai thằng đang đứng trước cửa. Gãy ỏ, hồng phải nhỏ, mà là hấn và Tuấn.

Xoa xoa đầu nó..

- “ Chuẩn bị hết chưa, hôm nay chỉ được chơi nửa ngày thôi đó, chiều phải về ..!”

Nhìn nó, nói một cách tràn ngập yêu thương, đơ đơ trước cách đối xử ngọt ngào của hấn. Hồn nó mọc cánh bay phấp phới. (Ấc..)

Tuấn ló đầu vào , gương mặt tươi như hoa.-

“ Vợ iu dậy chưa nào ?”

Nó và hấn nhìn Tuấn như vật thể lạ từ ngoài trời rơi xuống, ngó qua – ngó lại, rồi quay sang nhìn nó.

“ Ủm?? Phương đi đâu rồi Nghi ?”- với gương mặt đầy thắc mắc.

Lắc đầu cục lùn , dơ hai tay lên quấy quấy –“ Chẳng biết nữa , vừa dậy đã không thấy rồi..!”

Cả ba đứng như trời trồng, ...

“ Chia nhau tìm thôi”

- Hấn lên tiếng, chỉ tay về các hướng rồi quay người đi.

Khi hấn chỉ vừa mới mở lời thì Tuấn đã biến đi mất từ lâu rồi, nó cũng vội vã chạy khắp nhà trợn để tìm Phương.

Bên này cũng không có, ngõ này lại càng không. Lục tung cả khu trọ, không chứa một góc nhà. Ngay cả nhà tắm nam nó cũng ù đầu vào kiểm . Khiến cho đám trái dấu kia, nhảy khấn lên lấy khăn che thân lại (bó chiếu mấy ba này !).

Hấn cũng tìm hết những nơi có thể, nhưng kết quả vẫn là con số không. Tự nhiên trong người có linh cảm chuyện chẳng lành, chột hấn rút phone ra gọi cho ai đó..

.....Tút tút...tút.....

“ Vâng , chào sếp ,có chuyện gì ạ”- đầu dây bên kia.

“ Cô giúp tôi điều tra danh sách số người đã tới đảo KAI-CHONE vào ngày hôm qua, gửi nó qua cho tôi ngay khi nhanh nhất có thể, còn nữa tìm cả số đã rời khỏi ,nếu có người nào tên Trịnh Vĩ Phương ,lập tức liên lạc ngay.”

Dù là rất tò mò , và thắc mắc, nhưng cô vẫn làm ngay theo lời hấn vừa dặn.

.....

Thị trấn.

“ Học...học....”-

Người rã cả mồ hôi, Tuấn chạy khắp phố, ngay cả chùa LIMUE cũng không bỏ sót, vậy mà dù chỉ là bóng của nhỏ, Tuấn cũng không tìm thấy. Người nóng hần lên, tim đập nhanh như trống, lòng đau nhói lại. Thật không thể chịu nổi, cơn điên như muốn bùng ra mỗi khi nhỏ không nằm trong tầm mắt của mình. Đắm mạnh tay vào tường..-

“ Chết tiệt, ...rút cuộc, em đang ở đâu vậy, Phương !”

Gương mặt không thể dấu được sự đau đớn, định tiếp tục chạy khắp thị trấn lần nữa ,hi vọng sẽ tìm ra nhỏ thì một bàn tay chợt.....

Bịch...

“ Không xong rồi, Phương đã bị chúng tóm.”- Hấn từ đâu thình lình xuất hiện phía sau Tuấn, với vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Giật mình quay lại, nghe xong câu nói của hấn , Tuấn bắt đầu nghi ngờ..

“Cái gì, kẻ nào dám làm thế.....” Nghĩ một lúc chợt...” Không lẽ...”

Hấn cũng không chắc chắn được 100% là do người đó làm –

“ Tao không thể khẳng định, nhưng có một điều chắc chắn, bọn chúng đã từng được RASE thuê khi vụ khai hoang đất khu dân cư vào 1 năm về trước.”

Mặt Tuấn càng ngày càng biến đổi, đỏ bừng lên, gồng tay lại, tức đến rung người.-

“ Khốn khiếp..”

Nếu tên này mất kiểm soát thì nguy to, vâng một khi Tuấn nổi điên thì nhất định sẽ có máu đổ, thậm chí có người chết chứ chẳng chơi, hiểu rõ thằng bạn, hấn kiềm Tuấn lại.

“ Mày làm thế cũng không giải quyết được gì, trước hết hãy kiểm tra nơi chúng dấu Phương đã” Im lặng một khoảng, hai người nhìn nhau không nói gì hết, rồi chóng thay đổi kết hoạch.....

Nó chạy đến rã cả chân nhưng vẫn không thấy nhỏ, bắt đầu lo sợ, mắt trở nên đỏ nhòe vì lấm tấm giọt nước đọng lại ngay khóe mắt.

“ Con quỷ, mày đi đâu vậy.....hức ...hức...”

Không bỏ cuộc, nó vẫn cầm đầu chạy tiếp.

.....

Tại một nơi nào đó.....trong ngôi nhà gỗ,

Nhè nhẹ nâng mí mắt, đầu cứ như chóng váng, toàn thân ê ẩm. Chợt nhỏ trờng tỉnh dậy, cảm nhận được toàn thân mình đơ cứng lại, Hởang hồn khi phát hiện ra, mình bị quấn chặt bởi những sợi dây thừng to dày dặn.

Cựa quậy mình mấy, không thể phát ra được tiếng nói nào, bởi miệng nhỏ đã bị bịt kín..

Nghe tiếng động, một thằng con trai mở cửa bước vào..

“ Chà...chà...người đẹp đã dậy rồi sao, hửm...”

Bước tới ngồi xuống đối diện , tay nâng cằm nhỏ lên.

, ngoe quảy lách đầu ra khỏi tay của thằng đó. Nhỏ bị bắt, sợ hãi có sợ, nhưng tuyệt đối không tuyệt vọng.

Thấy Phương cứ cựa quậy, thằng đó liền lợi dụng lúc nhỏ đang bị ghìem chặt trong sợi dây đó liền dè thân nhỏ xuống. Chạm vào người thì....

Hoảng sợ đến thất thần, Phương gồng mình , quay ngoắt, dùng đầu mình đập mạnh vào thành đối diện (Liều khiếp !)

CỐP..

“ AH...ah..h” –

Ôm chặt đầu lại, đau điên cả người, tức giận lên, mặt thằng đó đỏ đỏ ngầu lại, dang tay....

.....CHÁT.!

“ CON QUỲ CÁI..!”

.....CHÁT....!

.....

Tát hật mạnh vào mặt nhỏ, máu ngay khoe miệng đã bắt đầu tuông, nhưng Phương vẫn nhìn thằng đó bằng con mắt khinh bỉ.

Cơn tức giận vẫn chưa nguôi , thằng đó định hành xử nhỏ thì-

“ Này, mày từng làm quá, nó vẫn còn giá trị đấy..”

Bất chợt nhớ ra , liền dừng lại, không đánh Phương nữa, nhún tóc nhỏ kéo dẩy....

“ Liều hồn mày đây ..!”

Sau đó theo thằng kia, cả hai bỏ ra ngoài.

Giờ chỉ còn lại mình nhỏ, mất cả sức lực, đổ người xuống nền đất, mắt đỏ hoe

Đau lắm....! rất đau...., cả hai bên má tái đỏ đi vì mấy cái tát. Nhỏ nhớ Tuấn khủng khiếp, ngay lúc này đây, sẽ không lì lợm nữa, nhỏ sẽ khong tỏ ra hung dữ, ngượng ngạnh, nhỏ muốn được Tuấn ôm chặt trong lòng...

Dưới nền đất chợt ướt thắm lên...!

.....

....Píp....píp....píp.....

“Tìm được vị trí rồi sao?”- nhanh tay hấn nhất chiếc di động.

Chưa chờ để Phong kịp phản ứng , Tuấn vội giục lấy chiếc điện thoại, nói với giọng rấp rúc, không nén phần nóng nảy.

“ Bọn chúng ở nơi nào ...!”

Thoáng ngạc nhiên khi nghe giọng nói khác phát ra, nhưng vì có vẻ rất gấp rút, nên cô cũng không chùng chừ ...-

“ Vâng, vị trí đã được xác định, nằm ngay khoảng giữa vị trí khu rừng SAI , hướng đông bắc, sát vạch sông KAI-CHONE.”

Như tên bắn, thật nhanh về phía khu rừng đó., Cả hai đi với vận tốc hết lực. Khi đến nơi thì tá hỏa ra, gần vạch sông này, ích nhất cũng có cả trăm cái trạch gỗ được dựng lên để chắt hàng , hơn nữa khu này rộng mênh mông, nếu có kiếm cũng phải mất vài ba ngày mới hết.

Ngay lúc này, điều Tuấn muốn là được thấy nhỏ. Lòng như lửa đốt. lụi tung khắp các trạch, từng căn từng căn một...

.....

Tại một nơi thuộc khu rừng đó..

Đang nằm thẩn người dưới đất, chợt nhỏ nhìn thấy một vật nhỏ nhỏ trong vách gần góc trái, cố ngồi lom còm dậy, nhích nhích, lúi sút thân vào tường. Có một cái thanh kim loại, không...phải nói là rất nhiều, vì đây là kho chứa dụng cụ xây dựng mà.

Thanh kim loại cắm sát trong vách, chỉ nhô ra một đầu nhỏ, nhưng lại rất bén, xung quanh lại có bao những vòng gai đầy nhậy, có thể khứa đứt tay như chơi.

Khổ nỗi chúng buộc quanh tay chặt quá, nếu nhỏ cạ vào để cắt dây ra thì thế nào cũng sẽ khứa phải thịt.

Cẩn rằng chịu vậy, nhát nhẹ tay mình lên từ đằng sau. Dần dần tiếng tay vào đầu nhọn ấy,.....mò mẫm A..! đặt trúng đường dây rồi, cứ thế, lên ...xuống...nhè nhẹ cạ sát tay vào.

Chợt mặt nhỏ nhăn lên, sợi dây bắt đầu tách, nhưng xong xong cạnh đó, tay nhỏ đã rớm máu vì những long gai ấy, đâm vào, ma sát lên làn tay mỏng manh của nhỏ. Khiến đôi tay lẫn sợi ngày càng đâm máu.

.....Một hồi sau.....

Bpt..

Sợi dây trời đã đứt, nhanh nhẩu tháo tung cả các sợi buộc quanh người và chân lại. Tay cứ rơi lả chả những giọt máu, nhưng mặt nhỏ vẫn không biết sốt. Phải, lúc này không phải lúc để ngồi rên rỉ với vết thương, mà là thoát ra khỏi đây càng sớm càng tốt.

Nhón nhẹ nhàng từng bước chân, thấy phía sau vách có một khe hở, nhỏ liền kéo thật nhẹ những thanh kim loại ấy.

Từng cái từng cái một, ...một lúc sau, mở được một khoảng rộng cũng khá, vừa đủ cho người nhỏ lọt qua.

Không chừa chờ nữa, nhỏ định chui qua vách gỗ thì....

“ Alô, chào ông.., theo những gì ông muốn, bọn tôi tóm được con mồi rồi”

Sững người ra khi nghe giọng nói của một trong hai thằng ngoài đó phát lên. Mặc dù muốn trốn khỏi đây ngay tức khắc, nhưng trong lòng điều muốn hơn, lại là nguyên nhân, tại sao chúng lại bắt nhỏ. Yên đến lặng người, chăm chú nghe cuộc đối thoại đó...

“ ’- đầu dây bên kia.

“ Sao ?, chuyện này thì...”

“

“ Được. Vậy đi”

Đóng phone lại, tên đó cười khinh khỉnh, quay sang thằng kẻ hất tay....

“ Khảm đấy”

“ Ha...ha..ha, nói ra cũng không ngờ, tại sao ông ta lại chịu bỏ ra số tiền lớn chỉ để làm cái trò này!, không lẽ thằng đó có thù oán gì với ông ??”

“ Giao kết cũng gần mấy năm, chẳng lẽ mày không biết hiện tại BLUS đang là cái gai trong mắt ông ta àh.”

Nhìn thằng đó đầy thắc mắc,- “ Vậy thì sao, thằng đó thì liên quan gì với chuyện này ?”

.....

“Chính tao cũng hơi bất ngờ, nhưng trước khi ông ta nhờ vụ này, thằng Vinh đã tình cờ điều tra được tổng giám đốc BLUS ,không ai khác chính là hấn, đứa con trai đã mất tích từ cách đây 6 năm của ông ta – Đại Anh Tuấn , ”

Như sét đánh vào tai, nhỏ không nghe nhầm chứ, cái gì vậy....? Tuấn vẫn còn là học sinh mà, sao lại có thể....tay chân run gờn gợn, vốn đã từng thắc mắc cuộc trò chuyện của Tuấn và hấn, nay lại thêm cái tin trời giáng này, Thật sự càng lúc Phương càng mơ hồ về con người thật của hai tên đó.

Chợt nhớ ra lúc này không phải lúc để nghỉ vẫn vợ, quay đầu lại, nhón nhẹ từng bước chân, nhỏ lòng qua vách gỗ thoát ra ngoài.

Chân vừa ra khỏi đó thì thanh sắt dừng ngay góc, lung lay rơi xuống..

...keng....keng.....

Hai thằng ở bên ngoài giật phắt lên, nhanh như cắt, tong cửa chạy vào, kinh ngạc khi thấy người đã mất, chỉ còn lại sợi dây., đá mạnh vào cánh cửa.

“ Mẹ kiếp, con đó trốn rồi”- , chỉ trong tích tắc, hai thằng rượt theo hướng phía sau vách gỗ.

Nhỏ cứ chạy mãi , chạy mãi, cảm đầu mà không hề biết mình đang đi về hướng nào. Xung quanh đây chỉ toàn cây với cỏ, một khu rừng rộng mênh mông, thật không thể biết mình đang ở chốn nào.

Chân đã rách tọt vài vết da ra bởi những cánh cây nhọn rơi rải rác dưới nền đất. Hỏang lên khi nghe tiếng hét từ phía sau. Thôi !! tiêu rồi bọn chúng đã đổi kíp.

Phía trước lại là bờ vực mép sông, ..cùng đường rồi , nhưng yêu đời lắm – nhỏ chưa muốn chết, quay đầu sang, bắt chợt Phương rẽ sang hướng khác, chạy một mạch ,nhanh nhất có thể.

Hai thằng đó vẫn cứ bám riết theo sau, cộng thêm là phải mạnh, nên tốc độ của chúng mỗi lúc một gần nhỏ.

.....XQAT.....

Tiếng gì vậy.....?

Liệu Phương có thoát được không....!

Còn Tuấn và hần, hai người đó đang nơi nào trong khu rừng SAI.....?

Còn nó lúc này đang ở đâu...?

Mọi chuyện tiếp theo sẽ diễn ra thế nào..?

Các bạn đón xem các tập sau nhé!

Cám ơn mọi người đã ủng hộ.

22. Chương 22

CHÁP 23

Chuyến đi “Suối Nước Nóng KAI-CHONE ” (phần cuối)

.....XQAT.....

“ Á.....Á.....a.....”

Zettt...t.....

Chiếc áo sơ mi tay dài trên người Phương rách tọt ra, té nhào xuống mặt đất, tay vẫn rướm máu không ngừng chảy, cả chân cũng vậy. Gương mặt nhỏ trở nên hỏang loạn lẫn sợ hãi, tím tái hần đi. Vì, hình ảnh nằm xư lại tái hiện trong đầu nhỏ, ...

Trở về quá khứ.....

Ngày hôm đó, trường anh Long có tổ chức buổi liên hoan cả ngày, vì thấy đứa con trai mình cứ nao nức, phần khởi suốt đêm. Thành ra ông Minh (cha của Long và Phương), quyết định , sáng ngày mai sẽ đưa Long đến tham dự. Vốn không yên tâm để vợ con ở nhà một mình, vì khu này khá vắng vẻ.

Sáng hôm sau, ông Minh và Long bước ra khỏi cửa, vẫy tay chào hai mẹ con , rồi lên đường đến đó.

Khoảng trưa

Bà Ngân đang lo giặt giũ phía sau nhà, con nhỏ lúc này chỉ mới 4 tuổi, mãi lo chơi đùa trên gác.

.....KỊT..T..T.....Kẹt...t....cách.....

Tiếng cạy khóa phát ra, vì vốn ít người nên căn nhà cũng trở nên yên lặng hẳn. Nghe tiếng động lạ , bà Ngân lau sạch lại bàn tay đầy nước, rồi quành ra phía trước xem có ai.....

Bỗng dưng lúc đó Phương buồn miệng, muốn ăn puding, nên chạy xuống dưới nhà. Bà vừa bước đến căn phòng thứ hai, kế cạnh phòng chính phía ngoài, thì cánh cửa bắt đầu hé mở, thụp nhanh sau vách cửa. Kinh hoàng khi phát hiện, có kẻ lạ mặt đột nhập vào, không phải chỉ một , mà đến ba thằng ấy chứ (mấy thằng này, chơi ngẫu nhĩ đi cửa chính hẳn hoi ...!). Người bà trở nên run cạp cạp, sợ hãi. Nhỏ bước long tong từ trên bậc than xuống, định la to “ mẹ ơi “, thì bà Ngân đã nhanh tay, bịch miệng con gái mình lại.

Muộn rồi, tiếng bước chân bính bịch của nhỏ đã tới tai những tên cướp ấy. Sợ chúng bắt được, bà nhanh nhẩu đẩy con vào bếp. Mở cái tủ nhỏ bên dưới bồn rửa chén, cho nhỏ chui vào, sau đó kéo lại.

Trước khi đóng, bà vội vuốt tay lên má nhỏ, giọng nói run run -

“ Con ngoan,nghe mẹ nói,... ở đây cho đến khi mẹ gọi. Nhất định không được ra khỏi đây, cũng không được lên tiếng dù con có nghe thấy bất kì gì đi chăng nữa, tuyệt đối không được ...nhớ chưa....”

Phương nhìn bà với cặp mắt kinh ngạc, có phần sợ hãi-

“ Dạ”

Sau đó , bà lay hoay kiểm vật gì đó....., lấy ngay con dao trên bếp, cầm chặt, ép vào người. Tiếng sát vào góc bếp , sau cái tủ lạnh.

Những tên cướp, lục lọi , làm rối tung hết căn nhà lên. Gôm được vài món trang sức, và sổ tiết kiệm từ trong phòng của bà và ông Minh. Như không đủ với chúng, lại lùng sục lần nữa, cho đến khi một tên bước xuống khu vực bếp.

Mọi thứ càng lúc càng trở nên khiếp sợ, ngay cả thỏ bà cũng không dám, nép sát người vào hơn. Chợt ,lúc đó Phương sợ quá, người co lại , khúm núm, tiếng run đã khiến cho cửa tủ đóng dật nhẹ, làm cho tên cướp bắt đầu chú í. Càng lúc càng tiếng gần tới nhỏ, vì muốn bảo vệ con, bà liều ra ,nhào đến định đâm tên cướp thì.....bị chụp tay lại bởi tên đằng sau.

Tóm được con dao, chúng đẩy bà ngã rụp xuống đất.

Năm đó, độ tuổi của Long và Phương còn rất nhỏ, so ra bà Ngân cũng chỉ trạc khoảng hai - lăm, hai – sáu, phải, bà đã lấy ông Minh khi vừa tròn 19. Đám ra, lúc ấy, bà vẫn còn rất trẻ, hơn nữa lại là một người phụ nữ đẹp, có nhan sắc. Ba tên đó nhìn nhau cười, thật khốn nạn...chúng kéo xốc bà dậy, dìu xuống bàn, lần lượt thay nhau cưỡng bức.

Nhỏ khóc rống rã, hoảng loạn , ngay phía bên trong tủ, nhưng không hề thốt ra tiếng nào. Nhỏ dùng tay bịch chặt miệng mình, nước mắt tuôn ra như nước. Mỗi khi muốn lao ra thì lại bắt gặp ánh mắt của bà, lắc đầu, như muốn nói .

Kháng cự cũng không xong, bà chỉ có một, chúng đến ba thằng, một tên dùng tay xé toạt áo bà ra, chúng hành động không khác gì bọn thú tính, mất nhân cách. Lũ lướt trên cơ thể bà, chúng thay phiên hành xử. Mặc cho người phụ nữ đó vùng vẫy , gào thét.

Mọi thứ diễn ra ngay trước mắt nhỏ, kinh hoàng khi chứng kiến mẹ bị như thế, nhưng người lại tê cứng trở đi, không tài nào nhút nhít được. Nhỏ sợ , rất sợ, nhưng không làm được gì hết. Đôi mắt đỏ nhòe đi , gương mặt đỏ tái lại.

Sau một lúc , khi chúng đã thỏa cơn dục vọng, đẩy bà ngã xuống đất, với thân không mảnh áo, gôm hết những gì kiếm được, chúng bỏ đi.

Vớ lấy chiếc áo, tìm bà đau như thác lại, ...thật nhục, thật dơ bẩn....lũ khốn nạn.....!

Bà khóc,... cho cái khiếp trở trêu của mình, mặc lại quần áo, bà tiếng gần chiếc tủ, đẩy cánh cửa ra....

Gương mặt mất thần sắc, đôi mắt vô hồn của Phương, vẫn không ngừng rơi nước mắt. Bản thân mình cũng sợ hãi, nhưng bà vẫn chịu được, ôm đứa con gái người tê lại như sắt, lòng bà còn đau hơn. Vuốt nhẹ lên đầu nhỏ, bà dỗ trong nước mắt..-

“ Đừng khóc, ngoan nào chúng đi cả rồi...đừng sợ, có mẹ đây....., nín đi con”

Người vẫn vô hồn, không nói được một câu nào hết. Bé con quay trở về phòng, Phương không ngừng khóc cho đến khi thiếp lại. Dọn lại nhà cửa, ra chợ mua thức ăn , như việc bà vẫn thường làm. Đến tối, khi ông Minh và Long về , bà tỏ ra không có gì cả, dù tim đã hằn lên một vết thương không bao giờ lành lặn. Chỉ kể lại , nhà có trộm, nhưng may mắn , lúc đó bà và Phương đã ra chợ .

Biết chuyện ông Minh lo lắng, hỏi thăm vợ một cách ân cần.....khiến bà cảm thấy sự sợ hãi đó, cũng vơi bớt đi một phần. Đúng vậy, có lẽ suốt cả cuộc đời bà cũng không đủ can đảm để nói ra chuyện ấy.

Từ đó về sau, mọi người dần dần mới phát hiện, Phương không nói được nữa, vài ngày đầu thì không ai để , nhưng ít lâu sau họ mới phát hiện ra.

Sau lần đó, nhỏ không bao giờ cười nữa, cũng không thốt lên dù chỉ một tiếng. Biết con đã bị ám ảnh, bà đã cố gắng làm mọi thứ để Phương trở lại như trước. Nhưng kết quả vẫn là con số không. Chỉ còn biết khóc bên con, mỗi khi nhỏ ngủ.

Đi hết mọi bệnh viện, cả đông y cũng thử, nhưng họ đều cho biết rằng nhỏ hoàn toàn không bị gì cả. Sức khỏe vẫn rất tốt, không hề có dấu hiệu lạ thường.

Nhưng có ai biết được nhưng gì nhỏ đã nghe đã thấy.....(trừ bà).

Mọi chuyện cứ như thế mãi cho đến khi..... , có một người xuất hiện.....(để sau nhé). Nụ cười , tiếng nói ấy lại một lần nữa sống dậy.

Và cũng một ngày kia, trong một tình huống trở trêu, đỡ khóc đỡ cười, Nghi – nó đã tìm thấy được “một người bạn chân thật, mạnh mẽ ” – Phương, phải là nhỏ đấy.

Còn bà, từ đó trở về sau, mỗi khi ông Minh muốn gần gũi, thì bà lại lảng tránh. Nhưng tình yêu ông dành cho vợ chưa bao nguôi, nên không lúc nào ông tỏ ra giận hờn, chán nản. Ngược lại còn yêu bà nhiều hơn.....Dần dần , bà cũng bắt đầu chấp nhận....để tạo không gian của hai người bấy lâu bị vùi lấp, Phương đã quyết định ra riêng.

Quay trở về hiện tại.....

Ngay lúc này, nếu là nó, thì có lẽ hai thằng đã thắng thiên, không thì ít ra, cũng chống cự được vài tiếng. Còn Phương, tuy bên ngoài có vẻ hung dữ hơn cả nó, nhưng thật chất, nhỏ không có lấy trong người một cái gì để phòng thân cả. Vốn “ mù võ “ mà...!

Nghe tiếng hét phát ra từ phía sâu trong khu rừng , đang lừng sục từng căn một, chợt Tuấn giật mình , tiếng hét thất thanh vẫn không ngừng, lòng nóng như lửa, chạy ào về phía đó.

Phong cũng theo Tuấn, chạy rất nhanh, mong cho nhỏ vẫn ao toàn trước kia bọn này tới.

Quay lại chỗ nhỏ, với tốc độ chạy quá nhanh, thêm lực nứu ngược, xuất ra từ phía sau của thằng đang rượt đuổi, bất chợt kéo lại ,làm áo nhỏ rách hằn ra. Để lộ làn da trắng ngần, thân hình quyến rũ. Ngay cả dây áo ngực cũng hiện ra rất rõ ràng.....

Hai tên đó nhìn Phương.....! Dục vọng đã bị đánh thức.

Bịch...bịch.....

Một bước, hai bước.....càng lúc càng tiếng gần nhỏ, chẳng thể làm gì được. Cứ chúng tiếng nhỏ lại lùi, dòng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt khiếp sợ ấy.

.....

“ Không được đến gần, các người tránh ra, đ.ừ.n.g. l.ạ.i g.à.n....”

Nhìn nhỏ, cười một cách thật nham nhở, hai tay cứ xoa xoa vào nhau (Ặc..). Nhanh như cắt chúng nhào đến chụp lấy nhỏ lại.

“ KHÔNG.....uhm...m....”

Bịch chặt miệng Phương , hai tay giữ chắc lấy chân nhỏ, còn tên kia cũng ra sức ghì lại. Vùng vẫy chống cự tới cùng. May cho con Phương là đứa lì lợm, cứ thế mà ba người vằn co với nhau.

Chụp lấy cơ hội, nhỏ đập một phát mạnh thật mạnh vào bụng thằng đang giữ chặt lấy chân nhỏ.

.....Bộp.....

“ Ax....x.....”

Sự đau buốt hiện rõ lên gương mặt thằng vừa bị đá, tức điên lên...

.....CHÁT.....

“ MẸ KIẾP, ĐÂY LÀ LẦN THỨ HAI ĐÂY...”

Sau đó bổ nhào vào người nhỏ...,chợt hai tên nhìn nhau cười, rồi xoay lại phía Phương.

“ Hê...hê...hê..., đáng lẽ em đã ngủ từ lâu rồi đấy, nhưng làm vậy phí thật ...!”

“ Đúng vậy, ngoan ngoan chiều bọn anh một tí, may ra tụi anh sẽ nghĩ lại”- vịnh chắc taitay nhỏ đề xuống, tên còn lại dùng chân chấn lên đùi nhỏ. Lấy khăn nhét vào miệng Phương.

“ Uhm....m.m..m”

Mạnh quá, không kháng cự nổi, nước mắt ngày một trào ra. Trước đó 4 phút.....

Kia rồi..., phóng nhanh vào cái trạch ,nơi Phương bị trói.

RẦM..!!

Bước vào trong, mọi thứ rối tung lên, những thanh kim loại rơi đầy sàn. Một sợi dây nằm lổn vọn trên nền đất với dấu dứ ra do vết khứa.

Mặt Tuấn bỗng tối sầm lại khi thấy lấm tẩm những giọt máu rơi đầy trên đất. Tay siết gông chắc lại, biến thành một con người rất đáng sợ. Hắn cũng cảm nhận được như thế.

Cả hai chạy theo những bệch đo đỏ rơi trên mặt đất lẫn bụi cỏ do vết máu thấm lại. Càng lúc thân nhiệt trên người Tuấn càng tăng. Ánh mắt không khác gì một con thú dữ đang khát máu.

Chạy được một đoạn bỗng mất dấu, ...cuối cùng cả hai quyết định chia làm hai ngã.

Phong, hấn lòng sục khắp góc ngõ trong khu rừng,.....nhưng câu trả lời lại không gì khác ngoài sự tĩnh lặng đến chết người.

“ Uhm....m....”- vùng vẫy người một cách quyết liệt.

Bàn tay dơ bẩn ấy bắt đầu lướt nhẹ trên cặp đùi thon gọn ấy qua lớp vải mỏng của quần jean, tháo bung ra khuy nút quần nhỏ. Phương lắc đầu lia lịa.

Tên phía trên vẫn giữ ghì chặt tay nhỏ, miệng cười đều đã khi thấy gò bong đảo phập phồng nhấp nhô qua chiếc áo bé ngực.

Dời lên phía trên, thằng đó cúi xuống, mặt Phương đỏ tấy lên, muốn gào khóc nhưng không được ,nhắm tịc mắt lại..., định hôn một cách ngầu nghiêng trên ngực nhỏ thì.....

....KỊT.....

.....BỐP.....

Lôi suốc thằng vừa định hôn vào người nhỏ, nén văng ra...đá nguyên cú trời giáng vào gương mặt tên đang ghì chặt tay nhỏ, khiến thằng đó suyễn niễn, nhào rạp xuống đất.

Tiếng đến ôm người Phương đỡ dậy, nhỏ núp chặt, gọn vào người Tuấn, khóc nức nở , vai run cầm cập.

Ôm lấy thân hình bé nhỏ, ánh mắt Tuấn trở nên điên dại, muốn giết chết bọn chúng khi thấy áo trên người Phương rách toét, cổ tay hằn lên đầy vết xước, chân cũng vậy.

Run cả người lên, ...lột chiếc áo mình ra, trùm vào người nhỏ. Hôn gấp vào môi Phương –

“ Đừng sợ.....anh đến rồi đây...”, vỗ nhẹ, thật âu yếm lên lưng nhỏ.

Chợt tên bị Tuấn lôi văng ra sau lưng này.....bò dậy, cầm con dao dí tới....

.....Khen.....

Con dao rơi bạch xuống, (đúng lúc thiết). Vút thẳng chân, đá dăng cái vật sắt nhọn ấy. Chưa dứt, hấn còn nắm xén xẹt áo thẳng đó lên, đập liên tiếp, bầm dập cả mình mẩy (Amen! Tội nghiệp,....tội nghiệp....!).

Bé nhỏ ngồi xuống góc cây, Tuấn quay trở lại phía hai con sói ấy. Bằng cặp mắt như muốn xé xác, nuốt gọn chúng vào bụng. Phải nhìn không khác gì cọp săn sói (.....!), Lôi xệch thẳng vẫn còn đang chóiang vánh với cú đá lúc này, đánh một cách không thương tiếc. Đáp cho hai thằng nhừ tử.

Lại một cái đập nữa vào bụng, Phong xử ngon ơ thẳng đó. Nhưng có vẻ Tuấn ra tay rất ác, vì bây giờ tên này đã nổi cơn thịnh nộ rồi đánh túi bụi, giờ đây, tên đó thân rã đầy máu. Nằm bẹp dưới nền đất.

Ánh mắt sát lạnh lên, chồm người xuống,-

“ Tay nào chạm vào cô ấy..?”

Run phát khiếp, người lấm đầy máu, cầm cập tỏ vẻ vang xin . Vẫn như vô hồn. Lạnh lùng lên tiếng-

“ CẢ HAI ÀH ”

Thế là.....RẮC...

“ Á.....Á.....A.....Á.....AH.H.....”

Tiếng hét khinh khỉnh, thật sự quá dã man, nhưng bản tính của tên này , vốn đã như vậy từ trước đến giờ. Một khi mất kiểm soát, thì không ai ngăn cản được nữa. Chạm vào người Tuấn yêu thương nhất, thay vào đó là một án tử hình.

Sợ xanh mặt khi thấy đồng bọn bị xử một cách man rợ, bò dậy lồm cồm , lau đầu chạy thật nhanh khỏi chốn này.

Bất giác phát hiện, Tuấn định rượt theo thì hấn ngăn lại (gan nhỉ.....!), Xoay qua trừng mắt nhìn Phong..... Cách có thể khiến tên này dịu lại chỉ còn..-

“ Phương quan trọng hơn đây”

Dần dần đôi mắt ấy cũng không còn căm phẫn nữa, vội quay lại chỗ nhỏ. Sau đó, hấn đẩy tay vào vai Tuấn..-

“ Tao quay lại báo cho Nghi, mày mau bế Phương về, vết thương không nhẹ đâu”- Dứt lời rồi bỏ đi.

.....

Tuấn ngồi xuống cạnh người Phương, nhỏ đã ngất đi lúc nào không biết, khẽ nâng đôi tay yếu ớt, mông manh ấy. Hằng đầy vết cắt, lòng đau đến không thở được. Đưa tay vuốt lên trán nhỏ ,vốn đã ước dầm mồ hôi, gương mặt hồng hào còn đâu mà thay vào đó, vẻ sợ hãi tím tái hằn đi. Đẩy người Phương ôm chặt vào, một giọt nước mắt rơi xuống....

“ Tất cả là do anh.....!”

Lần đầu tiên, biết thế nào là đứng trên bờ vực thẳm, và cũng là lần thứ hai Tuấn khóc vì phụ nữ. Tận trong con tim , nỗi sợ hãi cô đơn ào đập lên người Tuấn. Đúng vậy, bây giờ điều tên này sợ nhất chính là đánh mất nhỏ. Xốc nhẹ nhàng Phương lên, bế về.

.....

Trước cửa nhà trọ,

Một cô gái ngồi ngay trên bật thêm ,tựa đầu vào chân ,khóc thút thít.....

Hắn bước lại từ xa, âm thầm tiếng về phía nó, ngồi xuống xoa xoa lên đầu.

Giật thót người lên , ngưỡng đầu dậy, nó thấy Phong, nhào người tới ôm chầm lấy hắn ào lên. Dỗ dỗ trên lưng nó, hắn nhẹ nhàng nói..-

“ Nín đi , đừng khkóc nữa, Tuấn đã kiếm được Phương rồi..”

Đẩy người ra, đôi mắt căng lên như bong bong-

“ Thật hả, anh không gạt em chứ, họ đâu rồi.....đâu đâu ,ở đâu...”

Cuống cuống loạng choạng lên, quay đầu tứ hướng, mắt nhìn đảo đảo, tay vẩy vẩy liên tục người hắn.

Bình nhẹ lên đầu nó, hắn thở dài-

“ Đây, đây...bình tĩnh, Tuấn đang đưa Phương về”

Ngạc nhiên hỏi-

“ Thế bọn anh tìm được nhỏ ở đâu vậy, có chuyện gì xảy ra với Phương không?”

Sực nhớ , nó liền ngồi thụp xuống, nắm lấy hai cổ áo của Phong dằn lại. Nhìn thật lâu vào mắt nó, thật sự lúc này hắn không biết phải giải thích như thế nào cho đáng.

Chẳng lẽ lại nói Phương bị người của cha Tuấn *** hại sao, rồi chắc chắn, đâm ra nó sẽ thất vọng, thế thì nguy mất. Rồi bùi nhùi như đóng đất trong đầu, hắn bó tay với nó. Cứ thế mà giả điên ,im im vậy. Chợt , hình như đợi lâu quá , mắt kiên nhẫn nó hàng giọng lên hỏi lại thì.....

Từ phía xa xa, thấy hai chiếc bong đang tiếng về gần khu trọ. Phát hoảng khi thấy người đó là con Phương, lại còn trong bộ dạng rất thảm, áo quần xộc xệch, tay chân đều nhẵn đầy vết thương.

Khóe mắt nó cay cay khi thấy nhỏ bạn như thế, chạy nhanh đến chỗ Tuấn, mặt nó kinh hoàng lên-

“ Sao s... sao lại thế này.....Phương ơi...hức...hức...” Tại một nơi nào đó , rất quen thuộc

Mọi thứ trở nên mờ mờ ,ảo ảo. Cả tay chân đều trở nên đau rát.

.....Mở chòang mắt, nhỏ từ từ ngồi dậy.

Vừa nhấp nhô được một chút , thì Tuấn từ trong bếp bước ra, ghì vai nhỏ xuống lại, gương mặt lạnh như sắt..

“ Đừng cử động, em sẽ khiến vết thương hở ra đấy “

Sau đó, ngồi bịch xuống giường cạnh nhỏ. Đầu cúi xuống úp vào hai tay, như đang nghĩ gì đó. Nhận ra được cảm giác rất quen thuộc, đúng rồi đây không phải là căn phòng quen thuộc của nhỏ sau.

Nằm trên giường, đầu nghiêng qua nhìn Tuấn, lòng chợt ấm hẳn lên, không còn cảm giác sợ hãi như lúc này nữa. Thật yên bình. Nhẹ nhàng ngồi hẳn dậy, vòng tay ôm lấy hông, tựa đầu vào lưng Tuấn. Nhỏ nói với giọng yếu ớt, mềm dịu..

“ Em không sao cả, anh đừng như thế..”

Dúi dúi chiếc mũi của mình vào lưng Tuấn, nhỏ cựa quậy, siết chặt đôi tay hơn. Buông tay xuống, quay người lại, Tuấn kéo Phương vào lòng, nhưng vẫn không nói tiếng nào.

Thời gian cứ như thế , dừng lại. Vòng tay ấy....để cảm nhận được nơi có thể tựa, một bờ vai. , nhắm nghiền đôi mắt lại.

Vòng tay ấy...hơi thở ấy, cả thân nhỏ bé...

Dời ra, đưa tay vuốt lên đôi má của nhỏ, Tuấn nghiêng đầu....

“ Xin lỗi em...” - Một nụ hôn lên trán.

“ Xin lỗi em..” - một nụ hôn dời xuống mũi.

“ Xin lỗi em.....” - một nụ hôn cạnh má trái.

“ Xin lỗi em.....” - một nụ hôn phía bên phải.

“ Đừng rời bỏ anh...” –một nụ hôn nồng ấm lên làn môi ấy.

Nhìn sâu vào mắt nhỏ, lướt nhẹ hai hàng nước mắt trên khóe mắt Phương,.....Từ từ môi tiếng gần lại lần nữa....

“ Anh Yêu Em “.

Nụ hôn thật nhẹ nhàng , nâng niu,..... hơi nóng trên cơ thể ngày loan tỏa , khiến đôi tay mỏng manh ấy, vòng qua, quấn lấy cổ người con trai đó.

.....Dần dần ngã xuống.....

Mọi chuyện, tiếp theo sẽ diễn ra thế nào...?

Nghi (nó), hấn, Tuấn và Phương..... trên suốt đường về ,chuyện gì đã xảy ra giữa bốn người họ.....

Tiếp theo, Tuấn sẽ xử lí ông cha “yêu quý” của mình ra sao...?

Mọi người đón xem những tập sau nhé !

23. Chương 23

CHÁP 24

Suốt dọc đường về, trên chuyến tàu lửa, ...mặc dù những thắc mắc trong nó ngày càng nổi dậy, mọc đâm tùm lùm lù xù bù lên, nhưng nó lại cảm thấy sợ, vì từ chỗ khu trọ ,sau khi nó giúp phương thay ngay ngắn lại bộ đồ và lau vết thương cho nhỏ, thì tới ra bến , rồi cả lên xe ,Tuấn không hề buồn Phương ra dù chỉ một phút. Phải, đúng vậy, đôi tay ấy cứ ôm chặt người nhỏ, gương mặt trở nên rất lạnh lùng, băng giá. Khiến cho ai cũng có cảm giác sờ sợ (không ngoại trừ nó.)

Dãy ghế trên...

Ngồi trên xe, tay nắm, nít áo Phong, hấn quay sang nhìn nó rồi choàng tay qua đẩy sát đầu nó vào vai hấn, vuốt lên mái tóc mượt mà, nói giọng thật ấm-

” Anh hiểu em rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tạm thời đừng hỏi gì cả”

Nó không trả lời lại chỉ tựa vai người hấn, nhắm mắt mà lòng không ngủ yên. Điều chính sát nó có thể biết, là nhỏ đã bị bắt cóc , nhưng lại không tài nào hiểu được vì sao lại như vậy, chắc chắn đã có gì đó xảy ra mà nó không hề biết . Chợt trong lòng nó dậy lên một mối hoài nghi, không phải chỉ riêng Tuấn, mà cả Phong nó cảm thấy , hai người họ đang giấu tụi nó chuyện gì đấy...???

Đã về đến thành phố, Tuấn đưa Phương về nhà.....

Chỉ còn nó và hấn ở lại. Nhất quyết không chịu lên xe, đâm ra hấn phải cùng nó đi bộ trong suốt dọc đường về.....

Đang đi chợt nó dần lại...

” Bây giờ thì anh có thể nói mọi chuyện cho em biết rồi đấy, Phong”

Quay đầu sang nhìn hấn, đưa anh mắt có phần lạnh lùng lẫn hờn dỗi, không lẽ nó không đáng để hấn tin tưởng sao.

Độc được ý nghĩ trong mắt nó, hấn cũng biết không thể giấu được bao lâu....dành thủ tới đâu hay tới đó vậy (Sax..x.....tưởng khai ra..)

Thở dài một cái....

” Hừm...m....., đúng là Phương bị bắt cóc, chuyện là vậy....”

Dừng một lúc để trí óc liên lạc với nhau , dựng ra một tình huống hợp lý nhất.....

” Tuấn và bọn chúng có một vài xích mích, có thể xem là kẻ thù của nhau, nhưng không lúc nào trả thù được. Rồi một hôm ,tìm ra được nhược điểm của tên này, nên chúng mới dùng Phương để nhử.”

Mắt nó mở to tròn lên, hần càng nói nó càng thắc mắc...-

” Tại sao chúng biết Phương là nhược điểm của Tuấn, với lại hai người họ chưa quen nhau được lâu mà, lấy gì mà chúng xác định được??.”

Trời ạ....., không sao, cố thêm tí nữa, ...

” Anh cũng không rõ, có lẽ gần đây hầu như tên đó đã cắt đứt liên lạc với mấy cô nàng khác. anh nghĩ là vậy...”

Đúng thật hần không có tài dựng chuyện mà.....

Câu trả lời của Phong không thỏa mãn được trí tò mò của nó. Nhưng thật sự nó rất giận. Phương là đứa bạn không khác gì chị em ruột thịt với nó, càng nghĩ càng tức, tại sao nhỏ phải trở thành con mồi nhử chứ. Rút cuộc, Tuấn là người nhưng thế nào, lại đi quan hệ với bọn người đó.

Còn hần, chẳng phải đã bạn rất thân của tên đó sao. Vậy mà cái gì cũng không chắc, không biết, còn nói có lẽ nữa chứ.

Tính hờn mát trời dậy.

Cánh cửa nhà nó cũng dần dần xuất hiện. Dừng lại, nó quay sang dẫm một cái thật mạnh vào chân hần, quát lên-

” Em mặc xác cái tên đó, dù có là bạn thân của anh đi chần nữa. Nếu chuyện đó lại xảy ra một lần nữa với nhỏ, em sẽ phanh thay tên Tuấn chết tiệt đó đấy..”

RẦM.....(tội nghiệp...!)

Liếc xéo hần một cái, nó tung cái cửa , bước vào nhà.

Đứng bên ngoài, Phong không quay bước. Dựa lưng vào thành tường, ngược đầu lên. Nhắm mắt châu mày lại....

Phải mất bao nhiêu lần nữa đây, còn bao nhiêu câu chuyện hần sẽ phải bịa ra. Mỗi khi nhìn nó thật thà tin lời hần đến ngây thơ. Phong lại nhói lòng lên, rút cuộc cái gì đang tồn tại giữa nó và hần đây.....

.....Tình yêu.....

.....Thù hận.....

....hay Trò đùa... Quay trở lại khu chung cư đó.....

Nhè nhẹ trên người Phương, Tuấn nâng đôi tay nhỏ nhắn ấy, nhìn mà xót cả lòng. Chẳng khác nào ngàn kim châm vào con tim Tuấn. hôn lên những vết thương ấy, dời lên trên.....

Bàn tay lươn lướt trên cái thân thể đã dẫm ướt mồ hôi, xoa dịu lên bầu ngực ấy, nghiêng xuống vào tai...-

” Anh không bao giờ để chuyện ấy xảy ra lần nữa.....anh yêu em...”

Những cử động nhịp nhàng di chuyển, trán lấm tấm giọt hơi, nhỏ nhắm nghiền mắt , hơi thở phàm phộc.

Xen kẽ lấy đôi tay mình với nhỏ, Tuấn hôn Phương một cách mãnh liệt, nụ hôn nóng như lửa đốt, cuồng lấy lưỡi nhỏ không ngừng, khiến gương mặt Phương bỗng trở nên tê dại, đỏ ngất đi.....

Dời tay xuống , ép chặt hai chân nhỏ vào hông mình ,nâng lên. Tuấn ghì chặt người nhỏ xuống ,ôm trọn cả thân thể nàng. Rồi tiếp tục “cuộc chiến” (tự hiểu)

Đau lắm chứ, ứa cả nước mắt ra, thật sự nhỏ hơi có phần ngạc nhiên, đông tạc của tên này có phần gấp rút, thô bạo.... Bấu chặt tay vào vai Tuấn, Phương thở hổn hển nói...-

” Đ.a.u... q..u.á”

Không đáp trả lời nhỏ, vẫn tiếp tục. Ngày lúc một nhanh, lâu dần sau đó, đột nhiên thì thào vào tai nhỏ, đôi mắt có phần ướt ươn ướt.....-

” Tuyệt đối đừng rời bỏ anh.....”

” Không bao giờ được phép buông anh ra.....dù có chết.....”

Gương mặt đỏ dần lên,... nhận ra được cái gì đó ẩm ướt trên má Tuấn, Phương đưa tay vịn chặt khuôn mặt đó lại, kéo nhẹ xuống, chủ động hôn vào môi thay cho lời đáp của mình.

Choàng tay , ôm chặt cổ Tuấn, nhỏ nắc lên từng tiếng.-

” Chết cũng không”

Hôn lên trán nhỏ, vuốt mái tóc mềm mượt ấy, chợt lòng cảm thấy niềm hạnh phúc được thấp sáng, nở nụ cười mỉm.....-

” Ngoan lắm.....”

Hết giật rồi khóc.....

Hết khóc rồi cười.....

Hai tên gốc này thi nhau tửm tửm (nhỉ nhảnh ớn !!!)

Thấp trong đêm tối, hơi ẩm và sự yêu thương , được hòa huyệt giữ hai con người này.....

Tối đó, về đến nhà, dù người đã mệt rã ra. Nhưng Phong vẫn thức trắng với đóng giấy vụng trên bàn hần. Cặm cụi xem xét, kiểm tra lại từng tài liệu..... chỉ còn một ngày nữa là cuộc họp sẽ diễn ra. Nhất định không thể sơ xuất.

Mặc khác, còn phải đau đầu bức tốc với nó. Thôi rồi không khác gì giận cá chém thớt. Nhưng thật sự hần cũng cảm thấy lo cho tên bạn mình và Phương. Ông Cường không phải kẻ dễ dàng chịu thua.....

Sáng hôm sau....

.....4 giờ 30 phút.....

Cựa quậy người ,đôi mắt mở dần. Thở một tiếng thật nhẹ, với tay ôm lấy người nằm bên. Ngược lên, nhẹ nhàng hỏi.

-” S.ao an.h dậ.y s.ó.m t.hế.”

Đang suy nghĩ gì đó chợt bị tiếng Phương làm thất tỉnh lại....

Vuốt đầu nhỏ, Tuấn nghiêng người xuống hôn vào mà Phương..-

” Anh làm em thất giât àh....”

” Uhm...m...m...hông có...”- Nũng nịu nhìn yêu khôn siết.

Không dựa lưng vào thành giường nữa, Tuấn lui dần, nắm xuống, ôm choàng lấy người nhỏ.

Lúc này trong đầu chợt nhớ đến chuyện hôm trước, lắc lư tay Tuấn, giọng có phần thắc mắc lẫn tra khảo....-

”

Mọi chuyện liệu sẽ ra sao.?

Tuấn sẽ rơi vào tình thế nào đây.....!

Còn nó và hần.....

Mọi người chờ xem chấp sau nhé!

24. Chương 24

CHÁP 25

.....

Ngồi thẳng người dậy, xoay lại, đặc thân đè lên mình Tuấn, Gương mặt Phương trở nên nghiêm túc hẳn đi...(có nghĩa tỉnh ngủ rồi đấy...!)

“ Anh đang giấu em chuyện gì phải không...?”

Dù rất muốn hỏi thẳng, nhưng cái nhỏ cần lúc này là sự chân thật của Tuấn. Đúng vậy, Phương muốn không cần phải hỏi, mà muốn tên này tự giác “ thật tình khai báo” ra.....

Nhìn thẳng vào mắt Tuấn, khiến cho tên này trở nên bất động

Rồi sau đó, Tuấn cũng dừng bình tĩnh lại, đưa lên nắm chặt hai cánh tay nhỏ, lạnh lùng nói.....

“ Thật sự em muốn biết sao ?”

“ Đúng vậy”

Dứt khoát trả lời, đôi mắt không hề lãnh tránh cái nhìn buốt giá , lạnh lùng của Tuấn.

.....

Nhìn nhỏ một hồi lâu , mắt nhắm lại , thở dài một cái rồi đẩy tay ôm đầu nhỏ vào, giọng trầm ấm ..-

“ Anh không có được một cuộc sống như người bình thường”

Tay vuốt tóc nhỏ..... Tuấn nói tiếp..-

“ Được sinh ra trong một gia đình... , àh không,... không đáng được gọi như thế.....”

Kể lại tất cả những gì tên này đã trải, đã phải chịu đựng....., phải không giấu bất kì điều gì về bản thân mình hết. Một cuộc sống đã sớm tắt đi những tiếng cười chân thật , mà thay vào đó là phải cười xuôi với đời.....

Một tuổi thơ không đáng được gọi như thế, đã lấy đi tất cả những gì của một đứa trẻ vẫn còn trong độ tuổi long nhong , chơi đùa.

.....

Sống với lớp vỏ bọc bao quanh, một niềm tin chưa bao giờ được tồn tại..... Tất cả đã trở nên khép kín..!

.....

Tựa đầu vào người Tuấn, dòng nước mắt lãnh dài, theo đó mà rơi, xuôi dọc theo thân thể người bên dưới.

Đúng là đồ ngốc, thật quá vô tâm – ích kỉ . Tự trách bản thân mình , có khi nào nhỏ chủ động tìm hiểu về gia đình Tuấn ...? – Không.

Chưa bao giờ nhỏ quan tâm điều đó, trong đầu lúc nào cũng chỉ mung lung...

....

....

Cứ thế, hàng ngàn hàng vạn câu hỏi dăm chồi trong trí Phương. Chưa bao giờ nhỏ nghĩ đến vấn đề này....

Đúng thật là một con ngốc.

Chồm người dậy, Phương hôn phớt lên môi Tuấn, giọng run run –

“ Em xin lỗi....”

“ Em chỉ biết mỗi tình yêu mà không hề biết rằng điều gì đã khiến anh tồn tại....”

“ Em là một đứa ích kỉ..”

Khóc khút khít bên vai Tuấn, vỗ nhẹ lên đầu nhỏ, Tuấn mắng yêu..-

“ Ngốc..!”

Nhỏ cứ thế, cúp mặt xuống, ngời run bần bật lên, nhưng không nấc thành tiếng...., một khoảng thời gian sau...

Chợt Phương ngược đầu dậy,...-

“ Anh đừng làm chuyện gì ngu ngốc nhé, đừng đầu nũa...em không muốn chuyện gì đó sẽ xảy ra với anh..”

Đôi mắt có phần hoảng sợ trong Phương.

Vuốt trán , Tuấn hôn nồng vào, nhéo mũi nhỏ, mỉm cười một cái....

“ Yên tâm ,.....em không tin anh àh..”

“ Nhưng..”

“ Sụt..!”

Đưa tay che lên làn môi quyến rũ của nhỏ, vòng tay âu yếm người Phương..

“ Chỉ cần em luôn ở bên cạnh anh....như thế là đủ....”

Tiếng sát trao nhỏ nụ hôn dài,....

Hình như nhỏ còn một điều chưa hỏi, đẩy người Tuấn ra, cặp mắt long lanh , đầy thắc mắc...-

” Em muốn.....”

” Có phải em muốn hỏi Phong là người như thế nào ?”

Nhìn thoáng qua mắt Phương, tên này thừa sức biết, thành ra cắt ngang lời nhỏ...., .Gật nhẹ cái đầu, Tuấn dịu

giọng nói..-

” Phong cũng không khác anh là mấy....”

” Cái gì..!!”

Chưa nói hết câu , nhỏ đã nhảy khấn lên, mặt trở nên kinh ngạc , đầy sững sốt....

” Thế....”

Cốc..!

Kí một cái vào đầu Phương, rồi kéo người nhỏ lại,..-

” Bây em nghe anh nói hết đã”

Cuối cùng nhỏ cũng im thinh thích, dán sát gương mặt mình vào, chăm chú nghe....

Thở một miếng...lấy hơi cái đã nào...!

” Phong là người đứng đầu một tập đoàn khá mạnh. Nhưng cũng giống anh, rất ít người biết tới vì hầu như chưa bao giờ ra mắt trong cái cuộc kí kết, trừ lúc sang nước ngoài, ”....

Nhìn nhỏ vài giây, vuốt má Phương nói tiếp..

” Em chỉ cần giữ riêng ình là được, không nên nói cho Nghi, đừng hiểu nhầm ý anh...” ” Là đàn ông, khi nào họ cảm thấy đến lúc phải nói, tự động mọi chuyện sẽ được giải quyết, nếu em muốn giúp , cái tốt nhất - hãy tin vào tình yêu giữa hai người đó...”

Phụng phịu xuống, đúng thật là nhỏ định lát sau vào lớp sẽ xả hết cho nó nghe, chưa gì đã bị tên này chặn đầu lại, nằm rộp xuống người Tuấn, suy nghĩ mơ hồ, vòng vong.... Phương thở thẽ...-

” Tại sao người đó lại là em....”

Hôn lên đầu nhỏ, Tuấn cười nói âu yếm...-

” Thật sự anh cũng không hiểu vì sao.....có lẽ em tồn tại chỉ để thuộc về anh chắc là vậy rồi..”

Giật nảy người lên, ngồi chồm dậy...., phồng má ,trợn mắt, đánh liên tiếp lên người Tuấn-

” HA, ai cho anh tự cao hả,...chết này...chết này....”

” AHA, mát mắt...!”

” ???”- Chưa hiểu ý tên đó.

” Đúng là vợ anh có khác ”- Mắt vẫn dán chằm chằm vào vật thể sống....

Nhìn xuôi theo đường mắt của Tuấn, tá hỏa hồn lên, lấy tay kéo chăn, che người lại, mặt đỏ như gấc, xấu hổ ko lồ chui....

” Á.....Á.....a anh nhìn cái gì vậy, biết ngay khỏi đây, tên chết tiệt..”

RẦM.....(xong đời em)

Một sinh vật lạ vừa mới bị ném văng ra khỏi căn phòng ấy..

.....

.....Reng.....reng.....reng.....!

Tiếng chuông vào lớp ngân vang, vừa bước vào lớp đã thấy nhỏ và tên “đáng ghét” (với nó) đang ngự trị trong ổ mình.

Lập tức chạy như tên lửa, nó ào xuống chỗ Phương, tay sờ tay xách. Kéo người nhỏ dậy, trái - phải, trên - dưới, xoay vòng vòng làm Phương đầu quay tu tử theo. Gương mặt nó hấp tấp, giọng rằng hỏi..-

” Mà này không sao chứ, vết thương còn đau không, có bị chỗ nào nặng không.....”

” STOP”

Dùng tay bịch mở nó lại, Phương nhăn vô trán nó.

” Mà này phanxơ vừa vừa thôi, chờ tao nữa.....”

Ôm nó một cái thật thân thiết.....nhỏ cười tủm tỉm nói..-

” Tao xin lỗi , khiến mày lo sốt vó lên. Nhưng tao không sao cả mày đừng lo”

” Thật sao...!”

Nhìn con bạn mà vẻ mặt nó không chút nào yên tâm. Liệt xéo, phóng tia lửa sang Tuấn, và cả hấn nữa...

Thấy thế, tên đó kêu tay hấn, có chút ngạt nhiên...ngây thơ hỏi..-

” Sao vậy, lại gây à”

Quay sang thằng bạn chí cốt, hấn thở dài, gương mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi (thức trắng đêm qua mà), nằm bẹp xuống bàn, đáp-

” Ủ, nhưng nguồn boom phát ra từ bên mày đây.....đặt mìn cho nổ vào...làm quân tao chết lây hết.”

” HA.....HA.....HA.....”- cười sặc sụa, vỗ tay vào lưng hấn...bộp...bộp...

Đôi mắt thôi không phóng điện + lửa nữa, nhìn Phương, giọng hấp tấp...-

” Thế mày có biết nguyên nhưng không..!”

” Thì.....”- mén tí nữa nói toẹt ra, may mà thắng kịp.....ngưng một lúc nhỏ -

” Vì tên ngốc đó làm rách lòng người khác nên tao bị hưởng ké đấy mà”- tay gãi gãi đầu, diễn như thứ thiệt. Ánh mắt nghi ngờ - ” Thiệt không, ..hay mày cũng giấu tao chuyện gì !!”

Hất vai con bạn, Phương tỏ vẻ hờn mát....-

” Tao mà mày cũng không tin àh” (còn gì nữa...!)

Nó đứng như trời trồng không biết phải nói gì hết, thấy thế Phương liền nắm tay nó giật giật , nhõng nhẽo...

” Mày nỡ để một người đang bị thương đứng như vậy tới hết tiết hả...!”

Sự nhớ là mình đang chắn ngang đường vào bến của nhỏ, nhanh như cắt, nó và Phương tiêng xuống chỗ ngồi.

, sự hoài nghi trong nó chợt được xóa dần hết.

Quay xuống bàn hần, với gương mặt xinh xắn, tươi rói trở lại. Nó mỉm cười làm Phong đỏ mặt. Nhìn như thế, mà lòng Phương thấy rây rứt, chỉ riêng nó vẫn không biết được sự thực, tới lượt nhỏ liếc xéo Phong bằng ánh mắt sắt thép

(chắc còn lâu...!)

Đột nhiên thấy ớn ớn luồng khí lạnh, dấy vào sống lưng..(chắc mấy bạn biết ai rồi nhỉ...)

Tiết học cứ thế mà trôi dần dần đi.....

Ca thứ 4: Môn Lí

...Bộp....bộp....bộp..

” Nào, các em chuẩn bị lấy giấy ra, chúng ta sẽ làm một bài kiểm tra nhỏ về các công thức. Cô muốn biết các em có coi lại bài trong suốt kì nghỉ không....nhanh nào...”- bà cô nói, tay cứ vỗ vào nhau lia lịa.

” HẢ, CÁI GÌ”

” SAO LẠI THẾ.....??”

” ĐỪNG MÀ CÔ ƠI....”

” Miễn bàn luận, nhanh lên nào....”- dứt khoát , với câu nói đó, bà cô khiến cho đứa nào mặt cũng méo lên méo xuống..(trừ hai tên quái đản đang ngay góc dưới kia...!)

Nó nhìn Phương.....!

Phương nhìn nó.....!

Hai đứa khóc ròng cho số phận.....Chỉ còn chiêu duy nhất....

Ngôi sao sáng , lấp lánh , lấp lánh hiện ra....ngay trong

đôi mắt của hai cô nương nhà ta.....

Nó và Phương sẽ làm cái trò gì trong suốt giờ kiểm tra đây.....?

Các bạn đón xem tập sau nhé.

25. Chương 25

CHÁP 26

BẠI TRẬN

Hai tên ngồi phía sau, cũng bó chiếu với tụi nó.

Nếu là những môn toán, anh hay các món ruột của nó và Phương thì không cần phải làm cái trò này. Khổ nỗi trời đã định, bẩm sinh hai đứa ngu ” Lí ” rồi. Đành liều một phen vậy....!

Nhanh tay rút quyển sách ra khỏi cặp mình, Phương xé toạt trang công thức , còn xé thêm một lần nữa. Chia làm hai mảnh. Nó một nửa , Phương một nửa. Nó cầm tờ giấy cũng khá nhỏ, nhét ngay dưới đùi mình, để trên ghế rồi ngồi che lên (quen quen àh nha....!).

Quay đầu sang nhỏ ra hiệu...

Tới Phương , bắt lợi thế vì ngồi bên ngoài nên nhỏ không thể làm như nó, mà nếu để phía bên trong thì sẽ rất khó coi vì hai mảnh giấy đè lên nhau. Ác chiến nó lại thuận bên phải ,thành ra nhỏ phải kiểm kê sách khác.....

Nghĩ.....nghĩ.....nghĩ.....

.....!!!

AHA.....

Phương lẹ tay lôi cuộn băng keo hai mặt ra, xé một miếng dán vào tờ giấy rồi ” ịn ” vào lưng thẳng xấu số ngồi ngay bàn phía trên phía ,bên cạnh nhỏ Mai. Con bạn lắc đầu chào thua hai đứa, lòng cũng cầu độ cho tên ngồi cạnh mình...(Nam mô...nam mô....!)

Vừa dán xong, cảm thấy có cái gì đó là lạ trên lưng mình, tên ” xấu số ” cự quay, đưa tay sờ mó.....chưa kịp rồi...

....XOẠT.....

” Nhút nhít là ta cho thắng liền đấy, ngoan ngoãn ngồi yên, hợp tác . Chúng ta sẽ thành công trong cuộc đại chiến này.... Nghe rõ chưa...!” Lôi xệch áo trắng đó kéo ngay về phía sau, dựa lưng vào thành bàn nhỏ. Thế là mảnh giấy đã được che khuất.

Chưa hoàng hôn , đã nghe tiếng nó đèm theo....

” Đúng đây, động đây là mềm xương..”

Lời hăm dọa bay thoáng vào tai tên ” xấu số“, toát cả mồ hôi vì cái trò quái đản của hai đứa nó. Đành làm theo lời vậy, một phần trắng này cũng không thuộc bài, thêm vào đó con Nghi vốn có tiếng trong lớp. Chọc nó nổi điên, có vé đi ” Bán muối ”.

Bịch miệng nín cười trước hành động bó chiếu của hai đứa nó. Tuấn và Phong ngồi run đùi, cười khinh khinh, chờ xem hai cô em bé nhỏ của mình sẽ bày thêm cái trò gì nữa đây.....

Quay sang phát ra kí hiệu hoàn tất trận binh bố của mình,

Phương cười đắc thắng.....(chờ coi...!)

Nó cũng vậy.....(chờ coi...!)

.....

“Nào, sau khi cô viết xong câu hỏi lên bảng thì bắt đầu tính giờ đấy nhé....!”- Miệng nói, tay viết ngoáy ngoáy trên bảng.

” 3 ”

” 2 ”

” 1 ”

” Rồi, bắt đầu nào ”

Xoay người về phía bàn giáo viên, bà cô ngồi xuống, vắt chéo chân, tay chống cằm. Đưa mắt nhìn về phiếu điểm danh, nhìn thoáng qua lớp. Xem có đứa nào vắng mặt không...

- Nó.

- Phương.

Hành động thôi.....

Câu thứ nhất, nhìn lên bản đọc đọc.....

Khiu nhẹ nhỏ, nó lắc người qua phía bên trái, mảnh giấy được hé mở, vừa dánh con mắt xuống , vừa dất con mắt lên canh bà cô....nhìn nó không khác gì kẻ trộm. Phương ngồi run chân, một tay nhịp nhịp, một tay định lấy áo thằng ngồi trước kéo sát vào bàn mình..(Tội quá....!)

Lâu lâu liết sang nó, mắt cứ như ra hiệu

Lát mắt qua một lần, rồi một lần nữa. Cuối cùng nó cũng viết xong cái công thức của câu đầu tiên.....- Ý nghĩ bỗng phát trong đầu nó. (Sax.....có hai hàng mà dài....)

Đẩy đẩy tờ giấy nó sang Phương, nhỏ vừa viết vừa liết bà cô.

Đang copy giữa chừng tự nhiên nó dẩy nẩy, kéo tờ giấy làm bài của mình lại , lấy chân đá nhẹ vào chân nhỏ...

Nhanh như cắt Phương cuối đầu xuống, làm ra vẻ đang chăm chú ghi ghi , chép chép cái gì đó. Dáo dát một vòng bà cô dời mắt qua phía khác.

Chân đang run cầm cập, bỗng ngờ trở nên nhẹ nhõm, sau khi hoàn thành xong câu thứ nhất. Nó lại ngược lên nhìn bản lần nữa...

Đọc...đọc...đọc....

Mãi mê chép những chữ cuối của câu một, Phương giật mình khi bị nó lách tay, ...

Ngay tức khắc , nhỏ đẩy lưng thẳng ngồi phía trước lên để nhìn được mảnh giấy.....

.....dậy....dậy....dậy ...hả.....Lướt sênh sệt theo đường công thức...

Vì ngay vị trí quá đẹp, nên cả nó và Phương đều có thể thấy mà không cần giống như lúc nãy, đưa chép trước , đưa chép sau.....

Tên “xấu xố” giật thoảng người vì cái hành động của Phương, chợt nhớ ra câu này mình cũng bí, tự nhiên đề người xuống lại thành bàn.....

Đang viết ngon ơ, đột nhiên bị đức khúc, nó liếc, Phương hành. Dừng tay ra sức đẩy lưng thẳng đó lên, dẩy hoài mà không được , nổi khùng lên, nhỏ gặng từng tiếng từng tiếng một (không lớn!)-

” Làm cái trò gì vậy, muốn chết àh ”

Canh lúc bà cô đang nhìn về hướng khác, tên ngồi phía trên nghiêng đầu xuống nói thật nhanh-

” Chỉ câu hai với....”

Nhỏ nhìn nó cười cười (Má này quên khôn ghê)

Cuối người xuống, nói thật nhỏ -

Biết rồi, để viết xong mới đọc được chứ ”

Thế là tên ” Xấu số” cũng ngoan ngoãn chịu thả lỏng người ra, mặc cho Phương điều khiển cái lưng mình.

Viết viết, chép chép xong, nhỏ quay sang nó , như ra hiệu

Mở tròn con mắt lên nhìn con bạn

dễ hiểu thôi,....cái lưng là của thằng đó mà!)

Nghe theo con Phương vậy, rụp người xuống nó nấc từng tiếng rất nhỏ.....

“ phương.....trình.....dao.....động.....là.....”

Quay xuống thức...-

” BẠN đọc cái kiểu đó, tới tới cũng không viết xong câu đó đấy ”

Tốc độ lời nói càng lúc càng được nâng dần, một phút sau, cả ba thở nhẹ nhõm....

Tới lượt con Phương ngó bản,.....

Xoay đầu qua, thì thầm với nó.” Ê! động năng thể năng là cái gì, phần nào vậy, tao không nhớ..!”

Mặt ngu hết sức, ...-

” Là cái gì, cái gì là cái gì....tao có biết đâu....”

Trời ạ, ngồi chờ hai con này, chắc chẳng phải trên vô viện sớm quá. Không chùng chừ nữa, quay hoắc xuống.....-

” Là phần 3, dòng thứ 2 trong sách đó hai má”

Muốn đập cho tên “xấu số” đó một trận, thiên thần vậy mà dám gọi là “má”. Nhưng thôi xong vụ này rồi tính...

Đẩy lưng lên dò dò dò...

Lập tức nó nhíp mông mình qua một bên, đang định nghiêng đầu xuống đọc thì.....

Chết cha, bả xuống....., hồn đũa nào cũng bay khí thế lên. Xuống đâu không xuống lại ngay đây tụi nó nữa chứ, bả ác thật.

Người run cầm cập, nó liền xích người qua bên mảnh giấy, vừa mới nhích mông lên thì ngọn gió từ đâu thổi đến khiến mảnh giấy bay vèo xuống dưới đất....(ai mượn ngay hướng cửa sổ chi).

chân vơi với theo hướng mảnh giấy rơi, nhưng ngẩn quá không tới.

Đang ngồi ngụy trang ình, chợt thấy người nó đông cứng trở lại, Nhỏ ngạc nhiên quay sang hỏi nhỏ,...-

” Sao vậy mày ??” Gương mặt nó như muốn mếu máo ra, con mắt liếc liếc theo hướng tờ giấy.

Theo đường đi của mắt nó, Phương nhìn....nhìn....nhìn....

Nhanh như cắt dới chân ra đập mảnh giấy lại nhưng..... Bước chân bà cô càng lúc càng gần vậy mà mảnh giấy lại nằm chình ịch ngay chính giữa dãy tụi nó và phía bên kia. Mồ hôi mồ kê đổ rả ra hết người Phương và nó. Tóc tai bợ phờ dựng ngược lên trên....

Từ nãy tới giờ chứng kiến những hành động ngốc nghếch của tụi nó, Tuấn và Phong bịch miệng nén cười đến đau cả ruột.

Thôi coi như cứu bồ vậy, dang cái chân dài thông lòng của mình ra, Tuấn dè lên mảnh giấy, lê kéo nó vào trong phía chân bàn mình. Sau đó tới lượt hắn, đá mảnh giấy vào góc trong cùng, dúi nhét nó , sẵn tiện “ Xóa Sổ “ luôn.....(Chơi ác....!)

Định bụng rằng phen này chết chắc, chợt nhỏ ngược xuống thấy mảnh giấy, không cánh mà bay, biến mất, lòng như được giải thoát, quay sang nó, nhìn bằng ánh mắt long lanh mà báo tin vui

Cứ thế mà hai con định thần trở lại, nhưng không hề hay biết hai vị ân nhân đó là người nào.

Bà cô lướt gần tới dãy cuối, nhanh tay phụ con bạn, nó nắm kéo cái tên “xấu số” đó ghì lại. Chờ vài giây mới buông tay.

Ba tiếng dần tới cái bàn của tụi nó, nhìn thoáng qua.....không có gì khả nghi cả, tới bàn tiếp theo.

Thật không ngờ từ lúc bả chép xong đề cho tới giờ chỉ mới hơn có 5 phút mấy ,vậy mà giấy của hắn và Tuấn đã ập đầy chữ ra. Cả hai ngồi run đui, cười thích thú với những trò quái đản của các cô bồ mình.

Nhìn hai tên đó, bà cô mỉm cười với vẻ hài lòng, sau đó quay lưng bước lên, ...sang dãy khác.

Cứ tưởng quan tài đang mở rộng chờ đón tụi nó chứ, đưa tay vuốt dây mồ hôi trên trán, người nó như vừa bị chích mấy kí điện vào. Quay sang nhìn nhỏ, mắt như muốn nói...-

“ Trong cái may cũng có cái xui may...!, mắt tờ giấy rồi, coi như lũng giấy câu này đây...!”

Quá hiểu vấn đề, Phương gật gật đầu, xem như không tính câu này vậy, nhìn lên bản đọc hai câu hỏi còn lại.

Số hai đứa này cũng hên nhỉ, đâu đâu không có, hai câu nằm ngay trước mắt cả hai..... “ Bingo”

Đúng vậy, đáp án là cái lưng, nhanh như sóc, Phương dùng tay đẩy thẳng đó lên, cả ba hợp tác rất nhịp nhàng, đứa chép, đứa ghì, đứa che.....

Thằng đợi, con xong, con chép.....

Một lát sau, ai nấy cũng đều hoàn thành mỹ mãn câu 4.

“ Cố lên, còn một ải nữa thôi”

Nó nhìn Phương với ánh mắt đầy nhiệt huyết, nhưng có điều câu cuối hơi dài....

Mãi lo chép mà Phương và nó quên phất thẳng phía trên. Cứ như lúc này, tên cà chớn đó lại dựa cái lưng xuống bàn, ngăn không cho tụi nó viết nữa. Muốn qua cầu đành đục lốt vậy, nó nhẹ giọng vỗ vỗ lưng tên “ xấu số” ...-

“ Đây, không thấy thời gian gần hết àh, chép nhanh nhanh rồi sẽ đọc cho”

Nhỏ cũng đang trong tình trạng hấp hối với thời gian, nên lấy tay đẩy cái lưng đó cùng với tất cả những nội công của mình.

.....xọt.....xọt.....xọt.....

Cuối cùng đứa xong trước nhất là con Phương, nhỏ vốn là người dày tình nghĩa mà (Ặc...), nên nhẹ nhẹ canh lúc bà cô ra của hóng mát, nhỏ liều mạng đưa tờ giấy bài làm mình cho thẳng phía trên, giọng hối thúc...-

“ Nè, lẹ đi, bà vô là chết cả lũ đấy”

Chộp nhanh lấy tờ giấy của Phương, tên đó cầm đầu cầm cổ chép như điên, nó cũng đang chạy đua với thời gian như thẳng đó.....

Má ơi!

Bà cô quay vô lại rồi.....mặt nhỏ tím tái đi, tay vỗ vỗ lên lưng tên “ Xấu số” đó-

“ Trả đây,...trả đây...bà vô kia.”

Có chết cũng không, cứ cúi đầu viết lấy hóay, chợt bà cô hứng chí ,bước về dãy tụi nó lần nữa, Không chờ được nữa, nó dương tay nắm lấy áo thẳng đó, giúp nhỏ giật tờ bài làm lại, tên phía trên cứ...-

“ Chút nữa,...chút nữa còn mấy chữ àh...”

“ Không là không đưa đây...”- Giọng Phương bắt đầu nổi giận, tay cũng nắm lấy áo tên “Xấu số” đó.

Hài xong rồi..! vừa ngừng bút, định nhanh tay ném tờ giấy ra sau, trả cho Phương, đang cầm đột nhiên mũi ngứa. Hắc hơi một cái, ...

Trở trâu, nó và Phương cũng đang nắm kéo áo thẳng này.....thành ra.....

.....Hắc...xì.....

.....Xoet.....

.....

.....!!!

Hàng ngàn hàng vạn con mắt nhìn về phía ba vật thể đang bất động kia...

Tới nước này thì...

“..HÁ....HÁ....HÁ.....”

“.....HA.....HA.....HA.....”

Hắn và Tuấn không nhịn nổi nữa, cười phát ra, lớn khinh khảng khiến cho cả lớp đang ngạc nhiên hình ba củ khoai đó cũng giật lay người lại.

Cha mẹ ơi...!, thử hỏi trên đời , có ai quay cóp lại rơi vào tình thế dở khóc dở cười như hai đứa tụi nó không !!(tình luôn thăng “xấu số” nữa)

Làn da nâu rám sau miếng vải ấy, lộ hẳn ra. Trên tay nhỏ vẫn còn vương vẩn mảnh vải vừa mới ra lò sau cái tiếng “ xẹt ” đó. Mặt nó không khác gì Phương, trắng hồng đáng yêu đâu không thấy, mà chỉ thấy một màu xanh xanh chình ìn trên mặt.

Phen này “game over” thiệt rồi.

Chỉ tội cho thằng ngồi trên, vừa bị phạt, vừa phải chi cho cái áo mới nữa.

Sức hai con này là sức người hay sức trâu không biết .Nắm cái kiểu gì mà xé toạt luôn áo trắng nhỏ ra.

Ba đứa đứng tim, tay run cầm cập, mắt long lanh như nước nhìn bà cô đang tiếng về phía mình.

Vật chứng vẫn nằm nguyên trên hiện trường.

Tay nó là mảnh công thức

Tay Phương là miếng vải kia....

Tay tên “xấu số” là mẫu giấy ghi tên nhỏ.....

Sừng bắt đầu mọc trên đầu bả, chịu hết nổi với cái đám này, gân nổi sung sụng lên, hít một hơi thật sâu....-

“ C....c.á.c. ..e.m... c.á.c .e.m...”

Nhắm tẹt mắt lại như biết chắc chắn bả sẽ làm gì(nó và Phương)...

“ XUỐNG PHÒNG GIÁM THI NGAY CHO TÔI...I....”-

Tiếng hét khinh điển của con quái vật trong bả đã trỗi dậy....

Muốn thủng cả lỗ tai, ...riêng hắn và Tuấn vẫn cứ ngồi thế mà cười, hơn nữa càng lúc càng lớn .

Máu đang sôi trong người bà cô chưa chìm xuống, lại thêm cái kiểu cười đáng ghét của hai tên đó. Ấn tượng lúc nãy chợt biến mất, quay xuống bàn hai tên này, bà cô rằng giọng nói-

“ Hai em cười cái gì...có gì vui à...”

Tuấn cứ ôm bụng cười nắc nẻ, nước mắt như muốn chảy ra,...-

“ Vì vợ em diễn hài hết sức...”

Hắn đệm theo...

“ Đúng quá chuẩn...”

Cả lớp há hốc mồm , trố lòi con mắt ra trước câu nói của hai tên đó....(không ngoại lệ tụi nó)

Bắt đầu xào xáo lên...!

ẦM.....

Đập mạnh tay lên bàn nó và Phương..

Gân xanh thay phiên nhau nảy nỏ, ...như đã điên lên tới đỉnh ,bả bùng nổ ra....-

“ Cả 5 người đều xuống hết”

Cứ thế mà ba gương mặt méo máo lê lếch theo bà cô già, còn hai tên kia vẫn tỉnh queo như không có gì cả, ung dung đúc tay vào túi đi theo phía sau tụi nó,...

Đám con gái láo nháo lên....đưa ánh mắt căm ghét lẫn phần nộ nhìn tụi nó.

Vừa bước ra ngay khỏi cửa lớp, hấn đưa tay vuốt đầu nó,....-

“ Kĩ năng quay cóp của em là con số không nhỉ !!”

Tuấn cũng y chơn, nựng má Phương một cái...-

“ Em làm xém anh nhập viện vì cười đầy ngốc...!”

Giờ lúc này còn tâm trí đâu mà đực mà kí hai tên này nữa, hồn bay mất rồi còn đâu. - không hện mà gặp, hai đứa nó có cùng ý nghĩ....

Nói tới nói lui chỉ tội cho tên ngồi cạnh Mai, đúng “xấu số”, thân tàn ma dại mà còn phải đúc đầu vô ổ tăng ca môn lí.....(Tác giả xin chi buồn...!)

Khóc ròng rã cũng không có ích

....Phòng giám thị.... Xuống đến đó, cả đám tụi nó sẽ bị xử như thế nào đây.....??

CHÁP 27

THÂM KẾ (^~^)!

(Phần 1)

RẦM.....

“ Các em giải thích chuyện này thế nào đây”

Nhìn một lượt từng đứa từng đứa một, bả đáp lại ngay hướng tụi nó....

“ Nghi , Phương không phải thành tích của các em rất tốt sau, hai em làm tôi bất ngờ đấy”

Giọng quát nhẹ, pha chút mỉa mai, quay sang tên “xấu số”

“ Còn em nữa, gan đến để cả bài lên bàn mà chép àh”

RẦM...RẦM....

“ Các em có còn xem tôi ra gì không hả”- Cơn thịnh nộ bộc phát, mắng xối xả vào ba củ khoai đó.

Sợ.....ừmmmmmm, không nó không sợ bà cô, cái nó sợ là tiếng học thêm sau giờ chính. Phương cũng nghĩ vậy, bắt nhỏ dánh con mắt vào đồng công thức quái quỷ đó thì không khác gì giết nhỏ .

Nhìn hai gương mặt của tụi nó, chù ị xuống một cục, đáng yêu khiếp, chỉ muốn hun mấy cái vào đó thôi .(Sax.....đi tới đâu cũng nghĩ được, hai tên cà chớn này...)

Nhìn trừng trừng tụi nó một hồi, bà cô thở dài một cái.....-

“ Không nói nhiều nữa, xem như đây là lần đầu , tôi không tri cứu...”

Mặt hướng hờ nhìn bà cô, lòng vui phấp phới thì...

“ Thay vào đó , cả ba em phải tăng tiếng sau giờ học, khi nào thuộc lòng công thức mới được về. Xem như cảnh cáo, các em sẽ bị phạt như thế này đến khi nào có tiết kiểm tra cuối tuần.”

“ HẢ....cái gì..” – đồng thanh hưởng ấn...(ba đứa, chắc các bạn biết rồi nhỉ...!)

Tên “xấu số” lên tiếng –

“ Đừng làm vậy cô ơi, tha cho em lần này đi....”

Liếc xéo một cái...-

“ Riêng em vậy còn nhẹ đấy, tuần trước, cả lần trước nữa, hai lần liên tiếp em không thuộc bài. Nhắc mớ nhớ, lập tức xuống phòng giáo vụ ngay cho tôi. Hôm nay tôi sẽ làm việc riêng với em”

Mặt xanh như tàu lá chuối, thôi rồi, càng khấn càng tiêu.....khóc cho số đen đủi , đụng phải hai con “ tình tình” này.

Sầu thú vị ruột, lếch ra khỏi phòng giám thị, đi trong cái tướng nhìn muốn đâm đầu , xuống ruộng - xuống ao. Tác phẩm của con Phương và nó đúng thiệt “ quá ấn tượng”.

Quay trở lại với tụi nó....

Gương mặt đứa nào cũng méo lên méo xuống, nhăn như khỉ ăn phải ớt. Thấy nó như thế, hấn cũng không nở lòng, lạnh lùng lên tiếng...

“ Em sẽ giúp Nghi đạt được số điểm tuyệt đối trong kì kiểm tra lần này”

Hướng mắt về phía hấn, vẻ mặt bả có phần không tin, nghĩ mung lung một hồi, tính ra bà cũng không lỗ gì, nghiêm túc nói...-

“ Được thôi, nhưng nếu không đạt được 100% thì cả em và Nghi đều phải chịu phạt đấy, không chỉ một hai tuần, mà phạt cho đến kì thi cuối đấy”

Gìong vẫn lạnh băng,...-

“ Em hiểu rồi”

Vừa dứt lời xong với hấn, bả xoay qua Phương, thấy nó được cứu bồ nhỏ thấy mình tủi thân quá, phen này chết là cái chắc thì....

“ Em cũng sẽ giúp Phương”- Tuấn lên tiếng.

.....

Sau một lúc đấng đó của bà cô....., cuối cùng tụi nó cũng thoát nạn, vừa bước ra khỏi phòng giám thị.. Nó nhảy cẫ lên ôm chầm lấy tay hấn, hí hửng nói...-

“ Cám ơn anh nhiều lắm”

Như đọc được í nghĩ trong đầu nó, hấn phún nhẹ lên trán....-

“ Tỉnh lại đi ngốc, chuyện em phải nuốt sạch chúng vẫn không thể thay đổi”

Câu nói của hấn khiến nụ cười trên gương mặt nó tắc vục đi, thấy Phong như thế, lòng nhỏ đâm lo quay sang hướng Tuấn chờ mong điều kì diệu gì đó....

“ Không ,không là không”

Vâng chỉ gộp gọn 4 chữ của Tuấn đã khiến người Phương như chưa được tới nước, mềm nhũn, héo úa đi.

Tính tới tính lui, rút cuộc tụi nó có khác gì vẫn bị phạt đâu.

Mạnh con nào con nấy rửa.... Trời đã bắt đầu tối.....

Đến nhà nó trước vậy.

Dọc đường đi, hấn không ngừng cười tùm tùm một mình khiến nó điên tiết lên, quát xối xả vào người hấn. Mà cũng phải thôi, chỉ nhớ tới cái cảnh nó và Phương giật rách áo trắng đó là Phong chịu không nổi nữa, cười trố cả ra.

.....

Đứng trước cửa, hấn vỗ nhẹ lên đầu nó, cười âu yếm nói,...-

“ Hôm nay ngoan ngoãn ngủ sớm, hai ngày nữa là em phải cùng anh chiến đấu với nó đấy (í chỉ môn lí)”

Nũng nịu gương mặt nhìn yêu không hết, châu đôi mày lại, phồng má ra, nó vắn vọ...-

“ Không học có được không....nan nỉ đấy....đi mà...”

Cốc vô đầu nó một cái, tay kéo người nó lại hôn lên làn môi bé xinh ấy, giọng ầm áp....-

“ Ngoan nào, đừng bướng.....”

“ Uhm....m.....m.....m”- lắc lư người, nũng nịu không thành công chuyển sang nhõng nhẽo.

Nhưng vẫn không lay chuyển được hấn, thôi đi .

Cuối cùng nó cũng chịu nghe lời. Đột nhiên nghĩ tới chuyện hấn quay về nó không muốn chúc nào. Lòng có phần ghen tuông với Phương. Nhỏ thiệt sướng ngày nào cũng được Tuấn ở bên cạnh (phải sướng thiệt hông đó!), chả bù với nó, chưa kể nhiều lúc không hiểu hấn bận cái gì mà cứ hễ vừa đưa nó về tới cổng là đã xoay người bỏ đi.

Vòng tay ôm chặt người hấn, áp đầu vào ngực Phong....-

“ Anh ở lại với em một lát nữa được không...”

Mùi hương quen thuộc trên thân nó tỏa ra, khiến hấn chân không tài nào bước được. Ghì người nó lại, tay nâng cằm lên. Hấn hôn mãnh liệt...

Cả hai hôn nhau lâu thật lâu, nhít.....nhít.....nhít.....Nó bị hấn di chuyển đẩy sang vách tường bên cạnh. Tay tiếng xuống cái eo mỏng manh , siết chặt vào thân mình.

Tê liệt cả người lại, nó miên mang với đôi môi của hấn. Cả hai cứ cuống lấy nhau, chỉ hôn thôi mà cũng khiến nó thở phập phồn. Về mặt đồ gắt, nhìn vô cùng gợi cảm, làm hấn muốn điên lên vì đang cố kiềm chế bản thân mình.

Dời người nó ra, nhìn nó bằng đôi mắt chưa một người con gái từng được thấy. Phải, rất ầm áp, tràn ngập sự yêu thương, âu yếm. Vuốt lên đôi má ửng hồng của nó, Phong hôn nhẹ lên ...giọng thủ thủ vào tai-

“ Đừng làm gương mặt như thế, em sẽ khiến anh mất tự chủ đấy “

Hiểu được í hấn, mặt nó càng nóng hơn, dúm nhẹ vô ngực Phong mấy cái, ...-

“ Thiệt tình...”

Cười mỉm, hôn gấp vào môi Nghi, hấn xoa đầu nhỏ, nói rồi quay lưng đi ...-

“ Anh yêu em, ...thôi em vào nhà đi, ngoài này lạnh lắm..”

Hấn vừa xoay lưng , đi được mấy bước thì nó phóng áo ra, ôm chầm lấy lưng hấn, giọng nho nhỏ-

“ Em cũng yêu anh...”,

Sau đó dúi vào tay Phong một vật gì đó, rồi chạy tích vô nhà.....

Xòe đôi tay ra, thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy viên kẹo chocolate giống hệt như lần trước hấn đã cho nó. Bất giác Phong đưa lên trên, hôn viên kẹo đó rồi cười thầm.....

.....Sau đó ngược lên nhìn, chờ đến khi thấy đèn phòng nó bật sáng, hấn mới chịu về... Khu trung cư...

” Trời ơi, sao mà đã thế này, không có gì tuyệt khi được ngâm trong nước nóng...”

” Ha..a.a.a.....”

Nằm phiu trong bồn tắm, Phương hưởng thụ cảm giác say nồng với vị sôi của làn nước ấm, mùi thơm ngao ngát tử tinh dầu hoa, hòa huyên vào làn nước.....

Ngắm mình trong đó gần 2 tiếng nhỏ mới chịu đứng dậy bước ra, ngồi lên chiếc ghế nhỏ trong phòng tắm, nâng bàn chân mình lên....

” Hửm,...không còn rát nữa, vết thương liền da non rồi”

Hí hửng ,vui vẻ mừng cho đôi bàn chân đã lành lạng, trở về với cặp giò quyến rũ của mình..(Sax..x.!)

Nhỏ đâu hề biết, suốt đêm hôm qua, khi mình đã thiếp sâu vào giấc ngủ, thì Tuấn không hề chớp mắt, ngồi dậy, nâng bàn chân bé bỏng ấy lên, bôi thuốc vào vết thương đó, dùng miệng thổi khô, au thoảng rồi lại bôi lần nữa. Cứ thế mà tên này thức gần đến 4 giờ sáng, mới quay lại cạnh nhỏ để nằm.

Tên này iu vợ khôn siết nhỉ...!!!

Chàoàng lên người bộ đồ ngủ cứ như những lần trước (thói quen đáng sợ ...!), nhỏ bước ra ngoài.

Vừa ló đầu ra thôi, đã thấy tên " đáng ghét " đó ngồi chình ình ngay bên dưới chân giường.

Mới thấy Tuấn, Phương liền nhớ đến cái vụ phải thuộc lòng đóng hồn tạp ấy, tức sôi khí lên khi nhìn thấy trên tay Tuấn còn có thêm vài quyển sách dày cuộm.

Mãi lo lực lực, giở giở, quyển sách ra xem, tên này không hề để ý, nhỏ đã ra từ lúc nào, chột dưới ánh đèn, thấy cái bóng đen đen đang tiếng về phía mình. Tuấn ngước đầu lên....

Ngắm con Phương với vẻ mặt đều không tả nổi, ...nhưng nghĩ kĩ lại, học vẫn quan trọng hơn, nên Tuấn dơ tay lên vẫy vẫy nhỏ, tay kia chỉ vào quyển sách ,miệng cười toe toét...

Mới vừa hưởng thụ xong , vậy mà phải đâm đầu vô đóng sách đó sao, - Mặt nhỏ ù ị lên, đột nhiên trong đầu hiện lên bóng đèn sáng, Tuy cách này hơi bạo, nhưng tình thế cấp bách rồi. Không dùng không được.

Chột nụ cười hiểm hiện trên khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu ấy. Bước nhẹ nhẹ tiếng về góc giường....., tay đặt lên vai Tuấn, ngồi trọn cả thân mình lên chân tên này. Khiến cho làn da làn mịn màng chạm vào đôi chân của Tuấn, cảm giác điện giật tê cả người. Cái kiểu ngồi sao mà khiêu khích thế không biết , chiếc áo ngủ vốn đã ngắn cũng cỡ, vậy mà còn ngồi theo cái tướng đó, làm Tuấn có thể nhìn thấy cặp đùi trắng nõn với quần trong của nhỏ một cách dễ dàng .Tay vớ lấy quyển sách trên tay, nhỏ giật nhẹ, đặt xuống nền đất, áp sát ngực mình vào, thủ thủ vô tai Tuấn.....

" Trễ rồi, đừng bắt em học nhé..!!!.., không vui tí nào....."- Giọng ngọt như mật....chủ động hôn lên môi Tuấn.

" Đây, em định dùng chiêu này để trốn hả"

Miệng thì nói thế, nhưng tay đã vòng ra sau lưng nhỏ, ôm sát , tay kia thì lòn vô trong mảnh áo mỏng đó sờ nhẹ lên sống lưng Phương...(bó chiếu...!)

Cuối đầu hôn lên bầu ngực, khiến người Phương trở nên nóng rực lên. Như đọc được ý nghĩ trong đầu Phương, Tuấn nắm lấy đôi vai nhỏ nhắn ấy, nâng lên, xoay cả người nhỏ lại, để lưng Phương áp vào ngực mình, rồi cắn vào tai nhỏ, thì thầm cái gì đó.....-

" Kiểu này không nhảm chán đâu, còn giúp em thuộc bài mau nữa "

Vừa dứt lời, với tay nắm chiếc bàn nhỏ gần ngay phía giường kéo lại. Đặt quyển sách lên bàn, thêm cuốn tập trắng nữa, thêm một cây viết chì bấm.....chột lên tiếng..

" Nào bắt đầu học thôi...."

Mặt Phương giãn lên thấy rõ, đã quát chiêu như thế mà vẫn ép nhỏ phải vô đầu vô cái đóng này, phụng phịu, nhỏ quạo quọ Tuấn....-

" Không thích,...không chịu,...không muốn đâu...!"

Tựa người vào lưng Phương, khiến nhỏ giật nảy lên vì cảm giác âm ỉm va chạm vào làn da Tuấn.

Đơn giản ,dễ hiểu mà, Tuấn mặc áo sơ mi , nhưng nút thì không một cái nào thắc lại.

Cuối gần vào tai nhỏ...-

" Ngoan nào, không khó đâu...một ngày chỉ cần nhớ 1 công thức là được...."

Cứ như bị thôi miên , nhỏ ngoan ngoãn ,nghe theo lời Tuấn, tay cũng bắt đầu cầm cây viết lên, mắt dán vào trang giấy vừa được tên đó lật ra....

" Đầu tiên là cái này, em hãy xem bài mẫu dưới đây, nhìn qua dòng ghi chú bên dưới...anh sẽ đưa em một đề tương tự.....làm thử xem nào..."

Đầu như muốn vỡ ra vì giọng nói trầm ấm đó, lại còn thì thầm vô tai mới chết chứ, gợn da gà cả lên.....

Như đúng theo lời Tuấn ,nhỏ nhìn vào đó, cố gắng tập trung đầu óc mình, rùi cầm bút lên, giải bài Tuấn vừa mới viết.....

Chưa thấy ai ngồi học như hai tên này, con thì ngồi gọn vào trong lòng tên đó, tay viết mà người cứ run cầm cập , Thằng ngồi sau thì cứ tựa sát thân lên người nhỏ, một tay chỉ theo lời giải, một tay lại ôm cứng vùng eo bên dưới...(Quái ...!)

. ..Vài phút sau...

Cuối cùng Phương cũng giải được, quá dễ mà , công thức có sẵn chỉ ráp số vào là ra thôi.....

Hôn lên tóc nhỏ, Tuấn khen khí thế.....

” Trời vợ anh thông minh lắm...!” (Ặc..!)

” Bây giờ biến đổi một chút.....”- Tay viết hoay loáy lên tờ giấy trước mặt nhỏ, cũng là cái đề lúc này , cũng là như con số ban đầu, nhưng cách tính lại khác đi...vì Tuấn đã sửa mất một chữ trong cái đề đó.....

Sau khi viết xong, lại hôn vào má Phương, nói ...-” Nào em làm thử xem...”

.....nhìn...nhìn...nhìn....đọc....đọc.....đọc...!

Liều mạng giải đại.....

Ruột cuộc trận lắt.....

” Sai !....không phải như vậy, gốc ạ...! ”

Tuấn bắt đầu hướng dẫn cho Phương.....miệng thì giải bài nghe hay ra phết, nhưng tay lại không như thế. Tuộc sợi dây áo mỏng manh trên vai nhỏ, kéo xuống, xoa lên làn da trắng mịn ấy, giã tới nửa đường thì đột nhiên dời vị trí , Tuấn từ từ chạm nhẹ vào ngực Phương, năng bóp khiến nhỏ rên lên thốn thức, miệng thì cứ phát ra những lời giải, nhưng lại chà xát, lướt ngay vùng cổ của nhỏ....

” Lời nói đi đôi với bàn tay”

” Tập trung nào...em nhớ rồi chứ...” (Má ơi!!!! học kiểu gì quái thế ..!)

Đê mê với bàn tay của tên đó, Phương gắng gượng, cầm cây bút lên làm lại cái bài đó.....

Cứ thế mà em viết anh xoa.....kéo dài mãi đến 10 phút sau.

Nhỏ cũng qua cửa.

Cười khùng khỉnh, vuốt đầu Phương, tay kéo mặt nhỏ quay về phía mình..

.....Chụt.....

” Rất tốt, thưởng cho em đó ”

Gương mặt nhỏ lúc này đỏ như quả gấc, người nóng bừng bừng lên.....chưa hoàng hôn trở lại thì tên này đã tiếp tục tấn công....

” Giờ thì nâng cấp công thức này một chút....”

Lập lại như này, vẫn cái đề đó, nhưng Tuấn bôi mất một dữ liệu, rồi bật tiếng nói, nho nhỏ vào tai Phương...

” Bài cuối đây..”

Dở khóc dở cười xoay đầu lại nhìn Tuấn, mặt nhỏ ửng xù đi...-

” Anh đùa với em đó hả, thế này thì làm sao mà giải được.....”

Cầm vô đôi tay nhỏ nhắn ấy, Tuấn dịu dàng, chỉ dẫn

.....

Gấp quyển sách lại, không cho nhỏ nhìn công thức nữa, mà bắt Phương phải thuộc trong đầu.....

” Nào, đọc lại công thức lúc này xem...”

Được một nửa thì tự nhiên nhỏ tắt tiếng luôn,.....thấy thể Tuấn tiếp giọng cho Phương nhưng kèm theo đó là đồng hành tuộc cả áo nhỏ ra, hai tay cứ thay phiên mò mẩn khắp cơ thể .

Người như chết liệt, bên tai cứ vang vang lời nói của Tuấn, tên này bắt nhỏ phải lập lại cái câu đó.....

càng lúc Tuấn càng dữ dội hơn, đôi tay lươn lướt trên gò bông đảo nhỏ, môi hôn xuống vai thon.....

.....Một lúc sau, Phương cũng nhớ được cái công thức chết tiệt ấy. Cứ mỗi lần nhỏ quên, Tuấn lại hôn, xoa khắp thân nhỏ.

” Quay lại đề này nào..!”

Thở hổn hển lên, mặt gượng đến chết đi được, tay run run viết từng lời giải.

Bất chợt, tay Tuấn dời xuống dưới, thọt vô trong chiếc quần nhỏ nhắn của Phương, chạm vào chỗ ” nhạy cảm ấy” , làm nhỏ giật thót người lên, tốc độ viết ngày càng nhanh.....

hôn lên làn da mượt trên lưng nhỏ, bên dưới tay cũng không ngừng chà xát vào bên trong. một ngón tay di chuyển....dần dần thọt vô trong ấy..

” Áh.....a.h...ah....”

Nén không nổi, tiếng rên của nhỏ thoát ra.....

Mọi chuyện cứ diễn ra như thế....., vật vả với tên đó, Phương cố viết càng nhanh càng tốt,.....

.....Tịch.....

” Đ....ừ..n.g....đ..ừ..n.g....e.m.. x..o.n.g.. r.ồ.i....”

Trời ạ..! cuối cùng cây bút cũng được đặc xuống bàn....

Chóng hai tay lên cái bàn nhỏ, hơi thở gấp gáp trong miệng Phương thở ra.....

Khỏi kiểm cũng biết nhỏ giải chính xác, nên Tuấn không hề dừng lại, tay vuốt lên cặp đùi thon ấy, tay cứ liên tục ra vô, làm người nhỏ quăng quại lên.....

Mặt đỏ ngây ngất, trán lấm tấm hạt mồ hôi.....

Chợt Tuấn ngửa ra sau phía chân giường, đẩy Phương theo, để nhỏ ngã lên ngực mình. Đầu nghiêng xuống tai nhỏ ,...nói khích...-

” Anh nên dừng hay không đây.....” Cái tên ” dâm tặc” chết tiệt này, khiến nhỏ đêm mê tới nước đó mà còn bảo ” dừng hay không đây ”. Thân như mất kiểm soát, quay lại phía sau nhìn Tuấn, với đôi mắt mơ màng đẹp đến chết người, cuống hút của Phương,.....

.....Gần.....gần.....sát .lại.....

Cuối xuống, Phương hôn Tuấn mê miệt....

Nhìn âu yếm nhỏ, rồi mi mắt tên đó cũng nhắm lại, dần dần Tuấn đẩy người Phương nằm xuống đất, trên tấm thảm êm mượt ấy.....

Trong màn đêm vang vọng tiếng rên rĩ.....lần câu nói..

” Anh Yêu Em ”.....

Thế là tiết học đã kết thúc, ánh sáng trong căn phòng đó tắt vụt đi....

(Bó tay vậy cũng được gọi là học hả trời...!)

Ai da, thì ra, cách dạy của Tuấn là thế này. (Ặc..!).....vậy còn bí quyết của Phong thì sau.....???

Ngày mai cũng là ngày buổi họp được diễn ra.....thế là cô thư kí lại có cơ hội gặp Phong rồi.....

Để biết mọi chuyện sẽ tiếp diễn như thế nào....các bạn đón xem các tập sau nhé!!!!..

26. Chương 26

CHÁP 28

THÂM KẾ (^~^)!

(Phần 2)

[Chủ nhật]

Mặt trời vẫn chưa ló dạng, ...ngồi thẳng người dậy, quay sang nhìn chiếc đồng hồ.

Chống tay ở nệm, bước thật nhẹ xuống giường, để tránh làm nhỏ thức giấc, Tuấn kéo chăn lại cho nhỏ, cuối xuống hôn một cái thật “iu” lên trán Phương.

Rồi với tay lấy quần áo, đi thẳng về phòng mình.....

Làn nước cứ thay phiên nhau dội lên người tên này, tay vuốt ngược mái tóc ẩm ướt, một kế hoạch xuất hiện trong trí Tuấn.

Có lẽ ngày bình yên của ” ông già ” đã sắp đáo hạn....nhưng đồng thời bên cạnh đó, Tuấn lo cho nhỏ nhiều hơn. Một lần như thế, chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

...Kết.....

khóa vòi nước lại, ...thay xong xui mọi việc phiền....Tuấn quay trở lại phòng Phương, để lại mảnh giấy nhỏ lên bàn. Hôn lên môi nhỏ rồi bỏ đi mất.....

Tại Tập Đoàn KEY...

...” Cô đã làm theo những gì tôi bảo rồi chứ...”

” Vâng , thưa cứ tin ở tôi ạ.”- Đi thoáng thoát, theo sau bước chân của hấn, cô cầm trên tay cả đóng tài liệu.....

.....Cạch.....

Cánh cửa bật ra, ập vào mắt hấn là một nhóm rất đông , một số việc không hay xảy ra với KEY nên, các cổ đông đều có mặt đầy đủ trong ngày hôm nay. Đúng vậy, ngay cả ông Thế Khải cũng chính thức tham gia, dự cuộc hội thảo lần này....

Tiếng về phía dãy ghế bên trái, hấn chọn ình một chỗ ngồi khiến cho tất cả mọi người ai cũng ngạc nhiên.

Chính là chiếc ghế đối diện hướng của chủ tịch. Đó là chỗ nơi thuộc về một trong những cổ đông mạnh nhất của KEY.

Mọi người ai ai cũng nhìn hấn bằng ánh mắt kì lạ, ngạc nhiên. Cũng có người xem hấn như cái gai trong mắt. Riêng chủ tịch Lưu Thế Khải vẫn tỏ ra bình thản , gương mặt không hề chuyển sắc.

Cuộc họp bắt đầu diễn.....

” Theo tài liệu mà công ti chúng tôi thu thập, 5% lợi nhuận ban đầu khi ta kí kết, nay chúng tôi muốn thêm 2% lợi nhuận trong tư cách của một nhà bảo trợ.”

Tiếng ồn dần lắng đi khi hấn vừa cất tiếng nói. Vẫn vậy, Phong vẫn đưa ánh mắt vô hồn, sắc lạnh nhìn ông Khải, (đối đầu rồi đấy). Ngưng một lúc rồi hấn nói tiếp...

” Cho 7 giám đốc ,tôi sẽ để ngài chọn 3 ”

Thật ra, ông vẫn còn mơ hồ, việc hắn đã giữ được 5 % ngay từ lúc đầu. Chính vì thế bây giờ chỉ là thủ tục thôi, không thể sửa đổi bất kì điều gì cả, chuyện này vẫn chưa một ai biết ngoại trừ người của hắn và ông Khải.

Điều khiến ông ngạc nhiên, là Phong nắm rất rõ mọi hoạt động trong công ty. Mặc dù lần này hắn đã đề ra kế hoạch rất hủ ích, nhưng ông cảm thấy hắn không đơn giản.

Nhiều lúc ông tự hỏi bản thân. Đắc đó một lúc, ông vẫn không thể khẳng định được, vì thật chất Phong là một người có tài, Phải điều đó không thể phủ nhận.....Ngay từ lúc đầu ông đã không ngờ tới, tuy ông từng nghĩ Phong liên kết vì có mục đích, nhưng lại cho rằng mình quá lo xa. Nhưng rồi ngay lúc này đây, ông đã dần hiểu ra điều gì đó

Nay công ty gặp một số khó khăn, tới đường cùng, ông đành phải cắn răng chấp nhận vậy. Nếu không nhận sự bảo trợ của Tập Đoàn SPY, chắc chắn các cổ đông khác sẽ thay nhau rút vốn.....

Làm gì thì làm, sự đề phòng ông Khải dành cho hắn, đã bắt đầu được hồi hiện.....Tuy là một người người cha tốt, nhưng đôi lúc trong công việc, ông rất độc đoán.....không phải thuộc hạng người xấu, mà chỉ là dạng sắt thép khinh điển. Có nghĩa là, ông rất kiên quyết trong ý kiến của mình, nơi nào không có lợi hoặc để ông phát hiện được điểm yếu, có thể ảnh hưởng tới mình thì nhất định sẽ cắt ngay sự liên kết cùng nơi đó. Đúng là lúc đầu ông rất quý hắn, nhưng từ " quý" này không có nghĩa sẽ tồn tại mãi mãi.

Giờ đây, nhìn vào mắt Phong, ông Khải có thể cảm nhận được sự thù ghét, nhưng ông không tỏ ra phẫn nộ. Vốn là người có tự trọng cao trong nghề nghiệp, nên tuyệt đối ông sẽ chứng minh bằng cách đấu với Phong tới cùng.

Hắn cũng vậy, không cần một trò bắn thủ, đường đường chính chính đối mặt với ông...(Hay quá sao không đường đường chính chính với con Nghi đi.....!)

Chính vì thế con người ta mới bảo, những người tồn tại trên thương trường, đều vốn đã mang một nửa dòng máu lạnh. (không loại trừ hắn).

Ông lạnh lùng lên tiếng.....

" Tôi không thường nói "Không" "

Không khí ngày một trở nên lạnh ngắt.....khiến ai cũng hồi hộp

Chợt hắn cười đều, đáp lại...

" Chủ tịch " - " Ông nên nắm lấy cơ hội này "

" Hà...hà...."- Ông Khải nhìn hắn rồi cười rộng,(không lớn)

" Có phải cậu đang hăm dọa tôi không ?"

" Chỉ là bàn thảo"- đáp lại ngay..

Ông Khải nhìn hắn một cách thăm dò..., hắn nói tiếp..

" Nhìn về phía trước để đầu tư....Cổ phần đang tăng rồi...Nếu chúng tôi rút lui không làm việc cho KEY nữa ...Những người nắm cổ phần sẽ phải ứng như thế nào....?..

Một phản ứng đáng chú ý."- Miệng cười khinh khỉnh, nhìn dọc bên hai phía cổ đông.

Gương mặt ông Khải bắt đầu tối sầm lại, như vẻ tức giận vẫn được nén xuống, ông cố thở ra một cái..

" Hãy nghe cho rõ đây.

Một kẻ trộm mà hắn không có cơ hội để ăn cắp gì, thật là phí lí khi cho hắn là người ngay thật"

Bị nói khích, gương mặt Phong trở nên sắt lạnh hơn, như thỏa mãn với phản ứng của hắn, ông Khải cười mỉm, nói tiếp...-

" Không cần phải có quyết định bây giờ.

Để tôi suy nghĩ về chuyện này "

Hắn vẫn chăm chú dùng đôi mắt ấy nhìn ông...

-” Ban giám đốc của chúng tôi , là những người đã làm việc chung với nhau ngoài công ty cho đến thời gian này.

Tôi nghĩ không có gì sai với việc làm chung với họ...”

Vừa dứt lời thì ông Thế Khải bất chợt đứng dậy, thấy thế, những người bên cạnh ông cũng lần lượt đứng lên theo.

Phong, cũng từ từ ngồi dậy khỏi ghế của mình, tay kéo lại chiếc áo vest đen bóng ,sang trọng và nói...-

” Thế để tôi cho Ngài một lời khuyên , chọn gì đó thì không có nghĩa là việc chọn 1 “từ” 2. Nhưng ông sẽ phải vứt một trong số họ”

Câu nói đầy khiêu khích của hắn, khiến một số người bên cạnh chủ tịch, thể hiện rõ phản ứng lên.

Mặc xác những lời nói ấy, hắn nhìn sâu vào mắt ông Khải....-

” Một là ngài chọn KEY , hay ...ngài có thể chọn những giám đốc bất tài đó.”

Một người thân cận của ông đập bàn, quát hắn...-

” Thằng kia, lấy tư cách gì mà nói thế....”

Ông Khải, cố gắng để không thở gấp, cơn đau từ bệnh cũ hình như muốn tái phát trở lại, mặt ông có phần trắng bệch ra, Hắn đang dồn ông vào góc cùng đường ư..

Phong vẫn không hề thay đổi thái độ, ánh mắt lạnh lùng nhìn về hướng ông ấy.....

.....

Rồi cuộc họp cũng kết thúc....!!

.....cộp.....cộp.....cộp.....

” Tại sao sếp gây tức giận ??”- đi cạnh bên hắn ngoài hành lang, cô thư kí hỏi, vì có phần ngạc nhiên khi chứng kiến thái độ khác lạ của hắn đối với chủ tịch KEY.

Đúc hai tay vào túi quần, ung dung mà bước, hắn cười khinh, nói...-

” Hôm nay là một cơ hội tốt , bởi vì những giám đốc khác mà tinh thần của chủ tịch cũng không tốt.”

Mặc dù không hiểu mấy nguyên nhân, nhưng chợt nhận ra, cô cảm thấy có một cái gì đó rất đắt biệt khi đứng cạnh hắn. Không nghĩ ngợi chi nữa, chỉ cần Phong muốn thế nào, cô cũng sẽ theo tới đó...., đột nhiên cô thư kí cười nham hiểm...-

” Àh,..nắm lấy cơ hội tốt ,

Tôi nghĩ Tổng Giám Đốc (ý chỉ chủ tịch KEY) sẽ cho chúng ta chữ kí vào tuần tới.”

Hắn chỉ bước và nhìn về phía trước, nhưng hình như có phần đồng tình với câu nói ấy, chợt hắn mỉm cười.

Đang đi, bỗng thoáng để ý khi cô thư kí dơ tay che miệng,....

Hắn dừng lại, xoay người hỏi...-

” Cô không ngủ vì phải chuẩn bị hợp đồng cho ngày hôm nay à ?”Cô cười đùa lại...

-” Giám đốc , tôi có thể nghỉ ngày hôm nay không ?”

Phong nhìn cô một thoáng rồi cũng gật đầu, đồng ý.....

-” Được rồi..”

Sau đó quay lưng đi về hướng khác,....một bước..hai bước..... Chợt Phong dừng lại, đầu không xoay nhưng miệng vẫn hỏi....-

” Cô tên gì ??? ” , (Sã....x tên cà chớn, lí lịch nhân viên cũng không thèm đọc)

Nghe thấy thế , cô hơi thoáng buồn, nhưng so với niềm vui thì không đáng là gì cả. Bởi vì, hôm nay, số lần nói chuyện của hắn với cô đã được tiếng triền...

Vội đáp -

” Thừa, là Hạ San Linh ạ”

Đầu không hề chuyển hướng, hắn đưa tay ra hiệu....-

” Cô làm tốt lắm, Linh, Chào ! ” - rồi đi khuất vào thang máy.

Đâu đó ngoài hành lang, có một cô gái cười tủm tỉm, (Sắp đau đầu rồi đây..)

Nhịp nhịp chân bên trong thang máy, bất chợt hắn nghĩ...

, nụ cười huyền bí chợt hiện lên.

Đơn giản, tên Phong này vốn trọng nhân tài mà, với khả năng làm việc siêu trội ấy, San Linh để lại ấn tượng tốt trong lòng hắn, là điều tất nhiên. Nhưng Phong nào biết, hắn đã vô tình đánh thức tham vọng trong người con gái ấy.

Giới thiệu nhân vật :

* Hạ San Linh : (19 t), Dáng người cân đối, gương mặt xinh, tóc màu nâu sáng, ngắn cúp vào hai bên tai, trông rất dễ thương, nước da khá trắng. Cũng thuộc dạng con gái mỏng manh. Tốt nghiệp loại Ưu rất sớm, nên đã xin vào công ty SPY làm việc.

* Tính cách: làm một người nhanh nhẹn, thông minh, khá thân thiện, Vô thì tất nhiên thuộc top 0%. Rất chung thủy trong tình yêu, không phải người xấu, nhưng đôi lúc hơi mù quáng, và ích kỷ.

* Gia thế: Là con một trong gia đình, nhà không khá giả cũng chẳng nghèo xơ nghèo xác. Tóm lại là bình thường. Không ở cùng cha mẹ, hiện cô đang sống riêng một mình ở một chung cư nhỏ. Ngoài việc làm thư kí cho hắn, thật chất không ai biết San Linh là một hacker ngầm có tầm cỡ.

Thế là các bạn đã biết được lại lịch của cô thư kí này rồi đấy, Không biết duyên phận của nó, Phong và Linh sẽ như thế nào.....???

Còn sự đối mặt giữa Tuấn và ông cha “iu quý” thì sao...?

Để biết câu chuyện tiếp theo sẽ diễn ra thế nào, mời các bạn đón xem các tập sau nhé!

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

27. Chương 27

CHÁP 29

Thâm Kế (^~^)!

(Phần Cuối)

[Chủ Nhật.....8 giờ sáng]

(Sau khi cuộc họp bên phía hắn vừa diễn ra xong)

.....Tút.....tút.....tút.....

.Cạch...

” Vàng thư giám đốc..! ”

” Đem tất cả danh sách đối tác bên RASE cho tôi ”- Giọng lạnh lùng, lên tiếng.

” Vâng ! ”

...Cạch.....

...cộc....cộc....cộc...

” Vào đi ”

Một người đàn ông trẻ mang trên tay một đóng tư liệu bước vào, ..

” Vâng, thưa giám đốc, đây là danh sách các đối tác, và những cổ đông bên RASE ạ. ”

.....

Cả hai bắt đầu, dò xét từng hồ sơ đó....

Một lúc sau.

Chợt, Tuấn dừng lại, ...

” Khách sạn của RASE, đang trong thời kì đầu tư phải không.? ”

” Vâng, đúng vậy. Khoảng vốn đang được các nhà cổ đông xem xét, đây là một dự án lớn nên họ vẫn chưa đưa ra quyết định được.”

Nhìn nhìn đột nhiên Tuấn lấy ra khỏi đó một sấp giấy , mắt dong dôi theo những dòng chữ, những con số trong đó.

Nụ cười , chuốc lộ ra..

” Có biết thêm được thông tin nào về AMI không?”

” Nghe đâu, cách đây khoảng vài năm về trước, họ từng là một trong những cánh tay đắc lực của RASE, nhưng dần dần về sau, Viện chi vốn không ổn, nên RASE đã bỏ rơi AMI. Hiện chỗ đứng của tập đoàn này gần như không còn tồn tại nữa...”

Ngã người, dựa ra phía sau ghế , tên này đột nhiên mỉm cười.....một nụ cười đang toan tính cho việc gì đó..

Mắt dán vào sấp giấy đó, tay xoay xoay cây viết....

“ Tôi muốn một cuộc hẹn với AMI “

Mặc dù không tài nào hiểu nổi Giám đốc đang nghĩ gì, nhưng ông vẫn gật đầu làm theo.

Tại một khu nào đó trong KEY.

Quay người bước sang hướng này, rồi lại xoay hướng khác.....Lòng chợt cảm thấy không yên ổn...-

“ Tương lai Tập đoàn KEY của ta đang nằm trong tay phía bên SPY “

Một người đàn ông đứng tuổi, có thể được xem là người ông Khải tin tưởng nhất lên tiếng.....

-“ Anh ta chỉ có 7% cổ phần.

Đa số phiếu vẫn nằm trong tay chúng ta.”

Gương mặt đậm chiu, ông Khải lắng nghe tiếp...

-“ Và chủ tịch, ngài vẫn nắm số cổ phiếu nhiều nhất .

Ngài còn lo lắng về điều gì ?

Tại sao chủ tịch suy nghĩ bi quan thế..Ngài không thể chỉ cuối đầu và bắt tay anh ta như vậy.“

Lời nói của người đàn ông đó, khiến ông Khải đắn đo suy nghĩ, đi chậm chậm, từ từ tiếng về phía bàn, ông ngồi xuống...tựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt thở dài hơi....

“ Tôi đã làm việc dưới quyền chủ tịch 20 năm “

Ông không nói gì hết, chỉ cười trừ , nhưng bộ mặt vẫn lạnh vát...

Người đàn ông mặt bộ vest đen, đứng đối diện phía bàn ông, kính cẩn nói tiếp...-

“Đôi khi tôi nghĩ như thế này, nhìn thấy giám đốc của SPY, tôi như được nhắc lại bản sao thời trai trẻ của ngài.”

Câu nói đó, khiến ông Khải, quay đầu nhìn người đàn ông đó..

“Sự thu hút và tài năng của anh ta, thật rất giống là ngài.”

Nghe đến đây chợt ông Khải cười lên....-

“Hừm...hừm..hừm.. ..Thực à ỉ?”

Người đàn ông kề cận bên ông Khải, gương mặt nghiêm lại..-

“Chủ Tịch.”

Có câu nói là, đừng tin tưởng những người mà họ nhường mọi thứ ỉnh.

Mặt dù giám đốc SPY nhìn lạnh lùng, nhưng anh ta nhìn giống người đáng tin cậy ạ “..(Ặc...)

Lòng ông Khải chợt cảm thấy nóng lên, ...gương mặt tối sầm lại...

“Xin đi ra cho.”

Thấy thế, ông ta không nói gì nữa, cuối mình chào Chủ Tịch rồi bước ra..

Người đàn ông đó vừa bước ra, thì ông Khải đưa tay nói lỏng cà vạt ra, đầu ông chợt nhớ đến lời hắc đã nói..

{ Chủ Tịch, Đó là một cơ hội hiếm có, ngài nên quý nó., **, cùng với nụ cười của Phong rất chi là đều.

Đột nhiên ông cảm thấy đầu đau buốt, không nghĩ thêm được gì nữa. Vù va chạm năm xưa, cho đến tận bây giờ, chưa một giây phút nào ông Khải quên nó.

Mặc dù không phải ông gây ra, nhưng vẫn luôn tự trách..., một phần lỗi là do mình. Tuy vậy, không phải ông sẽ ngoan ngoãn đứng cả hai tay trao sự nghiệp mà ông dành chọn cả đời cho hắc.

Nhất định, dù chỉ còn một hơi thở cuối, ông vẫn sẽ đấu tới cùng. Sẽ không bao giờ để kẻ khác có cơ hội nắm lấy KEY.

Đứng dậy, ông ra khỏi căn phòng làm việc của mình, bước vào thang máy....lời nói của hắc vẫn vang vọng bên tai ông ..

{ Người mà có thể quyết định không phải là ngài, nhưng lại là tôi **

Cái câu đó thực sự khiến ông tức giận .., Gương mặt ông trở nên rất sắc lạnh.....

Bước lên xe ngồi, chỉ vừa đặt thân xuống, ông nhắm nghiền mắt lại....., thật sự hôm nay ông rất mệt, Chứng khó thở lại bắt đầu tái phát, ...Từ kiến chiếu hậu phía trước xe, tài xế riêng của ông Khải thấy thế liền, lo lắng, xoay người về sau hỏi...-

“Có cần đến đó không Chủ tịch, sắc mặt ông xanh lăm.....”

“Không,...cứ đi thẳng về nhà.....”

Dù thấy không yên tâm, nhưng đành nghe theo í ông vậy.....

Nói ra, Ông Thế Khải là một người rất có lập trường, nhưng không hề kiêu căng, Lại trọng dụng nhân tài, Thành ra, hầu hết mọi người đều kính trọng, ngưỡng mộ ông.

Nghĩ cho cùng, ông thật sự không biết phải làm thế nào để chàng trai trẻ ấy hiểu ra mọi sự thật..... Quay trở lại với Phương, giờ cũng đã gần 9g 30 phút rồi, vậy mà nhỏ vẫn ung dung nằm nướng.

Xoay người tới, xoay người lui, rút cuộc rốt luôn xuống giường...

Rầm.....

“ Á...h...h...t.r.ờ.i.. ơ.i.. ch.ế.t... c..á.i ..s.ố.n.g m.ũ.i m.ấ.t “

Mặt nhăn tích lại , tay đưa lên sờ cái mũi đáng thương của mình, chợt nhỏ giật thóang vì không thấy Tuấn đâu. Ngồi thẳng dậy, vừa dỗi tay kéo chăn rồi đứng lên thì phát hiện một tờ giấy nhỏ. Được để trên mặt bàn cạnh giường ngủ .

Gương mặt ngây thơ hết nói, nhỏ ngồi nhẹ xuống trên nền giường, dở mảnh giấy ra đọc.

“ Vợ Iu dậy rồi àh, (^O^)! ..(Cha này nhí nhảnh ớn ..!)

Anh có chút việc, cần đến công ty. Gần chiều anh sẽ về. Nhớ ngoan, ở nhà chờ anh ..!

Tạm thời đừng đi đâu hết, vết thương vẫn chưa lành hẳn, anh không yên tâm để em ra ngoài một mình, ...

Xong công việc anh về ngay..

Tối nay học tiếp nhé !!!

Yêu em nhiều..

X..X..X..”

.....

Vừa đọc xong, bỗng đầu nhỏ chóiang váng....

“C.. C. .c..á.i tên đời này...”- dù ngỡ ngàng chín cả người nhưng hình như.....

Gương mặt nhỏ hiện ra rõ niềm hạnh phúc, đôi má bỗng hồng hồng lên, mỉm cười thật dịu dàng với tờ giấy nhỏ trên tay. (Khùng bó chiếu....!)

Ngã người xuống nằm dài trên giường, đôi lúc mặt nhỏ nhăn lại vì cái nhức nhối của cơ thể (đừng hỏi tác giả vì sao..!).

Đột nhiên lúc này, Phương cảm thấy, cứ như đang là đôi vợ chồng son với Tuấn ấy ...(Sax...x....), cứ cười tủm tủm một mình.

Không biết lúc này tên đó đang làm gì nhỉ, trong đầu nhỏ đang cố tưởng tượng ra hình ảnh lúc làm việc của Tuấn, chắc kool lắm....

Nhưng cũng thật không ngờ, khi vừa Nghe Tuấn nói về thân phận, thật sự nhỏ đã bị sốc. Với độ tuổi 18 mà tên này đã nắm trong tay những một tập đoàn, hơn hết lại còn thuộc vào một trong những nơi có thế lực mạnh nhất. Càng ngạc nhiên hơn , Phong cũng không loại trừ.

Điều khiến nhỏ đặng đo, chính là nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao cả hai tên này lại tiếp cận tụi nó. Với Tuấn thì Phương dần dần không chú ý nhiều nữa. Nhưng còn Phong, hình như tên đó đang che dấu một bí mật gì đó.

Không hiểu tại sao, nhiều lúc nhỏ muốn nói toạc ra cho nó nghe, nhưng cứ mỗi định mở miệng thì câu nói của Tuấn lại vang vẳng trong đầu Phương.

Rối bùi nhùi với cái đầu, chắc vỡ óc ra mất, nghĩ quẩn lẩn một hồi, gần như sức nén quá tải.....

Cuối cùng nhỏ quyết định

Bước xuống giường, chui thui lủi vào phòng tắm.....(Ặc...!)

.....

Tại căn biệt thự sang trọng được che lấp bởi cánh cổng màu trắng.....

.....Cạch.....

“ Ông chủ về ạ,.....để tôi pha cho ông tách trà sâm....”- một người đàn bà khá lớn tuổi, nhanh chân bước ra mở cửa, là ông Khải , bà vội cúi chào.....

“ Thôi không cần đâu....tôi nghĩ một chút là được rồi .” –

Đưa tay vẫy vẫy, ông bước vô phòng khách với bộ dạng mệt mỏi cả người,...chợt ông xoay lại hỏi-

“ Àh,...con bé dậy chưa dì “

“ Dạ, tôi cũng không rõ, sáng giờ cô hai chưa hề bước ra khỏi phòng ạ.....”- Bà nói, tay với lấy áo khác được đưa từ phía ông Khải.

“ Vậy sao ??”

Ngưng một lúc rồi ông nói tiếp...-

“ Mấy bữa nay tôi về hơi trễ, con bé không bỏ bữa gì chứ ??”

“ Dạ, cô hai vẫn ăn uống điều độ , thưa ông “

“ Uhm,...vất vả cho dì rồi “

Ông cười hiền , nói với bà người làm kia.....

Bà cũng cười, cuối đầu đáp lại...-

“ Xin ông đừng nói vậy, đây là công việc của tôi mà...”

Định ngồi xuống sofa để nghỉ, chợt ông đổi ý, bước lên phòng con gái yêu của mình.....

.....

.....Cộc...cộc...cộc.....

“ Con gái, con đã dậy chưa nào.....??”- Tay gõ gõ vào cửa phòng nó, nhưng vẫn không một tiếng động trả lời.

.....

Không nghe động tĩnh gì hết, ông lại gõ lần nữa....

“ Nghi.., papa đây ...”

.....

.....

Đứng ngoài một hồi lâu, không thấy nó trả lời, ông chạm tay vào chốt cửa, nhẹ nhàng mở ra.....

...Cạch.....

.Vừa ló đầu thôi, thì ông đã thấy một cái cục tròn tròn gì đó, nhô chình ình lên trên chiếc giường ngủ xinh xắn với tấm màn màu hoa mận mận hai bên.

.....

.Trở lại vài phút trước.....

Thật ra nó cũng chỉ vừa mới tỉnh dậy (Hai đứa này nướng kinh khủng ...!), ... nhưng lại không chịu xuống giường, cứ nằm cà rạng thế mà đưa bàn tay lên , ngấm chiếc nhẫn.

Xuyết xoa, xuyết xoa chiếc lăn, hết lau rồi lại chùi, hết chùi rồi lại hôn.....vừa mới mở mắt đã nhớ trai rồi....(Bó chiều.)

Chợt...

....Cộc...cộc...cộc..

Nghe thấy tiếng gõ cửa, biết ngay không ai khác là papa.

Nhưng ai bửu đã mấy ngày trời mà đêm nào ông cũng về trễ, làm nó phải lủi thủi một mình đối mặt với những bữa cơm.....

Túm lại.

[Nó giận ông rồi]

Thế đấy, cô nàng nhất quyết không thềm lên tiếng ,dù chỉ một câu....với tay kéo lấy cái mềm ,chùm lên người lại. Nằm theo kiểu khum người, thành ra nhìn nó cứ như cục tròn tròn.

Biết tằm con gái iu đang hờn mát, ông lắc đầu cười hiền, bước lại gần đó, ngồi xuống bên cạnh chiếc giường xinh xắn.

Đặt tay lên cái cục tròn tròn đó, giọng tràn ngập yêu thương , ông nói...-

“ Lại muốn chơi trò cút bắt với papa àh, hà....hà.....ta phát hiện ra con rồi này....”

Giật ngữa mềm lên, nó ngồi phắc dậy, mặt ụ một cục, hai má phồng phồng lên như con cá nóc...-

“Ừm....ừm... Cho đến khi nào, papa mới hết xem con là đứa con nít đây, ...”

Nhìn cô con gái đáng yêu của mình, ông cười ầm ập, hai tay áp vào mà nó, nựng..-

“ Hà.....hà....hà...ha...ha....đối với pa, con vẫn là một đứa bé, con gái iu ạ....”

Nheo neho hai cái má của nó, làm mặt nó đỏ ửng lên(Già mà chơi ác nhỉ ...!)

Lắc lư cái đầu không nhẽo-

“ A pa mà cứ nói con như thế, thì sau này con biết làm gì đây...”- Mặt chù ụ lên, châu mày lại..

“ Tại sao mà con gái tôi khó chịu thế này ???”

Đánh nhẹ mấy cái vô tay ông Khải, nó kể tội...-

“ Ngày nào, a pa cũng bắt con phải ăn một mình hết.....con ghét papa,...papa hết thương con rồi sao...”

Vuốt lên mái tóc mềm mại ấy, ông Khải cười hiền dụ, dỗ con vào lòng,...-

“ Papa, biết lỗi rồi, con gái đừng giận nữa...được không nào,... hôm nay papa sẽ không làm gì hết, dành trọn cả ngày dẫn con đi dạo chơi không.....”

Mắt nó chợt sáng rực lên, nhồm người ra khỏi vòng tay ầm ập của ông, mặt tươi roi rói , lắc lắc vai ông hỏi..-

“ Papa nói thật chứ, cả ngày luôn à.....papa không được thất hứa đấy...”

Thấy cô con gái bẻ bồng của mình cứ rinh rít lên , chẳng khác nào mới lên ba, ông không còn biết nói gì hết, chỉ lắc đầu cười, chịu thua nó. Cùng ngay lúc này, tại một quán nhậu ngoài trời khá kính đáo bởi lớp tấm nhựa phủ bên ngoài...

Từ đâu phía xa, một chàng trai trẻ độ tuổi tầm 25... bước vào góc trong cùng của quán. Tiếng đến đó, anh cuối đầu chào người con trai đã ngồi đó từ lúc nào không biết.

“ Cậu ăn chưa ?”- Hấn lên tiếng...

“ Vâng , rồi “

Hấn vừa định rót rượu..thì chàng trai ấy đã nhanh tay làm trước...

“ Để tôi rót mời giám đốc “

“ Bên ngoài , đừng gọi tôi như thế “- Hấn nói nhưng tay vẫn nâng li rượu lên .

“ Vâng, thưa tôi biết rồi “

Anh ta nhanh trí, rót rượu vô li hấn, Phong mỉm cười....

“ Cậu cũng uống một ly không ?”

Không nói gì anh ta nhìn hấn cười lại, hai tay nâng cốc của mình lên.

Vừa uống xong, từ phía trong lớp áo vest, anh ta lấy ra một thứ gì đó đưa cho hấn.

“ Giám..m.....àh không....ngài đã đưa cho tôi quá nhiều từ tháng trước.”

Hắn cười mỉm, trả lời lại.-“ Cứ lấy đi .” tay đẩy cái bọc giấy ấy về phía anh chàng lại.-

“ Tôi chỉ coi như tiền đã ở trong túi của mình,...cứ giữ lấy .

Dù sao , anh đã làm việc cực khổ rồi.“

Sau đó rót rượu vào ly , ngừng một lúc rồi....-

“ Tôi chỉ làm những việc gì mà tôi cần phải làm. Anh không cần phải theo dõi Lưu Thế Khải nữa....”

Dứt lời, hắn nâng ly lên uống.....

[Thứ Hai]

Reng..reng.....reng.....

“ Được rồi, các em có thể nghỉ.”- Tay gom hết lại những quyển sách , bà cô bước ra ngoài.

Nhanh như thóc, nó quàng tay vào vai Phương, hai đứa cười toe tét...-

“ Ai DA !!!..., đi shopping thôi mày.....”

“ Còn đợi gì nữa “- Nhỏ khoái chí , mắt sáng rực lên

Chưa kịp bước ra khỏi cửa lớp nữa bước thì.....

Đột nhiên nó cảm thấy sao nhẹ tênh vậy trời,

, Giật mình hoảng hốt trở lại, mới biết, Phong, từ lúc nào hắn đã nhất bồng người nó lên, vát như bao gạo...

“ Đứng hòng trốn,...nhất định hôm nay phải làm chuyện đó...”

“ HẢ...???”- Hồn bay phấp phới.

“ Giả điên cũng vô ích, tốt hơn em hết hãy ngoan ngoãn theo anh”

“ Đây...đây...anh bỏ em xuống.....”

Vẫn cứ ung dung vát nó mà bước đi, mặt cho Nghi la chí chèo lên.

Vương bàn tay nhỏ bé ra, cầu cứu con bạn....nhưng biết làm thế nào bây giờ.

Nhỏ chỉ còn cách cầm khăn vẩy vẩy , chào tạm biệt nó thôi...(Ặc, bạn tốt có khác...!)

Không kịp để nó phản ứng hắn đã bưng nó lên, vát đi trong ngàn con mắt bị định hình ngay trong lớp.....

-

Nghĩ mà đau xót cho nhỏ bạn, ...vài giây sau.....lập tức Phương vội vã bước đi, càng nhanh càng tốt. Nói đúng hơn là chạy....Không một lần quay đầu lại.

Cứ như phía sau là có một con “Sói” đang rình rập ...(quá đúng ...!)

Vèo....vèo.....vèo.....

Một mạch xuống sân trường luôn, tay vuốt những giọt mồ hôi trên trán, hớn hờ vừa đi vừa cười...-

“ Hà ...hà....đồ anh bắt được em,....tên ngốc ạ...”

.Xoạt.....!!.....

“ HỦM ??”

“ HÀ...HÀ...HÀ...đồ em thoát được anh, ngốc !”

Trợn lồi con mắt ra.....SAX....X....

Cuống cuống , vùng vẫy trên tay Tuấn, khi bị tên này bắt ngờ bế lên, lúc nhỏ vừa ra khỏi cổng.

“ Thả em ra, thả em xuống,...không về đâu, chết cũng không về.....”- về mặt cầu cứu của nhỏ nhìn đáng iu hết biết.

“ Không được, còn 23 công thức đang chờ em ở nhà đó “- cười đều không thể tả.

“ Không.....không.....”

“ Không chịu, ...không chịu.,.....cho em xuống đi...”

“ Tha cho em đi mà.....”

Khóc ròng cho số phận, dù có vùng vẫy, nhúc nhích như thế nào cũng vô ích, Tuấn vẫn giữ khưng khưng người nhỏ bằng bàn tay thép đó.

Nói thế nào đây nhỉ....Cúôi cùng , tụi nó vẫn bị tóm lại hết....(Chạy đâu cho thoát....!)

Phong sẽ giáo huấn nó bằng hình thức nào đây.....??

Tội cho nhỏ Phương, lần này Tuấn xài chiêu cũ hay lại tìm “cảm giác mới”.....?

Các bạn đón đọc tập sau nhé.

28. Chương 28

CHÁP 30

Tiết Học Quái Đản..!!!

Suốt từ trên đường về, nó cứ nhần qua nhần lại, hết đá tới đấm, làm hấn cũng muốn xụi lụi theo. Vậy mà vừa đứng trước cổng nhà hấn, mặt nó ngổ ra thấy rõ, mắt mở to, há hốc mồm.....

Thấy mặt nó thiệt là mặt cười quá đi àh, đưa tay xoa đầu nó, chòang vai kéo nó vô nhà...

“ Vào thôi ngốc..!”

Thật sự căn nhà rất đẹp, sang trọng nhưng có phần...không khí hơi có vẻ hiu quạnh.

Đúng vậy, nhà to như thế mà không có một bóng người. Vừa đi, vừa dòm tứ phía, chợt nó đưa tay ra, nín người hấn lại....

“ Sao không có ai hết vậy, anh?”- Mặt ngây thơ hỏi..

“ Tất nhiên vì anh ở một mình mà”-

Mím cười nhìn nó, rồi lòn tay mình san kẻ những ngón tay thon thon ấy. Phong kéo nó vào nhà.

.....đầu cứ lo nghĩ lẫn quẩn, mà không hề hay biết, bị hấn lôi vô từ lúc nào.....

.....CÁCH.....

Cửa mở.....

“ Choa ôi! Tuyệt thật, đẹp quá....đẹp quá....đẹp quá....”

Cứ như khỉ sút chuông , nó nhảy khấn lên , chạy hết nơi này đến chạy sang góc khác. Phong nhìn nó mà lắc đầu chào thua.....

Đi vòng quanh ngôi nhà, đa số đều được khoác lên vẻ màu đen và xám,

Tuy gam màu tối khiến ngôi nhà có vẻ hơi cô đơn, lạnh lẽo...nhưng cách bày trí trong này thật sự rất thu hút.....

Bước lên cái gác nhỏ được thiết kế ngay giữa lối đi của căn phòng chính diện. Ấp vô mặt nó là một khung giường rộng lớn....Phải đúng là rất rộng, cỡ ba cái giường nó rộp lại đấy, Không cao như nó, chỉ đơn giản là một bựt gỗ đen, bóng..... cao khoảng hơn một gan tay . Công nhận to thiệt, và phía trên bựt đó là một tấm nệm trắng tinh, được đặc ngay ngắn vào chính giữa bựt.

Phía bên trái của lầu trạch (Gác), có một cái bàn đen, dài, và nhiều ngăn giữa. Chỉ gọn gọn chiếc laptop và chồng giấy gì đó...

Ngắm tới ngắm lui....., nhắm nghiền đôi mắt lại, nó hít thật sâu trong không gian tràn ngập mùi hương của hắc.

Chạy bím bịp xuống nhà, kéo tay Phong, nhảy ton tốt....mắt sáng rực, nhìn hắc cười toe tét....

“ Anh dẫn em ra sau vườn nhé....đi mà....đi...”

Gương mặt iu iu với đôi mắt tròn xoe của nó, khiến hắc cũng phải mềm lòng, cuối cùng cũng chiều theo nó.

Phong dẫn nó ra sau vườn, ...

La chí chóc lên.....

“ Á....Á....em sẽ bán hết cái đám này đem về nhà....(SAX...x..!)”-

Chạy ào ạt tới vòm hoa hồng xanh. Nhìn cả khu vườn thật huyền bí bởi được bao phủ lớp hoa này....đẹp đến ngất đi được.....nhúng nhảy vòng quanh trên thành hồ, bên trong chứa đầy lớp sỏi ngay bên dưới, phun trào ra những giọt nước lạnh tê người.

Nó quây bó chúi luôn, từ nãy đến giờ đứng nhìn nó, hắc không biết làm gì khác ngoài mỉm cười.

Trước mặt hắc đây,....nụ cười xinh xắn, gương mặt đáng yêu, nhỏ nhắn , mỏng manh như bông cỏ dại (còn gọi là bồ công anh đấy...), của một người con gái....khiến con tim chợt chẹn lòng....

Thật sự ngay cả bản thân cũng không hiểu, không biết được, hắc có thể giữ được nụ cười ấy bao lâu....

Nó múa vòng quanh vòm hồ, đùa nghịch với những giọt nước, chợt...xoay người về phía hắc...xèo đôi bàn tay bé nhỏ của mình ra.....nhảy xuống thành hồ.....

Chân bắt đầu bước....

Một bước....hai bước.....lên.trên những hòn đá được đặc ngay dưới nền cỏ xanh.....

Mỗi một bước nó lại cất lên một câu trong lòng, dang hai tay rộng ra, từng bước từng bước một....tiếng về phía người con trai đó.

Càng lúc càng gần hắc.....Nhìn nó với đôi mắt có phần đỏ đỏ....tim đau nhói lại.....

Đi được nửa đoạn, chợt ngược đầu lên thấy mặt hắc đang nhìn gò lên phía bầu trời xanh thẳm...Đơn giản , hắc chỉ không muốn nó thấy gương mặt “ đầy tội lỗi ” của mình lúc này . Nghi đứng lại trên hòn đá nằm ngay chính giữa.....đưa hai tay lên..., hét thật to....

“ Thiên Anh Phong....., lần sau anh không được phép nhìn lên trời , chỉ nhìn em thôi đấy...nghe rõ chưa....”

Nhìn nó cười mà nước mắt phải chảy ngược vô lại.....sự ngây thơ của nó khiến Phong...

Không thể hiểu nổi, chẳng phải đây là điều hắc muốn sao, chẳng phải ..muốn một ngày con tim nó sẽ đau khổ vì mình sao...?...

Và chẳng phải mục đích cuối cùng cũng chỉ để trả thù !.....

Tại sao lại như vậy, tại sao lòng Phong không được yên, được thỏa mãn như chính hắc từng nghĩ....tại sao ...?

Dở khóc dở cười với cuộc đời của chính mình.....hắc có thể làm gì với nó bây giờ?

Nhìn Nghi , Phong gượng cười, cố tỏ ra, ...phải lúc này trong lòng hắc rất ngộp...không thể tỏ được....

Vừa cất xong tiếng nói, nó lại cuối đầu nhìn về phía hòn đá và bước tiếp.....

Gương mặt chợt đăm chiêu của nó, khiến Phong hơi ngạc nhiên, không biết nó đang làm trò gì.... Một bước nữa....hai bước nữa.....ngay lúc này, nó đã đứng trước mặt hắc,.. chỉ cách nhau một khoảng nhỏ đột nhiên nó dừng lại , khuôn mặt bỗng trở nên nhẵn nhụi, châu mày ...

Bịu môi xuống, nó cào nhào....-

“ Không biết đâu.....nó không chịu nghe lời”

Chả hiểu Nghi đang nói gì cả, hấn mơ hồ hỏi...-

“ Không nghe lời....?”

Chỉ tay mình xuống hôn đá cuối dãy....

“ Vì nó bảo “ anh không yêu em””- nói với gương mặt đầy hờn mát, yêu không hết được...

Chóang với sự hồn nhiên của nó mắt.....

.....

Chợt, hình như bóng đèn trong đầu nó sáng lên...

Ngước nhìn hấn, nó xòe hai tay mình ra, nũng nịu nói...-

“ Bé em lên..!”

Thật sự hấn thua nó mất rồi, nhìn Nghi cười ầm ập, khom người xuống, hôn lên trán nó, vòng tay qua chiết eo bé nhỏ ấy, Phong bế Nghi lên.....

....

Hạnh phúc tràn ngập trong tim nó, rút vào lòng Phong, ôm trọn cổ hấn.....

Vô đến trong nhà, hấn đặc nhẹ nó xuống sofa, nói với giọng đầy ầm ập.....-

“ Ngoan ngoan chờ anh một lát, ...”

Dứt lời hấn xoay người, bỏ vào bếp.....

.....10 phút sau.....

Từ trong bếp bước ra, với hai đĩa mì pasta trên tay. Hấn mỉm cười tiếng về phía nó....

Gương mặt chợt đỏ lên, khi thấy hành động chu đáo của Phong. Tim nó đập loạn xạ. Cảm động như muốn khóc đi được.....

Đặc xuống, vuốt lên má nó, ...-

“ Ăn đi..”

.....

“ Là anh nấu hấn...??”

....Cốc.....

“ Á....Sao lại kí em....”

“ Thế anh lúc này vào trông để làm gì..”

Cười thiệt tươi với hấn, cho đỡ quê.....

Vừa ăn vừa nói...-

“ Oa.n ...so.an...m.ò..r..u.a....wa. à..i..... ch.o.oi... n.he...” (Ăn xong mình ra ngoài chơi nhé)

...Cốc....

Thêm một cái nữa được dán vào đầu nó....

“ Ngốc này, em muốn cắn trúng lưỡi àh..”

Xoa xoa mấy cục u trên đầu mình, nó nhăn mặt, quạo quạo....

Mãi miết với món mì do chính tay hắn thực hiện, nó không hề nhận ra, tương sốt đã dính đầy trên mép môi của mình...

Nhìn nó ăn ngon lành trong bộ dạng ấy, hắn muốn cười đau cả ruột. Đột nhiên buông nĩa xuống...-

“ Tương dính hết lên miệng em rồi đấy”

Để í lời Phong nói, nó đẩy lưỡi ra liếm vòng vòng trên mép của mình....

Lắc đầu-

“ Chưa sạch...chưa sạch...”

Nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu, chợt nó bắt ngờ vì.....

..Chụt.....

Phong chồm người tới, hôn lên làn môi ấy, rồi áp hai tay mình vào mặt nó ghì lại, dùng lưỡi mình lau sạch vết tương sốt dính trên mặt nó. (cứ như một con mèo...!)

Xong hành động bạo chiến ấy, hắn quay trở lại với đĩa của mình, ăn tiếp như không có gì xảy ra...Chỉ còn mình nó, thân bất động , biến thành tượng sắt. Mặt đỏ bừng lên. Dối tay gõ lên vai hắn.....-

“ Anh định phá đám bữa tối của em đấy hả??”

Không trả lời, chỉ cười khờ rồi ăn tiếp...(Giả điên số một..!)

.....Khi cả hai đã giải quyết xong hai đĩa mì.....

Nó vươn vai lên hít thở, chân quay hướng định bước ra phía ngoài thì....

.KỊT.....

“ Đây, em quên mục đích tới đây à”

“ Hì....hì....hì.....đâu có, sao mà quên cho được.....”- Xoay đầu cười giả điên với hắn.

“ Thế thì tốt, theo anh nào....”

“ Ấy...ấy ...từ... từ....”

Không chờa cho nó một cơ hội để thoát, Phong lôi xềnh xệch nó lên lầu trạch.... .Bịch.....

Dẫn co với nhau một lúc....rút cuộc nó cũng chịu ngoan ngoan ,đặc mông ngồi xuống ngay trước mặt bàn....

Phong ngồi đối diện nó, đặc lên mặt bàn một quyển sách dày cộm. Vừa mới thấy vật thể lạ , nó đã bắt đầu ngan ngán. Ngồi thờ người ra, thở dài như cụt già tám chín..

Cười huề trước thái độ đó, hắn búng tay lên trán nó, lật trang đầu của quyển sách ra.....-

“ Hôm nay bắt đầu từ cái này.....”

Phong nói như phóng viên đài truyền hình, còn nó thì ngồi như đang thiền trong tu viện....

.....Cốc.....

Thế là nàng nhà ta tỉnh hẳn..., bắt đầu cầm viết lên, làm theo lời chỉ dẫn của Phong....

.....

“ Sai rồi...”

....

“ Không đúng...”

.....

“ Không phải thế này...”

.....

“ Bậy bạ....”

.....

.....

.....

“ Á...Á.....Bực bội quá, anh cho cái đề khó như thế, bảo sao em làm mà cứ sai hoài....”-

Vò hai tay lên đầu, khiến cho tóc nó rối nùi như bà điên....Đứng dậy nhảy tưng tưng.

Chống tay lên cằm, ngược đầu nhìn nó, hấn ung dung nói...-

“ Đây là bài cơ bản đấy....ngốc ạ...”

“ Xạo,...anh cố tình làm khó dễ em thì đúng hơn....”- Cục tức chưa trôi xuống, điên lên nó chỉ tay, mắng hấn xối xả...

Nhịp nhịp những ngón tay trên bàn.. hấn vẫn bình thản đáp lại....-

“ Tại em ngốc quá đấy thôi...”

Đứng hình với câu nói của hấn, như trúng tim đen, nó quạo lên.....chợt hình như nghĩ ra được gì đấy, chống hai tay vào hông, gương mặt kênh kệnh cười, nói khích...-

“ Hà....hà....hà...hay do anh không đủ trình độ để dạy em..”

Để tay xuống , nhìn nó một hồi, bất chợt hấn cười đều.....Kéo tay nó xuống, ngồi vào vị trí cũng ban đầu. (có nghĩa đối diện đấy). đối hấn giọng nói, rất là nghiêm túc....-

“ Thôi được, đành phải làm vậy.....em chuẩn bị tinh thần chưa...?”

Dấu hỏi hiện ra xung quanh khắp đầu nó, chớp chớp đôi mắt nhìn hấn, đột nhiên có cảm giác luôn khí lạnh bao quanh mình.....lập bập hỏi...-

“ C...c...ch.uẩ.n b.ị c.ái gì ..?”

Cười khinh khỉnh , Phong nhìn nó bằng ánh mắt đầy toan tính, khiến nó sở hết da gà lên.

Đẩy hết đóng tập ra, đá luôn cái bàn sang chỗ khác, đưa tay nắm tay nó lại kéo sát về phía mình....

“ Bắt đầu đây....em hãy lắng tai nghe rõ câu anh nói!”- Giọng nói thật ồm vang lên...trong không gian lặng tĩnh.

“ Anh bắt đầu với “Điện Dung” hít một hơi thật sâu nào...”

Theo lời hấn, nó cố hít thật sâu rồi thở đều ra từ từ, thật sự nó không biết hấn sắp làm cái trò gì nữa.....

“ Công thức là $C = (\frac{1}{S}) / d$] đúng không...?”

Mặt ngu hết sức ...-“ Em không chắc...?”

“ Vậy thì bây giờ em chỉ cần nhớ câu này.... “!!!!..... ”...”

Nhìn nó cười toe tét.... “ Sao dễ nhớ chứ...!”

???

Trời ạ, chẳng lẽ nó khờ đến mức độ phải học bằng cách này ư !!!

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nghe cũng hay hay đấy, đáp lại nụ cười của hấn...nó đồng dạc.....-

“ Em đỡ từ lâu rồi mà..!”- Mắt long lanh , long lanh.

.....Cổc.....

“ Anh bảo em nhớ câu đấy, chứ có cần em trả lời...”

Ôm cái đầu đáng thương của mình, nó dụi nhụi lấy tay đánh vào người hấn ại cho bỏ tức...

Thấy sắp có bão trên mặt nó, hấn kéo nhẹ đầu lại hôn lên trán nó dỗi....

“ Ngoan nào, chỉ cần nhớ được 3 cái thôi, muốn gì anh cũng chiều hết...”

Gương mặt đau khổ biến đi mất một cách nhanh không thể tả.....

“ Hớ....anh không gạt em chút....muốn gì cũng được sao...”

“ Ừ “- nhìn cái mặt hớ hở đáng yêu ấy, hấn đưa tay nựng hai má nó.

.....

“ Thôi không đánh trống lảng nữa, quay lại vấn đề nào...”

“ Yes sơ!!”- chào theo kiểu binh bộ...

.....

Cứ thế mà hấn nghĩ hết những câu nghe thật tếu thể vào công thức để cho nó có thể nhớ một cách dễ dàng.....

Chốc chốc lại vang lên tiếng cười sặc sụa của nó và hấn....

.....

....lào...bào..lào....bào.....hồi 1 tiếng sau...

Cuối cùng cũng kết thúc tiết học quái đản.

“ Nào , em nhớ hết rồi chứ...”

Hút hàm lên nói....

“ Tất nhiên, nghe rõ này : Cựa em sao em không / đồ chính là [điện dung]

Em, ăn ít thôi, chia anh (n) chín sáu năm trăm chính là [định luật Faraday]

Phải |quên| vợ bé sợ (vợ,bỏ) chính là [lực Lorenxơ] ”

..Bộp.....bộp....bộp.....

“ Ha...ha.....ha.....ha.....” Léch người gần lại cái bàn, đập lia lịa lên mặt bàn đó, hấn ôm bụng mà cười , mặt dù trò này do hấn nghĩ ra, nhưng không ngờ tác dụng lại mạnh như thế.....cố gắng nén cười vô bụng lại.

Thấy hơi bị quên, nó nhào vào người hấn hai tay đánh lia lịa trên ngực.....-

” Cười cái gì hả...? là do anh bày ra mà....chết này...chết này...”

Miệng thì vẫn không ngừng cười, đưa hai tay lên, Phong chụp đôi tay bé nhỏ lại, cố nhịn cười để đáp trả nó...-

” Ừ, ...thì do anh bày, nhưng gương mặt biểu cảm của em nhìn tếu quá...” Ngu ra phết ” ha...ha....ha...”

Cơn thịnh nộ bộc phát bùng bừng trong người nó, Chết men, nhìn thấy sát khí cuồng cuộn ngay lúc này, Phong thừa biết bệnh viện đang mời gọi hấn, thành ra đứng chồm dậy, né đòn.....

Thấy thế, nó lập tức níu cổ áo hấn lại cho bằng được.....cả hai nhìn chẳng khác gì hai đứa trẻ, rượt nhau chạy vòng vòng trong nhà, hết ra phòng ngủ, lại chui xuống bếp.....

...RẦM.....

Đập mạnh tay lên bàn, mặc dù vẫn thấy tức trong người, nhưng ” mệt quá”, nó chóng tay vô hong, thở gấp gấp.....

Đứng đối diện bên phía bàn ăn, Phong cũng không vừa, nhất quyết né tới cùng.....

Chợt nhìn thấy chai nước tương trên bàn....nó cười đểu nhìn Phong....

” Hà...hà...hà...phen này xem anh còn chạy nữa không..”

Nhanh trí, nó chụp lấy chai nước tương lên, chuẩn bị với tư thế như sắp bóp cò nhả đạn ra vậy....

Hắn vội nói...-

” Đây.....”

” Đừng có mong em tha thứ...”- cắt ngang lời Phong...

” Không phải, nghe anh nói đã....”

Chưa kịp để hắn nói hết câu, nó đã nhấn mạnh vào cái nút phía trên cái chai đó thì.....

.....???

Chuyện gì sẽ xảy ra giữa nó và hắn đây

Mọi người đón xem các tập sau nhé.

Cám ơn các bạn đã ủng hộ...

29. Chương 29

CHÁP 31

” Vì Anh Yêu Em ”

.....XỊT.T....T.....

Gương mặt trở nên kinh hoàng, tim như đứng lại nói không nên lời.....

Bất động.

.....

” Á....Á.....Á.....Sao lại thế này.....!!”-

Hét chí chèo lên khi rút cuộc, cả đống nước đường ấy đã yên vị trên người nó, rõ ràng cái đầu phun nằm ngay hướng của Phong mà.....

Tay chóng trên bàn, tay che mặt lại, thật sự lúc này hắn không biết phải nói gì nữa.....

Nhìn thấy bộ dạng dở khóc dở cười của nó, hắn thở dài.....-

” Đã bảo khoan rồi, vậy mà còn...”

Tiếng lại gần phía nó, vớ lấy khăn giấy trên bàn, lau nhẹ nhàng trên gương mặt nó, như muốn mếu máo ra, nó nhăn mặt lại....mắt đỏ đỏ...-

” Đồ chết tiệt, anh gài sẵn bẫy rồi phải không...”

Cuối xuống hôn lên má nó, Phong nói...-

” Em nghĩ đi đâu thế ”- tay chuyển hướng, cầm lấy cái chai từ phía tay nó, rồi đưa lên...

” Hà!..., bộ em không nhìn ra cái này cần phải xoay một vòng mới xịt được sao. Vì em bất ngờ nhấn nó, nên khí trong chai bị nén, dồn lên cái lỗ phía sau đầu phun..nên”

...Híc.....híc.....híc.....

Chưa nói hết thì nó đã trào nước mắt, hắn có phần kinh ngạc, không lẽ chỉ vì mớ nước đường này mà nó khóc sao trời...

Vỗ vỗ lên tóc nó, Phong dỗ ngọt....-

” Nín nào..., thôi được anh không chạy nữa, em cứ đánh thỏa thích..”

Cuối mặt xuống, đôi má ửng đỏ lên vì máu dồn lên tới não, , hấn vừa dứt câu thì nó dơ tay đánh tới tấp vô ngực hấn, giọng ươn ướt ...-

” Đúng là em không thông minh, không tài giỏi, cũng chẳng làm được việc gì ra hồn, nhưng anh cũng hông được nói em ” ngu ” chứ, tại sao lại trêu trọc em như vậy, bộ ghét em đến vậy àh ,tên chết tiệt này.....hức...hức...”

Ôi trời ạ....! Câu nói ấy chỉ buộc miệng đùa cho vui thôi, chứ hấn đâu có ngờ nó lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Càng lúc càng khóc dữ dội, nhìn nó cười hiền, hấn để nhẹ hai tay lên vai , tựa cằm mình lên đầu nó.

” Ngốc ạ, anh yêu em không hết, làm gì có chuyện ghét....”

Nghe được lời nói đó chợt nó thấy âm ảm trong lòng. Quệt hai hàng nước mắt trên làn da mịn màng ấy....nhìn nó một hồi lâu...hấn nói...-

” Để thế này không được rồi..”

Giận mình , nó cúi xuống nhìn thân thể, đúng thật là không được rồi, cả người và quần áo đều toàn màu nâu đen của chai tương chết bầm ấy, chưa tính cái mùi chua chua nữa. Nhấn nhó mặt mãi lại, ...-

” Em sẽ chết nếu còn vác cái đóng này trên người đấy...”

Chào thua nó. Hấn hôn gấp vô môi-

” Chờ anh một chút...”

.....2 Phút sau.....

Bước vào phong bếp , với bộ đồ trên tay, đưa cho nó.

Chộp lấy cái áo to thùng ấy, nó phát sốt lên, ...-

” Sao to quá vậy nè, ...hở..?...còn cái này nữa...làm sao em mặc vừa ”- hết áo tới quần, đưa lên đưa xuống nó than lẩm vẩn...

Thở dài một cái...-

” Đây là cỡ nhỏ nhất rồi đấy..”

Trợn mắt nhìn hấn, rồi lại chuyển sang bộ đồ, đấng đo vài phút, rút cuộc cũng không chịu được thêm được cảm giác lúc này của mình, nó liền chộp nhanh lấy rồi phóng ra khỏi phòng bếp, không quên xoay đầu lại...-

” Này, phòng tắm bên nào ...” Chỉ tay về hướng bên trái, chưa kịp để hấn nói, nó đã bay vèo vô trong

Sau khi nó đã vào được vài phút, hấn ngồi phía ngoài đợi.....hông ..! đúng hơn là dọn bãi chiến trường nó và hấn gây ra. đồ đạc văng tứ phía trong nhà.

Đột nhiên hấn cảm giác thật ảm cúng, phải....từ rất lâu rồi ngôi nhà này mới trở nên náo nhiệt như vậy. Cái không gian lạnh lẽo đến chết người cũng dần tan biến. Lên lầu, sắp xếp lại đóng giấy trên bàn, lúc này bị nó ném quăng đủ hướng trong cơn tức giận, một hồi sau..... Ngồi thụp xuống giường ngủ, không còn gì để làm nữa, hấn bắt đầu suy nghĩ về chuyện ấy (đừng nghĩ bậy...!).

- nhớ lại lời nó đã từng nói với hấn, cuối đầu xuống, hai tay ôm chặt lại.

Chẳng bao lâu nữa em sẽ “ghê tởm” anh.....>. dục vọng và lòng hận thù đang đấu tranh quyết liệt trong tư tưởng của hấn.....

Đầu đau buốt không thể nghĩ thêm được thứ gì.... Thật sai lầm khi đã chủ quan đùa cợt với tình cam.....Buồn cười...!!!

Có ai biết được.....kể giảng bầy lại rơi vào đúng chiếc bẫy của chính mình.....Đúng là buồn cười thật.

Trong làn nước ấm đầy mùi hương của hoa sứ, khiến nó cảm thấy sảng khoái hẳn đi. Khắp căn phòng tắm này, đều là đồ dùng cá nhân của hắn, bàn chải, dầu gội, keo vuốt tóc, ...cả cái khăn lông to tướng được vắt trên cây xà phía bên phải của bồn tắm nữa.....

” Thích quá...”- nó cứ cười tùm tùm một mình như thế.....

Bước ra khỏi bồn, choàng lên thân cái khăn đầy mùi hương của hắn, bỗng nhiên tim nó đập liên hồi lại, cả người nóng bừng bừng lên. Cứ như đang được hắn ôm từ phía sau vậy.

Với tay níu lấy chiếc áo sơ mi trắng trên bồn rửa, khoát vào người.....nhìn vào trong gương....

Đúng là to thiệt, y như nó đang mặc một chiếc đầm dây...!

Hài...i..i..i....,....xong phần trên....tới cái quần nhỉ??

.....XOẠT...XOẠT....

Xọc cái quần vào, cài nút lại.....

.Ba giây sau.....

Quần tụt xuống, nó lại cúi người kéo lên lại, ...rùi lại tụt xuống.....kéo lên....tụt xuống.....kéo lên....tụt xuống.....kéo lên.....

Cứ thế mà nó hành động như vậy cả chục lần.....Khóc ròng trời lên...

Chiến đấu thật lâu với tên giặc lì lợm ấy...

Rút cuộc nó cũng thua trận. đành phải bước ra ngoài với cái áo sơ mi trắng và chiếc quần nhỏ của mình vậy. Cũng hên, độ dài của chiếc áo ngang cỡ đùi nó, không thì coi như nó sẽ cắm trại trong này đến hết đời luôn đấy.

Vừa thấy nó bước lên gác, chợt hắn đứng tim lại, ngạc nhiên nhìn nó.....

Thấy Phong cứ dấn dao dao con mắt vào đùi mình, ngược ngạo nó lấy tay kéo xềnh xệch cái áo xuống, mặt đỏ như gấc....-

Tại cái quần rộng quá nê.....Mà này Anh có thôi nhìn em cái kiểu đó không hả....Em móc mắt anh ra đấy...”-

Từ quê chuyển sang ngược , từ ngược chuyển sang khùng.....Chịu không nổi cái kiểu nhìn của Phong nữa, nó bước nhanh tới đá vào chân hắn cho bỏ ghét..

Hắn lấy tay che nửa mặt lại, đứng thật gương mặt lúc này của hắn đỏ chan chất chẳng khác gì nó là mẩy, chợt tự nhiên bị giáng một cú vào chân, đau tía mặt, đứng choàng dậy định ôm chân mình thì lúc đó nó đang khom người về phía hắn sau khi đã tung một cú vào đó.....

Giật mình khi thấy hắn đứng dậy, nó quán hồn né người ra bảo vệ cái cảm iu quý của nó, mắt trợn ngửa vào ra phía sau.....

.....BỊCH.. Kịp tay, Phong nắm chặt cổ tay nó lại, do lực đứng còn chưa vững, nên hắn đã đỡ người về phía giường.....

Hai mắt nhìn nhau.....(tập 1)

Hai mắt nhìn nhau.....(tập 2)

Hai mắt nhìn nhau.....(tập 3)

.....!!!

Tim như muốn nhảy cuôm ra khỏi lồng ngực vậy, nó ngồi hẳn lên cả đùi hắn, cứ như trong tư thế sắp làm thịt Phong vậy.

Mặt đỏ hừng lên, giật mình nó chồm người ngưỡng dậy.....thì Phong nắm tay kéo lại, khiến nó mất đà, ...ngồi thụp xuống nửa màn 2.

Cả hai nhìn nhau rất lâu.....không gian bỗng yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương...

.....Một centimet.....Hai centimet.....

Càng lúc Phong càng gần nó, không kháng cự, đôi mắt dần dần nhắm nghiền lại.....

Dần dần hé miệng mình ra.....

Hắn từ từ tiếng gần lại.....hôn thật nồng vào môi nó..

Một.....hắn hôn lên bờ môi mọng đào của nó.....rùi rút ra.....

Hai.....hắn đặc nhẹ lưỡi vào miệng nó, đẩy lên , nhấp xuống.....rùi rút ra.....

Ba.....hắn lại một lần nữa, áp sát hai tay vào má nó, nín lại ,tách môi nó ra bằng miệng mình.....

Cả hai cứ quấn lấy nhau trong thời gain thật dài.....

Đặc hai tay lên vai hắn, vòng ra sau, nó ôm nhẹ nhàng.....

Đột nhiên hai tay hắn bắt đầu di chuyển.....lướt nhẹ qua vòng eo thon của nó, một tay ôm lấy lưng. một tay tách từng khuy nút trên cái áo trắng tinh ấy.....

Một nút đã được tách

Một nút nữa lại được giải phóng.....

Lại thêm một bé nhà họ nút nữa cũng được tháo bung ra.....

Đột nhiên hắn dừng lại không cởi nữa, mà lòn tay vào trong lớp vải mỏng manh ấy. Môi di chuyển xuống cổ nó, hôn thật mãnh liệt,.... đến khi vết đỏ đỏ hiện lên hắn mới dời xuống tiếp.....

Phía trên phần ngực hắn nhẹ nhàng hôn lên bầu ngực căng tròn, trắng nõn tay xoa khắp vùng đó. Dừng hành động, dừng hành động một của Phong khiến người nó nóng hừng hực lên, hơi thở mỗi lúc một gấp, trán cũng dần ướt đi vì sức nóng.....

.....Miệng mở.....

Tay không ngừng xoa lấy bầu ngực tròn trịa, hắn chậm chậm ngậm nó vào.....làm Nghi giật run người lên vì hành động đó....

Tay phía sau, bắt đầu nắm lấy mảnh vải mềm mại kéo xuống, làm hở hẳn ra bờ vai bé nhỏ, trắng hồng của nó.....

Chiếc áo trên người hắn cũng bay đi lúc nào không ai hay biết.....

Làn da cứ cọ xát vào nhau, đầu như muốn vỡ tung ra được.....

Bất chợt Phong xoay người lại, dìu nó xuống khung giường rộng thênh thang đó. Hôn lên làn môi ướt đầm.....

Không ngừng quấn vào nhau.

Hắn cởi luôn những phần nút còn lại, nhẹ nhàng kéo mảnh áo ra khỏi người nó, rồi khom người xuống làm việc tiếp.....

Cứ mơn mẩn khắp cơ thể nó, chợt hắn dời tay xuống đùi, lòn vào trong chiếc quần nhỏ xinh xắn.....

Tuốt tuột ra, ngượng cả cơ thể, Nghi nhắm nghiền đôi mắt lại.....Phong vẫn cứ thế, đặc một nụ hôn lên đó, rồi tay cũng bắt đầu dang rộng đôi chân nó ra, cuồi đầu vào đó...(trời ơi...! làm gì thì tự nghĩ nhé, tác giả không diễn tả nữa đâu, sợ cả gai óc lên rồi nè.....chịu thua...chịu thua....)

” AH.....H.....H.....”

Tiếng rên rỉ thoát ra từ miệng nó, chợt Phong tiếng lên phía trên người nó, làn da cả hai chà mơn mựn vào nhau, hắn lại quấn lấy môi nó..

Gương mặt lúc này của Nghi khiến hắn không tài nào cưỡng lại được, mi mắt khép chặt vào nhau đẹp đến mê người, đôi má hồng ửng lên thấy rõ, tuy nhiên..... hắn không tiếp tục nữa.

Ngồi dậy, kéo nhẹ người nó lên, với lấy cái chăn, choàng quanh người nó.

Bất ngờ với hành động ấy, đột nhiên nó cảm thấy hụt hững (ẶC...!). Đôi mắt có vẻ buồn,...hỏi..-

” Tại sao lại ngừng...”

Hiểu được cảm giác của nó, hần cười dịu, hôn lên môi rồi nói.....-

” Em mong anh làm vậy thật sao...”

Chợt nó cảm thấy hơi ngượng khi nghe hần hỏi vậy, không nhìn vào mắt Phong nữa, mà cuối đầu xuống lấp bắp..-

“ Ý..y. e..m. .k.hô.ng.. p.hả.i.. vậ.y., như..n.g...g”

Nâng cằm nó lên, hần nhìn âu yếm....-

“ Vì anh yêu em”

Không hiểu ý Phong, nhìn với đôi mắt kinh ngạc, lẫn thắc mắc....-

“ Thế.....”

“ Suyt..”- Chưa kịp chờ nó nói, Phong đưa tay lên, đặt vào đôi môi đó.

Trao cho Nghi một nụ hôn thật dài, không bạo liệt như lúc nãy, mà rất nhẹ nhàng. Chỉ để khê lên bờ môi của nó Một lúc sau, hần vòng tay, ôm chầm lấy cơ thể mỏng manh ấy.

“ Đừng nghĩ ngợi nữa, chỉ cần biết anh yêu em là đủ, ngốc ạ.....”

Vuốt đôi má hồng hào, cả cái mũi xinh xinh, từng cử chỉ âu yếm của hần, khiến nó vô cùng hạnh phúc, đúng vậy chỉ cần tin ở hần là được...(chưa chắc àh...!) Thời gian cứ thế trôi đi, chợt hần buồn người nó ra....nhìn đồng hồ.....-

“ Trễ rồi, để anh.....”

.....BỊCH.....

Cắt ngang lại lời Phong, nó chồm người đè hần xuống.....-

“ Em không muốn về , em muốn nằm cạnh anh đêm nay, không được từ chối, chẳng phải anh đã hứa muốn gì cũng được sao...”

Cứng họng, không nói được câu nào. Đúng là hần đã có hứa như vậy, nhưng không về nhà thì hơi quá.....Khổ nỗi nó cứ ôm chặt lấy người hần, không tài nào cử động được.

Tay thì ôm cứng ngắt, đầu dúi vào ngực hần, lâu lâu lại ngước lên nhìn một cách lén lút như tên trộm, Nhìn điệu bộ của nó thật mắc cười. Bó tay.....

“ Em còn như vậy thì anh tấn công thiệt đấy.....”

Vòng tay bắt đầu nới lỏng ra, thấy vậy, hần dời tay xuống, xóc người nó kéo lên, nằm bên cạnh mình.

Có lẽ đêm nay nó sẽ ngủ rất ngon, nhưng.....đổi ngược lại, với hần lại là một cực hình. Thử hỏi, ai mà chịu cho nổi khi nằm bên cạnh người con gái mình yêu lại không được làm gì, đã vậy ,còn dở khóc dở cười bởi bộ ngực ấy cứ áp sát vào tay , thân mình, đôi chân mềm mại, trắng nõn ung dung gác lên người, rồi ngay cả khuy áo cũng chỉ thắc lẹ hai cái, khiến hần có thể dễ dàng thấy trọn cả gò bồng đảo, lẫn vùng eo thon gọn của nó.

Đúng là một cực hình.....!!

Chắc mọi người ai cũng thắc mắc, nếu đã không chịu nổi, tại sao lúc nãy không làm tới luôn cho rồi. Vâng thật sự lúc đó, Phong cứ tưởng sẽ mất kiểm soát trước hành động của mình, nhưng chợt nghĩ đến lúc nó phát hiện có lẽ nó sẽ còn hận, còn ghê tởm hần hơn thế này. Chỉ vì một chuyện..... “ Anh không muốn hủy hoại cuộc đời em ”...nhưng khi nó hỏi, hần lại không trả lời được. không thể thoát ra những lời nói đó.

Nằm bên cạnh Phong....

Ngước lên nhìn hẩn với đôi mắt trùu mến...tay vòng qua người Phong,..dần dần khép mắt lại,....
Nụ cười cùng chìm trong giấc ngủ...
Suốt cả đêm nay, xem ra Phong sẽ phải khổ dài dài.....
Còn Phương và Tuấn, lúc này hai người đó đang bày ra cái trò gì,.....??? học kiểu cũ hay chơi đột phá...
Nhớ theo dõi bạn nhé...!

30. Chương 30

CHÁP 32

Chưa Đủ ...!

Tại khu chung cư

“ Uhm, uhmmmm,mmmm.....”

“ Sao , em suy nghĩ kĩ chưa?”- Chóng tay lên bàn, thử dài nhìn vô bài giải của nhỏ.

“ Khoan đã, em vẫn chưa xong mà....”- Cắn cây viết mà đặng đo với đáp án của mình, nhỏ hết nghiêng đầu qua bên này, lại nghiêng đầu sang bên khác, chân mày chau lại, phồng phồng má lên.....

Gõ nhịp nhịp tay lên bài, Tuấn gác đầu gối chờ quyết định của Phương.....

Chắc trời sập àh ha...! Hôm nay có gì mà tên này lại để nhỏ học một cách bất bình thường như vậy nhỉ.

Chả thèm động thủ, chỉ ngồi hướng dẫn rồi chờ xem bài giải của nhỏ thôi.....

.....Vài phút sau.....

“ OK ”-

Buông viết xuống, ngước bộ mặt đắc thắng của mình lên.....

Tươi tỉnh hẩn, Tuấn nhanh nhẹ giật lấy bài giải trên tay nhỏ, nhìn một thoáng qua.....

“ Vợ anh là số một.....”- Khen nức nở.

Chóng tay vào hông, hút đầu lên....-

“ Chứ sao nữa...!”

Đột nhiên Tuấn định vào mảnh áo thun trắng dưới hông nhỏ, nắm kéo ngược lên.....

Hành động quá bất ngờ , nhỏ không đỡ kịp, khi hoàng hôn thì đã bị tên “yêu râu xanh” này lột sạch áo rồi.

Giật thót tim, Phương đưa hai tay lên che ngực lại....đôi mắt kinh ngạc nhìn Tuấn.-

“ Đây, ...anh làm cái gì vậy, sao lại lột đồ em.....”

Cười đẽu không tả, vừa nói tay vừa thoát vớ nhỏ ra.....-

“ Học xong rồi, đi tắm thôi, chẳng lẽ để vậy ngủ àh..”

Hồn bay mất xác....

???

“ CÁI GÌ..I.....TẮM....M...M..”

“ Nhanh nào.....”- đẩy người nhỏ ngã ra, tay thoăn thoắt, tháo sợi tia váy của nhỏ, kéo tuột xuống, cả chiếc quần trong cũng không chừa.....

Tên này cứ như người máy, nhỏ không tài nào phản kháng được.....Dở khóc dở cười mà nghĩ...

Quay lại 2 tiếng trước.....

.....CÁCH.....

Bước với dáng vẻ mệt mỏi vô phòng.....nhỏ than.

“ Hơi quải chết đi được....”

“ ỪM , anh cũng mệt quá...”

Trọt mắt ngạc nhiên xoay đầu lại, chớp chớp hỏi....-

“ Ổ, anh vô đây chi vậy, phòng anh bên kia mà...”

Giả bộ tỏ vẻ mệt mỏi, vì có trách nhiệm cho việc học của nhỏ, Tuấn dựa vào thành cửa, tay vuốt vuốt cái đầu....-

“ Còn chuyện gì ngoài ôn lý cho em nữa...”

Siển niễn với câu nói của Tuấn, nhỏ quăn quại người đi....-

“ Cái gì, em mới học về mà, giờ lại học nữa....anh muốn vắt kiệt sức em àh.....”

Chợt Tuấn bước tới gần Phương, gương mặt cười nham hiểm, vòng tay sau eo, đẩy sát người nhỏ vào thân mình, hôn nhanh vào môi , rồi nói.....

“ Hay em thích học như bữa trước.....”- vừa dứt lời thì liền cúi xuống , tay vịn gương mặt Phương lại hôn ngấu nghiến.

Đỏ cả mặt, nhỏ đẩy người Tuấn ra, quay lưng đi, ...miệng nói vấp....-

“ Học thì học.....” – sau đó đi thẳng vào phòng, thay vì vắt khăn chui vào bồn nhỏ lại vắt bàn bưng ra giữa nền gạch. Đặc xuống, rồi ngoan ngoãn ngồi thụp ngay ngắn, tự động lấy hết những gì liên quan đến môn lý.

Xong xui mọi chuyện, ngược đầu lên nhìn Tuấn, nở nụ cười lạnh lạnh....-

“ Chỉ một cái thôi phải không”

“ Ừ ”.- Cười đáp lại, sau đó tiếng gằn về phía nhỏ..

Cứ tưởng Tuấn lại ngồi như cái kiếu hôm trước chứ, thành ra nhỏ né né người.....Nhưng.ai dè.....tên này lại chịu yên phận mà đặc mông xuống , ngồi đối diện nhỏ.

Mở to mắt kinh ngạc nhìn tên này, nhỏ thầm nghĩ.....

Đưa tay lên sờ vào trán Tuấn.....có phần lo lắng...-

“ Anh bệnh àh”..

Cười thật dịu, nắm lấy tay nhỏ, để xuống miệng rồi hôn vào làn da mịn ấy, Tuấn nhìn âu yếm....-

“ Không..., đừng lo...”...(Không lo mới lạ đó !!)

Thế là suốt tiết học, Tuấn chao chút từng chi tiết , gián thật căng kễ cho nhỏ nghe, Phương học mà lò cứ lo thấp thỏm, không biết cái tên này lại định bày trò gì đây....Chốc chốc, nhỏ lại ngược lên nhìn Tuấn. Thi

.....Cốc.....

” Tập trung vào bài nào”

Đạo đến ứa nước mắt, lấy tay xoa xoa cục u trên đầu mình. phóng tia mắt xẹt lửa nhìn Tuấn.

.Hiện tại.....

” Ha, đã quá.....”- Tựa lưng vào ngực Tuấn, Phương hưởng thực một cách thật sướng khoái....

Đang phê trong làn nước nóng, chợt nhỏ nhớ đến tên Phong, ngược đầu lên hỏi Tuấn.....-

” Anh này..”

” Hửm...?”- Vòng tay đang ôm trọn cái eo bé nhỏ của Phương, giọng dịu dàng

” Em thấy hơi lạ, hình như Phong có vẻ biết Nghi từ lâu rồi hay sao ấy, anh có thấy vậy không, hửm....”- Nghiền cổ mình qua vai Tuấn, dựa hẳn vào , cứ như đang nằm ghế sofa vậy.

Chết men ..! không biết phải trả lời thế nào nhỉ, đành giả ngu

” Yêu..., đầu nhất thiết phải biết lâu thì mới được ...”

Ngẫm nghĩ câu nói của tên này, nhưng lòng nhỏ vẫn còn mơ hồ lắm, Í mà chẳng phải nhỏ và Tuấn cũng chỉ gặp nhau trong khoảng thời gian ngắn sao.....vậy mà không ngờ lại yêu tha thiết Tuấn như vậy.

Thế là không còn có để bắt bẻ nữa rồi.....

. .Thư thả vài phút, chợt nhỏ lại hỏi tiếp.....-

” Tại sao Phong lại không nói sự thật cho Nghi biết, mặc dù có lẽ sẽ bị khá sock, nhưng còn đỡ hơn là đối gạt nó...”

Hôn lên đầu Phương , Tuấn thư thả trả lời....-

” Chẳng phải anh đã bảo, khi nào cảm thấy nên nói thì tự động tên đó sẽ biết cách giải quyết rồi sao.....”

Vẫn chưa thỏa mãn, nhỏ lại....-

” Nhưng Phong.....”

Đột nhiên, Tuấn ưỡng người lên, không dựa vào thành bồn nữa, khiến nhỏ cũng phải chồm lên theo, tay dờ lên trên xoa, nắn ngực nhỏ, tay lướt chậm chậm xuống phía dưới . Thọt vào kẽ giữa hai chân nhỏ, đút sâu ngón tay vào. Làm cho Phương giật thót tim lên...

” Áh....ah.hh.h...h.....”

Hoảng hồn.....Phương nấc từng tiếng...-

” Đ.ừ.n.g ...đ.ừ.n.g,.....a.n.h ..là.m ..c.á...i... g.ì ..vậ.y.... ”

Giọng lạnh băng, có phần tưng tức.....-

” Một cũng Phong...”

” Hai cũng Phong.....”

” Tại sao cứ mở miệng em lại nhắc tên người con trai khác.....”

Không ngừng hoạt động, những ngón tay của Tuấn cứ liên tục ấn sâu rồi rút ra khỏi chỗ ấy của Phương, khiến nhỏ cảm thấy toàn thân như bị chích điện.....Thở gấp....-

” K.h.ô.ng...k.hô.ng...p.hả.i...a.n.h... hi.ể.u... lầ.m... r.ô.i...”

Tổ vẻ không quan tâm câu nói của Phương , càng lúc càng nhanh hơn nữa, cuối đầu xuống hôn ngay ngất lên vành vai, cổ.. trắng nõn của nhỏ, một tay dờ lên phía ngực, (làm gì đó tự hiểu!...)

Bất chợt Tuấn lên tiếng...-

” Chẳng lẽ em thích.....”

Chưa kịp để tên này nói hết, Nhỏ nhảy giập lên, xoay người lại nhìn Tuấn bằng đôi mắt tưng tức.....

” Sao anh dám nghĩ em như thế....”

Chống tay vào nền gạch trên thành bồn, nghiền đầu, Tuấn cười đều.....

” Anh nói không đúng ...??”

Mặt nhỏ bắt đầu đỏ đỏ, nhưng tên này vẫn không hề thay đổi nét mặt...Phương cảm thấy nóng hừng hực trong người.....nghẹn ngào nói....-

” Em không yêu ai khác ngoài anh, sao lại nghĩ em như vậy...”- Ánh mắt dần ươn ướt.

” Anh không tin, nếu yêu bảo yêu anh, tại sao ngay cả khi chỉ còn hai đứa mình , em lại thoãn thoát nói về người đàn ông khác.....”- vẫn lạnh lùng nhìn nhỏ..

Phản ứng mạnh với câu nói của Tuấn, Phương tức đến nhấn mạnh từng câu....-

” Em đã nói, em yêu mình anh mà, sao cố chấp thế, tên ngốc này...”

” Chứng minh đi....”- Cười đều , nhưng ánh mắt không còn sắc thép như lúc nãy nữa, mà trở nên thật ấm áp....

Đó người với cái kiểu nói năng của Tuấn, Phương mở to mắt ra ,....lấp bắp....-

” Hả...c.á.i ...g.ì ...c.h.ứn.g... ch.ứ.ng ...m.i.nh ...!!.”

” Sao , em không làm được ah.”

Gương mặt Phương trở nên đỏ lầu lầu, gương chín cả người, xấu hổ đến muốn chết đi được.....Nhìn Tuấn với đôi mắt gương gao....một hồi sao , nhỏ cũng dần dần tiếng gần Tuấn.

Đặt hai tay lên vai tên này, kề sát thân mình vào người Tuấn, Phương chủ động hôn lên môi , rồi lại dời lên trán, xuống mắt rồi tới mũi.....Phải nhỏ yêu tha thiết Tuấn, nên cảm giác ngại ngùng cũng gần như biến mất.....Cứ thế mà Phương hôn Tuấn một cách thật nhẹ nhàng nhưng không kém phần ngây ngất.....

Chợt nhỏ dừng lại nhìn vào mắt Tuấn, mí mắt nhỏ chỉ hé mở nửa đường, nhìn phê phê sao ấy, giọng thật dịu....khẽ nói...

” Em yêu anh ”

Đáp lại với lời nói ấy là sự tĩnh lặng. Tuấn chỉ mỉm cười, sau đó vòng tay ra sau , ôm chặt lấy thân nhỏ, kéo sát vào hôn thật mãnh liệt

Thay vì ngày nào, nhỏ cũng tắm chừng 1 tiếng mới chịu lết ra, nhưng hôm nay đặc biệt. Chẳng biết cả hai làm cái quái gì mà tới 11 giờ tối mới chịu mò ra. Mà hình như hai tên ngốc này bắt đầu tắm vào lúc 6 giờ ấy chứ. (Sax...x.....nhấn 5 tiếng lần hả trời...bó chầu....)

Chưa dứt, vừa mới choàng khăn lau người, Phương định mặt chiếc áo ngủ vào thì Tuấn từ trong phòng tắm bước ra, đẩy nhẹ người nhỏ ngã xuống giường, ...tóc tên này vẫn còn lấm tấm giọt nước, làm nhiều xuống mặt Phương, khiến nhỏ lạnh tê cả cơ thể.

Giật mình với hành động đó, Phương-

” Đây buồn em ra, mới lúc nãy mà....”

Gương mặt hơi đỏ vì ngâm quá lâu trong nước, Tuấn cúi người xuống hôn vài cổ Phương.....

” Chưa đủ ...”

Vâng chỉ vồn vện hai chữ thế là tên này nhào vô làm việc tiếp mà không cho nhỏ có cơ hội nói thêm câu thứ hai.

Hôn mê mịet vào làn môi căng mọng ấy, kéo cả cái khăn trên người nhỏ ra, áp sát cơ thể mình đè lên người nhỏ, Tuấn di chuyển , mót mẩn trên làn da mềm mại .

Hôn lên bầu ngực đầy đặn , tay xoa xoa vật hồng hồng nho nhỏ , sau đó ngậm hăng vào miệng mình. Nhỏ không còn biết làm gì để kháng lại cảm giác tê dại ấy, ưỡng cả thân mình lên, hai tay ôm lấy đầu Tuấn, đôi mắt khép chặt lại.

Dần dần dời xuống dưới, Tuấn ôm lấy đôi chân nhỏ đẩy co lên , sau đó ghì lại, dang rộng nó ra, đưa lưỡi mình vào chỗ nhạy cảm ấy.

Lưỡi cứ chuyển lên, chuyển xuống rồi lại thọt sâu vào.-

” Ah...ah.....ah.....đ....ừ.n.g ...đ.ừ.n.g ...m.à.....”

Bầu vú lấy tấm nệm, nhỏ quần quai người đi vì cái cảm giác tê tái quanh vùng dưới của mình.

Đột nhiên Tuấn dời người lên phía trên, hai tay vẫn khép sát vào chân nhỏ, nâng cao hơn nữa, bắt chọt đưa vật ấy vào.....làm tim Phương như chết đứng lại.

” ÁH.....H...H...”

Nhịp nhàng di chuyển, hôn lên giọt nước mắt trên gương mặt đỏ ngầu của nhỏ, sau đó lại quần lấy môi Phương.

.....Một hồi lâu sau.....

Tuấn xoay người Phương lại, để nhỏ nằm xấp.....và.....

(Rồi rồi.....tả thế đủ hiểu khúc sau thế nào há.....KY rút quân đây, đứng trong phòng này thêm chút nào nữa, chắc KY nhập viện quá...)

.....Ánh nắng cũng dần ló dạng.....

Đưa tay lên vuốt mái tóc , đôi mắt nhắm lại vì cái nắng hắt lên từ phía cửa sổ, nghiêng đầu xuống, nhìn người con gái vẫn còn đang thiếp ngủ trong gương mặt thiên thần, hai má hồng hồng như hoa.

Khẽ vuốt lên gò má nhỏ, Tuấn mỉm cười thật âu yếm nhìn Phương,... chòm tới hôn vào môi. Sau đó lại kéo thân nhỏ vào lòng mình.

Tại Ngôi biệt thự sang trọng.....

” Không thể nào.làm ơn, làm ơn.đừng nói với tôi như thế.”

.....” Chúng tôi xin lỗi, thật sự ông ta không còn thở được nữa...”

” Không chồng tôi không thể chết được.....”

” Ba ơi.....! ba ơi!>....”

.....

.....

” Anh Phong, sau này con muốn làm gì...”

” Con muốn giống ba, trở thành người tài giỏi, sau đó con sẽ cùng ba quản lí SPY, ba nhé...”

.....

” Hà...hà...hà...con trai ba giỏi lắm.....”

” Hi.....hi.....hi....”

” Lại đây nào.....Phong....”

” Ba ơi ..hức...hức...chứ...con điều bị dính lên cây rồi,.....haaaaaa con không lấy được....”

” Đừng khóc , ngoan nào...Để ba giúp con nhé...”- người đàn ông đi tới nhất bồng cậu bé lên vai mình.....

” A...! lấy được rồi,....ba con giỏi quá...”- Nụ cười tràn ngập hạnh phúc....

” Không...”

” Không chịu, không muốn...”

“Anh Phong , con ngoan, nghe mẹ nói.....con đừng như thế nữa, mẹ sợ lắm...”

” Không , ba không có chết, họ gạt mình đấy mẹ, ba không thể chết....con không muốn vậy....con không muốn..hức...hức...hứccc.....”

” Anh Phong , lại đây với ba nào.....”

Cậu bé cười hớn hở chạy về phía người đàn ông đó,.....thế nhưng càng lúc bàn tay càng xa dần....chạy mãi nhưng không tài nào nắm lại được.....

Gương mặt cậu bé trở nên hoảng sợ-” Đừng ba ơi, đừng đi.....ba đừng bỏ con mà....” ” ĐỪNG...”

” ĐỪNG ĐI...”

” ĐỪNG BỎ CON.....”

Trán đổ đầy mồ hôi,...đầu xoay hết bên này, lại xoay về bên khác....Chợt giật thóc người ngồi chồm dậy.....

Lại một lần nữa cơn ác mộng ấy ập về, trong giấc ngủ của hắn.....Chống tay vào đầu, đau buốt.....

Không chịu được cảm giác này,.....thật kinh khủng.....Nỗi sợ hãi cứ bao trùm lên người hắn.....

.....Ngồi suy nghĩ một hồi lâu, Phong bắt giác nhận ra, bên cạnh mình có một người con gái đang ngủ....

Hơi thở nhịp nhàn, trái tim bé bỏng ấy cứ nhịp lên nhịp xuống, mắt nhắm nghiền với đôi mi cong vuốt, gương mặt hồng hồng, xinh xắn như một thiên thần, đôi môi mềm mại nhỏ xinh ấy.....

Nhìn nó, mà lòng hắn cũng dần bình yên trở lại, ...thật trơ trêu mà.....

.

Hắn ôm đầu cúp vào đầu gối, lòng dần vật nhau, tim như rút lại....

Cựa quậy mình, dần hé mở mắt lên, hôm nay không như mọi bữa, vừa tỉnh dậy, người đầu tiên nó thấy không ai khác ngoài Phong. Nhẹ nhàng ngồi dậy, từ phía sau, ôm lấy người hắn,....-

” Chào buổi sáng...-

Dựa đầu mình vào lưng, ngực áp vào thân hắn, nó nói khẽ.....

Hơi bất ngờ với hành động đó, nhưng vòng tay này khiến lòng hắn ấm dần.....ôm chặt đôi tay đó, xuôi từ từ theo, sao đó đan xen vào những ngón tay, siết chặt lại .

Hắn xoay người trở lại, nâng cằm nó lên, hôn vào đôi môi ấy, rồi dời xuống chiếc cổ gợi cảm của Nghi.

Nói với giọng đầy yêu thương.....

” Em ngủ ngon chứ...”

Ngả vào lòng Phong, nó hạnh phúc trả lời....

” Ừm...m...”

Sau khi cả hai đã thực hiện xong nghĩa vụ cá nhân của mình, nó ra trước, ngồi bịch xuống giường chờ hắn. Phong bước ra,..... người đã chỉnh trang lại đồng phục, nhưng lại thoáng ngạc nhiên khi thấy nó vẫn còn khoác lên người chiếc áo sơ mi của hắn.....-

” Sao em không thay đồ..? ”

Đứng dậy, tiếng lại gần hắn, choàng tay qua cổ Phong, nó ngưỡn đầu lên nói với gương mặt nũng nịu, yêu không tả....-

” Anh thay giúp em nhé...!”

Ngã ngửa với lời đề nghị của nó, hắn hơi choáng trước sự bạo dạn và gương mặt hớn hở không kém phần gợi cảm na’y.

Tự nhiên lời nói ấy cứ như kích thích hắn, Phong cười ầm ập , vòng tay ôm lấy eo nó, tay kia tháo luôn hai cúc áo còn lại trên người nó, rồi tay phía sau nhẹ kéo rê áo, tuột dần xuống.

Bây giờ trên người nó không còn gì ngoài chiếc quần nhỏ xinh của mình, thân thể của Nghi phơi bày trước mắt hắn, đẩy sát vào người mình hơn, khiến cho cả hai cảm giác được từng chi tiết trên người của đối phương. Cuối đầu xuống hắn hôn vào làn môi đó mê mịet....khẽ nói vào tai nó.....-

” Vậy để anh giúp em....”

Đôi tay di chuyển khắp thân thể Nghi, Phong nhẹ nhàng mặt từng thứ từng thứ một lên người nó. Bất chợt hấn ngồi thụp xuống, hai tay ghì hông nó lại, đặt một nụ hôn lên đó...(từ hiểu ...), khiến người nó nóng lên.

Cứ thế mà bày tay nhẹ lướt theo đôi chân nõn nà ấy, từ từ dời xuống, với lấy chiếc váy trên giường, hấn vòng ra phía sau , kéo lê lên phía trên, thắt lại chiếc cúc , rồi khóa sợi tã lại.

.....Xong xui mọi việc, đứng thẳng dậy, lại ôm vào eo nó, cười âu yếm nói....-

” Để anh chải tóc luôn nhé...”

Mặt hơi ngượng vì cử chỉ ân cần, nhìn nó và hấn chẳng khác gì đôi vợ chồng là mấy.....nó khẽ gật gật cái đầu...

.....Xoay người nó lại, ngồi vào lòng hấn, cầm chiếc lược lên, hấn nhẹ nhàng chải vào mái tóc mềm mượt ấy. Lòng nó ngập tràn hạnh phúc, .

Cười tích mắt cả đi.

.. .Sau đó chừng nửa tiếng.

Khi nó và hấn đã ăn bữa sáng xong, nắm vào bàn tay bé nhỏ ấy, cả hai đi đến trường...

..Chợt từ xa có một người xuất hiện, và đã khá sock khi chứng kiến cảnh tượng ấy.....

Người đó là ai???

Mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào....

Các bạn đón xem tập sau nhé.....Cháp 33 “ Gặp..! ”

31. Chương 31

CHÁP 33

Gặp !

Trước cửa nhà

” Haaaa .ha.aaaa haaaaa không bí đâu, công cơ, công cơ ”- Lắc lư cái tay che lên mặt, đôi mắt to tròn lonh lanh , môi chu chu nũng nịu nhìn yêu hết biết.

Thua với tính trẻ con của nó, Phong mỉm cười, khum người ngồi xuống, để nó leo lên .

Hực

” Rồi, lên đường nào .”

” Yet sơ .!!!”

Nhắc một cái gọn nhẹ, Nghi đã yên vị vốn vẹn trên lưng hấn .Hai tay ôm chặt lấy đôi chân nhỏ nhắn của nó.

(Ặc .cho ké với .!) , ôm lấy cổ Phong, nó cười trông thật hạnh phúc, nghiêng đầu cúi xuống, hôn lia lịa vào má hấn

Chụt, chụt .chụt

” Em yêu anh nhiều lắm,, nhiều ơ là nhiều luôn nhiều giống vậy nè chụt chụt chụt ”

Trái tim Phong đập liên hồi vì cử chỉ ngây thơ đáng yêu của nó, tay hấn cũng ngày càng siết chặt nó hơn

Cả hai cứ nhí nhố suốt đoạn đường mà không hề hay biết,

Quay trở lại 1 tiếng trước

Tại công ty SPY

Tút tut tut

.CÁCH

” Thưa, dạ tôi nghe đây ”- San Linh ngừng lại với đóng hồ sơ và bắt máy

” ”- Đầu dây bên kia

” Thật sao, thế thì tuyệt quá, ”- Gương mặt đang có vẻ mệt mỏi vì phải cầm đầu vô đóng công việc chợt tươi tỉnh hẳn lên. Đôi sáng có thần trở lại, tay hơi run run vì không ngờ họ lại trả lời sớm hơn dự tính.

CÁCH

Vừa mới gạt máy thì Linh đã hớn hở rút chiếc phone di động của mình ra gọi cho sếp,,, nhưng đợi mãi mà cũng không nghe bắt máy rồi sau đó lại chuyển vào cuộc gọi tin nhắn

Vì trong lòng, lúc này cô cảm thấy vui biết bao, rút cuộc điều hân mong chờ nhất cũng đã thực hiện được, không chừng chờ được nữa, Linh lật tung hết đóng hồ sơ lững tư liệu có chữ kí của hân, dò mãi một hồi cô mới tìm thấy được số nhà địa chỉ của Phong.

Tuy là không được lịch sự mấy, khi đến nhà người khác vào không thời gian này, nhưng lúc này trong đầu cô không hề nghĩ đến việc đó . Chỉ biết là bào tin cho hân càng sớm càng tốt . Nhanh như cắt, Linh với lấy chiếc túi sách trên bàn làm việc, rồi phóng một mạch lại đó

Tay cầm tờ địa chỉ, vừa đi vừa mò lẩn từng căn từng căn một

Hớn hở chạy từ xa tới, nhưng vừa đến khúc ngã ba của đoạn đường nhỏ. Linh chợt nghe tiếng kéo cửa phát ra từ căn biệt thự ấy

Giật thót người Linh núp sao vách tường ngay đối diện ngôi nhà đó

Bịch

Chiếc túi sách trên vai Linh rớt một cách bất ngờ, không tin vào mắt mình. Phong bước ra khỏi nhà cùng với một cô gái xinh xắn (theo cái nhìn đầu tiên của Linh). Không những vậy, họ còn trao nhau những cử chỉ thật thân mật, Phong nhẹ nhàng một tay kéo cửa lại mà vẫn không quên tay kia ôm lấy vòng eo của cô gái đó, Tiếng két .của cánh cửa vừa dứt thì tay còn lại cũng ôm trọn thân của cô gái đó, áp sát vào hôn rất mãnh liệt

Tim Linh như bị ngàn nhát dao đâm tới tấp, . càng lúc hành động của họ ngày một táo bạo hơn, Phong đẩy người Nghi vào bước tường trước cổng nhà, môi không ngừng quấn lấy nó. Tay cũng lòn vào trong chiếc váy hân đi. Hơi thở hỗn hộc phát ra từ cả hai chợt Nghi đẩy nhẹ người hân ra, mặt châu lại .-

” Này, trẻ học đây ”

Nhìn nó âu yếm , tay đưa lên sờ vào làn da mịn trên má, hân dần dần cuối sát vào hơn nhẹ nói -

” 10 phút thôi ”

Sau đó lại hôn nó thật mê liệt

Ngỡ ngàng với cảnh tượng đang xảy ra trước mắt mình, xoay người dựa vào bước tường đó, ngồi thụp xuống. Gương mặt Linh đỏ ngầu, một là do ngượng nghịu với những cử chỉ của hân trao người con gái đó, phần còn lại do lòng đổ kị trong người chốc chốc bùng lên. Nóng cả gang ruột.

Tạch tạch

Không biết từ lúc nào, dòng nước mắt đã lăn dài trên gương mặt Hạ San Linh , cuối đầu xuống , hai tay ôm vào chân mình .

Đúng vậy, lúc này mặc dù cô có chút cảm giác hận Phong và cô gái đó, nhưng thật vô lí vì hình như người đến sau lại là mình.

Chầm chậm đứng dậy, lau đi những giọt nước mắt, Linh xoay người bỏ đi Khuất bóng

Khu Chung Cư

” Uhm uhm mm mmm Tuấn ”-

Mắt không tài nào mở được, ngay cả ưỡng người lên nhỏ cũng không có một chút lực nữa, nằm cứ như xác chết ấy. Tay chầm chậm vịn vào ngực Tuấn vỗ nhẹ .Giọng nói nhỏ xú xiu

Thấy thiên thần của mình đã thức giấc, Tuấn cười dịu dàng khum người đè lên nhỏ, hai khủy tay chống lên mặt giường. Áp sát mặt mình vào mặt nhỏ, thủ thủ

” Dậy nào, cô vợ lấm ngủ của anh ”- hôn tha thiết lên trán và má nhỏ.

Mí mắt Phương cũng dần hé mở, , thật sự nhỏ không tài nào nhút nhút được dù chỉ một động tác nhỏ , toàn thân rã rời cả ra xuống đệm qua những 3 giờ sáng tên ” hách dịch” này mới chịu tha cho nhỏ.

.Vài phút sau

Nhỏ cũng dần tỉnh hẳn, hơi thở vẫn còn chực nhịp nhàn, giọng nói nức lên từng tiếng một -

” Anh là đồ không có não, bây giờ cả đi em cũng không lách nổi ”- Nằm gọn bên dưới người Tuấn, Phương nhăn mặt , trách khừ

Mím cười một cái, Tuấn dịu dàng nói -

” Bỏ tiết đầu cũng được, em mệt thì ngủ tiếp đi .”

Vừa nghe bản cáo trạng của tên này xong thì Phương không ngừng ngại mà khép đôi mắt lại để khò tiếp

Thoáng sốc với hành động của nhỏ . (tại ai, tại ai hử, tên hách dịch tác giả mắng thay giùm Phương !). Bó chửi, tên này cũng không còn cách nào khiến nhỏ dậy.

Chợt trong đầu lóe sáng một í nghĩ nham hiểm.

Dù nhỏ đã ngủ mà Tuấn vẫn không buồn tha, chồm mềm che kính người mình lại, chỉ còn thấy cái đầu của nhỏ là ở bên ngoài Không biết cái tên này , lại bày trò gì trong đó nữa.

Nụ hôn bắt đầu di chuyển khắp người Phương .(Sax x), Tay cũng vậy, cứ vuốt va vuốt để vào chỗ nhạy cảm ấy, làm nhỏ đang ngủ cũng giật mình, cực quậy người theo.

Ngay trên vùng ngực và cổ nhỏ, đầy những vết đo đỏ do tối qua để lại.

Sau một hồi tham chiến bình địa trên người Phương, Tuấn nhẹ tay khiến nhỏ, đi vào bồn

Đang ngon giấc chợt cảm thấy mình hình như mình đang lơ lửng, nhỏ mở mắt ra thì té ngựa với cái cảnh tên này đang rưới nước lên người nhỏ Hoảng hồn .-

” Nay anh làm cái trò gì vậy ”

Đang thi hành công việc, chợt nghe tiếng Phương, Tuấn ngược đầu lên, cười láo lỉnh -

” Tiết kiệm thời gian dùm em đấy chứ ”-

Vừa dứt câu thì tay lại tiếp tục hoạt động, cầm bông tắm trên tay, di chuyển dọc theo từng đường nét trên cơ thể nhỏ, rồi tự nhiên dời xuống đôi chân khiêu gợi ấy, nhẹ nhàng lướt trên làn da trắng nõn, như ” Dê” lại bộc phát, tay đẩy , đang chân nhỏ ra, nhìn thấy sinh vật bé nhỏ đáng yêu ấy, Tuấn ngược đôi mắt như thẳng bé đòi kẹo nhìn Phương -

” Hay là ”

Cốp .

Chưa để tên này phát ra chữ nào, nhỏ phan nguyên cái thao vào đầu Tuấn, Hình như cơn ” Điên” trỗi dậy trong người nhỏ, đánh liên tiếp lên người tên này liên tục-

” ANH CÓ THÔI KHÔNG HẢ SUỐT NGÀY HÔM QUA KHÔNG ĐỦ SAO BIẾN RA KHỎI ĐÂY NHANH BIẾN ”

Amen ! lời nói đi đôi với hành động, Không biết nhỏ xài chiêu gì mà chỉ nghe thấy tiếng,,,, , Bình Bình BỐP VÈO VEÒO

Và cuối cùng là RẦM

Thưa quý đọc giả, một cái xác đã nằm gọn trên sàn, trước cửa phòng tắm (cho chùa !)

.Reng reng reng

Tiết học thứ hai cũng được ngân tiếng

Đang ngồi ngay góc trong, tay lật lật dở dở những môn học tiếp theo, nó bất ngờ khi Phương bước vào lớp

” A Chào.o ”- Mặt vui tươi, định chào nhỏ bạn , thì nó thấy là lạ với cái tướng đi xiên xẹo của nhỏ

Gian nan một lúc từ đoạn đường cho đèn lỗ trú, cuối cùng Phương cũng đáp được ngay vị trí của mình

Mở to con mắt nhìn nhỏ bạn, nó nghiêng đầu hỏi -

” Mày bị sao vậy ???” Mặt đỏ lừ lừ, định trả lời nó , nhưng chốt lát, Phương xoay đầu bắn tia lửa vào người Tuấn, khiến tên này bỗng dưng thấy sợ, cà chuồn cũng không dám về nữa.

Vốn là người am hiểu .(ặc .), Phong nhìn sơ thì đã biết giữa hai tên gốc này có chuyện gì, Khi thằng bạn vừa đặc mông ngồi xuống thì, hắnliền cười khinh, móc mề -

” Sao vậy, lại bị “Đục” à !”

Với vài cú đấm không thương tiết, thêm cái cục u to tướng trên đầu nhờ phước cái thao, Tuấn đi học với thân tã ma dại, gục đầu xuống mặt bàn, tên này treo cờ trắng

” Bây giờ tao mới nhận ra, làm chuyện đó không tiêu tốn sức lực như né những cú đánh của nhỏ ”

” Ha ha ha thế thì ít ra , giờ cũng có người trị được thói xấu(dè dặt) của mày nhỉ ”

Lần này tới lượt hần vỗ tay lên vai thằng bạn mà ngồi cười ha hả

Nó chả hiểu gì là mấy, suốt tiết học àm cứ thấy chốt chốt mặt con bạn lại nhăn tích đi, người thì đổ dài lên bàn cứ như xác chết (còn sức lếch vô trường cũng giải rồi đấy)

Quay đầu xuống nhìn Phong , ánh mắt như muốn hỏi,

Chợt mặt hần đỏ đi, tay đưa lên che lại, sax x .chả lẽ lại nói cả hai kiệt sức vì chuyện đó sao trời Nghĩ mừng lung một hồi, hần đành đưa hai tay lên vẫy vẫy , tỏ vẻ không biết gì hết

Nhăn nhó mặt lại vì thắc mắc vẫn chưa được giải đáp cứ thế mà suốt tiết học, nó lại càng chú ý hơn từng hành động của nhỏ và tên đó.

Giờ ra chơi cả đám hù nhau xuống canteen, Phương phải được nó vịnh, đi một cách khó khăn, còn tuần mặc dù rất muốn bế nhỏ, nhưng cứ hễ tới gần Phương 1 mét lại bị nhỏ kiểm đồ trội, phòng thủ quyết liệt. Hần dút hai tay vào túi quần, đi bên cạnh thằng bạn mà phải cười hí hỏ trước gương mặt dợ khóc dở cười của Tuấn.

Thật ra , từ lúc chú ý những động tác của nhỏ, trong đầu nó đã nghĩ tới chuyện đó .nhưng không dám hỏi vì chưa chắc

Thức ăn đã được dưng tận miệng, hai cô nương chỉ việc cầm nĩa lên mà gắp, chợt nó đánh liêu một phen, căng tròn con mắt ra mà mình nhỏ bạn, hỏi .-

” Hai người thức nguyên đêm chỉ vì chuyện đó hả ”

Phụt

Phụt

Mà ơi!! đời nào có ai ngu như nó, hỏi huych toẹt ra thế này hả trời Vâng nhờ sự thông minh của nó mà lúc này đóng nước ngọt đã yên vị trên mặt hân, còn nó thì lãnh cả muốn nui xào lên mặt

Ặc, ặc .ặc

Hai vợ chồng son thi nhau sắc súa vì sock với câu hỏi của nó.

Phong, từ lúc lãnh trọn mớ nước ngọt ấy từ miệng thằng bạn thì sắc mặt bắt đầu thay đổi, nhưng lại choáng với sự ngốc nghếch của cô bồ mình hơn. Chính hân của sock khi nghe nó hỏi vậy.

Hững mặt ra mà lãnh đạm, nó bất động trong vòng 3 phút -

” Cái con này ”

Tám mắt nhìn nhau, không hiểu sau tự dưng cả bọn đều cười sỗ cả ra (Bó chú với bọn này !)

Tại công ty SPY.

Trở về công ty với bộ dạng thất thần, Linh ngội bịch xuống ghế, hồn như bị ai đó đập vỡ đi

Chợt cô không muốn thấy Phong nữa, đứng dậy tiếng vào phòng làm việc của hân đặc tờ kết quả trên bàn làm việc của Phong, Linh rầu rĩ xoay người bước ra khỏi thì, vệt áo cô vướng vào cạnh bàn ấy, khiến cho đóng tài liệu trên bàn hân rơi khắp nơi trên nền

Giật mình, Linh hoảng hồn , cuối xuống nhặt lại bên này,,,bên này cả bên này nữa

Đột nhiên , Linh dừng lại vì phát hiện

Linh đã thấy gì trong phòng làm việc của hân ???

Mọi chuyện lại sẽ xuôi về hướng nào đây

32. Chương 32

Các bạn đón xem tập kế tiếp nhá .! Cháp 34 : “Hiểu Lầm !”

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ

CHÁP 34

Hiểu Lầm !

Xoạt xoạt xoạt

Đóng hồ sơ bay xuống, ngập hết lên mặt nền. Linh hồi hã, cuối người xuống nhặt lên từng xấp từng xấp một. Chợt phát hiện, một phong bì khá dày, nếu như chỉ thế thì có lẽ , không thể khiến San Linh ngạc nhiên được. Mà chính do những bức ảnh của cô gái mà Linh đã gặp trước cửa nhà Phong, rất nhiều là đăng khác.

Xấp ảnh có vẻ như đã được chụp trong suốt thời gian dài, vì chính những con số trên bức ảnh đã khẳng định cho cô biết được điều đó. Ngoài ra, trong cái vỏ bọc , còn có một phong bì màu trắng khá lớn, nhưng hình như nó không hề được dán lại

Đấu tranh với tư tưởng được một lúc, Cô định đặc lại vì trí cũ và bước ra , xem như không có chuyện gì hết, nhưng không hiểu sau, bước chân lại nặng như thế, không tài nào nhấc lên được. Chợt hình ảnh hai người họ ban sáng lại hiện ra, lòng Linh bỗng cảm thấy nhói nhói, khẽ tay từ từ siết chặt lại. Linh tính mách bảo, có lẽ cô nên xem phong bì đó

Đang đo một hồi, cuối cùng San Linh cũng quyết định tiếng lại, cầm nó lên và mở ra

“ C.Á I .I.I. . C.ÁI . G.Ì T.H.Ế. N.À .Y .?? ”

Kinh ngạc trước những gì đang được cầm trên tay mình, hầu hết đều là các mảnh báo đăng viết về KEY, từ hợp tác cho đến đầu tư, tất cả đều được thu thập một cách tỉ mỉ, xem một lượt qua hết những tờ đó, chợt Linh thấy vài mảnh ở phía dưới cùng

[Ngày 26 Tháng 4 Năm 1989

Chủ Tịch Tập Đoàn Spy Đột Ngột Qua Đời do một vụ tai nạn giao thông.

Ngày 30 Tháng 4 Năm 1989

KEY Chính Thức Kí Kết Với Bên ARESS được diễn ra tại

Tập Đoàn KEY đang bước vào thời kì phát triển mạnh Hầu hết các tâm trung tâm ngoại lẫn nội địa đều chiếm sồ cổ phần rất cao

Ngày 04 Tháng 5 Năm 1989

Phải Chẳng Cái Chết Của Chủ Tịch SPY Có Liên Quan Đến Chủ Tịch Tập Đoàn KEY – Lưu Thế Khải ???

Theo nguồn thông tin cho biết, hợp đồng giữa Key và SPY đột nhiên bị hủy bỏ

Tập Đoàn SPY đang lâm vào tình trạng suy yếu trầm trọng

Các khoản nợ với các ngân hàng lên đến gần cả chục Tỉ USD

Ngày 17 Tháng 5 Năm 1989

Theo Báo Cáo Sở Y Tế Tại Bệnh Viện OUL'S & Tòa Án SUE

Cái chết của Chủ Tịch Tập Đoàn SPY – Thiên Anh Võ là do tai nạn

Thông tin từ bệnh viện OUL'S cho biết trước lúc xảy ra tai nạn, nồng độ rượu trong người nạn nhân đã ở mức 70mmg/1 lít khí thở]

Càng đọc Linh càng không tin vào mắt mình, cho đến khi tấm ảnh cuối cùng lộ diện, trong bức ảnh đó không ai khác chính là ông Lưu Thế Khải, chủ tịch Tập Đoàn KEY và hai cô con gái .

Nhìn lướt qua không để ý cho lắm. Cô con gái lớn không không phải !!. nếu nhìn kỹ hơn thì gương mặt của đứa con gái trạc 16 tuổi , giống i đúc người mà Linh đã gặp.

Và toàn bộ những tấm kia , tất cả đều là

của cô gái đó – Lưu Nhã Nghi

Hoang hốt, tự dùng tay bịch vào miệng mình,

Tim Linh đập mạnh liên hồi trước bí mật mà cô phát hiện được Chợt nghe có tiếng động bên ngoài, lập tức, Linh thu gom lại tất cả mọi thứ. Đặt đúng vào vị trí cũ, sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài, tỏ ra gương mặt rất bình tĩnh

Cạch

“ Cô Linh , hôm nay cũng tăng ca àh .”- Một người phụ nữ cũng khác trẻ trung, bên bộ phận ngoại giao bước vào với những bài viết báo cáo trên tay, .

Cổ trầm tĩnh lại, hít một hơi, Linh nở nụ cười như mọi hôm .-

“ Dạ, vì có một vài hợp đồng cần gấp , nên đành phải làm thêm giờ vậy. Ah ! Báo cáo chị cứ để đó, lát nữa em sẽ xem lại rồi giúp chị nộp luôn , qua bên phòng Marketing .”

Hớn hờ với sự nhiệt tình của Linh, cô nhanh nhẹn đặt lên bàn rồi vỗ vào vai Linh, cười nói -

“ Em thật tốt bụng, lát nữa chị khao em chiều trưa .không được từ chối đấy ”

“ Hi hi hi thế thì còn gì bằng ”

“ ”

Dứt cuộc trò chuyện, cô gái đó bước ra khỏi phòng, nhịp thở trong người Linh lại một lúc tăng nhanh, hiện tại không còn tâm trí đâu mà làm những việc khác nữa đâu cô vẫn vang văng những câu nói, những chữ viết của bài báo, những bức ảnh mà cô đã thấy.

Nhưng không hiểu sao, dần dần Linh lại cảm thấy nhẹ người hẳn đi, không phải vì bí mật đó, mà chợt cô cảm thấy niềm hi vọng trong tim lại được nhen nhóm trở lại

Gần như , với trình độ thông minh ấy, San Linh có thể suy luận ra mọi thứ một cách nhanh chóng và dễ dàng

Đâu đó trong không gian vắng lặng của văn phòng, có một nụ cười chợt xuất hiện

Trở lại với Phong, sau nguyên một buổi học vật vả với nó lần hai tên kia, hẳn đưa nó về như mọi hôm

Đứng trước cửa nhà nó, thói quen vẫn không hề thay đổi, cả hai lại quấn vào nhau, trao những nụ hôn mãnh liệt, cứ bầu lấy nhau như không thể xa rời dù chỉ một giây một phút

Ôm cả người nó vào thân mình, với từng cử chỉ nhẹ nhàng, Phong âu yếm nó một cách đầy yêu thương, thấm thiết

Rồi đôi tay cũng dần buồn thả, xoa vào đầu Nghi , hẳn nói với giọng ấm áp .-

“ Anh về đây hôm nay có vài chuyện nên anh không kèm em được đừng giận anh nhé .”- vuốt xuống đôi má hồng hào của nó, Phong quay người về hướng khác , rồi bước đi

Nhìn hẳn bỏ đi , mà lòng nó chợt quặng lại. Không hiểu sao nữa, cứ mỗi lần Phong đưa tấm lưng về phía nó mà bước, chợt trong tim nó có một cảm giác sợ hãi , sợ sẽ mãi mãi không còn được chạm tay vào đó nữa

Đôi mắt nó dần đỏ ngầu lên, bắt đầu ương ướng

Hôm nay thật kì lạ ! thường thì lúc nào hẳn đòi về, nó cũng nhảy dăng dăng lên mà hét, vậy mà lúc này lại chẳng hề có động tĩnh gì phát ra từ đằng sau hết. Bất chợt

Phong xoay người lại, ngỡ ngàng khi thấy nó vẫn đứng chình ình ngay trước cửa, tay đưa lên dụi dụi những dòng nước mắt, khóc nhưng cũng không dám phát ra tiếng

Làm sao chịu nổi với vẻ mặt của nó bây giờ, chân chuyển hướng, hẳn chạy nhào tới, dang hai tay ôm chặt lấy người con gái này lại.

Đầu nhỏ tựa sát vào ngực mình, lòng đau nhói lên mà .-

“ Ngốc, tại sao em cứ thích làm người khác phải lo lắng thế ”-

Giọng nói ân cần , dịu dàng ấy làm nó khóc nức nở lên, vòng tay sau người Phong ghì sát lại .-

“ Không chịu, không muốn .nhất định anh phải hứa đừng rời bỏ em nhé đừng xa em .đừng bỏ rơi em có được không .hức hức .hức ”

Từng lời từng câu nói ấy, khiến con tim hẳn tan nát, bây giờ làm sao hẳn có thể hình dung được chuyện gì sẽ đến với nó, khi mọi việc phơi bày làm thế nào đây hẳn đã và đang giết chết một trái tim bé nhỏ :E12:

Siết chặt nó vào hơn .

Có ai có thể cho tôi biết, tôi phải làm sao đây, tôi đã yêu em mất rồi, trái tim tôi không còn của chính tôi nữa .em đã cướp nó từ lúc nào mà tôi không hề hay biết tôi đã yêu người con gái này đúng tôi đã yêu em mất rồi .>

Cả hẳn và nó, vẫn cứ ôm chặt lấy nhau, nhịp tim càng lúc càng đập mạnh hơn, Xen lẫn sự nhớ nhung , yêu thương đó là nỗi ám ảnh, cái cảm giác đau đớn chợt nảy lên, bám víu vào người hẳn.

Một hồi lâu sau đó

Cuối cùng nó cũng chịu buồn hẳn ra, và ngoan ngoãn bước vào nhà. Từ lúc Nghi quay vào trông, bây giờ đã được gần nửa tiếng, hẳn không hề chuyển động, vẫn đứng đó, nhìn lên khung cửa sổ phòng Nghi. Không biết để làm gì chỉ đơn giản hẳn muốn làm như thế thôi

Tại khu chung cư

Tút Tút Tút

“ Có chuyện gì”- (thằng nào bắt phone mà láo thế này ??)

“ Vâng thưa giám đốc, cuộc hẹn với phía bên AMI sẽ diễn ra vào chiều nay ạ !”

“ Được rồi !” (thì ra là tên hách dịch !!)

Cạch

Đặt tay lên đầu gối của Tuấn, nhỏ nghiêng người, mắt tròn to, ngây thơ hỏi

“ Có chuyện gì vậy .”

Vuốt mái tóc của mình, rồi sau đó vòng tay vào eo Phương, cúi đầu xuống hôn lên trán nhỏ -

“ Anh có vài việc cần giải quyết, có lẽ tối nay về hơi muộn, em ngủ trước đừng đợi anh, xong việc anh về ngay ”

Gương mặt bắt đầu châu lại, buồn man mác nhỏ không nói gì, chỉ nhòm người ra khỏi vòng tay Tuấn, vớ lấy đồng hồ đeo tay vào cặp lại khẽ đưa tay vén mái tóc đôi mắt hiện rõ nét buồn .Nhưng vốn quá hiểu tính tên này, những việc gì kinh doanh, đầu tư ấy, không tài nào giúp được Tuấn, điều nhỏ có thể làm lúc này là

Phương xoay người tiêng lại gần Tuấn, ngồi xuống, hai tay dơ lên , áp vào khuôn mặt điển trai ấy, kéo mền về phía mình, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đó. Xong nhỏ nhìn Tuấn với ánh mắt tin tưởng, nhưng cũng có phần lo lắng mỉm cười hiền nói -

“ Anh đi rồi về với em nhé !”

Lòng chợt ấm lên với câu nói của nhỏ, khẽ dịu dàng cười đáp, nâng tay nhỏ lên hôn nồng vào .-

“ Ngốc ! không về với vợ thì anh biết đi đâu ”-

Vuốt mái tóc dài mềm mượt của nhỏ, đẩy nhẹ đầu Phương, để áp vào đôi vai rộng lớn của mình mà âu yếm.

Sau đó, Tuấn đứng dậy, với tay lấy chiếc áo khoác rồi bước ra ngoài

Tại căn biệt thự sang trọng

Chợt nhận ra mình đã tắt phone từ lúc nào không biết, rút ra khỏi túi quần, Phong bật máy thì thấy vài cuộc gọi nhỡ lẫn thư thoại Bấm mật khẩu để nghe

! ! ! .

“ Bạn có một tin nhắn nhắn số 1 nếu bạn muốn nghe lời nhắn ”

Píp

“ Tôi là Linh đây, thật không phải khi làm phiên giám đốc vào lúc này

Tôi muốn báo với giám đốc, bên KEY đã chấp nhận thỏa thuận, và kí kết hợp đồng với chúng ta ”

Chưa để lời nhắn được chấm dứt, hắn đã tắt điện thoại, tháo cả pin ra, nén luôn vào góc tường bên trái (Saxx x tác giả không có mà xài nữa, cái tên phá của này !). Ngã lưng lên chiếc giường thân thuộc. Lúc này đầu Phong đau buốt mọi chuyện càng lúc càng xa tầm kiểm soát của hắn.

Trả thù ! nhất định phải trả.

Nhưng đồng thời vào đó, có chết hắn cũng không thể mất Nghi được.

Thật chất Phong chỉ có thể chọn một trong hai thứ, tuy nhiên, tận trong tim, nỗi đau mất cha sẽ vĩnh viễn không bao giờ mờ nhạt, và cả Nghi nữa. Hắn không thể thờ, không thể sống nếu thiếu người con gái này.

Tất cả mọi thứ như đang dồn ép, khiến hắn không còn biết đâu là con đường phải lựa chọn.

Sau tất cả mọi chuyện ấy, chỉ còn một điều có thể khẳng định. Trước khi tạo ra cuộc chơi này thì hắn nên biết đến sự tồn tại của việc phải trả giá.

Nằm một hồi mãi, cuối cùng hắn ngồi chồm dậy, lấy chiếc chìa khoá xe, rồi phóng ra ngoài

Tại trụ sở Tập Đoàn SPY

Cạch .

Vừa thấy Phong lập tức lòng Linh vui trở lại, cứ nghĩ hôm nay không gặp được hắn chứ, không ngờ Nhanh như cắt, Linh đứng dậy, cuối chào Phong -

“ Chào Giám đốc .! ”

Giọng không hề thay đổi, vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng .vừa bước đi về phía phòng làm việc, vừa hỏi

“ Tôi muốn xem tài liệu về số hàng KEY đã nhập trong ngày hôm nay ”

“ Vâng, tôi hiểu rồi a!”-

Tay nhanh lẹ, vớ lấy xấp tài liệu, vốn đã chuẩn bị sẵn, nên chỉ cần hắn muốn, bất cứ lúc nào cô cũng đáp ứng được (chính vì thế mới được hắn xem trọng đấy chứ .khả năng làm việc quá đỉnh !)

Theo bước chân hắn, Linh cũng tiếng vào phòng

Cả hai bắt đầu bàn luận về tất cả mọi thông tin về KEY gần đây nhất. hắn có phần ngạc nhiên với khả năng cập nhật quá nhanh của Linh (Hacker có khác !)

Ngoài việc đó, họ còn đang tìm cách có thể kéo mức ngân sách của KEY trở lại với vẻ ban đầu.

Nếu các ban nghĩ đó là một chuyện tốt, không sai nhưng không đơn giản chỉ là giúp đâu.

Đúng vậy, cuối cùng, Phong vẫn không cách nào trút bỏ được mối thù này. Có nghĩa, hắn đang găm thêm một nhát dao vào tim người con gái đó.

Nhìn vẻ mặt của Phong , đúng như cô đã nghĩ, với hắn, nó chỉ là một trò chơi

(Ấc chết rồi !).

San Linh sẽ không bao giờ chấp nhận hành động lấy cuộc đời mình để trả thù của Phong. Nhưng Linh nào biết được với Phong đó không còn đơn giản là cuộc chơi nữa .

Hình như trong đầu cô đã có một kế hoạch nào đó .!

Không biết rút cuộc San Linh đang tính toán gì đây

Liệu có phải ngày chia li giữa nó và hắn càng lúc càng cận kề không !

Còn kế hoạch của Tuấn thì thế nào

Để biến câu chuyện sẽ tiếp diễn ra sao các bạn đón xem tập tiếp theo nhé !

Cám ơn mọi người đã nhiệt tình ủng hộ.

CHÁP 35

Biết Nhưng Vẫn Phạm .!

Tại một nơi nào đó

Đột nhiên AMI sống lại, ông Cường có phần nghi ngóng, chả phải nó đã gần như mất hết thế lực trên thương trường rồi sau ai lại đi đầu tư vào cái vô rỗng ấy ???.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, công trình xây dựng khách sạn đang trong tình trạng cấp bách, hơn hết lần này AMI tài trợ khá hình, không chớp lấy cơ hội thì biết chừng nào mới gặp may lần nữa.

Lập tức ông nhấp máy, lập cuộc hẹn với bên AMI

Nghe ngóng được tin tức. đâu đó ở một nơi, có người con trai, tựa người vào ghế, cười nham hiểm

“ Đốp mỗi nhanh vậy sao ! ”- (không nói , hần biết ai rồi nhỉ ^^!).

Như mọi bữa, chụm đầu vào nhau trong suốt giờ học, sau đó lại mạnh người nào người nấy đưa nàng về.

Hôm nay, nó lại đến nhà hần để “ôn luyện” tiếp.

Chỉ mới đến một bữa, mà nó cứ ngỡ đã sống ở đây cả chục năm rồi ấy chứ. Hần vừa mở cổng thôi , là nó chạy chi chích vô nhà rồi, làm Phong cũng phải bật cười vì hành động trẻ con , đáng yêu ấy. Thế rồi cả hai lại bắt đầu với những công thức khác, hôm nay không hiểu sao Nghi học rất ngoan, không dè nhe, nằm lên nằm xuống như bữa trước. Mà lại tiếp thu mọi lời giảng của Phong một cách nhanh chóng. Khá kinh ngạc, làm hần cũng phải bật lên tiếng nói -

“ Hôm nay, em làm anh bất ngờ đấy, ngoan dữ vậy .”

Xoa lên đầu nó. Mặc dù lòng mát rượi với lời khen của hần, nhưng nó vẫn tỏ ra ụ ụ , nhăn mặt lại, phòng má ra -

“ Gì chứ, khen mà nghe như đang nói móc em vậy .”

Cốc

Dán lên đầu nó một cục, hần lào bào -

“ Đây, sao lúc nào em cũng chọt họng anh thế, ”-

Nhéo chiếc mũi xinh xắn, khiến gương mặt nó đỏ lên vì đau, nhìn yêu chết được. Thấy nó bắt đầu nổi giận, nhanh như chớp hần dập lửa -

“ Thường cho sự chăm chỉ , ngoan ngoãn của em, hôm nay mình ra biển chơi nhé .!”

Há hóc mồn như không tin vào tai mình nữa -

“ CÁI .CÁI GÌ .RA BIỂN CHƠI SAO ”

Bao nhiêu bực tức chọt tan biến mất không chừa một dấu vết, nhảy cẫng lên người hần, gương mặt nó hí hửng lên, cứ như đứa trẻ lâu ngày được dắt đi chơi vậy. Nhìn Phong với cặp mắt long lanh, miệng cười toe tét, nó giẫy giẫy tay hần -

“ ANH NÓI THIỆT CHỨ, EM ĐƯỢC RA BIỂN CHƠI SAO, ĐI BIỂN . ĐI BIỂN ĐẤY .LÀ BIỂN CƠ ĐẤY ”

Nhìn cái vẻ mặt hớn hờ, xinh tươi của nó, mà chọt lòng hần cảm thấy vui vì ít ra hần đang tạo những nụ cười ấy Lòn tay sau eo nó, ôm sát vào, giọng âu yếm -

“ Ừ, anh sẽ dẫn em ra biển chơi, thật đấy, không phải đùa đâu .”

“ Yahú ”Ông xã” em là số một .”

!!!

???

Bất động !

Chính nó cũng bất động với câu nói vừa rồi của mình, hần nhìn nó với đôi mắt ngạc nhiên đến ngỡ ngàng
5 Phút sau

“ Khi nãy em vừa nói gì vậy ?”

Mặt đỏ rùng rục, nó né ánh mắt của Phong, úp đầu, cuối vào trong ngực hần -

“ Không có không có gì hết .”

Chọt Phong cười đều tay cổ nâng đầu nó lên -

“ Nào, nói anh nghe một lần nữa đi ”

Lần này không núp nữa, mà thay vào đó đưa hai tay lên che trọn khuôn mặt mình lại miệng không ngừng chối -

“ Đã bảo không có gì mà quên đi .quên đi .quên đi ” Không bỏ cuộc, nó càng nhưng thế hấn càng muốn lần tới hơn, bất ngờ nắm vào áo Nghi kéo ngược lên trên, tay vịn vào bộ ngực của nó mà xoa mà nắn

Giật thót tim vì hành động của hấn, người nó nóng cả lên, hai tay cố sức đẩy hấn ra mà không tài nào làm được -

“ Đừng, anh đừng làm như vậy ”

Công nhận nó lì thiệt, một mặt không nói là không nói thấy thế Phong đành dùng biện pháp mạnh hơn đẩy người nó ngã xuống nền gạch, vòng tay ra phía sau, tháo tung cả chiếc áo ngực. Tay không ngừng, nắn bóp gò bông đảo đầy đặn của nó, đầu cũng cứ thế mà dí sát vào

Nhất quyết vùng vẫy, chết cũng không mở miệng, tiếng rên rỉ càng lúc càng to lên.

Thọt tay vào bên trong chiếc váy, hấn kéo rê cả cái quần lót của nó ra, đưa hai ngón tay vào

Tới lúc này thì nó gần như đã đầu hàng, toàn thân tê tái cả lên, thở hổn hển -

“ Anh đừng lại đi, em nói, em nói ”

(Sax.x !)

Đúng như lời nó, Phong ngừng lại, đỡ nó lên, đôi mắt di chuyển, nhìn sâu vào tim nó

Ánh mắt của hấn , khiến nó gượng gạo lấp bắp -

“ EM em ” thở một cái lấy hơi đã .” Chỉ tại thấy con Phương gọi Tuấn như thế hoài nên riết em bị nhiễm luôn, mà anh cũng đừng tỏ thái độ đó chứ, không thích thì thôi, cùng lắm sau này , cả về sau nữa, không bao giờ em lặp lại nữa, chính vì thế mà anh cứ yên tâm ”

Trời ! hấn đã nói gì đâu mà nó xả một tràn vô mặt hấn, để như thế này không được, chỉ còn cách dùng miệng chặn miệng nó lại

Đúng vậy, trong lúc nó đang thi hành bài ca bất hữu thì, Phong lòn tay sau gáy nó, đẩy nhanh vào, hôn để chặn họng.

Mở to mắt ra mà nhìn Phong, dần dần hấn buồn nhẹ nó ra, tay vuốt mái tóc nó thở dài nói -

“ Này gốc ! , anh đã nói không thích hồi lúc nào vậy .”

Hổ hàng , mặt ngu nhìn không tả nổi, đỏ tấy cả lên chột.Phong cười thật dịu, nhìn nó với đôi mắt đầy yêu thương, nhẹ nhàng đặt tay lên gương mặt nó, nói tiếp -

“ Anh rất yêu em, anh yêu tất cả những gì thuộc về em, bà xã gốc của anh ạ .!!!!”

Hình trái tim nổi chơm chớm trên đầu nó, khói bốc xì cả ra, nghe mà sướng lòng thế không biết dường như nó rã ra thành bột trước câu nói của Phong nhưng sau đó tắc tởc, nhào lên ôm chầm vào người hấn cười như một thiên thần tìm lại được đôi cánh của mình vậy .-

“ Em yêu anh nhiều lắm ”

Bất chợt hấn đẩy người nó ra, khiến nó giật mình đột nhiên thấy rờn rợn với ánh mắt lạnh tanh của hấn -

“ Anh sao vậy ? ”

Gắng giọng một tí, Phong tỏ vẻ không được vui ấy, nhìn nó và nói -

“ Em nói lại xem nào”

“ Hở??”

“ ?”

“ !!”

Hình như đã ngỡ ngàng ra được điều gì đó, nó mỉm cười thật hạnh phúc, tay chòng vổ cổ đầu tựa vào lòng ngực Phong .-

“ Ông xã, em yêu anh”

Nụ cười thỏa mãn, cuối cùng cũng hiện lên gương mặt hần, đẩy sát người nó vào mình hơn, hần ôm thật chặt.

Xoạt xoạt xoạt

“ Á .Phong ơi! .anh xem nè, ở đây có ốc nhiều lắm .nhiều ơi là nhiều nhỏ xíu xiu xiu hà .lại đây . lại đây ”-
Đứng trên mặt cát trắng tinh, mát lạnh, Nghi nhảy hừng hực lên, đưa tay vẫy gọi hần.

Đúng là chịu thua với trình độ trẻ con chuyên nghiệp của nó mà, dứt hai tay vào túi quần, Phong cười hiền, bước đến.

Cứ như con chim sẻ hay sao ấy, nó cứ chạy nhảy , bay khắp nơi Chợt xoay người lại lao vào lòng hần ôm thật chặt vô mình, -

“ Dù biết có lẽ anh đã nghe nó đến phát chán, nhưng em vẫn muốn nói ”

Ngước đầu lên nhìn Phong -

“ Em yêu anh, Phong à .! ”

“ Yêu bằng tất cả những gì em có .”

Chồm xuống hôn vào môi nó thay cho lời nói

Cả hai lại trao nhau những nụ hôn ngọt ngào , cháy bỏng nhất

Một hồi lâu sau

Nó kéo tay hần, chạy dọc theo bờ biển.

Không khí nơi đây thật tuyệt, làn gió mát cứ pha phả vào người, những tia nắng ấm áp gọi xuống, hòa huyệt với bầu không khí huyền diệu này.

Xa xa song biển cứ ồ ập nhào tới, thay nhau đánh lên từng cơn song, từng cơn sóng một , cảm giác thật tuyệt khi đôi chân chà sát vào làn cát mịn, Đúng là không nơi nào bằng ngọn biển .

Sự tĩnh lặng , vắng vẻ của nơi đây, càng làm cho không gian giữa nó và hần trở nên sâu sắc hơn.

Nhất bóng cả người nó lên, xoay vòng vòng, không biết như thế nào chứ, hình như đây là khoảng không gian hạnh phúc nhất đối với hần và cả nó nữa

Mọi chuyện phiền muộn đều tan biến theo làn gió, được thổi trôi ra tận biển khơi để rồi trả lại cho nó và hần. Sự tự do, tâm hồn yên tĩnh, một cảm giác bình yên, ngập tràn hạnh phúc.

Cả hai cứ rượt đuổi nhau, chạy trên làn cát lạnh lạnh , trong không gian yên tĩnh , nay chỉ còn tồn tại những tiếng cười khúc khích của đôi tình nhân trẻ con này.

Ào Ào Ào

“ Á , ANH LÀM CÁI GÌ VẬY, ƯỚT NHEP HẾT RỒI NÀY,”

“ HA HA HA ”

“ Ghù ghừ ghừ lạnh chết được, dám chơi em hả coi này ”

“ Ấy, tha cho anh, anh không dám nữa .này này ”

“ MỜ ĐI ”

Chạy ào tới, nắm chặt đôi tay của Phong lại, kéo thật mạnh, lôi vèo xuống biển

Cả hai vờ co cái kiểu gì mà rút cuộc đều biến thành hai con chuột lột hết (bó chiu).

Ôm người nó vào vòng tay mình, tuy biểu lạnh thật, nhưng hấn không hề có cảm giác như thế, mà ngược lại còn thấy ấm nữa. Phải lòng Phong lúc này dân trào sự ấm áp, hơi thở, nhịp tim, cả thân hình bé bỏng tất cả đều khiến hấn không còn biết như thế nào là từ “Lạnh” nữa.

Rồi cả hai

Ngã nhào xuống mặt biển. Nó nhìn Phong với ánh mắt trìu mến, đầy yêu thương, khẽ đưa tay vuốt lên khuôn mặt hấn, người con trai không một ai có thể thay thế, chủ động ghì cổ hấn xuống, hôn thật dịu vào.

Đôi môi ẩm ướt, lẫn cái vị mặn của nước biển, càng khiến cả hai quấn chặt lấy nhau hơn, nằm dài trên bờ cát cận mặt biển, hấn hôn nó mãnh liệt, đôi môi không ngừng trao nhau những vị mặn, lẫn ngọt ngào của tình yêu.

Tháo nhẹ nhàng sợi dây nơ trên vai nó, Phong từ từ lê mảnh áo ra, gần như ở cạnh hấn nhiều quá, riết sự bạo dạn của nó ngày lúc một tăng.

Tay cũng vịn vào lớp áo sơ mi ẩm ướt của hấn, cở từng nút, từng nút một.

Chiếc áo trên người Phong cũng dần bị Nghi lôi xuống hấn, để lộ hăng đôi vai ngang, vạm vỡ .cứ liên tục áp sát người, đè trọn lên thân nó.

Khẽ chạm vào làn da mịn màng, hấn hôn nhẹ lên ngực nó, tay cũng lướt xung quanh, những cử chỉ âu yếm, Phong như không kiềm chế được. Mỗi lần lên trên gò ngực ấy, ngằm ngằm hăng vào trong miệng mình

Cơ thể Nghi, không còn cảm giác lạnh nữa, mà thay vào đó, sức nóng vụt tăng lên một cách kinh hoàng, chết mê chết mệt với hành động của hấn. Nâng niu vùng ngực kiêu gởi của Nghi (Ặc !)

Lâu lâu .bất chợt Phong cắn nhẹ, làm nó giật thót người lên mà rên rỉ ”

“ Ah ah h .”

Tay tiếng gần xuống chiếc váy xinh xắn, hất nhẹ, ngược lên , chà sát lòng bàn tay mình vào đó Thấu, buốt vào cả trong xương, hơi thở ngày một gấp, toàn thân tê dại, nó không còn chút lúc nào cả.

Rồi một hồi lâu. Cuối cùng Phong cũng bắt đầu lòn vô trong mảnh vải mềm mại ấy. Chạm nhẹ vào nơi đó những ngón tay không ngừng hoạt động.

Gần như cơ thể không còn chịu nghe lời nữa, Nghi dồn hết sức, đẩy người hấn ra, sau đó lại dìm xuống, giành thế chủ động từ phía hấn.

Hơi bất ngờ với việc đó, chưa kịp nói lên tiếng nào thì Phong đã bị nó, hôn một cách bạo liệt

Mảnh áo trên người của cả hai , nay không còn lại là mấy.

Cơ thể đầy đặn của Nghi áp sát lên người hấn, chỉ với chiếc quần nhỏ, mà không .! hình như cũng đã bị kéo ra đến giữa chân đây, còn Phong, quần cũng bụn cả sợi tia kéo.

Không biết hôm nay nó ăn cái gì mà hăng thế ., ép sát sinh vật bé nhỏ của mình vào nơi đó của Phong. Khiến cho hấn, phải điên lên vì đang tự kiểm chế bản thân mình.

Gương mặt đỏ hồng mọng của Nghi, làm Phong chết mê chết mệt

Hình như động tác của hấn có phần chậm lại cảm nhận được điều đó. Nó nín vào thân hấn, nói với hơi thở đầy sức nóng tỏa ra . –

“Đừng, đừng ngừng lại ”

Sau đó lại nhào xuống hôn hấn tới tấp .(Sax x ”35” lấy nhanh thế !)

Lúc đầu, hấn vẫn còn nhịn được, tay không ngừng đẩy nhẹ người nó ra, nhưng đôi tay nhỏ nhắn của nó, có chết cũng không chịu thả khiến hấn dần dần mất đi tự chủ

Bất chợt, xoay người, đè nó xuống kéo hấn chiếc quần nhỏ ra luôn, đẩy gối co lên, Phong gập người khum xuống, làm dịu cho vùng nhạy cảm cho nó.

Hai tay bịch chặt miệng lại, cái cảm giác chết người này, quả thật nó không tài nào chịu nổi, toàn thân Nghi có thể cảm nhận được, chiếc lưỡi hằn đang hoạt động bên trong nó, cứ thế mà Phong không ngừng đưa sát vào trong, sau đó lại lau khắp vùng ngoài.

Quảng quai người đi vì những động tác mê diệu đó nhịp tim trên người mỗi lúc một nhanh hơn, mạnh hơn đến nỗi cứ sợ nó sẽ bay ra ngoài mắt

Hết miệng rồi tới tay, cứ thay phiên ra rồi vào, làm cho nó phải điên tiết người lên mà toát ra chất nhờn trắng cứ những lúc như thế, Phong lại đưa chiếc lưỡi mình vào trong (Xin hãy tự hiểu đừng hỏi mình nhé ! Làm ơn làm ơn!)

Cả hai càng lúc càng không kiểm soát được hành động của chính mình, đẩy thẳng những mảnh áo vương trên mặt cát ra. Bây giờ trên thân thể Nghi thật sự không còn thứ gì để che để lấp. Bầu vú lấy cơ thể nhỏ nhắn của nó, gương mặt hằn cũng đỏ ngầu lên, đầu quay mòng mòng, không còn biết mình đang làm gì nữa.

Phút chốc, Phong ghì sát đôi chân đó đưa lên, ép lại. Ôm chặt lấy đùi nó, đưa vào.

Hoảng hốt bởi cái vật đó đâm sâu vào vùng dưới của mình

“ Á á ”

Không ngăn được, nó vang lên tiếng hét, mặt nhăn lại, nước mắt bắt đầu ứa ra Đau quá, thật sự đau không thể tả, nhưng nó không hề muốn Phong ngừng lại, hai tay cứ ôm chặt vào cổ hằn.

Bất chợt tiếng hét đó , khiến hằn giật mình, nhìn lên gương mặt đỏ chót của Nghi, gương mặt xinh đẹp ngập tràn nước mắt cả ra, chợt lòng Phong nhói lại, ép sát vào thân nó, hằn hôn lên má -

“ Anh xin lỗi xin lỗi em ”

Dần hé mở mắt, tay chạm vào gương mặt hằn, dù rất đau, nhưng nó vẫn cố mỉm cười -

“ Không sao vì em yêu anh ”

Khá bất ngờ với câu nói ấy, không kiềm được, rồi cũng có ngày trên gương mặt người con trai tưởng chừng không bao giờ khóc nữa, lại xuất hiện giọt nước mắt

Tạch

Rơi hằn lên gò má của nó, sức nóng làm cả hai tỏa ra không biết bao nhiêu giọt mồ hôi, cứ thế mà nó không hề biết, đây là giọt nước mắt tận trong tim của hằn

Nó cứ nghĩ lời nói ấy chỉ đơn thuần thay cho hành động vừa rồi của Phong. Nhưng nó nào biết trong tim hằn vẫn còn mang một ý nghĩa Cuối sát hơn nữa, hai tay ôm chặt nó, áp mặt vào má Nghi, hằn nói với giọng không còn vấn

“ Xin lỗi em, anh yêu em thật sự anh rất yêu em ”

Hôn lên bờ cổ thon ấy, cả vành vai bé nhỏ.

Một lúc sau

Dần dần sự di chuyển mỗi lúc một nhanh Tiếng rên của nó cũng cứ thế mà bật ra mà rên rĩ

Đôi tay dang rộng đôi tay dưới, đan xen những ngón tay vào nhau, khẽ nắm chặt lại. Làn nước mặn mà ấy, cũng vỗ về, cuốn trôi theo làn đầu tiên của nó và hằn

Dòng máu nay đã hòa làm một.

Giờ đây thì không còn gì để nói nữa (bó chửi toàn tập !). Thật sự cả hai đã hòa nhau làm một. Không còn thứ gì có thể chia cách nó và hằn nữa

Đúng vậy, không còn bất cứ điều gì hết

Ích ra là trong lúc này !

Thôi rồi, cuối cùng điều hằn luôn né tránh rút cuộc vẫn xảy ra !

Rồi mọi chuyện sau này sẽ thành ra thế nào đây, lại một lần nữa, hấn mất đi sự kiểm soát.

Cũng chính vì thế mà sự hận thù yên ngủ trong tim nó, ngày một lớn dần lên mà không hề hay biết.

Mọi chuyện càng lúc càng mất phương hướng nhỉ !. Để biết nó sẽ trôi về đâu Các bạn đón xem tập sau nhé !!!

Cám ơn mọi người đã theo dõi !

33. Chương 33

CHÁP 36

Nghĩ - Tính

Cuộc thâm nhập của BLUS đã bắt đầu hoạt động, người đứng sau AMI không ai khác chính là giám đốc Tập Đoàn BLUS, vắng không ai khác ngoài Tuấn nhà ta đây các bạn

Mặc dù ngay lúc này, Tuấn chỉ muốn bóp nát ông ta ra thành trăm mảnh (Sax x .) . Nhưng đó là cách trả thù mà tên này cho là ngu ngốc nhất.

Tuyệt đối phải phá tan tành sự ngiệpng của ông thì Tuấn mới hả dạ. (Đáng sợ quá .).

Bên cạnh đó, không dùng biện pháp bạo lực được với ông Cường, Tuấn đã nhắm vào các tay sai của chả mà ren mà hạ

Đẹp sạch hết đám rác rưởi đó, phải không chưa một tên nào bằng một cách mà không còn gì miêu tả được ngoài hai từ “ Dã Man”.

Nhưng bên cạnh đó, Tuấn rất thông minh, ông Cường không hề biết, đám thuộc hạ đã thăng thiên từ lúc nào.

Một cách âm thầm “ nhanh gọn lẹ”.

Về với San Linh nào, sau khi phát hiện được bí mật của Phong, cô đã lập ra một kế hoạch khá hoàn mỹ, trước tiên Linh cố hết sức để hoàn thành những hợp đồng giữa hai bên KEY và SPY, tích cực trong mối quan hệ đó, đưa ra những kế hoạch khả thi, khiến cho bên KEY đi vào quỹ đạo, nhưng đồng thời không ai biết được, tư liệu, và ngân sách của KEY đang dần dần bị “ mã hóa ”.

Hôm qua có một số tư liệu quan trọng cần chữ ký của hấn, vậy mà Phong không hề xuất hiện .nhưng cũng hay, sẵn tiện tạo cơ hội cho chính mình Nghĩ thể Linh tất tốc mang đồng hồ sơ đó đến nhà Phong.

Quay trở lại với hai tên ngốc nghếch này

Ngốc – dành cho nó, một đứa yêu đến không nhớ đường về.

Nghếch – dành cho hấn, một tên lì lợm , biết sai mà vẫn phạm.

Đúng vậy, sau khi cả hai đã vượt quá ranh giới thì nó không về nhà luôn, mà cứ thế, trú tại nhà hấn

“ Uhm ưm m ”

Cửa quây người, nó chợt tỉnh dậy vì đã ngủ quá lâu khi đôi mắt đã dần dần mở dậy, nó lại cảm nhận được hơi thở và nhịp tim đều đặn bên dưới.

Cảnh tượng huy hoàng, nó nằm nguyên con trên người của hấn mà ngủ. Thân thể của cả hai chả còn mảnh áo nào hết, nhưng hình như nó không hề tỏ ra ngạc nhiên hay sốc gì hết còn mỉm cười hạnh phúc, áp đầu mình lên ngực hấn, tay khẽ chạm vào bờ vai rộng ấy.

Cho đến giờ, nó vẫn không thể tin được, hôm qua và cả đêm qua nữa, nó và hấn đã thuộc về nhau Chợt mặt nhần lại vì toàn thân đã mệt rã ra, Tối qua Phong và nó quấn chặt vào nhau như hai cục đất sét bị vò nắn vào nhau vậy.

Sau khi cả hai rời khỏi bãi biển và trở về, cứ nghĩ sẽ ngừng chứ. Nhưng không, thay vì phải đưa nó về, khi vừa mới khóa cửa lại, hắn lại ôm chầm lấy người nó.

Cứ thế mà khát khao chiếm hữu lại một lần nữa trỗi dậy trong người hắn, lấy cả sang nó luôn.

Hai tên này bầu vào nhau, tiếp tục trở thành nô lệ của sự mê muội.

Suốt đêm qua, Phong không ngừng âu yếm nó, cả nó cũng vậy rất nhiệt tình trong cuộc quan hệ ấy (Ặc!). Cảm giác làn da chạm làn da, cảm giác đôi tay xen kẽ, cảm giác khi cậu nói “Anh yêu em” không ngừng lặp ra từ miệng hắn, Cảm giác nụ hôn ngày một bạo, Cảm giác hòa làm một của cả hai tất cả tất cả mọi cảm xúc đó đều không hề thay đổi. Mỗi lúc một mặn nồng hơn

Lát sau, Phong cũng dần tỉnh giấc, vừa mới mở mắt, đôi tay đã vòng lên, ôm nhẹ Nghi đang trụ trên người mình, khẽ vuốt mái tóc mềm mại ấy, hắn nói với giọng đầy sức ảm -

“Em dậy lúc nào?”

Ngước lên nhìn hắn, nó cười tít mắt đi, đầu cúi vào ngực Phong, -

“Cũng được vài phút, anh này. em muốn suốt cuộc đời, đêm nào cũng được anh nằm cạnh, đến sáng thì lại thấy mình đang tựa vai anh em muốn được như thế em muốn anh không bao giờ tháo vòng tay này ra khỏi người em không bao giờ anh nhé.”

Giọng nói nũng nịu, tràn ngập iu thương, nghe Nghi nói, mà lòng hắn lại rung động lần nữa, phải,

Nỗi khát vọng trong con người hắn không hề thua kém nó. Phong mỉm cười ảm áp, xoay người lại, để nó nằm bên dưới, ép trọn trong đôi tay của mình, trao nó một nụ hôn thay cho lời chào buổi sáng. (lãng mạng gồm nhĩ!)

Một tiếng sao

Chợt trong lúc đang ở bếp làm bữa sáng cho nó, Phong mới nhớ suốt cả hôm qua đến nay, nó không hề về nhà (Sax x.giờ mới để í hả ba!), khi vừa xong, hắn mang thức ăn ra cho nó.

Mất đờm đóm khi thấy Phong cầm trên tay đĩa đồ ăn, Mà phải rồi suốt từ chiều hôm qua, nó đã bỏ gì vào bụng đâu yêu nhau quá riết giờ ăn cũng không nhớ!

Nhanh nhéo, nó giật từ tay hắn rồi mắt lia lịa.

Cười phỉa vì tính trẻ con của nó, chốc chốc, hắn ngừng ăn, đưa tay lau thức ăn vụn trên miệng nó.

Đang ăn giữa đường, thì Phong ngừng lại nói - “Ăn xong anh đưa em về, ngày hôm qua, hình như cả điện thoại em cũng không gọi về đây.”

Mom Móm, ngại nhóp nhét trong miệng, nó ngây thơ nói -

“Uhm, nhưng cũng tại ai mà em quên” - Trách yêu Phong.

Nhấn lên trán nó, hắn nói giọng dịu dàng -

“Ừ, ừ là tại anh, ăn nhanh rồi anh đưa về, ngốc à!”

“Hum .m .m” - nghiêng người né đòn của hắn, nó cười tùm tùm trong lúc đang nhai.

Kang kang

Khép chặt cánh cửa lại, cả hai lại tay trong tay bước đi về phía nhà nó Hạnh phúc quá, khiến hắn lơ đi mỗi thừ trong phút chốc đến đầu đường thì sự yên tĩnh lại mang cảm giác đó quay trở về.

Phải, cuối cùng hắn đã không ngăn được dục vọng trong chính bản thân mình. Tuy biết như thế là sai, nhưng hắn lại không hề hối hận, tuy biết sẽ có ngày nó ghê tởm, kinh thường hắn, nhưng hắn không hề né tránh, tuy biết tình yêu của nó trao hắn là chân thật, nhưng lại không dám nghĩ liệu tình yêu ấy có thể mãi mãi tồn tại bên cạnh hắn không.?

Tuy biết đây chỉ là một trò chơi, nhưng hấn vẫn muốn được tiếp tục cố gắng níu kéo niềm hi vọng mỏng manh trong ấy. Phải đó chính là tình yêu của Lưu Nhã Nghi – người đã cứu đi linh hồn về thể xác của hấn – Thiên Anh Phong.

Cả hai đang dung dăng dung dẻ bước đi trên con đường đầy hoa rọi, không khí lành lạnh, mùi thơm của những quán ăn đặc khắp dãy phố càng khiến lối về của Nghi và hấn trở nên thơ mộng hơn.

Hết chỉ tay đến chỗ này , tới chỉ tay đến chỗ khác. Nun nít như trẻ mới lên ba, phải cả ngày hôm qua lẫn hôm nay , nó đã cười rất nhiều.

Cuộc đời đầy màu hồng ấy cứ ôm chặt lấy nó, không gian hạnh phúc cũng lần lượt vẫy gọi

(Sax x .sao mà con này ngây thơ đến phát sợ thể này bó tay)

Hấn nhìn nó , mà nụ cười mỗi lúc một ấm áp hơn, ước gì con đường này không bao giờ ngắt quãng, phải chỉ nó là một con đường dài vô tận, thì hấn có thể bên cạnh nó, có thể nắm lấy bàn tay bé nhỏ này, có thể luôn được nhìn thấy nụ cười hồn nhiên, xinh tươi của nó. Có thể che chở, truyền hơi ấm , bất cứ khi nào nó lạnh, nó mệt mỏi

Cả hai cứ mãi mê vui với chốn thiên đường của mình mà không hề để ý, San Linh đã chứng kiến từ đầu, và đang dõi theo từ phía sau,

Mắt dù không muốn nhìn thấy cảnh này, nhưng không hiểu sao bước chân cô cứ thế mà tiếng theo nó và hấn, đi cứ như người vô hồn, Cứ mỗi khi hấn cười hiền, xoa đầu nó, rồi lại khom xuống trao những nụ hôn ngọt ngào thì Linh cảm thấy trong tim như nghẹn thở, đau đến thắt lại.

Đôi mắt đỏ hoe, thân như không còn chút sức lực nào,

Nhưng đừng nghĩ San Linh sẽ bỏ cuộc, phải nhất định không bao giờ chịu thua

Siết chặt đôi tay lại, Linh hít một hơi, cố gắng lấy lại vẻ tươi tỉnh, cố gắng thuyết phục bản thân mình, đúng vậy, Phong chỉ xem cô gái đó như một con mồi ” Không Hồn Không Kém ”.

- Chứng tỉnh được tâm trí của mình, chợt Linh cười vì hình như nghĩ ra được cái gì đó

Về phía Phương, dạo này cô nàng trông hạnh phúc cũng không kém gì em Nghi nhỉ ! ., Thả hồn trong tình yêu của Tuấn đối với mình mà không hề biết, sắp có mối đe dọa đang từ từ tiếng dần về hướng ngôi nhà hạnh phúc của nhỏ .

Cứ thế trong suốt 2, 3 ngày nay , hai cặp đôi của nhà ta vẫn tay trong tay , vẫn mặn nồng, vẫn yêu nhau tha thiết

Thỉnh thoảng Tuấn bận bịu với công việc, nên đôi lúc ko có thời gian dành cho Phương, để bù đắp lại , hôm nay tên ngố này mời nhỏ đến một khách sạn khá sang trọng, nhưng không kém phần lãng mạn

Còn hấn, kế hoạch đối phó với KEY vẫn tiếp tục được tiến hành, song song bên cạnh đó tình cảm của hai người không hề bị ảnh hưởng gì, mà ngày một gắn bó hơn.

Trên đường đến rạp chiếu phim

“ Anh này, em muốn xem phim này cơ !”- Miệng nói tay không ngừng vun vút hương về phía tờ quảng cáo của bộ phim được treo ngay phía ngoài cửa rạp, mắt tròn xoe , long lanh , long lanh nhìn hấn.

Đó người khi nhìn cái thể loại phim mà hấn vốn không ưa thích là mấy, chợt nhăn mặt, phụng phịu .(Rồi cái này chắc chắn từ nó đây) -

“ Ngàn Lăn Yêu Em à ! nghe cái tên thôi cũng đủ biết vào đó chỉ có nước ngủ ”

Trố con mắt với câu nói không khác gì thao nước lạnh dội ụp vào đầu nó, ưỡng người lên, đốp trả lại -

“ Nè, anh là người thời cổ đại nào vậy, bây giờ người ta thịnh cái thể loại rô man tích này đây, vậy mà ”

Cốc “ Ai da, không nói nhiều , anh không thích là không thích, em đổi phim khác đi, phim ma hay hành động cũng được.”

Phòng má trợn mắt nhìn Phong, nó gõ lia chia vô ngực hấn phóng tia lửa điện

Blinh Blin Blin Blin

Nhìn thấy bộ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống của nó , mà hấn chợt lạnh sống người, nhưng thật sự hấn không ưa cái dạng phim này mà chả lẽ phải đúc đầu vô cái lò cơm điện này mà ngủ hà

Thân vẫn cứ đứng thế cho nó đực nó đá thỏa thích, hấn nhìn chăm chăm vào tờ poster đó Rồi cúi xuống -

“ Đây, nhất định phải xem bằng được ?”

Đình bụng hấn đã đổi í, mặt nó hớn hờ, ngược lên nhìn Phong, trong nó cứ như con sóc chuột ấy .’

“ Nhất định không thay đổi phải coi bằng được ”

Thấy Phong cứ lưỡng lự trước rạp , mà bây giờ thì thời gian chiếu phim cũng sắp bắt đầu rồi, nó lấy vẩy cánh tay hấn, giọng hối thúc -

“ Đi mà xem phim này đi đi mà đi mà đi mà .đi mà ”

“ Stop .!”

“ Em đừng rên nữa, coi thì coi vậy ”

AHA ! Như bắt được vàng, nó nhảy tồm lên người hấn hôn tới tấp Phong chỉ còn biết lắc đầu chịu thua. Tiếu ! Kiểu này hấn sẽ bị hành hạ với cái thể loại kì quái này mất

Cuối cùng cũng đưa ra được quyết định, Phong nắm tay nó, đi vào

Trong lúc đang đứng đợi mua vé chợt San Linh cũng đến đây xem phim cùng với bạn (Thiết hum đây thôi chắc do trùng hợp !)

Vừa thấy Phong, Linh liền bảo cô bạn mình chờ tí rồi chạy tấp tốc đến chỗ đó, để “ Chào hỏi ”.

“ Giám đốc, bất ngờ thật ”

Bất giác, Phong thoáng giật mình vì giọng nói của Linh, cả nó cũng vậy, xoay người lại nhìn cô gái đó.

Trời ạ ! Sao lại đúng vào lúc này !, Hấn chưa kịp lên tiếng thì nó đã chu mỏ lên, rầm rập mà nói

“ Hở .?, “Giám đốc” ” – Hết nhìn Linh rồi lại quay sang nhìn hấn, đầu nó giờ đây mọc đầy dấu hỏi, rút cuộc, hấn và cô gái này có quan hệ gì đây

Nhưng hình như biết trước được, Phong sẽ rớt vào tình thế sống dở chết dở này, Linh chợt mỉm cười, sao đó chìa tay ra hướng về phía nó

“ Xin chào, mình tên Linh, là bạn học chung cấp một với Phong, rất vui được biết bạn ”

Dù đầu nó vẫn đầy thắc mắc nhưng vẫn cười vui vẻ, bắt tay lại với Linh -

“ Chào, mình là Nghi, cũng rất vui vì biết Linh ”

Từ nãy tới giờ , hết ngạc nhiên này tới kinh ngạc khác, đúng là hấn chợt thấy hơi lo, nhưng lại không hiểu , vì sao Linh gọi hấn là bạn ? đứng cứ như người mất hồn , thấy thế nó hất tay vào người hấn -

“ Đây, anh sao vậy, gặp bạn cũ mà cũng không thèm chào một tiếng là sao, ”

Giật mình bởi hành động của nó, nên hấn chỉ kịp nói –

“ Ờ chào ”

Cười tích mắt, Linh nghiêng đầu tỏ vẻ chào lại hấn trong bộ dạng rất dễ thương, sau đó lại quay sang nói, giọng nói có phần gấp gáp -

“ Thôi không làm phiền hai người nữa, phim sắp chiếu rồi, Linh phải vào, không nhớ bạn chờ lâu lại nhần nhặn nữa hi hi gặp sau nhé .”

Tính cách cô gái này sao dễ gần thế, nó cười tí mắt, tay vẩy vẩy chào tạm biệt lại -

“ Bai , bai Linh lần sao gặp nhé !” (Ặc còn lần sau hử !)

. Ồ ! Cái nhìn đầu tiên của nó về Linh tốt đẹp nhỉ, lo nghĩ lung tung, chợt nó ngược lên nhìn hử, thấy hơi lạ ! từ lúc Linh xuất hiện sao khuôn mặt Phong trở nên băng giá dữ vậy, lại còn đứng trơ trơ như khúc gỗ.

Lòn những ngón tay mình vào tay hử, nó nói .-

“ Anh bị gì vậy, sao không nói câu nào hết ”

Lời nói của Nghi cắt đứt suy nghĩ đang dở dang trong đầu hử , -

“ À, ừ không có gì ”

“ Anh này lạ thật, mình vào thôi .”- Cười tinh nghịch nhìn hử, sau đó nhanh tay kéo Phong vào quầy bán vé, rồi phóng thẳng vô trong rạp luôn

Bộ phim thật sự rất lãng mạn, nhưng đối với Phong, thường thì hử đã ngủ mất tiêu rồi, nhưng hôm nay sao lại tỉnh thế không biết.

Mà còn gì nữa, một phen hú vía, không tỉnh cũng lạ.

Trong lòng cứ liên tục đặt câu hỏi cho những lời nói lúc nãy của Linh. Chợt nghe tiếng thúc thịch của nó, Hử dừng suy nghĩ lại, xoay đầu nhìn qua.

Trời ạ ! Sao phụ nữ lại dễ động long thế, chỉ xem vài khúc đau thương, thì lại bắt đầu rơi nước mắt. nhìn nó cười ảm áp, hử chào thua, vòng tay qua vai nó, kéo sát, đề Nghi tức vô người mình

“ Ngoan nào, nín đi .ngốc ạ ”

Lời nói nghe sao êm quá, tựa hử vào người Phong, đôi tay xen lấy lẫn nhau

Sau buổi chiếu phim, cả hai hết dạo tới nơi này, lại dạo sang nơi khác, phút chốc hai từ “Giám đốc” đó đã biến mất tiêu trong đầu nó (vô tư số một có khác !)

Tại nhà khách sạn VANS

“ Tuấn !, mặc thế này kì quá, .tha cho em có được không ”

Gương mặt đỏ khò đỏ cười của nhỏ trong bộ váy bó , ôm sát ngực.

Đây không phải là lần đầu Phương mặt những bộ váy này, mà do không khí ở đây cứ khiến nhỏ lạnh lạnh sao ấy, nó sang trọng quá, lộng lẫy nữa, mà nhỏ thì có đời nào vào mấy chỗ này đâu.

Chính vì thế mà độ ngắn của chiếc váy này càng làm nhỏ ngượng ngịu hơn,

Nhìn cô vợ bé bỏng của mình, cứ thở lên thở xuống vì hồi hộp, tên này cười rất chi là ảm áp, lòn tay qua eo nhỏ, đẩy sát vào người mình -

“ Ngốc ! trông em rất đẹp đấy, thôi nào đừng sợ, có anh bên cạnh mà ”- Nói xong, Tuấn nắm chặt bàn tay bé nhỏ ấy, kéo đi bên cạnh mình.

Cả hai tiếng đến chỗ ngồi đã đặc sẵn, Tuấn vẫn galăng như ngày nào, nhanh nhẹn bước về phía sau, đẩy ghế ra cho nhỏ, Đổ chon chót mặt vì hành động của Tuấn.

Phương mỉm cười để che đi sự xấu hổ .

Ánh nền bắt đầu được thắp sáng, tiếng nhạc cũng vang lên, không khí nơi đây lúc huyền lúc ảo.

Tên này vốn thuộc lòng thói quen , sở thích của nhỏ, nên món nào Tuấn gọi cũng đều khớp với khẩu vị của Phương.

Cả hai vừa ăn vừa chuyện trò thật lãng mạn cho đến khi

Người phục vụ đem đĩa óc Tuyết ra

“ HA Món này em thích nhất đấy, sao anh biết hay vậy ”- Đôi mắt ngạc nhiên , mở to ra nhìn mấy em óc bé nhỏ đã ngủm từ lúc nào (Ặc !) Với trình độ ăn uống siêu phàm, khuôn mặt của Phương chột bùng sáng, cứ như chớp được vàng.

Đáng yêu đến nỗi khiến Tuấn phải cười phí ra.

nhưng chột nhỏ sụ mặt lại

Hơi bất ngờ khi nét mặt Phương thay đổi, Tuấn liền hỏi -

“ Sao vậy, em không thích àh ”

Ngước ánh mắt e ngại lên nhìn tên này, nhỏ vỡ lẽ ra sự thật đôi mắt chao cháo vào đĩa đồ ăn nhưng khuôn mặt lại không như vậy -

“ Thì thì món này mà phải dùng nĩa để ăn, có nước tới kiếp sau, em cũng không khượng nó ra được ”

Mếu máu nhìn lên, bậm bịu môi mà nói.

- Té xỉu với cái lí do ngây thơ của Phương, Tuấn chồm tay qua, xoa mặt nhỏ, cười khút khích -

“ Như vậy là được chứ gì, xem anh này ”- Dứt lời, tên này liền buôn nĩa xuống, dùng tay bóc con ốc lên, sau đó lấy tâm khượng nhẹ nhẹ nó, ăn đúng cách bụi hè ! sau một thoáng, Tuấn đã moi ra được một em bé nhà họ ốc trong thật ngon lành. Nhìn nhỏ âu yếm, tên này, đưa sang miệng Phương .nói yêu.-

“ Ah ”

Ngượng cỡ nào cũng phải bay đi mất vì cái trò quái quỷ của Tuấn, nhỏ hạnh phúc, hí hửng mở miệng mình ra đón con ốc vào

Thật ra trong lòng Phương có phần tự ti, điều này không phải nhỏ mới nghĩ, mà đã để í từ lâu rồi. Với thân phận thật sự của Tuấn, so với mình, nhỏ thấy bản thân mình trào cao quá.

Trong tay nhỏ chả có gì ngoài cái lòng tự trọng, cũng không biết được tương lai sẽ như thế nào, liệu sau này Tuấn có chán nhỏ không. Một đứa con gái chẳng thể làm gì khi Tuấn gặp khó khăn, nhìn tới nhìn lui không khác gì gánh nợ.

Phương rất sợ một ngày nào đó, Tuấn sẽ hối hận vì đã yêu mình đúng vậy thật sự nhỏ rất sợ

Không phải nhỏ không tin vào tình cảm của tên này, điều nhỏ lo là mình sẽ trở thành vật cản cho con đường đầy danh vọng ấy.

Nhiều khi nhìn khuôn mặt buồn hiu của nhỏ, Tuấn cũng cảm thấy đau lắm. Chính vì quá yêu nên có lẽ Phương nghĩ gì, ít ra tên này cũng đoán chính xác được 80%.

Cho nên, muốn khẳng định điều đó, Tuấn mới đưa Phương đến nơi này

Mặc dù nụ cười nhỏ vẫn tươi như ngày nào, nhưng thật ra trong lòng không phải vậy.

Chột ngừng ăn lại, đặt hai tay chống lên bàn, nhìn thẳng vào mắt Phương. Tuấn nói -

“ Phương, có một chuyện anh cần nói rõ ”

Cảm giác sờ sợ lại trỗi dậy trong Phương, đưa ánh mắt căng thẳng, ngờ ngợ qua phía Tuấn

Hít một hơi thật sâu, tên này nói -

“ Anh Yêu Em đó sẽ mãi mãi là sự thật. Chính vì thế anh không bao giờ cho phép em xem thường bản thân mình. Với anh, không bất cứ điều gì có thể đánh đổi được em cả.”

Đột nhiên sất mặt thay đổi, không còn lạnh lùng nữa mà cười te toét đi .-

“ Nghe rõ rồi chứ, bà xã ”

Hai chữ bà xã sao mà lớn thế không biết, làm cho ai nấy trong đây đều quay đầu nhìn nhỏ.

Nhanh trí vớ lấy chiếc khăn trên đùi mình nâng cao lên để che mặt lại

Ha ha ha vì hành động dễ thương của nhỏ, Tuấn cười títt mắt đi, đưa tay sang nắm vào bàn tay nhỏ.

“ Cô bé khờ này, tại sao lại xấu hổ, bỏ khăn xuống nào ”

Phóng lửa điện nhìn Tuấn -

“ Về nhà anh chết với em .cái tên hách dịch ”

Chợt tên này cười đều

“ Ai Ya Ya ! không cần đâu, anh đặt phòng sẵn rồi, lát nữa tha hồ mà giết .”

Phụt

Phung hết đóng óc trong họng ra, nhỏ như gần chết vì sặc , chỉ tại câu nói của Tuấn.

Chúa biết Phương sẽ phản ứng thế này, Tuấn nhanh tay lấy cái đĩa làm đồ đỡ đạn. Sau đó chỉ ngồi cười ha hả vì khuôn mặt đỏ bừng ấy

Ặc .Ặc Ặc

Ho sặc sụa vì vẫn còn sock , nhỏ cứ vỗ thoi thóp vô ngực mình.

Đột nhiên tốt bụng, kéo cả cái ghế vòng qua bên kia, ngồi cạnh nhỏ, tay vỗ vỗ sau lưng , miệng cứ đắp chap không ngừng -

“ Từ từ , em không cần gấp đâu, vẫn còn nhiều thời gian mà ”

Định dơ tay bóp vài phát vào tên hách dịch này thì , chưa kịp đã bị ghì lại hôn tới tấp.

Hoảng hồn trước nụ hôn ấy, mặt nhỏ đỏ bừng lên, đẩy người Tuấn ra .-

“ Anh làm cái gì vậy, người ta nhìn kìa ”

“ Mặc họ”- Má ơi ! chỉ đơn giản với hai từ đó, xong Tuấn lại kéo người Phương vào trao những nụ hôn thật cháy bỏng

Quanh đây, ai ai cũng phải đỏ mặt , ngượng đi vì hành động của Tuấn

Tại một góc không xa, nằm sát vách có một “ ??? ”

“ Chẳng phải đó là điều tra cô ta cho tôi !”

“ Vâng thưa cô chủ ”

Chà chưa yên bên kia, bên đây lại sào sáo !!.

Không biết rút cuộc Linh đang bày trò gì nữa.

Còn người vừa lên tiếng lúc nãy là ai

Các bạn đón xem tập sau nhé !

CHÁP 37

Lộ Diện

Hôm sau

Vừa dứt tiết học thì hần đã hôn tạm biệt nó rồi đi khuất chỉ với một lí do

“ Anh bận một số việc ”

Chưa để nó kịp hoảng hồn thì hần đã biến đâu mất rồi

Tuy lòng đầy thắc mắc nhưng giờ Phong còn đâu mà để nó tra với khảo nữa. Đành bịu môi, nuốt nước bọt mà đi về vậy.

Bên Phương thì cũng không khác gì mấy , nhưng ích ra nhỏ cũng bít hôm nay Tuấn phải gặp đối tác nên nghĩ hần luôn cả ngày.

Thế là hai con đành tựa nhau mà về vậy.

Đã lâu rồi nó và Phương không cùng nhau đi bộ nữa, ừm ha chỉ do hai tên chết tiệt ấy mà cả thời gian dành cho bạn thân cũng ngày càng hẹp.

Cũng tốt, coi như hôm nay được xả stress vậy, thay vì mang bộ mặt u sầu trầm hại, nó và Phương tung tăng lì hững dạo hết shop này lại đến khu khác. Rong chơi cũng được một khoảng thời gian thì chợt nó nhớ tới anh Long yêu dấu lúc này.

Nhỏ cũng vậy, bụng xôi xùng xục từ chiều tới giờ, chưa có gì lon lốt cả, hai con nhìn nhau vài phút rồi nhe răng cười (bó chiu !)

Tút tut tut

“ Halô !”

“ Ừm hừm hừm hừm anh đó hả, bây giờ có bận gì không vậy ”-

Lấy hơi chi mà khiếp, nó gắng từng hơi một rồi nói như giọng ra lệnh ấy.

Long chưa kịp trả lời thì phía bên kia đã nghe tiếng của

- ” Anh ngoan ngoan mau mau mời em và Nghi một chiều đi. Nếu không cái vụ điện thoại ”

Nghe đến đây, chợt Long giật búng người, trả lời nhanh như chớp -

“ OK ! Được được được, hai em cứ đến RS chờ anh .”-

Tất tốc, Long ngồi chồm dậy khỏi giường , lao đầu vào phòng tắm. Đơn giản hôm nay anh này được off mà

Cạch

Nhỏ quay sang nhìn nó cười toe tét Còn nó thì mặt ngu ra thấy rõ, chả hiểu con bạn đang nói gì .ngheing
ngheing cái đầu ngây thơ, mắt tròn to hỏi .-

“ Hở, .cái vụ điện thoại là gì vậy ??”

Cười đắc thắng , khoác tay lên vai nó, lôi đi vừa đi vừa kể chộc chốc, lại phát ra tiếng cười của nó và Phương.

15 Phút sau

“ Hai nhóc muốn ăn gì nào ”

Nó và Phương đưa ánh mắt tóe lửa, rồi lại biến thành những ngôi sao lấp lánh. Nhanh như cắt, hít một hơi thật sâu vào

“ Chị cho em cơm sườn nướng , thêm một đĩa thịt xào đậu hũ, hai miếng tàu hũ ki chiên giòn, một chén chân gà hầm thuốc bắc, một đĩa nấm kim chi xào và một li dâu ép nhé.”

Trợn mắt nhìn Nghi

“ Chị ơi cho em một tô phở loại xe lửa , một canh gà tiềm, một đĩa lòng khô, một đĩa sườn xào chua ngọt, một chén đậu luộc thơm, một tô canh súp và một li khóm ép nhé .”

Lại trợn lòi con mắt nhìn cô em iu quý của mình

Tội cho cô phụ dụ nhỉ, tay ghi mà còn run cầm cập trước hai cái miệng không ngừng nói. Mặt xanh như tàu lá chuối với sức ăn của hai đứa này.

Quay sang mặt anh Long thôi, mồm , mắt mũi, tóc tai đều há to ra hết cỡ, dựng đứng lên hết size chóiang
váng , muốn bật ngựa té xỉu tại chỗ.

Làm sao mà tụi nó có thể nuốt hết cái đống này hả trời, cô phục dụ tay cầm cuốn sổ, quay sang phải, đưa ánh mắt hình trái tim nhìn Long.

Ồn cả xương sườn, chỉ còn cách nhanh miệng là đỉnh nhất -

“ Cho phần B”-

Vàng đơn giản dễ hiểu, chùng chừ , lững lờ một hồi rút cuộc cô cũng chịu lui vào bếp.

Sau khi cô phục vụ đó đi khỏi, Long mới tá hỏa lên quay sang , hỏi tội từng đứa .-

“ Đây , bộ hai đứa muốn anh ở lại rửa chén hả, kêu gì mà khiếp thế .”

Hất cằm , nghênh mặt lên , nó nói -

“ Hai Ya ! Đường đường một người mẫu nổi tiếng mà không khao được bọn em châu này àh.”

“ Đúng đây, chưa kể tội anh dám quỳ nhiều giấc ngủ của em , bằng tiếng kêu kinh dị đó”-

Nhàu vô, nó và Phương thi nhau đập trả Long.

Nghe tới từ kinh dị, chợt Long ươn bướng -

“ Cái con bé này, giọng anh thu hút thế mà dám gọi là kinh dị à .”

Liếc xéo thế là anh Long nhà ta im thính thích như chuột lột.

Thức ăn đã được bày ra khắp mặt bàn, nhìn vô mà cứ tưởng ột đạo quân ăn chứ ai nào ngờ chủ nhân của đóng thức ăn đồ sộ này là nó và Phương.

Siêu nể với cái kiểu ăn uống của tụi nó, Long dơ hai tay mà đầu hàng.

Đang ăn chợt nó lên tiếng -

“ Ỉ, xem tao quên mất, ngày mai chị Tuyết về đây mà”-

Miệng nói nhưng mắt lại dờm chao cháo về phía Long, cười đều không tả.

Vừa nghe nó nói, Phương hí hửng nhảy cẫng lên, -

“ Cái gì , chị Tuyết về thiệt sao, mấy giờ .?, ở đâu, mà lần này chị không đi nữa chứ ”

“ Ừ , là về “ LUÔN” đây” - Cố nhấn mạnh chữ “ Luôn” trước mặt Long.

Từ nãy giờ, do bất ngờ quá mà nhỏ không hề để ý đến sắc mặt của ông anh mình, đột nhiên nhỏ xoay đầu lại , không nhìn nó nữa mà nhìn Long, anh trai yêu dấu của nhỏ.

Y chan như Nghi, nhỏ cũng cười đều không tả nổi.

“ He he .he .sắp có kịch xem rồi đây mà” – hất tay vào người nó, cười khanh khách.

“ Ừ, ừ lần này chắc sẽ diễn màn lớn đây hé .hé .hé ”

Thật sự sọi bún trong họng Long không tài nào chui xuống cổ họng được, ngay sau khi nghe đến từ “ Tuyết”.

Hồn như bị ai bắt mất, người cứ đơ ra, khuôn mặt điển trai nay còn đâu mà thay vào đó là bộ mặt khờ, ngu không tả.

Chứng kiến từng chi tiết một biến đổi trên gương mặt đó, nó và Phương thi nhau ôm bụng cười sặc sụa .

Sau khi ra khỏi lớp, Phong nhanh chóng bay về nhà tương tất mọi thứ trên thân thể mình, hẩn quay trở lại công ty.

CẠCH

Vừa bước vào cửa, ánh mắt đã hướng về phía Linh, nhưng không hề dừng bước chân lại, đi thẳng một mạch vô phòng làm việc luôn.

Khi thấy Phong đến, nhỏ đã biết, thế nào hẩn cũng sẽ hỏi cô về vụ va chạm lần trước. Tự khắc, Linh đứng dậy, tiếng vào phòng Phong.

Cạch chiếc cửa đóng lại

“ Rút cuộc cô đã biết được bao nhiêu ? ”- giọng nói lạnh đến chết người của hẩn vang lên .

Bật chốt, Linh thấy sợ khi hấn như thế này, nhìn thật sắp thép, cả khuôn mặt cũng vậy, rất đáng sợ nhưng yêu và sợ thì với cô nó chả là gì cả Ngược cao đầu lên, bình thần nói - “ Tôi không hiểu í của giám đốc, tình cờ gặp cô gái đó, nhưng lại rất quen có phải đó là cô con gái út của chủ tịch KEY không ? , thật ra xem chúc nữa tôi đã nói ra địa vị của giám đốc rồi, cho tôi xin lỗi, vì lúc đó cấp bách quá, chả nghĩ ra được gì hết, nên tôi mới liều đại, nói giám đốc là bạn học chung cấp một ”

Hấn vẫn im lặng.

“ Tôi không làm gì sai chứ, thưa giám đốc ”- Thấy Phong không nói lên một tiếng nào, định bụng hấn đã có phần vui đi sự nghiêng ngò về cô qua nét mặt đó.

Đúng vậy, Phong không còn mang vẻ sát khí nữa, thế nhưng không có nghĩa, tháo bỏ bộ mặt lạnh lùng đi. Rồi cuối cùng, hấn cũng lên tiếng -

“ Được rồi, cô ra ngoài làm việc đi .”

Cuối chào hấn , Linh quay lưng bước ra ngoài, đầu đầy thấp thoáng nụ cười mỉm sau vách cửa .

Khi San Linh vừa bước ra khỏi đó, hấn ngã nhào ra sau ghế, tay bóp vào hai thái dương. Không phải hấn sợ chuyện bị tiết lộ, mà cái hấn sợ chính là cảm giác tội lỗi này, phải sống trong sự giấu diếm ấy, thật chất không tài nào thở được. Ghét cái thứ cho là sự thật, nó làm cho hấn chẳng khác nào một thằng hề. một tên cướp. một kẻ gian xảo.

Qua cử chỉ của Linh, Phong đủ biết , cô đã nhìn thấu được âm mưu của hấn, nhưng có lẽ không bao giờ Linh biết được, kẻ bày ra lại không khác gì một thằng ngu tự chui vào lưới. Thật tức cười mà.

Sự giả dối này sẽ tồn tại tới bao giờ đây, không nghĩ được nữa, thật sự hấn không còn đủ can đảm để lấy lại bản chất tàn nhẫn vốn có của mình nữa.

Suốt cả ngày hôm nay, Tuấn phải tiếp không biết bao nhiêu là cuộc họp, vì một lúc gánh cả BLUS và AMI nên gần như chúng đang thi nhau vắt kiệt sức tên này vậy.

Cuộc hội thảo kéo dài suốt bốn tiếng, các bài báo cáo về ngân sách của cổ phần RASE thông qua lớp vỏ AMI , những con số cứ lần lượt hiện ra, muốn banh cả đầu

Đang điên tiết với mớ hồ sơ cuối chốt !

Reng reng reng

Cạch

“ Alo”

“ Dạ thưa giám đốc , có người bên IKEA muốn gặp ngài ạ.”

“ Được rồi, cứ để họ vào phòng tiếp chờ tôi”

CẠCH

Gác máy, Tuấn chống tay lên cằm, đắm chiu suy nghĩ,

Thôi nghĩ không bằng trực tiếp đi giải quyết. Cứ thế, lôi chiếc áo khoác của mình, rồi bước ra, đi xuống tầng dưới.

Cộc cộc cộc

Cạch

Vừa mở cửa bước vào, trước mặt Tuấn là một cô gái nhìn rất trẻ, cũng ngang giữa tên này, nét mặt thì nhìn vào chỉ biết một chữ “đẹp”

Cô gái đó khóa lên người bộ đồ không hề cầu kì chút nào , mà ngược lại còn rất quý phái sang trọng. Tất cả thể thôi cũng đủ nói lên đẳng cấp của cô ta.

Khi Tuấn bước vào, cô ta mỉm cười một cái, sao đó đưa tay thoát chiếc kính đen đó xuống, quả thật rất xinh đẹp Đúng đây chìa tay ra -

“ Hân hạnh được giới thiệu, tôi là Phói An Chi, người của IKEA, thay mặt cho phía bên đó, tôi muốn được hợp tác cùng anh.”- Không quên nở nụ cười quyến rũ.

Nhưng nó lại miễn nhiệm vai tên này, tuy vậy, được hợp tác cùng IKEA đó là điều mà hầu hết các tập đoàn khác vẫn luôn đàn áp, tranh giành nhau.

Với phép lịch sự Tuấn cũng chìa tay ra, bắt lại, và cũng mỉm cười với cô gái đó -

“ Thật sự tôi hơi bị bất ngờ, rất vui được biết cô.”

Một khoảng thời gian sau

“ Nghe nói BLUS đã trở thành thành viên trong cuộc liên minh được tổ chức bên Pháp phải không ”

“ Đúng vậy ”

“ Không vòng vo nữa, như lúc này đã nói, tôi đến đây để hợp tác cùng anh, anh đồng ý chứ , thưa chủ tịch BLUS.”

Nhìn Tuấn với khuôn mặt đẹp và đôi mắt sắc xảo, đúng thật là người có tư chất lãnh đạo, từng lời nói của cô ta cũng làm cho Tuấn bị thuyết phục một cách dễ dàng, hơn thế nữa lại là dạng người nói một là một, không hơn không kém, hiểu hay không là tùy ở người đối diện.

Tất tốc, Chi đã để lại ấn tượng khá hoành tráng trong lòng Tuấn, mỉm cười một cái, đáp .-

“ Hợp tác vui vẻ”

Lại một lần nữa , trước khi cuộc gặp mặt kết thúc, họ bắt tay .

.

Tại công ty KEY

Lúc này, trước đó vài tiếng, Linh đã có ra ngoài cùng cô đồng nghiệp bên phân sự ngoại giao, cả hai ăn uống, trò chuyện, thay cho lời cảm ơn vì những lần giúp đỡ của Linh, cô gái đó có mời Linh uống vài cốc rượu mới đầu cố gắng từ chối, .nhưng rút cuộc Linh cũng phải nuốt trôi 2 cốc vào bụng mình.

Không phải đến nỗi mơ hồ, chỉ là đầu óc hơi chới chới thôi.

Sau khi hoàn tất số công việc, hần ngồi bật dậy, tiếng ra ngoài, vừa thấy Phong bước ra, không ngó ngang gì tới cô cả, cứ thế mà đi.

Linh không muốn chuyện này kéo dài thêm chút nào nữa, cố gắng dồn hết sức mình, đứng dậy nói:

“ Giám đốc có thể ngừng lại được không, cô gái đó không hề có tội gì cả ”.

Bước chân ngừng hẳn lại khi nghe Linh nói thế, Phong nói nhưng người không hề xoay lại .-

“ Không liên quan tới cô”

Câu nói đó như nhát dao găm thẳng vào tim Linh vậy, bao nhiêu công sức, bao nhiêu kế hoạch cũng chỉ vì muốn giúp hần nhanh chóng đạt được nguyện vọng sao, chẳng lẽ bao nhiêu đó không thể đánh đổi nổi dù chỉ một vị trí nhỏ trong lòng hần sao. Đột nhiên San Linh cảm thấy cứ như mình đang bị lợi dụng trong cuộc chơi này (Ặc , .tự mò vào rồi than với vãn hã trời .!)

Gắng gượng Linh nói tiếp -

“ Đó chỉ là cái cớ, chẳng phải với anh (Hả, đối xứng hô nhanh dữ vậy àh àh do rượu rồi !) nó cũng chỉ đơn thuần là một trò chơi sao”

Hai từ “ Trò Chơi” ấy đã khiến hần quay lại , nhìn thẳng vào mắt Linh, gương mặt lạnh tanh , -

“ Cho dù có là thế nhưng không có nghĩa là tôi không yêu cô ấy ”

Linh cứng họng với lời nói đó ngừng một hồi Phong nói tiếp -

“ Tôi không mong quan hệ của tôi và cô ấy trở nên phức tạp hơn bởi vì cô.” Dứt lời hần bỏ đi .

Đến lúc này thì không nhịn được nữa -

“ Thiên Anh Phong, anh đứng lại đó ”

“ Anh sẽ phá lòng tự trọng của em cho đến mức nào đây, . Trước khi anh có thể thỏa mãn ?”

Cười khinh lên -

“ Hình như cô đã hiểu lầm một số việc ??? tôi và cô có quan hệ gì ?? Tôi đã nói tất cả, để giữ lòng tự trọng cho cô rồi đây.”

Con tim Linh đau nhói vì những lời lẽ đầy nhẫn tâm của hắn, đôi mắt bắt đầu đỏ lựng -

Gần như mất đi vẻ thông minh của ngày nào, Linh không còn kiểm soát được lời nói của mình , rút cuộc

“ ”

“ ”

Một hồi sao .

Cắn môi lần nữa - “ Anh thích cô ta đến thế sao ?

Anh thật sự yêu cô ta sao?”

Hướng đôi mắt lạnh lùng nhìn Linh .-

“ Đúng vậy”-

Chỉ ngần gọn hai từ sao đó Phong quay lưng đi mất.

Để lại trong căn phòng đó, một cô gái ngã quỵ xuống ghế khóc nức lên từng tiếng.

Lái trên chiếc xe đen tuyền, chốc chốc những câu nói lúc nãy của Linh lại ập đến

[Anh có đủ tự tin để níu giữ cô ta khi mọi chuyện phơi bày không ?

Liệu anh có thể hứa là anh sẽ mãi mãi không bao giờ khiến cô ấy bị tổn thương .?

Nếu anh không có tự tin để đối diện với sự thật, thì làm ơn hãy kết thúc nó đi, đừng lúng sâu nữa thật chất cả hai là không thể .

Không thể

Không thể

Không thể]

Két két két

Rầm

Hai từ đó , khiến Phong như muốn nổi điên lên, trong phút chốc, hắn quệt tay lái, bẻ cong lại, đâm thẳng vào lòng rày của rào lưới bằng kẽm (Hên nhỉ !)

Gục đầu xuống vô lăng

Bịch Bịch Bịch

“ Khốn kiếp ”

Đã khuya rồi, gần tới 2 giờ sáng ấy chứ, rút cuộc Tuấn mới mò về. Vì đóng công việc chưa hết lại thêm một đối tác nữa. Thành ra cha hồ sơ, mẹ hồ sơ thì nhau để ra cái lũ hồ sơ con ấy, khiến cho Tuấn phải sống dở chết dở với cái đám này.

Bước nhẹ nhàng vào trong phòng, đã thấy Phương ngủ.

Cuối xuống hôn vào má Phương, Tuấn yêu cái cảm giác khi nghe thất tiếng thở nhịp nhàng đó, đôi mi mắt khép chặt vào nhau của nhỏ, cả làn môi gợi cảm nữa.

Tất thì, tên này, chui vào phòng tắm, sao đó bước ra với bộ dạng chỉ khăng chòang thân, mà đi thoăn thoắt tiếng về chiếc giường nhỏ.

Đang thoi thóp trong giấc ngủ, chợt Phương cựa quậy thân mình, vì hình như có ai đang dang tay , kéo sát người nhỏ lại vậy.

Chầm chậm xoay về phía sau, hé mở mắt thì thấy Tuấn đã nằm cạnh mình từ lúc nào, vuốt lên mái tóc mềm mượt , nhỏ nhít người vào hơn nữa, hôn lên môi Tuấn rồi thiếp vào giấc ngủ .

Mỉm cười với hành động đáng yêu của nhỏ , Tuấn lòn tay vô mảnh vải mỏng manh ấy, ôm nhẹ nhàng lên làn da trắng mịn ấy. Và cũng dần chìm trong giấc ngủ luôn.

Lời nói của San Linh thật sự rất ảnh hưởng đến Phong

Còn giữa Tuấn và Phương sẽ thế nào đây Cô gái tên Phói An Chi đó .liệu có phải là thảm họa sẽ gián xuống ???

Tập sau, cô chị của Nghi sẽ xuất hiện, có nghĩa ??? Trịnh Khiết Long , kẻ “không đội trời chung” với anh - Lưu Nhã Tuyết đã trở về.

Để biết câu chuyện sẽ diễn ra sao, các bạn đón xem tập sau nhé.!!

Cảm ơn mọi người đã nhiệt tình ủng hộ. Giới Thiệu Nhân Vật:

Lưu Nhã Tuyết: (21 t), con gái lớn của Tập Đoàn KEY, năm 16 tuổi đã được ông Khải cho sang nước ngoài đi du học, thỉnh thoảng cũng có về những chỉ vong vỏng trong dòng 1 tuần thì lại cuốn gói bay đi. Với chiều cao của cô em chỉ vồn vện 1m 65 thì Tuyết cũng không khá gì mấy , cao vừa đúng 1m 7 thôi. Là một cô gái rất cá tính, không nói dữ là hên rồi, mái tóc đen óng, tём cao ngang cổ và nhọn về phía trước, cúp sát vô , làm che khuất đi khuôn mặt tròn tròn xinh xắn. Nguyên nhưng đơn giản, Tuyết không thích bị người khác gọi là trẻ con Nước da hồng hòa, có thần có sắc, hơi lạ ở chỗ là đôi mắt Tuyết thuộc vào dạng một mí nhưng không hề nhỏ, ngược lại to và tròn, đầy lay láy, dễ thương hết biết. Thân hình đầy đặn, luôn nổi bật trong những bộ đồ giản đơn mà xinh đẹp, áo sơ mi cổ rộng và jean bó.

Tính tình: Như đã miêu tả trên, ăn nói bạo dạng, hành động cũng đi đôi theo. Không biết võ, nhưng tay chân lúc nào cũng ngứa ngáy, là người chị rất thương yêu những đứa em gái mình (nó và Phương), có điều đầu hơi cứng, nên đôi khi rất bảo thủ trong lời nói khó ai lay chuyển một khi Tuyết đã quyết định.

Giá thể: Cái này khỏi ha .!

Sở Thích: Đầy đọa Trịnh Khiết Long.

Phói An Chi: (18 t), cao 1m 75, mái tóc đen tím dài xoắn tích lại phần đuôi, thông qua khẩu ngữ của Tuấn ở chap 37 đủ biết Chi đẹp cỡ nào, tuy vậy về đẹp đó có phần sắc bén, không hồn nhiên so với độ tuổi này, đôi mắt Chi rất có uy lực, thường khiến người khác sợ mỗi khi Chi nhìn trực tiếp vào người đó.

Tính tình: cao ngạo, nhưng lại thông minh, xem thường những người thấp kém, một khi đã muốn thì phải có bằng được. Thủ đoạn ư .? Không hề, với địa vị đó, không bao giờ chạm tay vào những thứ hèn hạ, mà dùng luật riêng của mình để chiếm. Thuộc dạng người khá tàn nhẫn, vô tâm, khinh miệt, chà đạp trước cảm xúc của người khác.

Nói chung Phói An Chi là một “Hoa hồng lắm gai nhiều kẻ”.

Gia Thế: Con gái độc nhất của IKEA, một trong những Tập Đoàn hùng mạnh bên phía Châu Âu. Cả gia đình đều chuyển sang Châu Âu sinh sống khi Chi vừa tròn 3 tuổi. Do cha Chi hợp tác với một số công ty bên đó, dần dần về sau, thế đứng của IKEA ngày càng vững chắc, và ác lên cả thành tựu của ngày hôm nay. Về trình độ học vấn thì không giống như Tuấn và Phong, Chi vẫn học lớp 12, nhưng lại đột ngột bỏ về nước với cái lí do hết sức thông thường “Con stress !”. Thế là bay vèo đi mất dạng Được nuông chiều từ nhỏ, nên mọi hành động đó của Chi đều không bị ướn trách

Nay nàng ta chấm Tuấn nhà ta rồi hài i i thôi cứ chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra nhé !!

34. Chương 34

Cháp 38

Còn Không Mau Lại Đây Nữa, Tên Vô Phép Kia !

Tại Sân Bay RYO

“ Nè, anh Long, bộ anh không đi nhanh hơn được chút nào sao, Cứ cái đà này thì đến tối cũng không tới được đây”- Nó vừa đi vừa lấy tay che nắng, vừa xoay mổ lại thúc Long

“ Nhanh đi , nắng quá, em không muốn biến thành heo quay đâu”- Phương mặt đỏ lên vì nắng, quạo quạo quay lại nặc Long.

Chẳng thèm để ý lời nói của hai cô em, Long cứ đúc hai tay vào túi quần, đầu thì ngược xuống nhìn những bước chân của chính mình, mặt nhăn nhăn nhăn nghĩ -

(ông này già mà cứ như con nít)

Thế là Long nhà ta cứ cà rề cà rề chịu hết nổi nó và Phương phải quay lại . Mỗi đứa xách một tay Long kéo đi

Xoạt

“ Này này, hai em làm cái gì vậy hả ”

[Chuyến bay F02 đã đáp xuống tại sân B

Xin Thông Báo .Chuyến bay F02 đã đáp xuống sân B]

Ngó trái ngó phải, nhón lên nhón xuống .

“ Hở được 10 phút rồi sao không thấy chị Tuyết ra vậy trời .”- Nói mà lòng nó hồi hộp, thóp thóp nhìn dáo dác đủ phía

Vỗ vào vai con bạn trấn tĩnh .-

“ Này, mình đừng có như con khỉ coi, cho dù có xuống thì làm giấy tờ phía bên trong cũng phải mất gần nửa tiếng đây .”

Cả đám chờ một hồi mãi rút cuộc bóng của một cô gái xinh xinh trong chiếc áo hai dây trắng ôm, và chiếc quần jean xanh thẫm cũng xuất hiện bước ra với cả đóng hành lí khổng lồ

Thấy Tuyết, tất tóc nó và Phương hét réo lên, mừng đến phát khóc, chạy ào về phía cô.

“ CHỊ .CHỊ OI ”

Ôm chằm lấy người Tuyết

“ Sao bây giờ về chịu về, em nhớ đi lăm hic hic .hic .”

Thấy Phương đã ướt mắt, khóc thúc thích, nó cũng ào lên mà rên với rĩ

“ Trời ạ ! Vừa về đã phải dỗ dành những con nhóc này sao hả trời. thiệt tình ”- Nhìn cười hiền với tụi nó, Tuyết cũng bó tay cái tạt tạt mưa của hai đứa này, vỗ vỗ , xoa xoa đầu Nghi, rồi lại vỗ vỗ xoa xoa lưng con Phương nữa.

Nếu mấy bạn thấy lạ thì cũng dễ hiểu thôi nó thấp hơn Tuyết cả khúc, Phương thì lại cao hơn 2 cm nên cách dỗ dành cũng khác nhau (Hơ ! Quái)

Miệng thì “ nhỏ này nhỏ nọ” nhưng chính bản thân Long cũng không hiểu sao, vừa thấy Tuyết từ bên trong bước ra thì anh lại cảm thấy trong tim mình chợt vui vui, ấm ấm.

Cứ để thế này không được, Tuyết đành tự cứu mình vậy

“ Thôi nào, hai đứa muốn khóc thế này tới tối hử, bụng chị còn chưa được sạc pin nữa đây .”

Ngước lên nhìn Tuyết với ánh mắt cứ như mấy con cún con, nó ngoe ngáy đui nó .-

“ Hở ! chị chưa ăn gì à, vậy thì đi thôi chờ gì nữa ”

“ Em biết quán này ngon lắm, đi chị ”

Nghe tới ăn là sáng mắt, bó chiu với hai con này, Tuyết chỉ còn biết cười đầu hàng mà chào thua.

Nãy giờ lo nói chuyện với tụi nó mà quên mất, chỗ này vẫn còn một sinh vật sống nữa.

Liếc xéo qua

- Chợt Tuyết cười đều nhìn Long. Khiến anh phút chốc sở cả da gà

Hít một hơi thật sâu -

“ Nè, “Nô Tài” vô phép kia, đứng đó chi hử, còn không mau lại đây giải quyến đóng hàng này ”

Sau câu nói của Tuyết thì hàng ngàn hàng vạn con mắt dòm đảo dáo dạt về phía Long, trong đó cũng có người nhận ra anh là model nên lời xì xào, bàn tán bắt đầu trỗi dậy.

Tại sao tại đây không có cái hồ cho Long nhà ta chui xuống vậy trời ?

Lòng Long tức đến vỡ não, ấ thế mà cứ tưởng anh sẽ quát tháo lại chứ. AI dè, Long lại ngoan ngoãn tiếng đến, làm đúng theo những gì Tuyết vừa bảo.

Thế là Long lụi thụi, quay mòng mòng gói đóng hành lý chết tiệt kia, đột nhiên sức nhớ còn thiếu thiếu gì đó, Tuyết “ ừm ừm ” một hơi rồi nói -

“ Còn gì nữa ?” Lần này mặt Long từ đỏ chuyển sang tím

“ Này ”

Càng ngày sắt mặt Long càng biến dạng,

Nuốt nước bọt, kiềm chế lại, Long bầm bụng cổ mà phun ra hai chữ -

“ “Bệ hạ”, chắc người đi đường rất mệt ”- Vừa nói, vừa khom lưng tạo ra kiểu giống như nô thần cung kính nhà vua vậy

Nó và Phương trợn con mắt nhìn Long, .ba giây sau

“ Ha há .há ”- Hai tụi nó cười ha hả lên, làm Long đang què này còn quên hơn nữa

Mọi người xung quanh cũng đỏ mặt ra , ngã ngửa với câu nói ấy của Long.

Tuyết cũng rất nhập vai mà đáp lại -

“ Long thể ta không được tốt lắm sau chuyến bay này .”

“ Nô tài đáng chết ”- Nói mà mặt muốn mếu máo ra , vì cái trò quái ác của Tuyết, đã đặc ra hồi 5 năm về trước

“ HÁ HÁ .HÁ ”- Tiếng cười của hai đứa tụi nó càng lúc càng dữ dội hơn.

Dồn nén thù hận, phóng cái mặt dày ra mà bê vớ kéo hàng lí cho chủ nhân mình.

Cười đắc thắng, Tuyết khoác vai tụi nó bước đi

Bí mật giữa hai người này, mãi mãi sẽ chẳng ai biết được, không loại trừ nó và Phương . Nhưng mỗi khi Long và Tuyết đụng độ, thì nó và Phương đều phải cười ra nước mắt.

Vì chưa bao giờ có ai có thể làm Long sống dở chết dở trong những tình huống này như cô.

Sao khi tưởng diễn được hạ màn, cả bốn người họ rời khỏi sân bay, ba người dung dăng dung dẻ, bước tay trong tay, một người chết lên chết xuống tòn tịn lếch theo phía sau.

Quay trở lại văn phòng Blus .

Lúc này, Tuấn đang cùng với Chi, bàn bạc một số vấn đề về nhân sự và lập kế hoạch cho cuộc tuyển chọn nhân viên mới

Nhìn lướt vào đóng hồ sơ này, Chi để tạch xuống mặt bàn, phân ra một câu khiến Tuấn cũng sốc, kinh ngạc theo .-

“ Không được, sa thải hết số người này, chỉ toàn sỏi với đất không.”

Quả thật tên này có phần nể phục cách quản lí của Chi, nhưng cái tính khinh miệt người khác thì không tài nào chấp nhận được -

“ Nói thế có hơi quá ! Đúng là họ không cao tay nghề, nhưng sa thải hết một lượt thì ”

Chưa kịp để Tuấn nói hết, Chi đã chặn họng -

“ Ngày 22 , tỉ suất số hàng là 36%.

Ngày 26, 39%.

Anh xem, con số này liệu có chấp nhận được không, trong khi đó, bên khu C cũng cùng thời gian nhưng lại đạt đến 55%. Giờ nguyên nhân đã có, không có gì sai khi đưa ra quyết định như vậy.”

Đưa ánh mắt cương quyết ấy nhìn về phía tên này, Tuấn quả thật cứng miệng với số tại liệu Chi đưa ra nhưng cho dù thế nào như vậy cũng là -

“ Nhưng ” “ Món đồ đã hỏng , thì nên vứt đi. Thương trường không phải là nơi dành cho tình cảm, sớm muộn thì anh cũng sẽ đi vào ngõ cụt thôi. ”. (Tập hai)

Có vẻ hơi căng thẳng nhỉ, biết Tuấn cũng thuộc vào dạng người khó lay chuyển, Chi đành

“ Một hợp đồng phía bên Úc đang chờ anh đấy, tôi chỉ nói thế, tùy anh quyết định”

Dứt lời Chi đứng dậy bỏ đi khỏi phòng họp, để mặc Tuấn vẫn còn đặng đo suy nghĩ bên trong

Lời Chi nói không sai tí nào, nhưng nếu

Rút cuộc, Tuấn cũng chọn cách mà Chi đã nêu ra Lập tức gọi điện bên xưởng, đồng loạt sa thải hết những nhân viên phía khu B và tuyển chọn người mới với yêu cầu cao hơn trước đây.

Dường như cơn đau đầu do rượu đã biến mất, San Linh cảm thấy thật ngu ngốc với những lời nói của mình ngày hôm qua. Làm như thế chỉ khiến cho cơ hội có được Phong một lúc mất dần đi. Chính vì thế Linh đã quyết định

Tại phòng làm việc của Phong

Lao đầu giải quyết hết mớ hồ sơ mới, càng nhanh càng tốt, vì bây giờ hần nhớ nó khinh khủng. Nhưng khổ nỗi , bên đối tác lại cần gấp những số liệu này, đâm ra hần đành phải kiềm nén sự thương nhớ đó mà ủa đầu với đóng này vậy.

CHợt .

Cộc cộc cộc

“ Vào đi”

Cạch

Linh bước vào, gương mặt đã trở nên tỉnh táo hơn hôm qua cứ nghĩ lại vào để tiếp tục vấn đề đó chứ .nhưng không ngờ

“ Xin hãy cho tôi thêm một cơ hội, hôm qua thật không phải khi đã nói những lời đó. Xin giám đốc hãy tin tưởng ở tôi một lần nữa”

Khá ngạc nhiên với thái độ của Linh, nhưng thật ra hần không hề trách khừ cô gì hết, hơn nữa cũng do tài năng của Linh mà mọi công việc khá suôn sẻ. Bất giác Phong cười mỉm một cái, khiến tim Linh đập liên hồi

“ Tôi cũng đã hơi nặng lời, nhưng có một chuyện tôi muốn nói rõ, giữa chúng ta chỉ nên có công việc. Không nên tồn tại những thứ khác”

Câu nói đó khiến Linh hơi nhói trong tim, nhưng không sao, ít ra Phong cũng không còn dỪng ánh mắt lạnh lùng đó với cô nữa.

Cuối người xuống -

“ Cảm ơn đã cho tôi cơ hội ”

“Được rồi, cô ra ngoài làm việc tiếp đi”

“ Vâng thưa giám đốc.”

Lúc này tại quán ăn Nhật !

“ HỀ cái này của tao, sao mày dành vậy ”

“ Gì chứ tao gọi trước mà ”

“ Không là của tao, trả đây ”

“Diên àh .tai sao lai phải đưa khi tao là người ngồi trước nó chứ.”

Hai đứa nó chỉ vì đĩa cá hồi ướp mà dành tới dành lui

Bộp Bộp Mỗi em một quả, Tuyệt từ nãy đến giờ cầm cây đu đủ lên mà chả gấp được miếng nào . Vì hiện nay do ngồi giữa hai con háo ăn này mà ngay cả đĩa đồ ăn gần ngay trước mắt cũng không tài nào với tới.

Bó tay, Tuyết nện lên đầu nó và Phương mỗi đứa một quả cho chừa cái tât dành ăn.

“ Hai đứa có thôi không hả, trước mặt còn cả tá món, tại sao phải nhất quyết giành cho bằng được nó vậy ”

Ôm , thương tiếc cho cái đầu tội nghiệp của mình, nó biu môi đớp trả

“ Gì chứ, quả thật em là người kêu trước mà ”

Phương cũng không vừa

“ Nhưng người ta mang lại chỗ em chứ bộ ”

“ Nè, con kia , sao mà y vô lí vậy ”

“ Gì , gì quả thật là vậy mà ”

Thế là nhào vô chiến đấu võ mồm tập hai

“ STOP ppppppppppppppppppppppppppppp”

Giật thót người lên bởi tiếng hét thất thanh của Tuyền, người nó và Phương cứ như bị đóng băng vậy, Hên là gian phòng này cách âm, chứ không cái tiệm này sập là cái chắc .

Cuối cùng , để nó và Phương không đấu khẩu nữa, cô tuyên bố .-

“ Dĩa này là của chi. Chấm hết.”

Ô men ở đâu ra cái khiếu xử lí này vậy trời !!!

Mặt hai đứa nó bây giờ trông rất tức cười, méo lên méo xuống nhìn mà cô chi.

Vừa dứt lời Tuyết định bỏ miếng cá đó vào miệng thì

Thì cái gì sẽ xảy ra, nãy giờ sao không nghe tiếng ông Long vậy tà ?

Còn Phong và Tuấn, sau khi giải quyết hết đóng công việc, sẽ làm gì nhỉ

Liệu cho đến khi nào Long phát hiện cô em mình đang cặp kè nhĩ còn Tuyết nhà ta có cơ hội chạm mặt với Phong không

Đón xem tập sau nhé !

35. Chương 35

CHÁP 39

Hé mở !

XQAT

.Hoppppp

Miếng cá bay vèo vô miệng Long, tay anh vẫn còn nắm chặt cổ tay Tuyết vì do lúc nãy đã chụp lại và xoay hướng đĩa vào mỏ mình.

6 Con mắt trợn ra nhìn Long, anh vẫn ung dung ăn tiếp sau khi đớp gọn miếng cá nằm trên đĩa Tuyết.

Bất ngờ không phải vì miếng cá mà là từ nãy đến giờ không biết Long đã đi đâu, tự nhiên khi không xuất hiện cái búp rồi chớp mắt luôn miếng đó.

Cơn nóng trong người Tuyết bắt đầu trở dậy, đập mạnh lên bàn .

ẦM nó và Phương lách người ra một bên, cách cô chỉ gần nửa mét. “ Thật là quá lắm mà, còn gì là phép tắc nữa” (Ấc bà này nhiễm phim cổ trang nặng nhĩ !)

Mà thôi nổi điên chỉ vì miếng cá thì hơi bị khủng, thành ra Tuyết nén cơn giận lại, cầm đĩa lên gấp miếng khác

Vừa mới hướng đôi đĩa về phía mục tiêu mới thì Long lại đớp gọn nó lần thứ hai, , Xoay qua hướng khác lại bị phồng tay trên hướng khác tiếp tục y như cũ

Càng lúc khói lửa xung quanh Tuyết một ngày lớn ra, khiến cho hai tụi nó, run vì phát sợ. Mà hông hiểu ông Long có uống nhầm thuốc không nữa, khi không lại đớp tay trên của Tuyết liên tục.

Nó cầu nguyện cho Long

- Phương nổi bước.

Quả thật hai tay của Tuyết đang di chuyển xuống dưới gầm bàn thì

Pít Pít Pít !!!!

Điện thoại của Tuyết chợt reo lên, Liếc xéo Long một cái rồi đứng dậy , bước ra khỏi phòng nghe điện thoại.

Nhìn theo bóng “Bệ Hạ” của mình (Ấc !) , Long thầm nói trong đầu

Tại hàng lang, trước phòng vệ sinh vài mét.

“ ”

“ ”

“ Ok ! I see ”

“ ”

“ Oh no, It is up to you ”

“ ”

“ Ok ok bye !”

Vừa cúp máy, Tuyết xoay người lại thì giật tóan lên, vì Long đã đứng sau lưng cô từ lúc nào Vài giây sau, cuối cùng cũng bình tĩnh lại chợt nhớ tới vụ lúc nãy, tức lên mà mắng -

“ Tên vô lễ ! Người ”

Chưa kịp để Tuyết nói hết câu thì Long cầm cái bịch gì đó, ịnh nhẹ lên đầu cô nói -

“ Uống cái này rồi muốn ăn bao nhiêu cũng được”-

Vừa nói xong , lập tức quay lưng bỏ đi thẳng vào phòng lại.

Để mình Tuyết đứng ngay hành lang mà mặt ngổ đến không tả, đứng trơ người vì câu nói của Long .

Sờ tay lên đầu mình lồi bịch đó xuống -

“ Hùm, cái gì đây ?”

Xoẹt XOẹt

Móc ra khỏi cái bịch trắng nhỏ đó, Tuyết hơi bị bất ngờ vì thấy đây chẳng phải là thuốc chống dị ứng sao
Nghĩ nghĩ nghĩ

Ba phút sau

“ OH MY GOD ! Mình quên bèn , mình dị ứng với cá hồi !!! .Vây chẳng lẽ lúc này tên này ”

Chợt trên mặt Tuyết hiện một nụ cười nhưng hai giây sau .

Thật sự trong lòng thấy hơi hơi hồi hộp, nhưng cái tính ngang bướng có thừa của cô khiến cho sự rung động đó bị đá bay đi một cách tàn nhẫn .

Đúng vậy, nếu không nhờ Long nhanh trí biết cô thể nào cũng quên, nên nhân lúc họ lên phòng , gọi món anh đã chạy nhanh đến tiệm thuốc tây để mua cho Tuyết. Với lại đưa trước mặt hai con nhiều chuyện đó thể nào cũng thi nhau mà gạ mà tra mà hỏi, nên đâm ra chỉ còn nước đớp tay trên của Tuyết thôi. Số ông này cũng may nhỉ, không có cú điện thoại thì chắc nguyên cái bàn đầy đồ ăn đó đã yên vị lên mặt Long rồi.

Sau khi uống viên thuốc Long đưa, Tuyết quay lại phòng ăn, đớp khí thể mà không sợ ngứa , nổi mẩn hay khó thở gì cả.

Làm nó và Phương cũng nghiêng đầu thắc mắc. Mới này còn nổi trận lôi đình mà, sau bây giờ đổi tính nhanh dữ vậy đang ăn một hồi chợt nó mới nhớ - “ Ể Ngừng lại, chả phải chị dị ứng với cá sao ”- Miệng nói tay chụp đôi đũa của Tuyết lại.

Ặc, chờ nó nhớ thì có nước Tuyết đã die từ lâu rồi

“ Yên tâm , chị có uống thuốc rồi, mà chờ em nhắc chắc giờ chị không còn ngồi đây đâu ”

Mặc đở lên vì câu nói của Tuyết, nó què què, thấy thể Phương chu mỏ lên mà ghẹo .

“ He he he .ham ăn nó mới vậy đó chị ”

“ AX x .cái con này .” Nó lườm con bạn một cái.

Quay qua hướng Phương, Tuyết nói tiếp -

“ Sao đĩa em đầy ắp thế ?? Hùm .”

Giật mình vì câu nói của chị, nhỏ ngược xuống mới biết, từ này giờ do lo thủ kho nhà mà bây giờ trước mặt nhỏ có cả đống đồ ăn.

“ À HA nói người ta mà hồng nhìn mình ”- có cơ nó trêu nhỏ lại

Cứ thế mà suốt bữa ăn, lại rộn rã tiếng cười của Tuyết và Long, khi chứng kiến cảnh Phương và nó vừa ăn, vừa đấu võ mồm.

Lâu lâu Long cũng lén liếc nhìn Tuyết, nguyên nhân không rõ chỉ biết lén nhìn là lén nhìn thôi.

Sau khi cả đám ăn xong, đang dạo trên vỉa hè thì

Nó vừa đi vừa hít không khí trong lành, Phương cũng vậy chợt Tuyết quay sang hỏi Long

-“ Nè, nô tài, hôm nay là thứ mấy vậy ?”

Siễn niễn với cái biệt danh Tuyết đặt ỉnh, Long chào thua mà nói, -

“ Dạ là thứ tư ạ”

“ Ngoan lắm”- Cười đều nghiêng mặt qua nhìn Long.

Bất chợt hai con bất động , y như tượng sắc Thấy thể Long bước lên khuê khuê mà hỏi

“ Nè, hai đứa sao vậy, trúng thực à ”

Nó Lấp bấp hỏi Long

“ A.n n h. .m.ó.i n.ó.i .gì. h.ô.m h.ô.m n.ay ”

“ Thì là thứ từ chứ gì nữa ”

Tá hỏa lên, Phương hét .-

“ CÁI GÌ, THỨ TƯ ”

Xoay đầu lại nhìn nó nó nhìn Phương

“ HÔM NAY CÓ TIẾT MÀ !”- Đồng thanh

Há hóc môn lên trời ạ ! cả ngày đi học cũng không nhớ. Nhanh tay rút chiếc điện thoại ra, nó xem -

“ 1 giờ chiều rồi .”

“ Còn hai tiết nữa !! ”

“ Vậy”

Bốn mắt nhìn nhau

“ EM PHẢI ĐẾN TRƯỜNG ĐÂY, ANH ĐƯA CHỊ TUYẾT VỀ GIÚP EM NHÉ ”

“ ANH HAI THƯỢNG LỘ BÌNH AN , CHỊ ! EM ĐI ”

Tốc độ kinh hoàng nó và Phương bắn cái vèo khiến cho Long và Tuyết chóang váng chả biết tại nó bị cái gì nữa.

Chóng tay, thở dài, cười hờ hợt Long nói .-

“ Hai đứa ngốc này, Thiệt tình ”

Xoay qua nhìn Tuyết .

“ Giờ thì sao ? ”

“ Khách Sạn”-

Vâng chỉ hai chữ gọn gọn, sau đó Tuyết bỏ đi trước

Long hơi bất ngờ, nhưng chợt anh cười một cái rồi chạy theo phía sau cô

Tại trường học

Học học học

Vịnh cánh cửa mà nó và Phương thở như chưa từng được thở. Cũng may tiết thứ ba vẫn còn chưa bắt đầu, mọi người cũng vừa mới vào xong giờ chơi

Đi siên sọc đáp bịch lên ghế của mình, nó thở hỏn hển

“ Một quá, chắc tao chết mất Phương ơi ! ”

“ Tại sao hai đứa mình lại quên mất hôm nay vẫn còn đi học vậy trời ”- nằm sát rạp lên mặt bàn, nhỏ rên rĩ .

“ Tao cứ tưởng hôm nay chủ nhật ấy chứ ” (Ặc bó chiu)

Một hồi sau bỗng nó ngồi thõm dậy, vì nhận ra hai tên kia không hề có trong lớp lắc mạnh người Phương -

“ Nè, mà không thấy lạ sao, Phong và Tuấn không có trong lớp .”

Chạy một mạch tới đây, nhỏ vẫn còn đuối sức, dơ tay lên vẫy vẫy, nói mà mặt vẫn úp xuống bàn -

“ Chắc lại bận họp rồi”

Đó người với câu trả lời của Phương đầu mọc đầu dầu hỏi -

“ HẢ ??? “HỌP” .? .”

Chết cha ! Lỡ miệng nói tọt ra rồi, người nhỏ như bị đóng băng vậy, lập tức ngồi thẳng dậy xịt thuốc cho tan mấy dầu hỏi trong đầu nó

“ À .À hồng phải vậy, ý tao nói chắc hai tên đó lại la cà đâu đó rồi, thôi để tâm làm gì bả vô kìa, !! ”

Gia diên trắng trợn Phương lay hoay lấy nhanh mấy cuốn tập ra rồi bắt đầu ghi ghi chép chép .

Nó thì cứ chờ người ra, mặc dù không còn hỏi con bạn nữa nhưng trong lòng cảm thấy hình như nhỏ giấu chuyện gì đó.

Suốt tiết học, chả biết thế nào, sao cái từ “Họp” đó cứ bay vòng vòng trong đầu nó chợt tự nhiên nó lại nhớ tới hai chữ “ Giám đốc” mà mấy bữa trước khi đi xem phim với Phong, nó đã gặp Linh

Hai cái này hình như có liên quan gì đó phải hông vậy chắc không đâu

Đầu nó nghĩ hết cái này tới nghĩ đến cái khác Hồi lâu sau , nó quyết định sau giờ học sẽ đến nhà Phong .

Khách Sạn AIL .

“ Nhít dơ một chút, ừ ừ .chỗ đó chỗ đó đấy ”- Nằm thả mình trong bồn nước trắng tinh, dài dọc xuống Tuyết thư thả, sáng khoái trong đôi tay của Long

“ Đây, có thật lần này cô sẽ ở lại luôn ?????”- Tay không ngừng mát xa cho đôi vai mông manh trắng hồng của Tuyết.

Lấy tay chỉnh miếng đắp mặt nạ mắt lại, Tuyết nói .-

“ Sao .thấy thất vọng àh .”

Im lặng , không nói gì hết, Long tiếp tục nhiệm vụ của mình.

Sau khi hết giờ học, như đã theo dự tính, nó đi đến nhà Phong, ban đầu Phương định rủ nó đi mua sắm , vì nhỏ biết có về cũng không gặp được Tuấn , cô đơn trong căn phòng đó . Thật sự rất khó chịu, nhưng rút cuộc nan nỉ mãi àm nó cũng hồng chịu đi, nên nhỏ cũng đành về nhà vậy.

Bước đi tung tăng trên con đường đến nhà hấn, nó cảm thấy quen thuộc biết bao nào là những ngày tay trong tay trên con đường này, những ngày Phong phải cõng nó thay gì đi bộ, những khi cả hai true chọc, rượt đuổi nhau tất cả những khoảnh khắc hạnh phúc đều thoáng hiện lên trước mắt nó.

Ôi nó yêu người đã xây nên con đường này (Sax x con này khủng nặng), người đã tình cờ tạo ra kỷ ức đẹp giữa nó và hấn cảm ơn nhé !

Chỉ còn vài khúc nữa là đến nhà Phong

Một

Hai

AH ! .

Chợt bước chân nó chậm dần lại, không sốc nhưng hơi ngạc nhiên. Bộ dạng nữa muốn bấm chuông nữa không muốn của Linh càng làm nó tò mò hơn nữa

Cứ thế mà nó không hề bước gần lại, chỉ đứng từ xa „xem rút cuộc có chuyện gì

Đáng đo một hồi , Linh cũng quyết định ấn vào cái chuông đó

KinG KonG

vài phút sau

CÁCH

Hắn vừa mở cửa , thì thấy Linh đứng trước nhà mình, trên tay cầm sấp hồ sơ gì đó

“ Sao cô lại ở đây ” (Ặc thì bấm chuông rồi phải đợi người ta ra chứ , chả nhẽ bấm rồi bỏ chạy à, tên khùng thú hai !)

Thấy Phong , lập tức Linh mừng hớn hở, tuy chuyện này cũng không cần gấp lắm, nhưng kệ, đó cũng là cơ hội để cô được gặp Phong Linh đưa hai tay sấp hồ sơ đó

“ Ah, vì có vài tối tác cần thay đổi gấp một số điều kiện , lẽ ra lúc sang tôi phải đưa cho Giám đốc , nhưng tại bận phát thảo tư liệu cho cuộc họp vào ngày sau, nên tôi quên mất”

Nhận những tài liệu đó từ tay Linh, hắn nó -

“ Được rồi tôi sẽ giải quyết, nhưng lần sau cứ việc gọi điện báo rồi để chúng trên bàn làm việc, tôi sẽ đến lấy, cô không cần phải làm vậy ”- Tuy giọng nói rất bình thường , không hề tỏ ra chút lạnh lùng nào cả, nhưng Linh hơi bị hụt hẫng , cứ nghĩ ý ra cũng được mời vào trong chứ (Vỡ mộng).

Lát sau đành phải vậy thôi chứ biết sau được

Linh cuối đầu chào hắn rồi đi ”

“ Vâng tôi hiểu rồi tôi về đây, chào Giám đốc” Linh vừa quay lưng đi được vài bước thì .

“ Cám ơn cô về chuyện này ”

Chợt hắn lên tiếng, sau đó cũng đóng cửa, vô nhà lại

Giật mình khi nghe Phong nói vậy, đột nhiên Linh cười tủm tỉm.

Còn nó, từ nãy tới giờ , cuộc đối thoại giữa Linh và hắn, nó hoàn toàn không nghe rõ mấy, chỉ khi, lúc Linh cúi đầu nó mới nghe thoát được hai từ “Giám đốc”. Bực mình, lại hai từ đó nữa, rút cuộc chuyện gì đang xảy ra đây, tại sao lại kì lạ đến thế

Mung lung một hồi, nó tiếng lại gần trước cửa nhà hắn.Không bấm chuông chỉ lấy Phone ra mà gọi

Píp píp píp

[Là em đây]

Vừa nghe thấy giọng nó, lập tức hắn ngồi bật dậy khỏi ghế, tay cũng ngừng gõ gõ trên laptop.

[Em đang ở đâu vậy]

[Trước nhà anh nè]

Câu nói đó vừa dứt, lập tức, Phong chạy như bay ra cửa

Cách

Bóng hai người ôm lấy nhau chợt hiện lên dưới ánh nắng cam cam của chiều rọi.

“ Này, sao hôm nay anh lại trốn học vậy ”

Nằm trong lòng Phong, tay ôm hắn, nó khẽ nói

“ Hửm, chẳng phải anh đã gửi tin nhắn cho em rồi sao ”

“ HỒ???”

Mặt ngu ra thấy rõ, nó ngồi bật dậy, với tay lấy chiếc di động của mình bấm bấm .bấm

[Hôm nay, anh có một số việc, chắc không đến trước được. Em đừng giận . Yêu em nhiều]

Tá hỏa lên, đúng thật Phong có gửi tin nhắn cho nó, nhưng lại không hề để ý, vì nó cài chế độ chuyển thẳng vào hộp thư bên trong, nên màn hình ngoài không hề có biểu tượng của tin nhắn.

Bí thế nó le lưỡi ra xoay đầu cười với hắn

Thấy gương mặt vỡ lẽ của Nghi, Phong yêu làm sao cái nét thơ ngây đó, đưa tay nắm cổ tay nó lại, kéo nhẹ vô người mình .cười hiền nói

“ Ngốc này ”

Cả hai tiếp tục quấn vào nhau, sau lần ở bãi biển, có lẽ giữa nó và Phong không còn ngại ngùng gì nữa cứ thế mà trao nhau những nụ hôn nồng cháy, những cử chỉ nhẹ nhàng nhưng không kém phần âu yếm, những cái vuốt ve ngập tràn hạnh phúc, những hơi thở, nhịp tim. Làn da .tất cả đều được hòa tan làm một.

Nằm trên người hần, chợt nó hình như nhớ ra cái gì đó

“ Phong !”

Tay vuốt va làn da mịn trên lưng nó .Phong dịu hỏi -

“ Hửm ?”

“ Hôm nay , thật ra em cũng trốn hết những hai tiết đấy, nhưng có nguyên nhân đằng hoàn nha .”

Hơi ngỡ ngàng khi nghe nó nói vậy, hần thắc mắc hỏi . “ Có chuyện gì quan trọng à ?”

Dúi dúi đầu vô ngực hần, nó cười tủm tỉm nói -

“ Uhm rất quan trọng, vì hôm nay , chị em về nước, mà còn là về luôn nữa bây giờ không những có anh, mà cả chị hai cũng trở về. Đột nhiên em thấy mình hạnh phúc quá ”

Giọng nũng nịu trẻ con nghe dễ thương làm sao, Phong cuối đầu xuống hôn lên mái tóc của nó.

Ngay cả cái tên mà Phong cũng biết thì chuyện này là hiển nhiên, vì hần vốn nắm rất rõ bức cứ thông tin nào của Lưu Thế Khải mà.

Không phải nó vô tâm, nhiều khi muốn hỏi về gia đình Phong lắm , nhưng chẳng thể mở miệng được khi thấy trong ngôi nhà này không có bất cứ một tấm ảnh nào cả. Liệu phải chăng Phong có một kí ức không yên bình.

Chính nó cũng là người từng trải qua cảm giác àn ỳ, cảm giác thiếu mẹ, thật trống trải nếu là vậy, nó cũng không muốn hỏi nữa .cứ để cho đến khi hần tự nguyện nói ra. Nó không muốn vô tình chạm vào vết thương của hần, nếu có.

Vài tiếng sau, khi Phong đang ở bếp chuẩn bị món ăn cho nó. Ngồi vu vơ một mình trong phòng, đột nhiên nó để ý thấy sắp giấy mà lúc nãy Linh đã đưa cho hần. Cái tạt táy mấy tay chân cộng thêm tính tò mò đã khiến nó từ từ bước gần lại cái bàn đó.

Lật cái bìa vàng ra

!

“ Hả cái gì đây ?”

Nghi đã thấy được những gì ?

Liệu có phải mọi việc đã bị lộ không ?

Mọi người đón xem tập sau nhé!!!

CHÁP 40

Đếm Ngược Thời Gian

(Phần 1)

Xoạt xoạt xoạt

[Chuyển nhượng cổ phần công ty JOY Bên kí kết sẽ đứng ra bảo lãnh trọn số hàng tiêu thụ

Bên A

Chủ Tịch SPY

Thiên Anh Phong]

Bàng hoàng với những gì mình thấy được, tay nó bắt đầu run, nhưng vẫn lật tiếp.

Xấp thứ hai

[Giám định, mở rộng chiến dịch khai hoang thị trường

Công trình xây cất được thực hiện bắt đầu

Trích vốn 5 triệu USD

Người Ký

Chủ Tịch SPY

Thiên Anh Phong]

Vẫn không tin, cứ thế mà nó lại cứ lật tiếp những sấp hồ sơ bên dưới mọi thứ .mọi thứ đều có cái tên Thiên Anh Phong tìm nó bắt đầu run sợ, và đau nhói

Bịch Bịch Nghe tiếng bước chân đang từ từ tiếng lên phía trên gác, nó vội gấp mọi thứ lại, để y nguyên như cũ , rồi tỏ vẻ không có gì, quay lại giường ngồi thừ xuống. Nhưng thật sự lúc này nó cười không nổi nữa Đúng là Phong đang giấu nó chuyện gì rồi, lòng chột đau vì cảm thấy hấn không trung thật với nó. Chẳng lẽ nó không đáng để hấn tin tưởng sao.

Thấy nó ngồi như khúc gỗ, hấn chột mỉm cười vì nghĩ rằng , chắc đã đói rồi rời lăm rời đấy, nên mặt mày cứ chừ ụ xuống một cục.

Bước lại gần nó, ngồi chồm xuống trước mặt lên nên nhà -

“ Này ngốc, đừng nói với anh , sáng giờ vẫn em vẫn chưa ăn gì đấy ”

Tay bê đĩa, tay vuốt lên đôi má hồng hồng của nó, cổ cười gượng , nó múôn tin Phong, vì thế nó nghĩ sớm muộn hấn cũng sẽ nói cho nó biết, chuyện gì đang xảy ra

Nghĩ thế nên , nó cố gắng lấy lại vẻ tự nhiên, đón nhận lấy đĩa thức ăn từ tay hấn, mà không tự nhiên nó trả về tay hấn lại. Chu mỏ nói .-

“ Anh chúc em cơ .”

Cười thua với tật không nhéo của nó, Phong bắt đầu cầm nĩa lên, chít vào miếng bò, rồi -

“ Ngoan nào ”

Mỉm cười đớp lấy miếng thịt đó Nhìn những cử chỉ yêu thương , ân cần của hấn mà gương mặt nó đã có vẻ trở nên vui vẻ hơn rồi, nhưng ánh mắt lại chưa hoàn toàn thay đổi -

Tại công ty BLUS .

Hôm nay, Tuấn và Chi lại có cuộc họp, đề tài vẫn cứ như cũ , cả hai đưa ra điều kiện để tuyển chọn nhân lực cho lần nhận hàng đợt này, cần phải có tay nghề ới được tuyển dụng, Hơn nữa độ tuổi cũng không kém phần quan trọng. Quá già cũng không được, quá trẻ lại càng không.

Ngồi bàn thảo một hồi, chột Chi ngưng thôi không nhìn vào đống giấy nhưa nữa, ngược lên nhìn Tuấn hỏi -

“ Với thân phận này, chắc hấn có nhiều cô theo anh lắm nhỉ .!”

Cười huê với câu nói của Chi, tên này vẫn nhìn vào sấp lí lịch đó, nói một cách vô tư và bình thản

“ Lúc trước có lẽ là như vậy, nhưng bây giờ thì không còn nữa .”

“ Vậy, bây giờ thì sao .? ”

Ngược lên nhìn thẳng vào mắt chi, cười trông rất hạnh phúc -

“ Tôi đã kiếm được một nữa rồi .”

Chi không hề thay đổi sắc mặt khi nghe Tuấn nói vậy, ngược lại còn .-

“ Hừm hừm .xem ra cô gái đó thật may mắn ”

“ Không người may mắn là tôi đấy chứ ”

Chợt hình như nghĩ ra được gì đó, Chi bạo miệng -

“ Tôi muốn mời anh dùng bữa, ngày mai được không, sẵn tiện dẫn cô gái đó để tôi có dịp chào hỏi , làm quen. Tôi rất tò mò về người có thể trói giữ một tổng giám đốc hào hoa như anh đây .”

Bật cười với cách nói chuyện của Chi, -

“ Ha ha .ha,có vẻ cô nâng cao tôi quá rồi. Nếu từ chối lời mời của cô , thì thật không phải. Cũng được, thay mặt cô ấy, cảm ơn cô trước đây.”

Thư giãn trò chuyện một hồi, cả hai lại quay về với công việc.

“ Ừm m ”

Với tay chớp lấy cái đồng hồ đeo tay trên bàn, Long lơ mờ xem giờ giấc.

Ngồi chồm dậy, tựa lưng vào phía sau thành giường. khỏi cần ngó qua cũng biết Tuyết đã bỏ đi từ lâu rồi

Đưa tay lên vuốt vào mái tóc của mình, Long mệt mỏi nghĩ

Quay trở lại lúc khi Long đang máx xa cho Tuyết.

Ngâm một hồi lâu trong bồn, cái mệt mỏi sau chuyến bay dài cũng dần phai đi, chợt Tuyết đưa tay kéo mặt nạ xuống

“ Được rồi .”

Vừa nghe thấy thế Long cũng ngừng hoạt động đôi tay của mình lại. Đứng chồm dậy ra khỏi bồn, với thân ướt đầm không một mảnh áo che , Tuyết nhẹ nhẹ tiếng vào chiếc khăn đang được dang rộng trên đôi tay rắn chắc ấy của Long.

Cuốn vào người cô lại, anh nhẹ nhàng lau đi những giọt nước còn vương vẩn trên làn da mịn màng ấy.

Sau khi người đã khô, chòàng tay lên đôi vai rộng của người đối diện Tuyết, dần dần cả đôi môi khiêu gợi đó áp sát vào làn môi nóng hổi của Long.

Cứ thế mà cả hai quấn lấy nhau .được một lúc, Long bắt đầu bế nhẹ cô lên, đặt trên giường và (tự hiểu)

Quay trở lại hiện tại.

Thật ra đây không phải lần đầu của hai người, mà số lần quan hệ đó có lẽ đã được đếm qua bàn tay thứ hai rồi ấy chứ.

Nhưng có một điều khác lạ. Sự quan hệ này không hề có tồn tại hai chữ “ Tình yêu”

Ngồi như người mất hồn, kí ức 5 năm về trước dần dần tái hiện lại trong trí Long

{ Một chàng trai đang bị cả đám con gái vây quanh, đông cứ như là keo ngọt bị kiến bu ấy dễ khóc dở cười với tình thế của mình chợt không biết từ đâu , một cô gái xinh xắn trạc 16 tuổi bước đến.

Tiếng lại gần chàng trai cỡ chừng 17, cô đưa hai tay lên nắm lấy cổ áo của chàng trai đó kéo đi một cách mạnh bạo, đám con gái bắt đầu xào xáo lên

“ Ê, con kia, mày làm gì thế hả ”

Vừa nghe con nhỏ đó gọi mình bằng hai chữ “con kia”.

Lập tức cô xoay lại nhìn nhỏ đó bằng ánh mắt vô cùng đầy sát khí, khiến cả bọn đang ồn ào cũng trở nên im thinh thịch đi.

Giọng lạnh lùng van lên -

“ Lũ rồi hơi !”

Vâng chỉ vồn vện ba chữ, cô lại xoay người tiếp tục lôi chàng trai đó đi, trước bao nhiêu con mắt ngỡ ngàng lẫn ganh ghét .

Sau một góc trong khu hẻm nhỏ .

Chàng trai thở dài, đưa tay vuốt ngược mái tóc mình lên -

“ Là cô à .!, sao suy nghĩ kĩ chưa ”

Hít một hơi thật sâu

“ Thôi được, tôi đồng ý ”

Đột nhiên anh chàng đó mỉm cười, tay khoát lên đôi vai mỏng manh đó, ngay lập tức cô gái hức đôi tay đó ra -

“ Này, đây là thái độ của một tên nô tài đó hả ”

Chàng trai vẫn cứ giữ nguyên cái vẻ cười đó, tay vòng sau chiếc eo nhỏ nhắn , đẩy sát vào thân mình. Thì thầm vào tai cô.

“ Trước khi kí kết, phải xem qua thủ tục đã”-

Dứt lời chàng đẩy cô gái đó vào tường và bắt đầu trao những nụ hôn ác chiến, nhưng cũng rất mãnh liệt.

Không kháng cự, đôi tay mỏng manh của cô gái cũng dần dần ôm chặt cổ người con trai đó

Trước đó 2 ngày,

“ Nè, tượng đá !, tuần sau là tôi bay rồi ”-

Bước đi trên cái bụp tường dài và dày trên sân thượng, nơi kết nối trường nữ sinh TAMO và trường nam sinh KAIDOC . Đúng vậy, chỉ cần leo qua , bước đi trên cái vách ngăn đó thì có thể dễ dàng qua được phía bên nam sinh.

Nhưng phải là người có gan to lắm mới dám đi trên đó, vì thật chất cái vách ấy dài tận gần 3 mét , hơn nửa độ ngang chỉ gần hơn một gang tay thôi, nếu mất thăng bằng thì rớt xuống dới đó là chuyện dễ như chơi.

Ngước đầu lên nhìn bầu trời, anh chàng ngồi phía bìa, ngoài cùng của sân thượng .(ba vơi má này lựa chỗ an toàn ghê ha toàn bìa với vách) ngắm nhìn mây trôi mà nói -

“ Vậy sao, một tuần nữa àh”

Đáp gọn vào vị trí bên cạnh chàng trai, cô ngồi thụp xuống, dang hai chân dũi thẳng ra, tay chống phía sau trên nền đất.

“ Tại sao lại thích nơi này?”-

Hướng mắt lên bầu trời, giống y đúc chàng trai, cô lặng lẽ lên tiếng, nhưng giọng nói vẫn cừ lạnh lùng như ngày nào.

“ Vì thích thôi”- câu trả lời sao mà huê vốn thế, nhưng không hiểu sao cô gái đó lại có thể hiểu được ý nghĩa .

Cả hai cứ như thế , im lặng mà cùng nhau ngắm bầu trời

Một hồi lâu sau, chàng trai lên tiếng -

“ Có bao giờ làm vua mà bất hạnh không ”

Hơi thoáng ngạc nhiên khi nghe hỏi thế, cô suy nghĩ đắn đo một hồi , cuối cùng cũng quyết định đưa ra đáp án -

“ Không”

Tuy mắt không hề phìa về phía cô, nhưng anh vẫn hỏi -

“ Vì sao ”

Cô gái đứng bật dậy, dang hai tay ra thật rộng , cứ như muốn ôm cả thế giới này

“ Vì nếu như thế, trong tay sẽ có tất cả mọi thứ này đây ”

Câu trả lời đó, khiến chàng trai bật cười lên thành tiếng -

“ Ha .ha .ha đúng là vậy, nhưng vẫn còn một thứ không bao giờ có được ”

Quay ngược phía sau chàng trai đó, cô hỏi -

“ Thứ gì ! ”

Người con trai đó không trả lời mà chỉ đưa ngón tay lên, đánh một dấu chéo lên tim mình

Chợt cô gái cười mỉm, tiếng lại gần chàng trai đó, ngồi nhẹ xuống phía đối diện

“ Sao là trái tim à ! Nực cười, cứ tưởng là gì .! thứ này vẫn được mua bằng tiền và quyền lực đấy chứ, sao có muốn thử không ? ”

Nhìn sâu vào đôi mắt vô cảm của người con gái đó bất chợt chàng trai đưa đôi tay lên ghì cổ cô sát lại, rất sát . chỉ cách gương mặt mình 3cm giọng trầm nói -

“ Nhưng cái giá không nhỏ đâu ” Không hề lay động, cô vẫn lạnh lùng nói -

“ Là gì ”

“ Một Đêm ”

Thứ được cho là tình yêu vĩnh cửu từ lâu đã bị cô chà đạp trong bước chân của mình, người cô yêu thương nhất , rút cuộc cũng chỉ vì cái tài sản kết xù của ông bố mình mà thôi.

“ Trên đời làm gì có tình yêu chân thật, chỉ toàn thứ rác rưởi.”

Vâng , định nghĩa tàn bạo về tình yêu đó được do chính cô gái này tạo nên đấy.

Một chàng trai chán nản khi vô tình phát hiện được sự thật tàn ác đã xảy ra trong ngôi nhà mình. Đúng vậy cứ ngỡ điều đó sẽ mãi là bí mật giữa người mẹ và cô con gái chứ. Nhưng không , mỗi khi bà thức trắng trong những đêm ngập tràn nước mắt bệnh cô con gái nhỏ, chàng trai đã vô tình nhận thức được việc gì đó đã xảy ra với người mẹ mình, và cả chứng bệnh kì lạ của cô em nhỏ.

Đúng là trời truê mà, tại sao cho đến bây giờ anh mới nhận ra được, một đứa con trai vô dụng.

Mỗi người một cảnh, nhưng nơi đây tại phía ngoài của cái sân thượng cao chót vót . Cái nơi đã khiến anh thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, và cũng là nơi cô đã thấy anh cứ mãi ngược nhìn lên bầu trời.

Những dòng nước mắt buồn chảy từ con tim rạn nứt.

Kể từ đó, chiếc sân thượng trường KAIDOC không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai chiếc bóng lạng lẽ âm thầm như gió ngồi kề bên nhau.

Chấp nhận điều kiện “Một Đêm” của chàng trai, lần đầu tiên, phải không biết tại sao cô lại đồng í với cái điều kiện quái đản này nữa !.

Nằm trong đôi tay ấm áp đó, cô gái đã nhận được biết bao nhiêu là nụ hôn, là cử chỉ, là những cái vuốt ve đầy ngọt ngào.

Nước mắt ? đương nhiên là có, làm sao có một cô gái nào mà không rơi lệ với cảm giác đầu đời chứ, sự di chuyển nhịp nhàng, làn da lướt vào nhau, san sát lại, những giọt mồ hôi lả tả trên khuôn mặt người con trai đó, phút chót rơi nhẹ lên má cô, toàn thân trở nên nóng rực, cứ thế mà cả hai không ngừng cuồng lấy vào nhau.

Mọi thứ không khác gì mấy với những đôi tình nhân , chỉ duy nhất một điều, trong màn đêm tối, ba chữ “ Anh yêu em ” không hề tồn tại.

Đêm đó thật sự đã lấy đi cái gọi là trinh tiết của người con gái mang tên Lưu Nhã Tuyết.

Đúng vậy, để đổi lấy cái danh nghĩa nhà vua và nô bộc, họ đã đem thân xác mình ra mà đánh cược.

Long cũng không hiểu chính bản thân mình, tại sao cho đến bây giờ anh vẫn chấp nhận nó, cái danh phận tôi tớ ột đứa con gái không hề nói yêu anh.

Và cả anh cũng chưa bao giờ xác nhận tình cảm của chính mình, sau một đêm, cô ấy lại lặng lẽ bỏ đi khi anh vẫn chìm trong giấc ngủ.

Thế đấy các bạn, cả Tuyết và Long chỉ đem chuyện chăn gối ra mà cá cược. Nhưng chưa bao giờ Tuyết mở miệng đòi Long phải trao trái tim cho cô cả, điều cô muốn chỉ đơn giản là một đêm cùng chàng.

Cứ thế, mỗi khi Tuyết về nước, cô lại lao vào lòng Long để thực hiện đúng lời hứa của mình thay cho câu anh đã từng nói

“ Không có gì là mãi mãi cả, để giữ được nó, chỉ có cách dùng thân mà níu lại”

Bó chấu với trò của hai người này, Tuyết chỉ vì cái danh hiệu nhà vua mà vẫn tiếp tục chấp nhận chung chăn chung gối cùng Long đấy.

Còn Long, ngược lại , thật chất anh cũng không hiểu nguyên nhân vì sao anh lại nói lên câu nói này nữa.

Mãi mãi giữa họ sẽ là một “bí mật”.

Sau một bữa trưa mặn nồng với tên nô tài của chính mình, Nhà vua ung dung, bước về ngôi nhà cô đã từ lâu không được sưởi ấm.

Đang bước gần đến cổng chột Tuyết núp vào cái cột đèn to kia

Bây giờ thì các bạn cũng hiểu được vì sao cái từ “bệ hạ” và “nô tài” đó lại tồn tại giữa Tuyết và Long rồi nhỉ. Tuy không có tình yêu, nhưng giữa họ vẫn có một thứ gì đó không thể tách rời Sở dĩ Long bảo Tuyết là con nhỏ đáng ghét vì ngoài cô ra , anh không tài nào gần gũi được người con gái khác. Nhưng trong khi đó, thái độ của cô , lại chẳng khác nào đang đùa cợt , bông đùa với anh. Àh , quên nữa .

Vì sao Tuyết lại núp vậy .?

Còn Nghi, sau khi đã vô tình đọc được những tài liệu đó nó có còn tin tưởng Phong không

Mục đích của An Chi về lời mời đó sẽ như thế nào ?

Các bạn đón xem tập sau nhé !

36. Chương 36

CHÁP 41

Thời Gian Đêm Ngược

(Phần 2)

Tại một ngôi nhà trọ khá nhỏ ấy,

Cạch cạch cạch cạch

Tiếng gõ máy liên tục của Linh, đôi mắt cứ dánh chăm chăm vào máy tính

Píp .píp

[Correct]

[Please chooses your files]

Cạch cạch cạch

[Sending your code please clicks and chooses number]

Tay không ngừng gõ, cuối cùng Linh cũng đã xâm nhập vào được hệ thống tích trữ thông tin của KEY, giờ đây Linh sẽ tiếp tục làm gì đây

Quay trở lại với nó, .

Sau bữa tối, Phong đưa nó về, suốt con đường quen thuộc đó, đôi tay vẫn tay trong tay như ngày nào, chỉ khác ở chỗ , hôm nay nó không nói nhiều như mọi bữa nữa mà giữ nguyên vẻ im lặng trên khuôn mặt mình.

Hắn thấy hơi lạ, nên ngừng bước lại, liếc nó vào lòng mình

“ Có chuyện gì xảy ra sao, từ chiều tới giờ hình như anh không thấy em nói gì cả .”

Ngước lên nhìn hắn, đôi mắt nó như muốn nói

Đứng nhìn hắn một hồi lâu, nó mở miệng -

“ Em yêu anh nhiều lắm Phong à !”

Mỉm cười hiền nhìn Nghi, hắn ôm nhẹ nó vào người, vỗ vỗ lên trên phía lưng nó

“ Uhm .anh cũng yêu em rất nhiều ”

Lòng nó cứ ngóng mãi câu nói tiếp theo của hắn, nhưng nó lại chẳng nhận được lời đáp trả nào

Thế rồi cả hai lại tiếp tục trên con đường về nhà nó.

Vừa mới quay lưng định bước vào nhà thì bị cánh tay của hắn kéo lại , trao nó nụ hôn bất ngờ.

Tuy hơi ngạc nhiên , nhưng dần dần đôi mắt nó cũng khép lại.

Một lúc sau, hắn buông nhẹ nó ra, nhìn nó với đôi mắt đầy sự nghiêm túc -

“ Em có yêu anh không”

Sao câu hỏi nghe thật quái thế, nhìn nét mặt của hắn, nó cũng khẳng định lại.-

“ Tất nhiên rồi ”

Hai tay nắm chặt vai đôi vai bé nhỏ của nó lại nhấn mạnh từng chữ .-

“ Vậy em chỉ việc tin tưởng vào anh, đừng dao động bởi bất cứ lời nào , bất cứ những gì em thấy , nghe được. Chỉ cần tin ở anh là đủ.”

Lời nó của hắn khiến lòng nó mềm nhũn ra, lao vào người Phong. Nó ôm chặt hắn lại. Dúi đầu vào ngực hắn giọng ương ượng -

“ Em tin anh, em tin bất cứ những gì anh nói, chỉ cần anh đừng giấu em chuyện gì nhé ”

Tim hắn chợt nhói đau, bây giờ Phong mới biết, tình yêu đáng sợ như thế nào. Nó có thể khiến cho ý chí của hắn bị lung lay không đứng vững nữa.

Thật sự hắn không thể mất nó được, không thể

Ôm trọn cơ thể bé nhỏ đó lại, tại sao nó lại mỏng manh như thế , cứ khiến hắn không tài nào buông ra được, mỗi khi Nghi vượt ngoài tầm ngắm của hắn. Cứ như cơn điên đang cuốn cuộn trong người vậy.

Truyền hơi ấm cho nhau lâu thật lâu rồi nó cũng bước vô nhà, đứng trước cửa, hắn cứ nhìn mãi về phía xa xăm trong ngôi nhà đó mãi cho đến khi ánh đèn trên khuôn phòng kia bừng sáng, hắn mới chịu quay lưng mà về

Tại cột đèn to tường kia

Núp trong kia, mà Tuyết lấy tay che miệng cười đều (bó chúi bà này), chờ đến khi bóng Phong khuất, mới chịu mò vô nhà.

Vẫn như bữa trước, đến tận đêm Tuần mới về nhà, nhưng lần này không giống lần trước nữa, vừa mới mở cửa, thì bỗng tên này giật mình khi thấy Phương ngồi chình ình trên chiếc ghế salon mà đèn cũng không thềm bật.

Nhìn nhỏ, ngồi cứ như người mất hồn ấy, chợt Tuấn thấy mình tệ quá, mấy ngày nay không dành thời gian cho nhỏ, buồn chiếc túi xuống, bước nhẹ về phía nhỏ, ngồi thụp xuống, đưa tay vuốt má Phương -

“ Sao em không ngủ trước, ngồi chờ anh làm gì, đã khuya thế này rồi ”-Đôi mắt nhìn Phương buồn thấy rõ. Nhỏ chẳng nói gì, chỉ nhìn thôi, và mỉm cười.

Thấy thế Tuấn nói tiếp -

“ Anh xin lỗi, anh quá vô tâm, cho anh xin lỗi nhé .”

Lúc này thì nhỏ mới lên tiếng, tay áp vào bàn tay Tuấn đang muơn muợt trên má mình .giọng hơi run rẩy .-

“ Em chẳng biết làm gì cả ngoài việc ngồi chờ anh về ., em không hề trách móc anh vì sao lại về trễ, mà em giận bản thân mình chả giúp gì được cho anh em thật vô dụng ”

Giọt nước mắt từ từ rơi xuống, thấm qua cả bàn tay của tên này

Nghe nhỏ nói xong, lập tức, Tuấn níu người Phương nghiêng về phía lòng mình. Ôm chặt nhỏ lại, -

“ Ngốc ạ ! mỗi ngày được thấy nụ cười của em , anh vẫn có thể sống được mà không cần ăn đấy ”

Mặc dù lòng nhỏ đang rất buồn , nhưng nghe câu nói của Tuấn xong, chợt nhỏ bật cười lên khi mặt vẫn còn ướt ươn ướt vì nước mắt

“ Hum .hum hum .thế thì ngày nào anh cũng ăn nụ cười thay cơm nhé, em thì không nhịn được như anh đâu ”

Tuấn nhìn Phương một hồi, đột nhiên cười đều -

“ Quên mất, ngoài nụ cười , anh còn muốn ăn thêm một thứ nữa ”

Nhỏ ngây thơ, nghiêng đầu hỏi -

“ Hử ? thứ gì .”

“ Là em đấy”

Bất chợt nhất bỗng người nhỏ lên, bế đến giường và ấy ấy đó các bạn ạ .

Thấp thoáng trong đêm, vang vọng tiếng cười rộn rã của Phương và Tuấn

Hôm nay có vẻ là một ngày dài nhỉ !

Qua bữa sau

Mọi việc vẫn như ngày thường, cả bốn người đều cùng nhau đến lớp

Gần như suốt cả đêm không ngủ, nó cũng đưa ra được quyết định đúng vậy vì nó yêu hắn nên nó sẽ tin tưởng, tin vào con tim Phong.

Thế là nụ cười lại trở về với gương mặt xinh xắn ấy.

Cho đến chiều, khi tiết học đã kết thúc, hắn đưa nó về nhà

Trên đường về, cả hai đã dạo khắp phố, ăn những quán ăn vỉa hè, còn cùng nhau đi vào khu mua sắm nữa, ngắm hết thứ này đến thứ khác, vui vẻ biết bao .

Vừa bước đến gần cổng nhà nó thì chợt, cả nó và Phong đều giật mình bởi giọng nói -

“ Nghi !”

Nó xoay lại , thì thấy không ai khác chính là bà chị yêu quý của mình, mặt nó phút chốc đỏ ngượng lên vì lúc này đây, nó vẫn còn đang tay trong tay với hắn. Mà con mắt của Tuyết cứ đáng dao dao vào

“ Chị hai ”- giọng nói dõ khóc dõ cười trong tình cảnh này.

Thấy thôi thì hắn cũng nhận ra được đó là ai, gạt nhẹ đầu một cái, tay vẫn cứ giữ khư khư lấy tay nó, chào Tuyết một cách lịch sự

“ Chào chị, tôi là Phong ”

(Sax x .lại nổi bệnh nhà vua)

Tuyết cũng cười hiền chào hấn lại -

“Ồ chào thì ra cậu đây là người cướp đi giấc ngủ đêm qua của em tôi đấy àh ”

Nó trợn lòi con mắt lên , khi nghe Tuyết nói, Phong cũng ngạc nhiên, quay đầu nhìn nó .thắc mắc -

“ Không ngủ???”

Trời ạ, ! sao không có cái lỗ nào cho nó chui hết vậy, mặt càng lúc càng đỏ lên, đưa tay không bị Phong nắm đơ lên loắc thoắc chối cãi -

“ Làm làm gì có chuyện đó ai nó, hôm qua em ngủ sớm lắm mà ”- Vừa dứt lời nói xong thì nó liền nhì cô chị bằng ánh mắt van xin

Như đọc được suy nghĩ của nó, và qua cả gương mặt trái hồng, Tuyết nhin cười trong tiếng nói -

“ À mà quên mất tôi là Tuyết, chị của Nghi, rất vui được biết cậu”- đi đôi với lời nói, Tuyết chìa tay ra về phía trước.

Phong cũng bắt tay lại Chợt cô nói tiếp -

“ Hay là cậu vào nhà chơi một lát nhé ”

Vào thì cũng được, thật chất hấn biết giờ này ông Khải làm gì có ở đây, nhưng vẫn còn cả đóng công việc ở công ty đang chờ hấn giải quyết nên đành để sau vậy .thế là Phong cười mỉm đáp.-

“ Cám ơn thành ý của chị, nhưng có lẽ hôm nay không được, lần sau nhất định sẽ không từ chối lời mời của chị ”

“ Cậu bận thì để sau vậy cám ơn đã đưa bé khờ này về nhé ”

Xấu hổ khi bị bà chị gọi là bé khờ mà còn gọi ngay trước mặt hấn nữa chứ, nó nhúng lên nhúng xuống, gương mặt cứ như đang trách móc Tuyết vậy

“ Chị đừng nói vậy, đây là chuyện nên làm mà ”

Rồi hấn cũng xoay lại nhìn nó , giọng vẫn ấm như ngày nào -

“ Thôi em vào với chị đi, mai anh sẽ đến đón ”

Thói quen đúng là đáng sợ, vì lúc nào mỗi khi tạm biệt nó, hấn đều hôn vào môi, nên hôm nay cũng không ngoại lệ.

Bà Tuyết trở con mắt ra mà nhìn hai đứa trao nhau những cử chỉ ngọt ngào Dứt nụ hôn, lại một lần nữa Phong cuối chào Tuyết rồi bước đi.

Lúc này cô cứ như bị đóng băng rồi ấy còn nó thì cứ nhìn theo hấn, tay đưa lên vẫy vẫy, chào tạm biệt -

“ Anh về cẩn thật nhé ”

Khi hấn đã đi khuất dáng , thì nó mới nhận ra, Tuyết vẫn chur tan .lắc lư người cô chị mình, nó hỏi .-

“ Chị ! chị .! chị .sao vậy bị trật rút hà ” (Sax x)

Hoàng hôn, Tuyết giật mình lên, hai tay ghì chặt vai nó lại -

“ Mau mau mà thật tình khai báo, rút cuộc hai đứa đi tới đâu rồi ”

Cho vàng nó cũng không dám nói chứ ở đó mà thật với tình cười giả diên nhìn gương mặt ngố không tả của bà chị mình -

“ Thì giống như những gì chị vừa thấy đó .”

Nhanh như cắt, dứt lời nó phóng luôn vào nhà, tránh cho bà Tuyết được nước lẩn tới

Giật mình vì cô em biến mất tiêu, Tuyệt dí theo tra khảo .-

“ Này, có đứng lại không thì bảo không nói rõ thì chị sẽ cho em biết tay đây con bé này .”

Căn nhà chốc chốc, vang lên tiếng la in ỏi của hai cô chị em này

Tại công ty SPY.

Cộc cộc cộc

“ Vào đi”

Cạch

Linh bước vào , mừng thầm mà báo tin vui cho hấn

“ Giám đốc, cổ phần của chúng ta bên KEY nay đã tăng vọt khá rõ có lẽ bước tiếp theo chúng ta nên ”

Linh chưa nói hết , hấn đã cắt ngang .-

“ Không, hủy hết mối nguồn thu lại. Cứ giữ nguyên con số ban đầu 7%, thế là quá đủ.”

Không thể tin vào tai mình nữa cái gì Phong vừa nói gì , chả lẽ chỉ vì cô gái đó mà ngay cả thù cũng vứt bỏ sao , Linh còn định nói cho hấn biết, cô đã xâm nhập được tài khoản của KEY tại sao lại từ bỏ chứ tại sao .

Tức lên, Linh nói -

“ Giám đốc .”

“ Tôi đã bảo hủy hết chúng đi”- Không thay đổi.

Nén cơn giận trong tim, người Linh run bần bật .

Mới đó Linh còn chấp nhận, mặc cho Phong có yêu nó thật đi nữa, nhưng nhất định anh sẽ không bao giờ từ bỏ í định báo thù của mình. Nhưng không, Linh đã lầm thật sự

Cổ tổ về ra không còn chút phản đối nào nữa, Linh lặng lẽ chào Phong, rồi bước ra ngoài.

Sự tức giận trong người phụ nữ này đã thật sự tĩnh giắc.

Sau khi Linh đi, hấn tựa người vào ghế nhắm nghiền đôi mắt lại

Vào bữa tối, khi vừa bị Linh nói kích xong, xem chút nữa là Phong đã đi die rồi, chính trong giây phút đó hấn mới nhận ra cái hấn sợ nhất không phải là trả thù không được, mà chính là cảm giác không bao giờ được thấy Nghi nữa. Hấn sợ sẽ mãi mãi không còn thấy nụ cười trên gương mặt thiên thần của nó và hấn sợ sẽ vĩnh viễn không còn nói được ba từ “ anh yêu em” với nó nữa.

Chấp nhận tất cả vậy, hấn không còn muốn đấu nữa vì hai chữ “tình yêu”.

Hôm nay đúng như lời mời đó.

Tuấn đưa Phương đến dùng bữa tối cùng Chi

Nhỏ đang hoay hoắc với bộ váy dài do chính tay Tuấn mua tặng, lòng cứ hồi hộp, lo không thể tả, tim đập mạnh vô cùng. Thấy cô vợ khờ của mình như thế, Tuấn xoa dịu con tim nhỏ -

“ Không cần căng thẳng thế đâu để anh ”- Nói dứt, tên này đưa tay lên khóa chiếc dây kéo lại giúp nhỏ.

Phương lấp bắp nói .-

“ Làm sao mà bình tĩnh được, nếu mất lòng người ta, nhờ họ làm khó dễ anh thì sao ”

Ôm vào eo nhỏ từ phía sau, Tuấn hôn nồng lên cổ .-

“ Ngốc ạ, chỉ đơn giản là một bữa tối thôi mà. Đừng hồi hộp như thế.”

Mặc dù Tuấn đã nói vậy, nhưng người nhỏ cứ run cầm cập lên, chân không tài nào bước nổi. Mềm nhũn cả ra.

Từ trong chiếc xe hơi bóng loáng , Tuấn dìu Phương bước ra, mới nhìn thôi đã thấy chóiang rồi.

Nhà hàng này có phải là nhà hàng thiết không vậy trời sao cứ như cung điện thế.

Thật sự Tuấn cũng hơi ngỡ ngàng khi Chi đưa ra địa điểm này , nhưng người mời tất nhiên phải để họ quyết định chứ. Nên tên này cũng không tỏ ra phản bác gì cả.

Xoay qua nhìn khuôn mặt đang bắt đầu rơi giọt nước, Tuấn mỉm cười, lòn tay mình vào tay nhỏ, khẽ nói -

“ Đừng sợ, có anh bên cạnh . ”

Nói xong, cả hai bước vào cái nơi mà được nhỏ cho là cung điện.

Từ xa, chợt Phương thấy, thấp thoáng bóng dáng của một cô gái rất xinh đẹp. Nét đẹp đó càng trông tuyệt thế hơn khi cô khoác vào người bộ váy sang trọng, cả mảnh vải lông trắng mịn màng được khoác ngang qua bờ vai quyến rũ ấy.

Vừa thấy Tuấn xuất hiện bên cạnh một cô gái, có lẽ đây chính là người mà tên này đã nhắc lần trước Chi lướt nhẹ nhàng về phía nhỏ, -

“ Hân hạnh được biết cô, tôi là Phói An Chi”

Bị bất ngờ chào hỏi, đâm ra Phương lúng túng -

“ Ồ ờ .Rất vui khi gặp cô, tôi tên Trịnh Vỹ Phương ” Chi nhìn nhỏ, nở nụ cười sang trọng, rồi ngược qua nhìn Tuấn , cười nói -

“ Chắc hẳn đây là cô gái mà anh đã kể cho tôi nghe lần trước, đúng không ”

Thái độ ung dung bình thản, do quá quen với không khí như thế này, Tuấn rất tự nhiên mà vòng tay ôm người Phương lại, cười xả giao nói -

“ Không sai ”

Sau màn chào hỏi, cả ba xúng nhau tiếng về bàn để gọi món

Khi Tuấn vừa cầm menu ra , đưa sang nhỏ thì Chi lên tiếng -

“ À, chật tôi quên mất, tôi đã giúp hai người gọi sẵn món ăn rồi, vì thường xuyên đến đây , nên tôi cũng biết kha khá những món được ưa chuộng. Hai người không cảm thấy phiền vì sự mạn phép của tôi chứ”.

Cách nói chuyện của dân thượng lưu đúng có khác, làm nhỏ chẳng biết nói gì ngoài cười và vâng cả .

Nghe Chi nói vậy, Tuấn đáp -

“ Không vấn đề gì, có người hướng dẫn càng tốt chứ sao ”

Tự dưng nổi hứng , Chi lại nói một số chuyện liên quan đến công việc, vốn là người rất quan tâm những tin tức cập nhật từ các tập đoàn khác, nên Tuấn rất chăm chú ngồi nghe.

Nhỏ thì cứ ngồi thờ ra, dù họ đang nói ngôn ngữ của nhỏ, nhưng vẫn không tài nào hiểu được vấn đề cả

.Một hồi sau chợt Tuấn mở để ý thấy vẻ buồn buồn trên nét mặt Phương, liền nói .-

“ Có lẽ chúng ta bàn công việc không đúng chỗ rồi, hôm nay đến đây là để thưởng thức món ăn mà ”- Cười ầm ập , quay sang nhìn nhỏ.

Thấy thế Chi liền -

‘ Thật xin lỗi tôi vô ý quá ’

Nhỏ liền dơ tay lên xua xua tỏ ý ngại, cười và -

“ Đừng nói vậy, tôi vẫn ổn mà ”

Sau một hồi rút cuộc người phục vụ cũng đã mang thức ăn đến .

Đặc lên trước mặt bàn của mỗi người là 7 cái nĩa và dao sếp hai bên sao đó là hai chiếc cốc, một ột thấp rồi cuối cùng là đĩa đồ ăn.

Khi người phục vụ vừa sắp xếp xong xui mọi thứ .Chi cười nói -

“ Nào, thử đi, món bào ngư hầm cuộn lá XALY với rượu trắng ở đây là nổi tiếng nhất đấy ”

Phương cười, gật gật sau đó bắt đầu đưa tay chạm nĩa, nhưng lại không biết phải dùng cái nào cho đúng, cứ chùng chừ hết cái này rồi lại chuyển tay sang cái khác .

Thấy nhỏ bí thế, Tuấn liền vòng một tay ra sau lưng nhỏ, hai tay áp sát vào đôi tay Phương, rồi giúp nhẹ nhàng chỉ dẫn nhỏ từng chút một

Nếu nghĩ Chi ghen tức, các bạn lầm to , ngược lại trên gương mặt cô chợt hiện ra nụ cười bí hiểm

Suốt bữa tối không ích chuyện rắc rối xảy ra với Phương, nào là cách ăn, cách uống, còn thêm cách dùng khăn nữa. Nhỏ thấy ngộp quá , thử không nổi, dù Tuấn không hề có biểu hiện gì, cả Chi cũng vậy, nhưng phút chốc Phương cảm thấy khó hòa nhập với không khí này quá. Từ dáng ngồi , điệu bộ nói chuyện cả cách ăn uống nữa, Chi quá hoàn hảo đến nỗi nhỏ cảm thấy, Tuấn đi bên cạnh mình, không hợp chút nào

Có lẽ mãi mãi nhỏ cũng không thể thích nghi trong cuộc sống thượng lưu này, vì sao .đơn giản nhỏ chỉ là một đứa con gái bình dân, đơn điệu.

Sau khi kết thúc bữa tối, tất nhiên cả nhỏ và Tuấn đều chào Chi rồi mạnh ai nấy về. Ngồi trên xe gương mặt nhỏ cứ u sầu, trầm khúất, chòang tay mình qua vai nhỏ, kéo sát về phía mình Tuấn dịu nói -

“ Anh hiểu được cảm giác của em, nhưng đừng nghĩ như thế, với anh, chỉ cần em luôn là Trịnh Vỹ Phương mà anh biết, chỉ cần nhiều đó là đủ.”

Tuấn vừa dứt lời thì nhỏ dới tay sang ôm chầm vào người Tuấn lại Nở nụ cười hạnh phúc, cảm giác khó thở trong tim nhỏ cũng dần dần tan biến đi.

Cũng trên một chiếc xe, chạy về hướng khác .

“ Một cô gái Tầm Thường ”

Gìong nói lạnh đến sát người chợt vang lên

Lại thêm một ngày trôi qua nhĩ

Tiếp theo , sau khi đã hoàn toàn lột xác, Linh sẽ làm gì .

Còn Long và Tuyết giữa “Nô Tài” và “Nhà Vua” .liệu có kịch để xem tiếp không đây ???

Các bạn đón xem tập sau nhé !!

37. Chương 37

CHÁP 42

Thời Gian Đêm Ngược

(Phần 3)

Bước đi một cách vô thức, mà không biết từ lúc nào đã đứng trước studio , nơi Long làm việc, Tuyết cứ đứng yên như vậy trước lối vào

Chợt từ đâu, vô tình người quản lí của Long cũng vừa tới. Thấy lạ , tại sao một cô gái xinh đẹp như vậy , không vào mà sao cứ đứng như trời trồng vậy hoài nhĩ Nghĩ thầm trong bụng, chắc có lẽ là dân mới vào nghề nên có cảm giác hồi hộp khi bước vô, Nghĩ thế cô quản lí liền tiếng đến sau lưng Tuyền, vỗ nhẹ lên vai cô

“ Cô là người mới vào nghề phải không ?”

Bất ngờ vì giọng nói phát ra từ phía sau, Tuyết xoay người lại nhìn cô gái đó và rồi trả lời một cách rất tự nhiên -

“ Không phải”

Cứ tưởng sẽ đi tiếp chứ, ai ngờ lại hỏi nữa .-

“ Vậy cô muốn tìm ai à ”

“ Tìm người”- trả lời cộc lốc

Ặc , bó chịu, tất nhiên là tìm người rồi, chả lẽ tìm khỉ ., lòng nhiệt tình lẫn nhiều chuyện trong người cô quản lí của Long trỗi dậy, -

“ Người đó tên gì, có lẽ tôi có thể giúp được cô ”

Từ nãy đến giờ sau khi nói hai chữ “không phải”, Tuyết đã xoay đầu lại, tiếp tục nhìn vào phía trong studio đó. Nghe cô gái phía sau nói, lập tức Tuyết quay đầu lại, đáp gọn hai chữ -

“ Nô Tài”

Mặc cô quản lí ngớ ra thấy rõ .!

, thật sự sau khi nghe Tuyết nói xong, cô như muốn cười sặc sụa cả ra nhưng thôi giúp rồi giúp cho chóc nở nụ cười tươi với Tuyết, rồi nói -

“ Thôi được rồi, cô chờ tôi một chút tôi sẽ vào tìm giúp cô .”

Tuyết không trả lời , cứ như khúc gỗ, đứng nhìn cô quản lí đó bước vô trong

Phía trong Studio.

“ OK, mọi người chuẩn bị kĩ càng nhé, nửa tiếng sau bắt đầu chụp đấy ”

Tiếng von vông của thợ nhiếp ảnh gia vang lên, tay cũng theo đó mà vỗ bộp bộp .

Long từ phía phòng thay đồ bước ra, tay cầm theo chai nước thấp thoáng thấy Long, cô quản lí vội đi tới nói -

“ Xong ca này , hình như cậu có thêm một buổi tập bên AS đấy nhé ”

Long cầm chai nước lưng tựa vào tường trả lời lại -

“ Trời ạ ! Tai sao họ cứ khoái tổ chức các việc này vào một ngày thế, chị không giúp em đổi hẹn được à .”

Cô quản lí cũng thở dài .-

“ Biết là vậy, nhưng lịch cũng đã lên , ca cũng đã xếp, làm sao đổi được ”

Nghĩ vắn vơ một chút chợt cô nhớ đến cô gái lúc nãy .-

“ À mà quên mất, lúc nãy bên ngoài chị gặp một cô gái xinh lắm đấy ”

Vốn không có hứng với phụ nữ (thiệt hông ?), nên Long chỉ cười và nói cho qua .-

“ Vậy à ”

Cô chỉnh kiển mình lại rồi tiếp tục -

“ Quên mất , chị có hứa sẽ giúp cô gái đó kiếm một người .”

Thoáng tò mò Long quay lại hỏi .-

“ Ai vậy chị ?”

Đưa tay lên mặt, gãi nhẹ nhẹ nói .-

“ Hình như tên là “ Nô Tài” gì đó ”

Phùpppppppppppppppppp

Long phun hết dòng nước trong họng mình ra .ho sặc sụa mặt xanh tím đi vì xém chết vì nghẹn cổ.

Thấy phản ứng của Long hơi lạ, cô quản lí liền nói .-

“ Ấy ấy uống cái kiểu gì không biết Hửm ? mà bộ em biết người đó hả ”

Trúng tim đen, Long bật chồm dậy, chối phăng phắt -

“ Làm gì có, chỉ tại cái tên đó khiến em mắc cười thôi .”-(Khùng tự cười chính mình)

“ Ha ha .ha thật ra lúc cô gái ấy vừa nói xong, chị cũng xem không nhip được mà cười ra đấy. Ai lại đi mang cái tên “Nô Tài” lên người ?? quái ghê chắc người cũng khờ khờ như cái tên đó em nhỉ”

- Dở khóc dở cười với cái kiểu nói chuyện của chị quản lí.

Nhưng đột nhiên nhớ ra cái gì đó Long vội lấy chiếc áo khoác đang vắt trên xào, phóng nhanh ra hướng cửa, không quên quay đầu lại -

“ Chị bảo họ chờ em thêm nữa tiếng nhé, em có việc quan trọng phải đi .”

Vừa dứt lời xong là Long đã bay vèo mất, không kịp để cô quản lí trả lời

Chỉ còn biết há hốc mồm mà dõi theo

Tuyệt đứng mãi bên ngoài mà vẫn không ai lộ dạng, chợt cô quay người lại, định bước đi thì

Bp.pp

Long từ phía trong ào ra, nắm chặt cổ tay Tuyệt lại

Bị lực kéo bất ngờ ,mất đà, Tuyệt ngã người ra phía sau, đổ trúng ngay vào lòng ngực của Long

Khuôn mặt không hề biến dạng, ngược đôi mắt vô cảm lên nhìn nói .-

“ Cuối cùng cũng chịu ra rồi à .”

Hai tay vẫn còn ôm chặt vùng bụng của cô, Long nói .-

“ Kiểm chi vậy ”

“ Vô Lễ ! Phải có nguyên nhân mới được à .” (Thua bà này !)

Chợt Long ấp úng -

“ Không phải ý này ”

Hình như anh định nói tiếp thì bị Tuyệt ngắt câu .-

“ Xong chưa ??”

Mặt ngu ra hỏi .-

“ Hả, xong cái gì”

Bình thản .- “ Ôm đủ chưa”

Tới Lúc này thì Long mới giật thót vì từ nãy đến giờ đôi tay anh vẫn cứ ôm chặt lấy người Tuyệt, nghe thấy thế anh vội buông tay liền

Thoát khỏi cái gọng đó Tuyệt ngược cầm lên mà (1m7 nói chuyện với 1m85 không ngược cũng lạ) -

“ Tôi đói”- hai chữ ngắn gọn , nhưng đầy đủ ý nghĩa

Ngã ngửa với lời nói của cô, Long thấy chóang và biết thì ra cái bệnh ăn “Chùa” của hai đứa nó là do lây từ cô này sang .

Sực nhớ vẫn còn phải chụp ảnh .-

“ Nhưng bây giờ ”

Đổp mỏ trên tập hai -

“ Vậy thôi chào ”- Dứt lời, Tuyết xoay người bỏ đi.

Chả hiểu nổi mình đang làm cái gì nữa, cái tay của Long đột nhiên đưa ra níu tay Tuyết lại -

“ Đừng đi, tôi đưa cô đi ăn vậy .”

Thế là rút cuộc trốn nữa tiếng biến thành trốn nguyên ngày mặc dù buổi tập với AS khá quan trọng , nhưng Long cũng không màng , trong đầu anh lúc này chỉ đơn giản nghĩ “để Tuyết đói là không được”. (Nô Tài trung thành có khác !)

Tại BLUS.

“ Được rồi , tôi cũng biết là như vậy các người cứ tiếp tục thăm dò RASE cho tôi, chỉ cần thấy dọ rớt ra miếng nào lập tức thu lại .”

“ ”

“ Vậy đi, chào”

Tuấn vừa kết thúc cuộc nói chuyện với phía AMI, họ vẫn tiếp tục thâm nhập, hợp tác cùng với RASE dưới sự lãnh đạo của Tuấn. Lời thế vì là cổ đông mạnh, hơn nữa số vốn không nhỏ, nên tất nhiên cổ cổ phần trong tay Tuấn cũng khá cao.

Nhưng tên này không ngờ, cuộc nói chuyện của mình đã vô tình lọt vào tai Phói An Chi.

cô gõ nhẹ cửa cộc cộc cộc

“ Mời vào”

Cạch

Vừa ngước đầu lên thì nhìn thấy Chi, Tuấn hỏi .-

“ Hôm nay đâu có cuộc họp, sau cô lại đến đây .”

“ Ý anh là tôi không được hoan nghênh à ”

Cười huê với câu nói ấy, Tuấn đứng dậy, tiếng ra phía ghế dành cho khách, tay ra hiệu, mời Chi ngồi -

“ Tôi nói vậy bao giờ, chỉ hơi ngạc nghiêng thôi.”

Chợt Chi móc trong chiếc túi sách hành hiệu của mình ra một tấm thiệp -

“ Hai ngày nữa, có buổi tiệc giao lưu giữa các cổ đông, được tổ chức tại khách sạn HOSE đấy, tôi nghĩ anh nên đến đó dự . Rất có ít ỏi quan hệ với các đối tác.

Nhận lấy thiệp mới từ tay Chi, Tuấn nói .-

“ Cảm ơn cô, tôi sẽ đến dự”

Sau khi đưa cho Tuấn, lập tức cô đứng dậy, chào rồi bước ra về.

Tại Văn phòng SPY

Phong vẫn như mọi ngày, tranh thủ làm hết đóng việc chỉ để gặp Nghi. Hôm nay hẳn quyết định sẽ nói ra hết mọi chuyện không giấu nó bất kì điều gì nữa.

Linh xin nghỉ phép hôm nay, nên tất nhiên lúc này chỗ cô đang trú là ở nhà chứ đâu nữa

Cạch

tút TUT TUT

“ ”

“ Tôi đã chuyển con số 7 triệu USD vào tài khoản KEY, đúng vậy, anh cứ giúp tôi tiến hành việc đó, khi nào xong tôi sẽ chuyển mật khẩu anh cần.”

“ ”

“ Người giữ là Lưu Thế Khải, ”

“ ”

“ Được rồi, tôi sẽ đợi.”

Cạch

“ Để xem các người sẽ còn hạnh phúc đến lúc nào !”

Cái kiểu cười man rợn bao quanh khắp căn phòng của Linh, Ngay lúc này dường như Linh đã hoàn toàn mất kiểm soát, cái cảm giác thua cuộc làm cô tức giận lên, đau ở chỗ Linh là một Hacker quá giỏi, nên rút cuộc không biết nó và hắn sẽ bị cô đối phó như thế nào đây

Sau đó vài ba tiếng, hắn đã hoàn tất công việc, nhất phone gọi nó thì

[Số máy quý khách hiện không liên lạc được]

Tại sao nó không nghe máy ? rồi hắn lập tức gọi cho Phương

Tút Tút tut

“ Alô”

“ Phương ! Nghi có ở đó không (nghĩa là trường đấy)”

“ Sáng thì có nhưng lúc ra chơi, sau khi nghe xong cú điện thoại thì nó phóng đi mất rồi, chả biết chuyện gì nữa .”

“ Vậy à, khi Nghi gọi thì nhấn lại giùm Phong nhé !”

“ Uhm được rồi, Phương sẽ giúp Phong nói lại ”

“ ”

“ ”

Chợt cảm thấy hơi lo , Phong ngồi thẳng dậy, lôi áo khoác rồi đi tìm nó

Trước đó 2 tiếng

Nó ngồi học vắn vơ đầu nghĩ

Đang nghĩ ngợi thì bỗng bị tiếng Phương làm tỉnh dậy .-

“ Này, mày sao vậy, đến giờ ra chơi rồi .”

Thế là nó đã hoảng hồn lại, rồi hai đứa bắt đầu xuống canteen

Bàn cũng kiếm được rồi, Thức ăn cũng mua luôn, giờ chỉ còn há miệng mà đớp thôi, nhưng không hiểu sao nó không tài nào nuốt nổi.

Nhìn vẻ mặt u sầu của nó, nhỏ hỏi .-

“ Có chuyện gì vậy, lại gây với Phong à”

Không trả lời chỉ lắc đầu mà thôi.

“ Vậy với chị Tuyết hả”

Đầu vẫn tiếp tục lắc.

“ Bị bác Khải la àh”

Cũng không phải, đầu nó lại nhip một cái nữa.

“ Vậy rút cuộc là chuyện gì, mày không mở miệng được sao ” - Phương có phần quạo quọ.

Ngước đầu lên thôi không nhìn xuống mặt bàn nữa, nó nhìn thẳng vào mắt Phương rồi nói -

“ Mấy bữa trước, tao qua nhà Phong. Thì tình cờ thấy được ”

Đang nói đùa chừng đột nhiên ngừng lại, làm nhỏ đang thắc mắc, nay còn tò mò kinh khủng hơn, vội giục .-

“ Mày thấy cái gì .”

Thở dài một cái .-

“ Tao không chắc , nhưng trên những tờ giấy đó có viết tên Phong ”

“ Chỉ vậy mà mặt mày như đưa đám đó hả .”

Lắc thêm cái nữa nói -

“ Không, bên trên hàng chữ ấy có thêm dòng chữ “Chủ tịch SPY” ”

Vừa nghe nó nói xong, tim Phương như đứng lại người trở nên đông cứng đi

Cái vẻ mặt rầu rời của nó, chốc chốc khiến cho Phương thấy đau lòng thật sự đến lúc này nhỏ cũng không muốn giấu nó nữa nên

“ Thật ra ”

Píp píp píp

Tiếng reo của điện thoại nó cắt ngang lời nói của Phương.

Cạch

“ Alô, ai đây ?”

“ Mình là Linh đây”

Khá bất ngờ khi nghe thấy giọng nói của Linh, nhưng sao Linh lại biết số điện thoại của nó nhỉ. Vội trả lời .

“ Hơ ! Là Linh à, tìm Nghi có gì không ”

“ À có một chút việc liên quan đến Phong, mà thôi nếu Nghi đang bận thì đến khi khác vậy ”

Nghe đến chữ Phong thì lập tức .-

“ Không, không Nghi rảnh mà, Linh đang ở đâu vậy ”

“ ”

“ Được rồi mình tới liền đây ”

Vừa cúp máy , chưa kịp để Phương hỏi là ai thì nó đã nhanh miệng nói rồi phóng vèo đi .-

“ Mày giúp tao xin nghỉ hôm nay nhá .”

“ Nè, nè,, , cái con này, thiệt tình ”- bó tay với con bạn, nhỏ tiếp tục nâng muống lên và ăn .(Sax x)

“ Hửm, .mà Linh là ai trời, nghe lạ quá .”

Sau khi Long đưa Tuyết đi ăn no nê cái bụng, nghĩ mãi mà cũng chẳng biết phải đi đâu nữa cô để ý thấy từ này đến giờ anh cứ dẫn cô đi vòng vòng ngoài đường. Đi cái kiểu vô định hướng, nên đột nhiên Tuyết dừng lại.

Long cũng thoáng bất ngờ , xoay lưng lại hỏi -

“ Sao vậy ?”

Lạnh lùng nói -

“ Nãy giờ rút cuộc người đang dẫn ta đi đâu vậy ”

Gãy ỗ, Long thở dài một cái, rồi ngồi tựa lên cái lan can sắt bên vỉa hè -

“ Không biết .thấy đường còn thì đi thôi ”- (Sax .x .)

Chợt Tuyết bước lại gần Long, nâng mặt anh lên, hỏi vô cảm -

“ Muốn nữa không.?”

Tim đứng lại, Long sốc với cái kiểu nói chuyện thản nhiên của Tuyết về việc lên giường như thế. Phút chốc anh nghiêm mặt lại -

“ Cái danh nghĩa đó quan trọng đến thế sao.?”

Tuyết không thèm trả lời câu hỏi của Long, mà cứ lập lại như ban nãy -

“ Muốn không ? ”

Phát bực với vẻ mặt thờ ơ, vô cảm của cô, Long giận lên, quát nói -

“ Thích thì cứ đi kiếm thằng khác, đừng đùa cợt với tôi như thế ”

Bỗng, cô thấy giật mình vì Long nặng lời như thế, đây cũng là lần đầu tiên anh mắng cô vì thường thì điều đó chỉ toàn xuất phát từ phía miệng cô mà thôi.

Nhưng, với cái tính quái đản đó, và cái tính lì lợm có thừa Tuyết chiều theo í Long vậy.

Lập tức, vừa thấy một người đàn ông bước thoáng qua cô, liền đưa tay kéo lại mặt lạnh lùng, lên tiếng .-

“ Một đêm muốn không ?”

Cái người đàn ông đó, khá bất ngờ với lời đề nghị của Tuyết, nhìn lên nhìn xuống đúng là thân hình đầy đặn, ngon ra phéch, chợt ông cười đều , dới tay qua eo cô thì

“ ĐỦ RỒI ĐẤY ”

BỐP

Long giựt ngược tay Tuyết lại, thoát ra khỏi cái bàn tay của người đàn ông đó ., sẵn tiện đấm một cái luân rồi lôi cô đi một cách thô bạo

Tuyết không lên tiếng một câu nào, cứ để mặc cho Long lôi mình đi, bàn tay cô thấp thoáng đã bầm tím đi vì cái siết tay quá chặt của anh.

Đến khách sạn, vừa bước vào đến phòng, Long đẩy Tuyết ngã lên mặt giường, lột áo mình nhanh như cắt, rồi cuỗi xuống, đè lên người cô hôn tới tấp.

Với sức mạnh của đàn ông, Long giựt bắn ra hết những chiếc cúc trên người Tuyết, tháo hết ra chỉ vón vện trong vòng chưa đầy 1 phút.

Môi không ngừng quần lấy Tuyết, đưa thật sâu chiếc lưỡi mình vào, chạm vào lưỡi cô với tốc độ gấp gáp Tay lòn thẳng vào chiếc áo lót của cô, nắn bóp vùng ngực căn tròn ấy.

Dời xuống cổ, Long hôn mê miệt , cởi toan ra chiếc áo trên người Tuyết, ném chúng xuống giường , cả áo ngực cũng đi theo mà nổi bước, đôi tay Long vuốt ve khắp người Tuyết . Hôn điên dại vào ngực cô, miệng không ngừng nướ da nướ đẩy thứ đó , bất chợt Long đẩy người Tuyết lên phía trên đầu giường. Bun khóa nút, lôi hẳn chiếc quần jean ra khỏi đôi chân nuột nà, lảng mịm đó , tay lướt mườn mướt lên đùi Tuyết. Thọt bất ngờ vô phía bên dưới , khiến cơ thể Tuyết chợt giật thót lên vì cảm nhận được những ngón tay đó, đang ấn sâu vào cơ thể mình.

Một hồi sau

Cả hai không còn sự ngăn cách bởi lớp vải nào cả da thịt ma xát chạm vào nhau, tay Long dang chân Tuyết ra một khoảng rồi đưa vật ấy vào , đôi lúc gương mặt Tuyết nhăn lại vì sự chuyển động nhanh , gấp của anh, tiếng rên , hơi thở hỗn hển phát ra từ miệng Tuyết. Long lại bất ngờ cuỗi xuống hôn vào má cô, rồi lần dần xuống cái miệng xinh xắn, anh biết cô rất đau, nhưng bây giờ thì không thể dừng được nữa rồi

Lướt trên làn da mịn của đôi tay mỏng manh đó, từ từ, anh tay xen những ngón tay mình vào tay cô, siết thật chặt lại.

Sau đó lại tiếp tục đâm sâu vào bên trong người Tuyết

Tay Long dời đôi chân của Tuyết lên phía hai vai mình, sao đó dè thân mình xuống, rồi tiếp tục di chuyển. Không khác những lần trước là mấy, cả hai chỉ trao cho nhau cơ thể của mình, cả tiếng thở - rên rỉ, nhưng không một tiếng nói nào thoát ra cả. Chỉ ôm sát nhau, và cũng chỉ để thỏa khát cơn dục vọng mà thôi.

Được một lúc, Long kéo thân Tuyết dậy, để cô ngồi lên người mình, phía bên trên và (tự hiểu !).

Tại quán nước gần khu trường học của nó

Chạy như bay, nó ào ào, vô tiệm. Vừa phóng vào đã thấy Linh ngồi đó từ lâu

Bước tới ghế, hơi thở gấp vì mệt, nó cười hiền nhìn Linh -

“ Xin lỗi Linh, chắc chờ Nghi lâu lắm ”

Xua tay, -

“ Không Linh cũng vừa tới à .”

Rồi dần nó cũng nhớ ra vấn đề, liền hỏi

“ Mà Linh nói chuyện gì liên quan đến Phong vậy ”

Khuôn mặt cô, bỗng gục nhẹ xuống, cứ như đang buồn lắm, và cứ như rất khó nói ra vậy -

“ Mình cũng không biết có nên nói không nữa .”

Càng làm thế càng khiến nó muốn biết hơn

“ Rút cuộc làm gì vậy, Linh yên tâm, Nghi ổn mà .”

Ấp úng một hồi -

“ Thật thật ra Phong là một người rất có thể lực”

Tim nó bắt đầu đập mạnh .

“ R ồi i sa.o n.ữ.a ”

“ Là chủ tịch của một Tập Đoàn nổi tiếng .”

Nó vẫn chăm chú nghe từng câu từng chữ từ miệng Linh nói ra

Ngưng một lúc rồi cô nói tiếp -

“ Nghi không bị sock chứ ”

Đúng là có thiệt, nhưng mà dù sao, nó cũng đã thấy những mảnh giấy đó trên bàn Phong, nên không đến nỗi kinh hoàng.

Chợt Linh nắm chặt bàn tay nó lại, gương mặt trở nên vô cùng lo lắng cho nó -

“ Thật sự mình xem Nghi không khác gì chị em ruột, nhưng mình càng không muốn tình cảm giữ Nghi Và Phong bị rạn nứt .”

Lòng bắt đầu trở nên lo lắng, nó mơ hồ với lời nói của Linh -

“ Nghi không hi.ể.u m.ấ.y ý c.ủa Linh ”

Hít sâu một hơi, rồi tự nhiên một giọt nước mắt trên tạch xuống bàn khi đã lăn dài trên má Linh .-

“ Phong tiếp cận Nghi thật ra là có mục đích .”

Chết cứng với câu nói đó, người nó từ từ run bần bật lên -

“ M.ư.c đích ? ”

“ Vì trước kia tập đoàn Key đã từng có dính líu đến cái chết của chủ tịch SPY, tức là cha Phong. Phong luôn cho rằng người gây ra không ai khác chính là Lưu Thế Khải , cha của Nghi đó ”- Lại thêm dòng nước mắt tuôn ra.

Như điên cả người, lúc này nó không tin vào tai mình nữa, mọi thứ dường như ù hết đi, tim đau thắt lại, nhưng gương mặt lại không hề có một giọt nước mắt. Vì giờ đây nó đã lạnh đi và vô hồn cả rồi .

Níu níu tay Nghi, Linh nói tiếp, -

“ Xin Nghi đừng hận Phong, đúng là lúc đầu Phong chỉ vì mục đích là trả thù nhưng thật chất Phong đã yêu Nghi rồi đấy, nên xin xin Nghi đừng hận Phong có được không ”

Cả câu nói ấy, chỉ riêng hai chữ “ Trả thù ” là lọt vào tai nó, đôi mắt trở nên đỏ hoe

Cứ như người mất hồn, nó đứng phắc dậy, bước ra khỏi quán .mặc cho Linh níu gọi Nghi vừa đứng dậy, lấp tức Linh úp mặt xuống bàn khóc nữa nỡ

Sau khi nó đã ra khỏi đó thật sự, cô quẹt đi những dòng nước mắt, trên gương mặt lộ ra hăng nộ cười nham hiểm .

Cứ bước đi trên con đường mà nó chẳng biết mình đang đi đâu nữa, từng bước từng bước một, càng lúc gương mặt nó càng trở nên vô cảm hơn, ánh mắt không còn sáng như thuở nào nữa nộ cười cũng tắt dần đi

Quay trở lại Phong, hắn chạy khắp nơi để kiếm nó nhưng vẫn không thấy, gọi biết bao nhiêu cuộc gọi đều bị chuyển sang hộp thư thoại.

Công viên

Khu mua sắm

Rạp chiếu phim

Cả bãi biển hắn cũng tìm rồi, không hề thấy bóng nó đâu

Khi từ biển trở về, cũng là lúc trời đã sập tối

Chỉ còn một nơi là chưa kiếm, chính là nhà nó. Hắn nhanh chân tới nhà nó, lòng cứ như lửa đốt nhấn chuông

CẠCH

Đi người làm từ phía trong ra mở cửa .-

“ Cho hỏi Cậu tìm ai vậy .? ”

Thở gấp vì đã chạy suốt buổi chiều .Phong cố lấy lại nhịp thở rồi nói -

“ Làm ơn cho hỏi, Nghi có ở nhà không ạ ”

“ Cô chủ vẫn chưa về, mà cậu tên gì, để tôi nhắn lại giùm.c ”

Chưa nghe đi người làm nói hết hắn đã nhanh chân, cuối chào rồi lại lao đi tìm tiếp

Mười lăm phút sau

Cạch Vừa thấy bóng , đi liền từ trong bếp chạy ra -

“ Cô chủ lúc nãy có người tìm cô đấy ạ .”

Không màn đến lời nói đó, nó đi cứ như người mất hồn rồi lên lầu vậy, khiến cho đi người làm cũng cảm thấy lạ theo.

Cạch

“ Ông chủ về rồi ạ, chắc hôm nay ông lại vất vả nữa rồi đây ”

Ông Khải cười hiền đáp lại -

“ Không sao, bọn trẻ về hết chưa dì .”

“ Dạ chỉ có cô hai là mới vừa về thôi, còn cô cả thì vẫn chưa .”

“ Cái con bé Tuyết này, chắc lại ham vui đâu đó nữa rồi ”

Dì cười nói -

“ Tuổi trẻ thì phải vậy chứ , ông chừ .”

Sau khi trò chuyện vài ba câu với dì người làm , ông Khải lê thân mệt mỏi, tiếng về phòng làm việc

Bịch

Ngã người xuống chiếc ghế, ông cố thở thật đều hôm nay cơn đau tim lại bộc phát, khiến ông yếu nay càng yếu hơn

Nhưng thay vào đó ông lại nhận được tin vui từ phía SPY, họ đã chính thức hỗ trợ Key, nhưng điều kiện hoán vốn lấy cổ phần đã được xóa bỏ. Đáng lẽ lần này SPY sẽ chiếm thêm 6% cổ phần nữa, nhưng không hiểu sao , họ lại tình nguyện hùn vốn vào thay vì bỏ tiền ra mua nó. SPY chỉ nhận đúng 7% ban đầu , không hơn không kém

Đột nhiên ông cảm thấy, mình đã hơi quá, khi cho rằng Phong tiếp cận ông cũng chỉ vì muốn trả thù và nuốt trọn tập đoàn KEY

Cơn đau vẫn còn khiến ông mệt thì bỗng

Rầm

Chuyện gì đã xảy ra

Chẳng lẽ Linh đã được tọa nguyện

Để biết chuyện gì sẽ tiếp diễn, các bạn đón xem tập sau nhé !

38. Chương 38

CHÁP 43

Thời Gian Đếm Ngược

(Phần 4)

Đang ngon giấc trong đôi tay của Long, chợt tiếng phone réo riết, khiến cho Tuyết phải cựa quậy người đi mà mò ra cái vật chết tiệt đã phá hỏng giấc ngủ của cô lúc này

Chợt, sự chuyển động của cô khiến Long cũng giật mình dậy theo tay anh vẫn còn ôm lấy cái thân nhỏ nhắn của Tuyết, thấy cô khẽ nhút nhít, cứ nghĩ lại định bỏ đi mà không nói lời nào , nên anh nín lại, dìm xuống giường, hôn vào cổ .

“ Uhm .uhm .”- cơ thể lại nóng lên bởi bàn tay anh di chuyển trên khắp người cô. Nhưng Tuyết vẫn cố với tay lấy chiếc điện thoại, còn Long thì vẫn tiếp tục hành xử

Bật máy lên

“ Dì gọi con có chuyện gì vậy ?”

“ Cô chủ, chuyện lớn rồi ”

“ ”

“ CÁI GÌ ”

Tiếng la bắt ngờ của cô khiến Long giật cả người , gương mặt chợt nghiêm túc đi nói -

“ Chuyện gì vậy ?”

Quay lại với Ngôi biệt thự cổng trắng

“ Cô chủ, làm ơn ngừng lại có được không ”- Dì người làm run sợ đến xanh tái cả mặt , trước những gì đang xảy ra

Càng lúc ông Khải càng mệt đi, .nhưng miệng vẫn cố nói -

“ Con nghe ta nói đã ”

“ TẠI SAO LẠI NHƯ VẬY ”

“ Cái chết của chủ tịch SPY có phải là ba làm không”

“ TẠI SAO NGƯỜI ĐÓ LÀ LÀ PA”

“ TẠI SAO PA LẠI LÀ KẺ GIẾT NGƯỜI ”

RẦM

“ EM CÂM NGAY ”

Bật tung cánh cửa ra phòng làm việc của ông Khải, khuôn mặt đặng đặng sát khí của Tuyết, cô tiếng lại gần Nghi và

CHÁT

Một bực tay được giăng thẳng vào khuôn mặt nó, đây cũng là lần đầu tiên Tuyết đánh đứa em gái mà mình thương yêu, bảo bọc nhất.

Kinh ngạc trước cái tác của chị, nhưng trong lòng nó lúc này không mản đến việc đó nữa, nó hét lên .-

“ CHỊ THÌ BIẾT GÌ CHỨ, EM MẤT TẤT CẢ RỒI TẤT CẢ EM CHỈ LÀ CON MỒI, CON MỒI TRONG CUỘC CHƠI NÀY ĐẤY CHỊ BIẾT KHÔNG TẠI SAO LẠI NHƯ VẬY TẠI SAO CHỨ NẾU KHÔNG VÌ PA ”

Tuyết giận đến run người -

“ KẺ NÀO ĐÃ NÓI THẾ, AI ĐÃ NÓI CHO EM BIẾT HẢ ”

Ôm gương mặt đã tấy đỏ lên vì cái tát quá mạnh, nó vẫn cố -

“ SAO ! Thì ra trong cái nhà này , người biết cuối cùng là em à”

“ CHUYỆN ĐÓ KHÔNG HỀ LIÊN QUAN ĐẾN BA, EM NGHE CHO RÕ ĐÂY, TUYẾT ĐỐI KHÔNG .”

Ngay lúc này , thật sự nó không bít phải tin vào lời nói bên phía nào nữa, nước mắt bắt đầu trào ra, nó lao đi mất chỉ trong tích tắc -

“ EM KHÔNG MUỐN NGHE GÌ CẢ, KHÔNG KHÔNG TIN GÌ HẾT ”

Tuyết bất giác thấy cô em mình chạy, định đuổi theo thì bị đôi tay của Long ghì lại -

“ Bình tĩnh, lúc này dù có nói gì đi nữa , Nghi cũng không nuốt trôi đầu mau đưa bác Khải nhập viện, hình như cơn đau lại tái phát rồi ”

Nghe thấy lời nói của Long, Tuyết mới giật mình, quay lại , lao đến người pa gương mặt phút chốc trở nên đầy hoảng sợ -

“ PA, PA CỐ CHỊU ĐỤNG MỘT CHÚT, PA ĐỪNG NGẤT , ĐỪNG NGẤT PA ƠI !”

Tuyết bang hoàng khi thấy người ông Khải run lên bần bần vì cú giật của tim, nhanh như chớp Long nhấc cả người ông lên, đưa ra xe và chở đến bệnh viện .Tuyết cũng lật đật chạy theo sau với gương mặt bắt đầu ướt đi vì nước mắt.

Tại bệnh viện

Píp CẠCH

Vừa thấy bác sĩ bước ra, cô lập tức đứng dậy chạy đến níu lấy tay áo của ông bác sĩ đó -

“ SAO RỒI, BA TÔI KHÔNG SAO ĐÚNG KHÔNG BÁC SĨ .” “ Tạm thời ông đã qua được nguy hiểm , nhưng sức khỏe vẫn còn rất yếu, cần phải chuyển ngay vào phòng hồi sức đặc biệt. và lúc này đây, ông cần được cách li riêng, tốt nhất mọi người nên đến thăm vào ngày mai, hôm nay thì không được .” –

Ông vừa nói dứt phía bên trong đã từ từ đẩy chiếc xe cán ra, nhìn thấy pa mình, Tuyết ùa nhanh lại, tay nắm chặt vào vai áo ông Khải -

“ BA .BA BA NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG SAO, NHẤT ĐỊNH NHẤT ĐỊNH ”

Càng lúc bóng ông Khải càng xa, theo bước đó là bác sĩ và y tá họ đưa ông đến phòng hồi sức .

Long cảm thấy tim như tan vỡ khi nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô, ôm chặt Tuyết vào mình, anh dỗ -

“ Nhất định bác sẽ không sao, sẽ khỏe lại nhanh thôi, đừng khóc .ngoan nào em đừng khóc nữa đừng như vậy .nín đi ”

Nức nở trong lòng ngực Long, Tuyết níu chặt lấy cánh tay anh, khiến cho nó rỉ máu vì vết bấu sâu từ móng tay của Tuyết.

Nhưng Long không hề tỏ ra đau đớn gì, với anh, nhìn thấy cô lúc này đây , tim anh còn đau hơn nữa

Mặc dù bác sĩ đã dặn sáng mai mới được phép vào thăm nhưng, một mặt, Tuyết cũng không chịu về, cứ ngồi lì ra phía trước phòng ấy. Cuối cùng Long đành ở lại, do khóc quá nhiều nên cô thiếp đi lúc nào không biết.

Khẽ vuốt lên đôi mắt đỏ mọng, sưng lên vì nước mắt, chợt anh cảm thấy mình thật vô dụng, chẳng làm được gì cho cô hết. Vòng tay qua vai, đẩy nhẹ đầu Tuyết tựa lên vai mình

Một lúc sau Long nhất phone gọi

Tút Tút tut

“ Alô, anh hai hả ? ”- Phương vẫn như mọi hôm , ở trong căn phòng đó một mình, thế thì cũng đủ hiểu Tuấn vẫn chưa về rồi.

“ ”

Sau khi nghe Long nói xong, tim nhỏ đứng lại, tất tốc bay vào phòng thay đồ rồi chạy đi kiếm Nghi

Trong cái đêm tối thế này, rút cuộc nó có thể đi đâu , ở đâu

Những nơi cần tìm, những nơi phải kiếm, Phương cũng đều đã ghé qua hết, nhưng vẫn không tài nào kiếm được nó. Chợt nhớ tới Phong, nhỏ liền nhấn phone lên gọi

Đang kia đang đi, thì đang nay cũng đang chạy, hấn vẫn không về nhà, cứ chạy khắp nơi tìm nó.

Tiếng điện thoại reo, cứ ngỡ là Nghi, hấn vội bắt -

“ Nghi là em phải không .? ”

“ Phong, Nghi mất tích rồi, vì . Phương đã kiếm hết những nơi nó thường tới , những vẫn không thấy đâu cả ”

Nghe như sét đánh vào tay Thật chết mất, đầu hấn lúc này cứ như muốn nổ tung cúp điện thoại, Phong tiếp tục chạy và kiếm trong màu đen của màn đêm buồn xuống .

.Chạy mãi chạy mãi, .càng ngày hần càng mất phương hướng, không biết phải đi đâu để tìm nó nữa chợt trong tim cứ như mách bảo hần , nó đang

Ngay tắt tốc, Phong quay lại nơi ấy

ÀO ÀO ÀO

Biển cứ thi nhau vỗ ầm ập vào, cái lạnh thấu xương bao quanh lấy mặt biển, một cô gái vẫn ngồi đó , trong đêm. Không biết phải làm gì cả, chỉ ngược nhìn ra phía xa xa của hướng biển

Chạy như muốn dứt cả hơi ra nhưng cuối cùng, cuối cùng hần cũng đã tìm được nó.

Bước từng bước một lại phía người con gái đó, hần ngồi xuống đối diện, hai tay dần dần vương ra, kéo người nó lại, ôm sát vào -

Chợt nó khóc ào lên, nói trong nước mắt -

“ Hãy nói em biết đây không phải là sự thật, hãy cho em biết tình yêu giữa chúng ta tồn tại không phải vì hận thù đi, bây giờ em phải làm thế nào đây, hãy nói cho em biết em phải làm gì bây giờ hả anh hơ .hức hức ”

Tay chân, cơ thể nó, cứng đờ đi vì lạnh cóng, chẳng phải nó đã ngồi yên như vậy trong suốt 1 tiếng đồng hồ sao. Dù cơ thể đã lạnh buốt đi, nhưng con tim nó vẫn không ngừng rẩy máu, không cách nào làm đông bằng những giọt máu đó lại.

Nó đau, Phong còn đau hơn, không lẽ đây là cái giá hần phải trả sao.?

Tại sao mọi thứ không đổ lên người hần, tại sao ông trời lại nhần tâm giáng mọi thứ lên người con gái này tại sao kẻ phải gánh lấy những thứ đó không phải là hần chứ.

Nó vẫn cứ thế, khóc suốt trong vòng tay của Phong, cả hai không nói ra bất cứ câu gì nữa, chỉ biết ôm thật chặt lấy nhau thôi.

Tại một khu trọ gần với bãi biển

Bây giờ nó mới cảm nhận được cái rét bên trong người mình Phong nâng chén trà ấm lên, giúp nó uống

Suốt đêm hôm đó, hần đã nói ra tất cả mọi chuyện, đúng vậy không sót một từ nào, tất cả. Nhưng điều mà hần muốn nó phải khắc sâu trong tim, chính là tình cảm hần đã dành cho nó, nếu mọi người nghĩ Nghi sẽ hận Phong, có đấy những không phải là tất cả vì giờ đây, mọi thứ dường như đã quá muộn, nó không tài nào quay đầu lại được nữa, nó đã yêu người con trai này, .yêu sâu đậm mất rồi.

Phong cũng nói cho nó biết, ý định trả thù trong lòng hần đã bị tình yêu của nó hủy đi lúc nào không hay biết.

Đêm nay không tài nào chợp mắt được, nếu không có vòng tay của hần bên cạnh

Sáng hôm sau

Dần dần, nó cũng bắt đầu tỉnh giấc, mở nhẹ đôi mắt lên, thì thấy thật ấm, vì nó đang được hần ôm trọn vào người. Phong tựa lưng vào tường vì nơi đây không có nệm, nên hần dùng thân mình không khác gì cái gối, để nó nằm trọn bên trong, tựa lên cánh tay hần mà ngủ

Khẽ đưa tay vuốt lên khuôn mặt đó, rồi nó lại tựa vào chốn cũ, Phong cũng chợt tỉnh giấc , hần vòng tay sát lại, nhẹ nhàng nói -

“ Em khỏe hơn rồi chứ ”

“ Uhm”- tiếng nói phát ra từ miệng nó rất bé , lại thêm phần yếu ớt đi thấy rõ.

Một lúc sau

Hần tiếp tục nói -

“ Anh muốn đưa em đến một nơi”

Ngồi hăng dậy, nhìn vào mắt hắn, đôi mắt như muốn hỏi .là đi đâu .

Tại đồi MANTU

Bước chậm chậm , từ xa xa một bia đá dần dần hiện ra trước mắt cả hai .Hắn vẫn nắm chặt bàn tay nó mà tiếng về phía ngọn đồi xanh đó

Lúc bia đá đã hiện rõ ra trước mắt nó, thì bấy giờ nó mới thấy được dòng chữ –

[Thiên Anh Võ (1956 – 1989)]

Thoáng bất ngờ vì giờ đây, nó không biết nguyên nhân gì mà Phong lại dẫn nó đến nơi này.

Chợt Phong quỳ xuống -

“ Ba , thời khắc con đặt bước chân đến đây thì cũng là lúc giữa con và người con gái này không thể rời nhau được nữa .

Con xin ba , hãy chấp nhận chuyện này.

Nếu một ngày nào đó người con gái này khóc vì con , thì con sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình nữa ”

Từng lời nói của hắn . đã khiến gương mặt Nghi dần rơi dòng nước mắt, trước mặt nó đây, hắn đang cầu xin sự tha thứ, hắn đang cần xin người cha đã khuất để được bên cạnh nó, hắn đang trút bỏ cái danh của một người con chỉ để được nắm chặt lấy bàn tay này, của người đang lẽ hắn nên căm mà thù hận.

“ Nếu một ngày nào đó , người con gái này bị tổn thương vì sự ngu mụ của con, thì con sẽ trừng phạt chính bản thân mình.

Trước mặt ba, trước mặt người con gái này, xin dùng cuộc đời của con như một cái kết ối thù đó.

Xin ba hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu , xin hãy chấp nhận cho chúng con .”

Đôi mắt hắn cũng bắt đầu đỏ hoe, sau khi nói ra những lời ấy, thật sự lúc này đây, Phong mới cảm thấy được, con người đã tâm, độc ác, mưu kế trong hắn đang dần được trút bỏ, hắn không thể tiếp tục được nữa, hắn không còn sức mạnh để chiến đấu .

Giờ đây, lòng hắn chỉ muốn bảo vệ nó, chỉ muốn khiến nó cười thật nhiều, chỉ muốn tay trong tay ,cùng nhau bước tiếp quãng đường còn lại

Phong xoay mặt sang, nhìn nó với đôi mắt đã nhào đi vì nước mắt, Nó cũng vậy, nhìn sâu vào mắt Phong

Đôi tay Phong đưa lên, áp vào mặt nó, gương mặt cố nén sự khổ đau của hắn, khiến con tim Nghi , chợt nhói lòng

Tay lau đi từng giọt, từng giọt nước mắt trên má Nghi hắn như nghẹn ngào mà nói -

“ Hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho tất cả sự ngu ngốc của anh

Nghi .Anh yêu em”

Dần dần ,

Đôi tay ấy kéo nhẹ gương mặt nó lại, hắn hôn vào môi Nữ hôn như xóa đi những lỗi lầm hắn đã gây ra

Vài phút sau

“ Đừng rời khỏi anh, xin em ”

Không gian vốn đã rất lặng im rồi, nay còn tĩnh lặng hơn nữa cả hai trao nhau nụ hôn và cả dòng nước mắt.

Phong hành động như vậy, trước bia mộ ông Võ, cuối cùng hắn cũng chỉ muốn, ông thấy được .hắn đã không sai khi chọn con đường này

Sai khi đã đưa ra được quyết định, nó và Phong, cùng nhau ra về, lần này cả hai không về khu nhà trọ nữa, mà bước thẳng đến bệnh viện. Đã đến lúc nên đối mặt với sự thật

Cho dù có bị nhục mạ, chỉ trích, thậm chí là khinh rẽ đi nữa, nhất quyết hắn cũng không từ bỏ tình yêu này

Cho dù có phải quỳ đến hàng vạn giờ đi nữa, hắn cũng chấp nhận

Tại bệnh viện

“Uhm hm uhm ”, - Tuyết cựa quậy dài, sau một giấc ngủ

Vừa thấy cô hé mi, Long liền nhanh chóng đỡ người Tuyết dậy -

“ Dậy rồi sao .”

Mắt chỉ mới mở trong tích tắc, Tuyết lại rỗi lên, nói trong cơn hoảng -

“ BA SAO RỒI, BA ĐANG Ở ĐÂU ”

Thấy vậy, anh liền nín chặt người cô lại, cố làm cho chấn tĩnh -

“ Họ đang kiểm tra, lát sẽ ta sẽ được vào thăm, bình tĩnh .em bình tĩnh lại đi ”

Sau một lúc, cuối cùng Tuyết cũng không còn sốc nữa .chợt cô nhớ đến Nghi, lòng lại lo toán lên -

“ Đúng rồi, Nghi đâu tại sao không thấy nó, vẫn chưa kiểm được sao ”

Hai tay ghì chặt cổ áo Long, đôi mắt trở nên ươn ướt đi

Thật sự, từ tối hôm qua đến giờ , Long vẫn chưa nghe được tin tức gì từ Phương, lại không thể bỏ kiếm khi Tuyết đang trong tình trạng hỗn loạn này nên anh cũng không biết phải trả lời như thế nào nữa

Đợi mãi mà vẫn không nghe được câu trả lời của Long, càng lúc tim cô càng nhói hơn Trong lúc quá nóng giật, Tuyết đã lỡ tay đánh nó, đánh vào người em gái duy nhất của mình.

Người cô run bần bật, dơ bàn tay đã tát Nghi, Tuyết rơi nước mắt mà nói -

“ Làm sao đây, làm sao đây ”

Thấy Tuyết cứ run mãi mà nhìn vào tay của mình, lòng anh đau đến thối lại, kéo cô vào lòng, Long vuốt lên mái tóc đen, mềm đó -

“ Nhất định Nghi sẽ về, mọi chuyện sẽ qua thôi, em đừng như vậy, anh lo lắm ”

Bất giác cả hai nghe thấy tiếng -

“ CHỊ HAI ”

Giật thót lên, Tuyết xoay đầu ra khỏi lòng anh, cứ như không tin vào mắt mình, không đang gọi cô là ai Có phải em không lao đi nước mắt trên gương mặt mình

Nó cũng vậy, vừa mới thấy Tuyết, tự dưng lại trào ra cả hai chạy ùa về phía nhau, ôm thật chặt -

Giọng nức nở, cô nói -

“ Chi xin lỗi, chị xin lỗi em chị đã sai khi làm thế ”

“ Là tại em cả chỉ vì không kiềm chế được, nên em đã nói những lời không nên nói đừng ghét em chi nhé đừng ghét em .hức hức ”

Đỗ dành lấy nhau, hắn từ phía bên kia, bước lại, thoáng thấy Long, và anh cũng vậy. Mặc dù không biết nhau, nhưng lúc này cả hai cũng đều có cùng một ý nghĩ trong đầu có lẽ nên để cho hai người đó được ở riêng.

Thế là Phong và Long bước ra phía bên ngoài của bệnh viện

Đi từng bước, từng bước một trên bãi cỏ, trong phía sân của bệnh viện Long bắt chuyện trước -

“ Có phải cậu chính là con của Chủ tịch SPY ?”

Dù hơi thoáng ngạc nhiên nhưng hiện tại, hắn không còn cảm thấy lo sợ vì phải che giấu thân phận nữa, nói một cách rõ ràng -

“ Đúng vậy.”

Đúc hai tay vào túi quần, anh vẫn ung dung hỏi -

“ Còn bây giờ .?”

Chợt Phong ngừng bước, xoay lại hướng Long .-

“ Anh cũng nhìn ra được sao ?”

“ Có lẽ ”- nhìn hẳn, anh mỉm cười rồi nói tiếp .

“ Mặc dù có người thắng và cũng có người thua trong tình trường, nhưng tôi không nghĩ Nghi chỉ là người thắng trong chuyện này, .”

Nghe thấy thế, chợt hẳn cũng cười -

“ Khó tin lắm phải không, chính tôi cũng không ngờ kết quả lại như vậy ”

Rồi cả hai lại tiếp tục nâng bước chân

“ Có phải người như tôi không hợp là người không ? ”- tuy hỏi , nhưng đôi mắt Phong vẫn hướng nhìn phía trước.

“ Có thể là như vậy nhưng bây giờ thì, cậu đang dần lấy lại được, cái gọi là con người đấy chứ ”

Cười hờ với câu trả ấy, hẳn hít một hơi thật sâu -

“ Cũng đến lúc, nên trả lại những thứ vốn thuộc về đó, và phải bắt đầu chấp nhận lấy sự tồn tại của nó thôi ”

Long ngừng bước lại, thấy thế hẳn cũng xoay lại nhìn anh, chợt Long mỉm cười, một nụ cười tin tưởng -

“ Nếu để tôi thấy con bé rơi nước mắt lần nữa thì cậu sẽ không yên với tôi đâu .”

Không nói gì, chỉ mỉm cười thay cho lời đáp Long đưa bàn tay ra -

“ Long”

“ Phong”- hướng tay mình ra đón nhận cái bắt tay ấy. Dường như con tim hẳn bắt đầu dần hé mở mở ra một con đường mới, một cuộc sống thật sự.

Cả hai trò chuyện được một lúc thì

Hình như nhớ ra gì đó, anh bất ngờ hỏi -

“ Có một điều tôi cảm thấy hơi lạ, nếu không lầm , tôi nghĩ người đã nói ra chuyện ấy không phải là cậu, vậy thì kẻ đó là ai ?”

Bất giác, lúc này đây hẳn mới để ý đến điều đó đúng vậy, bí mật này hẳn chưa bao giờ hẳn tiết lộ cho ai cả, ngoại trừ Tuấn. Nhưng hẳn không bao giờ nghĩ ngờ tên đó cả chẳng lẽ

Vừa dứt mồi suy nghĩ trong đầu, lập tức, Phong lập tức -

“ Anh giúp tôi nhấn lại giùm Nghi, tôi cần giải quyết một số việc ”

Chỉ sau câu nói đó, thì hẳn đã chạy ào, đằng xa chỉ còn nghe tiếng vọng -

“ Nếu có gì, thì cậu gọi cứ gọi cho anh ”

Long chỉ kịp thấy canh tay vẫy cao của hẳn, rồi mất xác luôn. Anh quay trở vào trong bệnh viện

Trùng hợp , vừa bước đến cổng, Phương từ đâu bay ra, níu canh tay anh lại, gương mặt lo sốt vó lên, đôi mắt ướt ướt đỏ đi rất nhiều .chắc có lẽ nhỏ cũng đã khóc suốt đêm qua -

“ ANH HAI, TÌM ĐƯỢC NGHI CHƯA, NÓ Ở ĐÂU RỒI .ANH NÓI CHO EM BIẾT ĐI ”

Thấy nhỏ cứ cuống cuống lên, Long nhẹ nhàng xoa đầu Phương nói -

“ Ngốc ! nín nào, Nghi đang bệnh trong cùng Tuyệt đấy ”

Anh vừa mới nói lên con số của phòng bệnh, thì nhỏ đã bay vèo mắt tiêu Khi hoàng hôn thì xung quanh chỉ còn gió với bụi

Đến lúc này, chợt Long mới nhận ra, là cô em gái mình không phải đi một mình, mà bên cạnh còn có thêm một chàng trai cao ráo nữa.

Thấy Long, Tuấn gật đầu chào một cách lịch sự

Mặc dù lòng bắt đầu nghi ngại nhưng anh cũng muốn xác định lại -

“ Đừng nói cậu là ”

Chưa đề anh lấp bắp xong, Tuấn đã nói tiếp -

“ Là một nữa ạ ”

Hình như đôi lúc, những câu nói bất ngờ thường đẩy người ta vào thế ngu thì phải, chẳng hiểu sao lúc này, đầu Long nặng trĩu, không tài nào hiểu được ý Tuấn.

Gặp tên này ăn nói cũng xỏ sòng nữa .bồ thì bồ .không thì chồng là chồng .mắc cái giống gì “ Một nữa”, Long ngu đột xuất cũng dễ hiểu ha !.

Gương mặt ngu bở xứ của Long , làm Tuấn phải cười Phì và -

“ Anh hai, em là Tuấn , xin được chỉ giáo”- Cuối thấp đầu xuống, cứ như đang hành lễ với anh vậy.

Hồn đã bay về xác lại Long mới giật mình tỉnh giấc trở con mắt ra mà nhìn tên này -

“ Cả hai quen nhau từ lúc nào ”

“ À, dạ ” “ Ở đâu ?”

“ À ”

“ Tại sao lại quen biết ?”

“ À ”

“ Có làm gì con bé chưa ?”

“ ”

Cứ như bị ma nhập, Long hỏi như điên, mỗi khi Tuấn định trả lời thì vừa mới “ à” một cái là anh đã nhảy vô họng mà đớp tiếp

Liên tục bị tấn công, này giờ chưa kịp nhả pháo, đã bị Long dội nước cho tắt phụt

Nên tên này chỉ còn cách im luôn, cho Long tác một lượt hết nước đi , rồi mới trả lời -

“ Xin anh hãy tin tưởng ở em, nhất định em sẽ đối xử tốt với Phương ạ.”

Thương em không đặc đúng chỗ rồi nhưng quả thực, Tuấn nhìn không tệ chút nào, ngược lại thì đúng hơn.

.

Dứt ý nghĩ, lập tức Long đưa cái phone ra -

“ Làm thủ tục nhanh đi ”

Tới phiên tên này dốc lại -

“ Hả ”

Thở dài một cái -

“ Số điện thoại đây .”

, Nhanh như cắt, Tuấn nhận lấy rồi lưu số mình vào.

Mặc dù ngay lúc này đây, Long rất muốn tiếp tục tra khảo, nhưng bây giờ không phải lúc, nên anh xoay người rồi nói với Tuấn luôn -

“ Vào thôi ”

Quay trở lại với Phong, hắn cố nhất phone gọi Linh nhưng cô lại không nghe máy, chạy đến không ty cũng không gặp.

Sực nhớ đến nhà của Linh, nhưng từ đây đến đó nếu đi bộ thì ít nhất cũng gần 2 tiếng.

Nên hắn trở về nhà, lấy chìa khóa xe rồi phóng đi

20 Phút sau

Kính kong kóng kong

Nhấn chuông rồi đợi đợi rồi lại nhấn chuông

Gần 10 phút trôi qua mà vẫn không nghe thấy động tĩnh gì từ phía bên trong

Chờ lâu một hồi, Linh không hề xuất hiện

Cuối cùng Phong quyết định quay về nhà, để xem kĩ lại hồ sơ của Linh, xem ngoài nơi này, cô còn địa chỉ khác không

Cạch

Mở cổng , tiếng xe vào nhà, sau đó, Phong đi đến cửa, thì chợt giật người nhận ra

Phong đã thấy gì ?

Linh lúc này đang ở đâu ?

Mọi người đón xem tập sau nhé !

39. Chương 39

CHÁP 44

Thời Gian Đếm Ngược

(Phần 5)

Không tài nào ngờ được, Linh đang ở đây, đang ngồi trên ghế salon nữa. Không thể được làm cách nào cô ta có thể vào đây -

Nghe tiếng bước chân, đoán được là ai, Linh lên tiếng -

“ Anh về rồi àh ”

Bước lại phía đó, Phong lạnh lung nói .-

“ Tại sao cô lại vào đây được còn nữa, có phải chính cô là người đã hẹn Nghi ra đúng không ? ”

Cười khinh , Linh ngược lên nhìn hắn, rồi nói -

“ Lại là nó, anh không còn gì khác để nói với em sao ”

“ Tôi đang hỏi, có phải cô đã làm thế không ? ”

Cái nóng giận trong lời nói của Phong làm Linh điên tiết lên, chỉ vì nó mà hắn lại lớn tiếng với cô sao

“ SAO LẠI ĐỐI XỬ VỚI EM NHƯ VẬY, TẠI SAO LÚC NÀO ANH CŨNG ĐỀU NGHĨ CHO NÓ ”

“ Chẳng phải tôi đã nói rõ với cô rồi sao ”

“ ANH YÊU CẢ NGƯỜI ĐÚA MÀ CHA NÓ GIẾT CHA ANH À,”

Nghe Linh nói về Nghi như thế, hấn chịu không nổi, lớn tiếng với cô -

“ CÔ IM NGAY”

“ Hờ hờ anh nạc tôi sao, ”

Lau nước mắt trên mặt mình, Linh cố nói nhẹ lần nữa .-

“ Em đến đây chỉ muốn anh một lần nữa hãy suy nghĩ lại, hãy trở lại một Anh Phong mà em đã từng biết ”

Gương mặt không hề chuyển sắc, hấn vẫn lạnh lùng nói -

“ Chuyện cô gây ra cho Nghi, tôi không muốn bàn cãi nữa. Ngày mai cô không cần đến phải công ty ”

“ Anh yêu nó đến thế àh, anh đã yêu thật sự rồi sao tất cả những gì em đã làm cho anh, tất cả, tất cả đều không có ý nghĩa gì đối với anh sao .?”

Nhấn mạnh lại từng câu-

“ Với cô, tôi không hề có chút cảm giác nào, tình cảm không thể ép buộc!”

“ Không sao, không cần anh phải yêu em, chỉ cần bên cạnh em là đủ rồi ”- bất ngờ ôm chầm lấy người Phong.

Dùng hết sức, hấn đẩy Linh ra lại, khiến cô mất đà ngã xuống sofa -

“ Đừng tự hạ thấp giá trị của mình ”

Chợt Linh cười lớn thật lớn, khiến hấn cũng thoáng giật mình

“ Thì ra, cuối cùng vẫn không thay đổi được thói nhất định .nhất định anh sẽ phải hối hận ”

Nói xong, với tay lấy chiếc vỏ sách, Linh đứng dậy, bỏ ra ngoài

Phong cảm thấy trong người vẫn còn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng trước hết phải xóa hết tư liệu trong máy tính đã, vì quyết định của hấn đã thay đổi nên, tất cả thông tin mật thu thập về nguồn vốn trực trực của KEY , vốn đó là những bằng chứng có thể giúp hấn nắm cán KEY một cách dễ dàng, nhưng bây giờ không cần thiết nữa rồi.

Quay lại bệnh viện

Vừa thấy nó, Phương đã chạy ào tới, gương mặt vui, mừng đến ứa nước mắt ra .

Nó cũng vậy, đột nhiên sau đêm qua thôi, nó cứ ngỡ như đã không gặp nhỏ bạn một thời gian dài rồi, nên cũng chạy ào tới, dang hai tay ra cứ tưởng nhỏ sẽ ôm nó chứ AI DÈ !

Bốp

Phương phan nguyên cái túi trên tay mình vào đầu nó.

6 Con mắt kia và thêm 2 con mắt vừa lãnh đòn, trở lờ ra nhìn nhỏ Càng lúc nhỏ càng khóc dữ dội hơn. Khụy xuống, hai tay nắm chặt lấy cổ áo nó, kéo và lắc như điên vậy -

“ CÁI CON QUỶ, MÀY MÀY RÚT CUỘC LÀ MÀY ĐÃ BIẾN ĐI ĐÂU HẢ CÓ BIẾT TAO LO THẾ NÀO KHÔNG ”

Mặc dù nó lãnh một cú đau điếng thật, nhưng lại lại không cảm nhận được như thế, vòng tay ra sau lưng nhỏ, ôm lại nó cũng vừa mừng vừa đau mà nói .-

“ Tao xin lỗi , mày đừng giận tao mà, tội tao lắm Phương ơi tao biết tao sai rồi, mày đừng có như thế, tao sợ lắm ”

Nó rất vui vì gặp lại con bạn, nhưng càng sợ hơn với cái tính khùng long trong người nhỏ, vừa thú tội cũng vừa phòng thủ vì nó có cảm giác, thế nào con Phương cũng tặng cho nó quả thứ hai

Nhưng nhỏ không nói lời nào cả, chỉ khóc mà ôm nó lại thôi (hên ha Nghi !).

Ba người kia nhìn rồi cũng cười phì với cái tình trẻ con của hai đứa tụi nó

Lát sau bác sĩ vừa ra thì nó giật mình lên, cả Tuyết cũng vậy nữa ào ào bay tới mà hỏi

Ông bác sĩ mỉm cười một cái .tỏ ý bây giờ thì bọn nó có thể vô thăm được rồi.

Cạch

Đẩy nhẹ cửa vô, trước mắt nó, là người đàn ông mà nó kính trọng nhất, đang vẫn còn xanh xao, nằm im lì trên chiếc giường bệnh, những ống dây nhợ của bình nước biển, những máy trợ tim, những dây nối theo dõi nhịp tim nữa sao trên người ông lại gần nhiều thứ như thế

Chợt nó bịch miệng mình lại, nước mắt chảy ra như suối Là do nó mà ra cả chính nó đã hại ông đến nỗi phải nhập viện, người nó trở nên bưng rưng ra, bước chầm chậm đến phía người đàn ông đó.

Nghi ôm vào thân thể ông, mà gục đầu khóc, Cả Tuyết cũng vậy, nhưng là chị, có khóc cũng không thể khóc trước mặt nó được, tay không ngừng vỗ về lên cái lưng bé nhỏ đang run cầm cập của nó

“ Papa con không hồng nữa, con không nói bây nữa, papa đừng giận con, papa tỉnh lại đi hức hức .hức .

Đừng đùa với con như thế mà, papa mở mắt nhìn con đi, con không chọc giận papa nữa papa tỉnh dậy đi .dậy đi mà .hức hức .”

Nó lắc nhẹ tay ông Khải, nhưng lại không hề thấy biểu hiện nào trên mặt ông cả, ông vẫn cứ nhắm nghiền đôi mắt lại .

“ Nghi, ngoan nào ba đã qua cơn nguy hiểm rồi, vài ngày nữa ba sẽ tỉnh thôi, ngoan nào đừng khóc ”

Vuốt lên mái tóc mượt của nó, nhìn đứa em bé bỏng của mình mà lòng cô đau thắt lại nhìn người cha đang nằm trên chiếc giường đó, Tuyết càng xót hơn, tim cô đau lắm chứ, cả thờ cô cũng không thờ nổi nữa, nhưng tuyệt đối, trước khi ông Khải tỉnh lại, cô vẫn phải chứng tỏ mình mạnh mẽ, vì sao vì vẫn còn đứa em ngốc đang khóc của mình đây.

Phương cũng ào về phía ông, nhìn thấy ông như vậy, nhỏ cũng không cầm được nước mắt, cứ thế mà cả ba người níu tay ông, người kê bên chiếc giường ấy, người ra sức đỡ dành Long và Tuấn cũng buồn đến không biết phải nói như thế nào nữa. Chỉ lặng thinh đứng nhìn họ có lẽ cách tốt nhất cứ để cho các cô ấy khóc cho thỏa, cho nhẹ cái lòng

Sau một lúc, Tuấn cũng đưa Phương về, nhưng trước đó đã được Long cho dính chường -

“ Đi đường cũng ra đường chính mà đi, nếu vòng đường hẻm , là mềm xương đấy .”

Thiệt tình, Tuấn chịu thua cái ông anh quái quái của nhỏ, đồ cả mồ hôi hột khi nghe Long nói vậy Dừng dần một hồi , cuối cùng anh cũng buồn tha cho tên này, và để Tuấn về với nhỏ.

Tạm thời Tuyết cũng đã lấy lại bình tĩnh, hơn nữa nên để hai chị em họ nói chuyện với nhau, vì lúc này đây anh biết rõ, sớm muộn gì cô cũng sẽ kể cho nó nghe sự thật. Đúng vậy, thật ra Long cũng biết được chuyện đó, vì mấy năm về trước, chính Tuyết, lúc đang ngẩn tò te với anh trên sân thượng của trường, cả hai uống gần chập chai bia, nên , lúc vô thức cô đã kể ra cho Long biết mọi chuyện Chuyện đó cũng chẳng có gì nghiêm trọng hết, thật chất ông Khải không hề có lỗi gì, nhưng vào thời gian đó chính tờ báo đưa tin cái chết của ông Võ có liên quan đến ba của Tuyết, mặc dù đã được giải quyết rõ ràng , nhân dư luận vẫn tiếp tục đem ra bàn tán, vừa vào đến lớp cô lại bị những lời cay nghiệt, khinh khi. Nên hầu như , đã có khoảng ,một thời gian , đến lớp cô cũng không muốn vào, mà chui lên cái sân thượng phía bên trường nam đó. Vì nơi ấy, vẫn có một người , luôn tin những gì cô nói. Một người có thể mang lại cảm giác bình yên mỗi khi cô ngột thở trong đóng không khí kì thị này

Bên cạnh, những chuyện đã xảy ra hôm qua lẫn hôm nay, bất giác Long mới nhớ tới mình đã trốn từ hôm qua đến giờ, thế nào chị quản lí cũng sẽ xé xát anh ra làm trăm mảnh, rồi cái công ty đó cũng sẽ hết âm trời lên. Nuốt nước bọt với những chuyện sắp xảy ra với mình, Long chào Tuyết và nó, sau đó anh đi thẳng về Studio luôn.

Cầu cho anh không bị phanh thay, xẻ thịt nam mô nam mô !

Tại một nơi nào đó

“ Như lời cô , chúng tôi đã cài số tài khoản đó vậy, bây giờ chỉ cần con Chíp nữa là xong , tất cả vật chứng đều đã được ghi lạnh trong hồ sơ lưu trữ

Đa số khoản đó là số vốn của các cổ đông lớn ”

“ Vậy chỉ cần chờ con mồi bị tóm thôi sau ”

“ ”

“ Thôi được , khi nào xong tôi sẽ chuyển con Chíp đó ”

“ ”

“ ”

Cạch

Trên gương mặt Linh xuất hiện nụ cười đầy man rợ.

Trải qua vài tiếng để thu gọn và xoa nhẵn tư liệu đó rút cuộc Phong cũng chấm dứt được trò chơi này. Chợt tiếng chuông điện thoại reo

“ Alô”

“ Chủ tịch, tôi nhận được nguồn báo , phía bên sở điều tra CCS đang tiến hành điều tra vụ tham ô , thực kết ngân sách trong Tập Đoàn Key, và ”

Nghe như tin giật cả người hẳn vậy, bất giác Phong đập bàn đứng dậy -

“ Cái gì, tại sao lại có chuyện đó được ”

“ Theo như ý ngài , tôi đã gỡ hết thông tin trên mạng xuống, nhưng là vô tình phát hiện, đã có ai đó chuyển một số tài khoản khủng lồ vào dữ liệu mật vụ của Chủ Tịch Lưu Thế Khải hơn nữa không hề có dấu hiệu cạy mật mã, ”

“ Tìm ngay nguồn gửi số tiền đó vào ngay cho tôi.”

Cúp máy, tất tốc, hẳn với lấy chìa khóa xe và phóng vèo ngay đến sở làm việc

Vừa chạy mà hẳn như lửa đốt, rút cuộc kẻ nào đã làm thế, làm sao hẳn lại có thông tin mật về KEY được.

Hơn nữa lại có thể chuyển khoản một cách dễ dàng, nghĩ một hồi lâu .thật chất bây giờ Phong không thể biết kẻ đó là người nào , nhưng điều hẳn có thể khẳng định người gây ra vụ này chính là bọn Hacker.

Đúng vậy chỉ có chúng mới đủ sức mã hóa các phần thông tin bảo mật của các tập đoàn mà thôi.

Tốc độ nhấn ga càng lúc càng nhanh, vì thời gian đã gần cạn, nếu không kịp thì trong tích tắc KEY có thể bại sản bởi tội thâm nhập số tài khoản của các cổ đông, nhưng điều có thể sẽ tệ hơn nữa, chính là pháp luật can thiệp vào.

Phóng như bay vào phòng làm việc của mình Phong lục tung hết căn phong lên để tìm sắp hồ sơ trong đó có ghi chép lại tổng khoản nguồn thu của các cổ đông phía bên KEY.

Đích thực, bọn Hacker có thể dễ dàng thâm nhập , nhưng chắc chắn chúng không thể biết được số liệu này nhưng tại sao mọi chuyện lại trùng hợp như thế .

Bất giác, hẳn nhớ đến lời nói của Linh

!

“ ĐÚNG RỒI ! ” , Ngoài hẳn ra, thì người đã từng xem số hồ sơ này không ai khác chính là Hạ San Linh.

Đứng phắc dậy, Phong lao đến nhà Linh mà không hề suy tính gì trước cả

Hiện giờ , Linh vẫn phải xử lí các canh cổng của thông tin bảo mật phía bên KEY, vô không khó, nhưng ra thì khá tốn thời gian.

Nếu không làm vậy, chắc chắn họ sẽ biết được có người đã xâm nhập vào. Nên Linh phải tạo lại tất cái trở về về ban đầu Khi thực hiện điều đó xong, cũng chính là lúc con Chíp đó sẽ được gửi sang sở điều tra CCS.

Bỗng

ẦM ẦM ẦM

Linh giật thót người lên vì tiếng đập cửa phía bên ngoài -

“ Hạ San Linh, cô lập tức mở cửa ngay cho tôi ”

Biết chắc Linh có ở trong đó, hắn cố gắng tìm cách cạy mà mở cửa

Linh vừa quay ra nhìn thấp thoáng lại quay sang chiếc laptop

Con số đóng cổng thông tin đang chạy ngay mức 67% .

[Closed]

Píp píp píp

Vừa dứt cổng, Linh giật con USB ra, nhét vào túi quần mình, sau đó, nhút nguyên cái laptop vào thùng nước. định vòng ra canh cửa sau thì

RẦM

Phong phá tung cái cửa, bước vào, Linh quay hoát lại nhìn , thì hắn đã ngay trước mắt cô. Biết có chạy cũng không thoát, đành -

“ Sao anh còn tới đây làm gì, tôi không có gì để nói ”

Nắm chặt vào cánh tay của Linh , Phong gằng giọng hỏi -

“ Có phải cô là người đã chuyển số tài khoản đó vào thông tin mật của KEY không ”

Hất tay hắn ra, cô cười khinh -

“ Nhảm nhí, bằng chứng nào anh cho đó là do tôi.”

Nhìn sâu vào đôi mắt Linh, ánh mắt, vô cùng lạnh lùng, sắc thép, khiến cô cô phút chốc thấy lạnh cả sống người -

“ Dừng lại được rồi đấy, đừng đi quá xa nữa cô đã mất kiểm soát rồi ”

“ HA .HA HA tôi thật không hiểu anh đang nói gì cả ”

Im một chút rồi Linh nói tiếp -

“ Có lẽ, anh đã hơi phí sức rồi, tôi chẳng có gì để đưa cho anh hết .”

Dứt lời, Linh bỏ ra ngoài cửa, thì

Bp

“ Đưa điều kiện đi ?”

Bước chân chợt ngừng lại khi nghe Phong nói thế

“ Sao? ”

“ Cô muốn gì ? ”

Suy nghĩ một lát, Linh xoay lại nhìn Phong với nụ cười nham hiểm

“ Không cần gì cả, tôi chính muốn thấy KEY phải sụp đổ, chẳng phải đó vốn là mong muốn của anh sao.”

Càng lúc, hần càng không thể hiểu nổi Linh nữa, một cô gái thông minh mà hần từng biết, nay đã biến đổi nhanh đến không ngờ. Hình như tời nước này chỉ còn cách

“ Cô thích tôi đúng không.?”

Câu hỏi bất ngờ khiến Linh đứng tim lại, nhìn vào ánh mắt của Phong, mắt cô bắt đầu hơi đỏ đỏ

“ Gì chứ, anh đang hoang tưởng àh ”

Nắm chặt hai tay Linh lại ghì chặt Phong nói lại lần nữa -

“ Có phải không hửm ?”- Lời nói trở nên nhẹ nhàng.

Đột nhiên hơi ấm từ tay hần khiến, Linh mất đi sự phòng vệ, không trả lời mà đôi mắt khép lại. Như đang chờ điều gì đó. Tay bên trái bắt đầu vịn nhẹ vào eo Linh

Ngay tích tạch, Phong rút nhanh cái sợi dây trong túi quần phía bên phải của cô

Quả thật không sai, từ lúc bước vào, chiếc laptop trong nước, thêm vào đó, nền nhà vẫn còn sợi dây kết nối. Nên chắc chắn, Linh đã dùng USB (con chip) để tháo tóm dữ liệu.

Nhanh như cắt, hần rút được nó ra từ trong túi quần của Linh, vì sợi dây mắc vào con chip đó .hần có thể nhìn thấy nó một cách rõ ràng .

Khi giật mình mở mắt thì Phong đã lấy mất rồi, hần bay một mạch ra ngoài đi mất chỉ vồn vẹn hai chữ -

“ Chào cô”

Cơn điên tiết khi đuổi không kịp hần, đôi mắt Linh như tóe lửa, máu đã sôi gần ngàn độ Đúng là ngu mụi mà

Trong lúc này, tim Phong dường như nhịp đập đã ổn định, chạy giữa chừng, hần ngờ đột ngột tại nơi nào đó. Mọi chuyện đã kết thúc.

Chỉ cảm thấy, không biết Linh còn giở trò gì nữa không. Đúng thật, ngay sau đó, cục sở điều tra CCS đã không còn động tĩnh gì cả, bởi vì Phong đã hủy con chip, và gửi bản tài liệu bị cướp của KEY, nên hiện tại, người họ điều tra không còn là Lưu Thế Khải, mà chính là kẻ đã cài và chuyển khoảng trong vụ này.

Sau khi Phong đã kịp ngăn được âm mưu ấy của Linh, thì Phong quay lại bệnh viện với nó. Và cũng chính lúc ấy, nó đã mừng rơi nước mắt mà còn định kể lại mọi sự thật cho Phong. Nhưng đã bị Tuyết ngăn cản, vì khi cô nghe được mọi chuyện từ miệng nó, cô đã nghĩ, giờ đây mọi chuyện đã kết thúc, có lẽ ít ra hãy để những ấn tượng vốn có của hần về cha mình. Trong chuyện này , không ai là người có lỗi cả, tất cả cũng chỉ vì quyền lực, tiền bạc mà gây nên. Dần dần nó cũng hiểu được ý của Tuyết. Nên bây giờ, với nó tương lại là tất cả. Hãy để cho quá khứ được ngủ sâu, thoải lạng trong tiềm thức.

Hôm sau,

Đang định sang bệnh viện thăm bác Khải sẵn gặp nó và chị Tuyết thì

Píp píp píp

“ Alô”

“ Tôi là An Chi, tôi có chuyện muốn gặp cô”

15 phút sau

Cạch

“ Cái này cái này là ý gì ”

Trước mặt Phương là một chiếc vali ngập tiến, từ trước đến giờ, chưa bao giờ nhỏ thấy được số tiền lớn như thế, kinh ngạc, ngược lên nhìn An Chi

“ Tôi là người rất ghét nói vòng vo cầm lấy số tiền , đừng xuất hiện trước mặt Tuấn nữa ”

Đôi mắt Phương mở thật to, kinh hoàng với những gì Chi đang nói, đôi tay nhỏ bắt đầu siết chặt lại

Chợt Chi nói tiếp -

“ Nếu không đủ tôi có thể cho cô gấp đôi chỗ này,”

Gương mặt tối sầm lại, tuy cuối, nhưng nhỏ vẫn -

“ Hình như cô đã hiểu lầm tôi không cần những thứ này, tôi yêu Tuấn chân thật”

Nghe nhỏ nói xong, đột nhiên Chi cười lớn -

“ HA .HA,,,”HA, cô không thấy xấu hổ sao, hạng người thấp kém như cô, mà vẫn đủ tự tin để mở miệng nói yêu à, nực cười.”

Con tim Phương đau nhói, khi nghe thấy thế, người bắt đầu giật run nhưng vẫn cố chịu đựng -

“ Những lời nói của cô, không thể khiến tôi thay đổi , đừng nghĩ tôi là hạng người vì tiền. Tuyệt đối tôi không rời khỏi Tuấn đâu.”

Nở nụ cười hiểm vặt chéo chân lên

“ Nếu tôi đoán không lầm, Tuấn đang đối đầu với chính cha của mình vì cô phải không ”

Điếng người đi

“ Tôi còn biết , Tuấn đang cố phá nát cái tập đoàn đó, nhưng cô nên biết, sở dĩ gần đây, Tuấn không hề nghe động tĩnh gì từ phía RASE, là do tôi đã cho người chặn đường trước rồi . Như ý muốn của Tuấn, họ đang sống dở chết dở vì đã tôi thu lại gần $\frac{3}{4}$ số cổ phần . ”

Nhìn gương mặt Phương, rồi Chi tiếp tục -

“ Có bao giờ cô nghĩ, mình đủ sức giúp anh ấy không, có bao giờ Tuấn gặp khó khăn mà cô có thể giúp hay chỉ ngồi ở nhà chờ anh ấy mang tiền và thức ăn về ”

Càng lúc lời nói của Chi càng khiến người Phương trở nên nóng rực, tay nhỏ siết chặt đến nỗi cả móng cũng đâm sâu vào thịt, mà ứa máu ra.

Không dừng lại, Chi đánh vào tim nhỏ lần nữa -

“ Tôi không biết cô đã phát hiện hay chưa .ngay cả nơi cô đang ở, cũng là nơi thuộc về Tuấn đấy Cô không thấy lạ với số tiền rẹt rẹt đó mà đủ chi cho cái nơi cao cấp ấy à xem ra Tuấn đã bao cô từ A tới Z nhỉ ”

Nhò bàn hoàn khi biết được sự thật này cái gì mọi thứ đều là do Tuấn sắp đặt trước rồi sao nhưng

Cương quyết nhìn thẳng vào mắt Chi-

“ Cho dù cô có nói thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không rơi vào bẫy của cô đâu”

Dứt lời, nhỏ đứng dậy, đi khỏi chỗ đó.

“ Hừm ! để xem cô còn lì đến mức nào !”

Đi ngẩn ngơ trên đường, đầu nhỏ lúc này đầy ắp những câu mà Chi đã nói nhỏ không thể tin được, nhưng trong tim vẫn còn một chút hi vọng

Lập tức Phương trở về nhà

Phong đang trên đường đến công ty thì

Píp .píp píp

[Chúng ta có thể gặp nhau một lần không.

Nếu anh đồng ý hãy đến]

Đọc xong tin nhắn, suy nghĩ một hồi, không đến thì không tài nào biết được chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây nên cuối cùng Phong vòng xe lại, phóng thẳng đến chỗ đó

Nhưng thật chất, hắn không biết rằng đây là một cái bẫy .

Chạy gần đến ngọn đồi trên đèo thì thấy từ xa, không một ai đứng ngay phía đoạn đất đá trống đó cả. Ngừng lại, bước xuống xe, Phong tiếng về hướng đó. Nhìn xung quanh, thấy chẳng một tiếng động , .XOạt giật mình xoay người lại thì

Phập

Chuyện gì đã xảy ra .?

Không lẽ

Các bạn đón xem tập sau nhé.

40. Chương 40

CHÁP 45

Thời Gian Đếm Ngược

(Phần cuối)

Khi hoàng hôn nhìn xuống, máu đã tràn ra lớp áo sơ mi trắng của Phong, một đám thanh niên từ đâu xuất hiện, cầm gậy và dao, xông vào hắn.

Bất ngờ né không kịp nên nhát dao bay thẳng vào vùng hông của Phong, tuy vết đâm không sâu nhưng máu lại cứ thay phiên mà ứa ra, đau đớn cả người .-

“ HA .HA .HA không phải là ý của tao đâu, nhưng cũng chỉ tại mày mịch lòng Linh Hacker làm gì ”

“ Mày làm tao hơi bất ngờ đấy, nó vốn hiền như cục bột vậy mà ”- Tên kia đệm

Phong gục xuống đất, mặt nhăn vì cảm giác đau đớn, máu vẫn không ngừng chảy

“ Tiếp theo sẽ là con bồ mày ”

“ Khốn khiếp, bọn bây đừng hòng ”

Vừa nghe chúng nói thế, hắn liền gấn gượng đứng dậy , lao vào mà đánh .

Cả bọn năm thằng bắt đầu cầm hàng mà nhào vô chém. Tới tấp, Phong né được nhát thứ hai, động thẳng vô bụng thằng đó, cứ thế mà dù đang bị thương nhưng vẫn hạ được ba tên.

Bất chợt tên phía sau đâm lén, làm Phong lãnh thêm nhát nữa ngay bụng, nhưng lúc đó hắn đang nghiêng người sang một bên, nên chỉ xước ngang bụng chứ không đâm thẳng vào (đâm kiểu đó ngửi luôn rồi còn gì)

Lần này, cơ thể không chịu nghe lời nữa, Phong gục hẳn xuống đất hai tên còn vẫn cứ đạp liên hồi vào người Phong, khiến vết thương đang nặng nay càng tét ra thêm nữa

Một lát sau chúng bỏ đi

Biết thế nào nó cũng sẽ bị hại

Ráng gượng, Phong cố nhit lại và vào trong xe tay bắt đầu trở nên rung cầm cập vì máu đã ra quá nhiều. Giật giật bàn tay, hắn cố moi chiếc điện thoại trong túi mình

Tút tut tut

“ Alo ”

“ Tuấn , lập tức .lập tức đến bệnh viện tìm Nghi, đừng để cô ấy ra ngoài một mình ”

Cạch

Nghe giọng nói đứt quãng, Tuấn chợt thấy lo cho hấn, chưa kịp hỏi hấn đang ở đâu thì đã nghe tiếng cụp máy.

Nhanh như cắt, theo lời Phong, Tuấn chạy nhanh đến bệnh viện

Vừa gọi xong cho Tuấn,

.Píp .píp píp

tzzzzzzzzzz tzzzz tzzzz

Đang ngồi cạnh papa thì chợt điện thoại nó run. Thấy là tên Phong, nó vội bật máy lên

“ Anh đang ở đâu vậy ”

Cố ép sát vết thương vào, nói một cách như không hề bị gì cả

“ Nghi, em ngoan, nghe anh nói, tuyệt đối đừng ra khỏi bệnh viện cho đến khi anh tới ”

Thấy hơi là lạ .-

“ Nhưng ”

“ Không nhưng gì hết, đừng đi đâu cả, ngoan hãy nghe anh lần này ”

Mặc dù nó rất thắc mắc , không hiểu vì sao, Phong nói vậy, nhưng cũng buồn miệng tiếng “ Vâng”

Định cúp máy nhưng

“ Nghi ! ”- hơi thở càng lúc càng yếu đi

“ Hửm ?”- Nó vẫn nói giọng vui vẻ, có chút nũng nịu.

“ Anh Yêu Em ”

Cười tí mắt trong hạnh phúc, nó đáp lại -

“ Em cũng yêu anh rất nhiều ”

“ ”

Sau đó không nghe tiếng gì nữa, tưởng Phong đã cúp máy nên nó cũng cúp luôn.

Hấn tựa đầu lên phía trên vô lăng, càng ngày máu càng thấm , ướt luôn cả chiếc áo khoác bên ngoài

Miệng vẫn không ngừng nói “ Anh yêu em yêu em ”

Đầu đau buốt, mắt hoa cả đi nhưng hấn vẫn cố gượng, tay bắt đầu buồn lờng vết thương, dứt chìa khóa xe và xoay đầu chạy về với nó

Tốc độ nhún ga mỗi lúc một nhanh, hấn chỉ muốn thấy nó trong lúc àn hấn muốn được tận mắt nhìn thấy người con gái đó

Ánh đèn từ phía xa xa nhóe lên,

Tittt títtttttttt toooàaaaaa tòaaaaaa

Tiếng còi xe tải bấm in ỏi phía đường ngược chiều bên kia, đối diện hấn, càng lúc mắt càng mờ đi tay không vẫn nữa

kéttttttttt

ẦM .M M

Chiếc xe tải, tong thẳng vào nửa mé trái của xe hấn, khiến cho cả chiếc xe lệch chiều đi, bay thẳng xuống vực Gương mặt hoảng hốt, người lái chiếc xe tải đó lập tức ngừng lại, nhảy khỏi xe, chạy về hướng vực Nhìn xuống như không còn thấy gì chỉ bao quanh, đầu đầu cũng đều là sóng biển

Nó vừa cúp máy xong, thì chị Tuyết bước vào -

“ Ai vậy.”

Xoay người lại nói .-

“ Là Phong chị ạ !”

Cô không hỏi nữa chỉ mỉm cười, tay đang bưng thao nước ấm để lau tay cho ông Khải, chợt mới để ý

“ Thôi chết rồi ”

Giật mình , nó ngược lên nhìn Tuyết hỏi -

“ Gì vậy chị ?”

“ Chị quên mất là phải thay loại khăn khác, nghe người ta nói lau tay cho người bệnh bằng khăn dùng cho trẻ em sẽ khiến họ cảm thấy dễ chịu hơn là loại khăn thường này.”

Vừa nghe Tuyết nói xong, nó đứng phắc dậy, -

“ Để em mua cho ”

Nhìn cô em bằng ánh mắt nghi ngờ, .-

“ Em đi có được không đây ”

“ Trời ạ, tiệm đó chỉ nằm đầu đường bệnh viện này thôi, em có phải trẻ lên ba đâu mà lạc .cái chị này ”

Thấy mặt nó bắt đầu nhăn như khổ, Tuyết cười huề -

“ Thôi thôi chị chỉ đùa có tí mà đã nhảy dựng lên vậy em đi nhanh về nhanh nhá ”

Nói xong, thì nó đã phóng đi mất tiêu rồi. Quên luôn cả lời Phong vừa dặn.

Tung tăng từng bước từng bước một trên con đường .đang đi bỗng có linh cảm ai đó đang ở phía sau lưng, nó quay bắt ngờ lại

Chẳng thấy gì cả, nó lại tiếp tục đi. .Được một lúc, cảm giác đó lại nổi lên, nhưng lần này có lẽ chắc cú, vì do vốn nó có võ nên tai rất thính, nghe tiếng động là biết liền.

Tất tốc né một bên xoay người nhanh lại, trời ạ ! trước mắt nó là năm thằng con trai

Nhìn từ đầu xuống chân, đủ để ngứa mắt -

“ Tụi bây muốn gì ?”- vẫn giữ vẻ mặt bình thản, ngược cầm lên

“ Hé .hé .hé .không ngờ lại xinh như thế, tiết quá đi, tao nhìn thôi cũng muốn tấp thử rồi .”- Tên đi đầu, tiếng từ từ về phía nó, miệng cười nham nhở, tay đưa lên sờ sờ cằm.

“ Hah chúng ta vui vẻ tí nhé, cô em ”- Tên thứ theo sau cũng dè pha lời nói, mấy thằng kia cũng nhìn nó rồi cười.

“ Biết khuất mắt, trước khi còn chưa muộn ”- Lời nói của nó có phần hăm he.

“ A! ya .vừa mới nói gì vậy tụi bây nghe không,, người đẹp vừa kêu tụi bây biến đấy, để mình tao chơi được rồi ”

Ax x nghe mà muốn nổi điên, không nó điên lên rồi ấy chứ, Nghi nhảy lên , dang thẳng chân đá vào mặt thằng vừa nói

BỐP

“ Á ”- bổ nhào xuống đất vì tấn công bất ngờ .

Không nhưng nhị gì nữa, cả bọn nhào vô đánh nó. Nghi vốn cũng có vừa đâu, tụi nó dộng bao nhiêu, nó né rồi trả bấy nhiêu

Dẫn co một hồi, thằng phía sau lưng nó rút con dao đen ra, chớp mắt, nó né, nhưng lại đỡ bằng tay. Thử hời dao và thịt , thứ nào nặng đô hơn

Thế là tay nó xước một đường, máu chảy

Đang đứng theo lời Phong, Tuấn lái xe tới bệnh viện, vừa gần đến đó thì đã thấy nó bị nguyên đám con trai bu vào mà đánh nhau ẵc xé.

Phóng vèo ra khỏi xe, tên này, nhanh chân chạy đến, đỡ cho tụi kia vài phát

Bất ngờ bị đánh đòn từ phía sau, hai thằng bị Tuấn đập mạnh vào đầu, đổ nhào xuống mặt đất mà xụi lơ.

May mà Tuấn đến kịp, một lúc sau, cả bọn nằm liệt hết. Người đi đường chợt thấy cảnh đó, liền hét toáng lên, nhấn phone gọi cảnh sát.

30 Phút sau, cuối cùng chúng cũng bị tóm gọn

Bây giờ , Tuấn cảm thấy lời nói lúc nãy của Phong, thật sự nghe rất yếu đâm ra lo, không biết hần đang ở đâu nữa, nhưng khi nhìn tới Nghi, chợt thấy tay nó bị chảy máu -

“ Này, tay Nghi ra máu nhiều quá, phải mau vào viện thôi, ”

Nó chẳng đoái hoài tới lời tên này, chỉ giật giật tay áo , bảo đừng nói cho Phong và Phương nghe, nó không muốn hần và nhỏ phải lo lắng. Thật sự, nếu đầu chuyện nó bị thương, không cho hần biết, khi phát hiện chắc Phong xé xác Tuấn ra mất đáng đo một hồi. Cuối cùng Tuấn cũng gật đầu đồng ý, sau đó đưa nó quay trở lại bệnh viện.

Nó đã ghé qua phòng sơ cứu nhẹ bên tầng dưới, trước khi quay lại phòng ông Khải.

Tuấn được nó nhờ đi mua giúp cái khăn, nên chỉ đưa nó vào cửa viện thì tên này, vòng ra đi mất.

Khi vừa thấy nó trở về, Tuyết vừa lo vừa giận .-

“ Trời ạ, đi cái kiểu gì mà hơn nửa tiếng đồng hồ ”

Đang định nói tiếng thì thấy Tuấn cũng xuất hiện phía sau nó, cô cũng mỉm cười rồi gạt đầu chào nhẹ.

Sau một hồi ở lại đó với nó và Tuyết, một lúc sau, Tuấn chào rồi về trước.

Vừa chạy xe, thấp thoáng tên này lại gọi vào số máy của hần, Nhưng lại mất tính hiệu. Không tài nào liên lạc được.

Đến tối, Tuyết bảo nó về trước, để cô ở lại vì mai nó còn phải đi học nữa. Sở dĩ cô không phát hiện vết thương của nó , do nó đã thay chiếc áo tay dài khác và diện cổ, lỡ tay làm rơi cốc nước lên người khi đang tiếp chuyện với Tuấn. Đổi lại được cô thưởng mấy cái cốc vô đầu vì tính tình hậu đậu.

Về đến nhà, dì người làm hỏi thăm ông Khải ráo riết, nó phải cố lắm mới trấn an được dì, ăn tối xong, nó lên phòng, lấy chiếc điện thoại ra, gọi hần

Một cuộc

Hai cuộc

Ba cuộc

Cứ thế mà tới cuộc thứ 7 vẫn chỉ nhận được câu không tính hiệu.

Lòng nó bỗng thấy sờ sợ trong người, tuy không biết chắc đó là gì, nhưng chả hiểu sao, nó cứ đứng ngồi không yên.

Tại Khu chung cư

Từ lúc, gặp mặt Chi tới giờ, Phương như người mất hồn vậy, khuôn mặt vô cảm đi, ánh mắt cũng chẳng còn tươi sáng như ngày nào nữa.

Nghĩ mãi nhỏ cũng không dám tình, chẳng lẽ tất cả những thứ này đều do Tuấn tạo nên sao. Trước giờ nhỏ cứ nghĩ, sau khi chuyển đến đây, thì đồng nghĩ với việc nhỏ đã sống tự lập.

Lòng luôn hi vọng, điều Chi nói đều là dối trá.nhưng nếu khÔng thử, thì làm sao biết được, nó có phải là sự thực không.

Cạch

Cánh cửa mở, Tuấn đã về rồi .Thấy tên này xuất hiện, chợt Phương chạy nhào ra ôm lấy người Tuấn.

Giật thót người vị hành động của nhỏ, nhưng thoáng sau Tuấn cũng dần bình tĩnh lại. Nhìn Phương cười âu yếm, tay vuốt lên mái tóc nhỏ Nói dịu dàng -

“ Chà .! Hôm nay bà xã anh biết ra đón chồng bằng cách này nữa sao ”

Ngước lên nhìn tên này , nhỏ cũng mỉm cười lại, nhưng trong lòng thì không như vậy. hàng ngàn hàng vạn câu hỏi đang thi nhau đòi nhảy ra khỏi miệng nhỏ.

Như nghĩ ra được gì đó, nhẹ nhàng giúp Tuấn tháo áo ra, -

“ Anh đi tắm đi, hôm nay chắc mệt lắm phải không ”

Lạ nhỉ, ! Hôm nay nhỏ mang lại cho tên này hết điều ngạc nhiên này tới điều ngạc nhiên khác.

Bất chợt Tuấn cúi người xuống, hôn vào môi Phương, tay cũng lòn sau eo nhỏ, lươn lướt, chạm vào làn da, nín nhẹ dây áo xuống. Thì thâm vào tai -

“ Tắm chung nhé !”

Miệng thì nói thế thôi, chứ không thèm chờ nhỏ trả lời , tên này đã nhanh tay kéo luôn chiếc áo mỏng manh xuống.

Tay chạm vào ngực Phương, đầu khum xuống hôn vào cổ nhỏ.

Đã đến giờ đi ngủ

Nằm trên thân tên này, nhỏ nghĩ không biết làm sao nữa, có nên làm vậy không

Vài phút say, cuối cùng Phương cũng quyết định tay chạm vào vai Tuấn, lắc nhẹ nhẹ .

“ Tuấn à !”

Gối tay về phía đầu mình, sau khi đã kéo người nhỏ dậy tựa hẳn lên bộ ngực vạm vỡ ấy vuốt ve tấm lưng trần trắng mịn Tuấn hỏi .-

“ Hửm ?”

“ Đúng là nơi này tuyệt thật, mọi thứ đều cứ như mơ ấy, sao lại trùng hợp vậy nhỉ, từ góc đến đầu đều y như sở thích của em, anh không thấy lạ sao .”

Thấy vui vì mình đã làm vừa lòng nhỏ, Tuấn cười -

“ Ha .ha có lẽ ông chủ sớm đã đoán trước được, sẽ có người đẹp đến nên trưng bày sẵn đây àm ”

Câu trả lời của Tuấn khiến Phương thấy quạo quạo trong người, lòng nhỏ đang rối lên vì mọi thứ, vậy mà tên này lại cứ nhõn như như không có gì.

“ Nhưng em lại thấy kì kì, khu này tại sao chỉ mình anh và em, ngoài ra chẳng có ai thuê cả ”

Ô men ! Tuấn bắt đầu đổ mồ hôi hột khi nghe Phương nói thế, chẳng biết ứng phó lại như thế nào nữa, chỉ còn cách xóa mất đi cuộc đối thoại này

Suy nghĩ dứt, hành động nối bước theo, Tuấn xoay người dìu Phương xuống lại, hôn mươn mướt lên khắp người nhỏ không ngừng cựa quậy .-

“ Này, em đang nói chuyện với anh mà .làm gì vậy .ừm ừm .”

Dời lên quần lấy môi nhỏ, Tuấn chỉ phát ra hai tiếng rồi tiếp tục khai hoang -

“ Ngoan nào !”

Càng lúc tiếng rên rĩ trong đêm thì nhau nổi dậy. Thế là không cạy được gì từ miệng tên này rồi.

Tại sân bay một nơi nào đó

Chuyến bay đến Anh đang chuẩn bị cất cánh người ra đi đó là ai vậy ?

Sáng hôm sau, mọi thứ vẫn như cũ, chỉ có một điều, chính là Phong không hề đến lớp.

Cả Tuấn cũng đã đi học, nhưng sao lại không thấy Phong, chẳng phải hai người này luôn luôn đi chung với nhau sao.

Nhìn nó mặt buồn hiu hắc, nằm dài lên cả mặt bàn, úp đầu xuống, không thèm nói gì cả, Phương thấy không yên trong lòng, nhỏ quay nhẹ người ra sau, tay kêu tay Tuấn, rồi mắt lại đá lia chia về phía Nghi, như muốn hỏi tên này, chuyện gì sao Phong không đến.

Trước lúc sang, Tuấn cũng đã gọi điện cho Phong lần nữa rồi, nhưng lại bảo mất tính hiệu, thật sự tên này cũng bó tay, suy nghĩ một hồi, gọi điện cho người điều tra, và tìm hấn.

Vì tạm thời không có gì để xác định, nên Tuấn chỉ biết trả lời nhỏ bằng cái lắc đầu và cười thôi.

Suốt tiết học, không khí trở nên vô cùng căng thẳng, phía bên nó thì một luồng gió lạnh thổi đi rồi thổi lại, bên Phương thì cũng chẳng khác gì nhau là mấy, torng đầu nhỏ toàn mây với khói.

Tuấn ngồi sau lưng, mặt cứ đắm chiêu suy nghĩ về những gì hấn đã nói hồi hôm qua.

Cứ thế mà ngộp ngạt suốt cả buổi, mãi đến ra về, Tuấn hôn tạm biệt Phương, vì hôm nay tên này có buổi tiệc, ban đầu định dẫn nhỏ theo, nhưng thấy Phương cứ ôm lý người nó, nên đành để hai đứa nó về cùng nhau vậy.

Bước tên con đường, mà mặt đứa nào cũng như đám ma, đen xì đen xiết bất ngờ nó đứng lại, mắt đỏ hoe, tay đưa lên dụi lấy.

Giật mình với biểu hiện của nó, nhỏ quay lại , nắm lấy tay nó, lo lắng mà hỏi -

“ Sao vậy, sao mày lại khóc, nín đi, chắc Phong chỉ bận gì đó thôi, cũng như đôi lúc Tuấn hay nghĩ bất ngờ đó .mày đừng vậy mà. Không có gì đâu, đừng khóc nữa.”

Sao tự nhiên nó trở nên yếu đuối thế này, đúng rồi, chuyện này có phải lần đầu tiên đâu. Phong vẫn hay nghĩ bừa đấy thôi, nhưng không hiểu sao, tìm nó từ hôm qua đến giờ cứ không ngừng đập mạnh. Một cảm giác sợ hãi cứ ủa ạt lấp chiếm lấy quanh người nó.

Cứ như đang mach bảo, hấn đã gặp chuyện gì rồi.

Nó ôm lấy con bạn mà khóc ra hêt cho thỏa cơn torng lòng, nặng đến nỗi khiến nó không trụ được nữa. Biến thành một con bé mềm yếu đi.

Sau khi đưa nó về tận nhà, Phương ở lại chơi với nó một thời gian. Nhỏ phải liên tục dỗ dành nó, mãi mới thôi không khóc nữa. Thấy Nghi ngủ say từ lúc nào không biết, nhìn con bạn mà nhỏ chỉ biết thở dài. Đứng dậy, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi về luôn.

Trời cũng dần tối, nhỏ đang đi trên đường thì bất ngờ

Bập

Có ai từ phía sau, đánh khê tay vào óc nhỏ, khiến Phương gục người ngất xuống.

Chúng khiêng nhỏ vào xe, rồi quay đầu chạy đi hướng khác

Khoảng 7 giờ tối

“ Ừm ừm ”

Vừa chợt tỉnh đã thấy , phía sau cổ mình đau buốt, khi mở toan mắt dậy thì nhỏ thấy mình đang nằm trong một căn phòng rộng Rất rộng, và lộng lẫy

Hoàng hốt bởi nó quá rộng, nhưng lại không có một ánh đèn nào, nhỏ thấy sợ hãi trong người, đứng gượng dậy, hai tay đưa ra phía trước, mò mẫm khắp nơi.

XOAT XOAT

Bất ngờ xoay người lại vì nhỏ nghe được tiếng kêu của tấm màn bị kéo

Mắt mở to kinh ngạc, trước mắt Phương đây là một buổi tiệc thành hoàng tráng, uy nga, ai nấy cũng đều trong những bộ đồ sang trọng, quý phái, những chiếc váy chấm gối, chiếc đầm von ôm Một thế giới hoàn toàn khác.

Nhưng điều lạ hơn, chính là nhỏ không thể chạm tay ra được, Mọi vật, mọi cảnh ấy đều hiện ra sau lớp kính, lao người đến, nhỏ cố dung tay dấm mạnh vào, mà ra sức kêu gọi

Không ai nghe thấy Phương cả, tấm kiếng dày đến độ, cả run nó còn không có thì lấy đâu ra tiếng của nhỏ.

Nhìn dáo dạt xung quanh, chợt con tim Phương đau như thắt lại khi thấy Tuấn xuất hiện nhưng lại đang bên cạnh cô nàng An Chi đó.

Tại sao tên đó lại đưa cánh tay ra cho Chi khoác vào họ trông rất thân mật lại còn đẹp đôi nữa

Người như mất dưng sức đi, Phương khụy thụp xuống bên trong lớp dày của mảnh kiếng.

Trở lại bên ngoài

“ Nào, chúng ta sang bên kia thôi, tôi có vài người cần giới thiệu với anh ”

Chi cứ thoảng thoảng kéo lấy tay Tuấn mà lôi đi, vì giữ phép lịch sự, hơn nữa cô lại là người mời nên anh không động thủ gì cả, chỉ cố tạo khoảng cách được bao nhiêu càng tốt thôi.

“ Cha !”

“ Oh ! con gái cưng, cuối cùng con cũng chịu xuất hiện rồi à, ”- Một người đàn ông rất lịch lãm, nhìn sơ qua thôi cũng biết ông có thể lực cỡ nào .

“ Chuyện đó để sau đi, con muốn giới thiệu với ba người này ”- Dứt lời, tay Chi còn siết chặt cánh tay Tuấn hơn nữa, lách người đẩy anh về phía người đàn ông đó.

“ Cậu là ”

Vì lo chào hỏi, nên tên này quên cả cái tay kia luôn, Tuấn cuối đầu giới thiệu mình với người đó .-

“ Xin chào, tôi là Đại Anh Tuấn rất vui được biết ông ”

Chợt Chi đá mắt với người đàn ông đó, nhìn vẻ mặt hơn hử của con gái mình, ông mỉm cười thương yêu như đã ngầm hiểu ý -

“ Thì ra, cậu là người đứng đầu Tập Đoàn BLUS đây sao, đúng là tuổi trẻ tài à, không ngờ chỉ với độ tuổi này, cậu làm tôi cảm thấy rất hiểu kì đây hà hà hà ”

Ông đưa tay ra , đón nhận bàn tay Tuấn rồi cũng chào lại

“ Ngài nâng cao tôi quá rồi, so với danh tiếng AMI thì Blus vẫn còn thua kém rất nhiều ”

Ngạc nhiên với câu nói của tên này, ông bật cười lần nữa -

“ HAA .ha .ha đúng là không nhì lắm, tài giỏi nhưng lại rất khiêm nhường, tôi rất thích người như cậu đấy, anh bạn trẻ ạ ”

Cuộc đối thoại giữa Tuấn và người đàn ông đó, càng lúc càng trở nên ăn ý hơn, đang nói giữa chừng. đột nhiên Chi lại kéo tay Tuấn đi mất mà chỉ kịp nói với người đàn ông đó một câu -

“ Con dẫn Tuấn sang chỗ này, lát con gặp ba sau nhé .”

Không nói gì, ba Chi chỉ nhìn theo rồi thấp thoáng nụ cười xuất hiện .-

“ Xem ra cậu t rai trẻ đó lọt vào mắt tiểu thư nhà ông rồi ”- Người đàn ông bên cạnh ba Chi lên tiếng

“ Ha ha .ha .lúc đầu tôi cũng hơi ngạc nhiên, chưa bao giờ con bé chủ động mời ai vào những buổi tiệc này cả.”- Tay nâng ly rượu, nhấp vào môi

“ Hình như BLUS đã từng trong gian đoạn rất khó khăn về vốn mặt, nhưng không lâu sau, nó lại phát triển một cách nhanh chóng mà không ai ngờ được”

“ Vậy sao !”- Đôi mắt ba Chi hướng về phía Tuấn, ánh mắt có vẻ đầy thiện cảm, thấp thoáng, ông cảm thấy Tuấn quả là một người không tệ, Rất hợp gu với ông.

Hết chỗ này đến chỗ khác. Chi giới thiệu không biết bao là doanh nhân có tiếng trong mọi lĩnh vực cho Tuấn.

Đúng là một nước đi mà bao nhiêu cơ hội mở rộng tầm nhìn mà, đúng như Chi đã nói vậy, việc này thật sự rất có ích ỏi quan hệ sau này của công ty. Một lúc sau, gặp được những người bạn của mình, bất ngờ Chi nhón chân lên hôn vào má Tuấn, cứ như thay cho lời chào, vì cô cũng có vài chuyện muốn nói với mấy đứa bạn đồng đẳng cấp, sẵn đó, ra kí hiệu như tên này cô đã chấm rồi thì dừng hòng gở đến, cảm ai chạm vào. Và điều quan trọng hết nữa là vì có một người đang chứng kiến sự hiện diện của cô với Tuấn.

Do bất ngờ tên này né không kịp, khi hoảng hồn thì Chi đã đi khuất, lòng hơi cảm thấy không tự nhiên với thái độ lúc này của Chi, cô đã quá thân mật rồi. Khiến Tuấn chột thấy phát bực. Vì hành động đó nếu không may, người ta hiểu lầm tên này với Chi, có nước nhỏ sẽ cạo đầu Tuấn ra mất.

Đang dự tiệc mà lòng chột nhớ Phương, tự nhiên Tuấn mỉm cười một mình, vì do đang tưởng tượng về mặt ghen tuông đo đỏ, má phồng lên, môi chu chúm chím yêu chết được (ặc)

Nhưng ai nào ngờ được, chỉ bởi lớp kiếng dày này mà mọi hành động của Tuấn và Chi lại mang một ý nghĩa khác đối với Phương.

Ngồi thụp xuống nền đất, phía bên trong, người nhỏ run cầm cập, gương mặt xinh chót đỏ không phải vì ngưỡng mà vì hai hàng nước mắt trào ra, toàn thân nóng rực, tim như vỡ nát.

Nhỏ lấy tay cổ bịch miệng lại cho tiếng khóc không thốc ra, đôi mắt nhào đi, ướt tuôn vào mí mắt, cứ thế mà rơi từng giọt nóng hổi.

10 Phút sau, chột cánh cửa không biết từ phía bên nào bật ra, nhỏ hoảng hốt quay người lại, thì Chi đã dần dần tiếng về phía sau lưng nhỏ, khụy người nhẹ xuống.

Hai tay áp vào má Phương, xoay gương mặt nhỏ hướng ra phía màn kiếng giọng lạnh lùng vang lên -

“ Cô đã nhìn kỹ rồi chứ, đây mới là nơi Tuấn thuộc về, hãy nhìn thật rõ đi cô nghĩ mình xứng mà đứng bên cạnh anh ấy sao ”

Lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy giọng nhỏ trông thật yếu ớt .-

“ K.hôn .g. .kh .ô n.g .l.à .m ơn. d.ừn g lại .d.ừ n.g lại d.ừ.ng l.ại. .đi .”

Cổ cuối gương mặt mình xuống để không còn thấy điều mình không muốn nữa.

An Chi lại tiếp tục, đẩy đầu nhỏ ngược lên ghé sát vào tai nhỏ nói -

“ Chỗ đó không thuộc về cô đừng khiến cho bước tiếng của Tuấn vì cô mà đứng lại ”

“ Nghe cho rõ đây Cô chỉ có lấy cái thân này, đến lúc chán, rồi Tuấn cũng sẽ vứt bỏ cô thôi , cô không khác gì là rác rưởi, đúng vậy là một đống rác chắn ngang đường anh ấy , biết điều thì cô nên biến khỏi tầm nhìn của Tuấn đi ”

Như dao găm sâu vào tim nhỏ vậy, đôi mắt mở to ra khi nghe đến hai từ “ đống rác”. Đầu như muốn vỡ tung ra, càng lúc gương mặt càng ngập tràn nước mắt, cả sức nhỏ cũng không còn nữa, toàn thân run rẩy, nát con tim bởi từng lời nói của Chi.

Dứt câu, Chi đứng dậy, bước ra khỏi đó, và cửa cũng không cần đóng lại nữa, vì cô thừa biết

Rồi Chi quay trở lại bên cạnh Tuấn nhưng lần này, Tuấn không đứng gần cô nữa, mà rang né sang chỗ khác tiếp chuyện, cùng lắm để Chi bước cạnh mình thôi, chứ khóac tay thì never.

Bàn tay run lập cập, chạm nhẹ vào lớp kính ấy, hình bóng của tên này, chỉ còn lại sau lớp vỏ ghen ngào, nhỏ nắc từng tiếng một -

“ X.i.n. l.ỗi e.m . xi.n. l.ỗi. a.n.h em yêu anh rất nhiều, Tuấn ạ e m t.h.ậ.t l.ò.ng y.ê.u a.nh ”

Sau khi , trao Tuấn ánh mắt cuối cùng, nhỏ đứng dậy, lao ra khỏi căn phòng đó, chạy mãi trong màn đêm ngập tràn đau đớn.

Đang ngồi thần thơ một mình trong phòng, hôm nay pa cũng đã tỉnh, nhưng bác sĩ dặn có lẽ ngày mai ông mới xuất viện được. Nên chị Tuyết đã ở lại cùng ông Khải, rồi sang mai sẽ đưa ông về

Chỉ có mỗi dì giúp việc là ở nhà với nó, buồn hiu nó chạy xuống tâm sự với dì

Một Hồi sau

“ Cô chủ thiệt tình, chắc có lẽ nhớ cậu ta quá nên nghĩ bậy thôi .”- cười thương , nhìn nó như con gái của mình, dì xoa lên mái tóc mềm ấy.

Cầm tựa xuống bàn, nó ngồi chẳng khác nào con mèo lười, mặt nhăn nhó mỗi khi nhớ về hân

Phải, nó tâm sự hết mọi chuyện cho dì giúp việc trong nhà, từ nhỏ mẹ đã mất sớm nên dì chẳng khác nào người em thứ hai của nó, luôn yêu thương , chăm sóc , có khi còn dỗ ngọt mỗi khi nó bị ông Khải mắng.

Hai dì cháu đang ngồi trò chuyện thì .

Píp Píp píp

Pạch

“ Alô”

“ Xin cho hỏi đây có phải là số ”

“ Vâng đúng rồi, nhưng sao ”- Chưa kịp nói thì .bên đầu dây kia đã lên tiếng tiếp

“ ”

“ Cái g ”- Bất ngờ,đôi mắt trở nên kinh hoàng Nghi ngã quỵ xuống nền đất, khiến cho dì giúp việc hốt hoảng lên, cuốn cuống nâng người nó lên

“ CÔ CHỦ CÔ SAO VẬY TỈNH LẠI CÔ CHỦ .CÔ ĐỪNG LÀM TÔI SỢ MÀ TỈNH LẠI ”

Lắc mạnh người nó, vẻ mặt trắng bệnh ra khi dì gọi mãi mà nó không hề cử động

Cũng chẳng ai biết được, nó đã nghe được gì tứ cú điện thoại đó

.

Rút cuộc trong màn đêm đó, người con gái ấy sẽ chạy về đâu ?

Với Người còn lại ? chuyện gì sẽ xảy ra với cuộc đời của hai đứa nó ?

Đón xem tập sau nhé !

CHÁP 46

4 Năm Sau !

“ Ông ngoại, ông xem này, con có giỏi không, là con làm đấy hi hi .hi ”

Một cậu bé kháu khỉnh, tay cầm chiếc máy bay làm bằng giấy, chạy long tong về phía ông Khải

Xoa đầu đứa trẻ đó, ông Khải cười yêu thương, nhất bồng đứa bé lên, .-

“ Ha ha ha Nhất Long của ông giỏi thế này, ta cùng nhau bay lên trời nhé, con chịu không ”

Cái cảm giác hòa mình vào làn gió mát rượi, cậu bé cười thích thú hai tay đưa dang ra mắt nhắm lại .la .-

“ HA ! Xem con bay này ”

Hai ông cháu cứ đùa nghịch với nhau phía sau vườn, mà không hề để , nó đang ngồi ngay bật thềm ngoài cửa cánh cửa, tay chống vào gối, tựa cằm. Nhìn hai người đó mà chỉ cười chào thua, rồi lắc đầu

Đang vui vẻ trên không trung bỗng, Nhất Long thấy nó, liền hét toáng lên .-

“ Mẹ mẹ con đang bay nè, mẹ thấy không .thích lắm đấy mẹ ơi .”

Tay xèo rộng, phút chốc lại vẫy vẫy , ve ve về hướng nó. Nhất Long năm nay đã gần tròn 3 tuổi.

Tại công ty KEY

“ Được rồi, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho phía bên AI., còn cuộc họp, tạm thời hoãn lại, hôm nay tôi bận rồi ”

“ Vâng thưa Giám đốc !”

Cạch

Vừa gạt máy xuống, Tuyết ngã người ra sau ghế, cô nhắm đôi mắt mệt mỏi lại vì đã ngồi ngay cái ghế này hàng tiếng đồng hồ rồi .

Hiện tại, ông Khải không còn quản lí KEY nữa, mà giao tất cả lại cho cô và nó. Mọi chuyện đã trôi qua một khoảng thời gian rồi nhưng không hiểu sao, mỗi khi chớp mắt và tỉnh dậy, cô cứ nghĩ nó chỉ vừa mới xảy ra với ngày hôm qua

Nghĩ mung lung .dần dần Tuyết chìm sâu vào giấc ngủ

[Tại bệnh viện .

“ Tạm thời mọi người đừng nói những chuyện có thể khiến bệnh nhân sốc, lúc này đây, tinh thần cô ấy không ổn định, huyết áp trong người lại rất thấp ”

Khi biết tin nó nhập viện, Tuyết chạy nhanh đến bệnh viện gần nhà, trước khi đi, thấy vẻ mặt cô hốt hoảng sau cú điện thoại, ông Khải có gắng hỏi chuyện gì ỉ .nhưng cô chỉ cười rồi nói, không có gì cả, chỉ là chuyện ngoài thôi.

Tránh cho ông vừa lạnh lạnh, Tuyết đã giấu, rồi sau đó âm thầm đến bệnh viện mà dì người làm đã nói

Ánh mắt mơ màng, hé mở dậy, đầu Nghi lúc này đau buốt. Vừa tỉnh thì đột nhiên lời nói của người đàn ông giọng lạ ấy lại tái hiện vào đầu Nghi

Nghe chưa hết lời nói, nó đã gục người ngã xuống

Nước mắt lại tuôn trào ra nó không thể tin được, đây không phải là sự thật các người gạt tôi .các người gạt tôi

“ Nghi ! anh yêu em ”

“ Đây ngốc, sao em cứ hay làm người khác phải lo lắng thế”

“ Đừng chen, lạc là em tiêu đấy ”

“ Anh yêu em rất nhiều ngốc ạ .”

“ Sau này phải xưng là bà xã đấy, không thì anh ” “ Á .Á tha cho em đi ha ha .ha ”

“ Có muốn làm anh thuộc về em không bảo anh mở miệng nào” “ Đồ ranh mãnh .!”

“ Đây, đây .dừng lại, em nghe anh nói đã ” “ Mơ đi, anh dám chọc em nè ”

“ Ngốc này, tại sao lại phải xem bộ phim nhảm chán này chứ .” “ Hứ anh mới là đồ lạc hậu đấy ”

“ Sau này, dù có xảy ra chuyện gì, nhất định em phải tin anh, chỉ cần tin vào anh thôi ”

“ Anh yêu em ”

“ Đừng rời bỏ anh .xin em đấy Nghi !” >

Hàng ngàn hàng vạn lời nói, hình ảnh, nụ cười, vẻ mặt giận, châu mày suy nghĩ, những cái nhìn ám áp qua đôi mắt hần tất cả tất cả

Nó run bần bật người lên, cuối dài xuống mặt giường y tế, tay bấu chặt lấy nệm, khóc nức nở, gương mặt đỏ bừng lên, như muốn vỡ cả tim ra mà chết, nó không tin nó không chấp nhận.

Đứng phía ngoài, Tuyết bịch miệng mình lại, cô không dám tin được những gì đã xảy ra với nó. Từ lúc Nghi ngất đi, chính di người làm đã cầm điện thoại, gọi lại vào số máy đó.

Dần dần sự việc cũng tới tai cô, nhìn nó khóc, đến khô người, cạn nước mắt. lòng Tuyết nhói đau lại.

Sau ngày hôm đó. Hai người đột nhiên mất tích, một người thì sống không khác gì như đã chết, ánh mắt vô hồn, gương mặt vô cảm, thậm chí cả một lời nó cũng không lên tiếng.

Ông Khải và Tuyết đã tìm đủ mọi cách để có thể khiến nó sống như một con người trở lại. Cứ thế mà ngày nào, đi đem cơm nó cũng đều không chạm lấy một muỗng. Chỉ ngồi im trong phòng, không bước ra khỏi cửa. Đôi mắt cứ dán vào chiếc nhẫn trên tay.

Nhiều khi đột nhiên nó mất tích, cả nhà phải đau cả đầu lên mà tìm. Nơi nó có thể đi, có thể chờ Phong, chính là bãi biển.

Nó cứ ngồi mãi, cho đến khi nào hần tìm đến thôi. Nhưng lại không phải vậy, kiếm ra nó, Tuyết thương em, nhìn Nghi bằng ánh mắt đau khổ, dịu nó về. Cơm không đụng, ép lắm nó mới nuốt mỗi chén cháo thôi

Mọi chuyện cứ như thế cho đến ba tháng sau

Hoàng hốt, khi mở cửa, thấy nó ngất trong phòng lúc nào không hay, đưa đến bệnh viện mới biết -

“ Tại sao mọi người không quan tâm đến cô ta, mang thai đã được hơn 10 tuần rồi, vậy mà liên tục bỏ bữa .cứ kéo dài như thế thì ”

Cả ông Khải và Tuyết, hai người như chết đứng đi khi nghe bác sĩ nói vậy.

Biết được mình đã mang thai, nó cũng không khác gì hai người kia, mà ngược lại cái sốc của nó còn hơn thế nữa.

Đưa tay sờ vào bụng mình, một sinh linh bé nhỏ đang ngự trong cái thân nó đây, giọt máu, thứ mà Phong đã để lại cho nó

Một tuần sau xuất viện, sự thay đổi của nó, khiến Tuyết có phần ngạc nhiên, Nghi đã bắt đầu chịu ăn trở lại, hơn nữa cũng bắt đầu tập cái mà người ta thường gọi là nụ cười.

Vì tận trong tim nó,

Ý chí đột nhiên trở nên rất mạnh, phải chăng, thiên thần đó đã mang đến cho nó, nguồn động lực để tiếp nối cuộc sống.

Không biết đó có phải là cái đêm định mệnh của mối duyên nợ dang dở không nữa, Đó là cái đêm đã cướp mất ánh sáng của đời Nghi, và cũng là đêm đã mang đi mất linh hồn Tuấn, .chỉ còn để lại dòng chữ . “Xin lỗi anh ”.]

Quay trở lại hiện tại

Nó đích thân đi chợ, vì mai là sinh nhật của Nhất Long rồi, phải chăng biết từ lúc nào, ngoài đồng giấy vụn của công ty, nó đã tập xuống bếp, hơn nữa bây giờ nó còn nấu rất ngon là đằng khác, Thật là cha nào con nấy, Nhất Long cứ i như Phong, lúc nào cũng mỳ không thì cũng là mỳ xào với bò chột nghĩ đến hần, gương mặt nó thoáng buồn lại. Đúng vậy nó đã chờ Phong suốt 4 năm trời rồi, trên tay không hề buôn chiếc nhẫn xuống, có lẽ mãi đến suốt cuộc đời này, nó sẽ không bao giờ xóa nhòa đi được hình bóng người con trai đó.

Sau khi, đánh một giấc ngon lành, Tuyết lại quay đầu vòng vòng với xấp hồ sơ kinh khủng ấy. Nhược điểm duy nhất của cô là thiếu kiên nhẫn, Vì thế mà giờ đây trong lòng trở nên rất tất giận, không biết đến lúc nào mới thanh toán xong cái đồng này nữa.

Khi biết tin Phương bỏ đi, Long đã ào tới tìm tên đó mà đánh một trận cho bầm dập, Tuấn không hề phản kháng lại, vì giờ đây tên này có khác gì phế nhân !, người đang sống, nhưng hồn lại mất rồi, làm sao nhỏ có thể đối xử với Tuấn như vậy. Chỉ vờ vờ ba từ ấy mà bỏ đi được sao. Thật không phục mà.

Có tìm , nhưng không tài nào kiếm ra nhỏ, cứ như Phương không còn tồn tại trên cõi đời này.

Đây cũng là lần đầu tiên Long gục trong người Tuyết, cái đau khổ đó lấn sang cả người cô. Thật chất Tuyết cũng chịu đựng đau khổ rất nhiều, hết Nghi rồi là tới nhỏ, và giờ đây cả Long cũng buông xuôi. Tại sao mọi thứ tàn nhẫn nhất lại đến với những người mà cô yêu cô quý.

Dần dần Long cũng trấn tĩnh lại được, nhưng cái cách mà anh chọn để đi tìm cô em gái cũng mình cũng đồng nghĩa với việc rời xa cô.

Vì Long đã quyết định kí hợp đồng bên công ty AS, ngoài việc làm model, anh sẽ phải đi khắp mọi nơi, tham gia nhiều sự kiện. Việc đó cũng mang lại cơ hội tìm Phương cao hơn.

Tuyết không tỏ vẻ nín kéo anh gì cả, cô chỉ đặc nhẹ lên mặt Long, nhìn anh cười ấp áp, cái nụ cười mà suốt những năm tháng qua, chưa qua giờ cô thực hiện -

“ Hãy làm những gì anh cho là đúng, đừng bao giờ bỏ cuộc, cũng đừng tuyệt vọng, nhất định anh sẽ tìm được Phương thôi”

Rồi bàn tay mỏng manh đó dờ xuống con tim anh, cô nhẹ nhàng hôn vào đó -

“ Em sẽ không trói buộc con tim này , vì em biết nó vẫn luôn đập dù không có em bên cạnh.”

Rơi giọt nước mắt xuống, Long ôm chặt lấy người Tuyết, người con gái không ai có thể thay thế được trong tim anh.

Không ai biết chắc giữa họ, liệu đây có phải là lời hứa không, hay là lời mà cô sẽ trả lại tự do cho Long mãi mãi vẫn không một ai có thể hiểu được điều đó.

Lại một điều kì lạ hiện hữu giữa hai con người này, Họ sống vì những bí mật luôn được giấu kín.

Một mỗi với nơi làm việc, vừa về đến nhà Tuyết đã thấy Nhất Long ủa ra mà ôm chặt lấy chân mình , cười hớn hở nói -

“ Mẹ Tuyết về rồi, Nhất Long nhớ mẹ Tuyết lắm hôm nay con rất ngoan đó ”

Cười với cái mặt sao mà dễ thương thế này, cô đưa tay xúng núng vào má Nhất Long, hôn lên trán rồi nói -

“ Ừ ừ Nhất Long nhà ta ngoan thế cơ à, được rồi một lát nữa, mẹ Tuyết sẽ cùng con chơi điện tử, chịu không ”

Nhảy tung té lên khi nghe đến hai từ “ Điện tử”, Nhất Long chạy quanh khắp nhà, hết nhảy lên sofa lại bay vào xuống thảm, cứ như khi con nghịch ngợm ấy

Nó từ phía trong bếp, bước ra, tay vẫn còn cầm cái đồ khuây nổi trong bếp, thở dài nhìn Tuyết nói -

“ Đấy đấy, chị còn chiều nó vậy hoài, thế nào cũng mắc bệnh ghiền game cho coi .”

Đưa tay tháo đôi giày ra, cô cười đểu khi nghe nó nói vậy, -

‘ Chà, ở nhà làm nội trợ nhiều quá riết em già ra nhiều nhỉ ”

Nhà cái đồ khuây lên .mặt nhăn, phồng má ra hù Tuyết .-

“ Cái chị này, nếu không phải cái gì chị cũng dành làm thì em đâu có ngồi không ăn không như bây giờ còn bảo em già nữa ”

Ngồi thụp xuống ghế, thân mệt rã người, nhưng cũng không quên đắp lại -

“ Nhất Long còn nhỏ, tốt nhất em cứ ở nhà chăm sóc nó là được, mọi chuyện ở công ty tạm thời cũng không có gì quan trọng cả, rắc rối cũng không, nên em vào làm gì. Vương tay chị thêm .”

Trời ! nó sôi máu khi nghe Tuyết nói vậy, liền buồn hết những thứ mà cô mới vừa gọi là nội trợ kia, nhào vô, cùi léc người Tuyết, thấy mẹ Nghi và cả mẹ Tuyết cứ cười hí hửng. Nhất Long ham vui cũng bay vèo vào mà tham gia tích cực.

Cái nhà mới này còn im thinh thích , vậy mà giờ đây, ngập tràn tiếng la hét, tiếng cười giòng rục của nó và cô, cả tiếng hi híc trong veo của Nhất Long nhà ta nữa đấy.

Khi đã dỗ con ngủ, nó mệt ỏi cả người vì nguyên ngày này phải đi chợ, rồi mua đủ thứ để chuẩn bị cho lần sinh nhật thứ 3 của Nhất Long, mọi thứ trong nhà cũng tự tay nó dọn nó đẹp, vì dì giúp việc đã xin về quê thăm bà con trong vòng nửa tháng.

Sau tiếng cười đùa đó, nay khu bếp lẫn bên ngoài lại hiện lên vẻ cô đơn, hiu quạnh

Tuyết định xuống bếp pha tách cà phê vì tối nay chắc cô lại phải thức tới sáng với mớ vụn cho cuộc họp ngày mai. Chợt giật mình vì thấy nó ngồi im thinh thích ngay phía bàn ăn mà đèn lại không bật. Khiến chút nữa cô đứng tim vì chết (có tật sợ ma .!)

Thở dài một cái, Tuyết nhè nhẹ đi đến bàn, ngồi xuống chiếc ghế ngay cạnh nó.

Đặt tay lên vai Nghi, khiến nó giật mình lên vì đang mãi lơ gục đầu suy nghĩ -

“ Là chị à ”

“ Ủ, sao khuya rồi mà em còn ngồi đây .”

Tuy trong đêm tối nhưng ánh mắt buồn của nó vẫn không thoát khỏi tầm nhìn của cô, nó cũng chẳng thèm chi mà giấu nữa, không trả lời chỉ ngồi im lặng thôi

Vài phút sau .cô lên tiếng

“ Lại nhớ đến Phong à ”

Không gian tĩnh lặng

“Em đừng tự hành hạ bản thân mình có được không,”

Chợt nó mở miệng trả lời Tuyết -

“ Vậy theo chị , Em phải làm gì ? ”

“ Đừng sống như vậy nữa, em nên quên ”

Chưa để cô nói, nó đã chặn họng lại rồi -

“ Không bao giờ”

Tính nóng nảy trong Tuyết lại nổi dậy -

“ Không lẽ đêm nào cũng dùng thứ này mới ngủ được à, em gọi đây là cuộc sống sao, chị cũng đau khổ khi biết việc đó, nhưng ít ra nếu em đã chọn con đường đứng dậy, thì hãy ngừng ngay những hành động này đi ”

Biết mình đã lỡ lời với nó, nhưng thật sự Tuyết cảm thấy cô không hề nói sai , nên cô cũng không mở miệng nói tiếng xin lỗi.

Đứng nhìn nó thêm một phút nào nữa, chắc cô điên lên mất điên với cái nhìn cuộc đời của nó. Bật dậy, lấy tách cà phê rồi Tuyết đi thẳng trở lại phòng làm việc của mình.

Để lại trong bóng tối đó, một người con gái đang không còn biết mình nên sống như thế nào mới gọi là cuộc sống. Một hồi lâu sau, nó đứng dậy, dúi tay mở chiếc tủ kính để rượu của ông Khải ra, cầm một chai sau đó, bước ra phía ngoài, nơi mà nó đã từng ngồi chờ Phong , cái đêm hân hoan trao Nghi chiếc nhẫn

Bên ngoài cánh cổng trắng

Mọi thứ vẫn cứ như ngày nào, không hề thay đổi. Chỉ riêng một việc, không gian nơi này không còn hương thơm của Phong nữa. Cũng mất đi những nụ hôn mỗi khi về, những cái ôm sao thật ấm áp, những nụ cười, đôi tay, giọng điệu vang lên thật trầm.

Tất cả, đã mất đi mà không còn dù chỉ là một dấu tích.

Ngồi thụp xuống bên hông cánh cổng, tay cầm chai rượu theo đôi mắt buồn hiu -

“ Mặc dù là em kêu chị nói ra, nhưng mà em em vẫn tưởng rằng hôm nay chị sẽ nói với em những câu nói nghe được

Nghi à ! Em chẳng ngu mụ chút nào ! Mặc dù hiện giờ trước mắt của em, là một khoảng tối tăm Nhưng không lâu nữa nó sẽ được tốt trở lại

Sau đó em cũng có thể tìm lại được tình yêu của mình, mặc dù đang gặp trở ngại, nhưng chưa phải thất bại, em hãy lên tinh thần

Chị cứ nói dối với em, ít ra em cũng cảm nhận an ủi được phần nào ”

Tự nói với bản thân, nó tự nghĩ tại sao Tuyết lại không nói được như vậy với nó. Cầm chai rượu lên, Nghi bắt đầu uống.

Đúng vậy, không biết từ lúc nào, giấc ngủ của Nghi đã đi đôi cùng rượu. Không nghiện, nhưng cũng không tài nào dứt được.

41. Chương 47

Ngay lúc này tại Anh 9 giờ sáng

“ Giám đốc, đây là bản tài liệu tôi đã sửa theo yêu cầu của ngài ”

“ Được rồi cứ để đó, lát nữa tôi sẽ xem ”

“ Vâng ”

Cúi chào người con trai đó, anh nhân viên bước ra ngoài

Píp píp píp

Bpp

“ Là mẹ à, giờ này không phải mẹ có hẹn với JEN bàn về chuyến du lịch sao ”

“ Cái thằng con này, bộ trong mắt con, mẹ là một người chỉ biết tối ngày đi chơi thôi à ”

“ Con không có ý đó”- giọng nói pha chút nụ cười

“ Thật ra mẹ gọi con là muốn nhắc rằng, ngày mai con bay rồi, làm gì thì làm nhưng cũng phải nhớ ăn uống đúng bữa, ngủ đúng giờ, à còn nữa thỉnh thoảng cũng phải gọi điện ẹ đấy có biết không ”

Hắn cười thua với những lời nói của bà Châu, sao nghe cứ như đang dặng dò một đứa trẻ sắp đi học vậy -

“ dẠ dẠ mẹ nói thì sao con dám cãi được, con sẽ làm đúng theo những gì mẹ đã dặn, thưa mẫu hậu của con !”

Bà Châu cũng cười phì với thái độ của hắn .-

“ Thôi được rồi, mẹ phải đi du lịch đây, con cũng phải cố gắng làm việc đấy biết chưa.”

“ Vâng vâng ”- nói mà đầu cũng gật theo lia lịa.

Cạch

Kết thúc cuộc nói chuyện với bà Châu, Phong chuẩn bị sắp xếp lại những hồ sơ rồi cả tư liệu cho cuộc họp tác vào nay mai. Phải, không biết thời gian liệu có đếm ngược nữa không, Ngày mai Phong sẽ bay trở về nơi đó nhưng lại mang trong người, một con người hoàn toàn mới.

Đóng các xấp giấy lại, chột lâu lâu, đầu hấn không hiểu vì sao đầu lại đau buốt lên

Nghe bà Châu kể lại, chính bà cũng gần như ngất xỉu khi nghe tin hấn được tìm thấy ở vịnh HOSAI

May thay, ngay tại đó, cũng chính là nơi tài xế cũng của ba Phong ở, Ban đầu hình vẽ mặt Phong, ông thấp rất giống người nào đó, cứ nghĩ mờ mịt cho đến khi thay đồ cho hấn. Tình cờ ông thấy trên người Phong, dưới cổ tay hấn có một cái bớt nhỏ, gần giống như hình vuông, y hệt như cái bớt có trên tay của cậu chủ Anh Phong.

Hấn bị thương rất nặng, nên không kịp truyền máu có lẽ sẽ nguy đến tính mạng.

Đưa Phong vào bệnh viện, tuy nơi này không đầy đủ tiện nghi như thành phố, nhưng rất may, loại máu Phong cần lại không hề thiếu có thể nói rằng trong cái chết hấn vẫn còn tia hi vọng.

Sau khi, các bác sĩ đã giúp Phong sát trùng .khâu lại vết thương ở bụng. Ông tài xế của ba hấn, quay về định đem một ít đồ cá nhân cho hấn. Chợt thấy, áo quần lúc đầu của Phong mặc, đã lan đầy ra vết đỏ ra vì máu, ông đem giặt , .rơi chiếc điện thoại ra

Ồ ! Đó là loại không vô nước cơ đây, tò mò, ông nhấn vài nút xem có khởi động được không.

Tuy màn hình đã chuyển động nhưng so với vùng này thì không có lấy một hàng sòng nào cả. Ấn ấn vòng vo một khoảng thời giờ, ông ngạc nhiên khi nhìn thấy trong tập tin chứa ảnh, ngoài hình của một cô gái xinh đẹp ra, còn có cả tấm ảnh của ông Võ.

Tim như đứng lại

Đúng như ông đã hồ nghi, cậu trai trẻ này nhất định là con của chủ tịch quá cố Thiên Anh Võ.

Ngay tất tốc ông lục tung cả các phòng ốc trong nhà mình để tìm ra cái thùng giấy nhỏ.

Bên trong có cất giữ vài thứ, khi ông còn là lái xe cho ông chủ mình

Mò tung một hồi, cuối cùng ông cũng kiếm được, nhanh tay tháo các nắp thùng giấy ra, tìm tìm tìm

Chính là số điện thoại liên lạc với văn phòng BLUS

Gọi mãi nhưng vẫn không có ai nghe máy

Thế là ông lại lục xem trong đó còn số điện thoại nào có thể liên lạc không , lát sau, ông tìm được số của bà Châu, nhưng đã mấy năm trời rồi, chắc gì bà vẫn giữ Nghĩ hồi ông cũng nhất phone gọi thử

!

Số máy quý khách gọi không tồn tại xin vui lo

Biết ngay mà, đột nhiên ông trợn mắt, rồi tự lấy tay gõ vào đầu mình cỐC

Thông minh đã quay về với ông., lại mở máy Phong một lần nữa.tra mục danh bạ.thì nguyên cái chữ “MẸ” to đùng đã cho ông kết quả

Tất nhiên khi nghe được tin này, lập tất bà Châu bay từ ý sang đó để gặp hấn.

Nhìn thấy Phong mà lòng bà đau thắt lại, tại sao lại thế này, rút cuộc chuyện gì đã xảy ra với hấn ai đã nhẫn tâm làm ra chuyện này chứ

Nước mắt bà rơi đến sưng cả đôi mắt

Một tuần sau Phong tỉnh dậy, mọi thứ mờ mịt trước mắt hấn, dần dần mới hiện rõ ra

Hình bóng bà Châu là thứ đầu tiên ập vào mắt hấn, kinh ngạc nhìn lên giọng tuy yếu nhưng vang rõ .-

“ Mẹ ”

Lạy cầu ông trời, thì ra hấn vẫn còn nhớ tới bà mẹ ham vui này, bà Châu cuối người xuống ôm chầm vào thân hấn, khóc ào lên .

Phong mỉm cười, dùng tay xoa lưng bà,dễ dàng không khác gì dễ trẻ .

Lát sau, dần dần đầu óc cũng bớt đau lại đưa tay sờ lên thì hần thấy một mảnh vải bao quanh đầu mình, nghe bà Châu nói, hần mới biết mình rơi xuống vực, nhưng hình như lại va phải đá ngầm, nên máu bầm trong đầu vẫn còn tích tụ, Tạm thời hần sẽ quên đi một vài kí ức.

Cứ mỗi khi bà Châu mở miệng hỏi chuyện gì đã xảy ra với hần, thì đầu Phong đau buốt lên, hoảng hốt, bà ôm con vào lòng, không muốn thấy hần trong tình cảnh này nữa.

Nên bà quyết định, đưa Phong trở về Anh, những gì không nhớ, bà cũng không hối thúc Phong phải nhớ lại nữa. Bà muốn Phong hãy sống với hiện tại, và hãy quên những quá khứ đi quên luôn những chuyện hận thù.

Vì bà biết, hần đã từng cố chấp khi cho rằng cái chết đó là sát hại, chỉ có hần nghĩ như thế, thật ra bà Châu đã biết thật sự không liên quan gì ông Khải, nhưng giấu có giải thích thế nào đi chăng nữa. Hần cũng không nghe.

Có lẽ, quên đi cũng là một chuyện tốt. Bà Châu không hề hay biết, đã có một người con gái từng hiện diện trong tim trong trí Phong, và bà cũng không ngờ được những gì hần và nó đã trải

Sau công việc, Phong quay trở về nhà

Từ khi sau vụ tai nạn đó, đôi lúc hần thấy đầu trống rỗng, đặc biệt khi đã chìm vào giấc ngủ, hình bóng của người con gái đó lại hiện lên làm hần giật mình tỉnh dậy, xen lẫn vào đó là cơn đau buốt của cái đầu.

Chiếc điện thoại của Phong, vô tình không biết, bà Châu nghĩ, nếu đã quên thì thôi hãy cho nó trôi theo vậy Đâm ra sự tồn tại của những tấm ảnh trong đó bị xóa đi một cách vô tình vô thức.

Ngày mai là Phong sẽ trở về

Liệu nó và hần có còn duyên nợ với nhau nữa không

Với trí óc của Phong lúc này, cho dù thấy nó chưa chắc hần nhận ra được

Chuyện gì sẽ lại mở ra giữa nó và hần đây.?

Còn Phương lúc này, sau 4 năm cách biệt, nhỏ đã ở đâu

Đón xem những tập sau các bạn nhé !!

CHÁP 47

Duyên Hay Nợ !

Sau khi Phong mất tích tập đoàn SPY cũng im vùi bên nơi nó ở. Nhưng mặt khác không ai biết rằng, SPY lại đang phát triển rất mạnh bên Anh, do hiện tại, nó không chạm tay vào đóng giầy nhựa đó. Nên không hề biết trình tự phát triển của các liên minh. Phải rồi cho tới bây giờ vị trí liên minh giữa KEY và SPY vẫn được Tuyệt giữ nguyên vẹn.

Vì đây là điều mà Nghi muốn, nên cô cũng không từ chối được. Hơn nữa, cũng không ảnh hưởng gì.

Sau khi trở về với vị trí của mình, Phong đã xem lại các hồ sơ, và tình cơ thấy được bản hợp đồng của phía bên mình và SNO một tập đoàn không mạnh nhưng khá vẫn, tiếp theo hồ sơ bên dưới là của KEY , nhưng trời xui đất khiến. Phong chỉ ngừng tại đó, không lật lên nữa, nên hoàn toàn không biết gì về KEY.

Nhưng sau lại bị quăng vào thùng thủ, khi hình như nó vẫn còn hiệu lực. Hơn nữa lại không hề có cái đơn nào chứng minh hai bên đã ngưng thảo hiệp.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Phong quay trở về để bàn thảo lại với bên SNO đấy.

Tại tập đoàn BLUS

“ Nè, thấy gì chưa, hôm nay cô nàng chảnh chọe đó lạ tới ”- Một nhân viên nữ nói với vẻ mặt không mấy là ưa cô nàng chảnh chọe đó.

“ Bà làm ơn, người ta đẹp lại giỏi, hơn nữa hai tháng sau là đính hôn vốn giám đốc rồi, thôi mơ mộng đi .”- cô bên cạnh đắp cháp lại.

“ Gì chứ, bộ bà không thấy giám đốc luôn tỏ ra lạnh lùng với cô ta sao ”- Văn cương tới cùng

“ Với ai chẳng vậy , có phải chỉ mình cô ta đâu ”- Bình thảo nói.

Chợt

“ Nhưng mà cũng đúng, hồi đó, giám đốc rất hay cười, đôi lúc lại còn trêu chọc nhân viên nữa, sao bây giờ thay đổi dữ vậy .”

“ Bởi mới nói, cái cô nàng thấy ghét đó, chỉ được gia thế cao sang từ cha, chứ nếu đem ra so với tôi, thua xa lắm xa lơ đấy .”

Cô ngồi cạnh, đỏ mặt hời hợt, khi thấy bà đồng nghiệp của mình tự tin phát ón .-

“ Xuống dùng cái đi bà nội .”

“ Xí ”- hất hàm lên, sau đó quay trở lại công việc.

Cạch

“ Anh chiều nay mình đi ăn tối với nhau nhé .”

Vừa đóng cửa phòng làm việc của tên này, Chi lập tức lao vào lòng, ôm trọn lấy người Tuấn nũng nịu

“ Đây là công ty, chiều nay anh có hẹn với khách rồi”- Hành động và gương mặt đã vô cảm rồi, vậy mà cả giọng nói còn vô cảm hơn. Lạnh như tuyết Thấy Tuấn bắt ngờ tháo tay mình ra cô nhăn mặt .

“ Có sao đâu, chẳng phải hai tháng nữa là chúng mình cũng sẽ đính hôn sao ”

Với tay lấy sổ hồ sơ mở ra đọc, miệng nói -

“ Khi đó hẳn tính .”

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tuấn, dù Chi có nũng nịu, ra vẻ dễ thương cỡ nào thì thái độ đó cũng không hề thay đổi, tức lên cô lấy chiếc túi sách, rồi bỏ ra khỏi phòng sau tiếng đập cửa mạnh

RẦM

Bước đi với vẻ mặt tức tối

Cô nhân viên lúc này nhìn Chi cười khinh -

“ Thấy chưa, tôi nói có sai đâu, chưa đầy 3 phút đã tự bước ra về .”

Thở dài với cái màn nhiều chiêu của đồng nghiệp mình -

“ Bà cũng rãnh nhin, ngay cả chuyện này cũng ngồi mà tính với nham~ .”

Quay trở lại bên trong. Tuấn ngửa người ra ghế, tay đưa lên che trán mình, suy nghĩ gì thì tác giả bó tay .không tài nào biết được.

Với cái thái độ đó đủ thấy Tuấn không hề ưa Chi, nhưng không hiểu tại sao lại đồng ý đính hôn vậy nhỉ, nếu nói về gia thế lại càng không.

Giữ IKEA và BLUS vẫn hoạt động một cách riêng lẻ, không hề hợp tác gì, còn nói về RASE sau khi phát hiện có sự nhún tay của Chi, lập tức Tuấn đã rút hết ra, không thèm ngó ngang đến cái tập đoàn đó nữa.

Nhỏ đã đi, tên này cũng thay đổi, mất người yêu lẫn người bạn. Tuấn galăng, vui vẻ, hay cười ngày nào nay đã chết. thay vào đó là vẻ mặt lạnh đến sát người, giọng điệu cũng vô cảm đi.

Dù đã có tìm nhỏ, nhưng kết quả lại là con số không, bao nhiêu đêm say mềm với rượu, mọi thứ trong phòng bị phá tan không mảnh giáp. Đập vỡ tức cả

Nổi giận cũng nổi giận rồi.

Khóc cũng đã khóc.

Bây giờ có thể làm gì nữa chỉ còn cách tự biến mình thành 1 con người khác .

Hôm nay, sau chuyến bay dài, cuối chùng Phong cũng đã đặt chân lên mảnh đất mang đầy mùi hương của hòa bình.

Không hiểu sau hân cảm thấy nơi đây rất là quen thuộc. Thật kì lạ nhưng lại không tài nào giải thích được.

Tút .Tút Tút

Cạch

“ Có chuyện gì ”- Tuyết nhấn phone lên, tay vẫn không ngừng xoay vào những con số trên mặt bìa

“ Dạ thưa giám đốc, Cuộc họp sắp bắt đầu rồi ạ ”

Tịch

Cây bút rơi khỏi tay cô, nghe mà cứ như sét đánh vào đầu ấy,

Bệnh lười lại tái phát, bó tay với bà này.

Hôm nay cũng là sinh nhật của Nhất Long, nó đã chuẩn bị đầy đủ hết mọi việc. Suốt ngày nay, ông Khải cũng chung tay góp sức, đó chính là dẫn Nhất Long đi vòng vòng ngoài đường, vì nếu để ở nhà, thì còn gì là bất ngờ nữa.

Tuyết nhui đầu giải quyết xong hết đóng công việc, rồi phóng vèo bay về nhà.

Chạy thực mạng vô

Bp Bp Bp

RẦM

Giật thót người vì cái chiêu mở cửa kinh khủng của cô, nó hét lên, quạo quạo .-

“ Chị làm em xém tí là chết vì đứng tim đấy ”

Cười huề cộng giả điên .-

“ Hê .hê hê cho chị xin lỗi, à mà ba và Nhất Long vẫn chưa về à .”

“ Ừm, em dặn papa cỡ 6 giờ hãy về, vì em vẫn chưa làm xong ”- miệng nói tay không ngừng cầm con dao cắt

Bước gần tới sau lưng Nghi, Tuyết thọt tay bóc sợi mỳ nhìn thật hấp dẫn cho vào miệng mình -

“ Chà, .càng ngày tay nghề càng cao nhỉ, ” Nói xong, liết mắt sang cái bàn há hốc mồm lên

“ TRỜI ! Đừng nói với chị là mình em làm hết đấy nhà ”

Bà này hỏi sao quái thế, nó chu mỏ đớp lại -

“ Chứ chẳng lẽ ma giúp em à ”

Nhìn nó cười một cái, , rồi cô cũng bắt tay vào trang trí căn phòng

Mọi việc đã chuẩn bị xong rồi

CẠCH

“ Ông ngoại, sao lại phải bịch mắt con vậy, tối quá hà , Nhất Long hồng thích tối đâu .”

Ông Khải hai tay che mắt thẳng bé lại, bước đi nhẹ nhàng theo phía sau, -

“ Có ông bên cạnh, con đừng sợ chỉ còn vài bước nữa là ok ”- Già mà nhí nhảnh ớn nhỉ

Nó dơ tay ra hiệu cho ông

1

2

3

Buôn tay xuống

“ TAA A ĐAN .ĐAN .N ”- Hai chị em đồng thành

“ Á Á ”- Mắt to tròn mở ra hết sức, trước mặt Nhất Long là một chiếc bánh sinh nhật to ơi là to, xung quanh còn đặc khắp món quà nữa, chưa hết, trên bàn toàn là những món mà Nhất Long thích ăn hết tóang lên, chạy ào tới

“ MẸ NGHI LÀM CHO NHẤT LONG HẢ ”- Ngó lên ngó xuống chiếc bánh to đúng, bên trên là một con gấu bự thiệt bự làm bằng kem đôi mắt như đầy sao, cứ xuyết xoa xuyết xoa nhìn chiếc bánh.

Vừa dứt lại quay sang bên kia, ôm một con gấu thật bự, nhưng lần này không phải là gấu bằng kem, mà bằng long mềm mượt ấy chứ.

Gương mặt đỏ hồng hồng lên vì cười đến mỗi cả miệng hết quà của mẹ Nghi, lại có quà của mẹ Tuyết.

Cả ông ngoại cũng có quà cho Nhất Long nữa, đó là một chiếc máy bay bằng mô hình, hình thôi là đã thích.

Thấy con cứ chạy hết chỗ này tới chỗ khác, tay hết ôm gấu bông rồi lại quay sang mô hình, chợt nó tự hỏi -

Mãi ngần ngừ nghĩ gì trong đầu mà không biết Nhất Long đã chết bánh kem lên mặt nó từ lúc nào.

Đột nhiên thấy ông Khải và Tuyết cứ ôm bụng cười, nó chả hiểu gì cả, vẻ mặt ngu không đỡ chừa ra -

“ Gì thế, sao lại nhìn con cười .!”

?

Bất giác tự hiểu, nó liền đưa tay sờ mặt thì ” ÔI TRỜI ƠI, SAO CON KHÔNG CHẾT LÊN MẶT MÀ LẠI CHẾT LÊN TÓC MẸ VẬY ”

“ HA HA .HA .” Tuyết cười rủ rượi mà đánh đòn lúc nào cũng không biết, Nhất Long cũng tặng cho cô một cục lên đầu .(Thằng nhóc này , lựa chỗ chết cũng độc thiệt)

“ HA .HA .HA ” thấy Nghi cười mình, tự nhiên cái tay bất chợt đưa lên sờ thử tá hỏa ra

“ Á Á .CÁI GÌ THẾ NÀY .”

Nhất Long cười khúc khích nói -

“ Con yêu cả hai mẹ Nghi và mẹ Tuyết luôn ”

Chứng kiến cảnh tượng chơi ngu, ông Khải trầm nghĩ

Nhưng chợt nghe Nhất Long nói thế, ông giả bộ giận -

“ Chà, vậy là Nhất Long không yêu ông rồi .”

Cười toe tét lấy tay chỉ về hướng ông -

“ Đâu cơ, ông ngoại là cục bự nhất đấy .”

“ WHAT !!!”

Nó cả Tuyết, hai người cười đến quẹo quai hàm khi nhìn vẻ ngồ không đỡ của papa, chợt những con mắt nhìn nhau rồi cười nham hiểm

1

2

3

SỐP LÁ CÀ

Nhào lên như cướp giật, tay ai cũng bóc một nắm bánh kem ném vào người đối diện, mặc xác quen hay không quen trừ bản thân mình ra là cứ nhắm mà ném .

“ Vui quá cho Nhất Long tham gia với .”

“ Nhất Long qua bên mẹ nè, ”

“ Gì chứ, bên mẹ Tuyết an toàn hơn ”

“ Nè ông ngoại không đáng tin sao ”

Nghĩ sao ba người tranh nhau một thằng nhỏ

Nhìn qua nhìn lại rút cuộc thử dài một cái’

“ Nhất Long hiểu rồi ”

Vừa dứt câu, cậu bé bóc cả hai tay vào chiếc bánh, nემ ỏi người một quả

“Á Á CON DÁM NÉM MẸ SAO ”- nó hét toán lên khi người nhận chuông đầu tiên là nó

Tích tắc sau hai giây, Tuyết cũng lãnh trọn

Ông Khải lần này khôn nhĩ, núp phía sau ghế sofa, nên không hề dính đạn.

Tự nhiên thấy sao im lặng quá, dần dần ông nhớ cái đầu lên

BẸPPPPP

Cả ba cùng nhau ụp nguyên cái bánh lên đầu ông Khải , Nhất Long không nói gì chỉ cười ha ha, còn nó và Tuyết -

“ Ấy ! chơi vậy mới công bằng chứ papa ”

Núp chi để rồi lãnh trọn cả ổ

Cứ thế mà căn nhà rộn nức lên tiếng cười lẫn tiếng rượt đuổi. Đồng thời một tính hiệu phải dọn nhà đến mòn lưng cũng bắt đầu nhấp nháy. Đúng vậy nhìn cái nhà không khác gì cái chuồng heo hết. Kem dính chền bệch trên nền, thậm cũng không tha.

Sau một đêm cười đến không thể cười nổi vì phải thức mà dọn dẹp cho đến sa’ng mới xong, Tuyết thì lại được ưu tiên vì mai còn phải đi làm, nên ko cần dọn mà bay thẳng cẳng vào phòng ngủ, tất nhiên sau khi đã tắm gội ông Khải cũng dẫn Nhất Long đi tắm rửa, chỉ còn mỗi mình Nghi là cong lưng với đống hỗn tạp này. Tuy mệt nhưng nó lại cảm thấy rất vui vì đã mang lại cho con một buổi sinh nhật như thế.

Chợt

Nền gạch ướt đi vì nước mắt của Nghi rơi xuống tay lau nhưng mặt lại khóc

Nó nói lên giọng nhỏ, nức nở -

“ Hôm nay là sinh nhật lần thứ 3 của Nhất Long anh à con lại thêm một tuổi rồi, .nhưng sao anh vẫn chưa về sao anh không về với mẹ con em hức hức, hức

Em phải làm thế nào đây phải . làm sao Phong em sẽ . chết vì nhớ anh . mắt em rất nhớ .anh ”

Trong đêm, người con gái vẫn rơi những giọt nước mắt, trong tim hơi thở trở nên đứt đoạn sự chờ mong mòn mỏi, cái tình yêu mà Nghi trao Phong sao lại đau khổ như thế, sao lại nở hành hạ một trái tim chưa bao giờ ngừng rỉ máu .sao đến bây giờ, bàn tay ấm áp ấy lại vẫn chưa xuất hiện để rồi xoa dịu cái đau, cái nhứt trong lòng đó sao lại để người con gái này .đêm nào cũng mong cũng chờ đến khô cạn nước mắt đi.

Vẫn như mọi hôm ông Khải đưa Nhất Long đi nhà trẻ rồi lại về, nó thì cũng bắt đầu thấy chán khi phải ở nhà suốt thế này, quay về công ty lại bị bà chị xua đuổi như đuổi tà vậy.

Chợt nó nảy ra ý nghĩ

Thế là nó sách chiếc túi đựng hồ sơ của mình, rồi cầm theo bản điều tra về một số công ty trong phạm vi thành phố

Đi một hồi chỗ này được, nhưng xa quá, nó lại không thích lái xe KHÔNG DUYỆT !

Chỗ này ! ừmmmmmm cũng không được, không xa nhà , nhưng lại xa trường của Nhất Long như thế thì rất bất tiện trong việc đưa đón KHÔNG DUYỆT !

Đi hết nơi này tới nơi khác, nó cứ lập đi lập lại hàng trăm lần chữ KHÔNG DUYỆT !.

Một lúc sao

.

Người lên nhìn công ty đó Phìa ngoài treo tấm bảng

[Chi Nhánh B-SNO]

Mỉm cười với chính mình , nó như ra hiệu chào tấm bảng

“ SNO ! TAO TỚI ĐÂY ”

Tại Chi Nhánh Chính của SNO.

“ Ồ .Cậu làm tôi bất ngờ thật ”

“ Chào ông, tôi là Thiên Anh Phong .”- hấn đưa tay ra bắt

Sau màn chào hỏi, hai bên bắt đầu nói chuyện về hợp đồng

“ Thật ra, đã một thời gian rồi, chợt một ngày phía bên cậu mất liên lạc với chúng tôi, nhưng số vốn thì vẫn còn, không bị rút.”

“ Vậy sao ”

“ Trước đó chính cậu đã đề nghị ta nên mở rộng thị trường SNO bằng cách tạo thêm chi nhánh, chúng tôi cũng đã đồng ý, nhưng vì sự mất liên lạc nên tạm thời B-SNO chưa được tổ chức hợp lí, nhân viên cũng đang trong thời kì tuyển dụng”

Hấn dăm chiêu suy nghĩ, rồi -

“ Ngài nói, chính bên SPY đã chở động huy vốn vào thành lập B-SNO sao ?”

“Đúng vậy , vì chúng tôi không đủ nguồn , nên SPY đã quyết định hợp tác, chính vì thế thật ra bên ngoài là danh nghĩa của chúng tôi, nhưng thật chất nó được xây từ vốn của cậu ”

“ Thì ra là vậy .”

Thấy hấn cứ đắn đo suy nghĩ, giám đốc SNO cứ tưởng, Phong đang nghĩ vì sao mình bỏ vốn nhưng lại để họ đứng tên như vậy có lợi gì cho hấn thành ra ông lên tiếng .-

“ Nếu cậu để tâm đến ”

“ Không, tôi đến đây để tiếp tục khoảng hợp đồng giữ chúng ta, cứ xem B-SNO là sự hợp tác giữa chúng ta vậy.

Tôi sẽ giúp ngài kết cấu lại tổ chức đó, đổi lại, ngài có thể giảm 2% tỉ số nhập hàng bên Anh cho SPY không

“ Ồ ! nếu chỉ có thế thì không vấn đề gì cả, cảm ơn cậu đã tiếp tục hợp tác cùng chúng tôi ”- ông mừng vì cái yêu cầu hấn đưa ra thật sự quá đơn giản, giảm 2% thị trường bên Anh thì, nó không quá khó với SNO. Vội đứng dậy chìa tay ra phía hấn.

“ Tôi cũng rất vui vì lại tìm thêm một liên minh nữa chắc .”- đón nhận lấy.

Ngưng một khoảng hấn nói tiếp

“ Ngài có thể cho tôi xin tất cả danh sách nhân viên ứng cử cho B-SNO đợt này không.”

“ Tất nhiên rồi, cậu chờ tôi một chút ”

Sau buổi gặp mặt đó, thế là Phong đa có trong tay danh sách của nhân viên xin việc. Hấn nào biết, một trong những bìa vàng trong đó có tên của một cô gái mà hấn quen

Vậy là chỉ hai ngày nữa, Phong sẽ chuyển sang B-SNO, và chính thức quản lí công ty đó. Dù chỉ là một chi nhánh nhỏ, nhưng điều đó càng làm hắn thấy thú vị hơn, so với việc điều khiển một Tập Đoàn đã vốn hùng mạnh thì thách thức lần này có lẽ hấp dẫn hơn cả tập đoàn ấy chứ.

Sau khi đã nộp đơn xin việc, điều nó làm bây giờ chỉ là ngồi đợi cuộc điện thoại trả lời từ phía B-SNO mà thôi.

Tại Một Vùng quê

“ Em đã suy nghĩ kỹ chưa, ”

“ Phải chuyển đi thật sau ”- giọng nói có phần không muốn

“ Ngốc này, thế em muốn một tài năng như Chấn Vũ lại vì em mà bị hao mòn tại nơi này à ”- Giọng lớn tiếng.

“ Nhưng thật ra ” – nói một nửa, một nửa không muốn nói.

“ Không nhưng nhị gì cả, ngay mai lập tức lên thành phố ngay, nếu không anh sẽ gói em vào thùng rồi gửi đi lên đó đấy ”- cười trêu đùa.

“ ”

“ Mẹ ơi ! Mẹ ơi ! ”

Định nói gì tiếp thì đã bị tiếng kêu của Chấn Vũ cắt ngang, Phương xoay đầu về hướng thằng bé, tay vội gọi

Thằng bé đáng yêu cứ nô đùa trên cánh đồng xanh mướt mướt, trên tay là con diều gọng bằng tre thân bằng giấy, do chú Quân làm cho.

Nhỏ cứ mãi nhìn con cười mà quên mất lúc này mình định nói gì nữa.

Chợt Quân đưa tay xoa đầu nhỏ .-

“ Đừng suy nghĩ nhiều nữa, điều đó là vì Chấn Vũ mà ”

Nhỏ quay đầu sang nhìn anh với ánh mắt vừa muốn đi, nhưng cũng vừa không dám rồi lại chuyển sang nhìn Chấn Vũ. Phải, như lời cô giáo nói, nếu được học trong một môi trường đầy đủ có lẽ tương lai tốt đẹp sẽ đến với đứa con bé bỏng của nhỏ nhiều hơn .

Chấn Vũ tuy chỉ mới 3 tuổi, nhưng lại có khiếu về kĩ năng vẽ, mặc dù tại đây vẫn có trường có lớp để học. Nhưng để trao đổi và có cơ hội dự thi các giải thưởng thì có lẽ phải chuyển lên thành phố mới được. Vì có khi nào họ tổ chức thi vẽ dưới một vùng quê xa xôi này đâu.

Chấn Vũ rất mê vẽ, ngày nào cũng cùng đám trẻ trong làng chạy ra cánh đồng, nơi đã thu hoạch, chỉ còn lại mặt đất hơi ẩm có thể vẽ lên đó một cách dễ dàng.

Ngoài việc sợ phải đối mặt với Tuấn, nhỏ còn e ngại về tiền bạc. Với tất cả những gì bây giờ nhỏ có, cùng lắm chỉ đủ trang trải , cầm cự chừng 3 tháng là cùng.

Như hiểu được cái phiền về tiền bạc qua vẻ mặt nhỏ, Quân đưa tay vuốt mái tóc Phương, nói .-

“ Em đừng lo, sau khi anh xong việc nơi này, rồi anh cũng sẽ lên trên đó với em.”

Ngạc nhiên khi nghe Quân nói thế, nhỏ lập tức từ chối lại -

“ Không, em sẽ tự tay mình nuôi nấng Chấn Vũ, em không muốn nhận sự giúp đỡ nào hết, anh đừng làm như vậy ”

CỐC

“ Cái con bé là, cả lời anh hai cũng không nghe à .”

Ôm cái đầu đau điếng khi bị Quân cốc một cục , nhỏ nhăn mặt .-

“ Nhưng ”

“ Cứ như những gì anh đã nói, nhất định sau khi xong việc, anh cũng sẽ lên đó, lúc ấy em không được đuổi anh ra khỏi nhà đấy .”

Trợn mắt lên -

“ Nè, em còn không biết có đủ tiền để thuê không , giờ thêm anh nữa, diên à ”

“ Ax x .chưa gì đã biến thành nô lệ của tiền rồi .sao cứ mở miệng là em cứ nhắc tiền tiền thế ”- Quao quao với Phương.

“ Cuộc sống đó là thật tế với em ”- Thở dài một hơi, nhìn về phía xa xăm

Cuối cùng, không còn cách nào cả, Phương đành quay trở lại thành phố vì con vậy. Từ khi gặp lại Quân trong tình cảnh thảm thương nhất của mình, nhỏ đã được anh giúp đỡ rất nhiều. Quân thương Phương không khác gì em ruột, nhỏ cũng vậy. Đôi lúc nhớ Long mà lòng Phương đau thắt lại, nhỏ đã bỏ đi mà không thêm nói một lời, chắc Long buồn nhỏ lắm. Cả Nghi nữa, người bạn mà nhỏ quý, yêu mến nhất

Với Tuấn, đêm nằm Phương cũng chìm trong nước mắt, cứ hể nhỏ vừa ngủ, hình ảnh tên đó lại hiện ra, khiến Phương chòang tỉnh dậy, gương mặt bé bỏng của Chấn Vũ , sao lại giống Tuấn thế , ôm con mà ngủ khi tim đau , lòng nhói

Có lẽ ông trời còn thương lấy Phương, gặp lại Quân, người đã từng mang lại tiếng nói giọng cười cho nhỏ đúng vậy không ai khác, chính là Phùng Minh Quân.

Sau một đêm trên chuyến xe lửa, nay bước chân nhỏ đã đặt lên mảnh đất ngập đầy kỉ niệm

Vừa mới lên thành phố, lại vào cái thời gian tối nữa chứ, một tay bế Chấn Vũ, một tay cầm tờ địa chỉ Quân đưa, đó là một khu trọ bình dân, giá tương đối, lại là nơi khá an toàn. Gần đó cũng có công viên, khu chợ, và cả trường học nữa.

Vốn sinh ra trên thành phố này, nên việc kiếm địa chỉ không khó gì với Phương là mấy.

Thấm thoát sau nửa giờ đồng hồ, rút cuộc, nhỏ cũng đến được nơi

Kính kong kính.kong

Cạch

Một bà lão , nhìn phúc hậu, ra mở cửa -

“ Ai vậy, đã khuya thế này ”

“ Dạ cho cháu xin lỗi, nhưng có phải ở đây cho thuê không bà ”

Nhìn Phương tay bồng con, vai kia lại mang cả chiếc túi to đùng. Bà lão vội giúp nhỏ xách đồ vào -

“ Trời, khổ thân, sao lại đi vào khuya thế này, người thẳng bé lạnh hết cả lên rồi tội quá ”

Phương biết điều đó nên mới chạy hết sức có thể, ngay cả chiếc áo khoác của mình nhỏ cũng mặc cho Chấn Vũ, với cái áo thun phong phanh, gương mặt Phương chợt tái đi vì lạnh.

Bà lão là chủ của ba căn phòng trống ngang dãy nhà, cũng may vẫn còn dư một phòng trọ, nên tất tốc bà cho nhỏ vô thuê. Lại thương cảnh gái một con, bơ vơ vào đêm tối thế này. Bà ân cần giúp đỡ

Nhỏ chợt thấy mình may mắn vì gặp được chủ nhà tốt như thế này, nhưng không phải vì thế mà không trả đều đặn tiền nhà được.

Vừa cất đồ đạc , và bế Chấn Vũ lên giường nằm, lập tức Phương móc những tờ giấy nhai nhui ra , duốt duốt cho thẳng rồi đem đưa cho bà lão.

Lúc đầu bà liên tục từ chối vì, bà muốn ở hết tháng hãy trả, nhưng tính nhỏ đâu phải ra đó nên thúc ép không ngừng, rồi bà cũng phải đành nhận lấy từ tay nhỏ.

Một phần vì Phương sợ, nếu gặp trắc trở đột ngột, cũng sẽ không phải lo vì chưa đóng tiền nhà, nên tốt nhất, đầu tháng là chuẩn.

.Sáng hôm sau, Nhỏ dẫn Chấn Vũ đến nhà trẻ nhập học, tuy học phí khá cao, nhưng nếu không để con ở đây thì không tài nào nhỏ yên tâm mà đi kiếm việc được. Bên cạnh đó, Chấn Vũ cũng sẽ vui hơn khi có bạn cùng chơi. Một công đôi việc.

Thế là lại thêm tiền học phí rồi. Chưa có việc mà đã tiêu một khoảng không nhỏ. Khi vừa đưa Chấn Vũ vào trong lớp, gặp cô giáo, trao đổi vài thông tin, sau đó hôn tạm biệt con, nhỏ bắt đầu đi kiếm việc.

Vì giữa chừng bỏ đi nên cả bằng tốt nghiệp nhỏ cũng không có, tuy Phương rất giỏi Anh, Toán và Hóa nhưng lại không có gì làm chứng cả, vì thế nghề dạy thêm xem như đi đứt vậy

Đi một hồi chợt nhỏ nhìn thấy bên ngoài một công ty khá lớn, có đề tẩm bản nhỏ bên góc trái là cần người quét dọn- làm vệ sinh, lương theo giờ, lại không hạn chế thời hạn. Có nghĩa nhỏ có thể làm bao nhiêu giờ tùy theo ý cũng được, ‘Nhưng ít nhất phải là 5 tiếng hơn nữa lại có canteen cho nhân viên, ồ vậy là bao ăn nữa đấy

Thế thì còn gì bằng tất tốc Phương bước vào xin việc

Nơi Phương xin vào làm là công ty của POP.

Tại tập đoàn BLUS

“ Tôi nghĩ chúng ta nên mở rộng sự hợp tác không chỉ với những tập đoàn hùng mạnh, mà hãy gắn kết cả với những công ty nhỏ nhưng vẫn chắc.”

Một người lên tiếng trong cuộc họp

“ Tôi không tán thành ý kiến này, đúng thật đó cũng được coi là sự đầu tư, nhưng lại hơi mạo hiểm , hơn nữa nếu gắn kết, đồng nghĩa chúng ta phải bỏ ra một số vốn để điều chỉnh hoặc nâng cấp công ty đó lên ”

“ Nhưng tôi lại cho rằng ý kiến này khá sáng tạo, trước giờ chúng ta chỉ tập trung vào những nơi khá mạnh. Nhưng bên cạnh đó, các công ty con càng ngày càng phát triển, vì họ có xu hướng khá trẻ, những í kiến mới mẻ, đột phá cũng đi ra từ các công ty vừa thành lập ấy. Tôi nghĩ, chúng ta sẽ có thêm được những kinh nghiệm lẫn sang kiến mới khi hợp tác cùng họ đấy .”

“ ”

“ ”

Cuộc họp diễn ra rất sôi nổi, ai cũng đều nêu lên í kiến của riêng mình, Tuấn nãy giờ chăm chú ngồi nghe, thật sự vài người nói rất có lí, hiện tại rất nhiều công ty mới được thành lập. Đồng nghĩa họ đang xây dựng những bộ óc linh hoạt mới. chắc chắn rất có lợi khi ta hợp tác cùng.

Về vốn thì không thành vấn đề. Khó là khó ở chỗ phải chọn đúng mục tiêu để đầu tư cho đúng để làm được việc này. Người đó phải có tầm nhìn xa mới được.

Cuối cùng phiếu bỏ quyết định đồng ý cao hơn phía bên không là 2 phiếu, nên bây giờ Tuấn đang chuẩn bị xem xét các hồ sơ tài liệu về những công ty vừa thành lập đó.

Ngồi trong phòng làm việc, tay cứ lực hết xấp này đến xấp khác, mắt Tuấn cứ lướt qua giữa HUK POP TUE

Ba công ty này là có tiềm năng nhất, khổ nỗi vì đây là chiến dịch vừa mới đề xuất , nên chỉ chọn được một trong ba công ty mà thử nghiệm với việc đầu tư thôi

Nhìn tới nhìn lui cuối cùng Tuấn chạm tay vào

Tuấn sẽ chọn nơi nào để hợp tác ?

Còn Phong liệu khi xem qua hồ sơ các nhân viên ứng cử việc hẳn có cảm giác gì khi đọc tới phần của Nghi ?

Một lần nữa, liệu dòng đời có đưa hai người con trai này tìm lại được hạnh phúc của chính mình không

Các bạn đón xem các tập sau nhé !!

42. Chương 48

CHÁP 48

Ngỡ !

Đôi mắt cứ nhìn lần lượt từ phải đi qua rồi lại lùi dần theo hướng ban nãy

Tay tiếng gần đến TUE, nhất lên , chợt tự nhiên lại đặc xuống (Hú hồn !)

Khoanh tay vào người, chóng lên cầm chặt chú dưng dưng óc mình một lần nữa .(Lẹ đi bên phải ngoài cùng là POP đó chờ gì nữa !)

Rồi cái tay lại nhút nhích lần nữa cầm POP lên (yeah) , dơ cao ngẩng ngẩng một hồi , ngựa .lại đặc xuống (Sax .x .)

Tới lượt HUK, bắt giắc, cái đầu lại gật gật, ra vẻ hảo ý với cái tên khá đẹp này

Nhóm người dậy, không dựa ghế nữa đi vòng vòng quanh cái bàn làm việc của mình

Hết cách, thật sự không biết phải chọn chỗ nào nữa. Để ông trời quyết định vậy, Tuấn nhắm mắt lại , để sát ba cái bìa lại với nhanh.

Hít một hơi, dơ tay lên đập xuống

BỘP

Mở mắt ra

!!!

Nghĩ một hồi cuối cùng tay Tuấn từ từ chạm vào hồ sơ của công ty POP, rồi cầm lên .(Ặc ! Có thể mà này giờ làm tác giả đau tim cái tên chết tiệt này).

Thế là cái duyên hay cái nợ lại sắp tìm đến tên này rồi và cũng bay đến bên nhỏ nữa.

Sau khi bước vào POP để xin việc, nhìn nhỏ mặt mày xinh, dáng chuẩn, không đến nỗi yếu điệu như mấy vị tiểu như, bà quản lí nhân sự cuối cùng cũng đồng ý cho nhỏ thử việc. Mừng hết sức, Phương bay vèo, nhào vô ôm lấy bà quản lí đó -

“ Thiệt sao .thiệt sao cháu cảm ơn dì tốt quá ”

Bị ôm bất ngờ, giật mình bà mắng nhẹ nhỏ -

“ Nè , nè .nếu cô không làm được việc thì tôi vẫn sẽ sa thải ngay lập tức đấy ”

Buôn vòng tay mình ra, nhỏ chào nghiêm theo kiểu quân đội -

“ Vâng thưa sếp !”

Tất tốc, vừa dứt hành động của mình, nhỏ phi nhanh đến nơi có dụng cụ dọn vệ sinh, vác lên trên tay mình một cây lau nhà, và cả cái xe chứa tùm lum thứ nữa đẩy ngang qua bà quản lí đó .mặt cười tươi .-

“ Cháu làm việc đây ”- dứt lời Phương tiếng vào khu hành lan, bắt đầu đeo găng tay rồi tập trung vào chùi rửa.

Thấy ở đâu tự nhiên xuất hiện ra một cô bé loi loi chời lóc chóc như thế, bà chỉ cười bù. Gương mặt nhỏ khiến bà cũng thấy dao động, nhưng đồng thời cũng thêm phần thương tiếc

Sáng láng như thế này, nhìn không giống gì là người thất học cả, tại sao lại làm cái nghề này , nghĩ vẫn vợ một hồi, rồi bà cũng quay lại với đôi mắt của một người đầy kinh nghiệm, nghĩa là quan sát nhỏ đấy.

Dù đây là không phải là công việc đáng tự hào gì, nhưng với nhỏ lúc này chỉ cần kiếm được tiền thì có bị vất kiệt sức đi nữa nhỏ vẫn chấp nhận.

Đúng vậy, tất cả đều là vì Chấn Vũ.

Tự tiếp nguồn động viên ỳnh, sau đó nhỏ lại lau đầu vào công việc, hăng say với nó.

Tại nhà riêng của Phong

Bây giờ ngôi nhà không còn là ngôi nhà mà trước kia, Thiên Anh Phong của quá khứ từng sống nữa. Vì Phong đã chọn ỳnh một nơi khác, thậm chí hẳn còn không biết sự tồn tại của ngôi nhà đó nữa , đừng nói chỉ là mò về.

Nhưng lần này ngôi nhà Phong ở không còn to, rộng, đẹp thênh than nữa. Chỉ đơn giản là một căn hộ vừa tầm, lầu cũng không, nhưng thiết kế bên trong lại rất hoàn mỹ, đơn sơ như không kém phần sang trọng.

Không gian bên trong nhìn rất rộng do cách bày trí đồ đạc trong này. Từ ngoài nhìn vào chắc hẳn không ai ngờ được. Kế bên cạnh, có một gara để chứa chiếc xe hơi màu đen bóng lóang của Phong.

Sau một ngày làm việc mệt mỏi, thì không gì là bằng một cái nóng giải tỏa mọi căng thẳng của nước nóng. Ngẩng mặt lên, làn nước ấm cứ thay phiên nhau tạc vào mặt hẳn .rồi lao dần xuống cơ thể.

Đúng vậy, tận hưởng được lúc nào thì cứ mà tận hưởng, vì xong cái hưởng thụ này, hẳn lại phải nhào đầu vô đóng hồ sơ nhân viên ứng cử đó.

Bước ra với chiếc áo chòang bằng khăn lông khoác vô người, tay vẫn còn cầm cái khăn lau đi cái ướt, cái ẩm trên mớ tóc mượt của hẳn.

Ngồi bịch xuống nệm sofa, Phong bắt đầu cầm lên sắp hồ sơ thứ nhất

Nhìn lướt sơ qua,

Bỏ xuống lại nâng cái khác tiếp chăm chú đọc những trình độ thì đều tương tự như nhau, cái hẳn cảm thấy thú vị là khi đọc đến phần nguyên nhân vì sao lại muốn vào

Nên hẳn quyết định lật ngược các sắp hồ sơ lại, để mặt sau của nó hướng lên, có nghĩa hẳn không nhìn sơ yếu lí lịch và trình độ học vấn cũng như kinh nghiệm làm việc nữa. Thay vào đó là đọc những dòng chữ do chính tay họ ghi, lí do xin việc.

“ Tôi muốn tạo ỳnh có cơ hội làm việc trong một môi trường mới .”

“ Lí do tôi xin vào B-SNO là để tích lũy thêm kinh nghiệm ”

“Tôi cảm thấy rất tự tin, và có thể khẳng định được mình sẽ làm tốt vị trí này ”

Nâng cốc nước lên, uống để lấy hơi, đọc bằng mắt tiếp., thế là bỏ xuống rồi lại cầm cái khác lên

“ Tôi cảm thấy đây là nơi khá lí tưởng để thử sức mình .”

“ Nguyên nhân tôi muốn vào B-SNO làm là do tôi là người yêu thích công việc tính toán, hơn nữa đánh máy cũng không phải là trở ngại với tôi. Riêng cá nhân, tôi tin chắc tôi sẽ hoàn thành tốt những yêu cầu được đưa ra ”

“ Tôi có những ý tưởng mới lạ, cải thiện bộ mặt công ty bằng cách tăng hiệu quả qua sử dụng kỹ năng giao tiếp của mình để tạo ấn tượng và sự tin tưởng với khách hàng”

“ Tôi chưa có kinh nghiệm nhiều trong công việc nhưng với bằng marketing này của mình, tôi tin mình sẽ học hỏi một cách nhanh chóng”.

Đọc một hồi , cũng được vài người ân ý

Rồi cuối cùng , hẳn cũng chạm đến hồ sơ

“ Chấn nội trợ (^-^)! ”.

ẶC ! con mắt Phong lòi ra khi đọc dòng chữ chỉ vồn vẹn với 3 từ à không lại còn vẽ thêm cái mặt cười nữa chứ

Từ khi sinh ra tới giờ thì đây là lần đầu tiên hẳn tận mắt thấy được cái cách xin việc kiểu này đây

Cười trừ với cái kiểu trẻ con của hồ sơ đó, hần đặc lại xuống bàn, tay cầm sấp hồ sơ khác, thì độc nhiên, trong đầu lại rất thắc mắc muốn biết người sở hữu 3 chữ này là ai.

Lập tức Phong cầm cái đó lên lại, lật ngược ra phía trước.

Mở tấm bìa vàng phía bên ngoài ra

Điều đầu tiên đập vào mắt hần chính là tấm ảnh của một cô gái, trông cứ như vẫn còn đi học, khuôn mặt dễ thương, từ đôi mắt đến mũi rồi xuống miệng, mặc dù không phải là sắc nước, nhưng không hiểu sao chúng mang lại cảm giác đáng yêu cho hần

Đôi mắt to đen lay láy,, mái tóc đậm chất màu đen, xoã dài hai bên vai, gờn gợn

Chả hiểu nổi mình nữa, phụ nữ đẹp có phải lần đầu hần được gặp đâu, phải nói là thường xuyên gặp ấy chứ, nhưng không hiểu sao, nhìn cô gái này hần có một cảm giác kì lạ rất thích thú, không dời mắt được.

Ngắm nó một hồi lâu, hần bắt đầu lướt nhìn xuống những dòng chữ bên dưới

Ngay khoảng Kinh nghiệm làm việc: “ Đếm trên đầu ngón tay”. Lại một lần nữa hần bị sock khi thấy nó viết như vậy, hết “ Chấn nội trợ” giờ lại thêm cái câu kì dị này quả thật nó chán sống với hần rồi, Chợt lại ngược lên nhìn tấm ảnh đó lần nữa.

Càng lúc hần càng cảm thấy thích nhìn nó nhiều hơn nữa, bất ngờ Phong đưa tay . khẽ chạm vào tấm ảnh đó, lướt nhẹ theo gương mặt Nghi.

Thật là một cảm giác quen thuộc !

Sao đó tự nhiên hần càng bất ngờ hơn khi thấy dòng thông tin về nó.

Tốt nghiệp loại ưu, trong thời gian rất ngắn, nhưng sao trong học bạ lại mất đi một năm, sau đó mới trở lại học

Đúng là trí tò mò của Phong lại bị khơi dậy đọc lướt qua giờ đây hần mới để đến cái tên của cô gái này này toàn lo ngắm nàng không hèn chi

Từ bức hình đến tính cách qua cái kiểu xin việc quái dị, rồi đến cái tên, Phong bị cuốn hút một cách kì lạ.

Nhưng bây giờ đối với hần đây không phải là tình yêu, hay cảm giác thương nhớ gì cả, chỉ đơn giản Lưu Nhã Nghi, ở cô gái này có cái gì đó khiến hần không tài nào giải thích được.

Chợt Phong nhìn vào bức ảnh Nghi và mỉm cười

“Bạo miệng đấy, nhưng để xem cô làm được những gì, cô gắng chứng minh nhé .cô bé tôi không nhẹ tay đâu !”

Dứt lời , Phong đặc hồ sơ nó sang một bên, nơi mà những người đã được chọn lọc cho qua sần.

Nghĩa là NÓ ĐÃ CHÍNH THỨC ĐƯỢC NHẬN VÀO LÀM RỒI ĐÂY !

Sau khi đã quyết định chọn POP, Tuấn chuẩn bị mọi bản chi tiết về khoảng điều kiện hợp tác và thông tin về công ty đó nữa, cho gọn hết vào cái bìa hồ sơ lớn, sau đó cho người chuẩn bị xe và đi đến POP.

Quay lại với nhỏ thôi, ngoài trời cũng đã gần chiều rồi, nhưng Phương vẫn không hề ngừng nghỉ, vẫn cố hết sức mình vào công việc, thấy con bé này cũng siêng năng đấy chứ chợt nụ cười hiện trên gương mặt bà quản lí xuất hiện

Tiếng gần đến Phương, bà nói -

“ Cô có thể đến đây làm bắt đầu từ ngày mai, cả giờ hôm nay tôi cũng sẽ tính vào giờ chính cho cô, làm tốt lắm .”

Nghe bà quản lí nói vậy, nhỏ mừng rỡ, vui đến muốn nhảy tưng lên, thế là nhỏ được nhận rồi, sau đó bà bảo, hôm nay thử việc thế là đủ rồi nên cho nhỏ về sớm

Lại chạy nhào ôm bà một cái, nhỏ cuối đầu chào một cách lễ phép -

“ Cảm ơn dì nhiều lắm, cháu thật sự rất cần công việc này cảm ơn dì với tất cả lòng nhiệt tình đã giúp đỡ cháu ”

Đúng là con bé này dẻo miệng thiệt, nghe mà cũng chột mắt lòng, vỗ vào vai Phương, gương mặt bà quản lí nữa cười nữa giả nghiêm -

“ Cái con bé này, được rồi, về nghỉ sớm đi, mai nhớ phải quay lại làm đây ”

“ Vâng cháu biết rồi ạ, thưa dì cháu về !”

Chào thêm lần nữa, nhỏ dọn mọi đồ lau chùi cất vào chỗ cũ, rồi cả bao tay nữa, sau đó quay vào phòng giữ đồ của nhân viên, lấy chiếc túi của mình, rồi bước ra cửa về

Đang đi chột bà quản lí gọi lại, đưa cho nhỏ bộ đồng phục đón nhận từ tay bà, nhỏ cười tích mắt, cảm ơn liên tục, còn được thưởng cái cốc lên đầu vì cái tật hậu đậu, cả thứ cần thiết cho công việc cũng quên.

Cười hiền, Phương nhận lấy rồi bước ra về .

Ào Ào Ào

« Chà sao lại mưa rồi ! » - Ngược đầu lên nhìn những giọt mưa rơi lất phất trên mặt đường, nhỏ moi trong túi ra chiếc ô màu xanh của mình ra

Vừa ngay lúc đó, một chiếc xe hơi chạy đến trước bật thềm bên dưới và ngừng lại, người tài xế nhanh chóng bước ra khỏi xe, tay bung chiếc ô đen to lớn chạy vòng qua phía bên kia, mở cửa

Tuấn bước ra

Nhỏ bung dù

Một màu xanh ,,

Một màu đen sẫm

Người đứng phía trên

Người nhìn lên phía trước

Cô gái cầm chiếc ô xanh bước ngang qua Tuấn, phía bên phải đi thật vội, để kịp giờ rượt con nhỏ.

Cứ ngỡ họ sẽ thấy nhau, Chột Tuấn cuối đầu xuống, cài chiếc nút áo khoác bên ngoài của mình, Khoảnh khắc Phương bước qua, đôi mắt nhỏ hướng về phía trước mà tiếng, tấm lưng đen qua lớp áo của người tài xế đã che lấp hình ảnh người con trai đó. Người mà nhỏ đã yêu tha thiết và bây giờ vẫn vậy .

Chiếc ô xanh, một màu xanh âm trời, đã mang người nhỏ lướt ngang Tuấn, Người con gái đã khiến tên này giờ đây không còn là chính mình nữa.

Trái tim đã chết theo bóng nhỏ, yêu thương, linh hồn, cảm xúc, tất cả tất cả đều được người con gái tên Phương ấy mang theo, người mà Tuấn có lẽ suốt cuộc đời này cũng không quên được.

Cơn mưa trở trời này, đã vô tình mang đến cơ hội cho cả hai , nhưng lại thoáng đi trong tích tắc, chỉ còn để lại cảm giác nhớ nhung

Khi Phương vừa đi khuất bóng sau cánh cổng phía trước.

Chột trong lòng không hiểu sau, Tuấn xoay người lại chỉ vừa kịp thấy màu xanh của chiếc ô nhưng thấp thoáng lại biến mất đi

Trong chớp mắt

Có lẽ do mình suy nghĩ quá nhiều, rồi Tuấn cũng xoay lưng lại bước vào trong.

Khoảnh khắc ấy liệu có còn lặp lại nữa không, liệu họ có nắm bắt được, hay lại vô tình lướt qua nhau như một làn gió.

Sau một ngày phải ngồi , không lại đứng, cái lưng của nhỏ như muốn gãy làm hai, toàn thân tê chết đi được, mệt .đau nhưng gương mặt nhỏ lại không vậy, nụ cười tươi tắn, tay cầm chiếc ô, tay cầm chiếc túi giấy vàng

sâm .bên trong là một cái bánh kem nho nhỏ , trên đường đến trường Chấn Vũ, Phương đã ghé lại tiệm bánh HASU để mua cho con một chiếc bánh, dù những loại bánh này không rẻ, nhưng với Phương, chỉ cần thấy nụ cười thiên thần đáng yêu trên gương mặt Chấn Vũ hiện lên, nhỏ sẽ làm tất cả để khiến con luôn cười mỗi ngày.

Bước từng bước một đến trường vừa nhấp nhô chiếc ô xanh

Thấy mẹ, Chấn Vũ mừng khôn siết, chạy ào ra dù bên ngoài trời đang lấm tấm những giọt mưa Gương mặt chợt mừng lên rồi lại trở nên mếu máo -

“ Mẹ mẹ ơi Chấn Vũ nhớ mẹ lắm hu hu .hu ”

Hình ảnh con dang hai tay, chạy xòa vào lòng nhỏ, chợt tim Phương nhói lại chuyển cái túi đồ sang tay cầm dù, Phương ôm nhẹ Chấn Vũ vào lòng mà nghẹn ngào nói

“ Chấn Vũ ngoan của mẹ, mẹ cũng rất nhớ con mẹ thương con nhiều lắm ”

Gương mặt chợt ứa đi vì giọt nước mắt phút chót trong tim nhỏ , hình ảnh Tuấn lại hiện về, nhỏ không biết, mình đang khóc cho cái gì nữa. Là cuộc đời, là con tim hay là do đứa con bé bỏng của mình

Chợt thấy, tại sao mình lại tệ đến thế, Chấn Vũ đã mất đi rất nhiều thứ một tình thương, một vòng tay ấm, một giọng cười, giọng nói cái ôm cái hôn của một người cha.

Siết con vào lòng, Phương nức từng tiếng nhỏ, để Chấn Vũ không nghe thấy được.

Thầm cảm ơn ông trời đã mang cơn mưa đến để dù nhỏ có rơi có khóc thì con cũng không hay biết .

Nhanh tay kết thúc cái cảm giác đau khổ của mình, nhỏ cố lấy lại nụ cười, sau đó bế con vào ngay chỗ có thể trú mưa, nâng chiếc túi lên lưng lay trước gương mặt hờ hững của thiên thần nhỏ

Nhìn cái hình chiếc bánh bên ngoài vỏ, Chấn Vũ, mắt tròn to, nay còn sáng long lanh hơn, chụp lấy từ tay mẹ mình, giọng non nớt vui ráo rít -

“ HA.A A A Mẹ mua cho Chấn Vũ sao bánh gatô bánh gato hoan hô mẹ mẹ là số một ”

Cười nức lên từng tiếng, nhìn con vui đến mức đỏ cả mặt, nhỏ đưa tay xoa đầu con không tỏ ra điều gì, nhưng đôi mắt chợt buồn đi .-

Ngồi nhìn con nhâm nhi với cái bánh, nụ cười mím hiện lên gương mặt nhỏ, thấp thoáng thấy mọi đứa trẻ đều tay trong tay với ba lần mẹ ra về Nhìn con, cảm giác đau lại quán vào tấm thân mềm yếu của người con gái này .

Ngoài trời vẫn mưa, không khí đã bắt đầu lạnh, nhanh chóng cởi chiếc áo khoác của mình ra, Phương choàng vô người Chấn Vũ

Cười phì với gương mặt mèo nhem của Chấn Vũ. Nhỏ dới tay sang , lau nhẹ trên mép môi con mình

[“ Đây gốc em ăn mà dính cả lên môi kìa ”

Lau lau bằng cái lưỡi mình, chợt

“ Á anh làm cái gì vậy mọi người nhìn kìa ”

“ Mặc họ”

Nụ hôn ấy lại được trao vào làn môi ấm áp]

Mãi mê ăn, đột nhiên Chấn Vũ ngược lên, thoáng là lạ hông hiểu vì sao

Nhón người trên ghế, với tay qua, lao đi cái ướt ướt trên gương mặt mẹ mình, giọng trong veo hỏi -

“ Mẹ ơi ! Mưa rơi trên mặt rồi kìa .”

Giật mình vì hành động của con, nhỏ đã quay về với hiện tại cười bù để trừ đi vẻ tò mò của Chấn Vũ -

“ Ủ,, .mẹ giỏi chứ mẹ cũng làm mưa được như ông trời đấy .”

Mở tròn mắt ra .-

“ Thật sao ! Mẹ con giỏi quá !”

Cười hí hửng lên hai mẹ con cùng nhau cười, cùng nhau đợi mưa tạnh cùng nhau chét kem lên mặt nữa.

Thấp thoáng đâu đó, ít ra cảm giác hạnh phúc của một mái ấm không hoàn chỉnh cũng hiện lên.

Sau khi, đã bàn thảo xong với phía POP, Tuấn về lại căn nhà của mình, mặc dù tên này đã từng đập vỡ tất cả những đồ vật trong này, nhưng lại không tài nào vứt bỏ được nó, cái nơi mà đêm nào “ Em cũng nào cạnh tôi, làn da .mái tóc cả mùi hương của em tại sao lại đối xử với tôi như thế tại sao em lại rời bỏ tôi Trịnh Vy Phương em có thể cho tôi biết vì sao không ”

Hôm nay cũng không ngoại lệ, chìm thân vào dòng rượu, Tuấn mới có thể ngã lưng xuống mà ngủ

Đôi mắt nhắm đi, chợt hàng nước mắt rơi từ hai bên miệng không ngừng gọi tên nhỏ cho đến khi nào không thể gọi nữa thì mới thôi

Ban ngày là con người lạnh lùng, đêm về lại đổi thành một người khác Không phải nói vì rượu Tuấn mới không kiềm chế cảm xúc của mình được.

Con tim Tuấn tan vỡ, cứ ngỡ sẽ ngập chết sẽ vĩnh viễn không còn đập lại được nữa

Hận đời, hận người con gái đó tên này đã biến cuộc đời mình không khác gì món đồ chơi, mặc cho không có cảm xúc, mặc cho dù biết điều đó là ngu ngốc, là nông cạn Tuấn mặc tất cả

Và cứ thế càng lúc càng bước vào con đường sai lầm của mình.

Tại ngôi biệt thự có cánh cổng trắng phía ngoài .

“ hum hum hóm hum .hùm ”

Miệng không ngừng tạo ra những tiếng nhạc nghe thật ấm áp, tay xoa lên đầu con như là điều hăng đêm Nghi vẫn thường làm , dỗ dành ru Nhất Long ngủ

Gương mặt tròn, đôi má đỏ hồng, nhẹ tay sờ lên từng chi tiết trên mặt con nói ra giọng rất nhỏ

“ Nhất Long có đôi mắt rất giống anh, cả cái trán cũng vậy đôi chân mày hay châu lại lúc ngủ hàng mi cong dài chiếc mũi cái miệng

Đều y hệt anh, Phong à “

Vuốt lên mái tóc Nhất Long nó nhìn con chìm sâu vào giấc ngủ, gương mặt ngây thơ, đáng yêu này

“ Nhất Long rất ngoan, chưa bao giờ làm em buồn cả lại còn được cô giáo khen tặng bé ngoan nữa anh ”

Đột nhiên đôi mắt Nghi chợt đỏ, dòng nước mắt lại rơi ra

[“ Mẹ ơi, ba là gì hả mẹ ? tại sao mấy đứa bạn con mỗi lần về, đều gọi thế cả chỉ có con là gọi ông ngoại hà ”

Tim đau nhói, nhìn đôi mắt ngây thơ, câu hỏi thoát ra từ miệng Nhất Long nghe sao nhẹ nhàng thế, nhưng nó lại rất nặng trong tim Nghi. Biết trả lời với con sao đây

Chính mẹ cũng không biết được khi nào ba con sẽ về, chính mẹ cũng ngày đêm mong chờ điều đó, chính mẹ cũng đã từng nghĩ sẽ có ngày con sẽ hỏi mẹ như vậy nhưng mẹ biết trả lời ra sao để con hiểu Nhất Long mẹ xin lỗi con]

Bàn tay vẫn mơn mọt trên mái tóc của con, nó chợt thấy lòng chặn lại nhìn con âu yếm tự nói -

“ Nhất Long

Hôm nay mẹ lại nhớ đến ba con Con có biết điều này không

Trái tim của mẹ mẹ đang đau lắm

Nhưng mà mẹ không hối hận chút nào mặc dù đau lắm, mẹ đau đến tức chết người nhưng mẹ không hối hận Tại vì mẹ đã yêu ba con .”

Nụ cười mỉm cũng thấm trọn giọt nước mắt trên gương mặt Nghi

Cuối nhẹ xuống , hôn vào trán con, đêm nay .có lẽ nó sẽ thức trọn để ngắm nhìn đứa con thơ của mình chìm vào giấc ngủ.

Màn đêm bao lấy cả bầu trời tại một nơi nào đó, cả hai người con gái phải khóc vì thương con, thương cho cuộc đời của chính mình Một người con trai cả trong mơ vẫn gọi tên người nào đó.

Giấc ngủ chợt thất tỉnh đi bởi hình ảnh đó lại hiện về

Đêm nay, không một ai ngủ được cho đến khi nào họ mới có thể yên giấc đây, sự bướng bỉnh, sự tàn nhẫn, sự nhu nhược, sự vô tâm tất cả tất cả vẫn cứ ôm chặt lấy những con người đó.

Cứ mãi lặng lẽ cướp đi niềm vui, rồi lại âm thầm mang cái ước, cái ảm trên gương mặt mỗi người vì sao lại nhẫn tâm đến thế

Hôm nay Nhất Long được Nghi đưa đến trường, cái bàn tay sao lại nhỏ thế, khiến nó cảm thấy, nếu không nắm chặt, thì bất cứ lúc nào, bàn tay đó cũng có thể biến khỏi vòng tay của mình. Không khí thật mát lạnh, từng bước từng bước, nụ cười, cái đung đưa, cả hai mẹ con vẫn tung bước như ngày nào

Hôn vào trán con, đưa tay ve vẩy, rồi Nghi cũng quay về, cột chiếc tạp dề vô thân, vừa định xắn tai áo lên chợt

Reng reng reng

Nó vội vã chạy đến nhất phone lên -

“ Alô”

“ ”

“ THẬT SAO !”

Hai tay bịch lấy miệng mình, nó vui réo rít lên, cuối cùng nó cũng được nhận vào B-SNO làm rồi, thế là từ nay không vẫn phải buồn, phải chán vì cứ ở nào suốt thế này nữa.

Tháo mọi thứ nội trợ trên người mình một cách nhanh không thể tả, bay vèo vào phòng, chải lại ámi tóc đen mượt, thay bộ đồ công sở mà từ lâu nó đã thầm mong được mặc mà không có dịp.

Sauk hi đã hoàn chỉnh mọi mặt, với tay lấy chiếc giỏ sách của mình, nó tiếng thẳng đến nơi đang kêu gọi tên nó

Cũng vào hôm nay, Phương chính thức làm việc tại POP, không khác gì ngày hôm qua, nhỏ đưa Chấn Vũ đến trường, sau đó đi thẳng tới POP luôn,

Vừa bước vào, nhỏ thấy bà quản lí, liền khum đầu cuối chào một cách lễ phép, sau đó chạy vào phòng, thay bộ đồ lao công ra, bới ái tóc mình lên, xắn cả tay áo, đeo găng tay vào, hình vào chiếc gương xinh xinh của mình, mỉm cười một cái thật tươi -

“ CỔ LÊN ”

Nguồn năng lượng cứ như bộc phát ra, nhỏ hôm nay rất hăng, nhanh nhẹn trong mọi việc, lau cả hàng lan, sau đó lại là từng khung tranh, đến những bình hoa, chiếc bàn làm việc của các nhân viên

Xịt .xịt lau lau

“ Vậy sao, được rồi tôi sẽ đến ”

Cạch

Píp píp píp

Tút tut tut

“ Vâng thưa, giám đốc ”

“ Chuẩn bị xe cho tôi, năm phút sau tôi sẽ xuống.”

“ Vâng ”

Thu xếp những thứ liên quan đến cơ cấu, và dữ liệu thông tin liên quan về POP, Tuấn hôm nay sẽ lại đến đó

Chạy trong làn gió, cứ thay phiên nhau lướt qua mặt Tuấn

Kéttt

Đến nơi, tên này bước xuống xe, tự động có người lại nhận chìa khóa và chạy xe vào trong bãi

Bước từng bước lên bậc thềm

XXXX cẠCH

Cánh cửa kiến tự động kéo ra Tuấn tiếng vào

Đi đến thang máy, ấn số, rồi dứt tay vào túi quần

1

2.

3

(4)/ .Boong !

XOẠTTTTT

Đi vòng theo dãy hàng lan đó, để vào phòng họp của công ty,

Nhỏ từ phía đầu kia, cũng đang đi ngược về theo phía Tuấn

Cứ thế cả hai càng lúc càng gần

Phương có chạm mặt Tuấn không, mọi chuyện sẽ như thế àno,

Còn Nghi, sau khi chính thức vào đó làm, liệu nó có sock khi biết giám đốc B-SNO là Phong không

Để biết những khúc dở khóc dở cười của cuộc tái ngộ các bạn hãy đón xem tập tiếp theo nhé

Cám ơn mọi người đã nhiệt tình ủng hộ KY.

Có Chết Anh Vẫn Sẽ Không Buôn Tay !

Bước đi, tay cầm sấp hồ sơ, đưa lên nhìn lướt lướt, từ phía đối diện, Phương đang đẩy cái xe đựng dụng cụ lao chùi, nụ cười nở trên môi nhỏ, vì trong đầu lúc này chỉ nghĩ

Chợt ngược lên nhìn

Tuấn vẫn ung dung vừa bước vừa nhìn xuống cái vật trên tay mình

Người nhỏ như đứng tim đôi mắt trở nên hoảng loạn, toàn thân không hề di chuyển được run .bần bật

Khóe mắt chợt ướt đi, sự sợ hãi trong lòng Phương trỗi dậy, tất tốc quay lưng lại, đẩy cái xe đó đi càng nhanh càng tốt

Xoạt xoạt

Nhỏ vừa quẹo mắt góc tên này ngược lên nhìn, tay vẫn vẩy vẩy cái hồ sơ đó, một tay cho vào túi quần.tiếng vào cánh cửa đang dần hiện gần trước mắt

Cạch

Bpp Cạch

Tuấn đã vào trên trong, dần dần nhỏ mới lộ đầu ra khỏi khố tường phía sau ngời thụt người xuống, tay ôm chặt ngực lại con tim nhỏ đập mạnh đến nỗi cứ ngỡ nó sẽ nhảy ào ra mất

Ý chí mạnh mẽ lúc này đâu, phút chốc bỗng mất đi, tựa sát vào tường gương mặt thoáng đỏ lên vì bao nhiêu máu chắc có lẽ đã dồn hết lên não nhỏ

Mãi lo suy nghĩ vì sao tên này lại có mặt ở đây, mà không để ý đến bà quản lí đang bước gần đến mình -

“ Này, sao lại ngồi đây, không mau làm việc ?”

Giật bắn người bởi lời nói của bà, nhỏ ngược lên, hoàn hồn trở lại, đưa tay quệt đi giọt nước mắt sắp rơi xuống, đứng nhanh dậy, cuối đầu nhận lỗi -

“ Xin lỗi xin lỗi dì cháu làm ngay ”

Vội vã chạm vào cái xe rồi đẩy đi, nhưng hình như tâm nhỏ không còn tại nơi này nữa

Thế là từ khi gặp Tuấn Phương như người mất hồn, dù cho tay không ngừng lau, nhưng ánh mắt cứ như bị thôi miên vậy, về mặt chợt khờ đi Đến nỗi, xô nước để ngay giữa lối đi

Từ xa có hai cô nhân viên của công ty đi đến, mãi lo nói chuyện với nhau mà không để ý đến xô nước trước mặt

Bộp tách z.z.z.z

Nước trào lên cả khắp lối đi hoảng hốt không biết mình vừa đá trúng cái gì nhìn xuống thì tá hỏa lên, -

“ Trời ơi ! đôi giày mới mua của tôi ”

Đầu vẫn chưa tỉnh, cứ vòng vòng hình ảnh ban nãy của tên đó, chợt nghe tiếng hét lên của cô nhân viên, nhỏ giật mình, xoay người ra

Tất tốc, bay đến chỗ cô gái đó, khum đầu xuống xin lỗi -

“ Xin lỗi .thật tình xin lỗi cô ” Sự tức giận trong lòng cô gái bị ướm đôi giày chưa hạ quả, nạt nhỏ lại -

“ CÔ LÀM VIỆC CÁI KIỂU GÌ VẬY HẢ, CÓ BIẾT NÓ ĐÁNG GIÁ BAO NHIÊU KHÔNG ”

Nhỏ cảm thấy sợ với cái tiếng la thất thanh này, Quê ư ?

Không , không phải vì chuyện đó, cái nhỏ lo là sẽ mất công việc này, và lại đây quả thực là lỗi của nhỏ khuy gối, ngồi chồm xuống trước mặt cô gái kia, rút chiếc khăn trong người mình ra, lau đi vết ướm và bắn trên đôi giày đó

Hành động này càng khiến cô nàng kia phấp lối hơn, bất ngờ nhất chân lên một cái thật mạnh, làm nhỏ mất đã ngã ngửa ra phía sau, đổ thẳng trên nền sàn ẩm ướt xong rồi, cả bộ quần áo trên người nhỏ ướt không khác gì chuột lột

Cô gái đi bên cạnh cô nhân viên vừa có hành động đáng khinh, dơ tay che miệng cười khúc khích .

Hất tóc ra sau, liếc nhỏ một cái .-

“ CHướng mắt, đi thôi ”

Sau khi đối xử với nhỏ như vậy, hai người đó bỏ đi, thấp thoáng vẫn còn nghe tiếng chửi rủa từ xa của cô gái đó

Giờ đây, còn tâm trí đâu mà hờn với mấy những hành động ban nãy, nhỏ chẳng thêm buồn mà nghĩ gì đến nó cả, ngồi dậy, , đúng thật, quần áo ướt cả rồi, lại còn bị bắn nữa .tiếng gần đến cái xe, nhỏ cầm ra vài ba cái khăn to , và khô. Rồi lại khum xuống, lau đi từng vũng nước vương vãi trên nền nhà

Mất vài phút sau, cuối cùng Phương cũng dọn sạch chỗ đó, đưa tay quệt những giọt mồ hôi trên trán mình, nhỏ thở phào nhẹ nhõm vì cô gái đó không làm lớn chuyện.

Trong lòng còn thầm cảm ơn nữa chứ, cất gọn hết đồ đạc lại, đẩy cái xe đó về chỗ cũ, đi dọc theo hành lan với bộ dạng thăm không tả, mặt mày chốc lấm lem bởi bàn tay chạm trực tiếp xuống nền mà lau, sau đó lại

vuốt đi cái mệt cái mỏi trên gương mặt mình, nên nhỏ đã vô tình để lại vết đen đen của bụi lên trên mặt, đi mà người cứ thần thờ ra đầu thì cứ cúi gằm xuống, đến nỗi

Bộp

Bịch

CHợt tỉnh mộng, nhỏ thấy mình đã va phải ai đó, còn làm người ta rớt đồ nữa, lập tức chưa kịp nhìn người đó là ai, nhỏ khum người xuống, nhặt những cái bìa màu vàng đó lên về mặt cũng nhăn tít lại

Vội vả nhặt hết lên, rồi rít xin lỗi -

“ Xin lỗi, xin lỗi tôi thật vô ý đây cái này của .”

Tay nâng cả đóng bìa vàng đó, đầu ngược dậy

!

Không tin vào mắt mình người người đứng trước mặt nhỏ đây

Đôi mắt kinh ngạc, đến hoảng rồi lại ươn ướt đi

Từ lúc đụng phải người đối diện, Tuấn mới thôi nhìn cái diện thoải của mình, ngược xuống xem .mình va vào ai

Hơi thở , trái tim như ngừng đập lại, khi giờ đây, ập vào mắt Tuấn là nhỏ

Là nhỏ sao có phải là thật không

Cái cảm giác chết đứng này, khiến Tuấn không bật lên được tiếng nói của mình, chỉ trơ ra mà nhìn nhỏ

Cả hai bất động không một ai cất tiếng nói gì cả, chỉ nhìn nhau mà thôi

Chợt nhỏ lảng ánh mắt của Tuấn, quay đầu lại chạy thật nhanh nhanh nhất có thể

Bất giác khi Phương xoay người.bỏ đi Tuấn mới hoàn hồn phóng theo sau

Cộc cộc cộc cộc

Nhỏ quẹo hết góc này, Tuấn cứ thế mà bám theo phía sau

Khoảng cách cả hai càng lúc càng được rút gọn bởi đôi chân dài của tên này

Giờ đây. Tuấn mới thốt ra được lời

“ TRỊNH VỸ PHƯƠNG ”

“ TRỊNH VỸ PHƯƠNG EM ĐỨNG LẠI ”

Không để những câu đó lọt vào tai mình, nhỏ chỉ cầm đầu mà chạy nhỏ không muốn đối diện với Tuấn nhỏ không muốn

Bp

Chộp kịp cổ tay nhỏ, Tuấn kéo mạnh lại, khiến nhỏ đang chạy, chợt bị giực ngược ra sau rồi cả tay kia cũng bị tên này giữ trong bàn tay rắn thép đó

Thoát không được rồi lúc này người nhỏ nóng hừng hực, rồi tung cả đầu , ngay cả ánh mắt Tuấn nhỏ cũng không nhìn, miệng cũng không mở, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất thôi .

Không thể tin được điều đang xảy ra với mình tên này không nằm mơ chứ. nhỏ đang ở trước mắt mình đây sao rất rất gần

Nhịp tim, hơi thở cả cái cảm giác chạm vào làn da nhỏ .đang sống dậy trong cơ thể của Tuấn.

Thấy được vẻ hoảng loạn trong đôi mắt nhỏ, chợt tim Tuấn nhói lên dù rất muốn ôm nhỏ vào trong vòng tay mình, dù rất muốn ngay tại đây, trao nhỏ những nụ hôn mãnh liệt, dù muốn được cảm nhận mùi hương trên cơ thể nhỏ,

Nhưng chợt hình ảnh, lần cuối cùng nhỏ trao mình .chỉ vồn vện với ba từ, cứ thế mà bỏ ra đi không cho Tuấn lấy một hi vọng

Lạnh lùng lên tiếng - “ Tại sao phải chạy trốn ? ”

Không biết phải làm sao để đối diện với Tuấn, thật chất nhỏ chỉ muốn xòa vào lòng tên này nhưng những lời Chi đã từng nói lại hiện ra không đúng lúc

[“ Đừng cản đường anh ấy cô chỉ là một đống rác thôi ”]

Đau đến chết được, con tim tan nát bởi những lời đó cố giựt mạnh tay mình ra khỏi cái hơi ấm từ bàn tay đó

Cố nuốt đi những giọt nước mắt vào trong lòng, gương mặt phút chốc cũng thay đổi , vô cảm, lạnh lùng đến tàn nhẫn đi -

“ Ai ai chạy trốn đâu ”

Tức lên với thái độ thờ ơ của nhỏ, Tuấn nổi giận -

“ CÔ KHÔNG NGHE THẤY TÔI GỌI SAO ”

Tim muốn giật bắng ra vì tiếng nặc bất ngờ của Tuấn., điên lên .-

“ KHÔNG NGHE KHÔNG NGHE THẤY GÌ HẾT ” (xài gậy ông đập lưng ông !)

Cơn giận vẫn chưa hạ xuống, nhưng giọng điệu thì không còn ra vẻ nặc nộ nhỏ nữa .-

“ Tại sao lại .cô ở đây làm gì ”

Bực mình với câu hỏi vớ vẩn của Tuấn, lần này lại tới phiên nhỏ lên cơn lại -

“ CÒN LÀM GÌ NỮA .DIỄN NHIÊN LÀ LÀM VIỆC ”

Đôi mắt Phương trở nên rất giận dữ bao nhiêu cái tức từ đủ thứ chuyện đã gặp chợt bùng nổ ra

Cái vẻ mặt khi giận của Phương, quả thật không hề thay đổi càng làm nó chỉ càng khiến nhỏ trở nên đáng yêu hơn

Phút chốc không kiềm chế được hành động của mình, Tuấn, đưa tay vịn chắc đôi vai mỏng manh của nhỏ lại đẩy sát vào tường nghiêng đầu xuống hôn thật bạo liệt .

Đôi môi ấy cứ ngỡ đã không còn bất kì cảm giác nào, chợt lại trở nên thật ấm áp, cứ quấy lấy làn môi nhỏ, hai tay Phương gồng thật mạnh, đẩy người Tuấn ra nhưng sự nhớ thương trong lòng Tuấn thật sự rất mãnh liệt, càng như thế, đôi tay Tuấn càng ôm chặt, đẩy sát người nhỏ vào hơn

Dùng lưỡi mình, tách môi nhỏ ra, trao những cảm giác bấy lâu bị chôn vùi, lưỡi không ngừng va chạm vào bên trong nhỏ

Cứ thế mà Tuấn ôm Phương một cách nồng nàn, hôn Phương một cách mãnh liệt

Đôi mắt nhỏ vẫn không nhắm mở to ra

CHợt .cứ mãi say với nụ hôn .Tuấn bắt giác cảm nhận được vị mặt phút chốc buồn người nhỏ tim bỗng nhói khi thấy gương mặt Phương đầm đìa nước mắt

Nhỏ vẫn không ngừng khóc, gương mặt nhăn đi vì nước mắt cứ liên tục trào ra người trở nên run bần bật

Tuấn nói trong đau khổ , nhưng lại che giấu đi bằng vẻ lạnh lùng của mình .-

“ Xem ra cô không được vui khi gặp lại tôi có phải không .?”

Phương không trả lời chỉ đưa tay che mặt lại, rút người sát vào tường hơn

“ Đã vậy ”- không nói thêm lời nào sau hai từ đó nữa, Tuấn xoay người bỏ đi gương mặt chợt tái đi vì nước mắt, nhưng nhỏ không hề thấy được vì nó đã được giấu sau tấm lưng rộng rộng ấy.

Vì sao những lời nói ấy không tài nào thoát ra khỏi miệng nhỏ, chỉ biết ngồi thụp xuống mà nhìn người con trai đó bước đi.

Đôi vai run rẩy, bàn tay siết chặt lại, ép sát vào con tim úp đầu xuống gối, nhỏ ôm sát gương mặt mình mà khóc

Sau khi đã đi dần, quẹo sang một dãy hành lan khác

RẦM

Tuấn đá mạnh vào cái máy bán nước đâm tay vào tường. Gân nổi hết cả lên, máu dồn nhanh lên não, cứ như tên này sắp nổi điên lên vậy. Mọi thứ trước mắt đều muốn đập tung phá vỡ hết cũng chưa chắc gì hạ được thân nhiệt trong người Tuấn lúc này.

Tựa đầu vào tường rồi ngồi dần xuống chiếc ghế ngay hành lan. Đầu cúi xuống hai lòng bàn tay mình

Mọi thứ trở nên không kiểm soát được

Nghĩ một hồi

Sự thức tỉnh trong người con trai này đột ngột sống dậy, nhào người, chạy nhanh về hướng ban nãy .thật nhanh thật nhanh để kịp giữ nhỏ lại

Hộc hộc hộc

Mồ hôi đổ đầy trên gương mặt Tuấn, chóng tay vào thành tường khu đó nhưng hình dáng nhỏ lại một lần nữa biến mất đi

Hoảng loạn Tuấn chạy, tìm khắp cả cái công ty này. Chạy mãi chạy mãi mà vẫn không kiếm được nhỏ

Ào ra khỏi cửa công ty ngó đông ngó tây lao vào dòng người trên phố

Đầu như muốn nổ tung khi hình ảnh nhỏ chợt thoáng ra nay lại biến mất đi

Từ đâu trên chuyến xe xích đu nhỏ bước lên như người mất hồn

“ PHƯƠNG ”

Bất giác xoay đầu lại, Tuấn đã từ lúc nào đuổi theo nhỏ tất tốc Phương bước thật nhanh vào

Kết

bp bpp bp

Bánh xe bắt đầu chuyển động Tuấn vẫn chạy theo phía sau

“ PHƯƠNG PHƯƠNG .EM ĐỪNG ĐI ”

Miệng không ngừng gọi tên nhỏ. Phương ngồi bên trong, gương mặt không ngừng rơi nước mắt, nhỏ muốn khóc thật to lên, nước mắt nức nở ra, nhưng đôi tay không ngừng bầu chặt vào thanh vịn phía trên của xe buýt, gồng thật chặt lại, cố né những điều đó vào trong lòng

Càng lúc, chiếc xe đó càng nhanh nhưng Tuấn vẫn không ngừng đuổi theo nhỏ Gương mặt đỏ ngất đi, vì bao nhiêu hơi, bao nhiêu sức, tên này đã dồn ra hết

“ Đừng đừng đừng .đi i ”

Cuối cùng cuối cùng vẫn không đuổi kịp người con gái đó càng lúc càng xa mất dần đi chiếc bóng ấy

CÁCH

“ Xin chào , tôi có thể giúp gì được cho cô ”

Nó nở nụ cười tươi, đọc tên mình lên sau khi kiểm tra, đúng là Lưu Nhã Nghi có cuộc phỏng vấn sơ vào hôm nay, cô tiếp tân đã hướng dẫn chỉ đường cho nó vào.

Gật đầu cảm ơn, Nghi hăng hái tay ôm chiếc túi, tung tăng bước vào lối cô gái kia mới chỉ.

Bước vào căn phòng, trước mặt nó đây là ba người đang trông rất nghiêm nghị, trên tay họ là những sấp giấy gì đó, một người chột lên tiếng -

“ Mời cô ngồi ”

Nó nhè nhẹ tiếng lại chiếc ghế phía trước mình, ngồi xuống

Họ bắt đầu nói -

“ Theo như quy định của công ty, cô đã được chính thức nhận vào làm, thật ra cuộc trò chuyện lần này cũng không có gì quan trọng cả, nên cô hãy thả lỏng người đừng hồi hộp.”

Hình như câu nói của người đàn ông này không ăn khớp với khuôn mặt nó lúc này chút nào.

Nở nụ cười toe tét, đưa đôi mắt tròn xoe ra nhìn họ, phút chốc đập đập hai tay vào đùi mình, bình thản nói .-

“ Các vị cứ tự nhiên, không cần khách sáo, câu nào cũng được cả ”

Đó người với cái vẻ quá tự nhiên của Nghi, ba người đó sock mà không nói được tiếng nào

Ừm hừmmmmmm, giọng lại, người ngồi giữa lên tiếng -

“ Theo trong hồ sơ, cô đã đề lí do cô xin vào đây là do ”

“ Chán nội trợ!”

CHưa đợi ông ta nói hết nó đã nhảy vào hòng rồi

Đúng là không xem ai ra gì mà, ông ta có phần nhăn mặt đi vì thái độ vô tư đến vô số tội của nó gán nhện,,ông hỏi tiếp .-

“ Còn về khoảng kinh nghiệm: thì cô viết ”

“ Đếm trên đầu ngón tay ạ .”- đốp mỏ trên tập hai.

Người phụ nữ ngồi ngoài cùng, chột thấy vẻ mặt ngổ không tả của đồng nghiệp mình khi bị chơi tay trên, cô chột che miệng cười tủm tỉm

Quê độ, gương mặt thoáng đỏ lên .nhưng chột hình như nghĩa ra được cái gì đó. Nụ cười nham hiểm hiện lên thấy rõ ra -

“ Cô có thể cho biết tình hình hiện nay, và những kết hoạt, những bước đi của chi nhánh chính của SNO không, nếu đã vào được đây ít nhất những điều đó cô cũng biết sơ sơ nhỉ?”

Nó cũng có thuộc loại vừa gì đâu, mặc dù chữ bí hiện thù lù lên gương mặt nó, nhưng vẫn ngược thẳng đầu lên .hút một hơi rồi -

“ Kết hoạch của SNO là kết hoạch bây giờ đang thực hiện đây, tình hình thì không xa, trước mặt đã hiện rõ, bước đi thì .uhm .m chỉ cần 25 phút là ta có thể đến được chi nhánh chính thôi . Phải không hi hi hi ”

Giả bộ mặt ngu hết cỡ, sao mà nó trả lời huề vốn thế không biết,

Há hốc mồm ra, ông như muốn bật ngựa bởi nhưng câu trả lời đó của nó

Nó lặc đề một cách thăm thưng,

Cô đồng nghiệp ngồi im từ lúc nãy chột nghe nó nói thể liên nhện không nổi, bật cười ha hả lên, khiến cho sự tôn nghiêm của người đàn ông ngồi giữa , phút chốc bị bay thành mây khói .

.Cũng tại nơi đó tầng thứ 5

“ HA HA HA Cô bé này ”- Phong ôm bụng cười khi chứng kiến cảnh người đàn ông đó bị nó ột đổ rồi nín hòng luôn.

Đúng vậy, hần đang theo dõi cuộc nói chuyện giữa họ và nó, chỉ qua chiếc laptop trên bàn mình.

Chà, nhìn qua ảnh thì thật sự không thể tưởng tượng được hết vẻ biểu cảm đáng yêu trên gương mặt Nghi. Dù đang bị dồn vào ngõ cụt, nhưng nó vẫn gắng kiếm lối để thoát ra .

Người đàn ông ngồi phía bên ngoài ngược với cô vừa cười kia, giọng cũng lạnh tanh, lên tiếng cứu thay cho đồng nghiệp mình -

“ Hãy nói cho tôi nghe cô giỏi về mặt nào nhất ”

Nghiêm nghiêm cái đầu sang một bên, đây không phải câu hỏi khó, nhưng sao ông ta hỏi có vẻ chung chung quá thật không biết nói cái nào trước nhỉ ngổ mặt ra một hồi, nó cũng tươi tỉnh mà trả lời lại -

“ Tất nhiên là mua hàng trên mạng rồi.”

Ba dấu hỏi to đùng, cô gái kia cũng không loại trừ, thật sự họ không hiểu nó đang nói gì nữa -

“ Hả?? mua hàng trên mạng ?”

Gật đồng chắc cú một cái, nó búng tay cái chóc, gương mặt dễ thương không tả hiện ra, đôi mắt như sáng đầy sao lên vậy

“ Đúng vậy, mỗi khi có đợt mỹ phẩm hay quần áo vừa up lên thì tôi là người mua trước tiên đấy chưa kể muốn thành công ta phải may phục trước ”

“ Ủ ừ rồi sao nữa ”- chăm chú nghe

“ Sau đó phải tạo trước một tài khoản riêng ình trên mạng ” Chăm chú nói tiếp .

“ ừ ừ ”- tập hai.

“ Xong xui, chỉ cần nhấp vào kí hiệu vỏ sách, rồi chờ đến khi vừa hiện hàng mẫu lên, ngay sao đó 3 giây, lập tức phải nhấn vào sản phẩm đó, sau đó nối bước tiếp theo mà thanh toán hàng qua mạng ”

“ Vậy vậy sao .có cần phải là thành viên mới được ưu tiên vào đó không ”- Vẫn chăm chú nghe và đặc câu hỏi

“ No no no ”- ngón tay cứ thế mà lắc theo tiếng “no” của nó .-

“ Chỉ cần có tài khoản bên Lady’ shop, thì không cần phải đăng kí thành viên gì cả .”- Nháy mắt một cái nữa (má ơi! chưa thấy ai đi phỏng vấn như nó)

“ Umm.mmmm hừm, cô Kim , xin hãy tập trung vào công việc ”

Giật mình bởi lời nhắc nhở của người đàn ông ngồi giữa, cô ta mới hoàn hồn TRời ! thì ra này giờ người ngồi nghe chăm chú là người phụ nữ ngồi ngoài bìa

Phút chốc mặt nó cũng ngu ra vì hình như mình đi lạc đường thấy rõ gãi đầu cười trừ.

Bỏ tay với nó, trong ba người chỉ có cô Kim là nhìn nó tùm tùm cười còn hai người kia thì mặt mải như khi ăn phải ớt, nhăn lên nhăn xuống

“ Vậy ngoài việc này cô còn giỏi về mặt nào, ý tôi là về chuyên môn của cô đấy ”

Để tránh bị nó chơi thêm vỏ nặng, lần này người đàn ông đó đã đưa ra câu hỏi khá rõ ràng gương mặt Nghi không hề biến sắc, miệng cứ liên tục nhe răng ra mà cười .-

“ Nói chơi chứ .tôi biết chết liền (Ặc !) , phải làm thử mới biết giỏi về cái nào chứ đúng không !”- tay cũng vẩy vẩy theo nhịp điệu của giọng mình.

Té xỉu với câu tả lờ của nó, hồi trời, đây là trường hợp đặc biệt đấy.

Cả chuyên môn của mình cũng không xác định được lần này sơ tuyển nhân viên lại là do đích thân giám đốc chọn .nhưng sao lại lọc một con vịt bầu vào đám thiên nga này chứ

Đổ mồ hôi hột khi phải phỏng vấn một đứa như nó

Phong trên kia cứ ôm bụng cười sặc sụa, trước những biểu hiện đáng yêu của nó, thật sự cả hần cũng đầu hàng với cái cách ăn nói táo tợn này.

Giám đốc kiểu gì không biết, chỉ toàn lo ngắm người đẹp đùi thì run run , tay gõ nhịp nhịp lên bàn mà theo dõi cuộc đối thoại giữa họ và nó, trên bàn còn cả đống công việc cũng không thèm rỏ tới

Thôi .thôi .ngưng tại đây là được, còn ở thêm trong phòng này một phút nào, chắc hai ông này tăng song máu mà chết mất, hai người đó vừa bước ra thì người phụ nữ đó cũng đi theo, tay vỗ nhẹ lên vai nó một cái, cũng nháy mắt tinh nghịch y như Nghi -

“ Khi nào rảnh chỉ chị cách mua hàng kiểu đó nhé kưng .”

Vội vả cuối chào cô Kim, miệng không quên nở nụ cười xinh xắn của mình -

“ OK liền . ”

Khi họ đã bước ra khỏi đó, giờ đây chỉ còn nó trong căn phòng này, đáng lẽ nó cũng đi luôn rồi chứ để còn xem sơ qua bàn làm việc của mình, nhưng vì trong lòng vui quá, cắt họng được hai lão già đáng ghét, nhưng nếu hét toáng bên ngoài thì què lắm, Nên nó nán lại một chút, hai tay dơ cao lên, nhảy vòng vòng, miệng không ngừng ca khẩu hiệu quen thuộc của mình cứ thế mà thơ ngây, hồn nhiên như con khủng lại còn không biết hành động của mình đang bị một người nào đó theo dõi nữa chứ.

Đầu đó chợt nụ cười ảm áp hiện lên.

Sau khi đã thỏa mãn cơn điên, cuối cùng nó cũng chịu lách cái thân ra, và đi theo hướng dẫn của nhân viên bên ngoài để làm quen vài đồng nghiệp, cả cái bàn làm việc của nó nữa chứ.

Chà, xem ra ngày đầu của Nghi khá suôn sẻ đấy chứ, tuy không gặp Phong, nhưng không có nghĩa hẳn không gặp nó lại một cái nhìn thú vị ở Nghi khiến Phong phải để mắt đến. Đóng cái laptop mình lại, dần dần hẳn cũng trở lại với công việc -

“ Cô bé ngốc ráng làm việc nhé !” – tự nói với chính mình, Phong mỉm cười một cái, sau đó cũng nhát cây bút lên, dở sắp hồ sơ đầu tiên ra làm việc.

Quay lại với Phương

Thôi rồi có lẽ nhỏ sẽ không dám trở lại đó làm việc dù chỉ một lần nữa , đành phải kiếm công việc khác vậy, nhưng trước đó, chắc nhỏ sẽ bị mắng thảm thương khi mở miệng xin nghỉ với bà quản lí quá. Người ta tốt, thiện tình giúp mình, vậy mà

Hơi i nghĩ thôi cũng thấy thảm rồi tạm thời dẹp nó sang một bên vậy, đi kiếm việc trước đã

Tuy đau khổ khi phải chạy trốn Tuấn, nhưng đôi lúc nhỏ lại thấy trong lòng có một niềm gì đó vui vui có lẽ sau bốn năm nhỏ lại được thấy tên ấy rồi Tuấn chẳng thay đổi gì mấy ngoài cái vẻ đàn ông càng ngày càng được thể hiện rõ hơn.

Phong độ vẫn như ngày nào, nhưng gương mặt hình như không còn niềm nở, như lúc trước nữa (Tại ai đây .?).

Khóc cũng đã khóc đến mỗi mòn rồi tuy đau khổ, tuy biết mình hành động như vậy chắc chắn sẽ có lúc phải hối hận, nhưng ít ra , điều đó cũng chỉ vì Tuấn mà thôi Một đứa con gái , cả học cũng chẳng đến nơi cả nhà cũng không dám về trong tay chẳng có gì cả làm sao làm sao nhỏ có đủ tự tin khi đứng cạnh Tuấn chứ.

Dù tên này đã từng bảo “ Chỉ cần em luôn là chính em, với anh chỉ cần như thế là đủ ”

Nghe thật dễ, nhưng lại không như vậy càng yêu Tuấn bao nhiêu nhỏ càng cảm thấy mình thật vô dụng.

Bước đi mà lòng nặng trĩu, dù nhỏ biết suy nghĩ của mình thật ích kỷ dù biết điều đó không công bằng với Chấn Vũ, nhưng nhưng ai có thể hiểu được, những gì nhỏ đã phải chịu đựng đúng vậy .không không một ai có thể hiểu được nhỏ.

Lau đi giọt nước mắt cuối cùng, hít một hơi thật sâu, từ bây giờ trở đi nhỏ sẽ chỉ sống vì con phải sẽ không bao giờ rơi nước mắt nữa. Nhỏ sẽ học cái mà người ta gọi là kiên cường.

Sau khi đã quyết định, cố dẹp đi bộ mặt đau khổ của mình, Phương lại nâng bước chân tiếp

Đi quanh vòng trên phố một hồi, nhỏ tình cờ thấy được, phía bên ngoài một tiệm bán đồ nhảm có treo bản cần người phụ giúp, mừng rỡ .ông trời còn thương nhỏ đây. Tất tốc Phương ghé vào đó xin việc.

Chỉ nhìn sơ thôi, bà chủ cũng đã ưng ý, và chấp nhận nhỏ, cúi đầu, cảm ơn rồi rít

Vậy là ngày mai, không cần phải đối diện với tình trạng thất nghiệp nữa.

Tại nhà của Tuấn

Tút tut tut

Cạch

“ Sao rồi ”

“ ”

“ Không tìm hiểu thêm được gì sao ”

“ ”

“ Địa chỉ ?”

“ ”

“ Được rồi, vậy đi ”

Cụp

Chống tay lên bàn -

“ Tuyệt đối , tuyệt đối tôi sẽ không bao giờ buôn em ra. Trịnh Võ Phương.!”

Ô hay ! không biết Tuấn đã có trong tay những gì về nhỏ nhỉ ?

Còn Phong cho đến khi nào giữa nó và hấn mới đụng độ đây ?

43. Chương 49

CHÁP 50

Vòng Tròn !

Sáng hôm sau

Mọi việc đều không thay đổi, trừ việc thay vì đi hướng này, nhỏ lại rẽ sang hướng khác Giúp Chấn Vũ sửa soạn, rồi đến trường sau đó Phương dạo bước trên con đường .tiếng dần đến cửa tiệm hôm qua.

Xoạt

Vén tấm vải nhựa lên, nhỏ bước vào, gặp bà chủ , lại tươi cười, cúi chào lễ phép -

“ Con đến rồi đây bà ơi ”

“ Ủh hôm nay con cứ bắt đầu với công việc sau bếp nhé ”- Tay cầm chiếc khăn lau lau, một bà lão cũng đã cao tuổi rồi, bước ra khỏi cánh cửa sau bếp, nhìn Phương cười hiền.

Đáp trả nụ cười ấy, Phương tiếng vào phía sau rồi cũng dần bắt tay vào công việc

Biết chắc nhỏ đã không còn làm tại POP nữa, nhưng Tuấn vẫn muốn chính mắt mình tìm đến một lần mới thôi.

Và cũng vì, hôm nay tên này lại có buổi họp với công ty này.

Ngồi trong đó mà lòng lại nghĩ về nhỏ trong suốt thời gian hợp, Tuấn chả thèm lên lấy một tiếng, cứ chóng cằm rồi đâm chiu suy nghĩ

Dù rất muốn hỏi í kiến của tên này, nhưng với vẻ mặt bây giờ,. Cho tiền cũng chưa chắc có ai dám làm phiền Tuấn.

Cứ thế mà kéo dài suốt ba tiếng đồng hồ

Vừa dứt xong cuộc hợp, tất tốc, Tuấn đứng dậy .bước nhanh ra khỏi phòng đó Bay vèo nhanh vào trong xe nhân ra chạy đến nơi

Kết

Không đậu ngay trước cửa mà lại đậu ở trung tâm mua sắm gần đó, rồi Tuấn đi bộ, cái vẻ đẹp trai lạnh lùng của tên này, khiến cho đám con gái, cả những người phụ nữ, cũng phải xoay đầu lên nhìn

.1 Bước

.2 Bước

3 Bước

Càng lúc bước chân Tuấn càng gần tới cửa tiệm đó hơn. Không vào, chỉ lặng lẽ đứng bên ngoài cửa sổ nhỏ phía bên tay phải mà nhìn nhỏ thôi

Thì ra cái mà Tuấn có được chính là nơi làm việc của nhỏ.

Với những thông tin khác thì không tài nào mò ra được. Bởi Phương không hề có bất cứ thứ gì về giấy tờ thường trú hay địa chỉ gì cả Danh tính chỉ tồn tại mỗi một Trịnh Vỹ Phương của quá khứ, sau 4 năm cách biệt, toàn bộ thông tin ấy nay chẳng khác gì đồ bỏ.

Nhấp nhò phía ngoài, chợt Tuấn cũng thấy chiếc bóng nhỏ,

Lục khục trong này với đóng chén, Phương ngồi vật vả với cả thao to tướng , cứ miệt mài rửa từng chén một, đôi lúc lại nhồm thẳng người dậy, đưa tay lau cái ướt trên trán mình, rồi lại chốc lát ưỡn thẳng người dậy vì cái lưng mỏi chết đi được

Chăm chú vào công việc, nhỏ nào biết, bên ngoài có một người con trai, chợt đôi mắt đỏ đỏ lên vì chứng kiến cảnh này

Đúng vậy, đứng trơ ra mà nhìn người con gái mình yêu thương phải vật vả lên xuống với công việc này, con tim Tuấn tan nát đôi tay siết chặt lại,

Tay không ngừng hoạt động , phút chốc mồ hôi lại đổ tràn ra, nhỏ lại phải đưa tay lên mà lau lấy cũng chính ngay lúc đó, Phương ngẩn đầu dậy cho cái cổ mình được thư giãn tí sau khi nãy giờ cứ cúi chúi lúi xuống.

Chợt.nhỏ lại thấy hình ảnh Tuấn sau tấm kiến đó tìm lại trở nên ngừng đập

Nhưng !

Chẳng phải Phương đã quyết định sẽ không rơi nước mắt nữa sao, hít một hơi thật mạnh mẽ đứng chồm dậy, tháo đôi bao tay ra, xin phép bà chủ cho nhỏ ra ngoài một tí

Sau khi được bà đồng ý, Phương vén màn nhựa, bước ra phía ngoài

Bất ngờ với hành động của nhỏ, Tuấn không kịp phản ứng , đôi chân hình như bị ai đó dán chặt lại rồi, cả di chuyển cũng không được.

Gương mặt có vẻ hơi giận, nhỏ tiếng gần lại phía tên này, tay chóng vào hông .ngẩn đầu lên nhìn Tuấn.

Tự nhiên cái họng bị ấp úng,, Tuấn cũng không biết cái miệng mình đang nói gì nữa -

“ Cô Trịnh Vỹ Phương có khỏe không !”

Ặc ! tự mình bó chiu với câu mình vừa nói chột mặt Tuấn ngổ ra vì đang thấy hơi gương khi lại thốt ra câu nói quái đản này.

Nhìn Tuấn một hồi, gương mặt lạnh lùng không thay đổi .-

“ Anh có việc gì ? Tôi đây làm gì ? ”

“ Tôi chường mắt đến vậy sao ” cảm giác đau nhói chột hiện lên , khi nghe những lời vô cảm của nhỏ .

“ Anh tự hiểu anh đi về đi không có gì để nói nữa ”- Dứt câu nhỏ định xoay người vô lại thì, Bàn tay Tuấn chụp nhanh vào cổ tay nhỏ .

“ Tôi thật sự muốn kiếm cho cô một việc làm ”

Đột nhiên nhỏ thấy tức lên khi nghe Tuấn nói vậy .-

“ Tại sao anh muốn làm như vậy .”

“ Vì tôi thấy cô sống một cuộc sống bây giờ , chắc khó chịu lắm ”

Ngước lên nhìn Tuấn với đôi mắt sắp hết kiên nhẫn nhỏ hực hơi, cười khinh một cái -

“ Tôi không cần”

Cái tính bướng bỉnh của Phương khiến tên này cũng đột ngột thấy nóng lên .-

“ TÔI NÓI TÔI SẼ TÌM CHO CÔ ”

“ TÔI ĐÃ NÓI KHÔNG CẦN “ – Đốp lại, bằng giọng tức giận không kém.

Tuấn thấy hết kiên nhẫn với nhỏ, tức muốn tràn máu họng ra, tại sao đâm đầu vào cái công việc này chứ sao lại tự hành hạ bản thân mình như vậy chẳng lẽ nhỏ muốn tên này phải điên lên vì chịu đựng cảnh tượng này sao cố thờ để giữ bình tĩnh lại .còn khuôn mặt thì lại lộ rõ ra cơn giận trong người nhưng hình như chịu hết nổi, Tuấn quát lên mà nạt nhỏ .-

“ ĐÓ LÀ VÌ TỰ ÁI À , SAO KHÔNG NGHĨ TỚI HÒAN CẢNH CỦA MÌNH ”

Gương mặt lì lợm của Phương vẫn không thay đổi, nhìn thẳng vào mắt tên này rồi nói -

“ ĐÚNG ” – với cái vẻ bất cần đời

Tức đến phải thở ra một hơi thật mạnh, càng lúc màu đỏ trên gương mặt tên này càng hiện lên một cách nhanh chóng nhưng thừa biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì càng làm mọi việc trở nên phức tạp hơn

“ Thôi được, cô không muốn thì thôi ”

Chỉ đợi câu nói đó của Tuấn, lập tức, Phương hất tay mình khỏi bàn tay tên này, sau đó quay lưng bước vào làm việc tiếp với gương mặt vô cảm (lì thì đúng hơn !)

Chịu hết nổi, Tuấn quay lưng bỏ đi khi lòng như lửa đốt, chính tên này cũng không ngờ, thái độ của nhỏ lại thay đổi nhanh như vậy nhưng đừng tưởng, vì thế mà Tuấn bỏ cuộc.

Mơ đi ! Nhỏ đã lì, thì tên này còn chúa lì hơn nữa.

Nhanh chân đi thật vội, quay về khu đậu xe đó, rồi bỏ về công ty luôn.

“ Mai gặp nha Nghi, mình về trước đây .”

“ Ờ ừm .mai gặp .về cẩn thận nhé .”- Đang tập trung , dán mắt vào cái màn hình trước mặt mình, chợt nó giật mình vì tiếng nói của đồng nghiệp. Nghe thấy thế Nghi cũng đưa tay lên vấy vấy, nở nụ cười chào tạm biệt lại

Dần dần mọi người cũng lần lượt ra về, chả hiểu sao nó vẫn ngồi chình ịch ngay cái ghế nhĩ

Cạch .cạch .cạch .cạch

Tay không ngừng bấm bấm cái gì đó liên tục. Phút chốc nhất phone ra,

Píp píp píp

Tút tut .tút

“ Alô”

“ Papa hả, hôm nay con sẽ rước Nhất Long , ”

“ Trời, sang giờ papa tìm mãi mà cũng không thấy con, con đi đâu àm đến giờ vẫn chưa về vậy ?”

“ Ồ dạ con có một số việc phải làm, thôi lát con đưa Nhất Long về rồi nói sao nha papa .”

“ ”

“ Bai bai papa”

Cạch

Vừa cúp máy, nó liền thở ra mộ hơi dài, ôi trời, nếu nói ra chắc ông Khải sẽ băm nó ra làm trăm khúc mất, nhưng quả thật do bà chị nhất quyết không cho nó vô làm mà, chăm sóc Nhất Long đúng là một lí do rất hợp lí, nhưng khi đưa con đến trường thì nó biết làm gì với cả ngày đây.

Hơi i tới đâu hay tới đó vậy , bất giác Nghi đưa lên nhìn chiếc đồ hồ xinh xắn trên tay mình, .

Đành nán lại một tí, dấu sao công việc của nó vẫn chưa hoàn tất.

Đúng thật là ăn hiếp ma mới mà, ngày đầu mà đã giao cho nó cả xấp hồ sơ để đánh máy rồi lưu trữ vào.

Cứ thế mà nó phải cong lưng ra ghế mà ngồi gõ gõ Thấm thoát vài phút, ngược lên, ôi mọi người về hết cả rồi

Đúng thật bệnh lười từ Tuyết cũng vốn thấm trong máu nó nhỉ, gõ mãi mà chẳng thấy với bút được bao nhiêu hồ sơ là mấy. Tuy việc này không khó, nhưng cứ nhìn chằm chằm vào máy tính làm sao nó chịu cho nổi.

Kết quả, Lưu Nhã Nghi nhà ta ngày đầu đi làm đã “ngủ gật”

XQAT XQAT

Sau khi xong mọi công việc, Phong thu xếp các thứ lại, gom gọn vào góc bàn, vương vai một cái, rồi đứng dậy, lôi chiếc áo khoác bước ra khỏi phòng

Không phải chỉ tại đây, mà bên Anh cũng vậy, thường thì hần luôn là người về sau cùng, siêng năng có khác, chân cứ ung dung mà bước đi, dọc theo hành lan, bước vào than máy, tay vác chiếc áo khoác trên lưng, tay cho vào túi quần

5

4

3.

2.

(1) KÍN

Cả ngày nay hần cũng mệt nhòai con mắt với đóng sổ liệu đó, đi ngang qua tầng dưới khu làm việc của nhân viên.

Vừa định nắm vành cửa kiến đẩy ra thì

Tịch

???

Nghe tiếng động lạ, thoáng tò mò Phong tiếng theo hướng phát ra tiếng động đó Giờ này thì còn ai ở lại đâu .

Đi thẳng vào đó ôi trời ! thì ra không ai khác mà chính là người con gái có cái cách nói chuyện táo tợn đây mà

Ngủ ngất đi, vô tình Nghi đã đẩy sát đóng hồ sơ lên, khiến cho cây bút nằm trên bàn bị rơi xuống]

Một bước .

Hai bước

Càng lúc hần càng gần nó, hết ảnh đến qua màn hình. Đây là lần đầu tiên hần tận mắt thấy gương mặt nó ở cự li gần như vậy

Đúng thật cứ như trẻ con, nước da hồng hồng trên đôi má, đôi mi dài cong cong lên, cả đôi môi thỏang đỏ do lớp bóng của son nữa. Thật sự nó dễ thương , đáng yêu quá.

Nhưng sao lại gục ngay vào ngày đầu tiên rồi Cứ đứng đó mà nhìn nó mãi, chợt Phong cười phì vì nhớ đến nét mặt ban nãy khi trả lời những câu hỏi mà những người đó đưa ra.

Chẳng hiểu thế nào, bàn tay dần dần tiếng gần nó hơn, khẽ chạm vào mái tóc mềm mại đó, vén lên vành tai cho Nghi.

Hần đầu hề hay biết , đôi mắt hần nhìn nó lúc này rất ấm áp, bản thân lại cứ nghĩ, có lẽ do sự ngây thơ của nó thu hút thôi.

Bất chợt, Phong lại cười nham hiểm

BOON NN

Xoạt xoạt

Tịch - cổ mà nín cười trong bụng. Về mặt Phong chốc đỏ lên vì phải ôm bụng nhịn cười. Cuối sát hơn nữa, khoảng cách gương mặt Nghi hầu như chỉ còn cách mặt hần là 2cm.

Nói nhỏ .(thì thầm đúng hơn) -

“ Ngủ ngon nhé cô bé ” (Biết nó có con cách còn sốc nặng ha cô bé cái nỗi gì !)

Định chồm dậy rồi ra về, nhưng không hiểu sao cảm giác này lạ quá tim hần cứ đập mạnh liên hồi, người lại trở nên nóng thất thường.

Đôi mắt lướt vòng quanh gương mặt nó, rồi lại đáp tại đôi môi đỏ mọng đó Như không kiểm soát được hành vi của mình.

Không biết từ lúc nào, Phong đã cúi xuống trao lên làn môi đó một nụ hôn nhẹ sau đó vài giây, giật ngược lại tự chới với thái độ của mình, đưa tay lên che gương mặt đã hiện rõ vẻ đỏ lòn lòn lên -

Tất tốc, để sự ngượng ngùng đó hạ một cách nhanh chóng, Phong quay nhanh người rồi tiếng thẳng ra cửa.

Đâu đó, chợt có nụ cười của một người con gái hiện lên, có lẽ nó đang bay trong một giấc mơ rất đẹp.

20 Phút sau

Z.Zz z xoạt xoạt .BUP

Giật mình ngồi chổng dậy, khi tay nó buồn lờng chiếc điện thoại ra rồi rơi vèo xuống đất. Có nước này nó mới chịu tỉnh dậy, hình như nhớ ra gì đó, hối hả, nhặt điện thoại lên, bấm để xem giờ

[04 : 35 PM]

“ THÔI TIÊU RỒI NHẤT LONG SẮP TAN GIỜ Á .Á .NHANH NHANH NHANH ”

Lời nói đi đôi với hành động, tất tốc nó vồ lấy mọi thứ trên bàn một cách điên cuồng, cho gọn hết vào chiếc túi mình, cuống cuống đứng dậy, chạy tung ra ngoài để đến trường Nhất Long, do cái tật không chịu lái xe, thành ra nó đành phải dùng marathon chân mà bay đến đó vậy

Hấp tấp là bạn thân của hậu đậu .quả thật nó quên cả xấp hồ sơ trên bàn làm việc của mình.

Ngày mai còn phải nộp lại, nhưng giờ lại chưa hoàn tất. Hơn nữa còn không mang về nữa chứ thế là sắp có kịch để xem đây

Bay như tên phóng ào ào .ào .đến trường Nhất Long,

Học học .học

Thở cứ như vừa bị ai bóp cổ, cũng hên, còn 5 phút nữa Nhất Long mới ra, .đứng ngoài cổng chờ con phút chốc chả hiểu sao, có vài người đi ngang qua lại nhìn nó một cách quái lạ, sau đó thì che miệng cười

(Sax con này sao tự tin thấy ớn .)

Ban đầu nó không để ý làm chi, nhưng lúc bọn trẻ ủa ra cũng là lúc những phụ huynh đón con tới càng lúc càng đông hơn

Thấp thoáng nó lại bắt gặp ánh mắt , nụ cười tủm tỉm của mọi người đột nhiên nó gợn , lạnh tê cả sống lưng.

Hoang hốt, nó cúi xuống xem mình có khéo dây khéo của váy chưa banh con mắt bị thiệt bị ra mà nhìn

Lòng chợt nhẹ nhõm khi đã kiểm tra lại, nhưng sao họ lại cứ nhìn nó mà cười thế, mấy người này thật quái dị mà sự tức giận trong nó hình như định bùng phát thì

“ MẸ ƠI .MẸ .ƠI ”

Tiếng la lên tron veo của Nhất Long khiến nó hoàn hồn, quên mất cả việc đăng lễ mình phải nổi giận

Xoay lại nhìn con, nở nụ cười dễ thương, tay cũng xòe rộng ra cười tí mắt -

“ Nhất Long của mẹ đến đây nào ”

Vừa định chạy xoa vào lòng mẹ mình, chợt Nhất Long thẳng gấp lại. Mắt cũng mở to trở nên kinh ngạc

Thấy vẻ mặt con thật lạ, nó tiếng lại gần, ngồi chồm xuống bằng với tầm nhìn của con, vòng tay sau người Nhất Long, dịu dàng hỏi .-

“ HỒ ! Sao vậy, Nhất Long thấy mẹ đón mà không mừng à .”

Trẻ con ngây thơ đến thật thà có khác .-

“ Mẹ mẹ .e bị ông ngoại đánh hờ ”

“ HẢ?”

Mặt nó ngu ra khi nghe con hỏi vậy cười với câu hỏi “ dễ thương ” của con. Nó xoa đầu Nhất Long

“ Làm gì có, .mẹ ngoan thế làm sao bị ông ngoại con đánh được ”

Chỉ tay theo đường vẽ trên gương mặt mẹ mình ngây thơ hỏi .

“ Sao mắt mẹ đen thui à ?”

.???

Đó người khi con nói vậy, tất tọc nó lôi cái kiển mini yêu thương của mình ra

3 giây sau

“ Á Á CÁI GÌ THẾ NÀY ”

Hét toáng lên, khiến cho Nhất Long chột chột cũng giật mình theo tiếng hét đó.

Trời ơi ! Trên gương mặt xinh xắn của nó, tên khốn khiếp nào dám vẽ bậy lên thế này nguyên một vòng tròn màu đen được vẽ bằng bút lông (Loại chùi được .nhưng phải dùng xà phòng .!) ngay con mắt bên trái của Nghi.

Sax x .sao mặt đã ngu mà đầu óc nó còn ngu ác nữa. Ai mà rãnh bài cái trò này chi trời. Huống chi với độ tuổi đó, hai ông này chắc cũng có vấn đề mới làm vậy

Khuôn mặt Nghi lúc này nhìn buồn cười không đỡ được, đỡ khóc đỡ cười với cái việc quái đản rơi trúng đầu mình. Mặt nó như muốn mếu máo ra.

Thấy mẹ Nghi cứ cuống cuống lên, hết đỏ rồi xanh, xong xanh lại tím Nhất Long ngu ngơ nghiêng đầu hỏi .-

“ Mẹ sao vậy ”

Vừa lo tránh né ánh mắt mọi người, vừa lấy chiếc túi lên mà che nữa bên mặt lại quên mất rằng mình đang nói chuyện với con -

“ Ủ ừ lần này là chết chắc ”

Tuy không hiểu mấy mẹ Nghi đang nghĩ gì, nhưng nhìn nhìn cái hành động kì hoặc của nó, Nhất Long .đột nhiên cười hí hửng Xò vào lòng nó thiên thần lên tiếng -

“ Nhất Long sẽ bảo vệ mẹ ”

Ôi nghe sao mà thấy thương quá, đúng là con ngoan của mẹ, bỗng Nhất Long lên, bắt ngờ tay Nhất Long đưa lên, úp vào con mắt bên trái của nó ., ngạc nhiên nó nói - “ Con làm gì vậy .”

Cười hí mắt .-

“ Nhất Long bảo vệ mẹ mà .”

Dù thật sự nó đang rất là què, và xấu hổ, nhưng cái cách bảo vệ đáng yêu của Nhất Long khiến nó phải cười phì ra, quên luôn cảm giác ngại ngùng đó. Cứ thế mà hai mẹ con tung tăng về, nó bước. Nhất Long che mắt nó lại, nhìn cả hai tuế bà cổ, thấp thoáng Nhất Long xoay đầu tứ phía xem có ai nhìn mẹ mình không, lập tứ chuyển hướng che khúc đó lại

.Ha ha ha bó tay với hai mẹ con nhà này.

Bất chợt tiếng cười vang dội tỏa ra xung quanh hai chiếc bóng đó.

Tuy nhiên trong lòng nó lúc này cũng đang chù rửa cái tên chết tiệt dám làm vậy với mình

Thấp thoáng đâu đó “ẮT XỈ ắt .xì .” (Tự hiểu bạn nhé !)

Cũng tại một trường nào đó

“ A A MẸ MẸ !”

Suốt cả ngày vui chơi cùng bạn bè, tuy rất vui nhưng lại không hề bằng cảm giác được mẹ ôm vào lòng, cứ thế Chấn Vũ vừa thấy nhỏ tiếng vào cổng liền chạy một mạch ra

Thấy vẻ mặt hớn hớn của con, mọi mệt nhọc trong người nhỏ phút chốc bay mất đi hết nhất bỗng con lên, hôn cái chóc vào má Chấn Vũ, bé con về

Thiên thần cười hí hã,,kể mẹ nghe hôm nay đã thấy gì, .làm gì .còn blap blap mấy đồ chơi được chơi vào hôm nay nữa.

Chăm chú nghe con nói, nhỏ cũng cười theo mỗi khi con cười.

Hai mẹ con con cùng nhau đi trên đường về, chợt .Chấn Vũ lung lay cái tay của nhỏ ngạc nhiên, nhỏ nghiêng đầu lên nhìn con ấu yếm hỏi .-

“ Sao vậy, con trai của mẹ .”

Hai đầu ngón tay cứ chọt chọt vào nhau, Chấn Vũ nói -

“ Chấn Vũ buồn tè mẹ ơi .!”

Ôi trời ! thì ra là vậy, hôn con một cái, cũng may đang đi ngay qua công viên , nên tại đây cũng có vệ sinh công cộng mà dùng.

Bồng con đến đó, nhỏ đặc nhẹ Chấn Vũ xuống, tay nắm lấy bàn tay nhỏ xinh định đi vào thì bị nứu lại .
XOay đầu về phía sau, thấy con cứ đứng lì ra, hông chịu nhất bước, nhỏ tò mò ngồi xuống hỏi -

“ Chấn Vũ của mẹ không phải đang buồn tè sao ”

Nhây thơ trả lời lại .-

“ CHấn Vũ muốn đi một mình ”

“ Sao vậy ?”- nhỏ mở to mắt ra khi nghe con nói vậy

“ Chú Quân bảo không được để ai nhìn thấy cu tí của mình ”

TRỜI ! Ngã ngửa khi nghe con nói vậy,

Bó tay, nhỏ đành cười phì ra .thấp thoáng lại hỏi tiếp .-

“ Nhưng con có biết tự đi một mình không ”

Gật đầu lia lịa, cười trừ một hơi, nhỏ cũng để CHấn Vũ bước vào phòng vệ sinh, còn mình thì đứng ngoài cánh cửa

3 Phút sau

“Mẹ ơi ! Chấn Vũ tè xong rồi”

Nghe thấy thế, nhỏ liền lập tức đẩy nhẹ cửa ra dùm con, kéo chỉnh tè quần áo lại. Rồi cả hai lại tiếp tục lên đường về

Đi được ra phía ngoài công viên một tí, chợt Chấn Vũ lại chỉ tay về phía cầu tuộc miệng không ngừng hò reo, bắt nhỏ phải cho chơi bằng được.

Chiều con yêu, vẫ lại giờ về thì cũng còn sớm nên thay vì đi tiếp, Phương thả nhẹ Chấn Vũ xúông, nhìn con chạy tung tăng về hướng cầu tuộc

Giây phút yên bình này thật khiến nhỏ cảm thấy thoải mái cảm giác nhớ nhung vẫn chưa tan, nhưng nhỏ tự trấn tĩnh bản thân mình, nhất định nhất định rồi nhỏ sẽ có thể thở đều và sống vui vẻ cùng con thôi.

Ngày hôm sau

Tại căn tiệm trên phố đó

“ Ừm ừm ừmm món này ngon ”

“ Ừmmmmmm ngon ghê”

Tiếng khách ăn, tiếng những ông bạn già cùng nhau nhâm nhi cốc rượu

Rồi cả tiếng những người đàn ông đứng tuổi, vừa bàn chuyện tuế lâm, vừa tay nâng chén rượu, tay thì cầm đôi đũa .chạm từng miếng từng miếng thịt mà gấp lên

Hôm nay tên lì lợm không kém này cũng đến nữa.

Vẫn ngay tại khung cửa sổ đó, Tuấn nhấp nhô cái đầu mình ngó vào bên trong

“ BÀ CHỦ ƠI ”

“Rồi rồi có liền có liền ”

“ Ahà lần sau lại nhớ ghé ”

‘ CHO THÊM ”

“ Tới đây tới đây ”- tay cầm cái mâm bên trên là những bình rượu mặc dù là khách quen, mà cũng phải vì quá quen nên đôi lúc thấy họ uống nhiều, bà cũng khuyên lại

“ Đây đây .uống cũng từ từ thôi uống nhiều quá có hại cho sức khỏe đấy ”

“ Ha ha ha chúng tôi đến để ủng hộ mà ”

Cứ nhón nháo lên, ngó qua ngó lại vẫn chưa thấy nhỏ định bỏ đi một vòng rồi quay lại .nhưng hình như Phương đang ra thì phải

Tay bưng cái mâm, bên trên vẫn là rượu và đồ nhắm .

“ Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu ”- vui vẻ đặc xúông bàn, gương mặt tươi cười chào khách

“ Ờ ờ không sao không sao ”

“ Nào dô dô thôi ”

“ Rồi rồi uống đi , uống ngon quá ”

Mỉm cười hài lòng khi thấy gương mặt người nào cũng vui tươi, đúng là công việc này cũng không đến nỗi tệ, Xoay người bước vào bên trong để tiếp tục phụ bà chủ .đang đi ngang chợt bị một cánh tay nắm lại Nhỏ ngừng lại. Nghiêng đầu về phía mấy ông bạn già đó “ Nè cô àh rót cho tôi một chén có được không .rót đi ”- Mặt mày đỏ lên vì rượu, tay nâng cái chén lên trước mặt nhỏ

“ Dạ được he nè con rót mà chú đừng uống nhiều quá, chú uống sai rồi thì làm sao đi về được ”

Để chiều lòng người cao tuổi, nhỏ cũng vui vẻ, cầm chai rượu lên và rót vào

“ À à ”- ông cười trừ.

Tuấn đứng bên ngoài, chợt từ lúc ông già đáng ghét (trong mắt tên này nha hồng phải tác giả !) nắm lấy tay Phương, tự nhiên người Tuấn trở nên nóng, lòng muốn tức điên lên được. Đúng vậy cơn ghen lại bắt đầu nổi lên trong người rồi.

“ Uh m uhm hà rượu ngon quá đi nào cô cũng uống một chén cho tôi vui đi ”- Miệng nói, tay đã nhanh mà rót rượu vào cái chén bên kia nâng lên đưa về phía nhỏ .

“ Không uống không uống đâu chú ”- vừa cười vừa đưa tay lên quơ quơ từ chối

“ Nè đừng có ngại mau ngồi xuống đây ngồi xuống đây ”

Đừng dậy khỏi vị trí của mình , ông lôi nhỏ ngồi vào cái ghế đó .nhỏ muốn dở khóc dở lên được nhưng thôi, một chén cũng không chết gì, hơn nữa, họ cũng không phải là dạng người trêu ghẹo.

Vừa thấy nhỏ ngồi xuống ghế, máu trong đầu Tuấn lại nổi phồng phộc lên, tức đến vỡ não .

“ Nào nào cô phải uống với chúng tôi một chén,,như vậy mới được ”

“ Đúng đúng, uống đi uống đi .”

Đành cười tươi rồi nuốt hết đống nước cay cay nồng nồng đó vậy, mặc dù thật ra, nhỏ không hề biết uống thứ rượu này

Nhấp được một miếng, khi ông vui vẻ, định vỗ lấy vai của nhỏ bắt chợt một bàn tay khác .lôi bật người nhỏ dậy .kéo ra

? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây, liệu người đó có phải là Tuấn không, rồi giữa hai người xung đột hay hòa bình ?

Còn Nghi, cho đến khi nào mới gặp được Phong nhỉ .cả cái trò quái ác đó nữa. nó có tìm ra hung thủ gây án không ?

44. Chương 50

CHÁP 51

Hết kiên nhẫn được với chính mình, nổi khùng lên, Tuấn phóng nhanh vào đám người chán sống dám chạm tay nhỏ Tất tốc, Tuấn nắm lấy cổ tay Phương lôi nhanh ra ngoài, trước những con mắt đầy kinh ngạc

Nhỏ cũng giật thót người lên vì hành động đó. Khi hoàng hôn thì đã bị Tuấn lôi ra ngoài lúc nào không hay

“ ANH LÀM CÁI GÌ VẬY BUỒN TAY RA ”

Mặc cho nhỏ có kêu la, Tuấn vẫn khưng khưng giữ chặt lấy .kéo đi cho đến khi tới góc sau hẻm của cửa tiệm mới thôi .

Buồn tay nhỏ ra .phút chốc, Phương nhăn mặt vì cái siết đó quá chặt làm tay nhỏ đau chết đi được .

Ph t

“ Ah .”- ôm cái cổ tay tội nghiệp của mình, hướng đôi mắt hình viên đạn về phía Tuấn

Điên tiết lên được, tên này gần như thở không nổi, máu dồn lên hết trên đỉnh đầu, giọng hiện rõ phần giận giữ -

“ CÔ ĐANG LÀM CÁI GÌ HẢ

KHÔNG CẦN NGẠI NGỪNG, UỐNG RƯỢU TRƯỚC NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG LẠ MẶT .

CÒN TƯƠI CƯỜI NÓI CHUYỆN VỚI NGƯỜI TA NỮA

RA THỂ THỐNG GÌ HẢ ?”- bắt ngờ quát lên với nhỏ.

Nực cười một cái, nhỏ xoay mặt nghiêm lại .-

“ NHỮNG NGƯỜI ĐÓ LÀ KHÁCH QUEN CỦA TIỆM, TÔI UỐNG THÌ CÓ GÌ LÀ SAI CHỨ ”

Càng lúc càng điên tiết lên với cái kiêu lì lợm không giới hạn của nhỏ , nhìn Tuấn một lúc, nhỏ nói tiếp -

“ Anh muốn cái gì đây hả ? chỗ này là chỗ tôi làm việc . anh kho ”

“ ĐỪNG CÓ LÀM NỮA XIN NGHĨ VIỆC MAU

Sao cô cứ làm người ta lo lắng cho cô

CHỈ VÌ LO CHO CÔ MÀ TÔI MỆT TỐI CỠ NÀO ?”- Cắt ngang lời nói của nhỏ, đầu Tuấn giờ đây khói bốc lên nhìn sợ phát khiếp.

Phương im thinh thích đi khi bị Tuấn nạc ngang một cách bất ngờ, chỉ đưa con mắt lì ra mà nhìn Tuấn ngừng một chút tên này lại nói tiếp .-

“ Ở TRƯỚC MẶT TÔI , CÔ LẠI KIÊU NGẠO

HÃY NHÌN CÔ BÂY GIỜ KÌA ĐANG LÀM GÌ HẢ ”

Cơn thịnh nộ cứ tăng vùn vụt , nhìn tên này bằng đôi mắt nữa vô cảm, nữa rung động .lát sau -

“ Tôi tôi còn phải kiếm sống , đâu có giống như anh, có thể kén này nọ”- Nói một nửa, một nửa nén trong lòng

“ Hơ ”- Thở ra một cái vì tức đấy .

“ Thế thì ”

Nhỏ đắp lại -

“ Anh làm ơn thôi cái trò này đi, tôi có nói sẽ quay về với anh sao ?

Anh nghĩ tôi tự ái phải không .

.Tại sao lại kiểng tới chỗ này

Anh thiệt là quá đáng anh.”

Không đôi co với Phương, Tuấn đúc hai tay vào túi quần, lên tiếng -

“ Ngày mai hãy ngừng làm việc ngay chỗ này, tôi đã sắp xếp cho cô một công việc ở BLUS ”

“ Không đi, tại sao tôi phải đến đó ?” – bướng lại

“ Không nguyên nhân, tuyệt đối cô không được làm tại đây nữa”- Cương quyết liệt

Tới lượt nhỏ tràn suôi máu hòng ra, nhịn hết nổi .hét lên .-

“ ĐẸP ĐI ANH NGHĨ TÔI LÀ CÁI GÌ HẢ,

MUỐN ĐẶC ĐÀU MUỐN BẢO GÌ CŨNG ĐƯỢC ÀH

BIẾN KHÚẤT MẮT TÔI NGAY

BIỂNNNN.N ”

Đi kèm hành động, nhỏ đá một cái trời long đất lở vào chân Tuấn , rồi bỏ đi khi trong lòng tức đến chết .

- Văng đá không đủ , nhỏ còn rửa trong lòng nữa chứ .

Ôi má ơi ! bị gián ột đòn bất ngờ, mặt Tuấn chột tím đi vì , nhỏ ra tay không hề thương tiết đau điên lên được Phương cứ như gió ấy, chớp mắt đã biến đi mất tiêu, chỉ còn một mình tên này ở lại, khum mà không khụy xuống chứ, cà nhắc cà nhắc với cái chân này.

Tính chơi đòn lì lợm bậc hai với nhỏ, nhưng chưa gì đã bị trọng thương, thật sự rất đau .bầm tím luôn cả ngay khúc giữa xương đó vừa định lách lại đó

Píp píp píp

Móc chiếc điện thoại từ túi ra,

“ Chuyện gì”- giận cái chém thốt, giọng nói của Tuấn khiến cô thư kí đầu dây bên kia cũng thoáng sợ .

“ Thừa Giám đốc, xin về ngay ạ, cô Chi đang ”

“ Được rồi.”

Cụp máy, xem như hôm nay chỉ đấu khẩu với nhỏ được nhiều đó thôi, thật ra, Tuấn cũng sớm biết thế nào Chi cũng sẽ tìm đến công ty mà làm loạn. Vì hôm qua , chính tên này đã hẹn cuộc hẹn trực tiếp với cha của cô ta mà khước từ hôn ước.

Mặc dù rất thương con, nhưng ông cũng là người hiểu lí lẽ, vì thật chất, khi ông đưa ra ý kiến đính hôn cho cả hai, thì Tuấn vẫn chưa hoàn toàn trả lời, chỉ có Chi là rêu rao khắp nơi rằng tên này đã đồng ý.

Lúc ấy Người Tuấn đã vô cảm đi, nên ngay cả hành động đó của cô , tên này cũng không màng tới, muốn làm gì thì làm. Từ đầu đến cuối, Tuấn chưa hề lên tiếng trong vụ việc này, đâm ra cha Chi cũng có chút ngỡ ngàng khi nghe quyết định của Tuấn, mặc khác trong tâm ông lại rất mong con gái mình thanh đôi với Tuấn, vì ông rất ưng cái tính thông minh , nhạy bén của tên này. .Suy nghĩ một hồi, cuối cùng ông cũng chấp nhận, nói đúng hơn ông không có sự lựa chọn.

Không yêu mà cưới, như thế thì thà ông không đồng ý cái hôn ước này. Vì hạnh phúc của Chi là tất cả với ông.

Sau khi gặp lại nhỏ, sau khi quyết định sẽ không từ bỏ, sau khi thề có chết cũng vẫn bám cho bằng được người con gái tên Trịnh Vy Phương

Có lẽ tâm hồn của Đại Anh Tuấn đã dần ảm trở lại

Lê từng bước từng bước về hướng đậu xe hôm nay không được, chắc chắn ngày mai Tuấn sẽ lại đến nữa.

Để xem giữa Phương và Tuấn ai lì hơn nhá !

Tại công ty .B-SNO

Bộp

“ CHẴNG PHẢI HÔM QUA TÔI ĐÃ NÓI NHẤT ĐỊNH PHẢI HOÀN TẤT VÀO HÔM NAY SAO, .CHỈ LÀ LƯU TRỮ TẬP TIN VÀO MÁY MÀ CÔ CŨNG KHÔNG ĐƯỢC À BLAP BLAP BLAP ”-

Tiếng nạc nộ của cấp trên nó, vang lên mà muốn banh cả căn phòng của ổng , mặc dù nó muốn rống đầu lên cãi lại, nhưng thật sự đúng là nó đã không hoàn tất theo yêu cầu. Cấn môi ,bầu móng rần mà nuốt mà tiêu những lời của người đàn ông đó. Ô không phải ai xa, mà chính là người hôm qua bị nó chặn họng đấy, người đàn ông ngồi chính giữa. Xui cho số Nghi lại thuộc vào cấp dưới bên khu vực ổng, nên chắc ngày tháng đau khổ của nó còn dài dài

Phía ngoài văn phòng đó, ai ai cũng thấy run dùm nó, tiếng la thất thanh của ông ta thật sự rất kinh khủng, kinh khủng không phải vì khiến nó sợ mà là vì màn nhĩ của nó đang trong tình trạng thời kì cuối, có thể lủng bất cứ lúc nào.

Miệng không ngừng thuyết giáo nó, chọt

Reng reng reng

Liếc xéo Nghi một cái, rồi ông ta mới ngưng mỗ mình lại mà nhất máy lên nghe -

“ Alô”

“ ”

“ Vâng vâng tôi hiểu rồi ạ ”

Nét mặt đầy sát khí, chọt chỉ trong tích tắc thay đổi đi, chuyển sang vẻ cười khờ theo kiểu nịnh bợ, nó nhìn ông ta mà thấy ghét, chỉ muốn nhào vô động ột cái để hả giận (Sax con này !).

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với người đầu dây bên kia, ánh mắt nhìn nó vẫn không thay đổi, tuy giọng đã có phần dịu xuống.

“ Hồ sơ của cô sẽ được chuyển sang khu ngoại giao, còn chuyện hôm nay, xem như lần đầu, tôi không truy cứu , không còn gì nữa cô ra ngoài làm việc đi, đi theo sự hướng dẫn của nhân viên bên đó ”

Mặt nó ngó ra .cái gì tại sao nó lại bị điều đi chỗ khác chứ mà khu ngoại giao là cái khỉ gì vậy trời .

Đầu Nghi mọc đầy sao lẫn dấu chấm hỏi, nhưng bước chân vẫn cứ thế mà đi, vì nếu cho chọn lựa thì nó thà lếch sang tổ khác còn hơn ở chung chuồng với lão già chết tiệt này.

Nhân lúc ông ta cuối đầu xuống xem hồ sơ, nó lẻ lười một cái rồi bay vèo ra ngoài, bẻ trên tay chiếc thù đựng đồ đạc của mình vẩy vẩy cái khăn tiến biệt những người đồng nghiệp thân yêu vừa mới quen biết chưa đầy 24 tiếng, và cả cái bàn yêu dấu của nó nữa.

Đi theo sự chỉ dẫn của cô tiếp tân, nó chọt cũng cảm thấy sáng khoái khi lại được chuyển sang chỗ khác, nhờ đâu lại gặp được người hợp gu như cô Kim sao ?

Mừng thầm trong người, cứ cười tùm tùm mà đi theo phía sau người nhân viên đó.

Một hồi sau lâu 4

“ Đây là khu ngoại giao, cô chỉ cần đi thẳng vào trong sau đó quẹo phải, với căn phòng đầu đó là nơi của trưởng phòng Lâm đấy .”

Gật đầu cảm ơn sự nhiệt tình của cô gái đó, nó tung tăng ôm cái thùng mà bước theo hướng vừa được chỉ Cộc Cộc cộc

“ Mời vào”

> CÁCH

Nhấp nhô cái đầu vô, trước mặt nó là một người đàn ông khoảng 30, trông rất lịch thiệp, nở nụ cười hiền khờ của mình nó chào người đàn ông đó -

“ Xin chào, tôi là ”

“ Là Lưu Nhã Nghi đúng không, tôi vừa nhận được hồ sơ của cô, ngồi đi ”

Người đàn ông đó tiếp lời của nó, chẳng tỏ vẻ khó chịu gì cả, cũng nở nụ cười dễ gần với Nghi.

Thật sự người này cũng hơi bị hút hồn khi dỡ hồ sơ nó ra, nay còn được gặp tận mặt, cái nét ngây thơ, xinh xắn của nó khiến trưởng phòng Lâm chợt cũng động lòng.

“ Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ tham gia vào kế hoạch thành lập sang kiến cho các mẫu sản phẩm, cô có í kiến gì không ”

Chấm dứt ý nghĩ, nó cười toe lét ra .giọng hớn hở lên .-

“ TẤT NHIÊN LÀ KHÔNG CÓ VẤN ĐỀ GÌ TÔI RẤT SẴN LÒNG VỚI NÓ”

Đúng thật, tính cách rất dễ cuốn người đối diện, chỉ cần thấy nụ cười đáng yêu, thì ít nhất cũng run rinh tim rồi.

Nhưng chỉ trong phút chốc thôi, Vì trưởng phòng Lâm cũng là người đã có vợ, nên điều kiện cảm xúc mình không khó là mấy.

Nhìn nó mỉm cười một cái, xong lại giao cho nó những thông tin về sản phẩm lần này

Chăm chú nghe theo những chỉ dẫn nhiệt tình đầu nó gật lia lịa mỗi khi trưởng phòng Lâm hỏi ” Cô hiểu rồi chứ ?”

Một lúc sau .khi đã hoàn tất mọi việc hướng dẫn nó định ra bước ra khỏi phòng thì chợt, trưởng phòng Lâm nhớ ra gì đó -

“ Tôi quên mất, lần này dòng sản phẩm rất được giám đốc để ý đến, nên cô sẽ làm việc cùng với giám đốc đấy, hãy cố mà lập công, vì chưa ai mới vào àm có cơ hội cùng làm việc với giám đốc đâu ”

Động viên nó, và cũng mừng thầm cho nó, vì quả thật với trình độ đếm trên đầu ngón tay mà nó đã khai trong hồ sơ thì việc được làm chung với giám đốc có lẽ .thuộc vào trường hợp hiếm có đấy.

Dù vẫn không hiểu rõ ý của trưởng phòng Lâm , nhưng Nghi cũng cuối đầu chào rồi bước ra ngoài.

Sauk hi sắp xếp hết đồ đạc vào vị trí mới của mình, nó bắt đầu ngồi suy nghĩ ý tưởng, lật sơ xem qua những thông tin

Uhm đúng là cũng khá thú vị thật, với đôi mắt chuyên gia lựa các mỹ phẩm lẫn trang phục, nó nghĩ có lẽ khả năng phối hợp nội thất của nó cũng không đến nỗi tệ.

Nhanh chóng truy cập thông tin, tìm thêm vài ý tưởng mới lại hình như nó rất hợp với công việc này đấy, say sưa , dút đầu vào làm mà quên cả giờ ăn trưa đã đến.

Khi vừa hoàn tất xong những ý tưởng của mình, nó xem đến mặt cuối của bìa thông tin .thì thấy được dòng chữ đó là nơi mà giám đốc đang làm việc.

Theo như trưởng phòng Lâm đã nói , thì nó phải đưa đóng ý tưởng này cho giám đốc xem qua, sau đó còn phải cùng nhau đi xuống xưởng để tận mắt xem những mẫu đó mới có thể biết làm sao để phối hợp nó chứ.

Bước chân ra ngoài phía khu tiếp tân, hỏi cô nhân viên, một lát sau, nó cũng biết đường.

Chân bước vào thang máy .tay ấn nút số 5.

Giờ chỉ còn đợi cái than máy đóng cửa và lên thôi

4

(5) KÍN

XOAT Cửa mở Nghi bước ra ngoài

Đi dọc qua lối mà cô nhân viên đã hướng dẫn

Cộc cộc cộc

“ Vào đi”

Do cánh cửa nên tiếng nói ấy không làm nó nhận ra đó là giọng hần. Tay dạn nắm cửa đẩy vô tay ôm sắp thông tin mà nó đã kiếm được, và những sáng tạo riêng của mình.

Gương mặt tươi tắn, nụ cười dễ thương ngày nào, nó phẩn khởi bước vô. Phong nãy giờ cứ cuối đầu dán mắt vào tái liệu trên mặt bàn

Hít một hơi thật sâu, giờ đây nó đã đứng trước mặt hắn, hai tay chìa ra, giọng vui vẻ định nói thì .

Phong ngược đầu lên, tay tháo cặp kính không độ xuống, nhìn nó với ánh mắt “ Hoan nghênh” -

“ Cô đến rồi sao ”

BỊCH

Đôi mắt nó mở to ra, toàn thân cứng như đá, phút chốc , mặt Nghi trở nên rất kinh hoàng đôi mắt không chớp lấy một cái àm cứ dán sát vào gương mặt Phong

Cứ thế mà nó nhìn hắn suốt 5 phút mà không hề nói gì cả, đôi àm chột đỏ ửng, nóng cả lên, đôi chân mảy, càng lúc càng châu lại, đôi mắt thắm thoát nhào đi,

Gọt nước mắt rơi xuống, lăn dài trên gương mặt Nghi.

Cứ ngỡ, nó sẽ bất ngờ khi biết sẽ được làm việc với giám đốc chứ, thái độ của Nghi khiến Phong khá sock, tại sao lại khóc khi đây là lần đầu gặp mặt chứ .

(Sax .x mất trí nhớ mà còn mắc bệnh hoang tưởng trầm trọng.

Thấy nó cứ đứng như thế hoài, nước mắt lại không ngừng rơi. Không hiểu nổi, sao thấy những hàng nước mắt rơi từ gương mặt Nghi xúông, Phong chột thấy trong tim tự nhiên nhói lại, lúc không hiểu đây là cảm giác gì, nhưng tại sao nó lại khóc chứ.

Bất giác Phong đứng dậy khỏi ghế, vòng ra chiếc bàn làm việc của mình, đi về hướng nó. Đứng đối diện Nghi, đôi tay không nghe lời chủ, nói đúng hơn là hành động tự phát, nhẹ nhàng đưa lên, áp sát vào gương mặt nó, lau đi những dòng nước mắt ấy giọng ân cần .-

“ Cô bé ngốc, không cần phải mừng đến phát khóc đâu ”

Ôi ám ơi ! cảnh lễ nầy giờ hắn nghĩ nó khóc vì quá xúc động khi được nhìn thấy hắn sao trời.

Nó vẫn không nói lời nào, vẫn cứ hướng đôi mắt đỏ nhòe đó ra mà nhìn Phong.

Bỗng, bàn tay nó từ từ đưa lên, chạm nhẹ vào gương mặt hắn giọng nói yếu ớt .-

“ L.à a.n.h là a.n h. s.a o o ”

Chỉ kịp nói thế thôi, vâng chỉ đúng vồn vẹn 5 từ nó đã ngất ngã vào lòng hắn.

Giật mình khi tự dưng Nghi, ngất xỉu, hỏan hỏn, Phong lắc nhẹ vai nó gương mặt cũng không khỏi kinh ngạc .-

“ Này sao lại ngất chứ .cô bé này ”

10 Phút sau

Hết cách, nó vẫn cứ thế mà không mở mắt dậy, ngất thật rồi (Sax chả lẽ xạo). Phong đành bế Nghi lên , bong vào cánh cửa phía sau phòng làm việc của mình vậy.

Gian phòng làm việc của Phong, được chính hắn cho người xây thêm một khoảng bên trong, tại đó, có cả giường , tủ lạnh và mọi thứ linh tinh cứ như khách sạn mini của hắn ấy.

Đặc nhẹ người nó xuống giường, chính hắn cũng bó tay nhưng khi nó ngất đi chột hắn cảm thấy hỏang loạn lên, lòng lo đến phát sốt.

Ban đầu định đưa nó vào viện, nhưng thoáng sau cảm nhận được hơi thở đều đặn và nhịp tim, hắn mới biết được, nó đã từ xỉu mà biến thành ngủ mất luôn rồi.

Ngồi trên giường, nhìn gương mặt ngây thơ của nó khi ngủ, hắn chột cảm thấy sao cảm giác này lại quen thuộc đến thế. Cứ như chuyện này đã từng xảy ra vậy

Đột nhiên

“ Ph.o.ng ph.o.ng đ.ừ.n.g đ.ừ.ng. b.ỏ e.m .anh đ.ừn.g b ỏ .em .”

Hai khóe mắt Nghi, lại một lần nữa trào nước mắt ra, miệng không ngừng gọi tên hấn đôi ám đỏ ửng lên vì máu dồn lên não

Khi nghe nó nói vậy, hấn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên .tại sao nó lại biết tên hấn .nhưng có thật đó là tên hấn không, hay chỉ tình cờ nhầm lẫn

Bởi vì nó đã bao giờ gặp hấn đâu, làm sao biết được tên hấn chứ.

Suy nghĩ một hồi, bỗng dưng, đầu Phong đau buốt, hấn cuối đầu xuống, hai tay đưa lên ôm chặt lại cái cảm giác đáng ghét đó lại vậy lấy người hấn.

Cái cảm gíc âm đêm nào cũng khiến hấn phải chòang tỉnh trong giấc ngủ, hình bóng người con gái đó rút cuộc, đã có chuyện gì xảy ra với hấn .rút cuộc .cái kí ức mà hấn đã mất đi là thế nào

Mãi một lúc sau, cơn đau mới dần dần dịu xuống, rồi Phong lại ngược lên, xoay về hướng người con gái đó, nhìn nó với đôi mắt hoan man, mọi sự việc đều không xác định được.

Chợt Nghi lại bắt gíac gọi cái tên ấy lên

Tay khẽ chạm vào má Nghi, hấn vuốt nhẹ trên làn da mịn đó hơi thở trở nên ngộp ngạt .hình như hấn sắp Chợt

Píp píp píp

Tiếng reo của điện thoại vang lên, làm Phong tỉnh giấc khởi hành động vừa rồi của mình, bật máy -

“ Alô”

“ Thưa Giám đốc, bên đối tác đã đến rồi ạ ”

“ Tôi biết rồi”

Đóng máy lại, kéo chăn đắp lên người nó, thoáng nhìn Nghi vài phút, với tay lấy cái áo khoác, Phong đứng dậy bước đi trong lòng có một điều gì đó rất khó diễn tả, nhưng hiện tại hấn có một cuộc họp rất quan trọng .

Phút chốc, không hiểu nổi chính mình, hấn lại thầm mong, nó vẫn sẽ ở đây cho đến khi hấn quay lại

Không biết Tuấn đã về rồi giải quyết như thế nào với Chi, thật sự tác giả bó tay. Vì bây giờ chỉ thấy tên lì như trâu này lải lòng vòng ngay trước cửa tiệm, nơi nhỏ đang đâm đầu vào mà làm hăng say.

Chợt bà chủ nhờ Phương xách bao rác ra bỏ dùm, nhỏ vui vẻ nhận lời, lập tắt đứng dậy, tháo đôi gan tay ẩm đầm kia, rồi cầm lấy từ tay bà, đi ra bên hông cửa tiệm

Chớp thấy Phương rẽ sang ngõ khác để ra ngoài, Tuấn nhanh chân , mai phục ngay lối ra đó.

XQAT

Mới vừa vén màn lên thôi thì đã thấy cái mặt lì lợm của tên ànỳ xuất hiện chình ình ra, Nhỏ như muốn điên lên được

Lơ Tuấn đi, tiếng đến cái thùng rác to nằm ngay đối diện mình, thả bao rác vào đó, rồi xoay lưng bước vào lại

Chưa kịp nhấc chân đến cửa, tay đã bị Tuấn nắm chặt lại -

“ Tôi có chuyện nhất định muốn nói với cô”

Ngước lên nhìn vẻ mặt của Tuấn, phút chốc nhỏ mềm lòng đi

Phía sau hẻm

“ Có chuyện gì ?”- gương mặt vốn đầy cảm xúc nhưng bị nhỏ dấu đi một cách nhanh gọn.

“ Là việc là việc tôi đã làm gì Khiến cho cô cảm thấy không có được tự nhiên và thoải mái”

Cười trừ một cái, nhìn thẳng vào mắt Tuấn .Phương nói -

“ Không có được tự nhiên và nhàm chán tôi đều chịu được, nhưng mà ”

“ Nhưng mà cái gì ”- lòng như lửa đốt lên khi thật chất tên này không biết nhỏ sẽ nói cái gì ra nữa

“ Tự inh là đúng, không xem người khác ra gì cả, thích đâu thì đặc đó , và còn ích kỷ Nói tóm lại anh là một người chỉ thích điều khiển người khác theo ý mình ”- rửa mặt tràn vô mặt Tuấn, vì trong lòng nhỏ còn tức với cái kiểu nói chuyện của tên này lúc sáng.

Nói xong Phương xoay lưng định bỏ đi

“ ĐỨNG LẠI .”

Liếc Tuấn một cái, nhỏ vẫn quay đầu mà bước đi, máu dồn lên tới ão, tên này thật sự đã tức điên lên được .lập tức đuổi theo Phương

Xoạt xoạt .xoạt

“ CÔ THIẾT TƯỢNG MÌNH HAY LẮM HẢ ”

Bước chân Phương ngừng lại khi nghe Tuấn nói vậy .

“ TẠI SAO TÔI PHẢI ĐEO ĐUỔI CÔ BÂY GIỜ ĐEO ĐUỔI CÔ LÀ MỘT VIỆC KHÓ KHĂN ĐẾN NHƯ VẬY ÀH ”

Xoay người lại , cả hai cách nhau khoảng một mét, nhỏ nhìn vào mắt Tuấn ánh mắt như rất tất giận, nhưng không thêm chấp với Tuấn, nhỏ lại quay người bỏ đi

Nổi điên lên với sự thờ ơ, lạnh lùng của nhỏ, Tuấn tức đến vỡ não ra, tay đưa lên kéo lỏng chiếc cà vạt trên cổ mình xuống vì giờ đây nhiệm vụ trong người tên này có thể đem ra so với núi lửa rồi đây .-

“ CÔ VÀO TÔI ĐÂU PHẢI LÀ LẦN ĐẦU TIÊN ”

Lần này thật sự là nhịn không nổi nữa, những câu nói từ nãy giờ của Tuấn khiến con tim nhỏ đau đến muốn vụn vỡ ra , đối diện với Tuấn .giọng lạnh lùng -

“ Anh Nói Gì ?”

Bất giác Tuấn chết đứng đi vì phát hiện mình đã lỡ lời với nhỏ, đúng vậy câu nói ấy thật sự đã gây tổn thương cho Phương .nên miệng không tài nào mở ra được

.Nhìn Tuấn một hồi, đôi mắt nhỏ bắt đầu đỏ lên giọng đầy tức tưởi mà nói .-

“ “Đâu phải lần đầu tiên?” cô giả bộ ngây thơ có phải không ?

Hồi đó lấy được cô một cách dễ dàng bây giờ còn làm như mình cao quý lắm .có phải vậy không ?”

Thật sự Tuấn không biết phải nói như thế nào nữa, tay chân tê cứng cả đi, chỉ đứng trơ ra mà nhìn nhỏ

Giờ đây, tên này có thể thấy rõ được đôi mắt của Phương đã chuyển sang đỏ dần dần ướt ứ đi -

“ Anh ăn nói rất thẳng (nãy giờ toàn nhỏ nói mà ?) Quá khú . . quá khú của những ngày đó .tôi còn tưởng anh là người được lắm .

Anh không hiểu gì cả có lẽ từ đó tới giờ, anh không bao giờ nghĩ tới những việc mà anh đã gây ra cho tôi .”- Nước mắt lãnh dài trên má Phương.

Tim Tuấn như tan vỡ, thật chất tên này không cố ý làm tổn thương nhỏ. Đôi tay siết chặt lại chốc lát, đôi mắt Tuấn cũng đỏ dần đi

Vẫn không hề lảng tránh, nhỏ vẫn nhìn thẳng vào người Tuấn, cố gồng người mà nói -

“ Anh chính là loại người như vậy không hề mở rộng đầu óc .có biết không .”

Đến nước này cứ tưởng Tuấn sẽ xin lỗi chứ, nhưng ai ngờ tên này lại cương quyết liệt -

“ Còn cô thì sao, TỐI HÔM ĐÓ CÔ ĐÃ LÀM NHỮNG GÌ ĐỂ LẠI CHO TÔI BA CHỮ ĐÓ RỒI BỎ ĐI CÔ NGHĨ MÌNH ĐÚNG SAO . CÔ NGHĨ TÔI LÀ MỘT THẲNG KHỜ, MUỐN QUEN THÌ QUEN MUỐN VẮT BỎ THÌ VẮT BỎ SAO ”

Xả một tràn vô người nhỏ, gương mặt Phương giờ tái đỏ đi, vì nước mắt không ngừng chảy nhỏ thổ không nổi nữa rồi, càng lúc hơi thổ càng trở nên nặng nề hơn, đau đến tận ngực nếu cứ tiếp tục thế này, chắc nhỏ dễ chết vì không thổ được mất, bỏ mặt Tuấn lại đó, Phương bước đi, quay trở lại vào tiệm như người vô hồn

Khi Phương vừa mất bóng ngay khúc quẹo, Tuấn vẫn cứ trờ người ra mà đứng đó, tên này cũng chẳng khác gì nhỏ, tim đập nhanh đến nỗi bất cứ lúc nào nó cũng có thể vỡ ra được.

Không khí nơi đây có thiếu gì đâu, mà sao nhìn Tuấn cứ như sắp tắc thở vậy, trong lòng nổi điên lên với tình trạng bây giờ giữa nhỏ và mình

Tiếng đến bức tường, Tuấn đâm mạnh vào đó cho hả giận, nhưng cơn nóng trong người không hề giảm đâm đến nỗi tay rỉ cả máu ra mà về mặt đỏ ầu cũng không hề dịu xuống

Lái trên chiếc xe, chân không ngừng nhún ga liên tục Ánh mắt nhìn về phía trước, nhưng đầu lại đi nghĩ về nhỏ .

Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này phút chốc tên ày thấy hối hận vì đã nói ra câu nói ấy.

Khi gặp mặt Phương xuất hiện giọt nước mắt, tim như thắt lại, đau nhói lên

Sau trận chiếc võ môn với Tuấn, và sau khi công việc kết thúc, nhỏ lên cái thân xác với gương mặt buồn man mát đến trường Chấn Vũ

Vẫn như ngày nào, CHấn Vũ chờ mẹ đến đón, nhưng sao hôm nay, đợi mãi mà vẫn không thấy gì cả, gương mặt thiên thần chợt ụ xuống, buồn đi

Chợt

“ CHẤN VŨ .”

Bất giác khi nghe tiếng gọi, Chấn Vũ ngẩng cái đầu lên vì từ nãy giờ toàn nhìn xuống đất .

Đôi mắt đột nhiên trở nên sáng ra, khuôn mặt mừng rỡ , rồi chạy nào về phía người vừa lên tiếng

Nhỏ định đi đón con thì nhận được tin nhắn của anh Quân, đọc xong nhỏ về thẳng nhà trọ

Vừa thấy anh thôi, chợt những buồn bực trong lòng nhỏ, trào ra một lúc.

Nhỏ cũng giật mình, nhưng khi hoàng hôn thì đã thấy, Chấn Vũ đang được bông bế trên tay anh Quân. Đọc những dòng hcữ trong tin nhắn thì không cảm thấy gì nhưng

Khi vừa tận mắt thấy Quân nhỏ liền

Cả hai chú cháu kinh ngạc khi thấy Phương đứng ngay tại đó , đối diện họ không xa lắm mà khóc ào lên. Mím cười một cái, Quân bế Chấn Vũ tiếng lại gần nhỏ, một tay đưa lên xoa vào cái đầu giọng nói trầm ấm

-

“ Ngốc này, lại xảy ra chuyện gì nữa rồi sao ”

Tất tốc Phương úp sát đầu mình vào vai bên phải của Quân mà khóc nức nở lên .từ nãy đến giờ, rất muốn khóc rồi, nhưng ọc dồn nén đi khi Quân vừa xuất hiện, đột nhiên nhỏ không chịu nổi nữa bùng nổ cả ra.

Hình ảnh Một đứa bé, một người con trai từ “ Mẹ ” rồi cả cái vòng tay đang vỗ vỗ sau lưng nhỏ nữa

Tất cả chợt hiện ra trong mắt

Chuyện gì đã xảy ra không lẽ đã có người nhìn thấy được cảnh đó

Còn Nghi, liệu khi Phong trở về B-SNO có còn thấy nó nữa không.

Sau khi tận mắt thấy được Phong, nó đã trở nên như thế nào

Còn Tiếp

45. Chương 51

CHÁP 52

Không Từ Bỏ!

Chạy được nữa đường,

-

Chầm dứt í nghĩ, lập tức Tuấn quay đầu xe lại , chạy về hướng cửa tiệm đó

Vừa đến thì đã thấy nhỏ, bước ra khỏi tiệm, bên vai còn mang chiếc túi đoán chắc nhỏ sẽ về nhà.

CHợt không hiểu sao, tên này không xuống xe, mà cứ bò chầm chậm theo từng bước chân của nhỏ.

Nhìn Phương đi một cách vô hồn trên còn đường với gương mặt tái đi, lòng Tuấn đau đến chết được, đôi tay siết chặt vào vô lăng chỉ muốn bay ào ra ôm lấy nhỏ. Nhưng vì muốn biết nhỏ ở nơi nào, nên đã âm thầm tiếng theo phía sau.

Bước đi thật nặng nề, đầu Phương vẫn cứ vang mãi những lời nói lúc nãy của Tuấn, chúng như những con dao đâm vào tim nhỏ, mệt mỏi mệt đến nỗi bây giờ nhỏ không còn sức để rơi nước mắt nữa. Cứ như nhỏ có thể ngất đi bất cứ lúc nào vậy

Đèn đỏ phía xa xa, mà nhỏ vẫn cứ bước

TIN .TIN .TIN

Chân vừa đặt xuống đường, chợt Phương giật thót tim khi nghe tiếng còi của xe toát ra. Hoàng hồn nhỏ mới ngước lên nhìn, thì ra vẫn còn là màu đỏ sao ?

Cứ thế mà nhỏ đã dừng lại, đứng trơ ra ngay giữa góc đường. Khuôn mặt xinh đẹp, vầng trán đẹp như ngày nào, nhưng sao lại trông mệt mỏi thế, vẻ hồn nhiên, tươi tắn từ lâu đã không còn hiện hữu trên gương mặt này nữa, cuộc đời những đau khổ mà nhỏ phải trải qua .

Tất cả tất cả dường như đã cướp đi mất nụ cười hạnh phúc trong tim nhỏ.

Cái ngày Phương sanh Chấn Vũ .đó là một ngày hạnh phúc, và cũng là ngày đau khổ nhất đời Phương, lúc đau đớn nhất .lúc cần vòng tay ấm áp đó .lúc nhỏ nghĩ cứ như có thể chết đi trong khi sanh vậy cảm giác tủi thân, cô đơn bao quanh lấy người con gái này Người con trai đó không hề xuất hiện.

Người ta nói, phụ nữ khi sanh, chắc chắn không thể tránh được việc phải khóc vì đau đớn .Nhưng với nhỏ, trong những giọt nước mắt này, nó còn mang một ý nghĩa khác.

Vì thương con, vì đây là điều cuối cùng nhỏ có được từ Tuấn, nên nhất định nhỏ phải kiên trì, phải bảo vệ sinh linh bé bỏng này.

Cắn ra, đối đầu với cơn đau, nước mắt không ngừng chảy, trán vã đầy mồ hôi cả ra đôi mắt đỏ hoe lên, nhỏ đã phải dồn hết sức mình chỉ để sự tồn tại của Chấn Vũ được an toàn.

Vì sao Phương gọi con là Chấn Vũ ” Vì đó là cái tên anh đã đặt cho con, vì đó là điều anh phải thức đêm để nghĩ, .vì đó là tình yêu em dành cho anh vì em yêu anh .anh có biết không Tuấn ?”

Đêm nào nhỏ cũng phải ôm con, nước mắt lại rơi ra khi nghĩ về Tuấn không một ngày nào Phương có thể nhẹ nhàng mà thở mà yên trong giấc ngủ

Tiếng theo sau nhỏ, Phương nào biết, gương mặt tên này giờ đây cũng thấm đỏ vì nước mắt, Tuấn đau khi thấy, người con gái mình yêu đang đứng trước mình đây, nhưng sao lại không tài nào giữ nổi. Vì sao lại vô tình khiến nhỏ tổn thương, vì đây là lần đầu tiên Tuấn biết yêu là thế nào.

Đúng vậy, đã có người con gái nào có thể khiến tên này phải chết lên ngã xuống đâu

“ Vì sao chỉ mình em, vì sao chỉ riêng em lại có thể khiến tôi không sống nổi

Vì sao em lại chạy khỏi tôi, vì sao em lại muốn buồn vòng tay này ”

Hướng theo bóng Phương khoảng cách cả hai chỉ trong tầm nhìn của nhau, nhưng sao cứ ngỡ họ không cùng con đường này vậy.

Phương bước

Tuấn theo sau

Cứ thế mà không biết lúc nào, một người sẽ ngừng lại để nắm bàn tay kia

Không biết lúc nào một người bước lên để giữ đôi tay ấy lại

Lòng tự trọng lòng tự ti người cương quyết .người bướng bỉnh

Cho đến khi nào cả hai mới chịu vứt bỏ cái “tôi” cho đến khi nào mới chịu ngừng đi những hành động ngu ngốc này

Đi được một lúc, chợt nhỏ quẹo vào khu phố nhỏ, Tuấn liền ngừng xe lại, bước ra và tiếng thầm lặng theo sau

“ Mẹ ơi mẹ ơi ”

Mãi lo cảm đầu đi, nghe tiếng con, nhỏ giật mình tỉnh dậy

Thì trước mắt Phương giờ đây, là hình bóng người anh một người anh đã che chở cho nhỏ những lúc cô đơn, tuyệt vọng nhất , phút chốc, những điều nén trong lòng .bỗng trào ra

Đúng vậy, lúc này đây nhỏ rất cần một bờ vai để tựa, để trút ra những nỗi lòng, để cố lấy lại hơi thở cho riêng mình

Vừa thấy Quân cũng như hình bóng Long vậy, mỗi khi nhỏ buồn đều chạy về phía bàn tay ấm đó mà tựa mà thổn thất ra

Thấp thoáng hình ảnh người anh trôi dạt trong Phương, vỡ bờ , nhỏ không còn biết làm gì cả, chỉ đứng đó mà khóc như một đứa trẻ thôi.

Thấy cô em lâu ngày không gặp, sao lại mình ướn nữa rồi, nở nụ cười ấm áp, tay bế Chấn Vũ, chân bước về hướng Phương .anh nhẹ nhàng , ân cần đặt tay lên mái tóc khẽ vuốt với tấm lòng đầy yêu thương -

“ Bé ngốc ! sao lại khóc thế này lại có chuyện gì nữa rồi phải không .”

Câu nói đó khiến nhỏ không trụ được nữa, ngã đầu vào vai Quân mà khóc nức nở lên.

Thua với cái vụn nước mắt này, Quân cười hiền, tay vỗ lên lưng nhỏ, một lúc sau anh dìu Phương vào

Người như chết cứng đi trước những gì đang xảy ra trước mắt mình

Tòan thân Tuấn tê liệt, đôi mắt đỏ đỏ lên, người chết lặng đi

Càng lúc, bước chân đó càng lùi , nụ cười trở trêu hiện lên gương mặt Tuấn, thì ra thì ra em đã yêu người khác rồi sao thì ra tôi chỉ là một thằng ngu ngu đến mất đi níu kéo người con gái đang yên vui trong hạnh phúc của mình Thì ra .tất cả tất cả đều là sự thật

Tuấn không muốn đứng đây thêm một lúc nào nữa Tuấn không muốn chứng kiến người con gái đó trong vòng tay của kẻ không phải là mình

Bước chân lùi dần đi đôi tay đã trở nên mệt mỏi đến mức, không còn đủ sức níu cánh tay đó nữa

Sau khi kết thúc cuộc họp, không hiểu nổi vì sao trong tim lại lo lắng đến thế, Phong giờ giây chỉ muốn phóng thật nhanh về với con bé ngọc đó.

Tất tốc bay vào xe chạy một mạch từ SPY về B-SNO.

Cộc cộc cộc cộc

Tiếng bước chân vội vã, hần lao như tên

Hộc hộc hộc

Thở muốn đứt hơi vì chạy quá nhanh .giờ đây giờ đây Phong đã đứng trước cánh cửa rồi chỉ còn bật nhẹ thôi .đáp án sẽ có ngay.

Đột nhiên cảm thấy hồi hộp vô cùng, tay chạm vào

Cạch

Đẩy nhẹ vô, bỗng tim Phong đập nhịp nhàn trở lại, nhẹ nhõm cả ra, .khi trước mặt hần lúc này đây

Nó vẫn nằm yên như thế mà chìm sâu vào giấc ngủ

Dần dần tiếng gần nó, mặc dù không hiểu rõ đây là cảm giác gì, nhưng lại không tài nào rời mắt được.

Cứ thế mà Phong nhìn nó thật lâu lâu đến mức, bây giờ có lẽ hình ảnh của nó đã in sâu vào tim Phong.

Chợt Nghi chợt quay người dấu hiệu thông báo nó sắp tỉnh đây, đột nhiên sự tò mò lại nổi lên trong đầu hần, quả thật Phong rất muốn biết vì sao khi không nó lại ngất đi khi nhìn thấy hần.

Đôi mắt mơ màng dần hé mở .

Ấp vào mắt Nghi, vẫn là hình bóng của hần, bất giác nó mở to mắt dậy Hoàn cảnh lại tái hiện y như lúc đầu.

Chẳng thể thoát lên được câu nào, chỉ nhìn Phong bằng ánh mắt ngỡ ngàng, kinh ngạc lẫn đau khổ.

Vì cuối cùng hần cũng đã xuất hiện, cuối cùng Phong cũng đã ngồi trước mặt nó đây

Chợt dòng suy nghĩ của Nghi bị cắt ngang bởi Phong lên tiếng tay khẽ chạm vào má nó giọng trầm hỏi .-

“ Cô không sao chứ có thấy không khỏe chỗ nào không ?”

Đầu nó giờ đây lại hiện thêm một dấu hỏi, bằng hoàn khi nghe Phong nói vậy

Đôi mắt to tròn, thẩm thoát ươn ướt lên, điều này càng khiến Phong cảm thấy kì lạ, tại sao từ lúc cô gái này gặp mình, những biểu hiện như vậy không từng diễn ra vậy .

Lập lại lần nữa -

“ Tôi hỏi cô có sao không đấy sao cô không trả lời ”

Nhìn thẳng vào mắt Phong, tay bàn tay , đôi vai đã bắt đầu run bần bật -

“ Anh tên gì ?”

Mặt Phong ngổ ra khi nghe nó hỏi vậy, nhưng lát sau hần cũng trả lời lại .-

“ Tôi là Thiên Anh Phong ”

Cảm giác chết đứng lại một lần nữa trở về với nó -

“ Anh có phải là chủ tịch SPY không ”

Lần này lại tới lượt hần tỏ ra kinh ngạc khi tại sao nó lại biết danh tính của hần , trong khi hần chỉ mới về đây chưa đầy một tuần -

“ Sao cô lại biết ? tôi ”

“ TÊN KHỐN, ANH ĐÃ TRỐN ĐI Đâu HẢ, RÚT CUỘC ANH ĐÃ Ở Đâu .ANH CÓ BIẾT TÔI ĐÃ ĐIÊN LÊN VÌ ANH ĐỘT NHIÊN MẤT TÍCH KHÔNG

ANH CÓ BIẾT VÌ ANH MÀ CON TIM TÔI TAN NÁT KHÔNG .ĐỒ TÔI TẠI SAO LẠI BỎ TÔI .TẠI SAO ANH TÀN NHÃN THỂ HỨC hức hức .hức Sao anh lại đối xử với em như thế tại sao chứ anh có biết em nhớ anh đến mức nào không đồ tôi .đồ tôi ”

Bất chợt Phong chưa kịp nói thêm tiếng nào thì đã bị Nghi ngồi thẳng dậy, dìm xuống giường, xả ột trận sau đó lại gục đầu vào ngực Phong, ngồi thẳng cả lên người hẳn, khom xuống mà khóc nức nở lên

Chóang với những gì đang diễn ra, thật sự hẳn không hiểu nó đang nói gì nữa cái gì là bỏ với rơi .rồi còn mất tích TRỜI Ạ ! Có ai giúp hẳn nhận ra được chuyện gì đây không.

Hai tay vịn vào đôi vai đang run của nó, cố đẩy lên nhưng không tài nào làm được, vì giờ đây, sức đâu nữa khi nó đang ngồi hẳn lên người hẳn chứ, hơn nữa lại đang mặc chiếc váy ngắn thế này

Phong đầu hàng toàn tập.

Cho nên hẳn đành nằm im trên giường, tay cũng đưa lên lưng nó vỗ vỗ .còn Nghi thì cứ thế mà khóc ào ra, nước mắt thấm thoát làm ướt cả lớp áo khoác ngoài của Phong. Một tiếng sau (Con này dư nước mắt ghê nhỉ ?)

Dần dần tiếng khóc cũng lắng dần, chỉ còn nghe tiếng thúc thích nho nhỏ của nó thôi.

Lúc này đây Phong mới dùng hết sức của mình ngồi dậy, nâng theo người nó lên luôn.

Tình trạng vẫn như cũ, nó vẫn cứ ngồi trên hẳn, chỉ khác là không ngồi trên người nữa chỉ trên đùi Phong thôi (Ặc !)

Hai tay cứ đưa lên dụi lấy đôi mắt đỏ hoe của mình, cứ nức nở nức nở lên từng tiếng nhỏ, tuy không hiểu nó đang làm cái gì với hẳn nữa.

Nhưng sao trông nó dễ thương như con mèo vậy, khẽ đưa tay chạm vào mái tóc đen , mượt của Nghi, vuốt nhẹ nhàng theo đường gợn xuống .ánh mắt trông thật ấm áp .-

“ Khóc xong rồi đúng không giờ thì có thể cho tôi biết nguyên nhân rồi chứ ”

Ặc .! này giờ nó cứ nghĩ hẳn vì muốn trêu nó, nên giả điên, nhưng không ngờ lại như vậy .banh bự con mắt mình lên nhìn Phong, tay tay vịn vào vai hẳn, lắc như chưa từng được lắc vậy -

“ TĨNH LẠI TĨNH .LẠI .ANH KHÔNG NHỚ RA EM SAO, PHONG ! ĐÙA THỂ EM KHÔNG THÍCH CHÚT NÀO. EM KHÔNG ĐÙA VỚI ANH Đâu ĐỪNG CÓ GIỖN NHƯ VẬY ”

Thôi rồi, cứ để nó lắc như thế chắc hẳn chết mất chỉ còn cách chụp hai tay nó lại, đưa vào giữa, đối diện ngực mình, nhìn thẳng vào mắt Nghi -

“ Tôi thật sự không hiểu cô đang nói gì cả ”

Tả hỏa lên khi nghe Phong nói thế nó chợt im luôn , mắt cứ dán vào mặt hẳn mà không biết phải nói gì nữa.

Một lúc sau thấy Nghi đã bất động, không khác gì tượng đá .định mở miệng nói Cô đã nhầm người rồi thì chợt

Phong lại nhớ đến .Đúng rồi không phải bà Châu đã từng nói, hẳn gặp tai nạn và mất kí ức sao

Bất giác, Phong buồn tay Nghi ra, nâng cầm nó lên, vì giờ đây , tự nhiên nó lại cuối đầu xuống vì, không tin được những gì đang xảy ra với mình .Phong ngồi trước mặt nó đây .nhưng lại bảo không quen nó

Nhìn thật kĩ vào Nghi, giọng có phần đa nghi hỏi -

“ Đây cô bé (Sax lớn hơn một tuổi mà dám !). có thật chúng ta quen nhau không ”

Cái mặt ngu không đỡ của Nghi, ngược lên nhìn Phong, cảm giác đau khổ khi hắn không nhận ra nó ngay cả nó hắn còn không nhớ được, nếu nó nói Nhất Long là con của hắn, chắc Phong ném nó vào nhà thương điên mất.

Khóc cũng đã khóc đã rồi giờ chỉ còn -

“ Anh không nhớ em thật sao ?”

Đôi mắt ướt ướt nhìn Phong, như đang chờ một câu trả lời kì diệu nào đó.

Mặt vẫn không thay đổi cảm xúc .nhưng Phong thở dài một cái rồi nói -

“ Vậy là có đúng không .?.Tạm thời tôi không thể nhớ ra cô, vì tôi đã mất một phần kí ức sao tai nạn tôi ”

“ CÁI GÌ, ANH GẶP TAI NẠN SAO, CHỖ NÀO CHỖ NÀO ĐÁP PHẢI CHỖ NÀO ” – chẳng hòng tập hai.

Hơn nữa lần cũng vậy, lời nói đi đôi với hành động tay nó cứ đề đầu Phong ra mà mò mà tìm xem vết thương mà ở đâu.

Điên tiết lên vì hành động quái đản, lẫn lộn nói khó hiểu của nó. Phong nổi khùng lên -

“ NÀY, CÔ CÓ THÔI KHÔNG HẢ, ĐẦU TÔI CÓ PHẢI LÀ THỔ CƠM ĐÂU MÀ CÔ ĐỀ RA MỌI VỚI MÓC .”

Chộp đôi tay nó lại, người hắn trở nên nóng hừng hực nhưng chỉ vài giây sau, đột nhiên Phong lại bật cười lên

“ HA HA HA ”- Vì vẻ mặt hoảng hốt của Nghi khi bị hắn bất ngờ nạc nhìn dễ thương quá đôi mắt căng tròn ra (Sax .mất trí nhớ bộ có ảnh hưởng tới tính cách hả trời ?)

Nó cứ dờ người ra trước những biểu hiện lạ lùng của Phong .chợt hắn thôi cười, khuôn mặt nghiêm túc lại .nhìn nó -

“ Được rồi, xem như chúng ta có quen nhau, tạm thời là vậy đi .nếu cô còn hành động như vậy nữa, tôi không biết mình sẽ làm gì đâu ”

Khờ mặt ra hỏi -

“ Hành động?”

Nghiêng nghiêng cái đầu hắn gật một cái sau đó đôi mắt dời đi, thôi không nhìn mặt nó nữa, mà di chuyển xuống dưới

Nó cũng cứ thế mà lần theo đường đi của mắt hắn

Chớp .chớp chớp

“ Á Á Á ”

Bất giác khi thấy Phong cứ nhìn chăm chăm, nó ngược xuống ÔI .Má ơi ! chiếc váy bị tốc lên từ lúc nào, làm Phong có thể thấy chiếc quần trong của nó một cách dễ dàng

BỐP

Tất tốc, Nghi ngồi dậy khỏi người hắn, lấy tay bápht một cái trời giáng vào đầu Phong, khiến cho hắn bất ngờ không kịp phản ứng, ngã RẦM luôn xuống giường

Dúi dúi cái váy xuống, nó chạy một mạch ra khỏi căn phòng ngưỡng ngưỡng đó. Để là một chàng trai tội nghiệp nằm nguyên con trên nền, với cái tay ôm đầu mình lại

Lau đi như tên lửa, bay vèo vào phòng vệ sinh đóng Ấm cửa lại, nó bắt đầu ngồi chồm xuống khóc

Com tim nó tan nát khi nghe hắn nói “ Tôi không biết cô ?”, chẳng phải nó đã cố gắng tự nhủ lòng, chắc chắn Phong sẽ quay trở về .nhưng .nhưng sao lại thành ra thế này

Một tiếng vẫn không thấm gì với nó, Nghi lại tiếp tục úp mặt vào tay mà khóc Vai run bần bật lên, hơi thở trở nên một cách nặng nề.

Cứ thế mà Nghi ở lì trong phòng vệ sinh gần 30 phút , chợt nó ngẩng đầu lên, tay quệt đi dòng nước mắt Ý chí mạnh mẽ đã quay về với người con gái này

Đứng bật dậy RẦM

Cách mở cửa trời đánh của chị em nhà nó nổi lên đôi mắt đầy nghị lực

Đột nhiên đôi mắt nó lại buồn khi nghĩ đến con, không sao, nó rất mạnh mẽ mà rồi sẽ có ngày nó cũng có thể làm hấn trở về bên nó, và về cả bên cạnh Nhất Long nữa.

Chà, .để xem .Nhã Nghi nhà ta sẽ làm gì để kí ỨC quay về với Phong nhé !

XỎANG XỎANG Bpp RẦM

Cảnh tượng bây giờ không tin được, lại một lần nữa, mọi thứ trong phòng bị Tuấn ném, đập, quăng một cách không thương tiếc.

Người nòng nặc mùi rượu, ánh mắt trông rất giận giữ và cũng tràn ngập đau khổ

Sauk hi đã ném hết tất cả những thứ đến không còn gì để ném nữa, Tuấn ngồi bịch xuống nền đất, tay với lấy chai rượu trên sàn, nâng lên, uống cứ như đang uống nước vậy

Chợt nước mắt bắt đầu rơi ra, ngã ngửa đầu lên phía thành giường lầu lầu tiên giọt nước mắt khóc vì phụ nữ phải rơi từ người con trai này

Cứ ngỡ, lần này có thể mang nhỏ trở lại, nhưng sao lại như thế này .tại sao lại để bản thân mình biến thành trò đùa cho người khác.

Khóc vì cuộc đời thật trở trêu, khóc vì con tim giờ đây vỡ thành mảnh vụn khóc vì những hình ảnh tàn nhẫn đó xảy ra với mình

Pípp píp píp

Điện thoại chợt run, tiếng nhạc vang lên trong căn phòng băng giá

Màn hình hiện lên chữ “Chi”, không màn tới, cứ thế mà đến cuộc thứ 5 .Tuấn đã thả tay vun chiếc điện thoại vào tường thật mạnh.

Làm cho nó vỡ ra làm đôi, mảnh kiến rải đầy sàn

Anh Quân chỉ đùa với nhỏ, thật ra, vừa lên thành phố anh cũng đã tìm được ỉnh căn phòng trọ rồi. Nhưng vì nhớ Chấn Vũ, sẵn ghé xem nhỏ thế nào, nên anh mới tới.

Ở chơi được một lúc, chào hỏi cả bà chủ tốt bụng rồi anh chào tạm biệt nhỏ và Chấn Vũ ra về

Màn đêm dửng buồn xuống, Phương dỗ con, hát những bài có thể đem con vào giấc ngủ.

Nhìn gương mặt thiên thần, long nhỏ cũng cảm thấy trở nên nhẹ nhàng hơn Kéo chăn lên, đắp vào người Chấn Vũ. Sau đó, nhỏ nhẹ nhàng bước ra ngoài

Chỉ mặc phong phanh với chiếc áo thun, làn da Phương thoát lạnh đi, nhưng nào bằng con tim nhỏ lúc này. Dù có lạnh có rét con tim nhỏ còn buốt hơn.

Dọc theo bức tường bên ngoài, Phương đi thẩn thơ, ít ra không khí lúc này cũng dễ chịu, dễ làm cho người nhỏ thấy thoáng hơn từng bước từng bước đi mãi được một hồi

Dần dần ngược đôi mắt lên, CHỢT

Phương nhưng chết cứng lại, đôi mắt trở nên kinh hoàng khi thấy

Phương đã thấy gì

Mọi chuyện rồi sẽ tiếp diễn ra sao ?

46. Chương 52

CHÁP 53

Thất Tinh !

Gương mặt Phương trở nên hoảng hốt khi thấy Tuấn đang ngồi thụp trên mặt đất, thân lẫn mặt đều toàn máu không, quần áo lấm lem tay lại còn có vết tét vì do tên này đã đâm mạnh vào tường.

Bàng hoàng khi thấy Tuấn như vậy, tất tốc nhỏ chạy đến bên mà quên mất vì sao Tuấn lại đến khu phố nhỏ này, cũng là nơi Phương đang ở,

Nước mắt rơi trên gương mặt Phương, đôi tay run run chạm nhẹ vào người Tuấn, tiếng khóc nhỏ, nhưng lại nức nở lên -

“ Sao lại thế này, anh đã làm gì vậy tên ngốc. Sao anh lại thành ra thế này ”

Người đã say khướt đi, nhưng trong đầu hình ảnh nhỏ lại vẫn cứ hiện ra

“ Phương phương ”

Cứ thế mà dù chân đã đi không nổi nhưng Tuấn vẫn gán đến đó, trên đường chạy đã bao nhiêu lần bị người ta mấn vì cả đèn chưa chuyển sang xanh, tên này đã lao đầu đi

Dừng xe, đi say sấn theo con đường vào khu nhỏ ở, lại chạm phải bụi giang hồ, ấy thế Tuấn còn kiếm chuyện, để rồi bị bụi đồng cho.

Kết quả là giờ đây, thân toàn thương tích, máu cứ thay nhau mà chảy ra.

Run sợ, tim Phương như nát ra khi thấy Tuấn như thế này

Nước mắt không ngừng chảy trên gương mặt đo đơ của Phương khẽ chạm nhẹ lên đôi má bị đánh bầm đi của Tuấn.

Lòng Phương đau đến muốn chết đi được

Bất giác cảm nhận được hơi ấm từ đôi tay Tuấn dần ngược đầu lên hé mở hàng mi dài đó

Giọng đầy mùi rượu tỏa ra hai tay đưa lên, kéo lấy người nhỏ vào thân mình nói với giọng như một đứa trẻ -

“ Đừng đi đừng bỏ anh .xin em xin em anh không thể mất em đừng bỏ anh đừng bỏ anh ”

Càng lúc tiếng nói ấy càng thấm nhòa nước mắt đi Tuấn siết chặt đôi tay mình lại, Cuối cùng vẫn phải đầu hàng với chính mình, cuối cùng vẫn không từ bỏ được .cuối cùng vẫn phải chạy đi tìm tình yêu của nhỏ.

Phương khóc nức lên, ôm chầm lấy người Tuấn, mọi ý chí đều bị tên này phá vỡ đi mọi nỗ lực để cố quên đều trong một giây phút mà mất đi tất cả.

Cứ thế cả hai áp sát vào nhau, không gian lạnh lạnh cũng lùi đi, nhường lại cho hai người này những cảm giác nhớ nhung từng bị che giấu đi một cách tàn nhẫn.

Những dòng nước mắt những hơi thở những vòng tay những điều mà cả Tuấn và Phương từng phải nín chịu, nay òa ra một lúc.

Một lúc sau

Giờ đây nhỏ mới bất giác rằng, tại sao Tuấn lại biết chỗ này

Nhưng hiện nay, nếu không rửa vết thương, chúng sẽ nhiễm trùng mất, nhưng nếu đưa Tuấn về, vậy Chấn Vũ chuyện về Chấn Vũ sẽ thế nào đây.

Đầu nhỏ rối tung lên, không biết phải làm thế nào, nghĩ tới nghĩ lui lát sau, nhìn Tuấn .

Căn môi làm liều, Phương xốc tay Tuấn qua vai mình, nâng lên đỡ về .quả thật. Tại sao tên này nặng thế không biết, cái thân bé nhỏ của Phương mà phải vát một cái xác khổng lồ.

Nhỏ như muốn tắc thở khi vừa lê cái xác đó về trước cổng nhà.

Bà chủ trọ bước ra mở cửa.

Gương mặt cũng hoảng hốt lên khi thấy nhỏ đang đỡ một thanh niên nào đó, nhưng người toàn những vết thương, cả áo cũng lấm lem vết đỏ.

Vội vàng, bà mở cửa ra, giúp nhỏ đỡ Tuấn vào trong. Đặc người Tuấn nằm xuống nền đất đã được trải nệm. Phương dùng chiếc khăn lông nhỏ, nhún vào chậu nước ấm, lau đi cái dơ trên vết thương, cố cố làm thật nhẹ để Tuấn không cảm nhận được sự đau rát.

Nhìn Tuấn thế này, nhỏ cảm thấy thật đau khổ, Tuấn đau nhỏ còn xót hơn dù đã chìm trong tình trạng mê man những phút chốc, miệng lại gọi tên người con gái này.

Chợt giờ Phương mới thấy , mình thật ngu ngốc, mình thật ít kỉ .tại sao lại chối bỏ người đàn ông này, tại sao lại cố tình đẩy Tuấn ra tại sao lại nhẫn tâm lạnh lùng khi Tuấn đã hết sức níu kéo nhỏ.

TẠCH

Giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt Tuấn, ” Em xin lỗi em xin lỗi anh ”

Tiếng nói nghẹn ngào cõi từng chiếc nút trên người đầy vết thương kia, lau toàn thân, để Tuấn cảm thấy thoải mái. Sau đó Phương lại mượn tạm chiếc áo của lối xóm, mặc vào cho Tuấn

nhỏ chợt xoay qua nhìn đứa con bé bỏng đang ngủ của mình.

Đây là lần đầu tiên tên này và Chấn Vũ đều một lúc hiện ra trước mặt nhỏ, giờ đây Phương càng thấy, Chấn Vũ cứ như giọt nước sau của Tuấn lòng trở nên thấy ấm không hiểu vì sao, chỉ đơn giản nhỏ cảm nhận được như thế thôi.

Có lẽ suốt đêm nay, giấc ngủ của Phương lại một lần nữa mất đi vì nhỏ cứ ngồi mãi thế mà ngắm hai cha con nhà này Thấp thoáng, lại thấy nụ cười mím lên.

Sáng hôm sau

“ Ừm ừm ”

Vừa cựa quậy người đã thấy đầu đau buốt, hơn nữa toàn thân cũng vậy, nhứt và ran rát cả người.

Vài phút sau, Tuấn mới tỉnh hẳn, từ từ nhồm người lên , gương mặt chợt nhăn lại khi cái buốt trên lưng tỏa ra, rồi còn lại ngạc nhiên hơn khi thấy mình đang ở trong một căn phòng nhỏ.

Lại chẳng thấy một bóng người nào, lắc lắc cái đầu, Tuấn cố nhớ xem tối qua mình đã làm gì

Đúng làm có uống say sau đó sau đó hình như lại lên xe để đến một nơi nào bất giác cái tên Trịnh Vỹ Phương hiện lên trên đầu tên này.

Nhớ lại cái ấm áp, cái mùi hương quen thuộc trên người nhỏ, hoảng hồn, Tuấn định phóng ra tìm, vì nghĩ, chẳng lẽ nhỏ lại bỏ đi nữa sao

Chưa kịp đỡ mền thì

Cạch

“ CẬU TỈNH RỒI À đây ăn chén cháo này đi, nó sẽ giúp cậu thấy khá hơn ”

Giật mình khi từ đâu một bà lão xuất hiện, dần dần Tuấn cũng nhận ra được vắn đèn định mở miệng

Nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng đó, chắc hẳn đang thắc mắc ., bà cười hiền rồi nói luôn -

“ Cô Phương đã đi từ sớm rồi, cổ còn nhờ tôi đưa lại cho cậu vật này .”- Vừa dứt lời bà lôi trong túi mình ra một mảnh giấy nhỏ, được gấp lại làm tư đưa cho Tuấn.

Chợt tên này lại có cảm giác sợ sợ cái hình ảnh lần cuối cùng nhỏ ra đi cũng chỉ để lại mẩu giấy nhỏ. Chạm vào mảnh giấy mà tay cũng run theo, mồ hôi cũng rơi xuống.

Hành động của tên này , cả vẻ mặt nữa, làm cho bà cũng cười phì ra, nhẹ nhàng đứng dậy, bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Mắt cứ dán vào mảnh giấy mà tay thì hồng dấm mỡ, nữa vừa lật ra, thì nửa kia lại nhanh tay gẩy vào. Cứ thế mà gần một tiếng sau Tuấn mới lấy hết dũng khí để banh tờ giấy đó ra mà đọc .(Sax .x !).

“ Anh dậy rồi có phải không, quần áo em cũng đã giặt, và ủi sẵn cho anh rồi, chúng nằm bên tay trái cửa góc phòng đấy.

Em còn vài việc phải làm, nên không thể chờ anh dậy được, dù không quen nhưng cũng gán nuốt chén cháo vào bụng

Đừng lo , em sẽ không đột nhiên mà mất tích đâu.”

Dứt hết dòng chữ, càng lúc con tim tên này càng đập nhịp nhàng trở lại, hú hồn, cứ tưởng nhỏ lại bỏ đi nữa chứ, nếu thế chắc chỉ còn cách tự cắn móng tay mà tự tử quá (Ặc !).

Nhìn lướt quanh một lượt căn phòng, một không gian tuy không rộng, nhưng cũng không đến nỗi chật hẹp, thấp thoáng Tuấn thấy những chiếc túi đựng đầy quần áo của Phương.

Bất giác lại giật mình khi thấy trong đó có cả những vật dụng, quần áo, vào những đồ linh tinh cho trẻ con nữa.

Giờ đây, Tuấn mới sực nhớ, hôm qua đúng vậy .hôm qua hình ảnh người đàn ông và đứa trẻ

Tính tò mò trời dậy, cái thân không chịu ngồi yên dù người đầy thương tích, bò bò một hồi Tuấn chạm tay vào chiếc túi đó.

Tay cầm vào chiếc áo nhỏ, nâng cao lên trước mặt mình, ôi trời .sao lại nhỏ đến thế này nhỉ .ngương mặt chợt ngó ra của Tuấn khi cứ dán mắt nhìn chăm chăm vào chiếc áo thun đáng yêu ấy.

Chưa thỏa mãn, lại cúi đầu xuống, hai tay tiếp tục tấn công vào cái túi nhỏ nhỏ tội nghiệp đó.

Lần này Tuấn lại moi ra được một cuốn album không to lắm .tay bắt đầu lật tẩm bìa dày phía bên ngoài ra.

Tim chợt đứng lại, hơi thở trở nên đứt đoạn khi ập vào mắt tên này là hình ảnh nhỏ đang ôm lấy một đứa trẻ đứa trẻ rất nhỏ, nhìn chỉ cỡ vừa một tuổi thôi, không ngừng, tay lại lật tiếp tờ thứ hai thứ ba thứ tư cứ thế mà hình ảnh đứa bé đó càng lúc càng hiện ra nhiều hơn, chạy dọc theo năm tháng Tuấn có thể thấy rõ được khi xem tẩm áp chót .trên tay cầm chiếc bánh kem nhỏ, với gương mặt thiên thần đó, không hiểu sao Tuấn lại có cảm giác gì đó rất khó diễn tả,, khi thấy nụ cười thơ ngây của đứa trẻ này.

Bên cạnh là nhỏ, vòng tay ôm chặt lấy đứa bé đó, nụ cười tươi, những cái hôn , cái ôm, những cái cười híp mắt của hai người, chợt làm cho lòng Tuấn có chút gì đó ghen tị.

Hiện nay, đầu tên này ngập đầy dấu hỏi, mơ hồ, rối tung cả lên.

Vì Tuấn nửa nghi nửa ngờ không lẽ đứa bé này là nhưng nếu phải thì rút cuộc còn cái tên hôm qua là ai ?

Đầu như muốn banh phanh ra vì không ai giải đáp câu hỏi cho tên này, mà càng lúc những câu hỏi đó càng mọc đầy ra hơn, nhưng đột nhiên Tuấn lại thích cứ nhìn mãi những bức ảnh như thế.

Vì Tuấn muốn biết những năm tháng cả hai rời xa nhau, nhỏ đã sống như thế nào, đôi lúc lòng Tuấn xót đi khi thấy Phương gầy đi thấy rõ, gương mặt lúc hồng hào, lúc lại tái đi vì cái mệt cái mỏi

Mãi cứ cầm những bức ảnh trên tay, chợt

Nhớ đến hôm nay có một cuộc họp khá quan trọng nhưng không hiểu sao, suy nghĩ một hồi Tuấn quyết định chuẩn luôn,. Vì tối qua trong phút tức giận tên này đã lỡ tay ném thẳng chiếc phone vào tường, thành ra giờ đây lấy gì mà gọi về công ty nữa .(Cho chừa)

Ngồi tựa lưng vào góc tường một hồi lâu, trong đầu tự dưng nghĩ ra cái gì đó, lập tức Tấu đứng dậy, cầm lấy bộ quần áo của mình, bất giác đưa lên áp vào má mình.

Vì lòng chợt ấm lên khi biết rằng chiếc áo này được chính đôi tay nhỏ giặt cho.

Xong xuôi mọi thứ, nhanh tay nhét cái gì đó vào túi quần ?, bước ra khỏi căn phòng đó, cuối đầu chào bà một cái .và , tên này ra khỏi khu phố này đi đến một nơi

“ Cố lên, mày sẽ làm được thôi”- tự trấn tĩnh bản thân, hít một hơi thật sâu, Nghi mạnh tay tung cánh cửa đó

Đang lo lao đầu vào đóng hồ sơ, chợt Phong giật cả mình lên khi nghe tiếng cánh cửa phòng làm việc của mình bị đối xử một cách tàn nhẫn.

Ngước đầu lên thì Ôi chao ! chẳng phải là cô bé đã ình đo ván trên nền đất hôm qua sao.

Lập tức Phong buồn cây viết trên tay mình, chóng lên cầm nhìn thẳng vào gương mặt nhỏ qua đôi kính không độ đó.

Tự dưng bị hấn nhìn bằng ánh mắt như muốn thôi miên vậy, người nó trở nên cứng đi và tê liệt. Tiếng gần Phong, nó đập mạnh đóng tài liệu hôm qua vừa nghĩ ra được.

Ánh mắt đầy nhiệt huyết hiện lên -

“ Giám Đốc”

“ Gì.?”- đáp lại

“ Tôi đến đây để ”

“ Hửm .?”- chăm chú nghe và con mắt vẫn không thôi ngừng nhìn vào nó.

“ ĐÂY Ạ ”

Cuối đầu tay đẩy đóng giấy đó hướng về phía Phong. Thóang ngạc nhiên, nhưng lúc sao hấn cuối cùng cũng chịu dời mắt, nhìn xuống cái vật đang ngự trên mặt bàn, tay chạm vào kéo gần đến tầm nhìn của mình .lật lật dở dở

Lúc sao

“ Là ý tưởng của cô ?”

Không trả lời nó chỉ nhìn Phong , đầu gật gật

Bộp

Đẩy tay lên đóng giấy đó, bất ngờ Phong đứng dậy, với tay lấy chiếc áo khoác sau ghế, rồi phóng ra, tay cũng sẵn tiện đắp lấy bàn tay Nghi kéo đi chỉ vồn vện một câu nói -

“ Khảo sát thôi !”

Đó mặt ra khi thấy hành động của Phong, khi hoàng hôn thì đã bị hấn lồi vào than máy rồi

Trở lại đêm qua

“ Cả ngày hôm nay em làm gì vậy, sao lại về trễ thế, hôm qua cũng vậy, ”- Tay cầm chiếc nĩa, không ngừng gấp thức ăn, miệng cũng không ngừng nhai nhưng hành động nói lại đi kèm

Bưng đĩa đồ ăn ra cho Nhất Long, cả ông Khải nữa trong đầu nó vẫn chưa yên định lại, vì mọi việc đều ào đến một cách bất ngờ

Suy nghĩ một hồi, nó cảm thấy,

Đắng đo một hồi, cuối cùng nó đành nuốt luôn vào bụng, chỉ ba hoa với Tuyết và ông Khải là mình đi dạo ngoài trời cho giải stress.

Ấy, đơn giản một câu, nên chẳng ai có cơ hội mà moi mà móc từ miệng Nghi. Nhìn Nhất Long cầm cùi úp đầu xuống nuốt lia chia những sợi mì. Nhìn con bằng ánh mắt âu yếm rồi lòng lại thấy đau đau khi nhớ về Phong.

Nhất định nó sẽ mang hân quay về bên cạnh nó, dù cho Phong đã không còn nhớ gì về kí ức giữa cả hai .

Quay trở về hiện tại.

Giờ đây Nghi đang bị Phong lôi đi vòng vòng ở khắp các khu bày bán nội thất. Vừa đi, tay không ngừng chỉ vào những vật dụng ấy, rồi xoay đầu bảo nó phải ghi chép lại

Đôi lúc ánh mắt cứ mãi lo nhìn Phong mà không biết từ lúc nào bị hân kí cái cóc lên đầu “Tập trung vào công việc, nhìn như thế mòn vẻ đẹp của tôi đấy ”

Xoa xoa cái đầu tội nghiệp của mình, nhưng chợt lòng nó lại cảm thấy vui vui vì những hành động này hân cũng đã từng làm thế.

Phải nếu nói về ăn cóc thì không biết Nghi đã đớp bao nhiêu lần từ Phong rồi. Mung lung một hồi nó cũng tập trung vào công việc trở lại

Cả hai đi một hồi, thoáng thấy nó mệt rã chân, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, cười hiền một cái Phong dẫn nó vào quán nước để nghỉ

Ngồi thụp xuống chiếc ghế êm mịch, mà Nghi thầm mừng vui cho cái lưng lắn đôi chân đáng thương của mình, sau khi gọi nước

Phong lại nhìn nó bằng ánh mắt tò mò -

“ Chúng ta quen nhau được bao lâu rồi ?”

Giật mình với câu hỏi của Phong, đôi mắt nó mở to, đầy vẻ ngạc nhiên ra mà nhìn hân ấp úng trả lời .-

“ Ừm m thì cũng được vài tháng ”

“ Ít vậy sao, ?”- Phong nghiêng đầu nhìn, chỉ trong vòng vài tháng à, nhưng sao thái độ ngày hôm qua của nó, làm hân cứ tưởng đã gần được vài năm ấy chứ.

Chưa thỏa, Phong hỏi tiếp .-

“ Tôi chủ động hay cô ?”

Cứng họng lại, mặt nó ngu ra thấy rõ khi nghe Phong hỏi thế, Trời ạ ! biết trả lời thế nào đây .nuốt một hơi hết li nước cam -

“ Anh đấy.”

“ Sao ! không ngờ con mắt tôi lại có vấn đề ”

Người trở nên nóng khi hân trả lời như vậy, gương mặt nó thoáng đỏ lên vì tức, châu châu chân mài lại, phun phìu mặt ra. Đột nhiên không hiểu sao nó lại muốn đứng dậy, ghì cái đầu Phong, đập xuống bàn cho bở ghét (Ặc ! con này)

Nghi nào biết, miệng nói thế, nhưng lòng Phong lại nghĩ khác đi vì thật chất Phong rất thích cái vẻ trẻ con thế này của nó, sợ dĩ làm thế cũng chỉ muốn được thấy gương mặt đáng yêu của nó khi tức giận thôi.

Ngưng một lúc Phong lại bắt chuyện .-

“ Chúng ta đã ngủ với nhau chưa?”- về mặt tỉnh bơ khi nói về chuyện đó.

PHỤPPPP

Đang nuốt cốc nước lợc sau khi đã húp hết đóng ước cam, con mắt Nghi trợn lên, phun vèo ra hết vào mặt Phong

Ặc sặc sặc c

Sắc sưa, nước nghẹn ngay giữa cổ, mặt tái đi khi xém chết vì không thở ra được. Còn Phong, hấn mới bị sock, khi không lại hứng cả lít nước vào mặt mình người trở nên bất động .

Hành động của cả hai khiến cho ai ai trong quán này cũng phải dừng cuộc đối thoại mà quay đầu nhìn cảnh tượng đó.

Phong nổi quạo -

“ CÔ LÀM CÁI GÌ VẬY SAO LẠI PHUN VÀO MẶT TÔI .?”

Giật thót tim khi hấn nặc bất ngờ, nhưng nó là vua bướng bỉnh mà, lập tắt ngưỡng đầu lên mà cãi lại -

“ NẾU ANH KHÔNG NÓI NĂNG NHƯ THẾ, THÌ LÀM SAO TÔI SẮC ĐƯỢC ”

“ CHUYỆN ĐÓ THÌ CÓ GÌ NGẠI, NGỦ THÌ NÓI CÓ KHÔNG THÌ NÓI KHÔNG ”

Chưa hả giận, hấn cũng đắp lại nó, nhưng lại bằng câu nói quá lộ liễu. Làm mặt nó đã đỏ nay còn đỏ hơn. Xấu hổ đến không có lỗ mà chui.

“CHẾT ĐI !” Giận điên người lên, nó đẩy mạnh cái bàn về phía hấn, khiến cho cả cái bàn thực mạnh vào người Phong. Đứng dậy, lôi chiếc túi rồi bỏ đi

Mặt Phong nhăn như khi ăn phải ớt, tay ôm cái bụng của mình, Trời ạ ! đau chết đi được, sao nó lại mạnh tay đến thế

Nén nà một hồi, hấn cũng chạy theo ra ngoài mà tìm nó

Bước đi với đóng lửa trong người mình, nó điên lên khi nghe cái khiêu nói năng đáng ghét của hấn, bất chợt bàn tay từ phía sau chụp nhanh cổ tay nó lại

Giật mình xoay về phía sau thì thấy Phong thở như chưa từng được thở, chợt lòng nó cảm thấy vui vui khi thấy hấn như vậy nhớ đến cái bàn, đột nhiên nó thấy mình hơi quá tay với Phong định mở miệng hỏi có sao không thì

Một tay vẫn còn nắm chặt cổ tay Nghi, nhưng một tay khác lại đưa lên trước mặt nó vì chạy quá nhanh, nên giọng nói cũng hụt hơi đi -

“ Đưa .đưa .mau ”

Mặt ngu ra hỏi -

“ Đưa cái gì ?”

Dứt hơi thở cuối cùng, Phong cũng buông tay nó ra, đứng thẳng người lên, nhe răng, khoe nụ cười đều đặn như ngày nào của mình .-

“ Còn gì nữa, tiền ly nước cam của cô đấy, tôi đã nói là trả cho cô à?”

Nghe như sét đánh vào tai, người nó run lên .không phải vì đau lòng .mà run vì quá tức -

“ A.n.h a .n h .an.h ”

Tay siết chặt lại để kiềm chết cơn giận, và kiềm chế trước nụ cười đáng ghét của Phong, tất tọc, chịu hết nổi nó phan nguyên chiếc túi của mình vào đầu hấn Rút kinh nghiệm, Phong chớp nhanh như gió thụp đầu xuống mà né đi cái cách giết người bất ngờ của nó.

Người lại đứng thẳng dậy, giọng nói có phần nghiêm chỉnh đi -

“ NÀY CÔ KIA, TÔI TRẢ LƯƠNG LÀ ĐỂ CÔ SÚT NGÀY ĐÁNH TÔI ĐẤY HẢ, ĐỪNG QUÊN TÔI LÀ SẾP TRÊN ĐẤY .”

BỐP

“ THẾ THÌ SAO ”

Lời nói đi đôi hành động, phan không được thì động thẳng vào bụng hấn là xong. Đúng vậy, nó đã không thương lấy dù chỉ một phút mà đã thẳng tay động vào người Phong một cú trời giáng

Vừa dứt, nó xoay người bỏ đi, nhưng lần này không còn gọi là đi nữa, mà là chạy đấy .vì nếu lúc này còn đứng đây thêm phút nào nữa, chắc sẽ gây ra án mạng mất.

Bỏ mặt Phong, nó lau chạy thẳng về công ty mà không thèm xoay đầu lại xem hấn có sao không. (Dám mới sợ !).

Đúng là chậm một giây thì mất mạng như chơi, tựa người vào cột đá gần trạm xe buýt, mặt Phong lộ hấn về đau sau khi lãnh một đòn của nó, đau thì đau nhưng chỉ một thoáng sau , gương mặt hấn lại xuất hiện nụ cười -

“ Cũng Vui Đây”

Trời ạ ! không biết rút cuộc, hai tên ngốc này đang làm gì nữa Mặc dù về lạnh lùng bên ngoài của Phong không hề thay đổi. Nhưng không hiểu sao, mỗi khi đối mặt với nó thì về lạnh lùng ấy không tài nào thực hiện được. Hơn nữa cứ chạm mặt, hấn lại nổi cơn thích chọc ghẹo nó hơn. (Bó tay !).

Tức đến vỡ não, người bốc đầy khói lên, hấn hực ngồi vào bàn làm việc của mình, moi hết đóng tài liệu ra, nó đâm đầu vào làm vì nếu không tìm cái gì có thể khiến nó quên cái mặt đáng nguyên rử của hấn, chắc nó sẽ nhập viện vì điên mất.

Không tin vào mắt mình được, sao Phong lại thay đổi như vậy nhỉ mặc dù trước kia đôi lúc hấn cũng chăm chọc nó kiểu đó, nhưng cái cách ăn nói trời đánh này thật là chịu không nổi mà

Sau khi đưa Chấn Vũ đến trường, tất nhiên nơi nhỏ đến chỉ còn là cái tiệm đồ chứ còn nơi àno nữa. Đúng vậy, hôm nay Phương vẫn đi làm như thường, chỉ có điều, trong long chưa mấy là yên tâm. Nhỏ hoài nghi, có lẽ Tuấn đã biết sự tồn tại của Chấn Vũ, nhưng nếu gnhĩ đó là con thì hấn là chưa. Rồi nhỏ sẽ giải thích như thế nào đây Trời ạ ! Sao mọi chuyện rối tung lên cả .điên mất thôi

Sau đêm qua, không hiểu sao giờ đây năng lượng trong người nhỏ nổi lên một cách nhanh kinh khủng. Vừa vui lại vừa lo thom thóp torng long vì hoàn toàn không thể xác định được.

Một mỗi khi phải tìm ra đáp án trong lòng mình, suốt đêm qua nhỏ không hề chợp mắt.

Cúoi cùng, Phương đành liều mạng quyết định không chạy trốn Tuấn nữa. Nhưng chỉ có thể thôi, còn việc quay lại thì nhỏ chưa nghĩ đến. Hiện tại cả việc của Chấn Vũ, nhỏ còn đang điên lên không biết phải đối mặt như thế nào, chứ nói chi là chuyện tình cảm riêng của bản thân.

Nghĩ không bằng thực tế, thôi thì tới đâu hay tới đó. Bên cạnh, giờ đây, vì đã trở về thành phố, thỉnh thoảng Phương cũng gán tìm kiếm tin tức của anh Long, nhưng mò đến studio thì mới biết anh đã kí hợp đồng với AS và hiện tại, nếu muốn xác định vị trí của Long, quả thật điều đó không dễ dàng với nhỏ tí nào. Nhớ anh nhớ cả gia đình, nhưng nhỏ vẫn chưa đủ tự tin để quay về khi chưa sẵn sàng gì cả. Nay lại thêm cái tên rắc rối này, tại sao nhỏ không tài nào dứt ra khỏi Tuấn chứ .tại sao lại bị dao động một cách dễ dàng như vậy Hải .i

Đúng vậy, cứ thế mà em Phương nhà ta vừa làm vừa thở dài suốt cả ngày đấy

Dù là đứng từ khoảng cách xa nên Tuấn không nhìn rõ được gương mặt của đứa trẻ đó. Nhưng sau nhưng tấm ảnh đó , Tuấn đã có thể nhớ rõ được khuôn mặt thiên thần ấy, thoáng thoáng, tên này lại hi vọng đó là của mình. Nhưng cứ hề nhớ đến thằng đã vỗ vỗ lưng nhỏ, lòng Tuấn lại nổi cơn ghen lên tức trào máu họng (Sax x gia trưởng có khác nhĩ !).

Ấy ấy nên bây giờ, cảnh tượng lúc này đây Tuấn không đến làm phiền nhỏ nữa, mà lại thay đổi đối tượng hai tay đút vào túi quần đi tới đi lui trước cổng trường của Chấn Vũ

Có ai mà tin được khả năng chịu đựng của Tuấn cũng hay nhỉ, những 2 tiếng để đi vòng vòng ngoài phố, chuẩn bị tinh thần để đối diện với thiên thần nhỏ, tức cười mà, cái mặt ngố ngố pha lẫn hồi hộp của Tuấn nhìn sao tuế chết được, cộng thêm nay nay lại cứ long tong trước trường Chấn Vũ 3 tiếng. Không biết mỗi chân hả trời

Reng reng reng

Giật thót tim lên khi tiếng chuông reo lên, vừa chớp mắt, tất tốc, Tuấn đã thấy lũ trẻ chạy ào ra, Nhìn tới nhìn lui, cái đầu cứ nhấp nhô lên

Chấn Vũ từ bên trong bước ra, nhưng không chạy ào như mấy đứa trẻ khác mà ngoan ngoãn ngồi ngay phía thềm chờ mẹ tới

Hôm nay, ngày đẹp trời nhỉ, cô lại cho ra sớm 10 phút nữa, chơi cả ngày cùng bạn, vui biết là bao hai tay chong vào hai má, miệng cứ tùm tùm cười vì nhớ đến bài hát hôm nay cô dạy, chốc chốc lại hát nho nhỏ lên

Bước gần lại đứa trẻ đó, Tuấn ngồi thụp xuống trước mặt Chấn Vũ

Thấy đột nhiên có chiếc bóng tiếng về phía mình, Chấn Vũ ngược đầu lên, mở to đôi mắt tròn xoe mà nhìn lễ phép cúi nhẹ đầu xuống

“ Chào chú ”

Tuấn không nói gì cả, cứ nhìn chằm chằm vào mặt Chấn Vũ thôi, một thoáng lâu sau thấy người này không trả lời lại, Chấn Vũ lại gật đầu chào tiếp -

“ Con chào chú ”

Bất giác, tên này tỉnh mộng, tay đưa nhẹ lên , sờ vào má Chấn Vũ vừa định nói -

“ Con tên ”

“ .Chú Quân !” Trời ơi ! Thôi tiêu rồi, không biết cái gì sẽ xảy ra nhỉ .

Còn Phong, với cái tính chọc ghẹo bất chợt ổi lên trong người, tiếp theo hẳn sẽ làm gì đây.

Hai đứa nó, liệu có bị hứng những quả tạ từ trên trời rơi xuống không.

47. Chương 53

CHÁP 54

Đôi mắt đang hướng nhìn vào người đàn ông lạ mặt đứng trước mình, bất chợt Chấn Vũ nghiêng đầu ra vì thấy cái bóng quen thuộc của người nào đó

BẮT CHỢT

Đôi mắt sang hẳn lên thấy gỡ, lại nở nụ cười thiên thần ra, hét toán lên, rồi chạy nhào về hướng đó, dang hai bàn tay ra

HỤP

Nhất bống người Chấn Vũ lên, hôn nhẹ vào má, .Quân đưa tay xoa lên mớ tóc mềm mượt trên đầu Chấn Vũ.

Ngạc nhiên đứng người dậy, xoay về phía sau .thì giờ đây Tuấn mới nhận biết rằng, người này không ai khác chính là tên đã đứng trước nhà nhỏ ngày hôm qua.

Vừa trao những cử chỉ thường hay làm với thiên thần đó, Quân cũng dần nhìn về phía tên này, bất giác Chấn Vũ cũng xoay người lại, đưa tay vẫy vẫy Tuấn , như muốn nói “ Chú ! con về ”

Thoáng lạ khi thấy hành động đó, Quân hỏi -

“ Con quen à ?”

Lắc lắc cái đầu của mình, Chấn Vũ cười nói -

“ Dạ hông, nhưng khi về thì phải chào người lớn .” Cái kiểu nói năng ngây thơ đó khiến Quân cũng cười phì ra.

Ví thế Quân cũng gạt dầu ra hiệu chào Tuấn, sao đó xoay người , tay bế Chấn Vũ theo

Hôm nay , lo đâm đầu vào làm, lòng nhỏ nghĩ chắc có lẽ Tuấn đã rời khỏi đó lâu rồi nên không còn để ý là mấy. Vài phút trước lại nhận được tin nhắn của anh Quân, đọc xong nhỏ mỉm cười, anh thật tốt, cả ngày làm mệt mỏi và vẫn giúp nhỏ đón Chấn Vũ về, chính vì thế Phương cũng yên tâm mà tiếp tục công việc của mình.

Chẳng hiểu sao hôm nay lại đông khách đến như vậy, nếu về lúc này, thì có lẽ bà chủ sẽ không xoay sở được, nên nhỏ đành nán lại một chút để giúp bà dù giờ làm đã sớm hết đi.

Tếu mà ! Cứ ngỡ Tuấn sẽ lẳng lặng mà quay về chứ , ai ngờ tên này lại cứ lẻo đẻo theo sau hai người đó. Quân bế Chấn Vũ đi, tuy đầu không quay lại nhưng lại biết phía sau có người đi theo .

Cứ thế mà người đi, người nói gót mãi cho đến gần nhà.

Tuấn không đến đó thẳng mà lại đứng phía xa, sau góc quẹo đó. Thiệt bó tay với tên này, không biết rút cuộc định làm gì nữa, chả nhẽ gian bầy chờ mỏi rồi nhảy vào đập ah ???

Mở cửa, Chấn Vũ chạy ào vào với bà chủ, vì ngoan hơn nữa lại đáng yêu nên Chấn Vũ rất được ba chủ trọ thương, cưng chiều. Đôi lúc bà còn cho Chấn Vũ bánh kẹo để ăn nữa

Vỗ vỗ đầu Chấn Vũ, sau đó, Quân xin ra ngoài một lúc

CÁCH

Bước ra cửa phía ngoài, đóng lại, hai tay đút vào túi quần đi tiếng về phía trước người con trai đang tựa lưng vào thành tường, tay cũng cho vào túi y chan Quân.

Vừa thấy chiếc bóng tiếng về phía mình Tuấn không cần ngoái lên cũng biết là ai

“ Cậu tìm tôi sao ”- Quân bước về phía Tuấn, lên tiếng trước .

Đứng thẳng dậy, không dựa tường nữa, gương mặt tuy không lạnh lùng, nhưng cũng không có nghĩa hoan nghênh Tuấn đáp trả lại -

“ Có thể cho tôi biết mối quan hệ giữa hai người không.?”

“ Ý gì ”- tới lượt Quân dựa tường .

“ Phương”- quá ngắn gọn, chỉ duy nhất một từ. rồi cũng im lặng đi

Cả hai không nói gì nữa một lúc sau

“ Không lẽ ” định nói nhưng Quân lại ngừng đi rồi tiếp .

“ Cậu đã chuẩn bị chưa”

Ngạc nhiên không hiểu Quân nói gì mặt tên này đỏ ra -

“ Gì ?”

BỐP

Tuấn vừa mới dứt câu “ gì” thì Quân liền chưởng cho Tuấn một đấm vào mặt .hôm qua bị bực chưa đã, hôm nay lại tiếp tục ăn đòn số Tuấn xui nhỉ

Chóang khi bị Quân đánh bất ngờ, mất thế lưng đập mạnh về phía sau tường, đột nhiên trong lòng Tuấn nóng lên, lập tức đứng người dậy, trả lại cú đấm đó vào mặt Quân

Bppp Kèm theo câu nói

“ CHẾT TIỆT ”

Hai tay nắm vào cổ áo Tuấn ghì vào người mình giọng cũng có phần thay đổi đi -

“ THÀNG KHỐN GIỜ CÒN DÁM MÒ ĐẾN ĐÂY À .”- Chưa chi lại nhào vào đấm Tuấn một cách thảm thương.

Tên này có vừa đâu, ngu sao ngồi yên cho bị đập, cứ thế mà hai người thi nhau thửi vào mặt đối phương vài đám -

“ NÓI VẬY Ý GÌ ”

“ CẬU THẬT SỰ KHÔNG BIẾT HAY CỐ TÌNH KHÔNG BIẾT VÌ CẬU VÌ CẬU MÀ PHƯƠNG ĐÃ KHỔ NHƯ THẾ NÀO ”

Tức điên lên, vung tay Quân ra khỏi áo mình, nện lại cho anh một đám -

“ KHÔNG HIỂU GÌ THÌ ĐỪNG CÓ XEN VÔ ”

“ THẮNG NÀY ”- Nhào vô bụp lại

Cha mẹ ơi .! Sức trâu bò hay sao mà quất nhau dã man thế này

Khoảng 15 phút sau

HỘC HỘC HỘC Hai người này không đánh giờ thì lại thi nhau thở. Tuấn nằm thẳng xuống mặt đường, còn QUÂN cũng chả khá hơn, ngồi bẹp xuống đất.

“ Cậu định làm gì ”- chống hai tay sau lưng mình, đầu ngửa lên ồ hời chảy ngược xuống .

“ Hỏi thừa Có chết cũng bám cho tới cùng ”- hơi thở gấp gáp của Tuấn, bầm dập hôm qua đã thấm nay nhìn còn thấm hơn, Quân cũng chơi đẹp thiệt toàn lựa chỗ đã có vết thương mà tấn công vào

“ Vậy còn Chấn Vũ.”

Bất giác Tuấn mở to con mắt dậy, bật ngửa người lên, há hốc mồm khi cứ như bị ai chít điện cao thế vào người vậy .-

“ CÁI GÌ CHẤN VŨ .?”

Nãy giờ toàn lo nhảm và lo đánh nhau mà Tuấn đã quên mất một nửa còn lại của nguyên nhân cho cuộc gặp này.

Bàng hoàng, không tin vào tai mình được Chẳng phải, .chẳng phải đó là cái tên Tuấn đã đặc ra vào viết vào giấy khi cả đám cùng nhau đến KAI-CHONE sao .

Nhìn thấy gương mặt ngu không đỡ của Tuấn, Quân thở dài một cái -

“ Thăng ngọc này, .thật không thể tin nổi .cả ”

Chưa để Quân nói dứt Tuấn bật người dậy về phía anh, tay nắm chặt cổ áo Quân, kéo lại đôi mắt cứ kinh hoàng ra lòng như lửa đốt -

“ KHÔNG KHÔNG LÊ ”

Tiền chân, Quân đập thẳng vào người Tuấn một cái, nóng chết được mà cứ kè kè sát vào người anh, cái đập sao mà dễ thương thế này, khiến cho Tuấn bật lùi ra sau, lại một lần nữa ngã ra mặt đất (Sax x). Đứng dậy phủ phủ đóng bụi đường trên người mình, mà thôi phủ chi cho phí sức, vì quần áo cả hai giờ nhìn chả khác gì ăn mại hết.

Đang bước đi, chợt anh xoay người lại , tiếng về cái xác đang nằm nhẵn mặt vì sức đập của Quân quá thẳng (đáng mà !).

Chân hất bập bập vào người Tuấn, -

“ Còn không mau đứng dậy không lẽ cậu không muốn gặp Chấn Vũ sao ”

Từ lúc ngộ ra được đứa bé đó là con của mình, đột nhiên trong lòng Tuấn như đang đua nhau nở hoa vậy gần gượng mà cầm cự cái đau trong người, dần dần đứng thẳng dậy đi khắp khiến phía sau Quân.

Ngửa miệng, tên này lại chu mỏ lên hỏi tiếp .-

“ Đây, có ý đồ gì không đấy ”

BÁPH

Lại tiện tay lần nữa, anh dơ ra sau, bápht một cái trời giáng vào đầu Tuấn rồi ung dung bước -

“ Nếu cậu còn khiến Phương phải khóc lần nữa, đừng hi vọng tôi cho cậu cơ hội thứ hai ”

Ôm cái đầu bị bápht bất ngờ của mình, chưa thỏa Tuấn lại -

“ NÀY, ĐỪNG CÓ MÀ GIẢ ĐIÊN , TRẢ LỜI CÂU HỎI CỦA TÔI MAU .”

Ngừng bước lại, quay người ra sau nhìn thẳng vào đôi mắt Tuấn -

“ Cậu nên trân trọng con bé , ngoài mặt thì trông lì lợm nhưng thật chất rất yếu đuối và cô đơn .đừng để tuột mất lần nữa bài học hôm nay xem như tôi thay Long trị cậu đấy ”

Giờ lại còn bắt giặc hơn khi nghe đến từ Long dấu hỏi lại thì nhau dè lên đầu tên này

Thấy vẻ mặt ngổ của Tuấn, Quân cười phì một cái, kéo tay lôi vai tên này lại -

“ Trước hết lo mà nghĩ cách đối mặt với Chấn Vũ, còn những chuyện khác hãy tính sau.”

Nghe đến hai chữ Chấn Vũ, người tên này như đông đá lại, đứng rồi làm sao để đối mặt đây lúc này Tuấn cảm thấy cuộc đời thật ý nghĩ biết bao với mình, đột nhiên lòng lại nhớ nhỏ kinh khủng, biết được Phương sanh con ỉnh, Tuấn còn điên lên vì mất kiểm soát tâm trạng Ai da người ta cũng thương bảo vui quá mừng quá cũng gây ra bệnh điên đấy.

Với Quân, quả thực lúc đầu nhìn thôi cũng đã ngứa mắt, nên chẳng thèm ngừng ngại mà ra tay không thương tiếc với tên này,nhưng một khoảng thời gian sau, dần dần anh cũng cảm nhận được bản chất của Tuấn, tên này không tệ, bên cạnh đó, chỉ nhìn vẻ mặt của Phương là Quân đã hiểu vì sao đến lúc này nhỏ vẫn không tài nào mở rộng được con tim mình. Tha thứ cho Tuấn ? tất nhiên là không rồi nhưng nếu cho lựa chọn thà Quân chọn lấy nụ cười của Phương còn hơn suốt ngày thấy nhỏ hết sầu rồi lại trầm uất một mình.

Cho đến tận bây giờ, thật sự Quân vẫn không hiểu vì sao Phương lại chạy trốn khỏi tên ànày, đục nhau mồ hôi , với những câu nói trong lúc hai bên chỏng nhau. Thóang Quân ngờ vực, không lẽ chính Tuấn cũng không hiểu nguyên nhân vì sao .?

Phương không nói, anh cũng không hỏi, nếu nhỏ muốn nói ra thì đã nói từ lâu rồi, đôi khi cũng có vài việc, có lẽ mãi mãi cũng không thể thổ lộ ra.

Đàn ông quả thật việc gì cũng có thể kết bạn, gặp nhau không đầy 30 Phút, nhưng giữa Tuấn và Quân chợt có một cảm giác gì đó rất tự nhiên.

Vì sao Quân lại đoán cha của Chấn Vũ là Tuấn ? Tuy không thể chắc chắn, nhưng quả thật Chấn Vũ nhìn cứ ngỡ ngỡ là bản sao của Tuấn vậy, chỉ có tên gốc ànày là ngu đến mất không nhìn ra thôi.

Một rã người khi nguyên ngày nay, nhỏ phải chạy đôn chạy đáo, không lúc nào được ngừng nghĩ cả, nhưng không sao, bù lại hôm nay Phương được bà chủ quán cho tiền hoa hồng khá khẩm. Vui vẻ khi lại kiếm thêm được chút đỉnh, lát về lại còn được thấy gương mặt đáng yêu của con trai bé bỏng nữa.

Lòng Phương cũng đã nhẹ hẫ đi sau khi quyết định đối mặt với Tuấn, tuy con tim không dám mơ mộng được quay trở về bên tên đó, nhưng ít ra giờ đây nhỏ cũng không cần phải lần tránh chạy trốn mỗi khi thấy Tuấn nữa.

Những câu nói đêm qua của Tuấn, dù đã làm nhỏ phải rơi phải khóc ào lên, nhưng đó cũng chính là những giọt nước mắt kiềm nén sự yêu thương nhờ nhưng của nhỏ lại.

Đã lâu không được vòng tay đó ôm vào lòng. Mọi cảm giác mọi cảm xúc của ngày hôm qua tất cả tất cả đều khiến nhỏ cảm thấy cuộc đời có lẽ đang chuyển sang một hướng đi khác thay vì lung sâu vào ngõ cụt.

Mặc cảm , tự ti tuy vẫn trụ trong lòng nhỏ nhưng hình như nó cũng đã bắt đầu được phai nhòa đi.

Đã lâu Phương không nở nụ cười yêu đời như vậy bước từng bước chân tiếng về phía ngôi nhà nhỏ, ầm ập ẦY

CÁCH

Mở cửa ngoài

XQAT .XQAT

Tháo đôi giày ra CÁCH

Lại bật cửa lần nữa ???

Gương mặt sốc nặng hiện rõ lên gương mặt Phương khi

Sau khi bị nhân viên lụy ột cú, Phong lê lếch về công ty, nhưng lại lên thẳng tầng 5 mà không ghé xuống xem cô nàng nhần tâm đó như thế nào

Ngồi giải quyết một hồi , thật sự nó không có gì để làm cả, vì lúc sang giận quá nên cả sắp tài liệu nó cũng vuun vào người Phong rồi bỏ đi,. Thành ra .cuối cùng, giờ đây cô nhà ta ngồi chơi cắn móng tay đấy

RENG RENG RENG

Bất chợt chiếc điện thoại trên bàn làm việc của nó reo lên. Giật mình vì đầu toàn nghĩ gì không, nhanh tay nó nhấc máy lên rồi áp vào tai mình.

.

“ Alô”

“ Cô tính ăn không ngồi rồi mà lấy tiền lương à. Tôi cho cô 2 phút để đứng trước mặt tôi đấy ”

CUP

Ôi trời ! chẳng để nó nói được câu nào, vừa dứt lời hần đã gục máy luôn, quao quọ một hồi, nó đành lếch cái thân vào than máy vậy

TÍNN N

Đứng 2 phút sau .

Bước thoi lẹ vào phòng làm việc của hần, nó nhanh chân lẫn nhanh tay tiếng về chiếc bàn làm việc, chụp lẹ lấy đóng hồ sơ đó rồi phòng vèo, vì không hiểu sao gọi lên mà chẳng thấy bóng dáng hần đâu cả

Nhất bống đóng giấy nhựa đó, vừa xoay người thì tim nó như chết đứng lại khi Phong đã sau lưng nó từ lúc nào

Giật toát người lên -

“ ĐỊNH HỪ CHẾT ”

Chưa dứt câu thì đã bị Phong dồn lùi về, hai tay hần chống lên mặt bàn, nhìn nó cứ như đang bị kẹp ngay giữa chiếc bàn và thân hần vậy Bất chợt, Phong hôn nhẹ vào môi nó , mắt Nghi mở trao tráo ra, nụ hôn không hề bạo liệt, chỉ đơn giản Phong đặc nhẹ môi mình lên môi nó thôi.

Vài phút sau, hần cứ giữ nguyên tư thế đó, nó cũng cứ đứng y như tượng đá vậy thấp thoáng ngỡ Nghi không phản kháng. Phong bắt đầu ấn sâu môi mình vào hơn, nhẹ nhẹ một tay rời bàn, nịu eo nó vào người hần. Dần dần đẩy lưỡi mình vào lúc này đây Nghi cứ như bị ai điểm nguyệt vậy, cả động đậy cũng không có, người mềm nhũn ra khiến Phong có thể tách môi nó một cách nhẹ nhàng.

Cứ thế mà cái ẩm cái ướt từ phía hần được truyền qua chiếc lưỡi này Một hồi sau, bất giác Phong nhận thấy gương mặt Nghi trào ra đến đỏ ngấn cả mặt. Nước mắt cứ thế mà lãng dài trên đôi má mịn màng ấy

Ngừng hôn, tay Phong nhẹ nhàng lau đi một bên dòng nước mắt trên mặt nó .chợt tim hần lại có chút gì đó nhói lên, nhưng trong đầu thì còn đầy thắc mắc hơn nữa

Nếu nó không thích, tại sao lại không phản kháng sao lại phải chọn cái cách khóc như vậy

Đột nhiên Phong cảm thấy cứ như đây là cảm giác cực tuyệt vậy nên không nói thêm câu nào. Đã quay lưng bỏ đi mất, để lại mình nó trong căn phòng ấy với bộ dạng thất thần.

Cạch

Tất tót khi Phong vừa đóng cửa lại, nó ngồi thụp xuống cả nền đất, tay đưa lên che miệng mình . Nó khóc không phải vì cự tuyệt chẳng phải suốt bốn năm nay .nụ hôn này nó cứ ngỡ không còn tồn tại nữa chứ, hơi ấm từ làn môi Phong truyền qua nó, khiến con tim Nghi chột vỡ ra vì cảm giác cô đơn, cảm giác mất đi người con trai đó lại ập về.

Nụ hôn của hắn khiến nó không thể thở được, nước mắt rơi ra chính bản thân nó cũng không hiểu vì sao

Đôi mắt như mất hồn đi, cứ thế mà Nghi ngồi trơ người ra đến khi chiếc điện thoại di động trong người run, nó mới bắt giác tỉnh dậy.

Là tin nhắn của Tuyết phải rồi, hôm nay nó lại không ở nhà nhanh tay lau đi những giọt nước trên gương mặt mình, nó đứng dậy, tay vẫn ôm lấy đóng tài liệu đó.

Bước ra khỏi căn phòng làm việc của Phong, trở về ổ của mình, thu dọn đồ đạc, sau đó nâng chiếc túi rồi quay lưng ra về .Lâu lâu đầu cũng thấp thoáng nhìn tứ phía, như đang mong ngóng người nào .

Ra gần tới cổng , nhìn lướt lên chiếc đồ hồ của mình,,,,,giờ thì trường Nhất Long có lẽ cũng gần tan rồi, tuy tuyết tiết, nhưng bước chân cứ thế mà bước đi

Một thoáng sau, rời khỏi sân thượng Phong lại quay trở về phòng làm việc của mình, ngồi tựa lưng vào chiếc ghế, ngửa ra sau, có trời mới biết vì sao hắn lại hành động như vậy. Thật chất , chính bản thân Phong cũng không hiểu được, lý do gì khiến hắn đã hành động như thế, chột mất đi kiểm soát, chỉ nhìn thấy nó từ phía sau, hắn lại muôn ôm vào lòng đây là cảm giác gì ? Vì sao lại tồn tại trong con người hắn ?

Ai có thể giúp hắn giải đáp ???

Tá hỏa lên khi trước mắt nhỏ giờ đây, không tin vào mắt mình được , Chấn Vũ đang cười hí hả, trong vòng tay của tên ôn thần này đây, ngỡ ngàng với những gì đang diễn ra, ngược về hướng khác, cả Quân cũng ngồi thừ như không có gì đặc biệt cả còn cười theo nữa chứ ,

Phút chốc nghe tiếng cửa mở, cả ba người bên trong đều ngừng lại, xoay đầu ra xem ai.

Vừa thấy ẹm, Chấn Vũ hò reo lên, chạy ào vào ôm chầm lấy đôi chân Phương.

Mặt dù gương mặt nhỏ lúc àn đây nhìn ngu không tả, nhưng đôi tay vẫn cuối xuống, bông đùa con mình (Hành động vô thức của một người mẹ nhỉ !) .

Con mắt to tròn cầu Phương, không chớp lấy một cái mà cứ dán chằm chằm vào gương mặt tươi rói của Tuấn, .giọng có phần lắp bắp -

“ Sa.o s a.o A nh lại còn ở đ.â y ”

Không hiểu sao , Quân đứng dậy, bước về phía đó, hai tay nhất người Chấn Vũ về phía mình -

“ Con muốn ăn kem không.?”

Nghe kem gương mặt Chấn Vũ cứ như thấy vàng vậy, hò reo chí chóc lên Cứ thế àm cả hai dần dần cũng bước ra khỏi căn phòng nhỏ đó.

Giờ đây chỉ còn mỗi mình nhỏ và Tuấn thôi. Người Phương như chết lịm vậy, toàn thân tê cứng đi, chẳng biết phải ứng xử thế nào nữa, cộng thêm hàng ngàn câu hỏi mọc ra .tại sao Tuấn vẫn còn ở đây .còn Chấn Vũ .không lẽ Thế anh Quân thì sao .?

Trời ơi vỡ não mất, nhỏ điên lên được, đã thế ánh mắt của Tuấn cứ dán chằm chằm vào mặt nhỏ, khiến Phương đang rối giờ còn rối hơn nữa.

Bất ngờ, Tuấn lên tiếng trước -

“ Em không có gì để nói với tôi sao ?”

Giật mình khi nghe giọng tên này bất ngờ phát ra .nhưng lúc này thật sự không tài nào nhỏ mở miệng được. Dù sớm biết trước sau Tuấn cũng sẽ phát hiện, nhưng sao lại ngay lúc nhỏ không ngờ nhất chứ .

Cứ thế mà Phương trông không khác gì bức tượng Một lúc sau thấy nhỏ không trả lời, Tuấn đứng dậy, bước gần về phía Phương.

Nhìn sâu vào đôi mắt nhỏ, hai tay nhẹ chạm vào bờ vai mềm mại ấy. Tên này có thể cảm nhận được, người Phương đang run bần bật lên, ánh mắt không hề nhìn thẳng vào mình, mà chỉ cúi xuống.

Một tay khẽ nâng cằm nhỏ lên .giọng trầm -

“ Nhìn anh này ” “ Có phải là sự thật không”

Vẫn không nói được câu nào, mắt Phương nhào đi, nước đã lan ra từ khóe mắt lúc nào không hay biết, Tuấn đau khi biết, sự thờ ơ của mình không khác gì những nhát dao găm sâu vào tim nhỏ, sự ngu mụ sự hèn nhát đã khiến Phương đau khổ, chịu đựng trong suốt những năm tháng tuổi thân. Đau lắm .Tuấn đau đến không thở được.

Cuối người hôn lên những giọt nước mắt ấy .thật thật nhẹ nhàng, vòng tay người con trai này đã ôm nhỏ vào thật chặt

Biết tội lỗi mình có lẽ suốt cuộc đời này cũng không thể rửa sạch, sự ngu ngốc của bản thân đã vô tình trở thành những điều tàn nhẫn với nhỏ .-

“ Anh xin lỗi anh xin lỗi em xin lỗi ”

Quả thật, ngoài câu “ xin lỗi” Tuấn không biết phải làm như thế nào để nhỏ tha thứ ình, gặp bao năm gặp lại, .những lời Tuấn có thể trao Phương lại là những lời đầy trách móc, rồi còn khiến nhỏ tổn thương .tại sao Tuấn lại tệ đến thế.

Nước mắt không ngừng rơi, nhỏ khóc không vì sợ tên này đã phát hiện ra Chấn Vũ, mà khóc vì giờ đây, nhỏ không biết phải làm thế nào nữa, vui sướng xen kẽ cả nỗi lo. Nhỏ sợ một lúc nào đó, lòng tự ti của mình sẽ khiến nhỏ lại một lần nữa rời xa Tuấn. nhỏ rất sợ rất sợ điều ấy sẽ đến với mình lần nữa

Đôi tay phải chịu đựng những ngang trái đau khổ , đôi tay đã bao đêm phải lau đi những hàng nước mắt trên gương mặt mình, đôi tay phải cầm cũi làm việc chỉ vì đứa con thơ .đôi tay đã mệt mỏi biết bao khi cứ ngỡ con đường mình giờ đây chỉ là một màn đêm bao xuống Khóc nức lên, dần dần nhỏ cũng ôm bờ vai Tuấn lại

Càng lúc cả hai càng siết chặt nhau hơn, Dù giờ đây không một ai nói lời nào cả, nhưng vòng tay ấy đã nói lên tất cả tâm tư của nhỏ dành tên này. Tuấn cũng vậy.

Người Tuấn nóng lên vì trong lòng vừa hạnh phúc và cũng vừa hối hận.

Hạnh phúc, khi Phương không còn đẩy vòng tay mình ra nữa.

Nhưng hối hận lại là những lỗi lầm mình gây ra cho nhỏ thật sự quá nhiều.

Thật lâu sau tên này buồn nhẹ người nhỏ ra, trao lên làn môi ấy một nụ hôn thật lâu thật dài một nụ hôn xin nhỏ hãy chấp nhận lại một tên nông cạn, ích kỷ , độc đoán, tàn nhẫn này.

Không lẫn tránh, đôi mi phương dần dần khép lại

Bất giác , nhớ đến Chấn Vũ, nhỏ bất ngờ đẩy người Tuấn ra, và giờ đây cô nàng nhà mình mới chịu mở miệng đây, ánh mắt tỏ ra rất kinh ngạc lẫn lo âu -

“ Đừng nói, anh đã ”

“ Không , anh vẫn chưa nghĩ ra cách nào cả tìm anh đáp rất nhanh khi ngồi gần Chấn Vũ, anh đã thử nhưng đều không có kết quả gì cả anh thật sự không biết phải làm gì để Chấn Vũ nhận ra mình ”

Tuấn ngẫm đã hiểu ý của Phương , nên chưa kịp để nhỏ hỏi, đã chọt nhanh vào nói và về mặt nhìn trông thật dễ thương, vì Tuấn lúc này chẳng khác nào đứa trẻ đang kẹt vào tình trạng bế tắc.

Quay lại vài lúc này

XOAT

“ Hủm .! chú Quân ”- vừa thấy anh đi vào Chấn Vũ lập tức chạy khỏi vòng tay của bà chủ nhà và lao người về phía Quân. Đột nhiên trong lòng Tuấn cảm thấy đổ kị, sao vòng tay đó không hướng về mình, lại bay vào cái tên chết tiệt này chứ. (Sax x)

Bất giác, Quân xoay đầu lại, ánh mắt nhìn tên này như muốn nói .

Thế là Quân nắm tay Chấn Vũ, Tuấn bước theo sau, cả ba cùng tiếng về căn phòng của nhỏ.

.CÁCH

Ồh ! Ba cực cùng đầu đang ngồi thành vòng tròn đây, một người cứ dán ánh mắt về phía người đang rồi bởi, đầu đang bóc khỏi kia, còn một người thì mặt cứ như sắp bị đưa lên đoạn đầu dài vậy ấy ấy .còn một thiên thần nữa, cứ thế mà mở trao trao con mắt tò mò lần ngạc nhiên ra mà nhìn thái độ của chú Quân và cả chú đẹp trai kia nữa.

Mãi lúc sao , cang ngày Quân càng phát hiện, Tuấn đang trong tình trạng hóa đá đi, anh lắc đầu, bó tay thở dài một cái đành phải làm người bắt chuyện trước vậy.

“ E hèm .m Chấn Vũ này , con có biết ai đang ngồi trước mặt đây không ?”- (Cha này già mà hỏi ngu nhỉ ?)

Trẻ con ngây thơ thật thà Chấn Vũ tất nhiên là lắc đầu rồi

“ Thế con có thấy gì là lạ không ”- Tiếp tục

Bật chột Chấn Vũ xoay đầu về bức tượng đó, nhìn thẳng về hướng tên này, làm cho Tuấn đang hồi hợp, nay còn mệt hơn Nhìn ami nhì mãi tự nhiên khi không Chấn Vũ bỏ lại gần Tuấn cánh tay bé nhỏ, đưa lên chạm vào .-

“ Chú bị mẹ đánh hả ?”

Sax x cả Quân và Tuấn té ngựa khi nghe CHấn Vũ nói thế, trời ạ .rút cuộc cứ nghĩ ông QUân tay cao tay lắm, ai dè vừa bị thiên thần đáp lời lập tức người cũng đổ ra theo.

Rằng giọng , hỏi lần nữa .-

“ Thật con không thấy gì sao ”

Y chang ban đầu, đầu cứ liên tục lắc qua lắc lại ngồi chờ cha này chắc Tuấn tăng song ámu chết mất.

Vừa dứt ý nghĩ, hai tay Tuấn nhất người Chấn Vũ lên, bế nhẹ, đặc vào thân mình vừa chạm vào con, cứ như có luồng điện chạy ngang qua vậy, ấm ấm nhưng cũng run run giọng trều mến, Tuấn hít một hơi rồi -

“ Con có thấy chúng ta rất giống nhau không .”

Giờ đây, Chấn Vũ lại ngược đầu lên mà nhìn vào gương mặt Tuấn. Thêm một tên ngu nữa, trẻ con chỉ 3 tuổi , làm sao àm biết phân biệt, và cảm nhận được bề ngoài của một người chứ Thóang thóang .cả Tuấn và Quân đều hồi hợp chờ câu trả lời của thiên thần ấy.

Nhưng không hiểu sao, Chấn Vũ lại gật đầu Ôi trùi ui ! pháo hoa bắn đầy trong lòng Tuấn Có đà rồi, tên này tiếp tục nhả đạn -

“ Thế chúng ta giống nhau chỗ nào con biết không .”

Ngây thơ đến phát sợ, ngồi dậy khỏi lòng tên này, Chấn Vũ xoay mình, đối diện với Tuấn -

“ Chú là con trai, Chấn Vũ cũng là con trai ”

Ặc .! đóng phào hoa trong lòng tức thì vụt tắc đi cứ như bị ai cầm thao nước tặc vậy, lúc này Quân chịu không nổi nữa, ôm bụng mà cười tràn ra khi nhìn vẻ mặt ngu + ngố không đỡ của Tuấn.

Bất ngờ, cả QUân cũng shock khi nghe Tuấn cất lời -

“ Chúng ta rất giống nhau, con có nghĩ chú là Pa không ?”

Tới lượt mặt thiên thần ngổ ra, nghiêng nghiêng cái đầu rồi quay sang hướng Quân .-

“ Pa là gì vậy chú Quân, có ăn được không ?” – (thôi rồi mầm mống ham ăn của mẹ đã truyền sang con)

Shốc toàn tập, hai cực cùng đầu lớn mà lại bó tay trước một cực cùng đầu nhỏ. Tuấn nhìn Quân mà mặt mải méo lên méo xuống, thật sự tên này cũng chào thua, không biết phải nói gì nữa thở dài một cái thôi thì đành đi vòng vậy, con đường vắng tắt xem như bị lấp rồi.

Nhìn mặt tên này , anh cũng ngẫm hiểu ý, nên liền vỗ bộp bộp lên vai Tuấn, nhìn Chấn Vũ cười -

“ Chấn Vũ, chú này là bạn của mẹ con đây mau lại chào hỏi đi ”

À ! Giờ đây thiên thần mới hiểu ra lai lịch của chú đẹp trai này, tất tợc, tính năng động, trẻ con .Chấn Vũ liền cuối đầu chào Tuấn, cộng thêm nụ cười và câu nói bất hủ của những đứa trẻ nữa .-

“ Con chào chú .”

Nở nụ cười, tuy lòng hơi có cảm giác đau khi trước mặt là con mình đây àm, không tài nào có thể khiến Chấn Vũ nhận ra mình, ấy thế còn nghe được ” Pa là gì ,? Có ăn được không”. Vâng câu nói đó khiến cho Tuấn nhà ta cứng họng lại. cứ như vừa bị ép uống cả lít keo dán sắt vậy .

Thôi thì chọn cách làm quen với con như một người bạn của mẹ Chấn Vũ vậy

Cứ thế mà Tuấn cũng bắt đầu trò chuyện với con, phút chốc, anh Quân nhìn cả hai mà cười phì, trong lòng cũng cảm thấy vui khi biết quyết định để Tuấn có cơ hội quay về với Phương. Nếu trách anh nhiều chuyện, tự tiện quyết định àm cả nhỏ cũng không hỏi, thì đành chịu vậy. Tính Quân là vậy, vì đã xem Phương như em ruột nên, nếu điều gì có thể àmng lại hạnh phúc cho nhỏ, nhất định anh sẽ tự quyết định àm không cần tìm đến sự đồng hay không đồng ý của Phương.

Thành ra, giờ đây, Tuấn đang nhõng nhẽo với vợ của mình, dở khóc dở cười khi không biết làm sao để mở miệng nói “ Chấn Vũ .pa là pa của con đây ?” (Tên gốc này !)

Bất ngờ Tuấn hỏi Phương -

“ Em và con về sống với anh cón được không .?”

“ Không”- giọng rất quyết đoán.

Nghe như sấm chớp vào tai, Tuấn đơ người khi Phương trả lời một cách nahngh gọn mà không kịp chừa thời gian suy nghĩ .Gương mặt tên này trở nên có phần không bình tĩnh hai tay ghì chặt vai Phương .-

“ Tại sao hay hay em vẫn còn giận anh ”

Cười nẹh, thở dài một cái, áp vào má Tuấn, Phương nói dịu dàng .-

“ Em không muốn dựa vào anh, em không muốn lại bước vào con đường cũ, em không muốn ngày ngày phải đối mặt với sự che chở, giờ đây em đã 2 rồi, em có thể tự lo cho bản thân mình nên với em, cuộc sống hiện tại, em không mong gì hơn cả.

Mắt Tuấn chợt đỏ ra khi ghehe Phương nói vậy, nhưng -

“ Không được, anh không thể để em sống như vậy anh không muốn thấy em phải vất vả con tim anh nát ra khi nhìn em như thế này ”

Nhón chân hôn nhẹ vào gương mặt Tuấn, nhỏ mỉm cười -

“ Đồ ngốc, em có phải trẻ con nữa đâu, muốn kiếm tiền tất nhiên phải vận động bằng chính đôi tay mình chứ.”

“ Nhưng ”

“ Suyt ! Em sẽ không thay đổi quyết định, anh đừng nói nữa ”- giọng nhẹ nhàng, Phươngn đưa tay đặt nhẹ lên môi Tuấn.

Vốn biết có cái lí với Phương có lẽ tới sáng người thắng vẫn là nhỏ, tên này đành tương kế tự kế vậy (định làm gì đây cho tác giả biết với ??)

Không khí bắt đầu trở nên im tanh khi nhỏ không nói câu àno, Tuấn cũng vậy .-

Chợt .

“ Phương, ”- “ Anh biết có lẽ lời nói này không còn quan trọng với em nữa, nhưng anh lại không ngừng được ”

Đôi mắt Phương mở to, nhìn vào Tuấn .lòng tim chợt đập mạnh đi

Ép người nhỏ vào người mình hơn, vòng tay siết chặt người con gái này .-

“ Anh Yêu Em”

Gương mặt Phương cứ như lại sắp rơi nước mắt vậy, ấy thế Tuấn đã đặc vào đó nụ hôn từ lúc nào không hay biết , nhẹ nhàng lướt lên làn mi cong cong của nhỏ -

“ Đừng khóc khi em khóc anh sẽ rất đau vì thế em đừng khóc nữa .anh thích nhìn em cười hơn ah đã từng nói, nụ cười em có thể khiến anh sống mà không cần ăn cơm đấy ”

Sắp ra nước mắt rồi , vậy mà nghe Tuấn nói thế, chợt nhỏ cảm thấy thật mắc cười, giờ thì khóc được mới lại thế là nụ cười tím tím hiện lên gương ăm ặt đo đở ầy

Cái ảm , cái áp niềm hạnh phúc, niềm yêu thương bao lấy hai con người này.

Tuy không biết được họ đã thật sự vất bỏ được cái “tôi” không, nhưng giờ đây, ta chỉ cần nhìn hiện đại .phải chỉ cần nhì hiện tại thôi hãy cứ để hạnh phúc đến khi nó muốn

Tại một ngôi biệt thự

.RẦM XỎANG BỤP

“ Cô chủ , cô chủ đừng vậy mà”- về mặt hoảng hốt của cô người hầu khi chứng kiến, Chi liên tục ném hết đồ đặc trong phòng, những chai nước hoa, mỹ phẩm trên bàn đều bị cô một tay lôi hết. bay vèo trên mặt đất mà vỡ ra.

Gương mặt tất giận hiện rõ lên , ánh mắt căm thù khi biết Tuấn đã từ hôn.

Một người cao quý, với cái danh cái phận như vậy mà tên đó dám chà đạp cô vậy sao, tức đến ói máu

“ ĐỒ TÔI ! NHẤT ĐỊNH .TÔI SẼ KHIẾN ANH PHẢI HỐI HẬN ”

Cứ thế mà không ai dám ra mà cản cả, đây cũng là lần đầu Chi phát điên như thế, vòng vo suốt 4 năm trời, những gì đã làm cô cũng đều hết sức thử , nhưng đổi lại cô chỉ nhận được hai chữ “ Từ hôn”.

Lần này Tuấn tiêu rồi, chọc trúng ổ kiến lửa, mà còn thuộc loại kiến càng ấy chứ thôi, giờ chỉ có nước cầu may cho tên này vậy

Nếu để Chi biết Phương đã quay về rồi có cả Chấn Vũ nữa ?? Ặc.! không dám nghĩ tới.

Sáng hôm sau, khi cả đêm hôm qua không tài nào chợp mắt được, tay xoa vào đầu con, vẫn như thói quen cũ, đêm nào Nghi cũng ru, cũng vu vương đưa Nhất Long chìm vào mộng , hôm nay .Nhất Long được ông ngoại đưa đến trường, Tuyết cũng đã đi từ sớm, chỉ chờ có thể nó mới lộn thộn chui ra khỏi nhà, mà đến công ty B-SNO.

Đang bước đi trên con đường quen thuộc, phải có lúc nó chịu lái xe đâu tội lười thì rán mà lếch bộ vậy

Một lúc sau, có lẽ nó cũng gần đến công ty rồi, mãi nghĩ hành động vô thức củ mình hôm qua, khi Phong bắt ngờ hôn nó, không hiểu sao nước mắt lại dân trào. Thật ra nó cũng nghĩ có lẽ hẳn đã giận nó mất rồi

Bước chân không ngừng nâng lên rồi chạm xuống mặt đất bất chợt nó giật toát mình lên vì phía sau

Phía sau nó là gì đây ??? thái độ Phong sẽ thế nào ?

Còn Tuấn .” tương kế tự kế” của tên này rút cuộc, cái trò gì sẽ diễn ra đây.

Cho đến khi nào, Nó và Phương mới gặp nhau nhỉ .?

48. Chương 54

CHÁP 55

Đầu cứ vòng vồng hình ảnh của Phong, bất chợt tim nó muốn văng ra khỏi lồng ngực khi nghe

TIN TIN TIN

Giật mình xoay người lại thì hiện trước mặt Nghi là chiếc xe hơi màu đen bóng lóang, người bên trong không ai khác chính là Phong nhà ta.

Mặt nó ngổ ra, nghiêng nghiêng cái đầu qua một bên khi kiến xe lùi xuống .

“ Lên xe ”- Cộc lốc chả có chủ vị gì cả

“ Tại sao ?”- nó đóp lại, ánh mắt cũng tò mò theo.

“ Miễn cái lên mau .”- nói năng kiêu gì thế này

Nhìn mặt Phong chợt nó có cảm giác nếu còn lằng nhằng như vậy, có lẽ hẳn sẽ bước xuống mà vút nó lên xe mất. Dứt ý nghĩa, lập tức Nghi ngoan ngoãn mở cửa rồi bước vào trong.

Chiếc xe lại lằng bánh chạy đi

Trên đoạn đường không xa là mấy, nhưng hẳn lại không nói gì cả, cứ im như thế mà dán mắt về phía trước. Nó muốn mở miệng nhưng cũng chẳng biết phải nói gì thành ra, cả hai cứ thế mà lặng tanh không một lời.

KẾT T.T

Xe thẳng lại, khi nó vừa tháo dây an toàn ra, định mở cửa, thì bàn tay Phong chụp cánh tay nó lại, giật mình, Nghi quay đầu

“ Chúng ta hẹn hò có được không .”- nói với ánh mắt cực kì nghiêm túc.

Nó ngỡ ngàng khi nghe Phong nói thế, có nhầm không, hẳn vừa mới nói gì ??? . Sự ngạc nhiên trên gương mặt Nghi khiến hẳn muốn cười phì, nhưng vẫn gán nhịn mà trở bộ mặt nghiêm ra.

“ Chẳng phải cô nói tôi thật tệ khi rời bỏ cô mà không một lý do sao, thế thì chúng ta bắt đầu lại vậy. Tôi cũng rất muốn biết ngày đó tôi là người như thế nào ”

Ánh mắt chân thật của Phong khiến tim Nghi đập mạnh liên hồi, dù từng lời nói đó khiến nó cảm thấy , quả thật Phong không còn chút ẩn tượng gì về mình (nhầm to), nhưng không hiểu sao, lòng lại có chút gì đó vui vui , hạnh phúc.

Chợt nó lên tiếng -

“ Nếu cho đến cuối, anh vẫn không nhớ ra tôi thì sao .”

“ Điều này còn tùy thuộc vào cô.”

Ngưng một lúc, Phong nói tiếp -

“ Nói thế có nghĩa cô đồng ý ?”

Nhìn Phong thật lâu, dù không biết hẳn có thật lòng hay chỉ vô tình buột ra lời nói, nhưng cứ thế mà đầu nó vẫn gật. Trả lời cũng đã trả lời, nên nó định mở cửa xe bước ra thì

Tất tốc, Phong kéo người nó lại, chồm qua cài dây an toàn vào, kinh ngạc khi hẳn làm vậy, lúc nó hoảng hồn, Phong đã nhấn ga và chạy mất

Bất giác nó, hỏi -

“ Đây ! làm gì vậy, sao không vào ”

“ Chẳng phải đang hẹn hò sao.”- Trời một câu đơn giản, thế là Phong cứ nhấn ga tiếp mà bay đi.

Chạy mỗi hồi, chợt hẳn lên tiếng -

“ Chúng ta đã tới những nơi nào ”

Thoáng ngờ ngợ, nhưng lát sau nó cũng trả lời -

“ Rạp chiếu phim ” Nghe vậy, Phong liền quay đầu xe, chạy thẳng về khu trung tâm thành phố

.Không đến tận đó, mà hấn dừng lại rồi đậu dưới hầm xe của tòa chung cư , hết ngạc nhiên này, đến ngạc nhiên khác, chả hiểu hấn định làm gì, nhưng chân nó vẫn thế mà bước xúông , vừa ra khỏi xe.

Cả hai đi dọc xe khu phố đông đúc ấy, người người qua lại, vẫn không hề thay đổi. Phải đã bốn năm rồi mà nơi đây vẫn vậy, những gian hàng vẫn như ngày nào, những hàng cây , mùi hương, màu sắc tất cả tất cả vẫn như thế không hề thay đổi. Có lẽ chỉ có con người thôi.

Thấp thoáng Phong nhìn thấy nụ cười nhẹ trên gương mặt Nghi, ánh mắt cũng vậy, lâu lâu cứ lơ lửng xung quanh nơi này, cứ như nó rất quen thuộc với Nghi, cứ như Nghi đã bước trên con đường này hàng ngàn lần rồi chứ.

Đúng vậy, trong suốt bốn năm qua, đôi lúc nó vẫn một mình bước trên những phiến gạch, những bước chân của quá khứ, những con đường mà nó và hấn đã từng đi.

Ngoài việc ấy, nó chẳng thể làm gì khi đây là những nơi hình ảnh Phong vẫn còn tồn tại.

Không hiểu tại sao, chợt bàn tay Phong chạm vào những ngón tay nó, lui nhẹ xúông, đan xen vào.

Mãi cứ lo bước đi, mà Nghi giật mình lên khi Phong làm thế, ngược lên nhìn hấn thì thấy Phong chả có biểu hiện gì, đôi mắt vẫn dán về phía trước, cứ thế mà nắm chặt tay nó rồi bước đi.

Khẽ .nụ cười hiện lên môi nó, như Phong vậy, nó cũng chẳng nói lời gì dần dần càng lúc bước chân nó càng nhanh hơn từ đi nó dần chuyển sang chạy chậm chậm, tay không quen nắm theo bàn tay người con trai đó.

Đúng vậy, nó sẽ cố hết sức để làm Phong nhớ lại đi được một hồi, cuối cùng cả hai cũng đã đứng trước rạp rồi đây.

Vẫn là thói quen cũng, con gái mà tất nhiên nó sẽ chọn loại phim ro ma tịc rồi cứ thế tay đưa lên, chỉ chỉ về tấm quảng cáo phía bên ngoài. Dù đây không phải là bộ phim ngày đó cả hai xem nhưng cũng được sếp vào dạng nước mắt.

Ôi .trời ! chỉ nhìn thôi cũng đã phát ngán rồi. Lập tức Phong nhăn mặt khi lơ lửng trên tờ quảng cáo đó,
-

“ Đổi đi, phim suốt suốt đó không hợp với anh đâu ”

Đôi mắt nó lại ngạc khi nghe những lời này, phút chốc lại đỏ nhòe đi đây là câu chính Phong của quá khứ cũng từng nói vậy

Bất chợt thấy gương mặt Nhi như sắp khóc, hoảng hồn, hấn lại nhĩ

Tiêu rồi, nước mắt nó cũng đã rơi ra, bó tay với nó, Phong vỗ vỗ, xoa tay lên mái tóc mềm mại đó, giọng dịu đi .-

“ Trời ạ ! Đừng khóc nín đi ” Sau đó lại ngược cái mặt ngán ngẫm lên mà nhìn bộ phim cháo phèo , xong lại quay xuống, thì gương mặt đáng yêu lẫn đáng sợ của nó đang hiện ra.

Đáng yêu vì giờ đây khuôn mặt Nghi đo đỏ, hai má cứ phồng phồng ra, nhìn rất dễ thương.

Nhưng còn đáng sợ chính là giọt nước mắt vừa rơi dọc theo làn da mịn đó, đầu hàng, cứ thế này sớm muộn hấn cũng chết vì cái tật khóc nhè của nó mất.

Thở dài một cái -

“ Vào thôi ”

Dứt lời hấn lôi nó đi vào quầy bán vé, và mua suất phim suốt suốt này.

Từ nãy giờ nó cứ lặng im thính thích, đôi mắt thì lại dán chặt vào gương mặt Phong, bỗng bàn tay nó siết chặt lấy bàn tay to, ấm áp của hấn. Chính Phong cũng cảm nhận được, dù không hiểu đây có phải là cảm

giác hắn đã đánh mất không, nhưng hiện tại điều đơn giản lúc này, chính là hắn không muốn buồn bả tay nó ra , phải chỉ thế thôi

Thế là cuối cùng cả hai cũng bước vào rạp chiếu phim, lúc đầu nó còn hồi hộp khi hắn ngồi cạnh, tay thì vẫn cứ như thế mà dán vào nhau. Nhưng thoáng một lúc sau, khi bộ phim đến cảnh dân trào cảm xúc, nó lại quên mất Thiên Anh Phong mà chăm chú vui đầu vào đó, tới cảnh cảm động, lại nữa Phong phải một khi áo hắn trở thành cái khăn tay cho cô bé khóc nức nùi này. Suốt cả buổi, phim thì hắn có xem đâu , mà cứ lo liên liết con mắt về gương mặt Nghi, vâng nó thì cứ ôm chặt vào màn hình, Phong lại ôm chặt vào mặt nó. CHợt nụ cười ấm áp hiện lên trong màn đêm của phòng rạp.

Thở dài khi giờ đây, tiếng nức nở nho nhỏ của nó cứ kéo dài hoài mà chẳng chịu ngừng đi, bó chúi, hắn chòng tay qua vai đẩy đầu nó tựa vào vai mình, vuốt vuốt đầu Nghi, dỗ cứ như đang dỗ trẻ vậy.

Cả ngày hôm nay, nhân viên trốn việc, giám đốc cầm đầu !

Sau bộ phim, lại tay trong tay đi dọc theo con phố quen thuộc ấy, buồn rầu chỉ lúc đầu thôi, vì giờ đây trên gương mặt Nghi, nụ cười cứ thế mà tỏa ra, miệng không ngừng nói, tay cũng chỉ rảo rảo về những thứ tình linh treo đầy trong tiệm bán quà lưu niệm trong trung tâm mua sắm.

Nó nào biết, khi thấy nụ cười này, lòng Phong tim hắn đập mạnh biết bao Cứ mãi lo nhìn nó mà

“ Này.! MUA CÁI NÀY NHA .MUA ĐI MUA ĐI ”

Thấp thoáng Nghi quên mất rằng đây là Phong của hiện tại, chứ không phải là Thiên Anh Phong của quá khứ, nên tính nhõng nhẽo trội dậy trong người, . Hắn ngạc nhiên trước thái độ của nó, nhưng vài giây sau, hắn cũng không phản kháng gì. Chiều theo Nghi !!!

Hết dạo rồi lại vào quán ăn

Vừa đặc móng vào ghế, người phục vụ liền bước lại gần nơi cả hai ngồi .-

“ Thưa quý khách dùng gì ạ ”

Hít một hơi, chơi cả ngày, bụng cũng đói, nó banh to mắt , dán vào menu là xả ra một tràn

“ Chị cho em một chachan nhé, thêm nhiều tương vào, một chén đậu ướp, một đĩa thịt xào rong sunata, một tô bắp cải kim chi, một đĩa trứng chiên cuộn nấm và ly sinh tố dâu nhé ”

Muốn bật luôn cả ghế ra sau khi nghe nó gọi món, mặt hắn ngổ ra, kinh ngạc trước sức ăn kinh khủng này. Đúng vậy, lịch sự tái diễn, cả cô phục vụ cũng đỡ mệt mỏi khi nó gọi lia chia như thế.

Nuốt một ngụm nước, Phong chỉ lên tiếng một câu “ Chachan”

Ôi trời .! người thì phóng cả một lèo, người thì chỉ lợt ra vồn vện với hai chữ.

Khi cô phục vụ vừa quay lưng đi khuất, hắn mới mở miệng -

“ Ăn gì mà ghê vậy ”- kèm theo đó là hành động búng cái chóc lên trán Nghi, khiến nó ôm chầm lấy cái trán tội nghiệp của mình mà la chí chóc lên.

“ Xí, ăn bù cho cả ngày đấy”- nhả mặt phụng phịu lại

Đột nhiên Phong cười đều, đứng dậy vòng qua bên phía nó, ngồi sát rạt vào, khiến cho nó chợt cảm thấy lạnh lạnh cả người đi.

“ Gì gì .đây ”

Nhe răng cười lấy một cái -

“ Ăn thế thích hơn.”

Hắn nói nghe sao đơn giản, nhưng nó lại thấy có gì đó không an toàn. Cả hai không hề nhận thức được, giờ đây cách đối xử với nhau đã hoàn toàn thay đổi, nó đã tự nhiên rồi vậy mà hắn còn tự nhiên ác liệt hơn. Cứ như hắn đang là Thiên Anh Phong của ngày trước vậy.

Món ăn đã được bày đầy khắp ra trên mặt bàn, hần chỉ vồn vẹn có một đĩa mì, thế mà trước mặt nó lại là hàng tá thức ăn, Thật sự Phong bị một cú khá shock.

Giờ này còn tâm trạng đâu mà để í hần nữa, nó quá đói chỉ còn thấy thức ăn thôi, nên vừa bưng ra , Nghi đã cầm sẵn đôi đũa trên tay mà gấp lia lịa vào miệng mình.

Đã gọi là Chachan , tức hần tương sẽ động lại trên môi nó, Phong cũng ăn cùng một loại nhưng có nào mềm nhem như nó đâu, lặc đầu chào thua cô bé này, nhẹ nhàng cũng đồng tình với ngạc nhiên và bất ngờ. Phải không biết từ lúc nào, hần đã nhẹ đặt nụ hôn lên má nó, làm Nghi đang ăn, mền tí là mắc nghẹn lại, trố lòi con mắt ra quay về phía hần, mì chưa nuốt xuống, định mở miệng nói thì Phong lại nhào vô lần nữa, hôn lên vết tương trên môi nó, khiến phút chốc mặt Nghi đỏ tía đi vì ngại ngùng. Một hồi sau nó cũng nuốt trôi những sợi mì vào bụng, mắt cứ long lanh không biết long lanh vì cái gì nữa, định khóc hay là long lanh vì ngàn sao.

Thấy nó nhìn hần như vậy, bỗng Phong không hiểu tại sao hần lại tiếng về phía nó, trao vào làn môi ấy một nụ hôn ngọt ngào, bất ngờ chưa đầy ba giây, Nghi cũng nhắm đôi mắt lại.

Hai tên gốc này làm như quanh quẩn này có mỗi mình mình vậy, không hề biết, những người đang ăn, đều phải buồn đũa, chốc chốc đỏ mặt lên vì hành động đó.

Không mạnh bạo, không bạo liệt, không hấp tấp, không manh động mà Phong trao Nghi từng cử chỉ nhẹ nhàng lên bờ môi mềm mại đó.

Đang phê, tự nhiên Phong dùng tay đẩy nó ra, làm nó cục hững quạo lên -

“ NÈ MUÔN CHẾT HẢ ”

Hết hồn khi bị nó nạt bất ngờ, hần chợt cười xả ra một vỏ, xoa xoa tay lên đầu Nghi -

“ Không đói nữa sao ? ”

Bất chợt, phát giác ra nguyên nhân, mặt đó đã đỏ giờ còn đỏ hơn, thấy hơi quê quê, (bẻ ỏ). Ấy thế mà mọi người lại còn nhìn chăm chăm vào nó nữa. Cũng có vài đôi cười tủm tỉm trước hành động của hai tên gốc này.

Chả biết làm gì nó đành cuối gằm đầu xuống mà nuốt hết những sợi mì đi, còn Phong, thật sự lí do hần ngừng lại chỉ vì dần nhạt ra mình mất đi kiểm soát, ên nhanh tay ngừng đi nụ hôn đó.

Cho nên , một người thì cứ cuối đầu ăn lia lịa, một người thì phút chốc, lại xoay qua nhìn đối phương rồi cười thầm.

Thoáng sau, mọi người trong quán cũng không để ý đến cặp đôi kì lạ này nữa, Đũa không ngừng hoạt động, một tay cầm, một tay ngồi chơi, nên đặt lên mặt bàn đó. Bất ngờ, nó trở mắt ra khi cảm giác được, Phong lôi bàn tay nó xuống gầm bàn, nắm chặt lại, còn tay kia thì tỉnh bơ àm ăn, vẻ mặt cũng thế, giả diên số một.

Hôm nay, hần đã khiến nó từ bờ ngõ này sang bờ ngõ khác, hơi ấm từ bàn tay đó, khiến con tim nó chợt run động nhưng cũng nhói đau, nó lại yếu lòng đi rồi lại trở thành một cô gái dễ khóc, dễ gục ngã đi.

Con đường trước mặt, thật sự ngay cả bản thân Nghi không không biết, nó sẽ dài mãi mãi không, hay chỉ đến một lúc nào đó lại đi vào ngõ cụt. Liệu nó có tìm lại được con tim của Thiên Anh Phong , người con trai đang ngồi cạnh nó không, liệu nó có đủ dũng khí, kiên trì cho đến khi hần nhờ ra tất cả, liệu nó có bỏ cuộc không .

Bàn tay không hề rút lại, cứ thế mà để yên, .để cho hơi ấm ấy truyền vào.

Sau một ngày trốn việc để rồi tung tăng khắp phố, giờ đây Phong đang đưa nó về. Bất giác khi lên xe, nó mới nhớ tuyệt đối không thể để hần đưa về tận cửa được. Thành ra, Nghi nhà ta đã không trung thật, nói bậy dục chỉ gần khu đó thôi

Ngồi trên xe, chốc chốc , hần im lặng nó cũng không nói một lời, chợt giờ đây nó mới nhận ra rằng, sao hần lại tiêu xài phụ phí thế, chiếc xe này nhìn sơ thôi cũng biết đáng giá cỡ nào.

Mặc dù nó không phải là dạng người thiếu thốn gì cả, nhưng nó lại chẳng có thói tiêu tiền như nước như Phong. Bịu môi một cái.

Đang tập trung lái xe, chợt hấn xoay qua nhìn nó, thì vẻ mặt chùng ụp, đăm chiêu của Nghi khiến hấn tò mò -

“ Sao vậy?”

“ Chiếc xe ày giá cỡ bao nhiêu tiền ”- Miệng nói, nhưng mắt không nhìn hấn mà cứ dán vào chiếc xe, tay cũng lơ lửng bên trong .

“ Thế nào muốn mua một chiếc ?”

(đó giờ đã vậy rồi)

Đột nhiên khi không, nó lúi đầu ra chủ để quái lạ -

“ Bây giờ nạn đói đang trong tình trạng báo động, nhiều người phải chà thân lếch xác àm kiếm ăn, vậy mà anh lại tiêu tiền hoang phí như vậy àh ”

Phong khá ngạc nhiên khi nghe nó nói vậy hấn chưa kịp lên tiếng nó đã nói tiếp .-

“ Anh còn lái chiếc xe như vậy, thiệt không đáng chút nào ”- Gương mặt cũng nhăn đi, chân mày chau lại

Nghe mà chả lọt vào tai gì cả, bất ngờ Phong quay sang nhìn nó với ánh mắt khá bức bối (bị lên lớp mà lại gặp thêm một gia trưởng rồi đây)

Chả thêm để ý thái độ của hấn, nó vẫn ung dung nói tiếp .-

“ Đáng lẽ bán chiếc xe này rồi dùng trong việc quyên góp từ thiện thì tốt hơn ”-(Con này cũng tới giờ man man nhỉ ?)

“ Coi bộ, em cũng thích lo chuyện thiên hạ ?” – Phong không nhìn nó nữa, mà quay đầu lại về phía trước.

“ Công ty phá sản là em cũng thất nghiệp, em chỉ lo lắng cho anh thôi .”

Mén quẹo tay lái vì nghe câu nói kinh dị, quái đản của nó, bó chúi với Nghi, hấn thở dài rồi -

“ Không cần em lo lắng, dù có rơi vào hoàn cảnh đó, anh cũng vẫn có người nuôi ”(mẹ)

Chu mỏ lên .-

“ Có mới lạ ”

“ Sao, phụ nữ thiếu gì ” – hấn nói àm miệng cười đều không tả, thật ra chỉ trêu nó thôi nhưng ai ngờ nó lại tin là thiệt,

Ặc ! nó bất giác kinh ngạc khi nghe Phong nói thế, người nó nóng hừng hực, nổi điên lên.

Đột nhiên thấy Nghi không lên tiếng nên .-

“ Thế nào, không nói nữa àh ”

Liết hấn một cái, nó hất mặt về trước xe .giọng có phần rõ đang giận .-

“ Nhìn phía trước đi , sẽ gây tai nạn đó ”

Nhìn cái vẻ tức giận mà đang cố kiềm nén của Nghi, làm Phong chợt cảm thấy rất mắc cười hực hơi cười một cái, hấn lắc đầu, rồi tập trung lái xe lại.

Xe ngừng trước ngôi nhà không phải của nó, tay tháo dây an toàn ra một cách bức bối, vừa định tung cửa xe rồi xuống thì , hấn bất ngờ nắm cổ tay nó lại -

“ Em có biết không, em là người rất khác thường , còn đáng tức cười nữa có em bên cạnh chắc là không buồn và cô đơn ?”

Vừa dứt câu, nó bước ra khỏi xe, và cứ nhìn hấn như người vô hồn vậy, mỉm cười với nó một cái, Phong nhún ga, phóng xe đi.

Ngôi nhà lại trở nên yên tĩnh khi mọi người đều chìm sâu vào giấc ngủ, nó cũng vậy, ngồi cạnh Nhất Long, hai tay gấp vào đặt nhẹ lên mặt giường be bé, gục đầu xuống, nó nhắm mắt nhìn còn đang say trong giấc ngủ.

“ Nhất Long, hôm nay pa đã chủ động nắm tay mẹ đấy

Lại còn dẫn mẹ đi ăn nữa

Con biết không, con tim mẹ cứ ngỡ cứ ngỡ sẽ không còn đập lại nữa .nhưng hôm nay nó lại thức tỉnh con à Không biết không biết cho đến khi nào, chúng ta mới được bên cạnh nhau mẹ thật sự .mẹ thật sự không biết được Nhất Long của mẹ ”

Dù hôm nay , nó đã rất vui, nhưng lại không phải niềm vui trọn vẹn, mọi thứ trở nên một cách thật mơ hồ, không biết đâu mới là sự thật.

Và cũng hôm nay, lần đầu tiên , nó đối gặt Phong, lần đầu tiên nó đã không thật lòng với hắn. Dù chỉ là một sự lừa dối nhỏ nhưng không hiểu sao, Nghi có cảm giác, chuyện này sẽ còn tiếp diễn lần nữa.

Cả ngày hôm nay thật lại, chẳng thấy bóng dáng của Tuấn đâu, lòng tuy buồn, nhưng được một lúc công việc cũng đã trôi nhỏ về hiện thật.

Nguyên ngày hôm nay, thật sự không biết Tuấn đang ở đâu nữa, và đang làm cái trò gì.

Khi nào tên này mới lò đầu ra đây !

Đưa Nghi về, Phong cũng không quay lại công ty nữa, mà bay thẳng về nhà.

Hòa mình trong dòng nước ấm, những chuyện hôm nay, đối với Phong hình như đã có chút gì đó là lạ, hình ảnh của nó càng lúc càng ẩn hiện trong đầu hắn nhiều hơn.

Không loại trừ hôm nay, trong giấc ngủ, đôi lúc Phong giật tót mình dậy, lại là giấc mộng đó, hơn nữa lần này, ngoài người con gái đó, chợt hình ảnh một người đàn ông tái hiện lại, khiến Phong đau buốt cả đầu, nằm quần co trên chiếc giường, với thân rã đầy mồ hôi. Cảm giác này hắn thật sự rất ghét nó cảm giác đau đớn, một cảm giác thật ghê tởm.

Chính hắn cũng không biết được, liệu những điều này có liên quan đến quá khứ không.

Hôm sau, nhân viên và giám đốc không còn trốn việc nữa. Ai nấy vào chỗ làm của mình, vì hôm qua cũng tại hắn xúi bậy .tàn nh ra bấy giờ nó phải chui đầu vào đóng tài liệu quỷ quái này.

Vừa làm Nghi vừa rửa Phong, ngồi mỗi cả mông khi nó cứ lì bì dán mắt vào mớ giấy đó, chịu hết nổi, Nghi đứng dậy, bước ra ngoài, vào than máy và quyết định lên lầu cao nhất, nơi có thể khiến nó trở nên nhẹ cả người.

CÁCH .

Mở cửa, nó bước từng bước thật ung dung thư thái khi làn gió cứ thay phiên phả vào mặt Nghi .mát rượi Nụ cười còn đang vương vãn trên môi .bất chợt tắc phụt đi vì nó thấy

Ôi ! trời, hắn làm giám đốc kiểu gì thế

Vâng .vì do giờ đây, một cái xác cao lớn đang nằm trải dài trên bụi đá , phía sân ngoài này.

Đôi mắt nhắm nghiền đi, trông có lẽ đang chìm vào giấc mộng???

Nhất từng bước chân nhẹ nhàng, Nghi téng về phía hắn thật nhẹ thật nhẹ, để Phong giật mình tỉnh giấc đi.

Ngồi thụp xuống, cận người hắn, gương mặt nó bỗng trở nên đỏ đỏ đi, vì vì lâu rồi, nó không được ngắm hắn gần như vậy, lặng im, hướng đôi mắt đầy yêu thương về phía người con trai này, tay nó dần dần khê cạh vào gương mặt hắn

Một lúc sao, Cứ như không kiểm soát được nữa, Nghi chồm người dậy, càng lúc đôi môi nó càng tiếng gần hắn hơn. Trao cho Phong một nụ hôn đầy ý nghĩa, tình yêu .sự thủy chung, sự nhung nhớ tất cả.

Không đầy 5 giây, nó rời khỏi làn môi đó thì bất chợt, bàn tay từ lúc nào không biết đã chạm nhẹ vào mái tóc mượt êm, phía sau gáy nó, nín lại.

Thoáng giật mình vì nó cứ nghĩ, hẳn đã ngủ, nhưng nào ngờ, từ lúc tiếng cửa mở, Phong đã dậy rồi.

Đôi mắt kinh ngạc lên, nhưng chỉ lúc sao, hàng mi cũng khép lại .cứ thế cả hai không nói lời nào, mà thay vào đó là nụ hôn thật dài.

“ Mở miệng nào ”- tay cầm đôi đũa gấp từng miếng thịt lên, đưa vào miệng nó

Cười tủm tỉm, rồi cũng há miệng ra mà đớp vào

AI, .da.! giờ đây, hẳn đang tay cầm hộp thức ăn vừa mới mua , còn nóng hổi, tay lại gấp lên , rồi cho vào cái hang không đầy, đang ngồi chình ìn trước mặt mình đây

Thì ra, Phong đã chạy đi mua thức ăn cho nó, sau đó lại vòng lên cái sân thượng này để rồi cả hai chụm đầu vào nhau mà đớp với chap

Thật sự tim nó đập rất nhanh, cảm giác hạnh phúc vây quanh lấy người nó, sao hôm nay hẳn tốt đột xuất dữ vậy ???

Đang ngon miệng CHỢT

Píp Píp Píp

Nó rút chiếc điện thoại ra bắt giác người cứng đờ lại, lập tức, nó điện cố -

“ Em đi vệ sinh một lát ”- Nói và làm y như chớp, chưa để Phong phản ứng , nó đã đứng dậy rồi bay vèo ra hướng cửa trong của sân thượng.

Cộc Cộc Cộc

Vừa chạm tới bậc than khi đã vào bên trong , nó liền nhất máy lên, trả lời lại

“ Alô, xin lỗi vì mất sóng nên tôi không nghe rõ được, Nhất Long có chuyện gì sao”- nói với vẻ có phần hoảng hốt.

“ Vâng, nhưng cũng không nặng, bé chơi với bạn, bắt cần ngả từ đu quay xuống, đầu gối chỉ trầy sơ, tôi cũng đã giúp em sát trùng và dán băng lại rồi. Nhưng Nhất Long cứ khóc mãi, đồ cỡ nào cũng không chịu nín, hơn nữa miệng không ngừng gọi tên mẹ, nên tôi đành phải gọi và báo cho chị biết ”

“ Sao .tôi tôi đến liền ”

Nghe đến Nhất Long bị thương, nó cuống cuống cả lên, tim như muốn vỡ tung ra khi -

“ Có chuyện gì sao ?”

Trời ạ ! Bộ hẳn tính hù chết nó sao, giật thót người lên khi Phong bắt ngờ lên tiếng từ phía sau lưng nó, nhưng bây giờ thật sự nó rất ập, Nhất Long vẫn còn đang khóc ào lên, luôn luôn nói nhanh - “ Em có chuyện gấp phải đi bây giờ, nhưng nhất định em sẽ quay lại .”

Tập hai, hít một chạy ào xuyên, rồi phóng thẳng vào thẳng máy luôn, mặt Phong cứ đờ ra vì hành động bây giờ của nó.

Không hiểu sao, chân hẳn cứ chạy và bước đuổi theo

Nhưng khi xuống lầu 4 , nhìn dáo dạt thì bóng nó không còn nơi này nữa. Thật sự hẳn rất tò mò và thắc mắc, có chuyện gì mà nó lại như vậy.

Định xoay lưng trở về phòng làm việc thì, Trời 1 nó đi àm quên cả đem theo chiếc túi. Lắc đầu chào thua với cái tính hậu đậu của Nghi, thở dài một cái, vài phút sau không hiểu nổi mình, tự nhiên ý nghĩ đó lại nổi lên trong đầu hẳn

Đúng vậy, đột nhiên Phong rất tò mò không biết bên trong là đựng những thứ gì, chạm tay vào chiếc túi ấy, bất chợt -

Đầu nghĩ vậy, nhưng tay lại không nghe lời hần dần dần tách cái nút, rồi mở nhẹ chiếc túi ra “Moi với Móc” (giống cha Tuấn nhỉ)

Cái đầu tiên hần mới được là quyển tạp chí nhỏ, không đáng kể, để qua một bên nào

Cái vật thứ hai, ồ ra là một quyển sổ, lật lật dở dở thì thấy toàn là số không, khỏi nói, nhìn cũng biết là số điện thoại .không đáng kể, lại bỏ qua một bên

Cái vật thứ ba hài đồ dùng của phụ nữ , một thỏi son nhỏ màu hồng cam an tọa bên hàng xóm vừa di chú

Tay chạm với một vật, sờ sờ thôi cũng biết al2 bóp tiền .móc ra .hần nhìn qua nhìn lại cũng vừa định đặc nó vào mớ kia, nhưng chợt Phogn khựng lại, tay mở cái

Bíp

Tách chiếc ví nhỏ ra àm hai theo đường có sẵn của nó nhìn lướt lướt là những tấm thẻ mua sắm, cũng có cả thẻ ngân hàng rồi ID .tùm lum cái thứ khác, có cả vài tờ tiền mặt nữa

Tay vô tình đẩy lớp mỏng trong chiếc ví lên. Bất giác, Phong hơi kình ngạc khi thấy

Phong đã thấy gì

Còn nó, chạy vội đi mà quên luôn cái cái túi đáng yêu của mình, liệu Nghi có quay lại để lấy không ?

49. Chương 55

CHÁP 56

Qua Ai !

Đôi mắt Phong trở nên kinh ngạc khi nhìn thấy tấm hình nhỏ trong chiếc ví ấy, đây là vật sở hữu của Nghi tất nhiên người trong ảnh là nó thì có đáng gì mà ngạc nhiên chứ, Cái hần shock chính là bên cạnh còn có một đứa trẻ,

Thoáng mơ hồ khi nhìn thấy điều đó

Nhìn kỹ vào đứa trẻ đó, chợt Phong thấy, nụ cười ấy rất giống Nghi, đúng vậy, so sánh quá ư là dễ , vì nó đang ôm chầm vào đứa trẻ đó cùng cười mà.

Mung lung một hồi, hần quyết định đóng lại, sau đó bỏ hết mọi đồ đạc vào bên trong mà không hề biết rằng, đằng sau bức ảnh đó vẫn còn một thứ mà hần không ngờ được

Chính là bức ảnh, người con gái, .cười thật hạnh phúc trong vòng tay ai kia.

Cũng không biết chắc nó có quay lại không, hay là chuồn luôn hần chịu thua nhưng đầu vẫn không khỏi thắc mắc, có chuyện gì sao gương mặt nó lại hốt hoảng thế.

Chừng chừ một lúc, Phong cũng quay trở lại công việc của mình.

Chạy đến nỗi hơi thở trở nên đứt đoạn đi, trán nó vẫn đầy cả ra những giọt mồ hôi lấm tấm

Vừa bước vào phòng riêng của cô giáo .Thì hình ảnh, Nhất Long cứ đưa tay, dụi dụi đôi mắt hoài, miệng không ngừng khóc

Dù rất mệt khi phải hụt hơi vì chạy, nhưng thấy con, có mặt nó cũng tiêu tan đi vừa thấy Nghi, cô giữ trẻ liền đứng dậy chào .gương mặt cũng trở nên mừng hơn vì phụ huynh đã tới -

“ May quá, chị đã tới ”

Chào lại cô giáo, nó tiếng gần đến Nhất Long, con vẫn cứ khóc òa đi,

Không hiểu nổi bản thân, khi nhìn con như vậy, lòng nó đau nhói , đưa tay vỗ vỗ, vuốt theo mái tóc Nhất Long -

“ Nhất Long ngoan mẹ đến rồi đây con ngoan nào ”

Khẽ chạm nhẹ vào miếng băng cá nhân trên chân của thiên thần, rồi nó xoay qua nhìn cô giỡn trẻ -

“ Cám ơn cô đã giúp cháu ”

Cô giáo có vẻ bối rối -

“ Không, không xin chị đừng nói vậy, cũng tại tôi lơ đãng nên Nhất Long mới bị thế này tôi xin lỗi chị ”

Mỉm cười hiền, nó nhất bồng Nhất Long vẫn còn khóc kia lên tay mình, rồi chào cô gái đó, cả hai cùng bước ra ngoài .-

“ Hôm nay, tôi sẽ đưa cháu về sớm, cô thông cảm cho ”

“ Vâng không sao ạ, ”- vừa nói với nó xong, cô giữ trẻ nhìn qua phía Nhất Long xoa xoa lên đầu -

“ Nhất Long đừng khóc nữa mẹ đến đón rồi ”

Gật đầu chào lần nữa, nó bồng Nhất Long ra

Trên đường về nhà. Từ khi nó đến cứ ngỡ Nhất Long sẽ nín .nhưng không phải vậy, suốt dọc đường. không hiểu sao, thiên thần cứ liên tục khúc khích lên tiếng khóc làm nó vừa đi vừa dỗi mà vẫn không chịu thôi .

Thóang ngang qua tiệm bán kem, chợt bóng đèn trong đầu nó bật sáng. Cười khinh nó nhất Nhất Long lên một cái .rồi nói-

“ Nhất Long của mẹ ngoan nào, đừng khóc nữa, chúng ta cùng ăn kem nhé .

Tuy vẫn chưa ngừng, nhưng có vẻ tiếng khóc cũng nhỏ dần đi

Thế rồi hai mẹ con cùng bước vào căn tiệm xinh xắn đó

Kem cũng đã được đem ra rồi, còn là loại Nhất Long thích ăn nữa, sao gương mặt dù không còn nước mắt nữa nhưng lại cứ cuối gằm đầu xuống, chẳng chịu cười lấy một hơi.

Cứ mỗi khi thấy kem, mắt con sáng lấp lánh như sao vậy, giờ thì không phải, đôi mi cụp xuống mang nguyên vẻ mặt buồn buồn.

Nó nhẹ nhàng khom người nghiêng đầu xuống, hỏi con yêu -

“ Sao vậy, Nhất Long của mẹ không phải rất thích kem sao ”

Không nói gì, chỉ lắc nhẹ đầu thôi thấy thế nó vòng tay sau lưng con, đẩy vô lòng mình, dịu dàng -

“ Nói mẹ nghe nào ”

Tự dưng, Nhất Long lại sắp nức nở lên, đưa tay lên dụi dụi đôi mắt lần nữa -

“ Híc híc híc Nhất Long muốn có cái đó .Nhất Long muốn có cái đó ”

Mặt nó khờ ra khi chả hiểu con đang nói gì, hai tay bế Nhất Long đứng lên, trên ghế đối diện hướng bên cạnh mình, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt con -

“ Con muốn cái gì .”

Ụ mặt một hồi -

“ Nhất Long muốn “ Pa” mẹ Nghi mua cho Nhất Long đi Nhất Long muốn có “ Pa” .”

Tim nó chợt đứng sững đi khi nghe con nói vậy bàng hoàng không biết nên làm gì trong tình cảnh này Chợt thiên thần lại nói trong nức nở tiếp .-

“ Mấy bạn cười con nói Nhất Long hư nên không có “ Pa”. hông chịu đâu mua cho Nhất Long đi Nhất Long sẽ ngoan mà híc híc ”

Dù biết con vẫn chưa hiểu gì, nhưng những lời nói hồn nhiên đó, khiến cho khóe mắt Nghi, chột đỏ hoe đi tìm nó đau thắt lại

Phải việc này không thể tránh, vì nó sớm biết, sẽ đến một lúc nào đó, Nhất Long cũng tự hiểu được từ đó là thế nào.

Người nó cũng dần run lên, nhìn gương mặt giờ đây lại méo máo ra của con mà chẳng thể làm gì được, chỉ biết ngồi khóc theo trong lòng.

Ôm chặt con, nó dỗ ngọt, khi chính bản thân giọng nói càng lúc càng nhào đi .-

“ Ngoan nào, con ngoan của mẹ, đừng khóc con nín đi ”

Nó đau , khi biết, cho dù giờ đây, Phong đã tồn tại trước mặt, nhưng nhưng để khiến cho hắn nhớ lại điều này, thật sự nó cũng không biết, đến khi nào mới thành hiện thực.

Chỉ ôm Nhất Long vào lòng và an ủi thôi.

Từ bên trong, nhìn thấy cảnh tượng đó, đột nhiên anh bước ra tay còn cầm theo một cái bong bóng nhỏ.

Tiếng gần về phía nó. Khom người xuống -

“ Cậu bé, làm con trai thì không được khóc như thế chứ, xem kìa làm mẹ cũng khóc theo rồi ”

Cả nó và Nhất Long đều ngẩn ra khi bất chợt nghe tiếng nói của người đàn ông đó, nhanh tay Nghi cố quẹt nhanh đi nước mắt của mình, nhưng thiên thần đã kịp thời thấy thế gương mặt chợt ngừng khóc đi -

“ Nhất Long làm mẹ Nghi buồn sao ”- Ngước đôi mắt tròn to, ngây thơ lên nhìn nó

Chợt anh mỉm cười, xoa vào đầu thiên thần đó .-

“ Chà ! Con tên Nhất Long sao, một cái tên thật mạnh mẽ ngoan đừng làm mẹ buồn nữa, con ngoan thì nhất định mẹ sẽ mua “ Pa” cho con thôi ”

Vừa nghe thấy thế, gương mặt Nhất Long sáng lên, -

“ Mẹ Nghi sẽ mua cho Nhất Long thật chứ ”

Dở khóc dở cười với tình trạng này, thôi kệ, ít ra cũng khiến con không còn khóc nữa nó cười một cái .-

“ Ủ Nhất Long ngoan , mẹ sẽ mua cho (Xin cho tác giả hỏi, “ Pa” bán chợ nào vậy ???) “

Trẻ con có khác, rất dễ khóc nhưng đồng thời, cười lại còn dễ hơn, lập tức, nước mắt nước mũi hồi nãy đâu bay vèo hết đi, còn hoan hô rí rít lên, nụ cười lại xuất hiện trên gương mặt ngây thơ đó, không cần mẹ Nghi dỗ nữa, tự động Nhất Long ngồi thụp xuống ghế lại, bắt đầu cầm muỗng kem

Thật sự, nó không đủ dũng khí để nói với con rằng “Pa” thì làm sao mà mua được, lại đang trong thế bí, nên đầu óc mắc cạn cả đi.

Cũng may nhờ có anh chàng này mà nó được giải thoát trong tình cảnh khóc xử nhất, Vội vàng Nghi ngược lên nhìn anh mỉm cười, như thay lời cảm ơn.

Người đó cũng nhìn Nghi, cười lại, sau đó đưa cái bong bóng cho Nhất Long rồi quay vô làm.

Thế là thay vì màn nước mắt cứ liên tục kéo dài , thì giờ đây, xung quanh hai mẹ con lại là những tiếng cười vui tươi bởi những câu nói đùa của nó, cả những động tác chọc cười của Nhất Long.

Biết mình làm mẹ Nghi buồn, không hiểu sao thiên thần lại biết chọc ẹ phải cười lên.

Ôm con, nó hôn lên trán, vuốt ve điều quý giá nhất đối với mình.

Được một lúc, khi đã mắt nhắm mắt mở, bàn tay nhỏ nhắn ấy nắm lấy bàn tay của mẹ Nghi, hai người cùng nhau bước ra khỏi tiệm. Không quên xoay người lại, Nhất Long vẫy vẫy cánh tay tí hon chào người phục vụ đó.

Một lúc sao

“ NÀY, ANH QUÂN , ANH CŨNG GIỎI TRONG VIỆC DỖ DÀNH NHỈ.”- người phục vụ, cùng làm chung với anh lên tiếng.

Tay vẫn còn cầm những chiếc cốc cho kem vô, Quân cười hiền , thay cho lời đáp. Nhìn thấy cảnh đó, chợt anh lại nhớ đến Phương.

Cô gái này thật giống nhỏ, lại một lần nữa, sao trên đời, những người vô trách nhiệm ấy lại có thể nhẫn tâm để cho người con gái mình yêu phải sống trong đau khổ, trong nước mắt.

Trong tâm anh, hi vọng một ngày nào đó, cô gái ấy cũng sẽ tìm được hạnh phúc cho chính mình, và cả thằng bé kháu khỉnh đó nữa.

Đúng là bạn thân có khác, vì con cũng goings giống nhau ở tính cách quái lạ.

Chấn Vũ thì “Pa có ăn được không ”

Còn Nhất Long lại “ Mua Pa cho con đi ”

Khổ thân Tuấn và Phong nhỉ !

Quả thật, nghi ngờ cũng không sai, sau khi đưa Nhất Long về, mãi lo cho con mà nó quên mất câu nói [“ Em có chuyện gấp phải đi bây giờ, nhưng nhất định em sẽ quay lại ”] của mình với Phong.

Tại Anh

Cạch

“ Này Long. Lát nữa là cuộc họp báo về buổi trình diễn cho NK đấy, cậu nhớ chuẩn bị sẵn đấy ” .- dứt lời cô quản lí của Long bước ra, rồi đóng cửa phòng dành riêng cho supermodel lại .

“ Uhm ”- tiếng trả lời mà nghe cứ như không trả lời vậy, Long tựa lưng vào chiếc ghế dài, vì cả ngày hôm qua lẫn ngày hôm trước, anh đã được chộp mắt đâu, hết người này rồi đến người khác, không biết anh đã phải gặp và giao tiếp với bao nhiêu người rồi.

Tin tức của Phương cho đến nay vẫn là con số 0 với anh, khắp thành phố anh cũng đã đi kiếm rồi, nghĩ nhỏ ra nước ngoài, anh cũng liền theo tua diễn đó mà kiếm nhỏ khắp nơi vậy mà kết quả. Lại chẳng vô đâu, một mỗi đôi lúc chán chường đi.

Nhưng những lúc ấy, câu nói của người con gái đó lại hiện lên, Phải anh nhất định sẽ không từ bỏ hi vọng.

Đang nghĩ long tong vài chuyện gì đó trong đầu .chợt

Cạch

Chị quản lí lại bước vào

“ Long, có người đến tìm cậu đấy .”

Thoáng nghe thấy thế, cái tay đang đèn nặng lên trán chợt buồn ra, ngồi thẳng dậy, Long quay về phía chị quản lí .-

“ Ai vậy chị .”

“ Àh, tên là Tuấn , nhìn rất đẹp tai, nếu mà vào ”

Chưa để chị quản lí nói hết, lập tắt như tên bắn, sắc mặt cũng thay đổi, Long phóng vèo như gió bay ra khỏi phòng Làm cho chị cũng chóang váng theo.

Tuấn đứng đợi anh bên ngoài, ngay lối đi của hàng lang, khá vắng vì giờ đang là buổi tối, nên hầu hết mọi người đều đang tập trung tại mặt tiền của công ty cả rồi.

Mới thấy Tuấn thôi, anh như biến thành người khác, trông rất đáng sợ, nhào thẳng vào tên này, sức áo nắm kéo lên rằng giọng .-

“ THẮNG KHỐN CÒN DÁM ĐẾN TÌM ”

“ Em tìm được Phương rồi ”

Cắt ngang lời anh, gương mặt đang nổi giận, tay thì cũng đang dơ lên định dộng Tuấn vừa nghe đến từ Phương, lập tắt, người Long như đứng sững ra. Cứ như bị điểm nguyệt vậy.

Đôi mắt trở nên kinh ngạc, bất giác .vài phút sau, khi hồn đã về xác, Long giật mạnh cổ áo Tuấn .-

“ CÁI GÌ .TÌM ĐƯỢC PHƯƠNG RỒI SAO .GIỜ PHƯƠNG ĐANG Ở ĐẤU KHÔNG GẶP CHUYỆN GÌ CHƯ VẢ ”

Trời ạ.!!! anh hỏi cứ như ngày tận thế sắp tới vậy, làm cho tên này chóng mặt đi, vì chưa kịp trả lời thì đã bị ném thêm một câu khác.

Ghì vai Long lại, Tuấn hít một hơi -

“ NGỪNG LẠI ”

Hét lên thật bất ngờ .làm cho Long cứng họng luôn. Ngay sau đó -

“ Phương không sao cả, cô ấy vẫn ổn, hiện giờ cũng trở lại thành phố rồi. Thật ra trong suốt thời gian qua Phương không hề rời nước, mà lại lẩn xúông một vùng quê để ở.”

Tim anh đập nhịp nhằng đi nghe biết, cô em gái anh yêu thương, nay đã tồn tại trở lại,

CHặn họng Long trước -

“ Em đến đây, ngoài việc này, ” Ngừng một khoảng

“ Xin anh hãy cho em một cơ hội để bù đắp lại cho Phương, em thật lòng rất yêu cô ”

Áo bị anh giật ngược lên lần nữa -

“ CẬU NGHĨ MÌNH CÒN TƯ CÁCH ĐỂ QUAY VỀ VỚI EM TÔI SAO ”

Cái tức trong người Long vẫn chưa hạ nhiệt nên việc anh nổi nóng thì cũng dễ hiểu thôi.

Đã vậy, lời nói không đủ, Long còn đâm vào mặt Tuấn một cái cho bỏ tức, không một hành động phản kháng, tên này cứ đứng yên cho anh tha hồ mà dộng,

Rồi chợt, khoe môi rơi máu ra vì có lẽ đã tét miệng rồi, nhưng Tuấn vẫn giữ nguyên câu nói -

“ Xin anh hãy chấp nhận lời thỉnh cầu này .”

Vâng chỉ một câu nói, mà mỗi lần, Long đâm, TUẤN lại nhả ra. Quanh thôi mà còn mệ, tiếng hơi thở đục khoang và vẻ mặt nhăn vì mỗi tay hiện rõ trên mặt anh

Ngừng lại, Long hỏi tay vẫn còn giữ áo tên này .-

“ Giờ Phương đang ở chỗ nào ”

“ Cô ấy đang thuê tạm một phòng trọ ở khu phố ”

“ Nơi đó có an toàn không ”- tra khóa tập hai

“ Cũng được ạ ”

“ CŨNG ĐƯỢC LÀ SAO, TUYỆT ĐỐI PHẢI AN TOÀN !”

Nạc Tuấn một cái, khiến tên này mén nữa là rách màn nhĩ đi, nhìn Tuấn một hồi

Đánh cũng đánh thỏa rồi, giờ đây, nhìn vào ánh mắt tên này, anh biết Tuấn thừa sức lì lợm cái này sao giống nhỏ dữ vậy.

Tuy trong lòng vẫn còn chưa chấp nhận tên này, nhưng giờ đây anh không thể rời bỏ nơi này mà về được, còn những 5 tháng, thì cuộc trình diễn NK mới chính thức giúp anh có thể đóng hợp đồng với AS. Nếu hủy ngang, số tiền bồi thường sẽ lên đến con số không tin được Nên .-

“ Trước khi tôi quay trở về, cậu nhá định phải bảo vệ con bé, nếu con bé lại biến đi một lần nữa, thì nhất định tôi sẽ giết chết cậu đấy.”

Nghe mà Tuấn lạnh cả da gà, nhưng chợt lòng lại thấy vui vui vì Tuấn cảm nhận được, Long không còn phản đối nữa.

Bất giác, mồ hôi lại đổ xuống mặt tên này, vì giờ Tuấn mới nhớ ra, còn còn việc của Chấn Vũ nữa nếu nói ra .thì chắc Tuấn không còn mạng về để gặp nhỏ nữa quá.

Nhưng nếu không nói còn khiếp hơn khi để Long phát hiện.

Thấp thoáng thấy vẻ mặt tội lỗi của tên này anh bắt đầu .-

“ Có phải còn chuyện gì cậu đang giấu tôi đúng không ”

Ặc, .! Giờ chết đang được đếm ngược đi càng lúc, Tuấn càng đổ mồ hôi nhiều

“ Đây, tôi hỏi mà không trả lời à ”

Không được, có làm phải có gan chịu hít một hơi, lấy hết can đảm của người đàn ông ra mà thú tội với anh rồi -

“ Chúng em đã có Chấn Vũ rồi ạ ”

???

Mặt anh ngu ra thấy rõ - “ HẢ ?? Chấn Vũ là cái gì ?”

“ Là con của tụi em”- nín thở chờ phản ứng của anh.

BẬT ĐỊNH HÌNH

Thật sự Long đang trong thời kì đông đá lại. người cứ như bị chích điện vô.

Vốn đã trải qua cảm giác này, nên Tuấn có thể hiểu được vì sao , anh có thái độ đó đành phải chờ băng tan thôi

15 Phút sau

“ THẦN THẦN G CHẾT .TIỆ T NÀ Y .Y ”

Gân đầu trong người đều sôi lên thấy rõ mạch máu bắt đầu nở ra Tuấn cũng thế mồ hôi vã đầy người

Tất tốc Long định tiếp đãi tên này chập hai thì

“ CHẤN VŨ ĐÂY Ạ ”

Nhanh tay, Tuấn móc trong túi quần mình ra tấm hình “ CHÔM” được trong cuốn album của nhỏ.

Thẳng gấp lại, đôi mắt Long dán vào bức ảnh đó, hồn anh đâu không biết nó đã bay đến nơi nào .đó người ra khi ập vào mắt anh là hình ảnh, nhỏ và một cậu bé đáng yêu nụ cười tươi không thể tươi hơn được.

Giật từ tay tên này, Long nhìn mà cứ như muốn dán luôn vào mặt mình vậy, cơn giận bay đi lúc nào không biết mà giờ đây, giọng nói Long lại trở nên lắp bắp đi -

“ C CHH HẮN VŨ VŨ ĐÂY Y HẢ ”

“ ĐẸP TRAI GIỐNG EM ANH HA ”- Cười híp mắt đi trông rất cool khi nói về con trai bé bỏng , mà quên mất mình đang trong tình trạng gì.

Quả thật chiều này hủ dục thiệt, Long chả thèm ngó ngàn gì Tuấn nữa, cứ thoi lọi mà nhìn vào bức ảnh đó. Phút chốc tim anh chột đau khi nhìn thấy cô em khờ ngốc nghịch của mình.

Anh đã lo cho nhỏ biết bao, anh cứ ngỡ như mình đang chìm dần trong tuyệt vọng vậy, cả đứa em cũng không bao bọc nổi, tự trách bản thân là một người anh không ra gì.

Khóe mắt Long, hình như cũng chuyển sang đỏ đỏ và ươn ướt đi.

Bất ngờ Long lên tiếng .-

“ Thăng ngốc kia, còn đem tấm nào nữa không ?” (Sa x x .tác giả sốc nặng !)

HOi mà không thèm nhìn lấy Tuấn, chỉ xuýt xoa xuýt xoa, nhìn đứa trẻ rồi cô em của mình thôi.

Gãi đầu cười khờ, Tuấn nói -

“ Không em chỉ chôm được một tấm à, anh thông cảm ”

Bó tay với hai cái tên này,

Nhét bức ảnh vào túi quần mình (Chôm lại từ tay tên này)

Kinh ngạc khi thấy Long làm vậy, lập tức .-

“ Này, anh rể, trả lại đây .em chỉ cho anh coi thôi có nói là cho đâu .”

CHôm tay qua giắt lại mà không được vì Long né người sang một bên. Nắm tay áo của Tuấn lại .-

“ ANH RỂ CÁI CON KHỈ, MAU MÀ BIẾN ĐI KHUẤT MẮT TÔI,

TRƯỚC KHI TÔI TRỞ VỀ, Trước khi tôi về .tuyệt đối cậu không được để con bé bỏ đi cậu phải bảo vệ nó đấy BẰNG KHÔNG .”

Ánh mắt thay đổi liên tục, cảnh cÁo chuyển sang nhờ cậy .rồi nhờ cậy lại nhảy vào hăm he.

Khiến cho Tuấn, thật sự phải đầu hàng với ông anh này của nhỏ.

“ Mau biến đi, đừng để Phương một mình ”

Nói xong anh đẩy Tuấn cái vèo, xoay lưng bước đi, mà dường như hơi ảm, sự sống đã về với anh. Phải, cuối cùng, ngày gặp lại em sẽ không còn xa nữa.

Tiết ruột khi thấy bức ảnh chôm được nay lại bị Long cướp trắng trợn. Sự nhớ đến còn một người, Tuấn bắt kịp bước chân anh và nói

“ Còn nữa, anh biết Quân là ai chứ ”

Ngẩn ra khi nghe tên này hỏi, sao lại hỏi bất ngờ thế, làm Long không tài nào trả lời được. Suy nghĩ một hồi mắt trợn lên

Nụ cười chợt xuất hiện trên gương mặt anh .

Có lẽ giữa anh em Long và Quân, họ đã từng có một quá khứ một câu chuyện xa xưa (để sau nhé !)

Nghĩ ngợi một hồi, quay sang nhìn Tuấn -

“ Là bạn tôi Sao cậu biết Quân”

Nói ra thì thấy ghét Quân (ghen tị), nhưng không thể phủ nhận được anh ta đã che chở cho Phương ngần suốt thời gian ấy

“ Là là vì .4 năm qua, cũng nhờ có Quân nên Phương vẫn bình yên đến giờ ”

Nhắc tới đề tài này, làm cho Long nhớ đến cảnh tên gốc này, không biết đã gây ra lỗi gì , khiến nhỏ phải bỏ đi. Nhìn Tuấn bằng con mắt hình viên đạn.

“ Còn đứng đây à .”

Nói xong, Long dơ tay lên, cứ nghĩ anh lại định đánh, nhưng ai dè,

Bốp

Vỗ nhẹ vào vai Tuấn -

“ Chăm sóc con bé dùm tôi, nhờ cậu đấy ”

Nói một nửa, một nửa để trong lòng (Sax x). Không đôi co với Tuấn nữa, Long quay thẳng về phòng của mình luôn.

Đứng nhìn anh rể đi khuất bóng, tên này mới quay lưng tiếng ra ngoài.

Ồ .Hai i i Ya .! Xem như qua được cửa của anh rể rồi, giờ thì

Đúc hai tay vào túi quần, Tuấn đi mà miệng cứ cười khinh khỉnh lên, làm ấy cô trong công ty này, mặt ai nấy đều đỏ lên, bị hút lúc nào không hay biết.

Quay trở về thành phố

Hài .i nói sẽ quay lại rút cuộc thành chuồn luôn, giờ cũng đã tan ca, vậy mà cả túi, nó cũng chẳng thèm quay lại lấy.

Bất chợt, như nghĩ ra được gì đó.Phong rút chiếc điện thoại ra,

Píp píp píp .píp

Tay không ngừng bấm số điện thoại nào đó.

Tút tut tut

Sau khi đưa Nhất Long về, giúp con tắm rửa, rồi cả ba người nó , ông Khải và Nhất Long, cứ thế, hai ông cháu lại chơi đùa cùng nhau, vì tính trẻ con, nên chớp thoáng đi, những điều buồn bã đó đã không biết từ lúc nào không còn trong tâm trí của thiên thần nữa.

Tiếng cười ha hả của Nhất Long và ông Khải, khi đang cùng nhau đào đào bới bới, thả những hạt giống nhỏ vào, rồi lại đắp đất lên tưới nước.

Còn Nghi, vẫn như mọi lúc, vẫn với cái chỗ quen thuộc, nó ngồi ngay bật thêm ngấm nhìn hai ông cháu cười tươi.

Đột nhiên cảm nhận được, điện thoại đang run, nó móc ra thì thấy

Tá hỏa lên khi vắn ra được vắn đề, lập tắt, nó chạy vào trong nghe điện thoại

.TẠCH

“ Alô”

“ Nhân Viên trốn việc”- Trời quái vậy chỉ vắn vắn 4 từ thôi.

“ Em xin lỗi ”

“ Biết lỗi thì sửa đi ”

Ngó xuống chiếc đồng hồ trên tay mình, trời giờ thì đã tan việc gần được 10 phút rồi. Nhưng không hiểu sau nó nhớ hấn kinh khủng, rất muốn được nhìn thấy Phong, Thấp thoáng Nghi quay ra, bóng con thơ hiện lên mắt nó, càng làm cho nỗi nhớ đó mãnh liệt hơn.

“ Em đến ngay.”

Cụp máy lại, nó chạy vội ra sân -

“ Papa, con có chút việc phải đi, papa giúp con trông Nhất Long nhé ”

Ông vốn cũng thắc mắc, chẳng hiểu nó dạo này đang làm cái gì nữa, thập thò lấp ló khiến ông cũng tò mò, nhưng giờ đang vui vẻ cùng cháu yêu, nên -

“ Rồi, con đi đi ”

Cười nũng nịu một cái với ông, nó chòang tay vào tay ông Khải, hôn cái chót lên má ông, sau đó lại cúi xuống hôn vào gương mặt đáng yêu, cười đến đỏ của con nó.

Vẫy tay bai bai, nó phóng nhanh ra khỏi nhà.

15 phút sau

RẦM

Vẫn cái kiểu mở cửa trời đánh đó, khi lướt qua những tầng bên dưới, không khí thật lạnh lẽo khi không còn ai làm việc vào lúc này. Mọi người đã ra về từ lâu, nên nó lên thẳng phòng làm việc của Phong luôn

Một lần rồi , nên vô hiệu hóa, có nghĩa Phong không còn ngạc nhiên khi nghe cánh cửa đáng thương của mình kêu cứu nữa, Nó thở hồng hộc khi phải chạy như bay (xe hai cẳng mà) .

Thấy hần, gương mặt nó nở nụ cười giả diên, Phong thì cứ nhìn vào mắt nó thôi

“ Chuyện đột suất nên em không về kịp ”

“ Lần đầu anh thấy có một nhân viên như em đấy ”- tay gõ nhịp nhịp lên bàn, đôi mắt không hề di chuyển

Đứng dậy, Phong vòng ra khỏi ghế, đi về phía trước mặt bàn mình, ngồi tựa lên,

Rục rè, nó cứ nghĩ, thế nào cũng bị hần mắng ột trận. Nên đã chuẩn bị sẵn cái lỗ tai để nghe để hứng.

Bất ngờ Phong lên tiếng -

“ Vì em mà bữa trưa anh cũng bỏ rồi đấy ”- Gương mặt nghiêm nghiêm, càng khiến Nghi gờn gợn người hơn, nhưng Phong vừa nói gì mở to mắt lên -

“ HẢ ??? Anh nhìn từ lúc trên đó à ”

Gật đầu. thay lời nói.

“ Vậy em khao anh châu này nhá !”

Nó nở nụ cười huề với Phong, khoảng cách cả hai cũng chỉ hơn một mét vài phân.

Nhìn nó vài giây, bóng đèn bật sáng

“ Trốn việc, tội rất nặng uhm m m ”

Tóc tai dựng đứng lên khi hần nói vậy, thấy vẻ mặt ngổ đến dễ thương của Nghi, Phong cười phì ra .

Tay Phong đưa lên, ngóắc ngóắc Nghi lại .-

“ Lại đây ”

Ngu ngơ nhưng bước chân vẫn nhất lên rồi tiếng đến, khi nó chỉ còn cách hần vài gan tay, tắt thì, Phong vòng cánh tay mình qua eo nó, kéo vào. Khiến cho người nó bất ngờ dựa hần vào ngực Phong.

Nói khe qua tai Nghi .-

“ Đến giờ phạt !”

Vừa dứt lời thì Thì cái gì sẽ xảy ra nhỉ

Phong định làm gì Nghi .!!

Còn Tuấn, sau khi đã hạ cố, lách sang Anh để gặp Long, giờ tên này đã có thể yên tâm mà quay về khi dường như anh đã chấp nhận cho Tuấn cơ hội thứ hai. Tiếp theo, tương kế tự kế phần hai của Tuấn sẽ là gì đây !

50. Chương 56

CHÁP 57

Đừng Rút Tay Em Nhé.!

Vòng tay ấy không ngừng áp chặt cơ thể nó vào , khiến Nghi có thể cảm nhận rõ được, trái tim đang đập trong lòng Phong.

Sững sờ, nó mở to mắt lên nhìn hần, Phong nhìn nó thật âu yếm đi, phút chốc bờ môi hần khẽ chạm vào cái trái yêu yêu của nó. Bất ngờ Phong hôn, hàng mi mắt nó khép nhẹ đi, sau đó lại mở

Cả hai không ai nói một lời, đôi tay ấy cứ nín chặt lưng nó vào hơn, nhẹ nhẹ , Phong rồi môi xuống má, lướt ngang khóe mi, rồi cả vành tai nữa. Hần hôn nồng tất cả

Hơi thở Nghi trở nên gấp hơn vì tim nó giờ đây đập rất mạnh, cử chỉ âu yếm thật nhẹ thật nâng niu ấy, chợt khiến nó muốn khóc òa lên, nó yên hẳn đến nhường nào, nó mong đến mòn mỏi đi, nó chờ đến khi nước mắt khô cạn.

Giờ đây, lại một lần nữa, người con gái này có thể cảm nhận được những điều mà suốt mấy năm qua, vẫn hằng mong hằng nhớ.

Dứt nụ hôn trên gương mặt nó, Phong nhìn sâu vào đôi mắt mơ màng khẽ nhòa đi ướt ướt trên hàng mi cong dài ấy. Nghi đẹp thật, đẹp đến khiến con tim Phong, chợt cũng đập lối nhịp đi.

Để nó tựa lên người mình, dần dần đôi môi ấy cũng tiếng đến đặt nụ hôn ngọt ngào lên làn môi mềm mại đó.

Đôi tay Nghi, cũng vòng lên, lướt ngang bờ vai ngang, mạnh mẽ siết chặt vào.

Cái ướt át, cái hơi ẩm, cái ngọt của vị hôn, gương mặt cả hai dần cũng đỏ ngằn lên và cũng càng lúc càng hòa nhau làm một.

Cũng như lần trước vậy, giọt nước mắt ấy lại rơi, thoáng nhận được vị mặn, Phong khẽ đẩy nhẹ nó ra, tay nâng cằm Nghi lên, giọng nói nghe sao thật trầm thật ấm, thật dịu dàng nữa -

“ Sao em lại khóc .”

Ngước đôi mi ướt nhào để rồi trở nên thật nặng khi đã thấm trọn giọt nước mắt. Nghi mơ màng nhìn Phong, bàn tay chạm vào gương mặt hắn, cái nhón chân.

Phải nó không muốn mất đi người đàn ông này, cái nhón chân ấy đã mang đến cho Phong một nụ hôn một tình yêu chung thủy.

Nghi không nói lấy một lời, chỉ nhẹ nhàng mà bám chặt vào Phong thôi, vì đó – “ Là cách em yêu anh, là vì em yêu anh yêu anh đấy .đồ ngốc ạ ”

Hơi ngạc nhiên, lòng cứ ngỡ nó không thích nụ hôn của hắn nhưng .lại không phải vậy, chỉ một lúc người chủ động lại biến thành Nghi. Nụ cười ấm trong lòng chợt hiện lên trong trái tim hắn.

Một trái tim đang hi vọng sẽ tìm lại được mảnh vỡ đã rơi.

Phải chăng thể hiểu cũng chẳng thể biết được, dù thời gian gấp lại của cả hai không nhích nổi đến bàn tay khác, nhưng Phong đã chìm sâu vào hương thơm, vào hơi thở, vào nhịp tim của người con gái này.

Từ lúc nào, hắn đã chủ động nắm lấy bàn tay nó, từ lúc nào hắn đã không í thức được, tình yêu đã hồi sinh. Và bám chặt vào cả hai con người này.

Cừ thế, mỗi lúc một sâu hơn. Môi Phong không ngừng quần lấy môi nó, cảm nhận được, sự chuyển động êm êm .dịu dịu từ chiếc lưỡi Phong, môi Nghi không cự tuyệt mà vô lấy nó sâu hơn nữa.

Bàn tay cũng níu chặt vào mảnh áo trên lưng Phong. Ép sát cơ thể mình vào.

Một lúc sau

Chợt đôi tay Phong rời đi cái lưng mềm mại của nó, mà khom xuống nhất bỗng người nó lên, chân nâng bước, tiếng chậm chậm về phía chiếc ghế sofa trong phòng.

Chân đi, nhưng môi vẫn không hề rời khỏi nó, vẫn cứ trao Nghi nụ hôn mãnh liệt.

Đặc người nó lên, tay cũng bắt đầu tháo ra chiếc áo vest trên người mình, cả cà vạt cũng vậy, bung nút đầu tiên, hắn lại hạ người xuống, đè lên cơ thể mỏng manh của người con gái bên dưới.

Bàn tay áp sát gương mặt đã nóng nên không biết từ lúc nào của Nghi, vuốt lên làn da mịn màng ấy, tay cũng từng nút từng nút mà rời đi

Tiếp bước theo sau, là một màu hồng trắng, một cảm giác trào dâng, một sự kiềm nén hằng ẩn sâu trong con người hắn. Dần dần đều hé lộ ra tất cả.

Đây cái màu đỏ chính là làn da của Nghi, lướt theo sau từng chiếc nút, cũng đồng nghĩa, càng lúc chiếc áo trên người Nghi đang được chính bàn tay Phong tháo nhẹ ra.

Lòn tay vào bên trong lớp vải mỏng manh ấy, Phong có thể nghe thấy được, trái tim bé bỏng, yếu ớt đang đập rất mạnh của Nghi.

Ngoài nụ hôn ra, cô nương nhà ta cũng thuộc loại không vừa, qua quá trình huấn luyện của hắn, chả hiểu làm cách nào, nó đã cởi đi lớp áo sơ mi trên người hắn, cứ thế làn da chạm vào nhau, càng cảm nhận được hơi nóng ngày một lúc một tăng.

Thở phập phồng, ngực Nghi nhích nhàn lên xuống, vì nó cảm thấy nhận được, sự gấp gáp của hơi thở, sự nặng nề khi cổ vương người lên.

Tay di chuyển sao tấm lưng nó, Phong tháo cái kháo đi cái vật ngăn cản giữa hai người.

Vâng thế là chiếc áo nhỏ nhỏ của nó, cũng im hơi mà bay đi mất.

Bất chợt, hắn chạm vào ngực nó, di chuyển một vòng, rồi lại nắn chúng đi, đầu khom xuống, hôn lướt lên bờ vai, lên chiếc cổ gợi cảm. Hắn dần dần đáp trúng gò ngực đầy đặn, trắng nõn của Nghi.

Nghi chẳng thể làm gì, khi muốn chết đi vì cảm giác gờn gợn, mê mê, tự thiêu mình trong đống lửa, tay vuốt lên mái tóc vẫn quen thuộc ngày nào của Phong, gương mặt đỏ đến không còn đỏ hơn được, thấp thoáng mồ hôi cả hai còn làm cho sức nóng tỏa ra hơn.

Hôn lên vùng ngực, khẽ chạm vào cái vật hồng hồng phía trên, làm cho người nó, bất ngờ cong lên lại gục xuống. Phong hay tay không ngừng nắn cơ thể Nghi xuống, âm cũng không ngừng áp người mình vào hơn.

Tháo trọn đi chiếc áo trên người nó, buông nhẹ xuống nền đất, rồi tới lượt chiếc quần jean

Bụp

Nút được cởi, sợi khéo cũng được bung.

Môi lại dờ lên, hôn vào làn môi mềm mại đó, thoáng một lúc sau, bất giác, nó giật điện người khi Phong đột nhiên thọt tay vào chiếc quần nhỏ bên dưới. Chạm trúng vùng khá nhạy cảm của Nghi, làm nó bấu chặt vào cánh tay Phong, chặt đến nỗi lồng móng đã in sâu vào tay hắn.

Tiếng rên, thoát từ miệng Nghi, nó nào biết điều đó càng khiến Phong mất tự chủ đi. Tay không ngừng nắn nắn. Rồi lại rút ra.

Người Phong giờ đây, mồ hôi cũng rã đầy, ướt cả cơ thể, rơi lảm tẩm vào mặt Nghi, khi mái tóc chợt ẩm đi.

Cái kiểu hôn mãnh liệt ấy, đã để lại trên cơ thể nó không biết bao nhiêu là vết đỏ thắm sâu vào, làn da trắng ngần ấy, đôi khi lại hiện lên một đốm đỏ. Vâng rất nhiều là đằng khác.

Khi vừa định, tuột nhẹ chiếc quần jean trên đôi chân thon thon ấy

BẮT GIÁC .

“ AH H ” Đầu Phong đau buốt đi, lơ mờ hình ảnh -

[“ Sau này, anh chỉ được phép nhìn em thôi đấy ”

“ Đồ ngốc này, sao anh lại nhẫn tâm cướp đi trái tim em ”

“ AH .ÁH ANH LÀM GÌ VẬY, ƯỚT CẢ RỒI ”

“ Có lẽ anh đã phát ngán, nhưng em vẫn muốn nói Em Yêu Anh ”]

Hàng ngàn hàng vạn câu nói, với cùng một giọng của người con gái đó, tất cả tất cả chợt hiện lên trong đầu Phong, khiến hắn đau đến không ngờ được.

Giật mình khi thấy hắn vịn chặt đầu lại, vẻ mặt nhăn nhó vì đau do81n bắt giác nó ngồi dậy, thẳng người lên, tay ôm hắn lại -

“ ANH SAO VẬY .ANH SAO VẬY PHONG ĐỪNG LÀM EM SỢ MÀ ”

Không một câu trả lời mà thay vào đó là tiếng đau đớn thoát ra khỏi miệng Phong, khiến mặt nó xanh theo, vì rất .rất sợ hãi gục , ngất đi

Cứ thế, ngai ôm chặt Phong lại nó không còn biết làm gì cả

Thoáng sau

Miệng Phong không ngừng nói .-

“ Bờ biển .biển ”

Giật mình khi nghe thấy thế, mắt nó mở to lên .-

“ BIỂN ?, anh .anh nhớ ra gì sao phong anh nhìn em này ”

Hai tay áp vào mặt Phong, nâng lên theo hướng mắt mình .

Giọng nói không được vững lắm -

“ Anh không biết, đầu anh đau rất đau anh chỉ nhớ biển là biển thôi ”

Cả hắn cũng chẳng hiểu bản thân mình đang nói gì nữa.

Chợt hai tay Nghi nắm chặt bàn tay Phong, ánh mắt quyết đoán đi -

“ Mình cùng nhau đến đó .anh nhé”

Gần một tiếng sau .

ÀO ÀO ÀO

Sóng biển không ngừng thổi đi, đập vào bờ cát. Gió thì lại một lúc mạnh hơn. Mang đến đây không biết bao nhiêu là cái lạnh, cái buốt cho nơi này

Cơn đau đã dịu xuống, Nghi bước đi trên bãi cát, tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay to , ấm ấy vừa đi, ánh mắt lo lo của nó, vừa ngược nhìn Phong vừa hỏi -

“ Có phải nơi này không, anh có cảm thấy được gì không .”

Nhìn lướt quanh màu xanh đen của biển bởi cái đêm sắp ập về, thật sự, hắn không thể nhớ, những gì đã xảy ra nơi đây đã đến đây từ lúc nào. Nhưng cảm giác quen thuộc thì không thể chối bỏ được.

Mùi vị của biển, cả làn gió này nữa. Thật sự rất quen hình như hắn không phải chỉ đến đây một lần .

Không nhớ , nhưng cảm giác Phong cho là vậy. Nhìn quanh và cảm nhận một thoáng sau bàn tay Phong siết chặt cái tay bé nhỏ của nó một tay đưa lên, vén mái tóc bị gió thổi bay, che lên gương mặt đầy lo lắng của Nghi.

“ Anh lúc này đây, anh vẫn không thể nhớ ra mọi chuyện, anh không thể hình dung ra chỉ có thể nhận thức bằng cảm giác.

Đừng giận .đừng hờn anh, anh sẽ không buồn em ra, cho dù đến cuối, dù cho không nhớ lại được, anh cũng sẽ không rời khỏi em đâu ”

Nước mắt lãng dài trên má Nghi, nó khóc không vì hụt hẫng khi Phong vẫn chưa nhớ ra, mà khóc vì những lời hắn nói.

Phong nào biết câu nói ấy khiến cho con tim nó đập loạn nhịp, càng khiến cho nó yêu hắn nhiều hơn Xò vòng lòng Phong, nó ôm chặt hắn lại, áp đầu mình vào lòng ngực hắn .nói trong giọng có phần nức nở đi, .-

“ Em sẽ chờ em sẽ chờ anh dù cho anh không nhớ .em vẫn sẽ đợi ”

Siết cơ thể thoáng lạnh đi của nó, Phong cuối xuống , hôn lên mái tóc êm mượt của Nghi

Trong luồng gió lạnh ấy, trong một màu xanh gần chuyển sang đen của bầu trời. Trong vòng tay ngập tràn hơi ấm một lần nữa, ba từ “ Anh Yêu Em” đã thoát ra khỏi miệng Phong.

Nước mắt Nghi càng trào ra khi nghe thấy thế. Càng khiến nó ôm thật chặt hần hơn, càng làm nó có chết cũng không từ bỏ không bao giờ để Phong xa nó .dù chỉ một lần.

Làn gió thổi bay mái tóc đen của người con gái làn gió thổi đi lớp áo sơ mi mượn mượn của người con trai. Tuy gió rét buốt trời. Nhưng lại dịu dàng mang hơi ấm đến cho hai con người ấy.

Một tình yêu vĩnh cửu, một tình yêu thâm lặng .chìm sâu vào tiềm thức.

Xoạt XOẠT XOẠT

Bước đi mà phút chốc bàn chân lại hất vãi bụi cát bay lên, cả hai bước dọc theo bờ biển, thay vì nước mắt, giờ đây Nghi lại cười trong niềm vui, niềm hạnh phúc, đôi lúc lại chỉ cho Phong, những điều mà trước đây hần và nó từng làm trong quá khứ.

Mãi lo thoảng thoắt theo câu chuyện của mình, nó nào biết, Phong đang nhìn với ánh mắt tràn ngập yêu thương, nụ cười âm âm, vòng tay đẩy eo nó vào người mình, khẽ vuốt lên bờ vai lành lạnh đó, hần nhẹ nhàng truyền hơi ấm qua

Vì cảm giác hạnh phúc này, mà thấp thoáng, Phong quên mất câu hỏi . “ Đứa trẻ trong bức ảnh đó là ai?”

Vâng hần đã quên thật rồi.

Sau khi đi dạo dọc theo bờ biển đó, nay Phong lại đưa nó về, lúc này nó mới biết .thật sự lòng đầy rối ren đi Giờ đây, tuy cả hai đã dần lấy lại tình cảm của nhau, nhưng biết làm sao mở miệng khi nói về Nhất Long cho hần biết.

Như Phong đã nói, cảm giác .vẫn chỉ là cảm giác thôi, còn sự thật thì, hần vẫn tài nào nhớ ra được.

Nghĩ ngợi một lúc, nó quyết định, có lẽ nên cho hần thêm một thời gian, nếu bây giờ mở miệng, thật nó không thể hình dung gương mặt của Phong. Liệu hần có tin không

Sự không khẳng định ấy đã khiến Nghi quyết định dời lại câu nói của mình.

Đến ngôi nhà không phải là nhà của nó , định bước khỏi xe, thì bàn tay kia níu lại, kéo gương mặt nó quay về phía mình và trao nụ hôn,

Bỏ ngõ, nó lại nhìn Phong bằng đôi mắt thắm đầy ngạc nhiên

Nhìn Nghi, cười mỉm -

“ Sau này, ta hãy làm vậy có được không .” Cú sốc liên tục ào đến người Nghi, tất cả những hành động vô thức của hần, hôm nay hôm nay đều vô tình trùng hợp cả .phải dù con người mất đi kí ức. .

Xe đã lẳng bánh đi, nhưng nó vẫn như thế mà đứng trông theo bóng hần

Một lúc sau mới quay lưng, rẽ theo con đường khác mà tiếng về nhà.

Đêm nay thật sự, có lẽ giấc ngủ nó không còn nặng nề nữa, tuy vẫn còn đầy niềm lo, nỗi sợ, khe khẽ vuốt mái tóc con thơ, cuối xuống hôn nhẹ vào trán Nhất Long, vì yêu Phong, vì yêu con nữa nó sẽ trở thành một cô gái mạnh mẽ. Sẽ tự biến mình thành sợi dây để nối giữa hai con người này.

Rồi nó sẽ làm được thôi, tự trấn an bản thân, dần dần đôi tay kéo thân Nhất Long vào lòng nó, và cùng con chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Lại một ngày nữa, hôm nay bóng tên ấy cũng không hề xuất hiện, sao Tuấn tệ thế, nhỏ nhớ biết bao, miệng thì luôn nói anh về đi, nhưng tâm lại muốn ôm chặt Tuấn, nằm cạnh con, mà nhỏ không tài nào chọn mắt được

Một lúc sao, cơn buồn ngủ và cả cái mệt nguyên ngày cũng dần kéo nhỏ chìm vào giấc mơ .(mơ gì thì tác giả không biết (^)!) .

Sáng hôm sau, vừa ra khỏi nhà , tay khóa cửa, cả Chấn Vũ cũng vậy, hai tay vịn cái quai cặp sau lưng mình, ngược đầu lên chờ mẹ

Thấp thoáng

XOẠT XOẠT XOẠT

Nghe tiếng động Chấn Vũ ngã người ra sau vì Phương đã đứng che tầm nhìn phía trước, ngạc nhiên khi -
“ CHÚ ĐẸP TRAI !”

Giật mình khi con lên tiếng, vừa rút chìa khóa ra, nhỏ cũng xoay mặt ra hướng đó xem ai, khi nghe con gọi
“ chú đẹp trai”

???

Há hốc mồm ra khi thấy, Tuấn đang đi đến, phía sau còn kéo theo lê lếch cái túi to đùng, mặt một bộ đồ thật bụi (bụi đời) miệng cười toe tét lên khi nhỏ đang nhìn mình.

Chóang váng. Chẳng biết tên này lại bày trò gì đây lấp bắp Phương hỏi .-

“ A anh anh là.m. cá.i. .gì đ.ây c.òn c.ái n.à.y n.ữa ”-

Hết nhìn Tuấn rồi lại ngược đầu chuyển hướng đi, dời hai con mắt thoi lòi xuống phía dưới, dán vào cái túi to đùng kia.

Hít một hơi, nạp năng lượng vào, -

“ CÒN GÌ NỮA, TẮT NHIÊN ĐẾN ĐÂY Ở RỒI ”

“ CÁI GÌ ?”

Gương mặt kinh ngạc của Phương, chưa kể bất ngờ nhỏ hét lên một cái khiến cho Tuấn và Chấn Vũ mên nữa là ngắt đi vì thùng màn nhĩ

5 Giây sau

“ ANH ĐIÊN À .”

Nặng tên này một cái ., hết hồn !!! nhưng vốn đã chuẩn bị tinh thần rồi, biết thế nào nhỏ cũng phản ứng như vậy, mặc kệ lời Phương, Tuấn tiếng đến phía Chấn Vũ, ngồi thụp xuống , hai tay ôm con vào -

“ ĐỂ HÔM NAY CHÚ ĐẸP TRAI ĐƯA CON ĐI HỌC CÓ ĐƯỢC KHÔNG ”-

Nói với giọng đầy tình thương, lẫn nụ cười âm ỉ, vì bữa kia, ngồi chơi đùa nguyên ngày với Tuấn nên Chấn Vũ cũng bắt đầu thích tên này luôn, nên ngược đầu lên nhìn mẹ như muốn hỏi . “ Được không mẹ ”

Cứng họng vì tự nhiên khi thấy Tuấn bỗng CHấn Vũ lên , không hiểu sao nhỏ có một cảm giác gì đó rất lạ .

Lòng chợt thấy vui, hạnh phúc cũng có, lo âu cũng không phai, nhìn hai cái mặt hớn hở y chang nhau, đột nhiên Phương muốn cười phì.

Nhưng nhớ đến cái túi to đùng kia, nhỏ lại quay về hiện thực, nhìn vào mặt tên này nói -

“ NÀY, anh định làm gì vậy ”

Nhúng vai một cái, nói giọng tỉnh bơ .-

“ Thì đến sống cùng em và con, không chịu về thì anh cũng qua đây mà sống vậy ”

Trợn lồi con mắt ra khi nghe Tuấn nói thế, muốn té xịu, tại sao không hiểu tại sao nhỏ lại đi yêu một tên lì lợm thế này ., tức thì Phương quạo -

“ ĐỪNG CÓ MÀ ĐƯA, BIẾN VỀ CHUỒN CỦA ANH ĐI .”

Mặt dày, Tuấn xoay qua nói với thiên thần .-

“ Chấn Vũ này, mình đến trường nhé”

Dứt lời chẳng thèm quan tâm nhỏ đồng ý hay không, tay bế con , Tuấn đi lướt qua nhỏ, không quên quay đầu lại -

“ Nhanh đi, anh cho em 2 phút để dẹp cái túi đó đấy .

Cứ thế mà bước chậm chậm đi trước

Trong đầu Phương giờ chỉ có mỗi mình từ “ HẢ ” thôi, vì nhỏ quá shock. Đầu không đồng ý, nhưng tay lại cứ rút chìa khóa ra mở cửa rồi lách cái túi nặng chịch đó vào phòng, sau đó lại phóng ra theo bóng hai người đó.

Vừa bước đi, cũng vừa tốc độ chậm chậm để chờ nhỏ

Xong xui, Phương phóng ra theo tên đó, bắt kịp nhịp chân, định mở miệng hỏi nguyên nhân, và cũng định tống cổ Tuấn “biển” thì -

“ Chấn Vũ , sau này ngày nào Pa cũng đưa con đi như thế này, con chịu không ”

Lại là “ Pa ”

Thiên thần hoàn toàn vẫn chưa hiểu từ đó, nên đưa đôi mắt hồn nhiên quay sang nhìn mẹ, ngây thơ hỏi .-

“ Mẹ ơi, chú đẹp trai này ăn được sao? ”

TRỜI Ạ ! Cả hai mén mất đà mà té theo câu hỏi quái quái ấy, sao lúc nào thiên thần cũng lo ăn uống vậy trời. Quay qua nhìn Phương một cái -

“ NÀY, em thấy chưa, bệnh ham ăn lây qua con rồi đấy ”

Bất giác quên đi những câu hỏi lúc nãy, Phương không biết từ lúc nào đã hòa nhập vô dòng suy nghĩ của con và Tuấn ngược đầu lên, phồng má cãi lại .-

“ Này, ANH NÓI AI HAM ĂN, MUỐN CHẾT À . ”

“ Còn gì nữa, xem con này, cả “Pa” mà cũng đòi ăn , thế không gọi là ham ăn àh .

Chấn Vũ, sau này đừng giống mẹ con, ham ăn sẽ mập như heo đấy”- quay sang thủ thủ với con, nhưng nói với volume khiến cho nhỏ có thể nghe được.

Tính tình cứng đầu , ương bướng nổi lên, nhỏ liền nhéo vào hông Tuấn,

Thấy thề tên này liền né đi, bồng Chấn Vũ, vừa chạy chạy vừa chọc cô vợ yêu thương bé bỏng của mình -

“ Này này em KHÔNG thấy anh đang bồng con sao TRỜI ! Chấn Vũ xem heo rượt người kìa . ”

“ HI .HI .HI HI ”

Cười tít mắt đi khi thấy biểu hiện của mẹ lẫn chú đẹp trai, dù chả hiểu mấy cuộc nói chuyện của họ, nhưng Chấn Vũ vẫn thế mà cười, nụ cười của cả hai , cha lẫn con hòa vào nhau .

Được ôm con, bế trên tay như thế này, thật ra Tuấn cũng run lăm, run vì hạnh phúc ngập tràn lên. Sau khi quay về nước, trở lại công ty, tên này không biết có điên hay không, mà toàn bộ mọi hợp đồng đều đình chỉ tạm ngưng lại, dù cho có vài đối tác lên tiếng không đồng ý.

Mặc xác họ nói gì, thích thì làm thôi, với cái tính kiêu ngạo mà xài đúng chỗ như thế này, ít ra, tên này cũng thông minh đấy. Thế là ngưng mọi công việc, tháo bỏ đi lớp thương trường trên người mình, cùng Phương, cùng cô vợ yêu quý, Tuấn sẽ cố gắng học thế nào là săn tay áo lên mà cài, Phải !! nhìn Phương như thế này, thà để mình làm thay còn hơn. **ĐỂ XEM , TÊN NÀY CÓ THẬT SỰ THÍCH NGHI VỚI CUỘC SỐNG TRỞ THÀNH NGƯỜI LÀM CÔNG KHÔNG NHÉ.**

Thay vì từ trước đến giờ chỉ cần búng tay là có tất cả, nay vứt bỏ đi con người đó .hãy cố lên tác giả sẽ ủng hộ !!!

Thấm mệt vì phải đuổi vòng vòng theo Tuấn, nhỏ đuối sức đi, không thêm rượt nữa, mà ngoan ngoan đi theo bên cạnh người con trai này.

Chợt , một bàn tay nào đó lòn vào trong những ngón tay thon xinh của nhỏ, phải., Phương giật tót người lên khi cảm nhận như thế, ngược xuống thì thấy.

Tuấn đã nắm chặt bàn tay mình từ lúc nào, siết lấy đôi tay nhỏ, tay kia lại đang ôm lấy niềm tự hào nhất của mình, vâng chính là thiên thần ấy, niềm tin, hạnh phúc trong lòng, nay lại ập về với Tuấn

Mặt nhỏ đỏ lỏn lỏn đi, đôi lúc cố rút khỏi cái hơi ấm ấy, nhưng càng làm thế chỉ càng khiến Tuấn siết chặt hơn. CHợt khước mắt Phương thoáng đo đỏ, ươn ướt .không biết giờ đây, với Phương là cảm giác gì nhỉ !

Được một khoảng sau, Tuấn bất ngờ lên tiếng, giọng dịu dàng và ấm áp đi .không còn vẻ lạnh lùng nữa .-

“ Chấn Vũ, sau này con hãy gọi chú đẹp trai là “Pa” nhé ”- vừa dứt lời, lập tức Tuấn hôn lên trán con, nụ hôn mà suốt bốn năm nay không có dịp được trao lấy. Một tình thương của người cha, một cảm giác muốn dành trọn lại niềm tin ở Phương và cả đứa con bé bỏng này.

Tuy Chấn Vũ không hiểu, nhưng không ngờ lại ngoan ngoãn, cười lên .ấy thế còn hun lại vào má tên này nữa chứ, khiến Tuấn đang run , nay còn run hơn nữa, bàn tay càng nắm chặt lấy người con gái đi bên cạnh mình hơn.

Quay sang mẹ, thoáng thấy con nhìn , nhỏ nhanh tay lau đi giọt nước mắt sắp rơi ra thiên thần nói-

“ Chấn Vũ gọi chú đẹp trai là “Pa” được không mẹ .”

Phải, vì rất ngoan , nên dù bất cứ việc gì, người đầu tiên thiên thần xin phép vẫn là mẹ.

Nhỏ biết nói thế nào đây, lúc này không hiểu sao, Phương chẳng thốt lên được được lời nào cả, chỉ biết âm thầm bước theo gót chân của Tuấn thôi.

Mãi lúc sau, cuối cùng Phương cũng buồn được chữ .

“ Ừm”

Ngay khi mẹ trả lời, Chấn Vũ liền vòng đôi tay nhỏ bé của mình vào cổ Tuấn, cười tít mắt lên -

“ HÁY QUÁ, CHẤN VŨ CÓ PA ĐỂ ĂN RỒI ” PA” OI !”

TRỜI ! tới nước này mà còn ăn được hả trời, nhưng câu nói ấy khỜng là gì cả, vì từ khi con gọi lên từ “ Pa” . Đôi mắt Tuấn cũng chợt nhoà đi, đo đỏ lại

Cứ thế mà cả ba đều cùng nhau bước đi trên con đường đó, dù không biết, chuyện gì sẽ xảy ra, dù ột lần nữa khổ đau ập tới, Sẽ mãi mãi không bao giờ buồn bàn tay ấy, và cũng sẽ không bao giờ rút tay ra nữa.

Không nói ra nỗi lòng, vì Tuấn không muốn làm tổn thương Phương, thà hãy để cho hành động thay cho lời nói ấy. Phải hãy để hành động bày tỏ tình yêu bày tỏ ý nghĩ trong tim Tuấn.

Đó là cách mà người con trai này yêu.!

Hôm nay ông Khải có hẹn với vài người bạn đi đánh golf. Nên từ sớm đã ra khỏi nhà, Tuyết thì không cần nói cũng biết đang nhui đầu, vùi cổ đến công ty chết tiệt ấy.

Ai ya !

Nên giờ đây Nhất Long đang trong tay mẹ , tung tăng mà đến trường, vừa đi thiên thần vừa ca vừa hát, nó cũng nhập bọn theo, phút chốc lại bế con lên thật cao rồi hun vào má.

Vẫn còn quá sớm để đến công ty, thành ra việc đưa Nhất Long đến trường tất nhiên là Okie rồi.

Mới sáng sớm, mở mắt ra là “ Lưu Nhã Nghi” rồi. Bó tay, hấn cũng chẳng hiểu vì sao lại nhớ nó đến mức không thở được. Lập tức, tỉnh dậy, lo xong hết việc lặc vặc đi rồi bay vèo ra , lấy xe chạy đến đó.

KẾT T

Thăng xe lại trước ngôi nhà mà vẫn thường đưa nó về, Phong không gọi điện cho nó, mà thích nhìn gương mặt ngạc nhiên của cô nhân viên gốc của mình hơn, nên cứ thế àm chờ, thấp thoáng đưa tay nhìn lên chiếc đồng hồ của mình

Thế là cứ ngồi tựa ngòai trong ghế của chiếc xe mà đời nó.

!!

Mãi đến gần 10 phút sau, Phong mới thấy lạ, giờ này đáng lẽ phải ra khỏi nhà chứ, vì thường ngày nó toàn đi bộ, nên nếu không đi vào giờ này thì làm sao kịp mà đến đúng giờ làm việc được.

Lương lự một hồi, hắn quyết định xuống xe, tiếng gần cánh cổng không phải là cánh cổng màu trắng màu nhân chuông.

KÍNH KONG KÍNH KONG

Một lát sau, từ phía bên trong, một người đàn ông ra mở cửa,

CẠCH

“ Cậu tìm ai vậy ?” “ Cho hỏi có cô Lưu Nhã Nghi đã ra khỏi nhà chưa ?”- hai tay cho vào túi quần, hỏi tỉnh bơ.

Người đàn ông ấy, thoáng ngưng một tiếng, rồi lại cảm thấy là lạ đi, nhà này có ai tên như thế đâu.

Tất thì .-

“ Chắc cậu nhầm rồi, ở đây không ai tên đó cả.”

Nghe mà như sét đánh vào tai, vài giây sau hắn lại hỏi tiếp -

“ Vậy ông có biết khu này có người nào tên này không ”

Người đàn ông đó suy nghĩ một hồi , rồi lại lắc đầu đi, hắn gật đầu thay lời cảm ơn, sau đó, quay lưng bước vào trong xe chạy đi mất.

Cánh cửa ấy cũng khép lại

CẠCH

Chạy được một lúc, không hiểu sau , Phong không đến hẳn công ty, mà lại vòng vòng, chạy ngang qua thử các con đường gần công ty để hi vọng điều gì đó.

Lúc này đây, lòng hắn chợt thấy nóng lên

Phải, hình như hắn bắt đầu nổi giận

Đi ngang trên con đường đó là con đường đến B-SNO, đang tập trung suy nghĩ vì sao Nghi làm vậy.

Bất Giác Phong nhìn thấy

Phong đã thấy gì

Mọi chuyện giữa nó và hắn sẽ ra sao ?

Còn Phương, liệu ngày bình yên giữa nhỏ và Tuấn có kéo dài được không.

Phối An Chi sao im hơi lặng tiếng thế này ? cuối cùng cái gái mà Tuấn phải trả sẽ như thế nào ?

Vô Tình, hai cô bạn suốt 4 năm qua có gặp lại không ?

51. Chương 57

CHÁP 58

Xe vẫn cứ thế mà chạy trên đường, mãi nghĩ mung lung, chợt hình bóng ai lướt qua. Cảm nhận được cảm giác rất quen thuộc, thế là Phong xoay qua nhìn, thì ngờ ngàng khi giờ đây, ập trong mắt hắn là hình ảnh

Nghi đang bước đi từng bước trên con đường đó, bên cạnh , tay còn nắm theo tay của một đứa trẻ nữa

Chính là cậu bé mà Phong đã thấy trong ví Nghi, ban xe càng lúc càng quay chậm chậm đi, cứ thế mà lướt theo hai người đó.

Đi một không , cuối cùng nó cũng đưa con đến trường, nhất bỗng người Nhất Long lên, nở nụ cười âu yếm, hôn vào má con -

“ Nhất Long hôm nay của mẹ, nhớ phải ngoan ngoãn đấy biết không ”

Thiên thần ôm trầm lấy người Nghi, cười tươi đến híp mắt -

“ CON BIẾT RỒI !”

Lai hôn con lần nữa, nhẹ nhàng đặt Nhất Long xuống, sau đó xoa xoa đầu con, tay đưa lên vẫy vẫy cho đến khi khuất bóng, nó mới chịu quay mặt bước đi.

Giờ thì chỉ cần thẳng tiếng, chẳng bao lâu nữa, nó lại được thấy Phong thôi. Cứ thế mà Nghi vừa đi vừa tùm tùm cười, nó nào biết hấn đang chạy chậm chậm theo phía sau.

Khoảng cách không xa nhưng thật sự hấn không tài nào nghe được câu chuyện giữa nó và Nhất Long, chỉ có thể hình hình mà đoán thôi.

Trong đầu Phong lúc ấy, vô số câu hỏi được đặt ra cảm thấy rất khó chịu trong người, chợt không chịu nổi nữa, hấn nhún ga chạy lên phía trước mặt nó, tấp vào trong rồi kéo kiển xe

Mắt cứ lướt đi về phía trước, chợt thấy một chiếc xe tấp vào lề, đôi mắt Nghi mở to lên khi nhận thấy, chẳng phải là xe của hấn sao, ngừng bước chân lại.

Rồi một lúc nó cũng tiếng về phía hấn, cố tỏ ra không có gì, Phong nhìn Nghi bằng ánh mắt đầy hoài nghi, sau đó -

“ Lên xe anh chờ ”

Mới vừa nhấc thì giờ đã thấy mặt, không hiểu sao vừa nhìn thấy Phong con tim nó lại vui lên đến lạ thường. cười mỉm một cái rồi vòng qua kia mở cửa xe , bước vào.

Cạch

Xe lại phóng đi ban đầu hấn chẳng nói câu nào cả, thấy sao im lặng thế, nó bèn mở miệng trước vậy -

“ Sao anh không nói gì hết vậy ”

Ngừng suy nghĩ trong đầu, Phong lên tiếng .-

“ Không, anh chỉ suy nghĩ vài việc sáng nay ”

Định nói hấn đã ghé qua căn nhà đó, nhưng không hiểu sao, cuối cùng lại đổi ý đi

“ Sáng nay em ra khỏi nhà vào mấy giờ ?”

Vô tư trả lời lại .-

“ Ừm thì 6:30”

Lúc này Phong đến mà nó vào lúc 6:15, chẳng phải hấn đã đợi nó hơn 15 phút sao. Lòng hấn đột nhiên cảm thấy hơi nhói đau

“ Vậy sao, mỗi khi đưa em về , thật ra anh cũng rất muốn vào nhà em cho biết hay là hôm nay có được không.”

Bất chợt tim Nghi như đứng lại, .không biết phải ứng phó như thế nào, nghĩ một lúc -

“ Khi khác được không, hôm nay em bận vài việc lúc khác anh nhé ”

Cười trừ, nhưng giờ đây trong lòng nó như lửa đốt, phút chốc lại đau lên vì lại một lần nữa, nó đã dối gạt Phong

Nghe thấy thế, hấn không trả lời lại, và sự im lặng đó đã kéo dài suốt cho đến khi tới được công ty.

Dù lòng rất đau khi biết những câu nói ấy không phải là sự thật, nhưng Phong vẫn cố tin vào Nghi. Sau khi đã đưa ra quyết định như thế, hấn cố gắng lấy lại vẻ mặt ban đầu.

Đến công ty, thường thường, lúc nào Phong cũng tỏ ra lạnh lùng khi đi chung, nhưng hôm nay, nó bị sốc khi giờ đây, bàn tay hấn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nó mà bước đi.

Bao nhiêu con mắt nhìn nó, nhưng Phong vẫn thê mà tiếng, không quan tâm đến mọi lời đồn lời ra của nhân viên.

CẠCH

Vào than máy, đếm vòng vo cũng khoảng 7 người, đôi tay ấy không hề buồn ra, chợt Phong còn ghé vào tai nó -

“ Xong hồ sơ thì lên phòng anh ”

(4) KÍN

Đã đến tầng của Nghi, hần nhẹ buồn bàn tay ấy, nhìn nói mỉm cười, tuy trong lòng nó đầy thắc mắc, vì biểu hiện hôm nay của Phong rất lạ.

Ngồi thụp xuống bàn làm việc của mình, mung lung một hồi nó cũng quay về với công việc.

(5) KÍN .

CẠCH .

Bp Đặc thân nằng nề lên chiếc ghế, Phong tựa về sau, ngược đầu lên nhắm đôi mắt lại Thật sự lúc này, hần rất hoan mang không biết phải làm gì

Không tài nào tập trung vào công việc được, chợt hần nghĩ đến

Thế là Phong móc chiếc điện thoại trong người mình ra,

Píp píp píp

Như đúng lời hần, sau khi xong các tài liệu, nó cầm lên tay và bước lên phòng hần.

Cộc .cộc cộc

“ Vào đi”- nói mà mắt vẫn dán vào màn hình của chiếc laptop

CẠCH

Nó bước vào tay cầm sắp giấy, gương mặt chợt hiện lên nụ cười vì mỗi khi Phong chú tâm làm việc, thật sự nhìn rất oai

“ Thứ anh cần đây, thư giám đốc ”

“ Hoàn tất nhanh vậy sao?”

Buôn cặp kính xuống, hần cũng cười lại với Nghi, . Thấy giờ Phong đang bận nên nó cũng không muốn làm phiền nên .-

“ Em không làm phiền anh nữa, cố gắng làm việc nhé ”

Vừa xoay người đi, bất chợt bàn tay hần níu cánh tay nó lại, kéo ạmnh về phía mình , khiến Nghi kinh ngạc lên, hoàn hồn thì đã áp sát vào người Phong từ lúc nào không biết.

Ngạc nhiên, nó ngược lên -

“ Sao vậy ”

“ Đừng đi ”

Vâng, chỉ vồn vện hai từ rồi Phong cuối xuống hôn vào môi nó thật mãnh liệt.

Không khỏi bất ngờ khi Phong làm vậy, nhưng một lúc sau cơ thể nó dần trở nên tê dại vì bàn tay hần không ngừng duy chuyển khắp người nó.

Nụ hôn cả hai không ngừng quấn vào nhau, chợt Phong bế người nó lên, tiếng vào căn phòng phía sau cánh cửa đó

Đặc nhẹ lên giường

Chẳng phải đang trong giờ làm việc sao, dứt ý nghĩ, nó đẩy người Phong ra -

“Này, anh làm gì vậy đang trong uhm m”

Chưa để Nghi nói hết, Phong đã hạ người xuống và hôn vào làn môi mềm mại đó. Nụ hôn thật lâu, khiến cho người Nghi trở nên nóng rực, hơi thở cũng đứt đoạn đi.

Cẩn nhẹ vành tai Nghi, hần khẽ nói -

“Anh Yêu Em”

Đáp trả lời nói, nó vòng tay lên cổ Phong níu vào thân mình, không biết từ lúc nào Phong đã cởi đi chiếc áo bên ngoài, và giờ đây hàng nút của chiếc áo trắng tin bên trong cũng lần lượt bun ra hết, khiến cho nó phút chốc đỏ mặt lên vì nhìn thấy lòng ngực sần chắc của hần.

Hôn nhẹ lên trán Nghi, rồi nghiêng vào bên má, một nụ hôn .sau đó lại là nụ hôn thứ hai, rồi vẫn tiếp tục như thế, Phong liên tục đặt môi mình vào đôi má mịn màng ửng hồng đó.

Nhịp tim Nghi đập nhanh đến cả hần cũng có thể nghe được, lòng lại trở nên thất ẩm, càng lúc hần càng mất kiểm soát đi mỗi khi chạm vào người nó, một lúc sau, đôi môi lại dời lên bờ môi gợi cảm ấy.

Lưỡi Phong không ngừng chạm vào lưỡi nó, cái hơi ẩm ướt của cả hai hòa lẫn vào nhau, chóng hai khủy tay xuống mặt giường, hần đặc trọn thân mình lên người nó, khi ấy hần mới cảm nhận được Nghi nhỏ bé biết bao, mỏng manh đến nhường nào.

Bàn tay cũng dần kéo đi lớp vải trên người nó, khi hàng nút đã rời đi từ lúc nào, .

SQAT

Trên nền đất, lúc này đây , những chiếc áo đang thay phiên đè lớp sếp lên nhau, cả chiếc áo nhỏ của Nghi nữa

Nó cảm nhận được hơi ấm khi Phong chạm vào ngực, tay cứ liên tục lướt mườn mườn lên làn da trắng ngần ấy.

Thân thể cả hai áp vào nhau, sự va chạm của làn da mềm mại đó, làm Phong đã vô tình để lại không biết bao nhiêu là vết hôn. Trong khi dấu tích ngày hôm qua chưa được xóa.

Nặng nặng ngực Nghi, chót lát giọt mồ hôi trên gương mặt hần, rơi tạch xuống vùng cổ Nghi.

Quấn chặt vào nhau, tiếng rên nhỏ nhỏ cũng dần dần ra, khi hần kéo nhẹ lớp váy xuống. Khiến cho đôi chân nõn nà ấy hiện ra.

Lướt xuống theo chiều sâu của đôi chân nó, đầu nó như muốn nổ tung khi hần làm thế, hết co lên lại duỗi xuống, bất giác nó mất chặt mắt lại khi Phong kéo rê chiếc quần nhỏ ra, vật cuối cùng còn vương vẩn lại trên người nó.

“Đừng đừng .đừng mà ”

Tiếng nói đứt quãng khi Phong không ngừng di chuyển ngón tay mình bên trong nó, đôi lúc nó dồn sức đẩy người Phong ra vì không chịu nổi cảm giác này, nhưng mỗi lúc như thế, hần lại càng ôm chặt nó hơn

Đôi tay đan xen vào nhau, những ngón tay thon dài ấy, siết chặt lại khi những ngón tay kia không ngừng vào rồi ra, làm nó muốn phát khóc lên vì cảm giác đó.

Thấy Nghi rơi nước mắt, Phong nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước ấy, rồi lại hôn nồng lên trán Nghi.

Cổ họng mở lớp mi cong nặng nề vì cái ẩm ướt, giọng nói nhỏ trong miệng nó thốt ra -

“Phong, em yêu anh rất nhiều ”

Nghi vừa dứt câu, hần lại quấn vào làn môi ấy, hôn đến nỗi cả hai không còn biết từ “thở” là gì,

Phải , đến nỗi xém nữa là chết ngạt đi vì nụ hôn không chịu dứt,

Một thoáng sau, dưới lớp vải mềm mại của tấm mềm ấy, thật sự giữa Nghi và Phong không còn thứ gì ngăn cách cả

Thấp thoáng từ “ Anh yêu em” lại vang vọng trong đầu nó, chợt, Phong nâng đôi chân nó đẩy co lên, môi hân hướt dọc theo cơ thể đầy đặn ấy hôn lên vùng eo thon rồi lùi dần bên dưới.

“ ÁH AH H .”

Đôi tay Nghi phải đưa lên bịch mình lại vì, bất ngờ Phong đưa lưỡi vào đó, đầu như muốn vỡ cả mạch máu ra, toàn thân nó nóng hừng hực lên, không ngừng di chuyển. Mỗi khi Phong nhấn sâu lưỡi mình vào đó, thì tiếng rên ấy lại thoát ra từ miệng Nghi

Thật sự lúc này, hai từ “ kiểm soát” không thể tồn tại trong đầu Phong nữa.

Chính hắn cũng không hiểu được, vì sau hắn không tài nào có thể ngừng lại.

Người con gái này, sao lại khiến hắn khác khao có được như thế, lòng hciếm hữu chợt xuất hiện lên trong trí Phong. Nên càng lúc, hắn càng ẩn chìm sâu hơn vào cơ thể nó.

Giờ đây, Nghi hoàn toàn không còn sức lực nữa, thân thể như tê liệt cả đi, Lúc sau, Phong lại hôn mãnh liệt vào môi nó, cổ nâng cánh tay lên, Nghi ôm ghì cổ Phong lại.

Nhịp tim cả hai đều có thể nghe được, hơi thở đều trở nên rất nặng, rất khó thở, mồ hôi rã đầy cả tấm lưng rộng của hắn, bờ vai mỏng manh của Nghi thấp thoáng cũng sang bong lên vì lớp nước.

Rớt vào hoàn cảnh ày rồi thì chuyện đó không tài nào tránh được, Đúng vậy, dần dần hắn cũng lại một lần nữa nâng cao đôi chân nó lên

Bất giác, Phong đâm sâu vào bên trong nó, nước mắt ứa cả ra, cảm giác nhoi nhói ấy lại hiện lên bên dưới

Sự di chuyển cũng bắt đầu nhịp nhàng đi

Căn phòng thấp thoáng tỏa ra hơi nóng của cơ thể con người, nhưng sự yêu thương, sự chìm sâu, say đắm vào vị ngọt của cơ thể lại khiến cho hai con người đó, không ngừng được, vẫn quấn chặt lấy vào nhau, nụ cười hạnh phúc, Phong trao Nghi, và đáp lại đôi má hồng hồng đo đỏ, đôi mi khép chặt lại, cả vòng tay mỏng manh đó Nghi trao Phong tất cả. Vâng đó là câu trả lời của người con gái đó.

Sau khi đưa Chấn Vũ đến trường, đôi vợ chồng trẻ này lại bắt đầu quay vào nhau, miệng không ngừng đầu khầu.

“ ANH CÓ CHỊU VỀ KHÔNG HẢ, NHƯ THẾ NÀY THÌ LÀM SAO EM LÀM VIỆC ĐƯỢC ”- Mặt đỏ lên vì máu dồn lên đầu, khi cái tên lì lợm này đuổi mãi vẫn chẳng chịu đi.

Vì cảnh tượng giờ đây, thật tình tác giả cũng đầu hàng với Tuấn, đeo trong người chiếc tạp dề, cứ mỗi khi nhỏ đang bưng đồ ra cho khách thì tên ày lại bay vèo dơ giực rồi mang đi. Làm Phương quay như chong chóng vậy , thế thì có gì đáng nói chứ.

Cái lạ ở chỗ trên đời làm gì có quán nhậu nào mà người vô không thấy ai là nam cả, hàng ta cô gái vui đầu vô đây. Ấy thế mới chết chứ, đây cũng chính là vì sao cô em Phương nhà ta nổi điên lên, miệng thì lại mắng , diện có tên ày đã cướp công việc của mình, nhưng thật ra cái Phương giận chính là đám con gái kia cứ nhìn vào Tuấn với ánh mắt ngập tràn hình trái tim. Ghen thấy rõ mà vẫn cứng đầu.

Ép nhỏ ngồi yên một chỗ, Tuấn tay giực lấy cái tạp dề từ phía người Phương, sau đó lại mang vào thân mình, rồi long tong chạy ra tiếp khách.

Bà chủ quán nhìn cả hai , chột lạt lại lắc đầu cười tủm tỉm, tiệm đặc thì đương nhiên bà vui rồi, nên đã niềm nở mà nhân luôn Tuấn.

“ ANH ƠI CHO EM ”- Cô gái mặc chiếc váy ngắn cũng cỡ, người đeo toàn đồ hiệu mà chịu hạ cổ bước vô quán này thì đủ biết sức hút của tên ày rồi.

“ ANH ƠI, BÊN NÀY NỮA, CHO EM MÓN NÀY ĐI ”

“ ANH ƠI !”

Cư thế mà chả biết từ “ANH OI “ lập lại bao nhiêu lần, cứ thế mà sắc mặt Phương cũng thay đổi lên thấy rõ

Tay cầm những món mà các cô nàng đó gọi

“ CỐ ĐÂY CO ĐÂY ”-

Đặc nhẹ xúông bàn, không quên cười miễn phí ấy cô đó, làm cả đám chết ngất đi, máu mũi văng tứ tung vào bàn. (Khiếp quá !)

Rồi lại quay vào trong , bưng tiếp mâm khác

“ Đây Đây, Dùng ngon miệng , nhớ gọi thêm vài món đấy ”- cười híp mắt đi

Chỉ đứng bên ngoài nhìn nhỏ làm việc , vậy mà không ngờ Tuấn lại còn cao tay hơn

CHợt

Cô nào đó nắm tay tên này lại. nói với giọng ngọt sớt đi .-

“ Anh tên gì vậy, em có thể làm quen được không, humm ”

Kèm theo đó là cái đá long nheo, rồi cả chiêu câu mồi nữa, cố tình dựa sát người vào bàn để Tuấn có thể thấy vùng ngực khiêu gợi ấy.

May thay, tên này miễn nhiễm, chỉ cười khờ rồi .-

“ Ngại quá, bây giờ đang bận cảm phiền cô buồn tay, để tôi còn làm việc ”

Dứt lời nói, Tuấn liền rút tay lại thật nhanh trước khi sát khí từ bên trong bếp phóng ra, cứ thế mà không biết bao nhiêu cô đã ngổ lời làm quen, đôi lúc còn có mấy cô bạo dạn, chạm vào cả người Tuấn, làm tên àn y vừa làm việc vừa sợ vợ sẽ xé xác mình ra.

Cầm mâm bước vào bên trong, bà chủ thì đang tập trung vào việc nấu nướng, còn nhỏ sau khi bị Tuấn ép phải ở lì phía sau bếp thì giờ đây, gương mặt như đang điên tiết lên vậy.

Cứ mỗi khi rửa xong đóng rau, vòng ra bếp đưa cho bà chủ lại bắt gặp tên àn y đang mặt mày tươi rói, còn dám để ấy con nhỏ đáng ghét đó chạm tay nữa. Nhỏ tức lên đến muốn khóc, nhưng nếu phá đám ngay chỗ này thì mất việc như chơi. đành cắn răng mà lùi phía trong bếp, ngồi mà thấy tội nghiệp mấy bó rau, không biết nhỏ đang lặc hay đang bức nữa.

Đồ ăn cũng đã đem đầy đủ lên hết rồi, ngó đầu ra, thấy bà chủ đang chăm chú nấu nướng thức ăn, nên nhân cơ hội Tuấn vòng ra sau bếp , nơi được ngăn một khoảng giữa trong bếp bởi bức tường mỏng.

Vừa tiếng vào trong, bước đi rất chậm, chậm và nhẹ đến nỗi, nhỏ không hề hay biết Tuấn đang ở phía sau .

PHỤT PHỤT .PHỤT

Nhìn bó rau bị nhỏ lặc một cách tàn nhẫn mà thấy thương cho số làm rau của chúng, vừa lặc miệng vừ rửa tên đầu heo đó

“ Đồ ngốc đồ chết tiệt, chết đi chết đi ”

Cười phì ra vì thái độ dễ thương của nhỏ, nhưng Tuấn nào biết thật ra, nước mắt đã rơi trên gương mặt Phương lúc nào không hay biết.

Tiếng về phía cô vợ yêu thương của mình, bất ngờ ngồi chồm xuống đối diện trước mặt Phương, hai tay áp vào hai má mìn mìn ấy

Chợt tên này giật mình vì cứ ngỡ nhỏ chỉ mắng thôi chứ, ai ngờ còn khóc nữa.

Nhỏ thì lại giật thót tim khi tên này khi không lại hiện ra bất ngờ như thế, bộ muốn hù chết nhỏ à .

Thấy gương mặt đỏ đi vì tức và ươn ướt khi nước mắt rơi đầy ra, chưa kịp để Phương lên tiếng, hai tay Tuấn kéo nhẹ nhỏ lại, hôn lên đôi má đầm lệ đó.

Nói dịu dàng và rất nhỏ, giống như chỉ hai người thì thào vậy .(vì nói lớn bà chủ sẽ nghe được) –

“ Ngốc ạ, sao lại khóc, nín nào anh thương ”

Chưa hạ nhiệt, nhỏ nhắn mặt đỏ ửng Tuấn ra .-

“ Đi ra ngoài với mấy cô nàng đó đi, vô đây làm gì ”

Kéo nhỏ vào lần nữa, hôn lên làn môi đỏ ửng ấy -

“ Anh Yêu Em”

Sau đó nhìn thẳng vào mắt Phương, ngưng vài giây -

“ Một mình em ,anh đã sống không nổi rồi, còn sức đâu mà ngó đến cô khác, yêu mỗi mình em, mình em thôi cô vợ khờ ạ.

Ngoan nào, ngồi trong bếp chờ anh, làm việc lặt vặt cũng được, thà vậy chứ nhìn em bưng bê ấy thẳng đó, chắc anh điên lên mất.”

Bóp bóp hai cái má Phương lại, làm iệng nhỏ cũng chu lên, nhìn yêu không hết

???

Hình như lại là tiếng la roi rới của mấy cô nàng ngoài kia.

Nhanh như chớp Tuấn lại hôn vào môi Phương, sau đó -

“ Anh làm việc đây, vợ ỉu chờ anh tí, lát anh sẽ vào liền ”

Mới vừa đứng dậy, bước được hai bước lại chạy lùi về hôn thêm cái nữa vào má Phương cho đỡ ghiền. Mới chịu lách ra làm tiếp. (Sax x đi làm rồi mà còn tranh thủ nữa)

Nãy giờ có để nhỏ nói được câu nào đâu, nhưng tự nhiên sau những cử chỉ nhẹ nhàng đó, gương mặt Phương cứ đỏ lầu lầu lên, rồi cô em lại ngồi một mình cười tủm tỉm

Chóang với hai tên này, !

Quay trở lại căn phòng tại B-SNO. Tay Phogn đưa lên vuốt lấy mái tóc trên trán nó, cuối xuống hôn nhẹ vào Chợt, Nghi xoay người vào bên trng, tay đưa qua ôm lấy thân hần. Gương mặt vẫn còn vẻ đo đỏ đi vì không biết đã phải tốn bao nhiêu sức lực

Cứ thế mà Phong ngắm mãi người con gái này, Phải không hiểu sao nhì hoài mà vẫn không chán, khuôn mặt đẹp ngây thơ, đôi mi dài khép chặt lại, hơi thở nhịp nhàng phồng phồng lên trên gò ngực.

Dù trong lòng vẫn còn thắc mắc khi không hiểu vì sao nó lại không nói thật với hần, địa chỉ nhà, cả đứa bé ấy nữa.

Sự thật là thế nào đây, mãi nghĩ lung tung mà không để ý Nghi đã hé mở đôi mắt mơ màng lên từ khi nào. Dụi dụi đầu vào ngực Phong, tiếng nói khẽ thoát lên, -

“ Anh !”

Giật mình vì nghe giọng nó, nhưng vài giây sau, hần lại khom người xuống, kéo nó lên thẳng lòng ngực mình, âu yếm hỏi -

“ Hửm ?”

Tựa cơ thể mình vào người Phong, lúc này đây, chợt nó muốn nói ra tất cả, nó không muốn phải lừa dối Phong nữa. Mặc cho kết quả có ra sau, đúng vậy nó muốn hần phải biết đến sự tồn tại của Nhất Long

Hít một hơi, khi Nghi vừa định mở miệng thì

Píp Píp Píp

Tiếng điện thoại Phong bắt chợt reo lên hần với tay qua đầu giường lấy

Bp

“ Việc gì”

“ Thừa Giám đốc , cộp hợp sẽ diễn ra trong vòng 10 phút nữa ạ”

“ Được rồi”

Cụp

“ Lại phải họp rồi, mệt chết được” (Ai mượn !)

Sực nhớ hình như nó múôn -

“ Lúc này em hỏi gì ”

Thóang nhận ra Phong bạn, nên -

“ Ủm cũng không quan trọng , anh đi đi, kéo trễ đây ”

Mỉm cười yêu thương, hấn cuối xuống hôn vào môi nó -

“ Chờ anh, tan việc mình đi ăn nhé ”

Không trả lời nó chỉ cười rồi gật nhẹ. Bước xuống giường , với tay lấy bộ quần áo rơi vương vãi khắp nền đắp lên, chợt nó ngồi dậy kéo theo chiếc mềm che ngang ngực mình.

Không hiểu sau, Phog xoay người lại, ngồi lên giường , tay nâng cằm nó .-

“ Muốn giúp anh mặc lại sao ”

Đỏ mặt lên vì câu nói của hấn khiến nó xấu hổ đến chết được, nhưng lúc sau, đôi tay cũng buồn chiếc mềm xuống, đón lấy chiếc áo sơ mi từ tay Phogn, giúp hấn mặc vào,

Đang cài đến chiếc nút thứ 4 , bất ngờ Phong gục đầu xuống, hôn vào cổ Nghi giọng trầm trầm -

“ Anh không muốn đi chúc nào ”

Vỗ nhẹ vào vai Phong .-

“ Giám đốc mà trốn việc àh, đừng có lười em đánh đòn đấy ”

Lại dúm đầu vào ngực Nghi, hai tay vòng ra sau tấm lưng mềm mại đó, vuốt nhẹ nhẹ -

“ Biết sao được, anh không muốn rời khỏi em”

Tim đập lạo xạo lên khi nghe Phong nói thế, hấn lại ngước đầu lên, đè lên làn môi của nó Quyển luyến nhau một hồi, cuối cùng vẫn bị Nghi, chường ột chường văng ra khỏi phòng

“ ĐI ĐI TRỄ ĐÂY ”

Cuối cùng đánh lách cái thân nặng nề của mình đến đó, đôi lúc lại cười thật ảm lên , khi nhớ về nó.

Khi Phong đi, nó đã một mình ngồi suy nghĩ. Nó quyết định hôm nay sẽ nói ra tất cả, phải, sẽ nói ra mọi chuyện.

Sau khi cuộc họp chấm dứt, hiện giờ tay nó và Phong đang tay trong tay bước đi vòng quanh thành phố, để kiếm cái gì đó cho vào bụng

Đi mãi một hồi thấy có tiệm ưng ý, nó liền nhảy thoảng thoắc lên như đứa trẻ, tay đưa về phía đó àm chỉ lia chia.

Chịu thua với cô nàng bé bỏng của mình, Phong nắm chặt tay nó, tiếng vè căn tiệm đó.

Nói đang lặt lặt dở dở menu gọi thức ăn thì

Píp píp píp

Lại tiếng run từ điện thoại Phong, hấn móc ra , bật máy lên nghe -

“ Alô”

“ ”

“ Sao hả”

“ .”

!!!

Tim ngừng đập lại. Nụ cười vụt tắt hẳn trên môi Phong.

Đột nhiên ánh mắt Phong thay đổi hẳn, trở nên kinh hoàng, rồi dần chuyển sang nóng giận.

Nó ngây ngô, nhưng bỗng thấy sao hẳn im lặng thế, rời mắt khỏi menu thì thấy ánh mắt ấy của Phong nhìn nó. Chấn hiểu đã xảy ra việc gì.

Dứt cú điện thoại, lập tức hắn đứng dậy, nắm lấy tay nó, lôi ra ngoài tiệm.

Giật thót người lên vì hành động của Phong, ánh mắt nó trở nên bơ ngơ

Cứ thế mà Phong cứ nắm chặt tay nó đi mãi, không bước chân của hắn rất nhanh chẳng giống đi chút nào, chợt gương mặt nó nhăn lên vì cái nắm tay quá chặt.

Bắt ngờ hắn thả tay nó ra

Chóng hai tay lên hông mình, gương mặt như sắp chết vì nghẹn thở vậy, hiện rõ vẻ tức giận lên

Bước qua bước lại .vòng tới vòng lui như đang cố tìm lấy không khí để thở .

Nó đứng trơ ra mà nhìn hành động kì lạ của Phong

Hắn quay lưng lại nhìn thẳng vào đôi mắt nó, nó cũng chẳng lách làm chi, (vì nó có biết gì đâu), cứ mở to ra mà đáp trả lại không biết mình đã làm gì sai sao gương mặt Phong lại trở nên như thế.

Một lúc sau Phong lên tiếng -

“ Đứa bé đó đứa bé đó là con em có phải vậy không ?”

Chết đứng lại khi nghe hắn hỏi thế, nó trở nên bàng hoàng ,

Miệng không tài nào mở ra được, toàn thân chết liệt đi, đầu óc rồi tung cả

Thấy nó không trả lời, lòng hắn chợt đau lên , cổ nhún mạnh lần nữa .-

“ Có phải không ?”

Một cử động cũng không có, nó chẳng biết phải làm gì trong tình cảnh này, đôi mắt di chuyển dần dần xuống dưới , nhìn lơ lửng -

“ ơ uh m ” nó hoàn toàn không biết phải nói sao nữa, khóe mắt chợt trở nên đỏ đỏ

Lòng Phong lúc này nóng như lửa, ánh mắt cũng như nó dần dần chuyển màu -

“ Hãy trả lời đi ”

Bối rối một hồi, đôi tay nó trở nên run nhẹ nhưng cuối cùng nó cũng buột miệng ra -

“ Phải ”

Vừa nghe Nghi nói thế, hơi thở càng mất dần đi trong phổi Phong Hắn chóiang đến không biết phải làm thế nào nữa nhìn thẳng vô người con gái đang đứng trước mặt đây.-

“ Em thật sự chính là mẹ của đứa bé ? ”

Mắt Nghi đã nhào đi, cái ươn ướt dần dần trôi dậy. miệng không thốt ra được câu nào cả .ngước lên nhìn vào mắt Phong.

“ Có đúng không ?”

Rồi lại né đi ánh mắt của hắn

“ Hơ .”

Khí dồn lên đến nỗi Phong phải hực hơi một cái, vậy vậy có nghĩa, từ căn nhà, giờ lại đến đứa trẻ đó cuối cùng còn việc gì mà nó chưa nói đây còn việc gì mà nó đang giấu hẩn , tay siết chặt lại .

Nghi thì bất định hình, thoáng nhìn lên ánh mắt hẩn , rồi lại thoáng lướt đi như trốn chạy

“ Vậy CÔ CÒN CÓ NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC ”

Nước mắt lằng dài trên má Nghi, nó nhìn thẳng vào gương mặt hẩn, tim như nát ra vậy, sao Phong có thể thốt ra lời nói ấy, thật tàn nhẫn, đôi vai nó run lên bần bực, không phải vì sợ, mà vì nó cảm nhận được, cái đau tan nát khi câu nói đó phát ra từ chính miệng Phong.

Không nói gì cả, chỉ nhìn hẩn với đôi mắt ướt nhòa , đỏ mườn mườn đi.

“ GIỮA TÔI VÀ CÔ, TÌNH TRẠNG NÀY LÀ NHƯ THẾ NÀO ”- Phong điên đến không kiểm soát được lời nói của mình, người hẩn lúc này không khác gì đang tắm trong nhung nham vậy Nghi chỉ biết đứng nhìn hẩn mà khóc thối, vì nó không thể mở miệng được, nó không nói được câu nào cả, không thể hiểu vì sao lại như thế

“ CÔ thiệt là quá đáng Tôi thiệt không tin cô nữa ”- nói mà con tim vỡ ra khi biết nó đã lừa dối mình gương mặt tức nhưng cũng đau khổ đi.

“ Cô lại sao cô lại ” Tức đến không nói thêm được nữa.

Càng lúc nước mắt trên gương mặt Nghi càng rơi nhiều hơn, tiếng hin hít cũng nghe thấy rõ.

“ Cô đã hết thuốc chữa ”

Nỗi giận đến mún vỡ não ra, nhìn Nghi bằng ánh mắt rất đáng sợ, ngọt quá hẩn không thở nổi nữa, tức đến chết đi được

Dứt xong câu nói đó, tắt thì, Phong bước ngang qua người nó bỏ đi .

Nước mắt cứ thay phiên nhau mà chà san sát lên đôi má đỏ ngầu của nó, bất giác. Nghi xoay người lại, chạy tay vung ra nứ vào tay hẩn -

“ Anh chờ chút, mọi chuyện kho ”

PHỤT

“ CÔ ĐÃ BỊ SA THẢI, “

Hất mạnh bàn tay Nghi ra khỏi người mình, bất ngờ Phong quay lại nạc nó, khiến con tim Nghi nứt nẻ cả ra lại rơi những giọt nước mắt

“ Đừng bao giờ ĐỪNG BAO GIỜ XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT TÔI. TÔI KHÔNG BAO GIỜ ĐỂ CÔ GẠT LẦN THỨ HAI Không bao giờ .”

Vừa dứt câu nói, Phong đã quay mặt bỏ đi đi với lòng như đang thiêu trong ngọn lửa vậy.

Khuẩn bóng Phong, nó khụy xúông thẳng trên mặt đường, tay ôm chặt con tim nó lại, vì giờ đây, nó đau đến mức người run rẩy , gương mặt nhẩn tí đi vì rơi ra không biết bao nhiêu là nước mắt

Nghĩ thôi mà còn bị đức đoạn, đầu óc nó trở nên trống rỗng, đôi mắt nhòa đi, chuyển sang lạnh lạnh đến vô cảm

Trở về công ty, thu dọn lại đồ đạc, nó để mọi thứ ya như ban đầu, rồi đeo chiếc túi lên vai, bước vào than máy

Hồn nó giờ đây không biết có còn dính vào thể xác không nữa, gương mặt vô cảm, ánh mắt nhòa nhạt, mất đi hẩn sự sống.

Bước từng bước chân nặng nề ra khỏi công ty, chợt

Sau khi bỏ đi, không biết hẩn đã đến nơi nào , mà giờ đây mới quay trở lại B-SNO

Vừa nhắt chân bước gần cổng chính thì

Cả hai lại chạm mặt nhau

Ánh mắt nhìn thẳng về phía đối phương, Phong nhìn nó thật lạnh lùng, cứ như là liếc vậy, sau đó bước ngang qua nó và đi vào trong

Vừa xoet qua vai Nghi lên tiếng .-

“ ĐÚNG, Em có đứa con, em phủ nhận hồi nào ”

Vừa dứt lời cả nó và Phong đều quay về hướng đối diện nhau

“ Nhưng mà .NHƯNG MÀ ANH KHÔNG ĐƯỢC QUYỀN NÓI EM NHƯ VẬY ”

Ngừng một lúc

“ ÍT RA LÀ ANH KHÔNG ĐƯỢC”

Cơ giận lại nổi lên trong người hắn, Cái gì ! Nhấn tận đối lừa hắn mà lại không cho hắn được phản kháng à
Nghiêm mặt lại nhìn Nghi -

“ Cài Gì ”

Chợt trong lòng nó điên lên .-

“ Ai cũng có những việc khó nói ra, anh không biết được rõ ràng , CHO NÊN KHÔNG ĐƯỢC TÙY TIỆN NÓI NHỮNG LỜI SỈ NHỤC EM ”

Lại tức đến vỡ mạch máu đi, Phong kinh ngạc khi nghe nói nói thế

“ Em không có lí do gì để nhận những lời sỉ nhục đó, anh biết không.

Cho dù em cảm thấy hổ thẹn với tất cả mọi người, nhưng đối với anh, em tuyệt đối không em không thấy hổ thẹn chút nào ”

Dứt lời nó xoay người bỏ đi.

Lập tức Phong giật mạnh cánh tay nó lại -

“ ĐỐI VỚI TÔI HỎI LÒNG KHÔNG THẸN Ý CỦA CÔ LÀ GÌ ”

Nhìn Phong với đôi mắt vô cảm miệng không thềm tả lời hắn

Tức điên lên -

“ TÔI ĐANG HỎI CÔ CÓ NGHE KHÔNG ”

Không né, dù cho Phong có nhìn nó bằng ánh mắt tức giận, nó vẫn trơ ra -

“ Suốt đời anh cũng không hiểu được ý nghĩa của câu nói này, buồn tay ra Đồ Tồi ”

Giật mạnh tay ra khỏi bàn tay hắn. Nó quay người bỏ đi

Để lại mình Phong trong ngõ ngàng lẩn trốn khói, khí nóng bốc hỏa lên khắp người Phong. Cứng luôn cả họng cứ như đứt ống thở rồi ấy

Màn đêm đã buông xuống, ngồi vùi đầu vào đóng hồ sơ, nhưng không tài nào tập trung được, bất chợt, cơn điên trở dậy, Phong ném luôn cây viết trên tay mình.

Gương mặt bỗng thay đổi đi -

[“ Đối với anh em không cảm thấy hổ thẹn chút nào

Tuyệt đối không có .

Anh suốt đời cũng không hiểu được ý nghĩa của câu nói này ĐỒ TỒI ”]

Những lời nói của nó cứ tái hiện trong trí Phong. Khiến hắn phải chau mày lại mà suy nghĩ .

“ Không lẽ

Rồi Phong và Nghi sẽ thế nào đây .?

Khúc mắt có được giải tỏa không, hay !

Để biết câu chuyện tiếp theo sẽ diễn ra thế nào .các bạn đón xem tập sau nhé.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

52. Chương 58

CHÁP 59

Ôm Châm Lấy !

Gương mặt Phong trở nên kinh ngạc, đôi mắt trừng trừng ra

“ Không lẽ không lẽ là con mình .”

Cứ như người mất hồn đi .

Vài phút sau

“ Không phải, không thể nào ”

Từ nói tự phủ nhận luôn, sau đó lại với tay chụp cây viết khác trên bàn

Ghi ghi chép chép một hồi, đột nhiên hần ngừng lại tiếp tục mớ suy nghĩ vụn về đó.

“ Hơi i Lưu Nhã Nghi Lưu Nhã Nghi ” – Thở thật mạnh, đầu nhưng nhứt lên. Công việc trước mắt mà cứ ngỡ như toàn là hình nó vậy.

Hần không tập trung được, mệt mỏi, chán chường. Tại sao lại có người con gái khiến hần rơi vào tình trạng dở khóc dở cười này chứ .thật không thể hiểu nổi mà.

Gương mặt nhăn tít đi khi nhắc đến tên của người con gái đó, đầu hần như muốn vỡ tung ra vậy, rút cuộc thì hần đang rơi vào tình cảnh nào đây, ai có thể cho hần biết .

Lúc này đây, tâm trí Phong trở nên một cách rất mơ hồ, không xác định được gì cả. Phút chốc, đầu lại đau buốt lên

Nằm cạnh con, mà gương mặt Nghi không ngừng rơi nước mắt .khẽ đưa tay lên lau lấy những vệt ẩm ướt đó, con tim tan nát đi khi nghe Phong lạnh lùng .đến tàn nhẫn.

Sao có thể nói với nó bằng những lời lẽ ấy, đúng thật nó đã sai khi lừa dối hần.

Nhưng nó không đáng để nhận những lời sỉ nhục như vậy. Càng yêu Phong bao nhiêu con tim Nghi càng tổn thương, nứt nẻ bấy nhiêu.

Vuốt mườn mườn lên mái tóc , đôi mắt cứ dán chặt vào gương mặt đã thiếp ngủ đi của Nhất Long .

Chợt nước mắt lại rơi ra từ khóe mi nó -

“ Nhất Long

Mẹ xin lỗi con, Hôm nay mẹ có chút oán hận con.

Mẹ xin lỗi con, mẹ không nên nghĩ như vậy .con đừng buồn mẹ ”

CHợt

“ Ừm ừm ừm .”

Nhất Long tựa quây người xoay mặt vào trong lòng ngực nó, bàn tay nhỏ nhắn cũng đưa qua ôm mẹ .

Siết con vào lòng, nó cứ khóc đi, đôi tay ôm lấy, kéo Nhất Long sát gần mình hơn

Cứ thế mà vòng tay vẫn giữ chặt, nước mắt vẫn cứ rơi. Thật sự không biết, đêm nay nó có ngủ được không nữa.

Trong màn đêm thấp thoáng nghe tiếng nức nở nhỏ nhỏ hiện lên.

Những lời nói đó không khác gì những nhát dao đâm sâu vào con tim Nghi, điều đáng quý nhất, điều mà không có bất cứ thứ nào có thể đánh đổi được. Nhất Long, đứa con bé bỏng, giọt máu mà Phong đã cho nó, nhưng nay, “ Sao anh lại nhẫn tâm như thế, sao lại đối xử với em sao lại khiến em đau .đau đến không thở được .đau đến em chỉ muốn chết đi đến chết đây. anh có biết không ”

Chìm trong giấc ngủ mà khóe mắt Phong, chính hắn cũng không ngờ không ngờ rằng mình đang khóc. Lòng như bị lửa thiêu, lại mùi hương, hình ảnh nó dồn dập về.

Không tài nào ngủ được.

Cứ thế, cơn đau vây lấy hai con người này, sự ngăn cách bởi những lời lẽ thật trơ trẽn, nhưng hiểu lắm không đáng có.

Tại khu trọ .

“ Hừm .hừm hum hừm ”

Miệng không ngừng tạo ra những giai điệu êm thật êm, tay vỗ nhẹ lên người Chấn Vũ, Phương đang ru con chìm sâu vào giấc mộng đẹp.

Tuấn ngồi như bức tượng, dán hai con mắt vào nhỏ và con, chợt thấy cảnh này, lòng Tuấn như có một cảm giác gì đó rất khó diễn tả.

Ấm ấm, hạnh phúc, và cảm động nữa.

Chợt Tuấn thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế gian này (Ặc,,!)

Khi Chấn Vũ đã chìm sâu vào giấc ngủ, Nhỏ mới để ý trong góc nhà kia còn một nhân vật đang nui núp -

“ Nè, anh mau mà đi kiểm chỗ khác ngủ đi, trong đây không có phần của anh đâu”

Ôi ! Nghe mà sầu thúi ruột, sao nhỏ lại nhẫn tâm thế, đuổi chồng ra khi đêm nay trở lạnh thế này.

Dứt câu, Phương không thêm dõm Tuấn nữa, mà kéo tử ra, lôi hũn trên tay mình chiếc mền để ngủ.

Vừa mới buồn chiếc mền xúng, CHợt Phươn giật thót người lên vì Tuấn đang ôm mình, Khẽ châu mày lại .-

“ Gì vậy, tránh ra coi, anh không nghe uhm .m ”

Chưa nói hết câu thì bàn tay tên này đã dơ nên kéo gương mặt nhỏ lại về phía mình, trao nụ hôn đắm đuối, bàn tay khác lại vòng vô cái eo mỏng manh, ôm, ép sát vào thân mình.

Đôi môi không ngừng cuốn lấy, trao Phương nụ hôn thật nồng, càng lúc bàn tay Tuấn càng ôm sát vùng eo nhỏ hơn.

Dần dần dời xuống cổ, tay cũng kéo sợi dây áo ra, là cho bờ vai mỏng manh ấy lộ lộ, dề mê với từng động tác cử chỉ của tên này.

Nhưng không được, Chấn Vũ .

Lập tức, nhỏ gồng người đẩy Tuấn ra -

“ Đừng anh, không được .ngừng lại ngừng lại đi .”

Chẳng để ý lời nhỏ làm chi, Tuấn cứ thế mà tiếng làm âu yếm nhỏ một lúc nhiều hơn.

CHợt, tên này ngừng tay, nhưng vừa lúc ấy, lại ngồi thụp xuống, lưng dựa tường, tay kéo nhỏ theo,

Khiến Phương mắt đà, ngã thẳng vào lòng ngực Tuấn, đôi má ửng hồng .

“ Anh điên lên vì phải xa em suốt 4 năm đấy anh nhớ em đến đánh mất cả chính mình, anh mệt mỗi khi mỗi khi quay lại căn phòng đó nơi mà em không còn nữa anh đã điên thật sự đấy Phương .”

Đôi mắt nhỏ chợt long lanh khi nghe Tuấn nói thế, tựa người vào thân tên này, áp sát cơ thể mình hơn chỉ nghe rõ tiếng nói rất rất nhỏ .-

“ Em xin lỗi ”

Vòng đôi tay lại, ôm lấy người Phương, tay đưa lên vuốt mái tóc mềm mại đó, rồi nhẹ nhàng khẽ trao nụ hôn lên.

Cả hai cứ như thế mà giữ yên, Nhỏ trông như đang nằm trên sofa vậy. Ừm nhìn Tuấn như cái ghế di động ấy .

Ngỡ tên này đã ngừng lại.

Bất giác, nhỏ giật mình lên khi Tuấn đè xuống, để Phương nằm trên tấm đệm lúc này vừa buồn xuống, sau đó lại hôn ngấu nghiến đi.

Cố sức đẩy người tên này ra, Chấn Vũ mà tỉnh giấc chắc nhỏ chết mất,

“ Anh làm con dậy đấy đừng mà ngừng lại đi .”

Khẽ thì thầm vào tai Phương .-

“ Anh sẽ nhẹ nhàng, ngoan nào ”

Trời ! chỉ có một câu nói đơn giản thế thôi mà tên này lại nhào vô làm việc tiếp

Sức Phương tất nhiên làm sao chống lại được sức trâu như Tuấn, kháng cự một hồi, nhỏ cũng đuối đi, gương mặt càng lúc càng đỏ, cơ thể nóng hừng hực lên.

Nhẹ nhàng lòn tay vào lớp áo ngủ ai đây ấy, không giống như xưa nữa, chỉ đơn giản là bộ đồ ngủ hai dây, nhưng chẳng hiểu sao, càng thế, trông nhỏ càng quyến rũ hơn.

Lướt nhẹ theo làn da mịn màng đó, lưỡi không ngừng trao lấy, đây đây, rồi ấn vào lưỡi Phương, thấp thoáng, Tuấn đột nhiên đưa tay chà sát vào trong chiếc áo ngực của nhỏ, xoa lấy vùng ngực đầy đặn kia.

Môi cũng di chuyển theo, hôn khắp vùng ngực đó, rồi định hình ngay đỉnh

Điên lên, não muốn vỡ ra được., dùng cả hai tay, nhỏ cố ấn vào miệng mình để không một tiếng nói nào thốt ra .Hơi thở trở nên một cách nặng nề.

Thuộc dạng quá lộ liễu, nhưng may thay, Tuấn đã kéo mềm chum lên cả người mình và Phương, rồi mới thi hành nhiệm vụ.

Tay đẩy mướt mướt lớp áo Phương lên, khiến cả cơ thể quyến rũ ấy áp vào khuôn mặt Tuấn, mắt kiểm soát đi, tên này làm cho nhỏ quần quai, co lên cục xuống khi cứ liên tục ve vuốt khắp người Phương.

“ Ừm ừm .”

Đôi mắt nhỏ mở to lên, như kinh hoàng vậy, vì bất ngờ, dưới lớp mềm ấy, Tuấn thọc tay vào chiếc quần của Phương rồi lướt dọc thẳng vô trong chiếc quần nhỏ Chạm vào chỗ nhạy cảm.

Tay không ngừng chà sát lên vùng đó, khiến Phương rùn người đến ứa cả nước mắt ra, tay càng đè chặt miệng mình hơn, vì nếu nhỏ thả lỏng, chắc chắn tiếng rên sẽ vang lên mất.

Cơ thể tên này, lui dần xuống theo., khi đã kéo chiếc quần qua gần đến đầu gối Phương, tay dang rộng đôi chân nhỏ gập người vào bên trong cuối sát vào vùng đó và (tự hiểu ! >” Bàng hoàng bởi động tác của Tuấn, Phương nín thở, một tay đưa ra tấm đệm bầu thật chặt lại. Gương mặt đỏ ửng lên, trán vã đầy ra những giọt mồ hôi, rơi dọc theo hai bên lọn tóc mềm mại chốc ầm đi.

Một lúc sao, Tuấn quay trở lại với nhỏ, hôn thật khẽ vào vai Phương rồi lần lần lên cổ nhẹ nhàng qua má đến đôi môi mọng đào kia.

Khuông mặt tên àny cũng ướn đi, cơ thể ngày một nóng, nóng đến muốn tắc thở đi được.

Vậy mà còn phải chum thêm cái mềm lên nữa.

Chắc die quá.

Vị ngọt của đôi môi Tuấn khiến Phương chết ngất đi, hàng mi dài khẽ nhắm khẽ mở, thôi một nói trắng cai là đang phê .

Ấy thế, để tên này bắt gặp vẻ mặt đó, máu hăng càng sôi lên càng mãnh liệt hơn nữa.

Bất chợt, Tuấn dời tay, dang rộng chân nhỏ, đâm sâu vào, làm cho Phương giật thót người lên, chịu không nổi nữa tiếng rên vung ra thì .

Nhanh như chớp, tên àny lại hạ người xuống, quần vào môi nhỏ, làm nhỏ muốn rên cũng không được, hai tay bấu chặt vào tấm lưng trần rộng của người con trai đang ra sức khển nhỏ qiên đảo đi.

Nhịp nhàn ra rồi vào dạo đầu Tuấn còn chậm chậm.Nhưng lúc sau , tốc độ thay đổi rõ hẳn

Người Phương như đã bị chit điện gây mê đi, run cũng có mà liệt càng nhiều hơn.

Bộ tình chôn sống nhỏ hay sao, làm gì mà dữ dội quá vậy.

Thấy gương mặt Phương nhăn tít lại, Tuấn hôn nhẹ lên trán , rồi thì thầm vào tai .-

“ Anh yêu em yêu em yêu rất nhiều ”

Chẳng thể làm gì được, tới nước này chỉ còn cách hòa vào người Tuấn thôi, vì biết để dừng tên này lại là không thể. Nhỏ chỉ biết ôm chặt lấy Tuấn.

Hôn đáp lại .đáp lại tình yêu tình yêu sâu đậm ấy .!

Ba tiếng sau (Sax x)

“ Anh có chuyện cần nói với em ”

Gương mặt nóng nóng, mái tóc cũng bắt đầu độ ẩm đi, nằm lên bờ ngực vạm vỡ ấy, Phương khẽ nói nhỏ lên .(Vì mất hết sức lực rồi,), vâng, cả nói cả nói chuyện giờ đây cũng trở thành một vấn đề khó với nhỏ -

“ Hửm mm ”

Vuốt mườn mườn lên làn da, phía bờ vai mỏng manh của nhỏ Một tay gối sau đầu -

“ Anh đã gặp anh Long rồi, cũng đã nói đã tìm được em ”

CHợt tim Phương như ngừng đập khi nghe Tuấn nói thế. Lòng nhỏ nhói đau lên, Phải, với tình trạng lúc này, thật sự nhỏ không đủ tự tin đề đối diện với Long, và đồng thời cũng không cách nào tìm anh được

Đầu óc Phương rối tung khi nghe thấy từ Long đó

Thấy nhỏ im lặng .tên này cũng không nói gì, để một kh6og giant ậht yên tịnh cho Phương suy nghĩ

Lát sau, Tuấn mới lên tiếng -

“ Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng đừng trốn chạy nữa, Long rất lo cho em đấy, dù xảy ra chuyện gì, anh vẫn sẽ bên cạnh em nên hãy mạnh mẽ. “

Ngưng một lúc .

“ Anh nghĩ, em nên gọi cho anh Long, tuy anh nói đã tìm ra em, nhưng ít ra hãy để Long được nghe giọng nói em, như thế có lẽ, anh ấy sẽ thấy an tâm hơn ”

Vẫn khỜng nói lời nào, nhỏ vẫn im thinh thíc như thế, .khỏe mắt chợt đỏ đi, lẳng dài giọt nước mắt, khiến cho Tuấn phút chốc cảm nhận được cái ướt trên ngực mình, Ôm chặt nhỏ vào hơn, bàn tay siết vào bờ vai nhỏ nhấn ấy nói thật dịu dàng -

“ Ngốc này đừng khóc chứ .Long sẽ chắc anh làm hai khúc nếu biết anh làm em khóc đấy ”

Nhớ đến người anh mà lòng Phương nhói lại. Một đứa em không ra gì, một đứa em nhần tâm bỏ đi mà không cho anh biết một đứa em vô tâm đến không màn tới suy nghĩ cho anh Nhỏ đã khiến anh đau rất nhiều.

Nhỏ thật hư quá.

Đang mãi ló suy nghĩ với những điều đó, chợt nghe Tuấn nói vậy, nhỏ không hiểu sao nhin không được, cười phì ra, dúi dúi cái đầu mình vào ngực Tuấn. Trông cứ như chú thỏ con ấy, yêu không hết được.

Hít một hơi với chính mình, thật ra bấy lâu nay, đôi lúc nhỏ lại cầm chiếc điện thoại lên, tay cứ lưỡng lự, không biết có nên bấm số gọi cho nó không.

Nghi một lúc sao, cuối cùng Phương quyết định không liên lạc, vì biết nếu Nghi biết được, chắc chắn sẽ lôi bằng được nhỏ về, nếu như thế nhỏ sẽ phải đối mặt với Tuấn.

Nay trở về, vì nghĩ mình đã thật ích kỷ, chỉ vì bản thân mà bỏ rơi người bạn thân, nên nhỏ không tài nào dám mở miệng hay tìm đến nó.

Giờ đây, không hiểu sao, Phương cảm thấy cuộc đời nhỏ sẽ trở nên không còn ý nghĩa nếu không tìm lại được những điều, những thứ mình đã vô tình làm rơi.

Dứt ý nghĩ, nhỏ ngược đầu lên -

“ Anh, giờ đây Nghi và Phong sau rồi ”

Bất giác Tuấn cứng họng đi, không biết phải nói sau nữa. Khi nhỏ bỏ đi, cũng vào những ngày đó, mọi chuyện tệ hại nhất đã xảy ra cho thằng bạn thân của Tuấn, rồi mang cả đau thương đến cho Nghi nữa

Đời mãi mà không thấy tâm hơi từ miệng tên này, dù thân không còn sức nữa, nhỏ vẫn rang chổng tay ngưỡng người dậy, để nhìn thẳng vào mắt Tuấn như muốn nghe câu trả lời.

Vài phút sau, Tuấn nghĩ, có lẽ giấu được lúc này cũng không thể che đến suốt đời được.

Không lảng đi ánh mắt Phương, nhìn thật sâu vài hít một hơi để chuẩn bị tinh thần Tuấn dần cũng kể ra tất cả

Vô hồn mắt đi, đôi mắt Phương rơi đầy ra nước mắt, người run bần bật, mặt mày tím đỏ nhăn đến đau khổ chết được

Bỗng

Quên mất đi mình không còn sức nữa, Tuấn cũng giật mình khi Phương bất ngờ ngồi thẳng dậy, với tay lấy bộ quần áo vương vãi trên nền, mặt vào với tốc độ chóng mặt đi, sau đó phóng ào ra khỏi căn phòng, không đầy 3 Phút.

Tóc tai dựng đứng lên khi nhỏ không khác gì ngọn gió, hoàng hôn thì bóng Phương đã mất luôn rồi

Ngồi chồm dậy, định đuổi theo, bất chợt quay lại

Chân muốn bước đi, mà như bị ai nắm chắc lại tuy rất lo cho Phương, nhưng Tuấn thừa biết nhỏ sẽ đến nơi nào, giờ thì chỉ còn cách gọi nhỏ thôi

Khẽ nhặt lấy chiếc Phone

Píp píp píp .píp píp

Tút .út tut, tut

[Số máy quý khách hiện không liên lạc được]

Điên mất, giờ đã là Hai giờ đêm rồi lòng tên này như lửa thiêu đốt đi, nhưng lại không thể bỏ mặc con một mình.

Đang muốn mồi khùng lên

Tít tít,

Vội nhón

[Đừng lo cho em]

Trời chỉ có vậy thôi sao .! Nhỏ nhón tin gì ngán dữ vậy, thế nhưng đọc được tin nhón ấy, Tấn cũng nhe lòng đi, ngủ ư ?

Giờ này còn ngủ gì nữa khi vợ chạy đâu biệt tích trong đêm thế này, chỉ còn cách ngồi thức tới sáng thôi.

Thấm thoát xoay qua thấy con ngủ, gương mặt thiên thần khê làm Tấn mỉm cười đi, rồi vuốt lên gò má tròn tròn đó.

Nhìn con .-

“ Rồi mẹ sẽ về thôi .con trai pa hãy ngủ ngoan .”

Thế là Tấn cứ ngồi như thế, chờ Phương và canh luôn cả giấc ngủ cho Chấn Vũ.

KÍNH KONG KÍNH KONG KÍNH KONG

Phương nhón như chưa từng được nhón chuôn, người rã đầy mồ hôi di, vì giữa đêm thế này làm gì còn xe, nhỏ chạy muốn thực mạng luôn vậy.

Nghi đang nằm bên cạnh Nhất Long, thật ra nó vẫn chưa ngủ, tuy mắt nhắm nhưng chẳng tài nào có thể chìm vào giấc được,

Giật mình khi nghe tiếng chuôn

Hôm nay Tuyết đã ở lại công ty vì mớ hồ sơ rồi, chỉ còn ông Khải và mẹ con nó thôi.

Sợ con và papa thất giấc, nhưng ai lại tìm vào đêm khuya thế này

Nhe nhàng nhưng cũng nhanh nhe Nó nhón nhón chân ra khỏi phòng, vì nếu cứ cà rề nhưng vậy thì chắc nguyên nhà dậy hết quá.

Vì cái kiểu bấm chuông trời đánh đó phút chốc mặt nó đỏ lên vì giận

Khi vừa bước ra khỏi phòng con, nó liền chạy ào ào bay ra coi xem tên nào dám phà nhà bà đây.

CÁCH

“ NỀ S ”

Vừa mở cửa, miệng cũng chỉ mới nhất được một từ rưởi lên thì đôi mắt nó bang hoàng, kinh ngạc đến chết lặng đi.

Vì bất chợt,. nhỏ nhào đến ôm cứng vào người nó khóc đến nức nở ra, hơn nữa còn rất lớn.

Hồn nó bay khỏi xác lúc nào không hay, nó sốc đến mức độ cả cử động cũng không được, tim như nín thở, ngừng đập.

Khi vừa ôm chầm vào người Nghi, nhỏ khóc như một đứa trẻ -

“ XIN LỖI XIN LỖI TAO XIN LỖI MÀY, HỨC HỨC, HỨC XIN LỖI .XIN LỖI ”

Nhỏ chẳng thể nói được câu nào khác ngoài hai từ “ xin lỗi” ấy, nước mắt cứ trào ra, toàn thân rung lẩy bẩy, lòng nhỏ đau đến tan nát đi khi biết con bạn mình đã phải trải qua những giây phút ngỡ như sẽ chết đi được, vậy mà nhỏ lại không hề có bên cạnh

Ôm thật chặt người Nghi như thế, đầu óc nó như đã mất đi định hướng vậy, không tin được những gì đang xảy ra

Con tìm nó đập nhanh đến khiến cả gương mặt đỏ mẩn lên, chốc chốc đôi mắt nhòa đi lúc nào không hay biết.

Cả hai đứa nó đứng trông trời như thế suốt 20 phút sau.

Rồi dần dần vòng tay Nghi cũng đưa lên ôm lấy con bạn đáng ghét đó -

“ ĐỒ QUỶ MÀY CHẾT ĐI ĐÂU MÀY CÓ BIẾT TAO LO ĐẾN MUÔN ĐIÊN LÊN MUỐN GÀO LÊN ĐẾN TẮC TIẾNG KHÔNG.

SAO MÀY NỖ BỎ TAO MỘT MÌNH, SAO MÀY LẠI ĐI MÀ KHÔNG CHO TAO BIẾT ,
DÙ MỘT TIN . MỘT DÒNG MÀY CŨNG KHÔNG ĐỂ LẠI CHO TAO .

SAO MÀY ÁC THỂ HỨC HỨC HỨC ”

Nghẹn ngào, Nghi vừa nạt, vừa khóc, vừa ôm chặt phương hơn.

Nhỏ cũng vậy, nước mắt cứ trào ra, nhỏ sai rồi .nhỏ đã sai nhỏ thật ngu ngu đến không còn thuốc chữa -

“ TAO XIN LỖI ĐỪNG GIẬN ĐỪNG GHÉT BỎ TAO .NGHI XIN MÁY XIN MÀY ĐẤY ”

Nắm chặt lấy vạch áo trên lưng nó, người Phương run lên, run đến khiến nó cũng cảm nhận được.

Hai đứa lại cứ thi nhau mà khóc, mà mắng, mà chửi

Nó không thể tin được, đây là sự thật sao, nó không mơ chứ, Phương đã trở về .đã trở về rồi

Một lát sau

Tuy biết , nếu nó biết được tình trạng hiện giờ của mình, chắc chắn sẽ ngạc nhiên, kinh hoàng đến không thể nói được câu nào nhưng Mà giờ đây, người bang hoàng, ngỡ ngàng lại chính là Phương. Con mắt múôn lòi ra khi tận mắt thấy Nhất Long đang nằm ngủ.

Tim chết đứng lại dù chưa nghe nó nói gì cả, nhưng chợt có linh cảm

Giọng lắp bắp đi -

“ Mày mày .mày cái cái ai .ai đây ”

Cười nhẹ một cái khi nhìn con -

“ Là con tao đây, Nhất Long”

Há hốc mồm - mồm - môi - miệng ra, nghe như sét đánh vậy, đến nỗi nhỏ nhìn Nghi bằng con mắt toàn tròn trắng, đờ luôn cả miệng, chẳng nói thêm được chữ nào

Một lúc sao, dần dần, cả hai cũng ngồi xuống, ngồi thẳng lên nền đất, bên cạnh chiếc giường iu iu của Nhất Long

Thật sự ngoài nó ra nhỏ không thể nói cho ai nghe được, Đúng vậy, Phương đã kể hết vì sao lại bỏ đi Nghi nghe mà lòng cũng đau lầy, đưa tay ôm chèoang lấy con bạn khờ ngốc của mình gương mặt đỏ bừng đi vì long như lửa đốt.

Thoáng ngừng câu chuyện lại, nhìn sang Nhất Long -

“ Mày giờ ”

“ Tao ổn ”

Nhìn vào mắt con bạn , vì vốn đã quá hiểu nhau nên nó đã cắt ngang lời nói của Phương. Hít một hơi thật sâu khi con tim nặng chịch đi vì đau đớn.

Rồi nhỏ lại hỏi tiếp .-

“ Tao xin lỗi vì chuyện của Phong, chắc mày ”

“ Phong còn sống ”

Tập hai, nhưng lần này gương mặt nhỏ đổi sắc đi < ,=“” chẳng=“” phải=“” tuấn=“” vừa=“” mới=“” nói=“”>

“ C.á.i cá.i g.ì cò.n s.ổ.n.g s.ổ.n.g .s.a.o ”

Gương mặt nhắc đến tên Thiên ANh Phong mà nó chẳng có cảm xúc gì cả

Cứ thế mà nó cũng thuật lại cho Phương nghe tất cả, nhưng lại nói bằng giọng không một cảm xúc, đôi mắt cứ đờ ra, như đã ko còn là nó nữa.

Nhỏ từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Phong đã mất kí ức .rồi lại thêm chuyện giờ đây tình trạng giữa hai người rồi cả ánh mắt vô hồn gương mặt vô cảm của Nghi lúc này đây

Chợt nhỏ thấy lo cho nó lắm, lo đến cảm thấy bản thân thật vô dụng, chẳng thể làm gì để giúp con bạn mình cả, nước mắt lại rơi ra rồi lại tiếp tục xin lỗi .

Cười hiền nhìn con bạn ngây ngô, nó dần dần lao vào vòng tay đó, mà tựa Phải giờ đây Nghi không còn khóc được nữa Một Dấu Hiệu Của “ ??? ” Đã Bắt Đầu Xuất Hiện.

Cứ ngỡ Nghi sẽ khóc òa ra, nhưng chính Phương cũng bất giác, bang hoàng khi thấy thái độ của nó, nhanh tay đẩy người nó lên, nhìn sâu vào ánh mắt vô hồn đó -

“ Nghi Nghi đừng đừng làm tao sợ. Nếu mày không chịu nổi .mày cứ khóc, mày cứ khóc ra đi Nghi .”

Nhưng đáp lại sự lo lắng đó.

Nó hoàn toàn không biểu hiện gì cả, gương mặt vẫn cứ như lúc đầu, chỉ cười nhẹ “Chỉ cười nhẹ ” thôi.

“ Tao không sao cả, mày đừng lo”

Càng như thế, trong lòng Phương càng như lửa đốt đi, với tính cách của Nghi, và cũng vì đã quá thân với nó , nên giờ đây Phương thoáng sợ hãi lên khi Nghi không giống là Nghi nữa. rất rất sợ

Chẳng nói thêm lời nào, nó dựa đầu vào vòng tay , vòng tay bao lâu nay thoáng cứ ngỡ không được gặp lại nữa.

Bình yên, Nghi nhắm mắt thiếp đi lúc nào không biết mà cũng không ngờ chính ab3n thân mình đang dần thay đổi.

Nó mệt nó mệt rồi .không thể đi nổi nữa cũng không còn sức để rơi để khóc .nó rất mệt mệt thật rồi.

Hàng mi càng lúc càng khép dần lại, khép luôn vòng cảm xúc của con người.

Bàn tay nhỏ không hề buồn nó ra, nhưng hiện tại, trong tim Phương chợt có một nỗi lo mà không tài nào hiểu ra được. Bất giác nhỏ cảm thấy một điều gì đó rất đáng sợ đang chiếm dần lấy con người Nghi. Một màn đêm bao trùm lên, cướp đi cái gọi là cảm xúc

Sáng hôm sau

Giờ cũng chỉ mới bước gần con số 5 phải chỉ còn vài phút nữa là sẽ chuyển sang con số 5 trên đồ hồ to treo bên góc tường quen thuộc ấy.

Chẳng hiểu sau, nhỏ lại chòang tỉnh vào lúc này, quay sang, đôi mắt buồn hiu nhìn con bạn đang tựa đầu lên vai mình mà ngủ ngủ trong thật yên bình.

Rồi nhỏ lại ngó sang thiên thần vẫn còn đang say giấc trên chiếc giường xinh xinh đó. Nó và Phương tựa lưng ngay góc tường , ngang với giường của Nhất Long, hai đứa ngủ theo kiểu ngồi ấy, cứ thế àm tựa đầu vào nhau để thiếp đi.

Thoáng thấy vẻ đáng yêu ấy, Phương nở nụ cười hiền ấm áp lên, .

Chợt , giờ mới nhớ ra hình như đêm qua nó đã bỏ quên điều gì, tắt tốc, Phương moi chiếc điện thoại trong người mình, mở nguồn rồi gọi cho Tuấn.

Chờ cô vợ mà tóc tai Túan giờ đây dựng đứng cả lên, gương mặt không khác gì con gấu trúcm khi hai con mắt đen thui lùì.

Hàì i .vì cả đêm qua tên này có ngủ đâu, cứ ngồi như bức tượng ấy, tay lại chẳng chịu rời phone .cứ thế mà thiên đến sáng đây

Píp/ píp píp

Vừa cảm nhận được tiếng run chuông của chiếc điện động, tắt thì Tuấn nhường con mắt đen thui lùì lên

Bp

“ Phương .EM ĐANG Ở ĐÂY, SAU ĐÊM QUA CẢ PHONE CŨNG KHÔNG BẬT EM ”

Hỏi tới tập đi, khi không cho nhỏ có hơi mà trả đáp Thấy cứ tiếp tục chặc tên này sẽ ca đến tối mất Phương liền .-

“ Em đang ở nhà Nghi, em .”

Đình nói sẽ về liền, nhưng xoay qua , nhìn thấy tình trạng không được ổn định của Nghi, trong lòng phút chốc thấy lo, nên nhỏ quyết định .-

“ Anh đưa Chấn Vũ đến trường giúp em, à có lẽ hôm nay em sẽ nghỉ, nói lại với bà giúp em nhé ”

Thắc mắc -

“ Tại sao vậy, có chuyện gì sao ”

Trần an Tuấn, nhỏ thở dài một hơi .-

“ Không, chỉ là em muốn ở cạnh Nghi hôm nay, em sẽ về sớm anh đừng lo ”

Nhận ra được vấn đề, dần dần Tuấn cũng yên lòng trở lại, Một phần biết nhỏ đang an toàn, một phần cũng hiểu được tình cảnh của Nghi, nên không hỏi thêm câu nào cả -

“ Anh biết rồi, anh sẽ đưa con đi học, em yên tâm ”

Cụp

Dập điện thoại đi, nhỏ lại nhìn qua con bạn thân thương nhất, khẽ nắm lấy bàn tay Nghi

Cố gắng truyền cảm xúc cho Nghi, cố gắng ủng hộ tinh thần nó, cố gắng khiến cho Nghi lấy lại được tính mạnh mẽ như thuở nào.

Như lời Phương, Tuấn giúp Chấn Vũ thay đồ, làm sạch vệ sinh, sau đó lại nhất bổng con lên, cùng nhau đi đến trường.

Vừa mở đôi mắt tròn to, thoáng không thấy mẹ, Chấn Vũ khóc òa lên. Ôm con, Tuấn dỗ dành , lát sau dần dần thiên thần cũng không còn thù thích nữa.

Hôn nhẹ lên trán con, -

“ Chấn Vũ ngoan, hôm nay pa đưa con đi học, chiều rồi mẹ sẽ về thôi ”

Tựa đầu lên bờ vai to ấy, không hiểu sao Chấn Vũ thấy không còn buồn hiu như lúc nãy nữa phút chốc, trên con đường đến trường, đôi khi Tuấn chọc cho đứa con bé bỏng cười đến đỏ ửng gương mặt đi.

Cũng vào thời gian này. Tại căn biệt thự to, lộng lẫy nào đó

“ CON KHÔNG MUỐN .CON KHÔNG CHỊU .NHẤT ĐỊNH CON PHẢI CÓN ANH TA .CON KHÔNG CHẤP NHẬN LỜI TỪ HÔN NÀY ĐÂY ”- Chi nóng hừng hực lên, không ngừng la hét, nhìn con mà ông chỉ lắc đầu, buồn bã. Thế nhưng đã ra quyết định thì tuyệt đối ông không rút lại .

“ Con không chấp nhận, thì cũng phải gang mà nhận lấy. T a làm tất cả cũng chỉ vì con ”

RẦM

Đập mạnh tay lên bàn, mặt Chi đỏ lên vì tức

“ ĐỪNG NHÌN CON GÁI PA MẤT ĐI TÌNH YÊU THỂ MÀ GỌI LÀ GIÚP CON SAO PA THẬT QUÁ ĐÁNG, CON KHÔNG CẦN ”

CHÁT

Bất ngờ đến không tin được, ông đã đánh vào gương mặt của đứa con gái àm ông hết mực yêu thương, chưa một lần xuống tay cả

Ngỡ ngàng khi nhận ra cảm giác đau hiện lên gò má, Chi kinh hoàng đi vì đây là lần đầu tiên bị như thế. Nhặt ra mình đã lỡ tay, ông cũng đau khi đã đánh đứa con gái này nhưng -

“ Ta làm thế là vì con, một tình yêu ư, nó được gọi là tình yêu cả khi người đó không yêu à, có lẽ ta đã quá nuông chiều con, không nhưng nhị gì cả, ta đã chấp nhận lời từ hôn của giám đốc BLUS, con cũng nên học cách chấp nhận như thế đi.

Đúng thật mọi thứ con muốn ta đều có thể cho, nhưng để con chìm vào một tình yêu mà không có tình yêu, tuyệt đối ta không làm được. Ta sẽ rầy rứt với mẹ con, vì đã mù quáng khi chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Con hãy suy nghĩ lại đi, đừng khiến cho giá trị của mình bị hao mòn vì tính ngang tàn của con.”

Dứt lời ông đứng dậy, bước ra khỏi phòng làm việc của mình, còn Chi thì cuối , gục xuống bàn khóc nức nở lên

“ Đừng mơ, nhất định con sẽ có được , nhất định con sẽ chiếm được .không ai có thể ngăn cả ”

Với tính cách tiểu thư, ngang tàn , ngạo mạn như thế, làm sao Chi bỏ cuộc được. Thật chất cả cô cũng không hiểu đây có thể gọi là tình yêu không. Nhưng, với lòng tự trọng cao ngất ngưỡng như thế, tuyệt đối Chi sẽ không chịu thua. Đã muốn thì phải có cho bằng được.

Quay trở lại với tên này,

Sau khi đưa Chấn Vũ đến trường, nay Tuấn lại tiếng đến căn tiệm đó, và đeo cái tài xế vào người tiếp tục giống hôm qua

Hôm nay ra sớm , phụ luôn cả việc bưng xếp bàn ghế giúp bà chủ

Còn bà thì đang chuẩn bị các nguyên vật liệu, khi Tuấn một mặt đòi sẽ dọn hết bàn ghế giúp bà, thay cùng nhau, nhưng tên này không thích, để một người già cả làm việc nặng nhọc, thế thì còn đáng được gọi là Tuấn sao

Đang đặc từng cái từng cái ghế một xuống mặt đất .Chợt vách màn nhựa được vén lên .

Xoạt

Vị khách nào mà đến sớm thế này Ngẩn đầu lên khi đã đặc trọn chiếc ghế.

Vẫn với nụ cười hiền khác đó, Tuấn vừa định mở miệng mời chào thì

CHết lặng đi khi thấy

??

Tuấn đã gặp ai, ?

Còn Nghi, điều gì mà Phương trở nên cảm thấy lo sợ cho nó ?

Nó sẽ thay đổi sao, chuyện gì sẽ xảy ra với Nghi đây ?

53. Chương 59

CHÁP 60

Tĩnh !

Chỉ vừa ngược lên, miệng còn định chào gọi khách, thế mà Tuấn như chết lặng đi khi giờ đây trước mặt Tuấn chính là Phong

Hồn bay mất xác luôn, cứ như bị điểm huyết rồi vậy

Hôm nay hẳn hẳn đến không còn muộn đến công ty nữa, thay vì lê lê vào đó, Phong lại đi dọc theo con đường trong thành phố

Cứ bước bước mãi, chợt nhìn lên thấy bản hiệu của tiệm.

Giờ đây đúng cái hấn muốn có lẽ chỉ còn là rượu thôi, không lưỡng lự mà bước chân tiếng thẳng vào trong đó

Tay đưa lên vén tấm màn nhựa, khẽ cúi thấp đầu bước vô

Đi như người mất hồn vậy, chậm chậm đặt chân đến bàn, rồi ngồi thụp xuống

.Một thoáng sau

Lại nhĩ khách vô được gần 10 phút rồi mà phục vụ đâu lại không thấy.

Nghĩ thế , nên Phong xoay đầu qua .hướng đôi mắt về bức tượng đang thòi lòi mà đứng đó .

“ Cho tôi vài chai đi ”

5 Phút sau

“ Này, không nghe tôi gọi à ”

5 Phút sau

RẦM Đang điên lên trong người vì chuyện của nó, nay lại gặp trùng thẳng man man , Phong nổi điên, đập mạnh lên bàn.

Thoáng nghe tiếng động lớn, giật mình bà chủ liền chạy ra, tay lắc mạnh người Tuấn nhưng chẳng thấy động đậy gì cả.

Chào thua tên này, bà vội tiếng về phía Phong

“ XIN X xin lỗi thật xin lỗi cậu cần gì tôi sẽ mang ra ngay ”

Lúc sau cơn giận cũng dần lui xuống, hấn đã hạ nhiệt, rồi lại lạnh lùng lên tiếng với câu nói ban đầu .

“ Rồi rồi sẽ có ngay ”

Gật gù gật gù .bà nhanh chân vào trong lấy những thứ mà hấn gọi.

Còn bức tượng kia, cứ thế mà đứng mãi bất ngờ, tượng đá di chuyển

Tiếng về phía hấn, ngồi thẳng trước mặt Phong, dán con mắt trọn lòi ra mà nhìn hấn.

Mãi lo nghĩ vớ vẩn trong đầu, chợt thấy cái bóng đen chen đi ánh sáng trước mặt mình, Phong ngược lên, thì lại gặp trùng thẳng man man lúc này

Cứ thế mà Tuấn nhìn Phong không chớp mắt lấy dù chỉ một lần khó chịu, hấn lại lên tiếng .-

“ Nhìn cái gì, chưa thấy người bao giờ à ?”

Im ru, rồi chợt bàn tay tên này đưa lên tự động dơ mắt mình làm hấn cũng trọn mắt lên vì hành động đó.

“ ĐIÊN HẢ ?”, Vừa nói vừa nâng cốc rượu lên tay mình

Hết động Tuấn lại bất ngờ đâm vào ngực trái của Phong Làm cho hấn đang đưa lên , đột nhiên hứng cả cốc rượu vào người.

Mặt mày thay đổi đi, càng lúc càng nổi gân đầy hơn. Tức trào máu họng với cái tên điên khùng này, tất thì, hấn đứng dậy, tay sốc vào áo Tuấn, ánh mắt giận dữ -

“ MUỐN ĂN ĐẬ ”

“ PHONG ”

Kinh hoàng không tin được, dù đã cho người tìm kiếm thẳng bạn, tuy không thể tìm được xác hấn, nhưng với cái cảnh xe đâm xuyên vực, người lại mất tích đi, rồi rờn rả biết bao năm Tuấn đã tuyện vọng cứ ngỡ Phong không còn tồn tại nữa.

Thế nhưng, nay hấn lại bằng xương bằng thịt mà đứng trước mặt tên này. Không shock mới lạ.

Tay cũng run đi khi thấy Phong, hóa đá đi cả người mình.

Định đưa tay lên dằm vào mặt Tuấn, chợt khựng lại vì câu nói

[“ PHONG]

Hắn cũng bất ngờ không kém

Buôn tay ra khỏi người Tuấn, Phong chau mày lại tỏ vẻ nghi ngờ .-

“ Biết tôi sao ? ”

TRỜI , hắn đang nói gì vậy, là Tuấn đây mà, thằng bạn của hắn đây không nhận ra sao

Tôi lướt Tuấn Sóc tay vào áo Phong

“ MÀY ĐÃ Ở ĐÂU .VỤ TAI NẠN ĐÓ MÀY SAO VẬY

CẢ TAO MÀ CŨNG KHÔNG NHỚ ”

Câu nói tên này, khiến hắn càng khó hiểu hơn, thật sự hắn không nhớ gì cả nên không mở miệng nói được câu nào.

Tuấn thẳng tay lấn thẳng miệng, nạc vào người Phong. Vẻ mặt cũng tức giận lên. Vì thằng bạn tồi này, rút cuộc suốt bấy lâu nay, hắn đã làm gì, ở đâu. Tại sao cả liên lạc cũng không mang về cho Tuấn.

Giật mạnh áo hắn, Tuấn khéo ra ngoài, lôi đi cho đến hèm sau với tốc độ thật kinh khủng

Bà chủ cũng hoảng hốt lên với thái độ đó của Tuấn, nhưng chưa kịp nói gì lên thì hình bóng hai chàng trai này đã biến mất đi trong tích tắc.

Phong ngỡ ngàng khi bị Tuấn lôi đi nhanh đến không tả được. Bất giác , quay về với hiện tại. cánh tay hắn đưa lên hức mạnh bàn tay Tuấn ra khỏi người mình. Lòng nóng như lửa đốt, khi không lại có người khiếm chuyện

Không ngờ, vừa hút tay tên này ra thôi, bất chợt Tuấn xoay người lại dộng thẳng vào bụng Phong rất rất mạnh, khiến hắn đau đến người khom gục lưng xuống.

Mắt cũng trợn ra vì cảm giác đau đột nhiên ập vào hắn. “ MÀY CÒN GIẢ ĐIÊN À, MÀY CÓ BIẾT TAO LO LẮM KHÔNG, MÀY CÓ BIẾT VÌ MÀY MÀ CÁ NGHI, NGƯỜI MÀY YÊU NHẤT CŨNG SỐNG KHÔNG NỔI .”

Tuấn hét lớn vào mặt Phong khi vừa dứt cú đánh đó. Vì tên này nghĩ, hắn giả điên. Tở ra không quen biết mọi người. Lập tức máu điên trong người nổi dậy

Dù rất đau, nhưng khi nghe đến từ đó chẳng phải đó là cái tên của người con gái đã nhấn tâm đối gạt hắn sao.

Thình lình, Phong đứng thẳng dậy, bay ập vào người Tuấn giọng cũng không mấy bình tĩnh mà rất shock lên .-

“ CÁI GÌ NGHI LÀ SAO ”

BỐP

Càng nghĩ càng tức, thế là lại dộng thêm cho hắn một quả, tội nghiệp mới gặp đã đập con người ta thành vụn rách.

Hắn cũng nổi điên lên , khi không lại bị đòn oan uổng, lập tức cũng chồm người dậy trả lại cho Tuấn những cú dộng cú dằm đó.

Máu đã rơi ra từ khoe miệng Phong, đánh mãi cũng thỏa mãn, ngưng Tuấn nào hơn, người cũng te tua không khắc gì hắn, tiếng lại gần Phong chợt khoe mắt đỏ ngầu đi tay run mà vịn thật mạnh vào vai hắn -

“ Mày mày tao nhớ mày .thằng quỷ ”

Hết đánh, tự dừng giờ lại ôm chặt Phong, cái vòng tay cũng một người bạn cái cảm giác rất quen

[“ Mày hay nhỉ, thì ra nãy giờ đang sử dụng bọn này àh cả tao cũng không gọi chơi được ghê ”-

một thằng con trai tay dứt vào trong túi quần, ung dung bước về phía cái bóng đang lau đi vết do đỏ trên khóe miệng, và cả một khung cảnh thật dã man,

Năm thằng xấu số nào không biết, bị thằng con trai đó đập đến nổi liệt cả đi thắp thóang còn thấy cả vũng máu nữa. gây gổ lẫn sà ra trên nền đất .

Hực hơi cười một cái .-

“ Chẳng phải mày đang vui vẻ à, tao không muốn làm phiền ”

Nụ cười khinh khỉnh hiện lên vẻ mặt vừa mới thả ga trong đôi tay mình vào mặt mấy tên đang nằm liệt bên dưới

Bất chợt tên con trai đang đi với tay dứt trong túi quần nhanh như chớp thoát ra khỏi cái túi đó, đâm một cú vào ngực người con trai kia.

“ Xem ra làm bạn mày chỉ được nhieu đó hả ”

Giọng có phần nổi giận lên

Nhìn vẻ mặt hầm hầm của thằng bạn, bất ngờ chẳng thể hiểu sau, người con trai đó cười lớn lên rồi đáp trả một cú y như tên đó. Động hăng vào ngực nhau .-

“ Thằng quý, tao đang tạo cơ hội ày đấy chứ .”

Khóac lên vai, thật sự dù rất giỏi võ, nhưng với cá đám trâu bò này, phút chốc, chân người con trai đó cũng thóang mà tê tê

Vác xác thằng bạn, miệng từ cong xuống nay lại cong lên

“ Xả stress đã chứ ”

“ Không tệ ”

“ Lần sau mà mày còn để tao ra rìa, tao búp ằm xương đấy ”

“ Vậy sao, không sợ cô em bé bỏng giận hờn à ”

“ Tao khoái mày hơn ”

“ Sax x .bỏ cái cách nói chuyện đó đi ”

“ Ha .ha .ha .” Cứ thế mà hai chiếc bóng đó lại nâng vác nhau trong màn đêm buồn rủ]

Đột nhiên, không hiểu sao, cảm giác khi nãy Tuấn đọng vào người hắn, nay lại kích thích điều gì đó trong thần kinh của Phong.

Nhưng mọi thứ lại thật mờ ảo đầu lại đau buốt đi đau quá. Thật sự lần này rất đau không thể chịu được.

Bất thành linh, Tuấn kinh ngạc lên khi thấy Phong khụy xuống, hai tay ôm đầu lại, dần dần càng lúc người càng hạ thấp hơn gương mặt nhăn tích từ xanh sang đỏ .từ đỏ sang tím.

Lập tức tên này lao vào hắn, kéo một tay Phong lên phía trên vai mình, giọng lo lắng đi .-

“ SAO VẬY PHONG .MÀY ĐAU Ở ĐÂU HẢ NÀY ”

LẮC LẮC NHE VAI HẮN , NHƯNG Phong chẳng đáp lại lời nào, tay kia cứ vịn chặt đầu mình, thóang hần phát ra tiếng trông thật đáng thương, cơn đau vây lấy người Phong, cảm giác cứ như não sắp vỡ ra vậy

Không chùng chừ thêm nữa, , Tuấn xốc người hắn lên, dìu đi ra khỏi con hẻm, sau đó đón xe đưa Phong về nhà mình.

Đồng nghĩa với việc trốn việc luôn.

Amen ! cầu cho Tuấn không bị đuổi việc.

Sau khi bị cha đánh một bạt tay, giờ đây trong lòng Chi vẫn còn tức tối, Nên bây giờ cô đang ngồi uống rượu một mình tại bàn bả sang trọng này đây.

Thật không thể tin được, suốt bốn năm qua, không lẽ suốt bốn năm qua, Tuấn không có lấy một cảm giác nào sao, chẳng lẽ một vị trí nhỏ trong tim cũng không có ah.

Cái Chi bực, không phải vì tên này không yêu cô, mà vì từ trước đến giờ chưa một người đàn ông nào từ chối cô cả.

Vốn sinh ra trong một gia đình mà bao người mong cũng không có, nên từ đó tích cách của Chi cũng dần thay đổi đi. Khi bé ai chẳng vậy. Luôn luôn hồn nhiên, ngoan ngoãn, thậm chí còn rất dễ thương và hiền lành nữa.

Chỉ vì cuộc sống quá ư là đầy đủ, dần dần cũng khiến cho tích cách con người bị biến đổi lúc nào không hay biết.

Chi tức đến muốn phá nát nơi này, giờ đây chỉ muốn xé xác Tuấn làm trăm mảnh thôi, phút chốc cô cảm thấy mình cứ như là đồ chơi bị tên này đem ra vọc suốt mấy năm trời vậy.

Thật sự muốn xuống tay với Tuấn chuyện đó không khó vì với Chi, nhưng thật tình Chi chưa bao giờ chạm tay vào những trò dơ bẩn, vì lúc nào cô cũng dùng quyền lực và cái bản năng kiêu ngạo để khiến người khác khiếp sợ thôi.

Chính vì thế giờ đây Chi mới nổi điên lên, vì cái kiểu yêu không được thì hại cho tên kia tới bởi hoa lá hoàn toàn không nằm trong đầu Chi. trò đó được cô xếp vào vị trí dơ bẩn. Mà cao sang như Chi lại làm việc đó à. Never.

Cứ thế mà ngồi chìm sâu vào đống rượu, phải làm gì mới hả giận đây, nhưng đầu thì chưa nghĩ ra gì cả.

” Anh Tuấn đồ chết tiệt, dám dám .đối xử với tôi đồ không biết nhìn xa đồ đui đồ mù đồ đầu gà hết tiệt ”

Ấy thế mà cơn say khiến cho Chi không biết cô đang cái gì nữa.

Bản thân Chi thật sự không hề biết yêu là gì, chỉ biết mỗi từ thích và từ lấy thôi.

Thành ra, cô tiểu thư giờ đây không được món đồ như ý mình nên mặt mày quạ quọ, người nóng hừng hực lên. Nhất định phải làm cái gì đó ngồi trơ ra để người khác xem mình như kẻ ngốc à, Nực Cười mà .!

Đúng rồi, chắc hẳn lại có con nào cửa cấm đây, chợt đôi mắt Chi sắc bén lên, quyết tìm cho ra đứa nào đã khiến Tuấn đột nhiên từ chối lời đính hôn đó.

Gương mặt đỏ ngầu lên vì đã say mềm với rượu.

Thoáng thấy Chi không còn ý trí nữa, chợt từ đâu có hai người con trai ăn mặt khá bánh bao, nhìn cũng đủ biết thuộc hạng công tử

Tiếng gần người Chi, tay đặt lên bờ vai mềm mại đó -

” Bọn anh ngồi chung có được không , .”

Hút mạnh bàn tay góm ghiết đó ra người đầu lên,,đôi mắt tuy đã nặng đi nhưng vẫn cố mở dậy để nhìn hai tên đó -

” Biến khút mắt, lũ hạ dân .”

Trời chỉ đơn giản thế thôi à .măng sao nghe nhẹ thế nhưng ý nghĩa lại không hề như vậy

Chớp thấy người đẹp nên hai tên này cũng nhin lẩn thêm thử xem sao -

” Say rồi, anh đưa em về nhé ”

Vừa nói xong, tay lại chạm vào người Chi, hơn nữa lần này còn ôm vào eo cô nữa. Mạch máu giãn ra, Chi cầm chai rượu đổ đầy vào người tên kia, rồi gỡ mạnh cánh tay đó. Loang choạng đứng dậy, đi không nổi nhưng vẫn cố mà gồng người nhô lên, không quên rút trong chiếc túi ra , một xấp tiền dày cộm, quăng tít lên mặt bàn trước hai cặp mắt sững sờ đó -

” Đủ chứ, cầm rồi biến đi, không đáng sách dèp nữa hừ ”

Gương mặt đỏ chót lên vì mem rượu, dứt câu, Chi quay lưng bỏ đi khi đã để lại hai cái lỗ lữa đàng sau lưng mình

” Con này gang nhĩ .”

” Chưa muộn mà ”

Bất chợt hai tên đó nhìn nhau cười nụ cười thật ghê gợn

Chi bước đi từng bước loạng choạng Hải .i .đúng thật người ta có câu, khi say toàn đi ngổ cục chính vì thế mà chẳng thể nào hiểu được, tại sao giờ đây cô lại vòng dô khu hẻm nhỏ lại quá vắng vẻ đi mới chết chứ.

Do tức quá, nên đi cũng quên mang theo người hầu. Lo đi khắp khiên, người mê mèm những đi chợt bất ngờ từ dạng sau, một cánh tay giật ngược cổ tay Chi lại, đẩy sát vô vách tường -

” Này, chúng ta vẫn chưa nói xong, sao cô em đi nhanh vậy ”

” Buôn bàn tay dơ bẩn ra đồ bẩn tiện ”

” Chà, đẹp thế mà cũng cay thiệt .”

” Thế thì đúng gu của mày rồi .”

Tên theo sau cũng nhấp nhô tiếng lời lên

” Buôn ra, khôn khiếp .” Không có lấy chút sức để kháng cự lại .say rồi còn đâu

Ấy thế, chẳng thềm để ý lời Chi nữa, tên đang giữ chặt người cô bắt đầu chạm bàn tay đó. lướt nhẹ nhẹ vào làn da mịn màng trên đùi Chi.

Nhấn mặt miệng không ngừng mằn, có gồng người đẩy tên đòi bại này ra. Nhưng không cách nào. Chi một chút những hai

Cả tên kia cũng sờ sẩy khắp người cô

Nước mắt dần dần ứa ra

Tay dưng vào ngực .chỉ cách 2 cm .đột nhiên từ phía sau , trong chớp nhoáng b bắt ngờ một tên trong hai thằng đó bị khước ngược ra sau, một lực rất mạnh.

Giật thót người lên khi thấy thằng bạn bị đẩy ngược ra sau., chốc chốc tên này cũng quay đầu lại xem ai, vừa mới ngược ra thì đã lãnh trọn cú đâm vào mặt rồi, choáng váng ngã cự lên nền đất, máu miệng cũng dần tét ra.

Thế thôi cũng đủ biết người con trai đó mạnh đến cỡ nào

Chấp mắt thôi đã hạ hai tên đó một cách nhanh đến không tin được, tất thì khi bàn tay dơ bẩn đó vừa buôn ra khỏi người Chi, lập tức cô ngắt đi một vì rượu hai là do hoảng hốt.

Xử xong hai tên kia, quay đầu lại thì thấy cô gái này đã ngắt, thở dài một cái .người con trai đó nhẹ nhàng tiếng gần cô, rồi nhất bồng người Chi lên, bế đi đâu đó thì tác giả bó tay, không tài nào biết được.

Quay trở lại ngôi nhà có cánh cổng màu trắng

Như mọi ngày, Nó đưa Nhất Long đến trường, chỉ đặt biệt , .hôm nay bên cạnh có Phương nữa. Nhất Long cứ i như Chấn Vũ, gần dễ gần, nên chỉ trông chốc lát Nhất Long đã vui đùa, cười tươi hết cỡ với Phương, nhỏ cũng vậy, không biết đã bao nhiêu lần nựng vô đôi máu tròn tròn của thiên thần nữa.

Nghi thì chỉ cứ cười nhẹ thôi, gương mặt không xanh sao, nhưng chẳng hiểu ai nhìn vào cũng đều nhận ra được ở nó một cảm giác gì đó, rất khó diễn tả, cứ như một con ghêu vô tình bị đâm trúng và khép chặt lớp vỏ cứng của mình lại.

Phương thấy rõ điều đó nhưng lại không dám mở miệng hỏi, chỉ âm thầm đi theo từng cử động từng chi tiết nhỏ trên gương mặt nó thôi.

” Nhất Long hôm nay , con nhớ ngoan nhé, chiều mẹ sẽ đón con .”

Cuối người hôn nhẹ vào trán con, nó lại nở nụ cười như thế, nhưng chợt đôi mắt cũng vương bớt đi vẻ lạnh lùng khi nhìn con

Khi bóng thiên thần đã dần khuất đi, cả nó và Phương cùng nhau quay lưng đi đi thật sự không biết nó muốn đi đâu nữa. Phương không hề lên tiếng, chỉ thầm lặng bước sau nó thôi

Chợt -

” Nơi này ồn ào quá tao không thích .”

VẮNG NÓ CHỈ BUÔN RA CÂU NÓI NHẹ NHÀNG ĐÓ THÔI, NHƯNG SAO LẠI LÀM PHƯƠNG CẢM THẤY ĐAU LÒNG NHƯ THẾ

.TIẾNG NHẹ LÊN GẦN PHÍA NGHI, ĐANG XEN NHỮNG NGÓN TAY MÌNH VÀO, NHÌN SÂU VÀO ÁNH MẮT MỜ HỒ LẠNH LẼO KIA

” Được mình đi đến nơi yên tĩnh, mình đi đi đến nơi không còn tiếng ồn nữa .”

Nắm chặt bàn tay Nghi, bước đi, cổ tiếng lên phía trước để kịp che đi giọt nước mắt lăn dài trên má mình khi nhìn thấy Nghi lúc này

Thật sự con tim Phương rất sợ, sợ đến bàn tay run khây khẩy lên

Cứ thế mà nó được bàn tay Phương nắm thật chặt, cả hai cùng nhau đến một nơi .một nơi mà Nghi không còn nghe được tiếng ồn nữa, một nơi có thể khiến đôi mi nặng nhọc ấy khép đi, để khiến con con tim không còn mệt nhọc nữa .

Một làn gió thổi đi những cảm xúc của cô gái này, một làn gió vô tình cướp đi giọt nước mắt trên gương mặt người con gái. kia

ẦY.dần dần .cái vẻ cô đơn đó đã hiện ra trước mắt Nghi à cả Phương nữa

Đó là nơi

Rút cuộc hai đứa nó đang đi đâu đây liệu Phương có thể khiến một Lưu Nhã Nghi thật sự trở về không hay Phong , sau cú ngất này, í ước nào sẽ quay lại

Cả Chi nữa, người con trai ấy là ai .?

54. Chương 60

CHÁP 61

Cái Nhất Chân Cuối Cùng

ÀO ÀO ÀO

Lê nặng từng bước từng bước chân, ánh mắt cứ thế mà nhìn xa ra hướng biển, mùi vị cái cảm giác lạnh gợn người

Nhưng nó lại khiến Nghi cảm thấy dễ chịu.

Chẳng hiểu sao, Phương lại chọn biển là nơi yên tĩnh. Phải nơi đây vắng lặng thật, tuy không phải là nơi nó và Phong cùng nhau tới, nhưng ít ra cái vị ấy thì không lẫn đâu được

Bàn chân cứ chạm nhẹ lên mặt cát trắng tinh, làn gió thi nhau thổi thổi, làm bay lớp tóc mỏng lên ánh nắng cũng đang góp phần khiến cho sự yên tĩnh nơi đây càng trở nên hiu hắt hơn nữa

Buôn bàn tay nó ra, nhỏ đứng đấy nhìn theo cái bóng con bạn mình. Cứ thế mà Nghi vẫn tiếp tục bước đi đôi mắt nhắm lại .hít thật sâu làn khí ấy của gió biển.

Chẳng thể làm gì nữa, chỉ có thể nhìn nó thôi .

Tiếng gần đến mặt bờ gần những rìa bọt của sóng biển, Nghi ngồi nhẹ xuống, đôi chân dỗi rồi lại co lên, Tay đưa lên vén đi mái tóc bay lất phất của mình.

Sau đó lại ôm lấy đôi chân, áp đầu lên gối dịu dàng lắng nghe sóng biển

Lại nụ cười đó hiện lên, một nụ cười tưởng như rất ấm, nhưng không hiểu sao, cảm giác người đối diện lại không phải vậy.

[“ Em chờ anh em sẽ chờ anh .dù anh không nhớ ra .em vẫn sẽ đợi ”

“ Em yêu anh Phong à .”

“ CÔ CÒN CÓ NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC PHẢI KHÔNG ”

“ CÔ thiệt là quá đáng Tôi thiệt không tin cô nữa

Cô lại sao cô lại ”

““ Đừng bao giờ ĐỪNG BAO GIỜ XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT TÔI.

TÔI KHÔNG BAO GIỜ ĐỂ CÔ GẠT LẦN THỨ HAI Không bao giờ .”]

Những lời nói ấy lại hiện lên đầu Nghi, tuy tìm đâu những lại không thể khóc được, một mối sao lại một thế này giờ đây cả nói Nghi cũng không còn muốn mở miệng nữa. Chỉ muốn lặng lẽ nhìn theo lối đi của con đường trong cuộc đời mình thôi

Tim lại nhói lên, đau đến thối lại Ngay cả “ yêu anh” em cũng không thể mở miệng, em rất muốn nhưng lại chẳng thể thốt ra

Biển vẫn cứ trôi, song vẫn cứ vỗ gió vẫn cứ thổi đi thay nhau tạc vào người con gái này,

Càng lúc càng cuối sát vào đầu gối mình hơn, càng lúc vòng tay người con gái đó càng ôm chặt chính bản thân mình .càng lúc mái tóc, hơi thở .làn da thấm lạnh đi bởi ngọn gió biển

Trông thật cô đơn, trông thật đáng thương yêu là thế sao !

Nước mắt lại rơi , gương mặt Phương tái đỏ đi, khi nhìn nó như thế sao lại vậy.

Ý nghĩ không ngừng hiện lên trong trí nhỏ, từng bước từng bước, Phương ngày càng gần nó hơn, khẽ khụy lên mặt cát mịn, đôi tay run, nhưng vẫn cố dang ra, ôm lấy con bạn.

Tiếng khóc nức nở dần lên, biết nhỏ khóc, biết nhỏ đau, nhưng Nghi chẳng lấy một cảm giác nào cả. đầu vẫn không chịu ngước lên, chỉ ôm chặt lấy đôi chân mình.

Xa xa bóng hai người con gái đó, áp sát vào nhau, dù là hai dù cơ thể là thứ có thể tỏa nhiệt nhưng lại không phải vậy.

Hơi lạnh cứ quần lấy hai con người đó. Nước mắt chợt cũng lạnh tê đi, làn da chốc cũng khô vì gió biển

Mọi thứ trở nên tĩnh lặng đến khiến con người cứ ngỡ nơi này không tồn tại sự sống vậy. Một cõi âm vô hình. Vây bọc bởi những tầng băng rộng lớn cướp mất đi sự ấm sự thở .cả cảm xúc nữa.

Tại nhà riêng, ngôi biệt thự khá sang trọng của Tuấn

CÁCH

“ Tạm thời có lẽ cậu ta sẽ không thể tỉnh ngay, do tác động của kí ức nên vô tình khiến cho cơn đau xuất hiện tốt nhất hãy để cậu ta nghỉ ngơi dài hạn ”

Chợt người như chết lặng đi khi nghe hai từ “ Kí ức”

Tuấn nắm chặt tay ông bác sĩ lại, khi ông vừa định bước đi

“ ÔNG NÓI SAO, KÍ ỨC NGHĨ LÀ GÌ ”

Thoáng nhìn Tuấn với vẻ ngạc nhiên, ông bác sĩ cứ nghĩ, tên này biết chứ ngưng một lúc, ông khéo gọng kính lên -

“ Cậu không biết gì sao, trong đầu cậu ta đã tụ một lớp máu bầm, chần ðề lên những dây thần kinh khiến ột phần kí ức bị mất đi, đó chỉ là nhẹ. Đôi khi mất cả những kí ức quan trọng, hay những việc không muốn nhớ .

Theo vết thương trên đầu cậu ấy, tôi nghĩ có lẽ cậu ta đã từng trải qua một tai nạn, đầu đập vào một vật gì đó, và sức va chạm rất nặng ”

Nín thở theo từng lời nói của ông bác sĩ này, Tuấn bang hoàn khi biết được Phong đã mất đi kí ức

[“ Biết tôi sao ?”]

Rồi câu nói lúc nãy của hắn lại hiện lên trí tên này giờ đây Tuấn mới ngỡ ngàng nhận ra vì sao Phong lại tỏ ra không quen biết mình.

Cứ nghĩ hắn giả điên, nhưng không ngờ không ngờ mọi việc lại như thế này

Tất tốc quay lại hiện tại, Tuấn hỏi ông bác sĩ với giọng thật hấp tấp -

“ VẬY KHI NÀO LỚP MÁU BẦM ĐÓ MỐI TAN, KHI NÀO MỚI CÓ THỂ NHỚ LẠI ĐƯỢC KHI NÀO .”

LẮC ĐẦU VỚI Tuấn ông thở dài một hơi .-

“Việc này, thật sự tôi cũng không biết được, điều này chỉ dựa vào í chí của cậu ta, hoặc một sự may mắn nào đó. Hay một kích thích nào có thể khiến cậu ta nhớ lại ” Phân vân một hồi, bàn tay tên này cũng dần buồn lẳng tay áo của ông bác sĩ ra. Đung như trời trồng vậy, toàn thân như liệt cả đi.

Thoáng sau Tuấn quay trở vào căn phòng nơi mà người con trai đó đang nhắm nghiêng đôi mắt lại, nơi mà thằng bạn thân , thằng bạn tôi .thằng bạn vô tâm của Tuấn.

Lòng tên nay chợt nhói đau lên, khi cứ nhìn mãi nhìn mãi Phong, nằm như thế không nóng sao nằm như thế không thấy ngộp sao nằm như thế không thấy chán thấy nản à

Sao không mau mở mắt dậy, để rồi tìm lại những điều đã mất đi.

Ngồi nhẹ lên chiếc ghế bên cạnh khung giường đó, hai tay khụy lên chân, áp đầu vào .

Tuấn thật sự không biết nên làm thế nào nữa làm sao để Phong tỉnh dậy .và mở lời .

Thật sự , chẳng biết phải như thế nào mới có thể khiến điều đó thành sự thật.

Trong đầu tên này đang phân vân có nên gọi cho Phương để nói về tình trạng của Phong không, nhưng chợt nhớ đến Nghi đang bên cạnh, nếu biết được điều này có lẽ nó sẽ sốc đi và không biết chuyện tệ hại nào sẽ đến nữa

Rối tung cả đầu lên, một lúc sau cuối cùng. Tuấn quyết định chờ Phong tỉnh rồi hắn hay

Bpp

Đặc nhẹ người Chi lên chiếc giường, trong căn phòng không rộng lại còn quá đơn sơ nữa, nhà trọ thì làm gì có đầy đủ tiện nghi.

Nhìn thoáng lên gương mặt thiếp đi của cô, không hiểu sao nụ cười mỉm lại hiện lên gương mặt ay.

Quay lại lúc này,

Mãi lo rửa mấy cốc kem , chợt một nhân viên cùng làm chugn với anh lên tiếng .

“ Quân này, giúp mình đổ hết dong này nhé”

Miệng nói, tay cầm cả một thao kem, đang cho vào cái bịch .

Ngạc nhiên, Quân hỏi lại .-

“ HẢ ? sao lại đổ đi, nhieu thế này cơ à ”

Trợn mắt nhìn vào cái bao khủng lồ đang trên tay đồng nghiệp Chợt khờ đi, người con trai đó lại trả lời -

“ Ủ, uổng thì biết là uổng, nhưng còn tệ hơn là mang ra phục vụ cho khách, ăn vào thì chẳng biết được rằng nó đã bị hư ”

“ Sao vậy, có vấn đề gì à ?”

Vẫn không hết ngạc nhiên dù tay là cầm lấy cái bịch đó .

“ Lốp sữa lên men lúc nào không hay, hôm qua lại về trễ, sợ không làm kịp sẽ không có kem nên mình đã vội vàng mà quên kiểm tra sữa. Thật ra không ảnh hưởng mùi vị, nhưng có thể sẽ gây ra chứng đau bụng đấy, thôi tốt nhất là bỏ đi, vậy an toàn hơn .”

Ồ ra là vậy ! hiểu ra được vấn đề, Quân không thắc mắc nữa, nên quay người ra phía cửa sau, đem đóng kem đó đi vứt

CÁCH

Mở cửa bước ra, bọc theo con hẻm phía sau tiệm mà tiếng về cái thùng rác bụi trong góc hẻm .

BỊCH

Thả vào trong, tay phải phải, tuy là biết nó không dùng được, nhưng dục thế này thì uổng quá

Cứ thế mà Quân luyện tiết, nhìn mãi đóng kem đã dục Lát sau cũng thôi tỉnh mộng, xoay lưng đi về hướng cửa tiệm

Một bước

Hai bước

“ BUÔN RA ĐỒ KHỐN ”

“ Ngoan nào ”

Bất chợt nghe thấy tiếng la lên của một cô gái, vốn có máu anh hùng lại cộng thêm thích lo việc bao đồng nữa, nên không lấy chút lưỡng lự nào mà phóng nhanh về nơi phát ra tiếng la ấy

Thoáng sau, khi đã dẹp sạch hai tên đồ bại này, quay ra sau thì cô gái ấy đã ngất .

Bước gần lại phía Chi, Quân khụy một gối xuống đất, tay kia chống lên đầu gối bên kia

Một tay chậm chậm chạm vào má Chi vỗ nhẹ .

“ Này, cô không sao chứ tỉnh lại nào ”

Gọi mãi mà Chi cũng không thềm mở mắt dậy, (Quái . ngất rồi thì làm sao tỉnh được).

Đột nhiên , Quân cũng đổ mặt đi, khi phát hiện hai chiếc nút trên người Chi bị tháo bun ra, làm hé cả một vòm ngực đầy đặn. Ngay cả chiếc áo ngực cũng bị lộ ra một cách rõ ràng.

Mặt mày đỏ tía đi, xoay qua hướng khác

“ Chật, ngất thế này thì ”

Biết ngay, đã thế thì làm sao mà biết nhà cô gái này để rồi còn đưa về chứ.

Bí thế một hồi sau, Quân đành phải vác Chi về nhà trọ mình vậy. chứ để thấy này đồ thẳng nào chịu được.

Nhưng trước hết nhìn gương mặt xinh đẹp ấy, rồi không hiểu sao con mắt cứ rớt xuống dưới hờn (Cha này bó tay !)

Lại đổ mặt lên, quái chịu hết nổi cái cảm giác này, Quân lập tắt lốt áo mình ra chum vô người con gái đó.

Lúc sau, nhẹ nhàng lòn tay vào thân thể mềm mại đó, bế người Chi lên, để cô nằm trọn trong vòng tay mình.

Nhưng đi cái kiểu này ngoài đường chắc ngày mai Quân được lên báo mất, nghĩ thế, rồi anh lại thả nhẹ người Chi ra, móc chiếc chiến thoi gọi về tiệm, xin nghỉ ngày hôm nay.

Xong xuôi mọi việc. Chạm tay vào hai cánh tay mỏng manh đó, xốc nhẹ người Chi lên lưng mình, đi kiểu này thì đỡ gây chú ý hơn.

Thế là Quân cuộc bộ về, nhưng đặc biệt thay, hôm nay anh mang một cô gái

Chi mê man, chứ nằm thẳng lên tấm lưng rộng đó, vì toàn thân đều mềm nhũn ra bởi rượu, nên cơ thể Chi cứ thế mà áp sát vào

Lam cho Quân vừa công, chốc chốc lại đỏ mặt lên vì bất giác nhận ra được cái thứ mềm mại đó cứ áp sát vào lưng mình.

Trấn an bản thân, đầu lắc mạnh để tu tỉnh .rồi lại hất người Chi lên, bước tiếp

Nên giờ đây, cô nàng cao quý, kêu ngạo này đang nằm , ngủ ngon lành trên chiếc giường quá đơn sơ của Quân.

Đồng phục cũng đã thay ra, mọi thứ trong phòng cũng đều sắp xếp, túi cũng đã đặc gọn trong góc phòng, giờ đây chẳng còn gì để làm cả, thành thử, lúc này Quân đang ngồi cạnh chiếc giường của mình mà không giờ nó lại trở thành của Chi.

Gọi giường cũng không phải, vì có kệ ngăn gì đâu, đơn giản chỉ là một lớp nệm thôi.

Đúng là hết việc rồi, nên anh chỉ còn biết ngồi mà nhìn nguoi con gái này thôi.

Là đàn ông, lại thuộc dạng quá thẳng , Quân không ngừng ngại mà thốt ra .-

“ Đẹp thật ”

Gương mặt khi ngủ của Chi , thật sự nhìn hiền hơn là lúc tỉnh, thấp thoáng vẻ ngây thơ ấy cũng hiện lên. Quân nào ngờ được một khi cô tiểu thư này dậy chắc ! thôi hổng dám nghĩ

Tại biển vô âm

Suốt thời gian đó, cả hai vẫn ngồi đó người này thì tựa vào chân người kia lại ôm chầm vào người con lai

Lát sau, cuối cùng Nghi cũng chịu ngóc đầu lên Nhận ra chuyển động từ người Nghi, Phương cũng dần mở mắt, chòm người dậy.

“ Mày cảm thấy sao, đỡ hơn rồi chứ ”

Quay đầu qua , nhìn nhỏ, Nghi mỉm cười đi .tay nắm vào bàn tay ấy của Phương,, nhẹ nhàng nói .-

“ Cảm ơn mày đã bên cạnh tao, cảm ơn tất cả những việc này ”

Thoáng nghe thì mát dạ, nhưng nghe kĩ hơn thì chặn lòng Từ lúc nào mà nó trở nên ăn nói khách sáo như thế,.

Tút thì, Phương nổi quạo, báp một cái vào lưng Nghi. Gương mặt đỏ lên vì hờn -

“ NÀY, CẢM ƠN NHƯ THẾ , TAO KHÔNG CẦN ĐAU ”

ThẤy vẻ mặt tức tức rồi đỏ đỏ của Phương, chợt nó buồn cười phát ra tiếng khúc khích nho nhỏ -

“ Ủ, thì thôi, không thích thì tao không nói nữa .”

Lòng nhe. hần đi khi cảm nhận được, tâm trạng nó đã khá hơn, bỗng nhỏ đưa hai tay áp vào gương mặt lạnh lạnh đi vì gió đôi mắt trở nên nghiêm túc những cũng thấm đầy vẻ buồn .-

“ Mày có biết, từ hôm qua, mày đã làm tao sợ lắm mày biết không đừng như vậy nữa Nghi, tao xin mày đừng nhìn mọi thứ bằng ánh mắt này .đừng tỏ ra vô hồn như thế. Tao sợ lắm sợ lắm đây ”

Chạm nhẹ lên bàn tay đang áp vào má mình, nó lại chỉ biết cười đi, tuy thật sự nó đã cảm thấy khá hơn, nhưng nụ cười vô cảm xúc ấy vẫn chưa thổi bay được.

Để nhỏ khỏi phải lo lắng ình, nó cũng không muốn làm Phương buồn , nên dịu dàng cất tiếng -

“ Ừm, tao biết rồi tao sẽ không khiến mày lo nữa .”

Lao vào người Nghi, nhỏ ôm chặt lại

Một lúc sau

Rời khỏi vùng trời lạnh lẽo ấy, cả nó và Phương cùng nhau quay trở lại thành phố nơi mà Nghi cho rằng thật ồn .thật khó thở .

Bước đi dọc theo những con đường quen thuộc mà hai đứa đã từng đi với nhau suốt khoảng thời gian còn là những cô bé đến trường

Chốc chốc, Phương lại nhắc đến những điều quá khứ mà nó và nhỏ cùng trải qua .rồi lúc sau chủ đề lại đổi thành Tuyết nhỏ hỏi thăm biết mình vô ý vô tâm bỏ đi, chắc chị giận lắm

Vỗ vai con bạn mình, nó trấn an Phương.

Dần dần chủ đề lại chuyển qua Long

Một lần nữa, Phương lại nói cảm xúc của mình ra, Nghi vẫn cứ thế mà lắng nghe từng lời từng lời của nhỏ.

Dưới bóng nắng của trời mây .đôi tay hai người con gái ấy vẫn hòa vào nhau làm một

Chiều cũng chập chùng lao về đây .che lên cái nắng roi rọi của thành phố này.

.Tại ngôi nhà trọ quá đơn sơ đó

“ Ừm .ừm m”

Nhe nhé đôi mắt mình lên, đầu Chi đau buốt đi vì hơi men của rượu Chợt cảm thấy sao êm êm vậy tay chậm chậm lên mặt giường rồi thoáng cũng nhận ra vì sao lại như vậy.

Đôi mắt khép lại

5 Phút sau

Bất giác Chi trợn con mắt mình lên, hoảng hốt ngồi dậy rồi tá hỏa khi ập vào mặt mình là căn phòng cũ nát khinh khủng này.

Bàng hoàng với “cảnh vật xung quanh”, bất ngờ, cô lại giật thót người lên vì giọng nói

“ Cô tỉnh rồi à ”

Quân bước từ phía phòng tắm ra, đầu vẫn còn ươn nhem nhẹp đi , không phải giống TUẤN đâu, Quân mặc đồ dạng hoàn, bước gần lại phía Chi.

Vừa mới nhất bước chân lên -

“ ĐỨNG IM ĐỘNG ĐÂY LÀ TÔI XỬ BẮN ĐÂY .”

Ặc ! cái gì thế này, ở đâu ra kiểu con gái như vậy, đã ra tay cứu giúp vậy mà Nhưng về mặt Chi khiến anh mắc cười lên.

Nên bất giác anh ôm bụng cười ha hả đi làm cô cũng giật mình

Đột nhiên, Chi ngược xuông người mình, tim đứng lại, mặt mại xanh lè xanh lét -

???

“ ÁH ÁH A ÁH ”

Tiếng la thức thanh đó khiến căn phòng Quân như muốn méo luôn vậy Lập tức anh ngắc đi cái giọng la kinh hoàng đó -

“ NÍN NGAY ”

Bị nạc bắt ngờ, miệng Chi cứng đờ nhưng vẫn dán con mắt đầy lửa điện nhìn anh, rồi lát sau giọng lắp bắp vừa sợ cũng vừa điên lên mà nói -

“ Đồ đồ sao NGƯỜI DẮM ”

Nhìn lướt qua, thoáng nhận ra được vấn đề, tất thì Quân cắt lời Chi -

“ Này, cô có điên không, nhìn cho kỹ rồi hãy hét .”

Ngổ mặt ra khi nghe anh nói vậy, tay Chi nhanh như gió kéo cái áo ra một khoảng đủ một mình mình thấy thôi Rồi lại kinh ngạc lên vì đúng thật bộ quần áo của cô vẫn nguyên vẹn. Thế mà lúc nãy mơ hồ thấp thoáng thấy chiếc áo thun này, cứ tưởng

Thấy được vẻ mặt dần ra của Chi , Quân lên tiếng .-

“ Giờ thì sao, còn định hét lên nữa không ” Ngừng một lúc.

“ Cô cũng tỉnh rồi thì thôi, quên chuyện đó vậy giờ thì mời cô về cho, để tôi còn nghỉ ngơi nữa hải i mệt chết được mà cái giường lại bị cô chiếm ”

Há hốc mồm lên bởi cái kiểu nói năng của Quân . Cái gì .cô không nghe lắm chứ đuổi .đuổi dám đuổi cô à.

Nhưng liếc một dọc quanh căn phòng, chợt Chi phồng má lên hút mặt lên tiếng giọng điệu đậm chất tiểu thư -

“ Xí, TA ĐÂY MÀ THÈM CÁI CHÒI RÁCH NÀY SAO, Ở ĐÂY THÈM LÚC NÀO, THÌ BẮN NGƯỜI TA THÈM ”

Tới lượt Quân, anh như chết đứng đi vì trên đời này lại tồn tại người vô ơn như thế. Đột nhiên cảm thấy hối hận vì lỡ rước cái cô gái chảnh chệ này về.,

Tức khí lên .- “ CHÒI RÁCH NHỜ NÓ MÀ CÔ KHÔNG PHẢI LÊ LÉCH NGOÀI ĐƯỜNG ĐÂY ”

Câu nói này với người khác thì chả thấm là chi, nhưng với Chi cứ như đang chà đạp cô vậy, nổi điên lên -

“ CÂM MIỆNG ! ANH NGHĨ MÌNH ĐỦ TƯ CÁCH NÓI CHUYỆN VỚI TÔI SAO .NGHÈO XỐ XÁC MÀ CÒN BÀY ĐẶC HÁI HOA SANG ĐỒ MẶT RỆP ĐỒ HẠ NHÂN ĐỒ ”

Máu họng nổi cuộn cuộn lên trước những câu chửi~ mắng khó nghe của Chi, tất tốc, Quân lao thẳng vào người cô, nhất bồng lên vai mình

Giật điên người lên vì hành động của anh, cô lại hét lên .-

“ NÀY LÀM GÌ VẬY HẢ .BỎ BÀN TAY DƠ BẮN RA KHỎI NGƯỜI TÔI .

THẢ RA .THẢ RA KHÔNG HẢ ĐỒ ĐIÊN KIA ”

Miệng liên tục rửa xối xả vào người Quân .

Nhất bồng người CHI lên, Quân phóng đi nhanh nhất có thể. Vừa ra khỏi cửa phòng trọ mình, tất thì . thả rơi tự do xuống nền đất

BỤP

Làm cho Chi ngã nhào ra tay đập lên nền, xước mất một miếng da nhỏ mặt nhăn tít đi vì ê cả cái mông đáng thương của mình.

Nổi trận lôi đình, miệng lại xả một tràn vào Quân .

“ TÊN KHỐN, TƯỚNG NGON SAO, CÓ CHẾT TA CŨNG KHÔNG THÈM BƯỚC MỘT BƯỚC CHÂN VÀO ĐỒ BẦN TIỀN .”

Trời, đã thấy ra ngoài mà miệng Chi vẫn không ngừng bắn đạn.

Khùng lên, Quân lại quay lưng tiếng ra ngoài

RẦM

Đá mạnh cánh cửa phòng mình ra hướng về phía người con gái vừa bị quăng xuống đất. tất thì hai tay Quân vịn vào lớp áo dưới eo Chi kéo ngược lên một cách bất ngờ

Sốc toàn tập, khi bất giác nhận ra thì, không biết từ lúc nào anh đã lột mất cái áo thun ra khỏi người cô.

Gương mặt đỏ lên vì tức nhìn Chi với con mắt ghét cay ghét đắng đi,. Sao lại có dạng con gái như thế này .Vô Ôn .Vô Phép (vì Quân lớn hơn Chi) , lại còn cao ngạo, ương bướng nữa.

“ Mặc cái này chắc cũng làm mất địa vị của cô, giờ thì tôi lột ra lấy lại vậy ”

Đôi mắt kinh hoàng khi tốc độ cởi chiếc áo trên người Chi nhanh đến không tin được. Trên đời sao lại có thằng đàn ông dễ tiện dã man ác tâm như thế

Nhìn Quân bằng con mắt như muốn nuốt thẳng vô bụng cho bỏ tức.

“ Hứ, BÀ ĐÂY CỐC CẦN THỨ DỄ RÁCH ĐÓ ”

Vừa nói xong, Chi cố đứng dậy nhận ra chiếc áo mình bị tháo bun hai nút ra, tay cứ như là gió vậy, chớp mắt cô đã cài chặt lại,

Vì khi cuối đầu cài nút, Chi nào biết phút chốc gương mặt Quân lại đỏ lên

Thế là xong, rửa thêm một chập nữa, Chi xoay người đi cà nhắc cà nhắc

Bó chiu với cái tính bướng bỉnh, khó chịu, tiểu thư của Chi, anh cũng không thêm để ý nữa, may mà thoát nhanh chứ dính vào loại con gái này, chắc có ngày nhập viện vì lên cơn đau tim mất.

Nghĩ thế, tay Quân đóng sầm cửa lại, mặc cho Chi đang rơi vào tình trạng thảm thương nhất.

Lê lết từng bước chân trên đường. Từ lúc xin ra đến giờ đây là lần đầu tiên bị đàn ông dỗi xử tàn bạo như vậy, thoáng nước mắt rơi ra trên gương mặt xinh đẹp kia vì làn da mỏng manh của long bàn chân phải chạm vào những viên đá nhọn mà nhỏ nữa đau chết đi được Có đời nào đi chân trần đâu.

Vì bất ngờ bị QUÂN ném ra ngoài nên cả giày cũng bỏ quên trong đó. Tuy đau chân, nhưng với thân phận cao quý như vậy, có chết Chi cũng không quay lại cái ổ rách nát do.

Đi được 10 Phút, càng lúc Chi càng cảm nhận được cái đau, cái rát dưới long bàn chân mình,. Chợt nho đến gương mặt từ hôn của tên kia nay lại thêm cách đối xử khốn khiếp của người con trai này. Đàn ông thật khốn na.n .càng nghĩ càng tức lên bỗng nước mắt lại lã lã trên đôi má ửng hồng của Chi. Sao cô lại bị đối xử tàn nhẫn như thế này sao bọn khốn đó dã tâm thế .

Mãi lo rửa lo máng bọn đàn ông , mà cô không để ý Quân đã đi theo sau từ lúc nào.

Thật thấy Chi lê lết kiểu này long Quân cũng xót lắm, nhưng nhớ đến cái mỗ cứ chu chu lên, không ngừng sỉ nhục anh, chốc chốc, anh cứ im lặng đi theo để cho Chi lê lết bò cho bỏ ghét. (Sax x)

Nhưng không được rồi, chịu không nổi nữa tất thì bước chân càng lúc càng nhanh hơn, hướng về phía cô gái đang chết lên chết xuống với bàn chân đáng thương của mình.

Một lần nữa, bất ngờ Quân nhắc bổng người Chi lên, vác trên vai như không khác gì bao gạo.

Hoàng hốc khi tự nhiên chân không đụng vào mặt đất mà cứ lơ lửng vào không trung, hoàng hồn thì lại bắt gặp khuôn mặt đáng ghét đó.

Giấy nẩy trên vai Quân tay không ngừng đánh vào tấm lưng rộng rộng ấy.

“ LÀM GÌ VẬY .BỎ TA RA TÊN MẶT RỆP KIA ”

Thở dài, bó tay với Chi Quân rằng giọng .-

“ Ngậm miệng , hay muốn tôi ném cô như ban nãy .”

Bất chợt vừa nghe đến từ “ Ném” tất thì miệng Chi im thinh thích đi nghĩ một hồi thật sự cô không đi nổi nữa, chân đau rất cả ra cuối cùng đành nhịn nhục, cắn môi mà để cho cái tên đáng ghét này vác mình đi

Thấp thoáng tim Chi đập liên hồi vì giờ đây, đôi tay Quân đang ôm chặt vào đôi chân thon, mềm mại của mình Nhưng chỉ đập vài giây thôi, máu điên lại nổi lên trong người.

Nghĩ sao nghĩ sao mà cái thân ngọc ngà như thế này lại để ột tên nhà quê chạm tức muôn vớ nào ra mà

Gương mặt đỏ tít đi nuốt nước bọt để nhìn của Chi nhìn tếu không đỡ được.

Đón Nhất Long về, rồi vào lúc đó Phương cũng tạm biệt Nghi vì còn Chấn Vũ nữa, không thể để con chờ được

Tối đã ập về đây

Vẫn như ngày nào, lời ru êm dịu đó lại nổi lên trong màn đêm lạnh bàn tay lại khẽ vuốt vào mái tóc con, Nó ngồi cạnh Nhất Long không ngừng vu vương tạo ra tiếng nhạc.

Chỉ khi nhìn con, thì trông nó mới có vẻ còn sống, ngoài việc này, gương mặt vô cảm kia lại ào ào hiện ra

Lát sau Nhất Long đã chìm sâu vào giấc ngủ Đêm cũng đã khuya lắm rồi

Chớp nhóan nhìn lên chiếc đồng hồ

VĂNG ! nó vẫn cứ ngồi im lặng trong đêm tối như thế không biết bao nhiêu là canh giờ Tuyệt lại không về hôm nay. Càng lúc công việc càng nhiều hơn. Khổ nỗi nhìn nó lúc này, tâm trạng đâu mà để ý đến việc đó nữa.

Bất chợt, Nghi đứng dậy bước đi như người vô hồn

CÁCH

Cánh cửa trắng ấy đã đóng lại, nó cứ thế mà nhất từng bước chân đi đến ngôi nhà quen thuộc

20 Phút sau

CÁCH

Đẩy nhẹ cánh cửa vào, đi như một hồn ma. Lướt nhẹ về hướng căn trạch ấy

Nhìn thoáng xung quanh với đôi mắt vô hồn, tay cũng khẽ chạm vào những đồ vật hồ moi~

Rồi lại xoay lưng tiếng về chiếc giường, ngồi thụp xuống đi, đầu tựa lên bờ mặt êm dịu ấy

Một lúc sau

Nghi lại ra khu vườn

, nơi mà ngập đầy những bông hoa với màu sắc kì diệu

[“ Phong ., SAU NÀY ANH KHÔNG ĐƯỢC PHÉP NHÌN LÊN TRỜI CHỈ NHÌN EM THÔI ĐẤY BIẾT KHÔNG .”

“Á Ừ CHỊU ĐẤU NÓ KHÔNG NGHE LỜI” – “ Hả, cái gì không nghe lời ?”

“ VÌ NÓ BẢO RẰNG ANH KHÔNG YÊU EM ”

Chòm tay kéo người con gái vào lòng

“ Ngốc này, anh yêu em đến không còn là chính mình đấy .”]

Hình ảnh quá khứ lại tái hiện trong trí Nghi. Cứ thế, bước chân càng lúc càng gần những hòn sỏi tròn ấy .

Nhẹ chạm vào cảm giác lạnh tê trên mặt đá, rồi dần dần bước chân Nghi cũng nhất lên. Bước trên những hòn đá lạnh này .

1

2

3

4

5 6 7 8 9 .

Anh vẫn còn yêu em chứ ?>

Dù bước chân vẫn như ngày đó, nhưng câu nói lại không giống như hồi ấy nữa.

Thật chất trong lòng nó lúc này nước mắt ngập đầy cả ra, nhưng lại không tài nào hiểu được vì sao nó lại không rơi khỏi kẽ mắt Nghi.

Con tim tê, đau tái lại.

Dần dần hòn sỏi cuối cùng cũng dần hiện ra trước mắt Nghi Đôi mắt nặng nề hướng về mảnh đa đỏ

Cái nhát chân cuối cùng

Vào lúc ấy chợt

Chuyện gì sẽ xảy ra .với cái nhát chân cuối cùng ấy ?

Chi đụng độ không đúng người rồi, Quân thì khi không lại vướng vào một cô gái phiền toái như thế.

55. Chương 61

CHÁP 62

Là Cho Anh !

T toàn thân có cảm giác thật khó chịu, vừa động dậy mình một cái thôi, chợt cơn đau đó lại kéo về , ào ập vào lí trí Phong, Tay đưa lên sờ vào chỗ nhưm nhưt , người cũng dần dần nhồm dậy.

Thoáng đôi mắt cũng sáng lên, không khí nơi đây thật quen thuộc. cả căn phòng này cũng vậy, Nhưng sao lại chẳng có ai.

Phải giờ đây không hiểu Tuấn đã đi đâu, vì trong căn phòng hoành hui hoắt này chỉ còn mỗi mình Phong.

Ngồi tựa lưng vào thành giường được một lúc, rồi hần cũng bắt đầu đưa chân ra khỏi giường, đứng dậy và tiếng đi nhìn khắp mọi vật tại nơi này .

Đúng thật hình như hần đã có man man kí ức về tên kia – Tuấn. Nhưng cái kí ức này sao thật mơ hồ, mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo không tài nào khiến Phong khẳng định được.

Bước ra khỏi căn phòng, hầu như Phong đi một cách vô thức, cứ như hần đã đến đây hàng trăm lần vậy.

Vì thế , cánh cửa ra được Phong tìm một cách dễ dàng, thấp thoáng lại chẳng thấy ai. Chừng chừ một lúc, chợt Phong muốn về nhà nghỉ vậy lập tức bỏ đi mà không để lại một lời nhắn nào cho Tuấn cả.

Nửa tiếng sau

CÁCH

Tay đẩy cửa, bước vào, hơi quả thật chỉ có về tổ mới cảm thấy thoải mái đi .Chốc chốc, hần lại nhớ đến cuộc gặp mặt sáng nay với tên kia.

Đang suy nghĩ mung lung chợt

Píp píp, píp

Tiếng nhạc phát ra từ chiếc điện thoại nằm dưới lớp vải đen ấy. Tay cho vào túi, Phong móc phone mình ra rồi bật máy nghe

“ Alô”

“ Mẹ đây !”

Thoáng ngạc nhiên vì nghe giọng nói của bà Châu, chẳng phải lúc này bà đang đi du lịch sao

“ Không phải mẹ ”

Cắt ngang lời hấn, bà mở miệng lên .

“ Ủm, nhưng tự dừng mẹ muốn gặp con trai, giờ mẹ đang ra sân bay đây ”

“ HẢ??”

Mở mở dao dáo lên khi nghe bà nói thế

“ Con làm gì ngạc nhiên vậy, cái thằng này, mẹ nhớ muốn gặp con cũng không được à .”

“ Con không có í đó, chỉ tại bất ngờ quá .”

Ngưng một lúc

“ Mai con ra đón mẹ ”

“ Vậy mới ngoan chứ ”- Cười hí hửng , bà Châu cúp cái rụp,

Chóang váng với tính cách kì lạ của mẹ mình, thật sự đôi lúc cả Phong cũng chẳng thể hiểu nổi bà đang nghĩ gì. Mọi hành động đều do cảm hứng mà nảy ra

Nhưng .ngày mai lại được gặp mẹ rồi, nói ra thì ngượng, thế nhưng sự thật vẫn là sự thật, dù cho hấn có là con người lạnh lùng đến đâu thì bà Châu vẫn luôn là người phụ nữ được đón nhận nụ cười từ hấn.

Thừa biết tính mẹ, đã gặp rồi thì chắc chắn sẽ một mực đòi về nhà Phong, khổ nỗi giờ đây hấn chỉ sống trong một ngôi nhà khá đơn giản, thành ra tính đến tính lui mọi thứ đều chỉ có một cái hà.

Thở dài một cái, Phong đành lê thân vào phòng dọn bớt đồ ra nhưng luôn căn phòng ấu hậ .

Bước chân hướng về căn phòng đó,

CẠCH

Mở tủ quần áo, đôi tay bắt đầu lấy từng cái áo, chiếc quần ra chừa một khoảng khá to ẹ .,

XQAT XQAT XQAT

Bỗng nhiên cơn đau lại dồn lên đầu hấn.

Không thể hiểu nổi, tại sao lúc này càng lúc cơn đau này càng dữ dội hơn. Và hầu như luôn nổi lên một cách bất ngờ vậy

Hình ảnh nó lại vang vắn lên tâm trí Phong .rồi cả những lời hờn trách của Tuấn .rồi đến khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Nghi

Tay bấu chặt vào đóng áo kia, đau quá chịu không nổi, chột tay Phong lôi hết đóng đó như muốn kéo rơi xuống hết vậy

Bất ngờ

KONG KONG

Không biết vật gì, chột rơi ra từ trong đóng đồ ấy đôi mắt đang nhắm tít lại vì cái buốt trong đầu, Phong cố mở mắt lên xem đó là thứ gì

Ngờ ngợ hình như nó có màu bạc Dần dần người Phong khụy xuống, tay từ từ chạm vào cái vật mới rơi trên nền đây.

Nhặt lên

Gương mặt cứ kinh ngạc ra khi thấy chiếc nhẫn này khi không con tim Phong đau thắc lại nhói lên từng cơn từng cơn một người nóng bừng đi

[“ Ba ơi BA ĐỪNG BỎ CON ”

“ Lưu Thế Khải .nhất định nhất định tôi sẽ cho ông biết thế nào là mất đi người quan trọng tôi sẽ khiến ông phải khóc trước mặt tôi ”

“ Tao biết hơi bị điên nhưng tao định ”]

Đau quá não như muốn vỡ ra tay Phong buồn hết mọi thứ, nhưng chiếc nhẫn vẫn nằm trong tay, siết lại rất chặt đôi mắt dần dần đỏ đi

[“ BUÔN RA LÀM GÌ VẬY HẢ NGỪNG LẠI NGỪNG LẠI ”

“SỤYT ! Yên nào ”

“ DỪNG LẠI ”- Cấn mạnh vào môi Phong

Nhìn cô gái đó “Chà Phạm luật rồi ”

Dứt lời lại cuối xuống hôn mãnh liệt

“ Thiên Anh Phong hãy nhớ rõ cái tên này nhất định phải nhớ ”- hấn bỏ đi, và vô thức kia đưa chiếc áo cho cô gái đó

“ Còn mày ?”- chóng tay lên bàn, hỏi một cách thật tự nhiên

“ CẮN CÂU RỒI”

“ Hãy đến bắt con tim tôi, trước khi em đau khổ ”

“ TÊN KHỐN . SAO KHÔNG CHẾT KHUẤT LUÔN ĐI, VỀ ĐÂY CHI HẢ ”

“ RỐT CUỘC, LÀ ĐI ĐÂU HẢ, ĐI ĐÂU .?”-

“ĐỊNH CHƠI TRỐN TÌM ÀH, HAY MUỐN BIẾN NGƯỜI TA THÀNH KẼ NGỐC”-

“sao anh nỡ đối xử với tôi như vậy chứ .hức hức .hức ”- Khóc nức nở, tựa đầu vào ngực hấn rồi lại chủ động hôn lên bờ môi ẩm kia .

Một thoáng sau

““ Hôn gì mà dở tệ!”- Phong chau mày khi nói thế .

Bị phán một câu xanh rờn, chạm trúng lòng tự ái , người con gái đó, tức khí – “ Thế nào mới là “xịn” hả ? đồ chán .”

“-“ Thế này này !”

“ Anh Yêu Em ”]

BỘP .BỘP BỘP

“ AH H ”

Tay vỗ mạnh vào bệ mặt tử, đau quá đến nỗi Phong muốn tắc thở đi ngã người vào phía chân giường bên hông, hấn ngồi hụp xuống, người như co rút đi vì những câu nói những hình ảnh đó

[“ Đây ngốc, em nên giảm cân đi , nặng quá đấy”

Xấu hổ khi nghe thấy, người con gái đó không nằm dài trên lưng hấn nữa mà ngồi dậy bốp bốp tới tấp trên lưng hấn.

“ AH đau quá, định giết anh àh,,!”

“Cho chừa nè, cài tội dám nói em như thế”

Bốp bốp bopp

“ Đây này , đừng có đánh nữa , anh quăng em xuống đấy!”

“ Dám này”

“ ”

Cứ thế, trên con đường đó , có tiếng cười ,chọc phá tiếng “âu yếm” nhau của đôi bạn trẻ toát ra âm âm !.

“ Thiên Anh Phong”

”

“Thiên Anh Phong”

Định bước đi , chợt chân khựng lại bởi tiếng gọi ấy, từ bên dưới ngược lên.Hắn thấy một cô gái xinh xắn , bé bỏng đang hồn nhiên kêu tên mình. Gương mặt ngây thơ tràn đầy hạnh phúc, đôi mắt sáng rực, đôi môi thao thức toát ra từng tiếng từng tiếng một .

Quay lưng bước đi , hắn không thể nhìn gương mặt đó nữa, hắn sợ ,chính nó sẽ là thứ khiến hắn phải buồn xuôi tức cả.

bỗng giật mình khi một vòng tay nhỏ nhắn ôm lấy mình từ đằng sau. Xoay người lại

“ Đến sao không gọi em ?”

-“ Anh nhớ em lắm phải không , hử m !”

-“ Anh yêu em nhiều lắm đúng không , hi hi i hít !”]

Vòng tay đó sao lại ấm đến thế, chợt sự dịu dàng, nụ cười mê người ấy lại ẩn ẩn hiện hiện ra trí Phong càng lúc đôi mắt hắn càng đỏ ngầu đi .cứ như đang cố gắng íu kéo đi những thứ sắp vĩnh viễn rời xa khỏi mình vậy.

[“ Làm anh thuộc về em, chịu không?”

Đo Đo mặt, người con gái ấy gật gật cái đầu. Nở nụ cười mãn nguyện, nghiêm người qua , hắn thì thâm vào tai –

“ Bảo anh mở miệng nào!”

- dứt lời hắn thổi vào tai , làm cô gái rùng rợn cả người.

Mắc cỡ không đến không có lỗi để chui, hiểu được í , đánh nhẹ lên ngực hắn ngượng ngùng

“ Đồ ranh mãnh”

Mi mắt hai bên cũng bắt đầu nhắm lại viên kẹo như một kết nối đã được hiện hữu trong cuộc chơi này. Chiếc còn lại đã xuất hiện.!

Toát ra cái lạnh trong không gian về đêm, nhưng vẫn còn một thứ tồn tại. Dưới một ánh đèn gần đó, là nơi vẫn còn có thể cảm nhận được cái ấm và hạnh phúc.

“ Nếu một ngày , anh khiến em bị tổn thương, liệu em có tha thứ cho anh không !”

“ Sẽ không bao giờ có hai chữ “ Tha thứ” ”

“ Em sẽ bám riết anh suốt cả đời này, sẽ không để anh có cơ hội tán tỉnh người con gái khác. Em sẽ trả thù anh bằng cách đó đây, tên gốc”

Tại một ngọn đồi đầy cỏ , dưới bóng sao ,hai chiếc bóng dần trở nên thành một !

“ Thật ra anh không hề tin vào những chuyện này, chẳng có gì để khẳng định cả”

“ Sao không làm theo lời ông lão, em không biết đâu, bắt đền anh đấy. Nếu ngay cả việc này cũng không thể cho là khẳng định vậy như thế nào mới đúng chứ anh thật ”

Cắt ngang lời nói của cô gái đó, đôi tay ấm áp đưa lên, áp vào khuôn mặt ấy .

“ Anh yêu em”]

Khóe mắt bắt đầu ướt ướt đi bày tay nắm chặt vào vạt tấm ga của phía chân giường

Hơi thở càng lúc càng nặng nhọc hơn đau quá .con tim như bị ai ép lại

Không ngừng những kí ức không ngừng hiện lên .nhanh đến mức, tâm trí Phong không chịu nổi nữa muốn vỡ òa ra

[

Tình yêu

.Thù hận hay Trò đùa !

“ Thiên Anh Phong , lần sau anh không được phép nhìn lên trời , chỉ nhìn em thôi đấy nghe rõ chưa .”

Nhìn Người con gái đó cười mà nước mắt phải chảy ngược vô lại sự ngây thơ ấy khiến Phong

“ Không chịu, không muốn .nhất định anh phải hứa đừng rời bỏ em nhé đừng xa em .đừng bỏ rơi em có được không .hức hức .hừc ”

Siết chặt cô gái vào lòng mình ôm trọn trong vòng tay rắn chắc

Có ai có thể cho tôi biết, tôi phải làm sao đây, tôi đã yêu em mất rồi, trái tim tôi không còn của chính tôi nữa .em đã cướp nó từ lúc nào mà tôi không hề hay biết tôi đã yêu người con gái này đúng tôi đã yêu em mất rồi .>

“ Này ngốc ! , anh đã nói không thích hồi lúc nào vậy .“ Anh rất yêu em, anh yêu tất cả những gì thuộc về em, bà xã ngốc của anh ạ .!!!!””

“ Em yêu anh nhiều lắm ”]

Trán vã đầy cả mồ hôi, hơi thở trở nên đứt đoạn, gồng tay siết chặt lại để nén mạnh cơn đau suốt

Càng lúc hình ảnh người con gái ấy càng hiện rõ ra một lúc một gần

[ÀO ÀO ÀO

“ Á , ANH LÀM CÁI GÌ VẬY, ƯỚT NHEP HẾT RỒI NÀY,”

“ HA HA HA ”

“ Ghừ ghừ ghừ lạnh chết được, dám chơi em hả coi này ”

“ Ấy, tha cho anh, anh không dám nữa .này này ”

“ MỜ ĐI ”

Đôi tay dang rộng đôi tay dưới, đan xen những ngón tay vào nhau, khẽ nắm chặt lại. Làn nước mặn mà ấy, cũng vỗ về, cuốn trôi theo làn đầu tiên]

Bất giác Phong trở nên điển người đi vì giờ đây hình như hắn đã nhớ lại bãi biển kinh hoàng khi nhớ đến quá khứ tại nơi ấy

Phong bắt đầu trở nên hoảng loạn

[Anh có đủ tự tin để níu giữ cô ta khi mọi chuyện phơi bày không ?

Liệu anh có thể hứa là anh sẽ mãi mãi không bao giờ khiến cô ấy bị tổn thương .?

Nếu anh không có tự tin để đối diện với sự thật, thì làm ơn hãy kết thúc nó đi, đừng lúng sâu nữa thật chất cả hai là không thể .

Không thể

Không thể

Không thể]

Kết kết kết

Rầm]

Lại một giọng nói khác hiện lên nhiều quá nhiều quá tất cả là thế nào đây chuyện gì đã xảy ra

Phong cố nhớ lại mọi việc, dù gương mặt thoáng đã tái đi vì máu dần dần tuột xuống

Cơ thể phút chốc run lên tấm lưng thấm ướt đi vì mồ hôi rã khắp người

[ÀO ÀO ÀO

Biển cứ thi nhau vỗ ầm ập vào, cái lạnh thấu xương bao quanh lấy mặt biển, một cô gái vẫn ngồi đó , trong đêm.

Bước từng bước một lại phía người con gái đó, hần ngồi xuống đối diện, hai tay dần dần vương ra, kéo người cô gái lại, ôm sát vào lòng -

Chợt tiếng khóc òa lên, nói trong nước mắt - “ Hãy nói em biết đây không phải là sự thật, hãy cho em biết tình yêu giữa chúng ta tồn tại không phải vì hận thù đi, bây giờ em phải làm thế nào đây, hãy nói cho em biết em phải làm gì bây giờ hả anh hơ .hức .hức hức ”

Hắn không thể thốt lên câu nào chỉ có thể ôm lấy cơ thể đã sớm buốt lạnh ấy thôi

Gió cứ thế mà vẫn thổi tạt đi cái lạnh lạnh đến như muốn cướp đi sự sống vậy.

Hình ảnh một nơi nào đó lại chợt hiện lên trong tâm trí Phong .

Lời nói ấy lại một lần nữa được lặp lại .

“ Ba , thời khắc con đặt bước chân đến đây thì cũng là lúc giữa con và người con gái này không thể rời nhau được nữa .

Con xin ba , hãy chấp nhận chuyện này.

Nếu một ngày nào đó người con gái này khóc vì con , thì con sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình nữa ”

“ Nếu một ngày nào đó , người con gái này bị tổn thương vì sự ngu mụ của con, thì con sẽ trừng phạt chính bản thân mình.

Trước mặt ba, trước mặt người con gái này, xin đừng cuộc đời của con như một cái kết ối thù đó.

Xin ba hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu , xin hãy chấp nhận cho chúng con .”

“ Hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho tất cả sự ngu ngốc của anh

.Anh yêu em

.Anh yêu em”

“ Nghi, em ngoan, nghe anh nói, tuyệt đối đừng ra khỏi bệnh viện cho đến khi anh tới ”

“ Nhưng ”

“ Không nhưng gì hết, đừng đi đâu cả, ngoan hãy nghe anh lần này ”

“ Nghi ! ”- hơi thở càng lúc càng yếu đi

“ Hửm ?”-.

“ Anh Yêu Em ”

“ Em cũng yêu anh rất nhiều ”

“ ”

Miệng vẫn không ngừng nói “ Anh yêu em yêu em ”

Ánh đèn từ phía xa xa nhóe lên,

Tittt titttttttttt toooòaaaaaa tòaaaaaa

Tiếng còi xe tải bấm in ỏi phía đường ngược chiều bên kia, đối diện hẳn, càng lúc mắt càng mờ đi tay không vẫn nữa

kétttttttttt

ẦM .M M]

TẠCH

Tiếng gì vậy !!!

Thật thật khônnh thể ngờ không tin vào con tim mình nữa

Phong khóc sao

CHết lặng đi toàn thân như ngàn con dao nhọn sắt đâm sâu vào người hẳn vậy .

Bỡ ngỡ đến không tin, tay sờ lên chợt nhận ra mình đã khóc từ lúc nào

“ NGHI ! NGHI ! NGHI !”

Cứ như cơn gió thoảng qua vậy, nhanh như cắt Phong lao người bay đi

Miệng không ngừng gọi lên cái tên đó

Cuối cùng cuối cùng cái tên ấy đã hiện trở về cùng với những kí ức

Phải . Lưu Nhã Nghi, người con gái luôn xuất hiện trước mặt hẳn, nhưng lại nhấn tâm đến vô tình không thể nhớ ra

Nước mắt chạy dọc theo gương mặt hẳn tim như nát ra vậy .vùng mình chạy nhanh ra khỏi căn phòng này.

Lao đi tìm tìm người mà hẳn giờ đây mới nhận ra .thấp thoáng vẫn còn cảm thấy được hơi thở từ chiếc nhẫn màu bạc kia

Phải, nó vẫn nằm gọn trong bàn tay Phong

Nhanh lên hãy chạy thật nhanh .nhanh đến mức có thể để đến bên người con gái đó - Lưu Nhã Nghi.

Tại ngôi nhà với những bông hoa mang một màu sắc kì diệu ấy

Nhấc chân cuối cùng chợt Nghi lại không bước .mà rút về lại, đứng ngay vị trí lúc này hướng đôi mắt nhìn về hòn sỏi to cái cuối cùng ấy

Chẳng thể hiểu được, giờ đây tự nhiên nó lại mang một cảm giác thật sợ hãi, nó không đủ tự tin để tiếng về nấc cuối cùng

Người trở nên run nhẹ, càng lúc nước mắt càng ngập ra nhưng lại không phải thoát ra ngoài mà là nâng đầy trong lòng nó

!!!

Bất giác , người nó điên lên vì nghe được

“ Nó .lại b.ảo anh .không yêu em à ”

CHết lặng đi, ngược lên hình về phía trước, bàng hoàng đến chẳng thể tin được. Phong đang đứng trước mặt nó đây.

Miệng không thốt nổi lấy một lời, Phải giờ đây hình như Nghi chẳng nói được nữa, hướng đôi mắt lạnh hờn đi nhìn về phía hẳn

Nó không mơ chứ .đây thật sự là gì .giấc mơ ảo tưởng hay một phép màu nào đó .

Đầu Nghi trở nên trống rỗng

Càng lúc bước chân Phong càng gần nó hơn .chậm chậm nhấc từng bước chân lên, rồi lại đặc xuống .

Cứ mỗi bước như thế, gần như đang kích thích con tim nó đập lại vậy

Gương mặt đỏ ngầu đi vì Phong đã khóc, khóc đến cả bản thân hắn cũng không tin được mình lại thế này. Lòng nóng như ngọn lửa phun trào ra dần dần đưa đôi tay khê run áp vào gương mặt nó

Nói trong nghẹn ngào .nói trong khi cả thở hắt cũng chẳng thể thở ra

“ Không cần em phải bước nữa Nghi ! không cần phải nặng trĩu vì cái nhấc chân này

Vì Vì chính anh sẽ là người tiếng đến .không cần phải khóc cả khi nó bảo rằng anh không yêu em

Vì nó không dành cho em

Đây đây là cái nhấc chân cuối cùng của anh là cho anh .

.Anh Yêu Em”

Khi chân vừa đặt lên hòn đá đối diện nó, đồng lúc ấy ba từ “Anh Yêu Em” cũng thoát ra từ miệng Phong .

Nhìn Nghi với ánh mắt nhào đi, long lanh vì giọt nước mắt,

Khê siết chặt gương mặt nói lại nước mắt Phong lại lẳng dài ra nhẹ nhàng đặt lên môi nó mộ nụ hôn một nụ hôn đầy đau khổ nhưng cũng mang đầy hơi ấm vậy bọc lấy người Nghi

Bất giác nó mở to mắt lên, lòng như thắt lại vì giờ đây .giờ đây những dòng nước mắt bị nén trong tim nó chợt ào ra

Nghi đã khóc được rồi .cuối cùng sự kìm nén đó đã òa ra Bàn tay lạnh tê buốt của nó thoáng sau cũng đưa lên ghì chặt bờ vai người con trai này, kéo thật sát vào thân mình lại

Dứt đi nụ hôn, Nghi khóc nức nở lên đến nỗi cả gương mặt tái đỏ đi vì máu cứ thay nhau dồn lên não nó. Run bần bật, không một câu nói nào được thốt lên từ miệng Nghi cả, giờ đây chỉ nghe thấy tiếng khóc của nó thôi .tiếng khóc khi đã giả tỏa ra mọi cảm xúc bấy lâu bị chôn vùi trong tim người con gái người con gái vô hồn , vô cảm xúc này.

Ôm chặt cô gái nhỏ bé ,yếu ớt vào lòng, người Phong nóng hừng hực lên vì đã chạy suốt từ chiều đến giờ chỉ muốn tìm ra nó thôi

Khu phố quen thuộc ., bãi biển của cả hai, ngay cả nhà Nghi cũng đến

Cứ bấm chuông mãi mà chẳng thấy ai trả lời, vì lúc ấy Nghi vẫn còn trên con đường với Nhất Long

Thế là hắn cứ chạy khắp nơi tìm khắp mọi chỗ .tìm đến nỗi nước mắt cứ rơi ra vì sợ sẽ mãi mãi không còn thấy Nghi.

Dọc người suốt mấy tiếng đồng hồ ngoài phố, đêm cũng đã ập về từ lâu mãi thoáng sau khuya cũng mờ đến hơi thở đứt đoạn khi người Phong rã cả đi .một đến chân cũng run bần bật

Bất giác nhớ đến vẫn còn một nơi .một nơi mà hắn vẫn chưa đi

Phóng như bay vào làn không khí lạnh về đêm Phong cố chạy thật nhanh nhanh đến nỗi cả gió cũng lùi đi mở đường cho hắn

Tim mỗi lúc đập mạnh hơn đôi mắt đỏ đi khi cuối cùng Nghi cũng đã hiện ra trước mắt Phong.

Tựa sát người vào cơ thể Phong, nó khóc đến không kiểm soát được, cả con tim đập mạnh liên hồi của Phong càng khiến nó vỡ bờ hơn

Nhúu đôi chân mảy lại, hai tay bầu chặc vào tấm lưng Phong .nức lên từng tiếng từng tiếng một.

Đến nỗi rất cả đôi mắt đi

Bờ vai mỏng manh đang run ấy, khiến Phong còn đau hơn nữa siết nó vào hơn Miệng không ngừng -

“ Anh thật ngu .ngu đến ngay khi em đang trước mặt mà chẳng nhận ra

Anh thật tồi tồi đến mức không ngừng làm tổn thương em

Anh thật dã tâm đến những câu nói ấy cũng thoát ra được

Nhưng anh sẽ chết .sẽ chết nếu em không nhìn anh nữa xin em .xin em đừng rời anh đừng bỏ anh xin em xin ”

Không ngừng nói vào tai Nghi, Dưới màn đêm khuya lạnh lẽo ấy cả hai không ngừng khóc, cũng chẳng chịu buồn . Cứ thế .đứng mãi như thế trong vòng tay của nhau.

[2 giờ sáng]

Không ngờ, ấy thế mà chiếc bóng của nó và Phong vẫn dính chặt lấy nhau Nhưng tiếng khúc khích đã dần dần phai nhạt cơ thể Nghi cũng bắt đầu buồn lững

Rời khỏi vòng tay Phong, nhẹ nhàng ngược lên nhìn khuôn mặt tái đi vì nước mắt

Đôi mi cong, dài của Nghi từ từ khép chặt lại, người cũng mềm nhũn đi bất chợt

Chuyện gì đã xảy ra Có phải Phong đã nhớ ra mọi thứ không .

Ngày mai bà Châu, mẹ Phong sẽ đáp xuống sân bay bên này, rồi mọi chuyện sẽ thế nào đây

56. Chương 62

CHÁP 63

Chạm ! – Tìm ! – Chạm ! – Nghĩ ! – Giải Quyết !

Chẳng thể hiểu được vì sao càng lúc đôi mắt càng mờ màng, hình ảnh Phong cũng dần mờ nhạt đi .

Cảm giác mệt trong người nổi lên bất chợt khiến Nghi không chịu nổi, cùng một lúc mà mọi thứ ù vào ôm chặt lấy nó, khiến nó trở nên hoang man , không tài nào hiểu được, thật sự cái gì đang chiếm lấy cuộc đời nó đây

Đầu óc trống rỗng, .tuy tim đã đập lại nhưng cơn mệt vẫn cứ thế mà bám chặt vào nó hơn.

Thấp thoáng không trụ nổi, Nghi ngất đi lúc nào không biết

XOAT

Ngã người ra sau, nhưng cũng may bàn tay Phong kịp kéo lại nên nó tựa vào người hấn

Ban đầu hơi hẫng loạn khi nó ngất, nhưng về sau cảm nhận được nhịp thở vẫn đều đặn trên gò ngực nhấp nhô của Nghi, hấn không rời trí nữa .mà nhanh tay nhất bồng người nó lên, bế vào trong nhà

Từng bước từng bước, đôi tay vẫn cứ thế mà ôm trọn nó vào lòng hơn nhẹ như tơ , đặc Nghi nằm lên chiếc giường đó thật êm dịu

Khẽ đưa tay vuốt lên mái tóc mềm mại ấy, hấn nhìn Nghi với lòng như rã nát đi xót đến đôi mắt vốn ran rã vì nước mắt, nay lại cứ chảy ra .

Hấn đau đến chết được, hấn hối hận đến không biết phải làm sao để cầu xin sự tha thứ từ Nghi

Vuốt lên đôi má nóng hổi ấy dần dần Phong đặt một nụ hôn nồng lên trán Nghi .cũng là lúc giọt nước mắt ấy trôi ra

“ Anh xin lỗi xin lỗi em ”

Đêm nay hấn sẽ thức .thức để canh cho giấc ngủ của người con gái này đêm nay mong sao có thể được kéo dài thêm nữa để cả hai để cho hai kẻ ngốc này cùng chìm vào thương nhớ yêu thương sau sự chia cách .

.Hãy đến họ được bên nhau một cơ hội cuối cùng

Bên ngoài trời vẫn đầy sao .bên trong lại ngập tràn hơi ấm người con gái tựa vào cánh tay khẽ run ấy của người con trai thật yên bình nhưng cũng thật mệt mỏi .liệu cảm giác này lại có bị cướp đi nữa không .

Chẳng hiểu đây có phải là giấc mơ của nó không trong màn đêm lạnh lạnh trong vòng tay âm ỉm nụ cười mím lại khẽ hiện lên, nhưng lại đi đôi cùng nước mắt.

Sáng hôm sau

CÁCH

“ Phong tỉnh chưa .”

Tung cửa bước vào mà lòng nóng như than Tuấn châu mài hấp tấp hỏi ông già người quản gia thân cận .

Chốc thấy ông không trả lời, chỉ cuối đầu xuống, bỗng tim tên này có cảm giác gì đó liên rắng giọng hỏi lại .-

“ Có chuyện gì à ”

Ngưng một lúc, cuối cùng ông cũng phải nói ra .-

“ Cậu chủ xin cậu hãy bình tĩnh Cậu Phong đã bỏ đi từ lúc nào rồi, thật sự tôi cũng không được rõ tôi ”

Trợn mắt lên tim ngừng đập khi nghe ông quản gia nói thế

Tuấn còn định hôm nay sẽ đưa Phong đi gặp Nghi, nhưng nhưng giờ lại để lạc mất hắn, điên lên được.

“ CÁI GÌ .BỎ ĐI .”

Tất tốc, phóng như bay vào căn phòng .

RẦM

Đẩy mạnh cửa ra, hướng đôi mắt vào căn phòng đó .

Quả thật chẳng thấy bóng của hắn đâu .

Điên lên được, tức đến vỡ não ra , biết thế hôm qua Tuấn đã không rời khỏi đây, vì chợt nhớ còn Chấn Vũ, nên đã nhanh mà đi đón đến lại gặp Phương, rồi cả ba cùng về trên đường đi, đã không biết bao nhiêu lần tên này định mở miệng nói với nhỏ về việc đã tìm ra Phong, nhưng vấn đề không đơn giản vậy, hiện tại hắn chẳng nhớ nổi cả thằng bạn thân này thì làm sao nhận ra Nghi

Đang đo một hồi, thôi vẫn như quyết định ban đầu vậy .để Phong tỉnh rồi hắn hay.

Nhưng ai ngờ mới một hôm mà đã biệt tăm tin tức .

Trời ơi sao lại ác đến thế .!!!

Bực mình , Tuấn quay lại nổi giận lên -

“ CHẴNG PHẢI ĐÃ NÓI LÀ CANH CHỪNG CẬU TA SAO .”

Sợ đến run người khi thấy đôi mắt Tuấn đỏ , ông vội giải thích -

“ Thừa thừa thật chúng tôi vẫn thường xuyên lên phòng .vào thì vẫn thấy cậu ta đang ngủ nhưng chẳng hiểu sao một thoáng quay lại thì biến mất đi hôm qua mọi người hầu như đều không có ca làm, chỉ mình tôi và thiếu bầy trong bếp nên không tài nào biết được cậu ta rời khỏi đây vào khoảng mấy giờ ạ .”

Lửa trong lòng Tuấn vẫn chưa hạ , nhưng nghĩ một hồi biết mình hơi quá đáng nên cũng ráng nuốt cơn nóng giận vì mất Phong xuống đi .-

“ Được rồi ông đi làm việc của mình đi tôi tự biết cách giải quyết ”

Ông quản gia không ngừng xin lỗi, lát sau tên này cũng rời khỏi đây gọi điện cho người kiểm hắn.

Khùng mất thôi, sao hắn cứ như hồn ma vậy, muốn hiện thì hiện muốn mất thì mất, chẳng xin phép ai cả .quá lắm mà

Tuấn cứ như nếu gặp Phong chắc sẽ đâm cho hắn mềm xương mất.

Mở đôi mắt với mi cong dài dầy .thoáng nhìn xung quanh

Chớp chớp hai mắt to tròn ngồi chồm người khỏi chiếc giường xinh xinh, nhìn dáo dạt hai bên căn phòng chẳng thấy mẹ đâu cả .

Tất thì Nhất Long òa lên khóc nức ra từng tiếng

Ông Khải thoáng nghe tiếng khóc, đang cầm tờ báo trên tay vội bỏ xuống, chạy nhanh từ dưới phòng khách lên lầu

“ HA HA.A.A HA A A A A ”

Vừa thò đầu vô cửa thì chẳng thấy nó đâu, chỉ có mỗi mình đứa cháu bé bỏng ngồi khóc như mưa, nhanh như cắt, ông Khải bước đến bên Nhất Long, bế chồm dậy, miệng không ngừng dỗ dành, yêu thương .-

“ Ngoan nào .Nhất Long của ông „ngoan đừng khóc ”

“ MẸ NGHỊ .MẸ NGHỊ NHẤT LONG MUỐN ẸM NGHỊ CƠ HOA .HOA A .O.O .A ”

Trời càng lúc càng khóc dữ dội hơn, cổ đổ mầy mà cũng không chịu nín, nên giờ đây ông Khải một tay bồng cháu yêu, một tay rút phone ra nhấn số gọi vào máy nó

Tút tut tut

Mãi một thoáng sao, tuy trời đã sáng nhưng hình như đôi mí mắt của Phong cũng bắt đầu nặng chịch, vừa định nhắm lại cái thôi thì

PÍP PÍP PÍP

Tiếng đổ chuông từ điện thoại Nghi phát ra bắt giác Phong lòn tay vào chiếc quần jean của nó lấy nhè nhẹ BỤP

“ NGHỊ ! CON ĐI ĐÂU VẬY NHẤT LONG CỨ KHÔNG NGỪNG KHÓC, PAPA DỖ MÃI MÀ CÓ NÍN ĐÂU CON VỀ MAU COI ”

Mắt mở to ra, khi ập vào tai Phong là giọng ông Khải, nhưng không phải vì vậy mà hắn ngạc nhiên điều khiến tim Phong như đứng lại là hai từ ấy.

Cái tên của đứa trẻ rồi cả tiếng khóc đầu dây bên đó

Cứng miệng chẳng biết phải đối đáp ra sao bất chợt không biết từ lúc nào, Nghi ngồi chồm dậy khỏi lòng ngực Phong, tay với lên lấy chiếc phone từ tay hắn, trả lời trong một mõi vì nó vẫn còn thấm mệt trong người. Cả mắt cũng chưa mở nổi

“ Con đây ” – “ con về liền ”

Hết ông Khải giờ tới Nghi, bỗng dưng khi không bất ngờ ngồi chồm dậy khiến hắn mén tí là chết vì đứng tim

Thấy nó dậy, hắn nhẹ nhàng hỏi -

“ Em ’

Nhưng chẳng hiểu sao , hắn không dám mở miệng chỉ đưa đôi mắt buồn rười rượi với sự ăn năn mà nhìn nó thôi

Thấp thoáng nó cũng ngược lên nhìn hắn thật sự đêm qua cho đến khi trời chỉ vừa nhấp nhô thôi ,thì nó đã tỉnh rồi. Nhưng lại chẳng muốn mở đôi mắt lên, cứ nằm im như thế trong vòng tay ấm áp của Phong .Vì nó không muốn một lần nữa cái vòng tay này lại bị cướp đi khỏi người nó .nên chỉ nằm im như thế thôi

Thật ra những gì Phong nói suốt đêm qua tất cả đều thấm vào tai nó, con tim nó ngỡ như không còn đập nữa.

Đời thật trở trêu, chỉ vừa định sẽ cố sống mà không có phong, như chớp mắt thôi Phong lại ào về người nó .

Tại sao lại cứ mang đến niềm vui, hạnh phúc thấp thoáng lại thổi chúng bay đi .

Nhìn mãi đôi mắt buồn của Phong, lát sau Nghi cũng đành lên tiếng -

“ Anh đi với em đi về đó được không ” Tựa đầu vào ngực Phong, cảm nhận con tim hần không ngừng đập. Lúc này cơ thể hần lại nóng lên một cách bất bình thường đi cứ sợ khi nó tỉnh dậy, câu đầu tiên sẽ là không tha thứ cho hần nữa nhưng nhưng .hần lại khá ngạc nhiên khi Nghi lại chịu chấp nhận một con người tệ bạc như hần.

Vòng tay ôm nó sát vào mình, hôn vào mái tóc tơ ấy rồi lại thấy hồi hộp lên khi nghĩ đến việc về đó

“ Nhất Long đang chờ anh đấy ”

Nó lại lên tiếng thật dịu dàng, đôi mắt khẽ mở lên rồi nhắm lại

Giờ đây Phong mới bang hoàn khi nó nói về đứa bé kia hần không tin vào chính mình nữa, .có nghe nhầm không, nó vừa mới nói gì -

“ Nhấn Nhất Long ?”

CHồm ra khỏi người Phong, nhìn sâu vào đôi mắt hần .-

“ Là con anh Là Nhất Long .đó là con anh con anh đấy, đồ ngốc”

Tim nghẹn đi, hơi thở như không còn thoát ra được nữa, sững sờ nhìn vào khuôn mặt Nghi đến nỗi chẳng thể nói lên được câu nào

Vài phút sau cứ thế mà vẫn chẳng thay đổi chi

Bất ngờ hai tay Phong vuốt từ sau ót nó lên, lòn những ngón tay vào mái tóc đen dài kia, rồi kéo nhanh vào thân mình. Khẽ ôm thật chặt

Áp đầu vào ngực Phong, nó nhận ra tim hần đập nhanh, nhanh đến nỗi cả nó cũng có thể nghe thấy .

“ Anh xin lỗi .anh xin lỗi đã nói những lời làm em tổn thương, anh là một thằng không ra gì anh ”

Vòng tay ôm vào cổ Phong nó cắt đi giọng nói run run của hần, hôn nồng vào cái cổ

Làm Phong đang nói cũng chết đứng vì hành động bất ngờ của nó

“ Có lẽ suốt cuộc đời này, em sẽ không thể tha thứ cho anh .”

Nghe mà tan nát con tim ra được, nhìn Nghi với ánh mắt đau khổ đi, cứ như lại sắp nhòa đi vậy

Ngồi chồm người dậy, khụy hai gối lên bề mặt êm của chiếc giường ấy khẽ nó ghì đầu Phong vào tim mình nó dịu dàng ôm hần lại

“ Nhưng, tại sao con tim em lại thế .nó chẳng chịu nghe lời em phải làm sao đây ” – giọng nói ương ướng .run run theo từng nhịp.

Cuối xúông ôm lên mái tóc kéo Phong áp sát vào cơ thể mình

Hần đưa tay ghì người Nghi lại siết chặt vùng eo nó Cả hai chốc im lặng đi .không ai nói một lời chỉ còn tồn tại những cái ôm, .cái ấm buồn tỏa từ vòng tay

CÁCH

Đan xen những ngón tay mình vào bàn tay to ấm áp đó, chợt nó quay lại vì nhận ra bước chân không nhất nỏi của hần thật sự thật sự giờ đây Phong rất sợ không biết phải làm gì để đối diện với con nữa

Siết tay hần lại, nó mỉm cười -

“ Vẫn còn em em vẫn luôn bên anh mà .”

Tim khẽ run lên khi nghe Nghi nói thế giờ thì hần biết vì sao con tim không tài nào mờ nhạt đi hình ảnh người con gái này

CỘP CỘP CỘP

Càng lúc bước chân càng gần phía cánh cửa chính hơn càng lúc Phong càng cảm nhận được sự căng thẳng càng lúc bàn tay hắn càng siết chặt lấy những ngón tay nó hơn.

Cổ thở thật đều,, dù không biết mọi chuyện sẽ thế nào khi hắn xuất hiện đây thật sự chỉ có trời mới biết

Tại sân bay

“ Hừm m bảo ra đón. Giờ không thấy mặt là sao .cái thằng con này ”

Bà Châu đã ra khỏi cổng đáp gần được 30 phút mà chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Khuôn mặt đẹp phúc hậu khẽ nhăn tịch đi, vì phải chờ phải đợi.

Mãi vừa lo kéo vừa lo nghĩ mà chẳng thềm nhìn đường đi vô tình

BỘP

Hết hồn ngược lên khi nhận ra mình va phải ai đó

“ O ! Xin lỗi xin lỗi cậu không sao chứ ”

Chàng trai ấy quay lưng lại vì bất giác nhận ra được , từ đâu nguyên cái đầu ai đập vào lưng mình, quay lại thì thấy hóa ra là người phụ nữ .

Cười hiền, người con trai đó nói nhỏ .-

“ Không sao tôi xin lỗi vì đã đứng chắn ngang đường ”

Hươ tay lia lịa -

“ Không là do tôi bất cẩn ấy chứ .”

Mãi tranh nhau về phần lỗi về mình rồi phút chốc cả hai cũng cười, cuối chào nhau rồi tạm biệt.

Kéo chiếc va li đi tiếp, thoáng bà Châu lại xoay đầu lại, nhìn cậu thanh niên vừa mới chạm phải ấy .

“ Tương thế chắc là người mẫu rồi, nhưng sao lại che kín mặt thế, còn đội cả nón nữa .chả thấy được gương mặt ra sao .”

Nghĩ vắn vơ một lúc .

“ Hài s con trai mình là đẹp nhất ” (Sax x)

Thế rồi, cười một cái thật tươi, xong bà lại kéo vali đi tiếp vài bước chân sắc mặt lại thay đổi.

Mới khen hắn được một câu, quay sang, nay lại đổi thành mắng

“ Thằng con trời đánh, dám cho cả mẹ mình leo cây à .”

May mà bà có địa chỉ nhà Phong, nếu không chắc bà cắm trại tại sân bay này mất Một lúc sau .đứng bên ngoài, hơ tay vẫy vẫy taxi

Rồi bà Châu bước vào, chạy thẳng đến địa chỉ đang nằm trong tay mình.

Lòng bực bội, thấy hắn chắc bà bápht vài cái cho bỏ tật dâm bắt bà phải tự mò đến .

Tại ngôi nhà với cánh cổng màu trắng đây

Tình trạng hiện giờ

Ông Khải mấy lần mén lên cơn tim vì gặp hắn, sau đó chưa kịp để Phong vào căn phòng của đứa cháu, ông đã lấy lại bình tĩnh, cố điều chỉnh nhịp tim trong lòng mình, bảo Phogn vào riêng gặp ông trước

Lòng nó, chợt thấy lo lo, không biết papa sẽ nói gì nữa, nhưng lúc sau, lại nghe thấy tiếng NHắt Long khóc nên lập tức , nó bỏ ngoài tai mọi việc mà chạy ào đến bên thiên thần nhỏ

Một tiếng sau

CẠCH

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng làm việc ông Khải lại chẳng ai biết được cả hai đã nói gì, chỉ thấy Phogn thở dài một cái vì giờ đây, gần như sự đập nhanh trong tim hắn cũng dần ổn định.

Ấy thế vừa mới nhịp nhàng được vài phút thôi thì chợt nó lại nhói lên, tiếp tục đập mạnh như thế

Vì giờ đây, hắn đang đứng trước cửa phòng của Nhất Long đây, nhưng chẳng dám chạm tay vào nắm cửa. chỉ đứng bên ngoài thôi, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng Nghi dỗ dành con, rồi tiếng nói trong trẻo phát ra từ miệng cậu bé đó .

Thật ra cửa không đóng, mà chỉ khép nhẹ thôi, nhưng hắn lại chẳng có gan àm đẩy nó vào

Nghiêng nghiêng cái đầu qua một bên, nhìn đôi lúc, thì nhận ra chiếc bóng cứ thập thò bên ngoài. Biết chắc đó là Phong, và nó cũng có thể cảm nhận được vì sao hắn làm thế quả thật đối diện với con không dễ chút nào, hơn nữa còn những bốn năm không gặp. lẽ đương nhiên, Phong phải như thế.

Hít một hơi Nghi nhìn con rồi nói -

“ Nhất Long Nhất Long của mẹ là đứa trẻ ngoan đúng không ”

Đưa tay lên chùi đi cái ươn ướt trên gương mặt mình, Nhất Long ngược đầu lên nhìn nó đôi mắt long lanh vì vẫn còn nước động bên trong.

“ Nhất Long ngoan lắm cơ con không khóc nữa ”

Hiểu í mẹ, Nhấn Long liền lau hết nước mắt trên gương mặt mình, cười hiền xoa đầu con yêu nó lại nói .-

“ Vì con của mẹ ngoan thế này, nên mẹ sẽ mua cho con bất cứ thứ gì con muốn ”

Sáng rực đôi mắt lên, hét hí hừng, Nhất Long chồm ra khỏi vòng tay của mẹ Nghi, long lanh đôi mắt không phải vì nước nữa mà vì ngàn sao cứ thổi vì vu trong đó -

“ MẸ MẸ NGHI NÓI THẬT SAO .NHẤT LONG MUỐN GÌ CŨNG ĐƯỢC À ”

“ Ừm ”- Nưng má con yêu

“ mẸ Nghi mua “ Pa” cho Nhất Long được không ”

Nhìn nó với ánh mắt như quyết phải có được như đang mong chờ câu trả lời “ĐƯỢC” vậy.

“ RỒI ! mẹ sẽ mua cho con ”

Chắc như đinh đóng cột nghe thất thế, Nhất Long đứng dậy, nhảy tung tung lên, miệng không ngừng reo lấy

“ QUAN HỒ MẸ .QUAN HỒ MẸ ”

Chợt nó châu mày -

rồi cười phì ra vì thật sự con vẫn còn nhỏ mà

Nãy giờ đứng bên ngoài nghe hai mẹ con nàh nó đối đáp mà hắn muốn té ngựa đi .cái gì mà mua .mua “ pa” là sao hã trời

Dù long đang nóng như lửa vì hồi hợp nhưng, chỉ vì câu nói ấy thôi mà khiến hắn phút chót cũng phải cười ra.

Nhanh tay bịch miệng mình lại không khéo cả hai người đó nghe được mất.

Tất thì, sau lời hứa đó .Nghi cười hiền nhìn con nói .-

“ Nhấn Long ngoan, chờ mẹ tí ”

Dứt lời nó đứng dậy, bước ra khỏi phía Nhất lOnG, nhẹ chạm vào chốt cửa rồi tiếng ra ngoài

Đang một tay khoanh trước ngực, một tay chống lên cằm , miệng chốc chốc cũng hiện một đường cong, lưng lại tựa đi vào bức tường ấy.

“ Này .anh còn đứng đó làm gì ”

Giận bản người lên vì câu nói của nó chưa kịp để Phong trả lời, nó đã nắm vào tay hắn rồi kéo vô.

Người cứ như hóa đi thành đá vậy, cứng đờ đi khi giờ đây Phong ngồi như robot trước mặt Nhất Long.

Trước đôi mắt to tròn, mở to ra khi cứ áp sát vào gương mặt mình.

Mồ hôi cũng bắt đầu xuất hiện, mình chẳng thốc lên được câu nào

Nửa quỳ nửa bò, Nhất Long cứ dán mắt vào vật thể lại này , Nghi ngời cạnh àm thật ra cũng đổ mồ hôi hột đi khi chờ con phản ứng

Chốc chốc 10 phút sau. Quay mặt về phía mẹ ngây thơ hỏi -

“ Mẹ ơi, bỏ pin ở đâu dạ Nhất Long hông biết .”

(nó)

(Phong) Bật ngửa người ra khi nghe thiên thần lên tiếng

Trời ạ !.làm gì có lỗ trên người hắn để rồi nhét pin vô chứ. Mặt nó đỏ lên khi nghe con nói vậy, Phong thì kinh hoàng nhưng chỉ vài giây sau lại muốn bật cười ra vì câu nói ấy

Giờ đây hắn mới tận mắt nhìn thấy đứa con thơ của mình .tim lại đập lồi nhịp đi, long chột đau lên khi biết mình là người cha tệ nhất trên đời quả thật .quả thật chính hắn cũng nhận ra. Nhất Long không khác gì lúc Phogn còn nhỏ từ chân mũi đến mắt mũi chỉ có cái miệng là y như Nghi thôi.

Thật muôn ôm con vào lòng nhưng không dám , vì sợ làm Nhất Long giận mình rồi sẽ từ chối vòng tay hắn .

Đau khi con trước mặt mà chẳng thể làm gì để thể hiện tình thương .suốt gần ấy năm, sao hắn lại tàn nhẫn như vậy

Nhìn qua ánh mắt thoáng uơn ớt trên gương mặt Phong, nó hiểu được hắn đang nghĩ gì vừa định lên tiếng mở đường cho Phong thì

Phương vừa đem qua còn thấy Tuấn nằm cạnh, vậy mới sáng sớm thôi đã biến mất chỉ để lại lời nhắn trong phone.

[“ Anh bận vài việc, em đưa con đi học nhé, kíp anh sẽ quay lại tiệm, yêu em nhiều ”]

Nhấn gì mà ngần thế này (bản thân mình bản năng ác liệt mà còn nói). Ấy thế nên sau khi đưa Chấn Vũ đến trường, nhỏ lại đến tiệm để làm việc.

XOAT

“Bà ơi ! Con đến rồi đây ”

Vừa nghe tiếng nhỏ, bà chủ liền bước ra khỏi bếp tay vẫn còn cầm chiếc khăn lau lau .

“ Thế thì tốt quá cứ tưởng không đến làm nữa”

Bà nói giọng vừa mừng, vừa giận cũng vừa lo .

Ngạc nhiên, sao bà lại nói vậy nhỉ, chẳng phải hôm qua Tuấn có đến mà , thắc mắt hiện lên, nhỏ hỏi .-

“ HỒ? sao vậy bà, hôm qua ”

“ Cậu ta có đến, nhưng chỉ được thoáng sau khi có một cậu trai trẻ bước vào, hình như họ cãi nhau .sau đó cậu ta lôi cậu trai trẻ ấy ra ngoài một đi không trở lại ”

Kể mà đến giờ bà cũng bó tay với Tuấn, may mà bà chủ tiệm này rất hiền, nên việc đuổi thì hầu như chưa xuất hiện trong trí nhưng bà rất giận vì hôm qua phải chạy đôn chạy đáo, chẳng có ai giúp cả.

Dấu hỏi lại mọc đê lên thắc mắc, nhỏ trợn mắt ra khi nghe bà nói thế .lập tức lấy phone ra gọi cho tên đó, nhưng mãi vẫn không trả lời

CHẳng có người nào giải đáp thắc mắc cho Phương, thành ra giờ đây, đôi lúc vừa làm nhỏ lại tự gõ đầu mình đi vì dấu hỏi không ngừng mọc trong trí .

Tại ngôi biệt thự lộng lẫy

CÁCH

“ ĐiỀU tra cho tôi vì sao BLUS ngừng hoạt động ”

“ Vâng thưa tiểu thư ”

Cách

Tại sao tên đó lại làm thế, rút cuộc có chuyện gì Chi vừa đáng đo suy nghĩ, vừa tức tức vì chuyện cũ khi không mới nhắc đến Tuấn, nó lại thi nhau ùa về, reo hò , nhúng nhảy trước mặt cô.

Máu sôi tới đỉnh điên lên nếu cứ ngồi như thế này .

Tật thì Chi đứng dậy bỏ ra khỏi phòng , đi xả stress

Nhưng trước hết, cô phải làm việc này đã dứt ý nghĩ Chi lên xe, vài tái xế chở cô đến nơi đó

RẦM

“ Con về rồi đây ”

Tay thóa giày ra suốt hai ngày, giờ mới được lếch về nhà, mệt đến muốn nằm dài lên sàn luôn

Vừa ngẩn đầu dậy thì

Chuyện gì lại đến nữa đây

Rút cuộc, giữa Phong, nó, và Nhất Long đã xảy ra việc gì .?

Tuấn đang ở đâu ”

Bà Châu đến đó , không thấy đứa con trời đánh cẩu mình thì thế nào nhỉ ?

Còn Chi nữa, việc đầu tiên phải giải quyết là việc gì ?

Chàng trai xuất hiện tại sân bay ???

57. Chương 63

CHÁP 64

Trở Về ! Đới Mặt !

(Phần 1)

Quay lại lúc trưa

Kéttt .

“ Thưa Tiểu Thư, chúng ta đến nơi rồi ạ !”

Tháo cái kính đen đặc tiền, sang trọng với hai bên rìa là những viên đá pha lê chiếu sáng.

Chi lạnh lùng lên tiếng

“ Là chỗ này sao ”

Nhìn xuyên qua lớp kính đen của xe hướng đôi mắt về phía bản hiệu đó

Rồi quay đầu lại, hướng thẳng về phía trước -

“ Các người biết phải làm gì rồi chứ ”

“ Vâng, tiểu thư”

Ngay khi sau câu nói đó, từ trong xe, ba người vệ sĩ bước xuống tiếng thảng vào bên trong căn tiệm đó

Đúng 5 phút, sau dần dần mọi người đều ra khỏi cửa tiệm khi đó Chi mới chịu đặc bước chân ngọc ngà của mình ra

Ấp vào ánh nắng vàng nhẹ âm ẩm của buổi trưa là làn da trắng nõn , hồng hào

Nhắc từng bước chân lên cô tiểu thư kiều kì ấy tiếng vào trong cửa tiệm

BỊCH

Gương mặt khá từng tấc của Quân khi bị một lượt cả ba tên vệ sĩ chèn xúông ghé Dù cho anh là người có vóc dáng không nhỏ, cũng thuộc loại cao to, nhưng với 3 tên đầu trâu mặt ngựa này thì .chật ! quất không lại

Chớp mắt thấy vẻ mặt khó chịu của anh, chợt Chi thấy lòng khoai khoai sao ấy hạ cổ đặc cái thân cao sang lên chiếc ghế què mùa này rồi nhìn thẳng vào mắt anh -

“ Buồn được rồi ”

Điên với cái cách mấy tên này kiêu mình, giờ còn điên tiết lên khi lại phải nhìn cái vẻ kiêu ngạo, phắc lỏi của Chi, phứt chốc Quân quạo .-

“ CÔ LẠI MUỐN CÁI GÌ, ”

Cười nhẹ, rồi quay sang nhìn một trong những vệ sĩ của mình, .Lập tất hiểu ý cô chủ, Một trong ba người đó, đặc chiến vali mini đen lên bàn. Sau đó cả ba người ấy đều bước ra phía ngoài cửa tiệm

Đôi mắt anh mở to ra , không biết cô này lại muốn bài trò gì -

“ CÔ LẠI LÊN CÓN À ”

Thật không hiểu vì sao , mỗi khi mở miệng nói chuyện với anh, Chi như cảm nhận được Quân đang cố tình móc mỏ cô vậy máu nóng nổi lên, nhưng cổ dồn xuống .vẫn tỏ ra vẻ chẳng thèm chấp anh làm chi .

Giọng điệu cao ngạo vang lên .-

“ Tôi không phải là người vô ơn tuy anh đã không biết lượng sức và, quá trêu cao khi dám động vào người tôi. Nhưng tóm lại, anh vẫn đã giúp tôi một lần.

Tôi không muốn mang tiếng kẻ không biết điều

Vật này, xem như trả công cho anh

Còn nữa, sau này vô tình gặp mà ko có lẽ anh ko còn diễm phúc lần thứ hai nhưng tôi vẫn báo trước. ĐỪNG tỏ ra quen biết tôi ”

Khoanh hai tay trước ngực, nâng cằm cao lên mà nói

Quân nghe như sét đánh vào tai

Bất định hình trong vòng vài phút thấy Quân không trả lời câu nào, cứ ngỡ anh đã ngoan ngoãn chấp nhận, vừa nhit mông định đứng dậy thì

RẦM

Quân đập mạnh tay vào bàn, ánh mắt nổi giận lên trước cái tính kinh rẻ, coi thường người khác của Chi, rằng giọng nói -

“ Mang hết dống này biến khuất mắt tôi và tốt nhất đừng để tôi thấy cô nữa ”

Đứng tim khi nghe anh nói vậy .không phải chứ ở đâu ra cái cách ăn nói như thế này

Ran ruột như bị thiêu cháy một lúc , .người Chi nóng hừng hực .mắt đỏ ngầu đi -

“ BẢO AI BIẾN KHUẤT MẮT ” Đứng dậy khỏ bàn hướng gương mặt nóng giận về phía Chi -

“ Tôi nói, tôi muốn đóng rác này và cô biến ngay cùng một lúc ”

Mạch máu trong người Chi càng lúc càng giãn nở ra .tay gồng lại

Sôi sục sôi khí trong người, tay Chi dơ cao lên

BỘP/

Định giáng một bạt tai vào gương mặt Quân, nhưng anh lại nhanh tay hơn, đớp kịp cổ tay cô khi vừa định vung xuống. Siết chặt lại -

“ BUÔN RA KHÔNG HẢ BUÔN RA .”

Giữt mạnh lại nhưng, giữt cỡ nào cũng chẳng thể thoát khỏi cái sức mạnh ấy của Quân.

Mặt Chi đỏ lên vì đang cổ vung tay ra

Dẫn co với nhau chột QUân buông tay cô một cách thật thô bạo khiến cho Chi chốc chốc nhăn mặt elên vì đau đến bầm cả cổ tay

Không nói một lời, tắt thì Quân bỏ đi ra khỏi tiệm.để mình Chi ngồi lại với gương mặt tái khi máu cứ liên tục dồn lên não

“ Cao Ngạo ”

Vàng chỉ vồn vện hai từ , thả một cách nhẹ nhàng ra khỏi miệng QUân, sau đó bóng người đâu không thấy nữa

Ra khỏi bên ngoài, ba người vệ sĩ đó ngạc nhiên thành linh một tên rat ay cản QUân thì thì ngay lập tắt bị anh trả một đòn.

Cú đánh mạnh đến nỗi , chỉ một quả thôi àm tên áo đen đó đã ngã vùi , nằm rạp lên phía nền đất bên ngoài .

Sở dĩ do anh điên lên vì thái độ của Chi, chưa có đứa con gái nào coi thường anh như thế, và chính Quân cũng không hiểu được , vì sao mỗi khi nghe những câu nói khinh khi phát ra từ miệng Chi, lòng còn nóng hơn nữa .

Bỏ đi với ngọn lửa bùng cháy trong ngực mình

Bên trong can tiệm, hình dáng , một vị tiểu thư với đầy sát khí vây quanh -

“ DẮM DẮM ”

Tức đến không nói ra được từ nào, lại một lần nữa Chi bị người con trai này làm bề mặt điên tiết lên .định vung tay hất cái vali đó.

Chột .cô đứng im lại, rồi dần dần lúc sau , một nụ cười nhanh hiể hiện lên

“ Để xem rồi anh sẽ hối hận vì dám xem thường Phói An Chi này .”

Tối đã ập về

Một mỗi khi cả ngày nay lại phải dự tất cả hết thảy 6 cuộc họp. Nhó có mà lớn cũng có đầu Tuyết như muốn vỡ bánh chành ra .tháo đôi giày ra

“ CON VỀ RỒI ĐÂY ”

Ngước lên như mong chờ một điều gì đó mà mỗi khi cô về đều xảy ra cả

Chính là cái vòng tay bé nhỏ của Nhất Long, rồi cả hình ảnh ông Khải ngồi đọc báo, Nghi đứng trong bếp làm thức ăn. Thật ấm cúng .nhưng hôm nay Tuyết lại bất ngờ lên khi giờ đây, trong nhà, đèn thì vẫn sáng, vậy mà một bóng người cũng không có . Thóang ngạc nhiên khi quanh quẩn trong này là không khí quá yên tĩnh

Lát sau, cứ nghĩ chắc cả ba lại đi đâu đó thôi, nên cô cũng không màn mà để ý tới nữa.

Bay thẳng về phòng, ngâm mình trong bồn tắm .Khép chặt đôi mắt đi với cảm giác thư thả trong nơi sương của làn nước ấm kia

.15 Phút sau

Ngâm chán rồi Tuyết cũng quyết định bước ra

Mãi lúc sau, cô lại rời khỏi phòng mình, và nằm dài trên chiếc trăn salon trong phòng khách .

Gương mặt chủ u lên khi ngỡ nó cùng Nhất Long và ông Khải đi đâu đó chơi rồi quên bên luôn người con gái lớn cũng như cô chị này

Vừa định mở Phone gọi cho Nghi thì

KÍNH KONG KÍNH KONG

Giật thót người lên vì tiếng chuông, ” CHẮC VỀ RỒI HUM HÚM ”

Lòng thấy vui khi vừa nấc thì đã có .Tuyết nhanh chân ra ngoài mở cửa.

Đang được vài bước, khi không cô khựng lại .

Phải, lạ à nha, nhà của mình àm cả ông Khải lẫn nó đều quên đem theo chìa khóa sao mà thôi kệ mở cửa rồi đỉnh.

Định bụng như thế, Tuyết không tỏ ra vẻ tò mò hay thắc mắc nữa, mà phóng thẳng nhanh ra ngoài cổng

KANG

“ ĐI ĐÂU VẬY .SAO MỌI NGƯỜI.LẠI Ủhm .m .”

Chưa ngó đầu ra được nữa, mới mở miệng nói được mấy từ thôi thì chết đứng con tim, khi không, bất ngờ một người nào đó, đẩy mạnh Tuyến vô bên trong lại

KANG

Cánh cổng cũng đóng đi để rồi động lại sự yên tĩnh như ban đầu

Chẳng thể thốt lên câu nào vì giờ đây, môi cô đang bị hôn một cách thật thô bạo .nhưng xen vào đó thì mãnh liệt nhiều hơn.

Sợ đến run người lên, vì tối quá, chẳng thể thấy được ai đang đứng trước mình, càng hoảng hơn khi cái bóng đen này không ngừng cuốn vào thân thể cô, đôi tay cũng vậy, ôm chặt vùng eo quyến rũ, áp sát vào người mình hơn.

Cố dùng sức đẩy cái bóng này ra, vì thật sự thật sự Tuyết sợ đến người run lập bập chẳng lẽ chẳng lẽ sô cô đen đui vậy sao lại rơi vào hoàn cảnh này

Khi nụ hôn đó vẫn cứ liếm láp khắp bờ môi mặn nồng của cô, trong đầu Tuyết lúc này hình ảnh Long lại tái hiện

Ý nghĩa và sự chống trả cùng một lúc ủa ra. Cố hết sức, Tuyết xô cái bóng đen đó ra khỏi người mình rồi ngồi thụp xuống rút sát vào bên trong cánh cổng siết chặt lấy cơ thể.

Miệng không tài nào thoát ra dù chỉ một từ, chỉ nghe tiếng khóc nức nở lẫn sợ hãi thôi

Dịu dàng, bàn tay của cái bóng đen nhẹ chạm vào đôi má nóng hổi của cô BẮT GIÁC, RUN MÌNH vì HÀNH ĐỘNG ĐÓ, Tuyết hất mạnh bàn tay đó ra

“ ĐỪNG CHẠM VÀO TA .ĐỒ KHỐN .ĐỒ ”

Không để cho cô nói thêm câu nào, lại lần nữa chống hai khuỷu tay kê sát lên bề mặt cánh cổng, ép người Tuyết sát vô trong tiếng chầm chậm đến với làn môi mọng ấy . Định hôn như bản nãy sao đừng có mơ

Định chặt cánh tay của cái tên đó, Tuyến đẩy mạnh ra, chân cũng vậy, co lên và đá thẳng.

Nhanh như chớp, bóng đen đó, kẹp chân cô lại, đè , ấn xuống bên dưới chân mình khóa lại. khiến cho Tuyết muốn cử động cũng không được.

Hai bàn tay nắm chắc cổ tay Tuyết, ghì lên cánh cổng, rồi cuối xúông hôn tới tấp luôn

“ UHM UMH UHM ”

Đầu lắc liên tục tránh khỏi nụ hôn đó nước mắt cứ chảy ào ra khi đã né ra được khỏi bờ môi kia .chợt miệng Tuyết thốt lên một cách yếu ớt , tuyệt vọng .-

“ Cứu em .Long Long hức ức hức ”

Nghe đến đó, chợt, mọi hành động thô bạo ấy đều dừng lại. Đôi mắt cô mở to lên khi bắt gặp chiếc bóng đen ấy ôm sát mình vào, kéo cả người cô vào lòng tên đó

“ Anh đây anh nhớ em anh điên vì nhớ em đấy ngốc .”

Bàng hoàng không tin vào tai mình nữa. Tim cô như ngừng đập khi giọng nói trầm ấm đó lọt vào tai đôi vai mỏng manh run lắt phất toàn thân trở nên bất động.

Nước mắt đang rơi, nay lại rơi đầy hơn nữa

Không thể nói lên một câu nào

Cứ thế mà cả hai trở nên bất động, vòng tay Long ôm chặt lấy người Tuyết suốt 10 phút sau

Bàn tay run run từ từ đưa lên, chạm vào gương mặt đó giọng nói cứ nhưng không tin vào điều đang xảy ra ngay trước mắt mình .-

“ Long Long .sa o ”

Đặt lên bàn tay đang ngự trên gương mặt mình, lê kéo nó dần xúông miệng anh, Long hôn nồng vào đó .-

“ Vậy em nghĩ là ai tên biển ”

CHÁT

Chưa để Long nói hết câu, Tuyết không biết từ lúc nào đã vung tay đánh thẳng vào mặt anh giọng như từ run từ sợ chuyển sang nổi nóng vậy .nức từng tiếng ra -

“ Đùa .đùa vậy vui lắm à anh muốn tôi chết vì sợ sao tên khốn anh có biết tôi sợ đến mức nào không .sao lại đùa như vậy .sao anh ác thế hức hức ”

Dù bị cô đánh nhưng anh không cảm nhận được cảm giác đau gì cả. Còn kéo cả người Tuyết rồi ôm chặt như lúc nãy .ngiên đầu hôn vào cổ cô -

“ Anh không kìm được anh nhớ em đến mất cả lí trí đừng giận đừng giận anh .”

Lòng cô nóng hừng hực lên vì cảm giác kinh hoàng lúc nãy vẫn chưa nguôi, nhưng lại không hiểu vì sao giọng nói trầm trầm của Long vang vào tai. Lại khiến người Tuyết như mềm nhũn cả đi, nước mắt cứ thế mà rơi, khiến cho lớp áo sơ mi của Long phút chốc cũng thấm ẫm

Tuyết nhớ Long đến nhường nào, bề ngoài lạnh lùng, vô cảm, nhưng thất ra trong con tim, lúc nào cũng mang hình bóng của anh cả sở dĩ không cho Nghi chạm tay vào công việc, vì ít ra nói khiến cho đầu óc cô không còn thời gian rảnh rỗi cũng vì thế cũng sẽ không phải mệt vì nhớ đến anh

Hai tay đưa lên ôm lấy bờ vai người con trai này ôm thật chặt

Thoáng sau tiếng khóc càng lúc càng nhỏ dần, Long buồn nhẹ người Tuyết ra, vuốt đi những hàng nước mắt trên gương mặt cô .nhẹ hôn vào đôi má ửng hồng đó -

“ Làm em sợ anh cũng đau lắm anh xin lỗi .”

Sao lại dịu dàng đến thế những lời nói nhưng thế này khiến cho lớp vỏ ương bướng, nganh ngạnh của cô cũng phải lùi dần đi. Và mang con người thật đến

Chính vì con người thật đã lộ ra, nên , thấp thoáng cũng khiến Long giật mình khi Tuyết đổ nhào về phía mình, lún lên trên mà hôn anh rất mãnh liệt

Nhưng chỉ vài giây sau đó, Long cũng hòa vào nhịp điệu của cô, đáp trả lại những cử động mềm mại path ra từ lưỡi cô hôn đến nổi hơi thở cả hai trở nên đứt đoạn, bầu chặt hai tay vào bờ vạt gang của Long, Tuyết ghì sát vào, khiến cho làn da dưới lớp áo đó chốc hăng lên ngấn vết đỏ

Một lúc sao Long nhất bóng người Tuyết lên trong vòng tay mình di chuyển từng bước một vào trong căn nhà không bóng người ấy Rồi lại ả vào phòng cô, đặc cơ thể Tuyết lên bờ mặt mềm mại của chiếc giường.

Môi không ngừng dút ra khỏi nụ hôn của cô. Bàn tay anh bắt đầu di chuyển, lươn lướt rê đi chiếc áo khóa bên ngoài của cô,,

Tuyết chẳng kháng cự gì cả, còn ưỡng người lên cho Long tháo lớp áo ra một cách dễ dàng, bung ra khỏi vòng tay áo đó. Tuyết lại bám chặt vào cổ anh dờ đi từng cử động, chà sát bàn tay mình dọc lên, lướt nhẹ nhẹ trên người Tuyết, lớp áo ngủ bong bóng ấy càng khiến cơ thể Tuyết trở nên mềm mại hơn

Nụ hôn cứ quấn lấy hai con người này, môi Long rời khỏi miệng Tuyết, tiếng xuống phía cổ, tay cũng níu ra sợi dây đeo lên làn da đẹp ấy. níu đến đâu, lưỡi anh lê đến đó. Làm cô chốc chốc, nóng bừng cả cơ thể mê rợn với từng cử động của Long

Thoáng sau, tay anh lại di chuyển, muồn muốt duốt trên cặp đùi thon thon của cô, đẩy nhẹ nó cong lên rồi lòn tay vào lớp váy ngủ mỏng manh đó, ấn sâu xuống vùng mông

Đầu như muốn vỡ ra khi cảm giác này cứ bu vây lấy người Tuyết bất giác khi Long định thọt vào rồi chà lên vật nhạy cảm của cô. Tuyết cong người dậy .nhớ ra .

Dứt ý nghĩ, bàn tay thon dài của cô, nắm lại bàn tay to mà ả đang nơn nót muốn chạm vào chỗ ấy từ Long -

“ Đừng, ngừng lại nếu kho ”

Hạ người, hôn lún vào bên trong môi của Tuyết, khiến cô muốn nói cũng không được nụ hôn càng lúc càng làm người Tuyết trở nên yếu dần đi, sức lực cũng từ từ chìm ngấm thấy cô không phản kháng nữa, Long mới thôi mà dứt đi nụ hôn mãnh liệt đó

Thì thắm vào tai - “ Anh không dừng được chỉ còn vài tiếng bên cạnh em thôi ”

Nghe đến đó, đôi mắt mơ màng của Tuyết chợt trợn lên, tim lại đau nhói khi biết Long sẽ rời xa mình lần nữa nước mắt bắt đầu ứa ra

Đè cơ thể mình lên người cô, Long ôm chặt Tuyết vào khuôn ngực vạm vỡ của mình giọng nói chợt cũng nghẹn ngào đi .-

“ Đừng khóc xin em xin em đừng . đừng khóc anh sẽ quay lại chỉ còn 5 tháng thôi rồi anh sẽ về sẽ về với em ”

Nước mắt nhòa đi khỏi khóe mắt cay cay của cô, tim đập nhanh đến có thể chết đi được, người run lên khi tiếng khóc bắt đầu trỗi dậy. áp đôi tay vào tấm lưng trần rộng đó Tuyết ép đầu mình sát vào bờ vai bờ vai mà suốt 4 năm qua cô không được tựa.

Hành động vô thức, khiến cho con tim Tuyết cũng dần thức tỉnh ra .tháo luôn cả lớp vỏ cô che giấu .cô dồn nén cảm xúc đi khỏi con tim mình .

Tình yêu không là gì cả với cô khi một lần vỡ tan .lòng như đã chết đi theo mối tình đầu, ấy cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ đập lại nhưng Tuyết nào có ngờ đâu giờ đây miệng cô lại thốt ra thốt ra những lời mà chính bản thân cô cũng không ngờ được .-

“ Em nhớ anh em yêu anh em yêu anh nhiều lắm .!”

CUối cùng câu nói vốn được cô chôn sâu tận đáy lòng nay cũng có thể thoát ra .Nghe mà không tin vào tai mình được

Tim Long ngừng đập đi khi ba từ “ Em Yêu Anh” trôi ra từ miệng Tuyết

Đôi mắt anh chợt đỏ đi .cái ươn ướt cũng dần xuất hiện, cuối sát xuống hơn, đến nỗi gương mặt cả hai không còn một mili mét nào

Nhẹ nhàng anh trao lên môi người con gái này, một nụ hôn mà anh hằng được mơ ước. Chính là nụ hôn được vây lấy bởi hơi ấm của tình yêu. Không còn lạnh lùng, vô cảm như bấy lâu nay nữa.

Hôn Tuyệt mãnh liệt đến khiến gương mặt cô đỏ ngầu lên .gò ngực cũng nhấp nhô theo từng nhịp thở. Đôi lưỡi cả hai không ngừng va chạm vào nhau, cảm nhận được sự mềm mại sự ẩm ướt từ anh chuyển sang Tuyệt hôn đến mất nghẹn thở .trán vã cả mồ hôi làm mái tóc ngắn của cô thấm trọn cả những giọt hơi ấy

Nhìn sâu vào đôi mắt to, với mí mắt chỉ có một kia .cái mà anh vẫn thường treo ghẹo Tuyệt ấy thế, chính vì em đặc biệt nên giờ đây con tim tôi đã mất đi từ lúc nào cũng không hay biết.

Lọn mí cong dài của Tuyệt .khẽ nhắm cũng khẽ mở lên với gương mặt đỏ đỏ .hơi thở nóng dần làm cho tim Long đập loạn xạ

Không phải lần đầu được ngắm cô như thế mà vì đây là lần đầu tiên Long cảm nhận được tình yêu từ Tuyệt .không thờ ơ không còn lơ đãng những cảm xúc của anh nữa

Khẽ nói vào tai cô .-

“ Em đẹp em đến khiến con tim anh lỗi nhịp khiến anh điên lên điên vì nhớ em đấy ”

Rồi lại hôn nồng vào trán cô, duốt đi những giọt mồ hôi trên ấy giọng thật trầm trầm vốn có của Long

Càng lúc bờ môi anh càng gần Tuyệt hơn đôi mi Tuyệt dần khép chặt lại .cùng lúc ấy “ ANh yêu em” cuối cùng cũng có cơ hội để thoát ra từ miệng người con trai này

Khéo mắt cô lại lần nữa trôi đi những dòng nước mắt. khóc khóc nức nở lên khi nghe Long nói vậy

Khóc cho sự bướng bỉnh, thơ ơ khóc cho sự nhu nhược, nhút nhát của mình, để rồi giờ đây mới nhận ra, Cô yêu anh đến nhường nào

Thấy Tuyệt khóc, lòng Long chợt ấm lên, cô gái cay đắng, ướm bú, vô hồn ngày nào sao giờ đây lại trở thành một cô gái yếu ớt như thế .ấy ! càng làm anh muốn ôm chầm lấy em hơn .

NHẹ mà chạm môi vào giọt nước mắt nóng hổi trên gương mặt Tuyệt, nhẹ mà lướt trên môi cô với tình yêu sâu đậm.

Nhẹ mà trao cho em những gì anh có nhẹ đến có thể khiến anh mất đi chính mình, chỉ còn mỗi hình ảnh em.

Đôi tay Long dần dần kéo đi lớp vải mềm đó qua khỏi đầu cô, rồi anh lại chìm xuống, trao lên cơ thể ấy với từng động tác mê mị.

Những cử chỉ mặn nồng hơn trước đây, những điều mà anh phải dồn nén phải cố kiềm chế bấy lâu

TẠCH

Chiếc đèn cạnh giường , rồi cũng được bàn tay anh bật xuống màn đêm lại ngập vào căn phòng , tuy thế ánh sáng ngoài kia vẫn hắt vào nơi đây, khiến hình ảnh cô vẫn ập vào mắt anh, càng khiến Long yêu cô dữ dội hơn nữa

Rồi giữa anh và em, không còn gì ngăn cách cả cứ thế mà quấn vào nhau, hơi thở trở nên thật khó nhọc. Bàn tay ấm áp đó di chuyển khắp cơ thể đầy đặn của cô, đến đâu Long cũng đặc nụ hôn vào đó rồi tiếng rên cũng thoát khỏi miệng Tuyệt tiếng thở cũng vậy.

Chúng cứ hù nhau ùa về phía người con gái này Màn đêm hiện ra bởi chiếc bóng kia vụt tắt Không còn là những màn đêm vô cảm nữa từ “Anh yêu em” không ngừng lặp đi trong bóng tối đó .và vòng tay nụ hôn trao anh cũng không còn e ngại.

Say vào nhau đến quên cả nỗi lo âu ban đầu. nhẹ nhàng di chuyển rồi cũng nhẹ nhàng toát ra hơi sương Hễ em rơi nước mắt, anh sẽ lại lặng lẽ mang chúng bay đi, để rồi trao em những nụ cười hạnh phúc

Hơi nóng một lúc một tỏa ra nhiều hơn bao quanh giữa hai con người này .không còn một khoảng cách cũng chẳng tồn tại những điều trước đây.

Giờ Nhà Vua tuy không còn nữa nhưng Nô Tài vẫn sống mãi ” Vì em là Nữ Hoàng của anh”.

Thấm Thóang cũng dần trôi đi một tiếng một tiếng để Long yêu Tuyết, yêu bằng tất cả con tim rung động này

Từ đây ra đến sân bay , anh cũng phải mất đi gần một tiếng rồi lại bu đầu vào thủ tục .những việc vô tình tàn nhẫn kia, khiến cho anh phải mất không biết bao nhiêu thời gian bên cạnh Tuyết.

Cô cứ đòi phải theo anh ra sân bay bằng được, nhưng Long nhẹ khéo Tuyết vào lòng, vuốt lên mái tóc mềm mại đó. Nói với giọng đầy yêu thương lẫn đau khổ .đau vì tôi lại phải rời khỏi em đau đến tôi không còn hiểu thế nào là thờ nữa .” Đừng em đi anh sẽ không tài nào nhấc chân được .”

Đẩy nhẹ người Tuyết ra, hai tay Long vẫn siết chặt cánh tay mỏng manh đó nhìn sâu vào đôi mắt đẹp mê người của cô -

“ Nhìn em, anh sẽ lại mất tự chủ, em rất quan trọng với anh, nên em sẽ khiến lí trí anh bị vụt tắc ngoran chờ anh chỉ 5 tháng chỉ 5 tháng thôi.”

Vùng khối bàn tay đang vịn vào cánh tay của mình, Tuyết xoa vào lòng anh, ôm chầm lấy cơ thể vẫn còn hơi ẩm ầy, khiến cho Long chợt lại đỏ mặt đi khi người không mảnh vải của cô ép sát vào ngực mình .tim mỗi lúc đập mạnh hơn

Tuyết giờ cứ như đứa trẻ, đầu dúi dúi vào ngực Long -

‘ Không em không muốn anh đi không chịu không thích không muốn anh đi ”

Giọng nói dễ thương ấy, làm Long phải cười phì, và thấp thoáng cũng ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên cô gái này nhõn nhõo với anh.

Vòng tay ôm , chà nhẹ lòng bàn tay mình vào làn da mềm mại qua tá lưng mỏng manh ấy, Long cuối đầu hôn vào bờ vai cô -

“ Ngoan nào anh sẽ gọi điện cho em khi vừa đáp xuống bên đó ”

Nói thế mới nhớ, vì sao àm suốt những năm tháng qua, cả một lá thư, một lời nhắn , một cú điện thoại cũng không gửi về cho cô. Đẩy Long ra khỏi người mình, gương mặt phụ nữ nhìn yêu không tả của Tuyết, tay vỗ liên tục vào người anh giọng hờn mát lên trông thật -

“ Đồ tồi, bây giờ mới nói sẽ gọi, tại sao suốt mấy .”

CHưa để cô than vãn , hờn trách xong, Long lại đưa tay nắm vào cổ tay Tuyết kéo về phía mình, khiến một lần nữa, Tuyết lại ào vào lòng ngực anh

Nghiêng đầu hôn vài vành tai Tuyết .khẽ cắn nhẹ đi .-

“ Nghe giọng em, làm sao anh chịu nổi anh sẽ chết vì nhớ em mất ”

Ghì chặt cơ thể Tuyết vào hơn .làm cho cô tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì sức nóng con tim ấy truyền qua

Áo cũng đã khoác lên người cả hai, lặng lẽ tay trong tay, đan xen những ngón tay ấy, siết lại sự im dìm đi cho đến khi Long cùng cô bước gần đến cánh cổng màu trắng .

KANG

Đẩy nhẹ cổng ra .thật sự lúc này với anh sao mọi thứ thật tàn nhẫn chân nặng đến không tài nào nhấc ra khỏi cánh cửa này

Tuyết lại cứ níu lấy tay anh, càng làm Long muốn điên lên vì cảm xúc

Một nụ hôn lại đặc lên bờ môi ấy .Tay nắm chặt cổ nào cũng phải dần dần buông ra thế nhưng không phải chỉ một nụ hôn duy nhất.

Mà Long trao Tuyết không biết bao nhiêu là cái cảm giác dè mê này, cứ hể vừa dứt ra, Long lại cô đầu cô vào lần nữa. Đ61n lần thứ 12 .

Thật sự máu nóng trong lòng Tuyết càng lúc càng tràn lên ngập lên người ta đau khổ, không cho tiền đã đành, miệng thì nói anh đi đây nhưng chân chẳng chịu bước đi, làm cho Tuyết múôn nổi khùng lên với cảm giác ấy

Nếu kkhông để Long đi lúc này thì chốt nữa, bản thân mất đi kiểm soát chắc cô sẽ trời chạt anh luôn

“ ĐI THÌ BIẾN LỆ ĐI .BIẾN ”

RẦM,

Hít một, chờ cho nụ hôn thứ 12 này chấm dứt, Tuyết lấy đà, đập thẳng một cái vào người Long, cho anh bay ra khỏi cửa rồi đóng sầm lại.

Mà ơi 1 sao lạ có người yêu bạo lực đến thế Đau đến gương mặt nh tái đi vì cô không thềm thương lấy nhẹ chân một chút bộ chết saoo

Long nào biết , cô tựa lưng vào cánh cổng, ngồi thụp xuống nên mà đưa tay che miệng đi che cho tiếng khóc ấy không phải thoát ra khỏi mình, để anh không nghe thấy được.

Chạm bàn tay lên bề mặt cánh cổng Long cố không để nước mắt rơi ra -

“ Anh Yêu Em ”

Tim ngừng đập khi nghe anh nói thế

Một lúc sau, thật sự phải đi rồi. anh đành xoay lưng bước đi dù lòng đau nhói lại

Tuyển không đủ can đảm để mở cánh cổng lần nữa, chỉ ngồi như thế mà ôm chặt con tim mình thôi.

Nửa Tiếng sau

Buồn cũng không làm được gì cả, Long cũng đã đi rồi, nuốt ngược nước mắt vào trong, Tuyết nahnh chóng lấy lại vẻ mạnh mẽ ban đầu giờ đây cô mới cảm thấy lo , tại sao cả ba người đó vẫn chưa về

Đi tới đi lui trong phòng khách, nhịp tim mỗi lúc đập mạnh chột

KANG

Giật thót người khi tiếng cửa mở ra lần này thì chắc chắn là ba và Nghi rồi, nhanh tay , mở cánh cửa chính CẠCH

“ BIẾT GIỜ, NÀY MA ”

MiỆng muốn quát lên khi nó và ông Khải làm cô lo lắng thì con mắt trợn lòi ra khi giờ đây, hình ảnh ông Khải bước đi Nghi cũng bước đi Nhất Long thì ngủ

Ế ? Thế thì có gì phải ngạc nhiên, điều khiến Tuyển kinh ngạc, chính là Nhất Long đang ngủ gật trên bờ vai của Phong .

Siễn niên, người mềm nhũn cả ra, đứng không trụ, Tuyết phải tựa vào thành cửa .giọng lắp bắp tim như đứng lại vì nghĩ cô nhìn phải “ma” -

“ Cái cái c.ai gì cái gì gì .đây P .p po phoo n n.g .n.g ”

Nghe bà chị cà lăm mà nó cũng phải cười phì, ông Khải thì chần mấy ngạc nhiên khi chính ông cũng phải húng cú sốc này đến nỗi lúc này phải đi kiểm tra nhịp tim vì ông khó thở. Đây cũng chính là nguyên vì sao cả ba người này đèn rời khỏi

Quay lại lúc khi Phong bước vào căn phòng làm việc của ông

CẠCH

Hắn ngồi vào ghế miệng vẫn chưa nói ra được câu nào nhìn ông Khải hận ? hận ư?

Không giờ đây thì hẳn lại có cảm giác tội lỗi khi đã mang không biết bao nhiêu là nước mắt đến cho nó nên, trong lòng Phong chẳng còn chứa nổi hai từ “thù hận” nữa.

Cả hai người này ngồi bên trong suốt một tiếng, thật ra không phải vì đề tài quá dài, mà là do ông Khải vẫn còn sốc đến nỗi phút thứ 40 trôi qua ông mới mở miệng được

Không tin vào những gì trước mắt mình.

Bốn năm trước, chợt mối thù nhằm lẫn đổ ập về phía ông, mà không là đổ lên đứa con gái bé bỏng ấy chứ, ông đau đến không thở được. Rồi đến khi nghe tin nó mang thai, ông càng muốn tắt thở đi. Không phải vì giận nó là đứa hư hỏng, mà ông muốn chết khi cảm thấy uộc đời đầy mau đen của nó là do bàn tay ông tạo ra. Tại sao ông để ông là người hung chịu, sao lại đổ hết lên đầu nó.

Hận Phong. Có chứ ông đã từng căm ghét hẳn khi biết Nghi muốn chết lên chết xúông vì những gì hắn đã gây ra, rồi còn biệt vô âm tính.

Nhưng mọi chuyện lại trở nên khác đi, khi chính Tuyết đã ngồi thuật lại tất cả Tuy không hoàn toàn tha thứ cho những gì Phong đã gây ra, nhưng với ông, vụ tai nạn ngày đó, ông cũng đau khi tự trách mình là một trong những nguyên nhân gây nên việc ấy.

Thay vì trách móc, mắng Nghi, ông lại thương iu nó nhiều hơn, thương đứa ocn gái yêu đến đại khờ, thương ối tình trở nên trở trêu cũng chỉ vì quá khứ khi xưa.

Đó là lí do, vì sao Nhất Long được ông yêu chiều hết mực. SUốt mấy năm qua với ông thật sự rất hạnh phúc. Nụ cười cũng đã quay về với Nghi, Nhấn Long tồn tại, khiến cho ngôi nhà này lúc nào cũng tràn ngập nụ cười hạnh phúc, ít ra ông mãn nguyện khi đã chấp nhận đứa cháu đứa con của Nghi.

Vậy mà giờ đây , lại một lần nữa cậu trai trẻ này lại xuất hiện lại tìm đến với gia đình ông

Sốc lắm chứ, với một người cao tuổi, bệnh tim càng lúc nặng hơn, làm sao ông chịu được cú sốc này. Cổ thở để nhịp tim ổn định đi ông thật không biết phải làm sao với nó và cậu trai trẻ này nữa.

Những năm táng trôi qua, ông vốn biết nó đã yêu cậu này thật sâu đậm nên chắc chắn nếu tách hai đứa ra thì cả hai đều sẽ cùng lúc tắc thở .chết đi

Nhưng nếu ông chấp nhận, liệu có còn đau khổ nào nhấn xúông đầu đứa con gái đại đội của ông nữa không.

Đầu óc rối tung khi hàng loạt ý nghĩ dồn dập lên Một thoáng thật lâu cuối cùng ông Khải cũng lên tiếng

“ ?

Cuộc nói chuyện giữa ông Khải và Phong sẽ diễn ra như thế nào

Còn Phương trước khi Long chạy đến với Tuyết , cả hai có gặp nhau không ?

58. Chương 64

CHÁP 65

Trở Về ! Đối Mặt !

(Phần 2)

Thở ra một hơi thật nặng nhọc, lưng ông thôi tựa vào mặt êm của chiếc ghế, từ từ ông Khải cố ngồi thẳng lại .giọng trầm trầm phát ra -

“ Có lẽ, cậu vẫn còn hận tôi vì chuyện ngày xưa ”

“ Kho ”

Phong định mở miệng nói thì ông đưa tay lên, ngăn lại nói tiếp

“ Tôi cũng hiểu những gì cậu phải trải qua tôi không trách cậu nhưng đối với cậu thì tôi muốn nhờ cậu một việc ”

Ngưng vài phút , giọng ông trở nên nghẹn -

“ Nhã Nghi, lúc nhỏ đã không được ôm ấp trong vòng tay mẹ đã phải sống mà thiếu mất một tình thương, dù tôi đã làm tất cả để con bé không cảm nhận được sự mất mát ấy, nhưng hoàn toàn điều đó là không được .chính vì thế, bên ngoài trông vô tư, dễ gần nhưng thật ra nó là một đứa sống rất nội tâm

Khi bị thương, dù có đau cách mấy con bé vẫn luôn cắn răng chịu đựng một mình dù cho đã hiện ra vẻ mặt đau không chịu nổi, nhưng vẫn luôn nén nhịn đau đến khi lúc ngủ vẫn còn phát cáu

Điều tôi muốn cậu làm là nếu như con bé lại một lần nữa đau vì những vết thương đó cậu hãy thay tôi xoa dịu cơn đau cho đến khi con bé chìm vào giấc ngủ cậu giúp tôi có được không hãy thay tôi chăm sóc cho đứa con gái đại khờ này hãy thay tôi che chở , giúp tôi làm lành lại vết thương trên người con bé ”

Đôi mắt ông chợt nhòa đi .chính vì ông không thể, cứ thế mà bên cạnh nó suốt đời, rồi cũng một ngày nào, cánh cửa màu đen cũng sẽ đón nhận ông mang ông đi khỏi các cô con gái quý báu của mình

Tay Phong siết chặt lại khi nghe ông nói thế, không vì tức giận, mà vì hấn cảm thấy rất sợ sợ sẽ lại làm nó tổn thương. Sợ sẽ không đủ khả năng che chở vết thương ấy .hấn rất sợ .

Ông chỉ nói bao nhiêu đó, chỉ vụn vụn vài câu, đôi mắt nhắm nghiền lại, cố cho nhịp thở ổn định ngày trước với ông cái chết không là gì cả, nhưng giờ đây, ông không thể xuôi theo mà nhắm mắt được nhìn thấy con như vậy, lòng đau đến nghẹn đi rồi nó sẽ ra sao, nếu không còn ông bên cạnh ai sẽ giúp nó chìm sâu vào giấc ngủ sâu có tổn thương. Ai sẽ thay ông mang nụ cười đến trên gương mặt yêu thương của nó

Giờ đây, điều mà ông có thể làm .là chấp nhận tất cả .chỉ để được nhìn thấy con cười .và cũng thành tâm hi vọng Phong có thể làm được những điều ấy .những điều cuối cùng mà ông không tài nào chạm tay được.

Cuối cùng vẫn là Phong, là người sẽ cũng nó đi hết quãng đường còn lại.

Thật sự hấn chẳng thể thốt ra lời nào, phút chót, con người Phong lại nhói lên vì những lời nói ấy. Chẳng ai nói gì thêm cả. lặng lẽ chìm theo suy riêng của chính mình.

Một lát sau

Ông Khải lên tiếng

“ Hãy mau đến bên cạnh con bé, cả Nhất Long nữa .”

Chầm chậm , Phong đứng dậy, cuối đầu chào ông, sau hấn cũng bước ra khỏi căn phòng ấy .Phong không mở miệng nói lấy một lời nào cũng chẳng bảo ” Vâng xin hãy tin tưởng con” .hoặc “ Nhất định con sẽ chăm sóc , bảo bọc Nghi ”

Đó là vì, cả hấn cũng không biết được ngày mai sẽ xảy ra việc gì, chính bản thân hấn cũng không biết liệu có làm nó khóc nữa không .Phong không có câu trả lời, cũng chẳng có gì để khẳng định.

Với Nghi, chỉ có tình yêu, là Phong luôn có thể tự vỗ ngực mà lấy niềm tin,

Thay vì những lời hứa , Phong chọn sự im lặng mà nghe theo, hấn không thể nói trước được gì, nhưng ngày nào còn tồn tại, tình yêu hấn trao Nghi sẽ mãi không bao giờ vụt tắt. Đó là điều là điều duy nhất Phong có thể khẳng định.

Và rồi giờ đây, chuyện không mong nó có thể đến này cũng đã đến được. Tuyết ngồi im lặng, đôi mắt luôn hướng nhìn về phía Phong, đôi mắt hờn trách lẫn niềm tin cô lặng lẽ chìm theo bước đi của em gái mình, lặng lẽ nhìn theo cuộc đời của nó.

Cũng chỉ có thể đứng một bên, cũng chỉ có thể trao nó những lời an ủi khi màn đêm buồn xuống

Biết Nghi và Phong đã quay trở lại, lòng Tuyết nửa vui cũng nửa lo lắng Vui vì cô em bé nhỏ đã tìm lại được hạnh phúc của chính mình, cái hạnh phúc mà bản thân cô cứ ngỡ chắc sẽ không bao giờ tồn tại. Những năm tháng qua, nhìn nó cô đơn trong hi vọng, cô lại đau thêm khi Nghi một mặt cố chấp không từ bỏ người con trai này.

Có lẽ có lẽ Tuyết đã sai sai khi không đặt niềm tin vào điều mình mong muốn, sai khi chính bản thân cũng luôn là người lạnh nhạt với tình yêu.

Nhìn Nghi ,Tuyết mới biết, nó hơn cô thật nhiều, nó mạnh mẽ , kiên cường, trong khi cô luôn từ bỏ chạy trốn khỏi tình yêu.

Nụ cười chúc phúc hiện rõ trên gương mặt Tuyết

Nhưng xen lẫn vào niềm vui, Tuyết lại còn lo hơn cũng như ông Khải, cô không mong chuyện ngày xưa sẽ lặp lại. Cô không mong nhìn thấy đứa em duy nhất của mình phải đắm chìm trong dòng nước mắt.

Phải vật lộn rơi xuống trong tuyệt vọng lần hồi sinh, đã biết bao nhiêu lần tìm em nhìn thấy Nghi cứ ngồi thừ người, nhìn biển với đôi mắt nhòa đi. Cả người cũng chẳng chịu khoác đi lớp áo khoác, chỉ phong phanh như thế mà ra biển. Cuộc sống của người vô hồn, lại chèn lấp vào tấm thân bé nhỏ ấy. cô đau đến cắt ruột đến phải rơi đi hàng nước mắt vì Nghi.

Tuyết rất sợ .sợ sẽ một lần nữa nhìn thấy Lưu Nhã Nghi như thế, rồi cô sẽ nói sau khi đã từng hứa luôn che chở bảo bọc em với mẹ. Rồi liệu cô có thể yên lòng trước nỗi cô đơn đau khổ của Nghi. Tuyết siết chặt tay khi hàng ngàn hàng vạn ý nghĩ ủa đến.

Thật sự , lúc thấy Nhất Long tựa vào bờ vai Phong mà ngủ, cái vòng tay nâng nâng bế bế của hắn, khiến cô chốc nhối lên cái điều mà cô luôn hằng mong có thể giúp Nghi làm được. Khiến cho thiên thần ấy không phải chịu nỗi mất cha

Vậy mà giờ đây, vòng tay ấy đã xuất hiện, đã ôm lấy đứa cháu cô thương yêu lại một lần nữa Tuyết vừa ghen, vừa hờn cũng vừa mừng với hắn.

Chẳng nói một lời nào, chỉ hướng đôi mắt nữa nghiêm nữa mệt nhìn về phía nó và Phong . Hai tên gốc gác đến phải khiến cho không biết bao nhiêu người mất ngủ chỉ vì hai từ “ tình yêu”.

Bản thân cô thật sự cũng đau hàng với cả hai đứa này

Dứt ý nghĩ, Tuyết với tay lấy tách cà phê trên bàn đứng dậy bước đi về phòng, chỉ thả lại nơi đó vồn vện một câu .-

“ Mai chị có cuộc họp, hai đứa cũng mau vào ngủ và về nghỉ đi ”

Sax nghe sao giống đuổi dữ vậy trời. Phong đỏ mồm hôi khi nghe Tuyết nói thế, nhưng lại có một niềm vui vì gần như cô không phản đối gì cả .

Khi Tuyết khuất bóng đi, nơi này tại phòng chính diện, chỉ còn mỗi mình nó và hắn thôi, Nhất Long từ sớm đã được Phong bế lên phòng, kéo chăn hôn lên trán con, khi chìm vào giấc ngủ, còn ông Khải, cả ngày phải ngồi trong bệnh viện, ông cũng mệt đến không còn sức ngồi xem phim giữa ba đứa đó nữa. Thành ra đã rút quân về phòng nghỉ.

Phải giờ chỉ còn mỗi mình nó và hắn thôi, chợt bàn tay to, ấm áp của Phong đặt nhẹ lên bàn tay bé nhỏ của nó, hắn cũng không biết phải nói gì, gương mặt cứ cuối gằm đi, nhìn xuống bàn chân ấy tay thì lại nắm chặt vào bàn tay người con gái ngồi cạnh

Phút chốc nó cảm nhận được bàn tay run run của Phong, thật sự con tim nó vẫn còn rất hồi hộp, nó luôn nghĩ rằng liệu đây có phải chỉ là giấc mơ không, liệu sáng mai nó thức dậy, những việc này có tan biến ?

Con tim nhối lên rồi lại hạnh phúc, Nghi im lặng tựa đầu vào bờ vai Phong, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại xoay đầu về phía nó, hắn hôn nồng vào mái tóc mềm mại , thật lâu sau, mới chịu mở miệng, khẽ nói nhỏ trong một bầu không khí tĩnh lặng đi .-

“ Anh yêu em”

Đôi mắt chợt hé mở lên Nghi buồn giọng thật dịu -

“ Em biết”

“ ANh xin lỗi”

“ Em biết”

“ Anh anh không muốn mất em”

“ Em biết ”

“ Anh thật sự rất em yêu ”

“ Em biết”

“ Mình lấy nhau có được không ”

Đến đây, đột nhiên Nghi im lặng

Còn Phong thì lòng như lửa đốt, hấn run khi không biết nó sẽ trả lời ra sao bản thân hấn cũng không dám mơ người con gái này sẽ chấp nhận một người tệ bạc, không biết bao nhiêu lần đã mang đến tổn thương nước mắt cho nó.

Hấn cũng không dám nghĩ, nó sẽ chấp nhận một người chồng, một người cha vô trách nhiệm này ấy thế lòng hấn vẫn thầm mong một chút hi vọng, một hi vọng thật nhỏ nhoi

Bất giác, bàn tay Nghi lật ngửa lên, đan xen những ngón tay mình vào bàn tay người con trai này người mà nó đã cố chấp suốt mấy năm trời cũng không từ bỏ hi vọng từ bỏ tình yêu

Nghi không lên tiếng xác định câu trả lời của hấn, chỉ thầm lặng nắm chặt tay Phong chỉ nhẹ nhàng tựa vào bờ vai rộng của hấn thôi .

Một lúc sau, đôi tay Phong chột vịn vào bờ vai mỏng manh ấy, đẩy nhẹ dậy, nhìn thẳng vào ánh mắt của Nghi, giọng nữa run , nữa thật nghiêm túc .-

“ Lấy anh .lấy anh có được không ?”

.

Nhẹ nghiêng đầu, cổ để gương mặt mình chìm sâu vào lòng bàn tay ấy, làn mi cong dài lúc nhắm lúc lại mở lên .rồi không biết, không hay từ lúc nào đôi mắt nó trở nên đỏ lụu nhòe nhạt nước mắt đi nhìn vào ánh mắt mơ màng của hấn .-

“ Sẽ .sẽ không bao giờ anh buồn em ra chứ ? , sẽ chẳng bao giờ rời khỏi em , có được không đừng biệt tâm như thế, rồi mang theo mất con tim em, đừng để em một mình, đừng bỏ rơi em đừng buồn tay khỏi em đừng xa em anh có làm .làm được không ?”

Nghi chỉ nhòa, nhưng nước mắt lại lãng ra từ gương mặt Phong, kéo người nó, ôm sát vào lòng, vào con tim đang run động, chết ngộp đi .ngộp khi biết, nó đã chấp nhận đã đồng ý lời cầu hôn ấy.

Vòng tay ấy cứ thế mà siết thật chặt người con gái mỏng manh, hơi ấm lại vây quanh nó và hấn

Nước mắt, ấy thế cứ nhòa đi, .cứ rơi ra từ gương mặt hạnh phúc đó. Lòng lại còn nóng lên hơn khi đã nghe kết quả. Hấn không tin vào tai mình nữa .cảm giác hạnh phúc lẫn lo âu ập về trong trí não người nó run nhẹ trong vòng tay hấn, thế rồi Phong lại nín vào người mình hơn

Liệu hạnh phúc cò còn bị thổi bay giữa hai con người này không, rồi mọi chuyện sẽ ổn chứ ! Vẫn không ai có thể xác định được.

Khóc cũng đã thỏa, hạnh phúc cũng đã nổi lên, chột Nghi lại lo âu hơn nữa, rời người ra khỏi vòng tay Phong, ánh mắt hồi hợp như bao người con gái khác .-

“ Thế .thế liệu người nhà anh có chấp nhận em không ”

Sờ vào đôi má hồng hồng ấy, Phong cười thật dịu, nụ cười chỉ mỗi mình Nghi có thể thấy thôi -

“ Ngốc ạ, mẹ anh rất dễ bà sẽ không phải đối chúng ta đâu ”

CHỤT

Dứt lời Phong tiếng sát, hôn vào môi nó thật nhanh

Tuy Phong nói thế, nhưng làm sao nó không lo không hồi hợp được cơ chứ, ra mắt mẹ chồng, rồi nó sẽ ứng xử ra sao, liệu có làm phật ý không .hay chỉ vì món quà ra mắt không hợp sẽ làm mất điểm hàng vạn câu hỏi trào về đầu nó, khiến nó banh chành óc ra .giọng run, lắp bắp -

“ Nhưng nhờ mẹ anh ”

CHỤT

Chưa để Nghi nói hết, Phong lại nhanh tay kéo nó vào hôn thêm cái nữa .xoax, vuốt lên mái tóc đen tuyền ấy -

“ Hãy tin anh ! mẹ ”

Bất giác Phong cứng đờ người lên

???

Thấy hân hóa thạch đi .nó lại lo lắng không biết việc gì, hai tay lắc lắc cánh tay Phong -

“ Sao vậy .này anh đang nói giữa chừng mà , dừng ngừng như thế, em chết vì hồi hộp đấy ”

Gương mặt Phong đỏ đẫy mồ hôi ra chết cứng người lại, mãi một lúc sao, mới mở lời mà còn nói lắp bắp nữa .-

“ Tiêu tiêu u anh rồi ”

Mắt trợn lên, gương mặt đổi màu liên tục càng thế Phong càng làm nó khấn trương thêm -

“ Tiêu? Tiêu cái gì ”

Nhìn vào ánh mắt Nghi -

‘ Hôm hôm nay mẹ anh về nước anh anh đã nói sẽ ra rước bà nhưng nhưng giờ ’

“ HẢ?”

Mặt Nghi còn ngổ hơn Phong, tá hỏa lên .

Tim như ngừng đập tắt thì sau đó, nó dùng hai tay mình đẩy người Phong đứng dậy, đẩy đi nhanh thật nhanh có thể .-

‘ CÒN ĐỨNG ĐÂY, ANH KHÔNG MAU ĐI RƯỚC ’

Dở khóc dở cười, xoay người lại nhìn nói, nói với giọng thật thảm thương , chắc chắn bà sẽ xé xác hân ra mất .-

“ Rước gì nữa chuyến bay đã đáp vào sáng nay rồi ”

Tới lượt Nghi hóa đá đi .-

“ CA CÁI CÁI .GÌ ”

Con mắt nó muốn lọt ra khi nghe Phong phán một câu như thế đột nhiên nó giật toát người lên, khi bắt chợt Phong nắm vào tay nó lôi đi

“ NÀY NÀY ANH ĐƯA EM ĐI ĐÂU VẬY .”

Bước chân không ngừng nhấc .khẽ siết chặt vào tay Nghi -

“ Thì đi gặp mẹ anh, chẳng phải em đồng ý việc chúng ta cưới nhau rồi sao ?

Nói mà chả thèm quay đầu nhìn nó TRỜI Ạ ! đúng là nó đồng ý , nhưng sao lại vào lúc này nó đã chuẩn bị gì đâu

“ KHÔNG CHỊU KHÔNG KHÔNG ANH ĐI MỘT MÌNH ĐI, EM CHƯA CHUẨN BỊ GÌ CẢ ĐÚNG LÀ EM ĐỒNG Ý NHƯNG ”

Chẳng dôi co với nó làm chi , hân vẫn thế mà bước đi -

“ Vậy thì được rồi, càng sớm càng tốt ”

Đỡ người vì chẳng thể cãi lí với Phong khi gần ra cánh cổng, chợt nó nín cái cây to nhất ở nhà mình lại có chết cũng không buồn tay .nhắm tịt đôi mắt, giọng nửa hờn nửa cầu xin

“ TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐI ĐÂU ANH LÀM GÌ MÀ GẤP VẬY EM CHƯA CHUẨN BỊ TÌNH THẦN GẤP BÀ, .EM BIẾT NÓI GÌ CHỨ ANH ÁC QUÁ KHÔNG LÀ KHÔNG BUÔN EM RA COI ”

Khựng người lại vì bất ngờ lực kéo ngược từ phía sao, thế rồi cuối cùng Phong cũng không bước nữa, tay vẫn nắm, tay kia cho vào túi quần, nhìn nó thờ dài đi -

“ Anh đã nói, bà rất hiền, em không cần phải chuẩn bị gì cả ”

“ KHÔNG”- bàn tay còn lại cứ bám chặt vào cái thân đồ sộ của cây đó

“ Ngoan nào ”

“ KHÔNG LÀ KHÔNG .THA CHO Á NÀY .BỎ EM RA .”

Cắt ngang lời Nghi, bằng cách nhất bổng người nó lên như bao gạo

Gương mặt chợt thay đổi đi, lặng thầm bước tiếp mặc cho nó la làng

Khi vừa tiếng đến chiếc xe của hắn, rồi cũng phải thả nó xuống thôi, tắt thì Phong đặc nhẹ người Nghi.

Vừa chạm chân trúng mặt đất, nó liền phóng vèo thì bàn tay Phong vòng qua cái eo nó kéo lại

Tức đến phải chảy nước mắt ra người ta không muốn mà vẫn cứ ép, sao lại độc tài như thế không ngừng khóc, tay cũng cứ đánh liên tục vào ngực Phong.

“ Không thích anh kì quá em đã nói em rất sợ àm làm sao bình tĩnh được hức hức không đi em run lắm không thích không đi hức .”

Tiếng khóc vụt tắc đi khi Phong cuối sát vào mặt nó, môi chạm môi vào thật mãnh liệt. Hôn đến muốn tắc thở đi, tay cũng không buông khỏi người nó, đẩy sát vào ngực mình.

Dứt nụ hôn, hắn mới nhẹ để nó ngưỡng người ra, tay thì ôm cứng ngắc nhìn vào ánh mắt nhoe nhẹt nước mắt của Nghi .-

“ Anh không muốn mất em, tuyệt đối không, anh sẽ chết nếu em lại rời khỏi anh anh chỉ muốn chúng ta là của nhau lúc này thôi anh không thể chờ thêm được nữa ”

Nghe giọng Phong mà mặt nó đỏ ra, phê thiệt (ặc !). toàn thân không sức nữa, khi nụ hôn vừa dứt.

Tay chạm nhẹ sau đầu nó, ghì vào bờ vai mình .-

“ Chính vì thế ”

Lại chơi trò bạo lực, bó tay với hắn, vừa dăng câu, vừa đặc bẫy .Tất tốc, bẻ sốc nó lên, đưa vào trong xe hắn, rồi nhanh như tên vòng qua phía bên kia chui vào nhả ga phóng vèo đi mất.

Nghi ơi, tỉnh ra thì cũng trễ rồi, một khi Phong muốn thì khó ai lấy chuyển được.

Cầu trời cho nó êm xuôi mọi chuyện .lúc này đây chỉ mới [7:26 PM]

Thế mà bà Tuyết ngủ sớm nhỉ, mà thôi, tác giả thông cảm được vì vừa bị Long yêu tha thiết Mà !!!

Cả ngày hôm nay, vật lộn với bụi đường, mệt đến rã người đi, vẫn không tài nào kiếm ra được thằng bạn chết tiệt ấy đành đành phải về vậy

CÁCH

“ Anh về rồi đây ”

Mở cửa bước vào, thì thoáng ngạc nhiên khi thấy nhỏ không hoan nghênh chào đón gì cả, chỉ mỗi mình Chấn Vũ là ủa ra, ôm lấy chân Tuấn thôi .

“ Cha ôi ! sao lại hạnh phúc như thế này .”

Nhất bổng người con lên, Tuấn hôn vào má, .-

“ Hôm nay Chấn Vũ của Ba có ngoan không ”

Nụ cười thiên thần hiện lên, ôm chầm vào cổ Tuấn, Chấn Vũ kề má mình sát má của pa iu -

“ CHẤN VŨ NGOAN LẮM CHẤN VŨ ĐƯỢC CÔ KHEN ”

“ GIỎI VẬY SAO, THẾ THÌ HÔM NAY BA SẼ TẮM CHO CHẤN VŨ CHỊU KHÔNG .”

Mở to đôi mắt đen tròn lên như bắt được “Đồ Ăn” vậy -

“ THẬT SAO HOAN HỒ BA”

Thấy không động tĩnh phát ra từ miệng nhỏ, chợt Tuấn thì thầm vào tai con

Lát sau Thiên thần ngậy thơ xoay đầu nhìn mẹ .-

“ Mẹ ơi mẹ .mẹ .”

Mãi nghĩ mung lung với chuyện lúc nãy, chợt nhỏ giật tót người lên khi nghe giọng Chấn Vũ -

“ HỒ ? Gì con ”

“ Con tắm với ba được không mẹ ”

Ngớ người ra, nhưng lúc sau cũng tỉnh lại, cười hiền -

“ Được ” “ Hay quá mẹ ơi, ba hỏi mẹ muốn tắm không???” Đôi mắt sao mà ngây thơ thế không biết.

Nghe con hỏi, nhỏ đang phiền muộn mà cũng muốn té ngựa ra,

Tuấn thì mặt tươi roi rói , cười toe tóet ra nhưng chỉ được vài giây thì tắc liệm khi ánh mắt lửa đạn của Phương phóng thẳng .

Bất giác đỏ mồ hôi, tự biết điều mà rút lui xuống -

“ À THÔI .ĐỂ BA VỚI CHẤN VŨ CŨNG ĐƯỢC ”

Nhanh chân mà thoát ra khỏi căn phòng đầy sát khí này

Trong phòng tắm, vì đây là nhà trọ chứ có phải khách sạn đâu, làm gì có bồn cho hai cha con Tuấn. ấy thế là một điều, không có bồn thì chơi thao vậy, chả biết Tuấn kiếm đâu ra cái thao bằng nhựa bị thiệt bị, và đặt nó nằm trong góc phòng lúc nào không hay, lòi nó ra giữa căn phòng tắm bé nhỏ, thả Chấn Vũ vô trong ngồi

Lát sau

“ Chấn Vũ đánh răng xong rồi hả, đưa ba coi ”

Với thói quen đánh răng cùng lúc mỗi khi đi tắm, Tuấn quần cái khăn quanh vùng hông mình, ngồi bịch trên cái ghế nhựa, đưa tay vào thao khéo Chấn Vũ xoay về phía mình .

“ IA I I.I ”

Ngơ ngơ nhe răng cho tên này kiểm tra, ngửi ngửi một hồi, chợt chân mải Tuấn chau lại -

“ Bữa nay con ăn món gì ?, miệng còn mùi lắm ”

Mặt ngu không đỡ khi đóng trong vai một người cha Chấn Vũ cười hí hửng lên, gương mặt đáng yêu đến đỡ không được .

“ Là bánh bột chiên .mẹ mua cho con ăn .con ăn ngon lắm ”

Hềnh mỗ lên, ra vẻ giận -

“ SẼ ! Con ăn hết một mình hả ”

Tất thì vẻ mặt của Chấn Vũ thay đổi đi, đôi mắt to vẫn cứ mở hai má phồng phồng lên, phụng phịu .-

“ Lúu úc con ăn, con có nhớ tới ba, nhớ ba nhiều lần, ba không tin hỏi mẹ đi ”

Cười thật áp nhìn con, tay đưa lên xoa cái đầu be bé

“ HA HA BA BIẾT RỒI Chấn Vũ của ba ngoan thế cơ mà .”

Nụ cười lại trở về với gương mặt thiên thần đó .-

“ Con sẽ dẫn ba đi ăn bánh bột chiên ”

“ ĐƯỢC ĐƯỢC giờ thì ba tắm cho Chấn Vũ đây ”

Kết thúc cuộc nói chuyện, Tuấn bắt đầu chà lớp xà phòng không cay vào đầu Chấn Vũ .chốc chốc vang vọng trong căn phòng tắm nhỏ nhỏ ấy là tiếng cười rộn rã của hai cha con nhà Tuấn

Bé con ra, CHÀ ! hai cha con thơm phất chết đi được (Sax x !) đúng là trẻ con, vừa mới tắm xong thôi mà đã muốn nhắm mắt ngủ rồi, dù cho bây giờ vẫn còn rất sớm .Phương cứ ngồi như tượng đá, có hay biết gì Tuấn và Chấn Vũ đã vào từ lúc nào đâu. Đặc nhẹ người con trai iu quý, Tuấn vuốt lên mái tóc đã được xấy khô của con tuy không biết ca biết hát như nhỏ, nhưng chẳng hiểu sao bàn tay ấm áp đó khiến cho Chấn Vũ nhà ta ngủ đi một cách ngon lành

Rồi 10 phút cũng trôi qua, thiên thần đã chìm vào mộng thấy thế Tuấn mới thôi không vuốt đầu con nữa, hôn nồng một cái vào trán con chợt mới nhận ra sự khác thường của nhỏ, từ lúc tên này về tới giờ , Phương cứ như người mất hồn ấy, chả biết xảy ra việc gì.

Đôi mắt cứ mơ màng chìm theo suy nghĩ trong đầu óc, bất giác, Phương giật mình lên khi , không biết từ lúc nào Tuấn đã vòng tay ôm chầm vào người nhỏ từ phía sau.

Khẽ hôn vào cổ Phương, rồi lần lên mái tóc cả vành tai nữa nhòm nhọt .nhỏ như nổi cả da gà lên khi tên này hành động như thế .-

“ Anh này .thôi mà ”

“ Một chút nữa thôi ”

Chỉ vồn vồn vài từ, tay Tuấn đưa lên dưới cằm nhỏ, kéo nhẹ nó xoay về hướng đôi môi mình, rồi cùng Phương mê man trong nụ hôn mãnh liệt . Tựa ngược về phía sau rong vòng tay ấm kia, người nhỏ tê tê lên khi nụ hôn sao thật lãng mạn

Lòn dần vào trong lớp áo thun của nhỏ, Tuấn nắn mờ mọi ngực Phương, khiến cơ thể nhỏ chợt nóng hừng hực lên

Chỉ thế thôi, đúng như lời đã nói “ Một chút nữa thôi” của Tuấn, giờ đây, Phương đang nằm trên bờ ngực tên này, quả thật hôm nay Tuấn rất mệt, mệt vì phải chạy đôn chạy đáo ngoài đường, thành ra chỉ có thể trao cho nhỏ bấy nhiêu, không hơn được.

Tựa người lên hai mảnh gối chèn vào nhau ấy, để Phương nằm thẳng trên lòng ngực mình, tay ôm đôi vai mỏng manh của nhỏ lại.

Thoáng tò mò khi không biết việc gì đã xảy ra, khiến Phương hôm nay chẳng buồn mà mở miệng một tay gối sau đầu, Tuấn giọng trầm trầm lên tiếng -

“ Em có chuyện gì à sao im lặng thế ”

Tay để trọn tay lên vùng ngực rộng lớp của Tuấn dưới lớp áo thun xanh lẳng lẳng im tiếng lát sau nhỏ cũng thốt ra được -

“ Lúc trưa .lúc trưa em có gặp Quân .”

“ Thì sao ”- tò mò nổi lên, vì gặp Quân thì có gì đáng ngạc nhiên chứ .

“ Bên cạnh anh Quân còn có anh Long nữa .”

Giật thót tim khi nghe Phương nói vậy khẽ ưỡng người ngồi lên, tựa lưng vào tường, kéo nhỏ theo

“ LONG? anh Long về sao ”

Trở về thời gian của buổi trưa

“ Vâng , xin đợi một chút ạ sẽ có ngay .”

“ CỒ GÌ OI .”

“ Tôi đây .”

Thật bận rộn, dù phút đầu mãi lo nghĩ về nguyên nhân , không hiểu sao Tuấn lại làm thế, người con trai ấy à ai man mát đôi chút, cái đông cái nộp trong tiệm đã mang nhỏ về

TAy không ngừng bưng bê đĩa này đĩa nọ miệng cũng thế cứ “ Vâng”

Rồi lại “ Tôi đây ”

Mãi một thoáng sau, số khách cũng thưa thớt dần, giờ đây nhỏ mới thật sự được thở, đang ngồi trò chuyện với bà chủ khi không còn gì đến làm thì

Píp Píp píp

Tiếng reo , đồ chuông phát ra từ điện thoại nhỏ, vội bật máy, xin phép bà ra ngoài nghe

“ Alô”

“ Phương, anh Quân đây, anh biết chắc lúc này em đang làm việc, nhưng xin phép ra ngoài được không, anh có vài việc cần nói ”

Lạ nhỉ, bấy lâu dù có gì gấp, Quân cũng đều tới nhà rồi mới trò chuyện chắc hẳn lần này cũng quan trọng đây nghĩ thế, Phương không ngừng ngại hay có chút sinh nghi liền vào trong xin phép bà đi một lát.

Khoảng nửa tiếng sau

CẠCH

“ Xin chào quý khách ”- người phục vụ, đứng trước cửa, cuối đầu chào mừng khi nhỏ bước vô

Phương cũng gật đầu chào lại, sau đó bước vào trong thì ra nơi mà anh Quân hẹn là một quán nước, không sang như cũng khá thoải mái , dễ gần với nội thất bên trong.

Thấy nhỏ, anh liền vẫy tay

BỊCH

“ HỒ ? không phải giờ này anh cũng đang làm sao .”

Vừa ngồi xuống Phương đã mở miệng hỏi anh

Thở dài một cái, nghe Phương nhắc, tất thì QUân nhớ đến cô nàng cao ngạo , đáng ghét , khinh người.

“ Đừng nhắc, anh gặp phải sao chổi thôi ”

“ Sa ”

“ Thôi nói chuyện chính, anh hẹn em ra vì một việc ”

Định mở miệng hỏi anh vì sao thì bị Quân cắt ngang một cái nghe anh nói, nhỏ cũng thoáng tò mò, chuyện gì mà mặt lại nghiêm như thế??

“ Chuyện chuyện gì vậy anh ?”

“ Em chuẩn bị tinh thần chưa ”

“ HẢ???”

“ Ừm ừm ừm .”

Hất cằm lên về hướng sau lưng nhỏ, đôi mắt Phương cứ thế àm hướng theo đường dẫn của Quân. Quay đầu lại

???

Trợn lồi con mắt ra, tim cũng ngừng đập khi một người con trai cao lớn hai tay đúc vào túi quần tiếng về phía Phương.

Trở nên run cầm cập, dù người đó có đeo kính hay đội nón đi chẳng nữa thì với nhỏ, vẫn nhìn ra được một cách dễ dàng.

Chính là Long

CHẳng thể nói lên được câu nào cả, họng cứng đờ, người cũng nổi bثور

BỊCH

An tợn trước mặt Phương, ngồi cạnh kế Quân

Phương bắt đầu đổ mồ hôi hột, vừa muốn khóc cũng vừa sợ bị anh đánh ột trận. Nhưng nhớ thì lại nhớ nhiều hơn muốn bay vào lòng ôm Long thật chặt, vậy mà chẳng hiểu sau, chân nhấc không nổi, cử động cũng không xong .

Không tháo kiếng ra, (vì đang trốn mà) chợt anh lên tiếng -

“ Chịu lời đầu rồi à”

Tía tai mặt mải đi khi nghe anh nói thế.

Thật ra, đi từ phía sau, thấp thoáng thấy tấm lưng của cô em ngốc ngếch của mình, anh vui để khoe mắt cũng chợt đỏ đi, ươn ướt.

Đến tận gần 4 năm, mới chịu quay về sao .anh đã làm gì nên lỗi để nhỏ phải bỏ đi, có việc gì mà ngay cả người anh này cũng không chia sẻ được. Tức nhỏ bao nhiêu anh lại thương nhỏ bấy nhiêu.

Nghe QUân nói về những chuyện Phương đã trải, tim anh như nát vụn ra từng mảnh vụn, càng trách móc bản thân mình thậm tệ hơn nữa/ càng cảm thấy mình al2 người anh không ra gì

Thế nhưng, nỗi thương nỗi nhớ giờ lại nén qua một bên, thay vào đó anh cố hít một hơi thật mạnh, cố tỏ ra vẻ lạnh lùng, cố làm cho nhỏ sợ hơn .

Vì như thế Phương sẽ không dám tái phạm lần nữa. Một lần thôi cũng khiến anh muốn chết đi được, nếu nhỏ còn làm thế chắc anh không sống nổi mất.

Thành ra giờ đây với cái giọng nghiêm , lạnh lùng toát ra từ miệng anh

Đầu còn không dám ngước lên, hai tay nhắm chặt lại đặc lên đôi chân mình, nước mắt như gấn rơi ra, vai trở nên run lập cập.

Nhìn thôi, nhỏ cũng không dám, thì làm sao mở miệng được

Thấy em mình như vậy, lòng anh xót lắm, cũng may còn gập kính đen này che lại vẻ mềm lòng, đau khổ của đôi mắt anh

Quân cũng lặng thinh nhìn hai người này, anh cũng biết nói gì đâu, với tính cách thẳng bạn, anh hiểu quá rõ, và cũng biết tâm trạng hiện nay của Phương.

Tình trạng đóng băng cứ như thế mà kéo dài đằng đằng.

Chính Quân cũng hơi bất ngờ khi Long liên lạc với anh. Mãi bỏ đi vì vừa bị cô nàng phiền toái ấy gây sự, giật mình bởi tiếng ru từ điện thoại phát ra

Ấy thế mọi điều ngạc nhiên đến bờ ngỡ cứ nối tiếp nhau khi đầu dây bên đó , hiện lên là giọng nói của Long

Gặp nhau, hai người không chào như những người bạn thân gặp lại mà thay vào đó, vẻ mặt lo lắng của Long cứ dán chặt vào gương mặt Quân.

Thoáng sau Long cũng bình tĩnh được bất ngờ Quân lên tiếng .-

“ Tao thay mày trị thẳng nhóc ấy rồi, yên tâm ”

Lúc này cười sao nổi khi mục đích trở về là gặp Phương, bộ mặt đưa dấm kia trả lời một cách vô hồn

“ Vậy sao .”

“ Ừm thế nên ”

BỐP

Không nói nữa mà Quân thẳng tay bápht một cái mạnh vào người Long, làm anh đang suy nghĩ bất giác chết đứng lên khi bị thẳng bạn đánh.

Đau đến khiến anh nổi điên .-

“ MÀY KHÙNG HẢ,,? SAO ĐÁNH TAO ”

Đứng dư nhìn Long với ánh mắt quá ư là vô tội .-

“ Tao nói giúp mày trả đũa, nhưng có bảo thay mày chịu đòn đâu, dộng thẳng nhóc đó bao nhiêu, nó lại trả tao bấy nhiêu, cú này với mày hơi quá rồi còn gì nữa ”

“Trời, thẳng chết tiệt, thế thì cóc cần mày giúp tao”

Gương mặt nhẵn như khỉ của Long khi lãnh trọn cú đánh đó nhờ thế mà nỗi lo âu gặp Phương cũng nguôi dần đi

Vỗ vào vai anh, Quân nói .-

“ Mày ngồi đây thí ít gì, chẳng phải muốn gặp con nhóc ngốc đó à .theo tao ”

Miền phản đối, nhanh như cắt Long lè tè theo Quân sau cú điện thoại, cả hai cũng trên đường đến điểm hẹn đó chợt Quân lại .-

“ Đây , gặp Phương thì mày tính làm gì ”

Nhắc đến nhỏ, lòng Long lại bồn chồn lên, vừa nhớ cũng vừa giận thế nhưng anò ngờ anh lại nói -

“ Tất nhiên là đánh ột trận, đi mà không nói, làm tao muốn điên. Lần này không dạy thì chắc chắn sẽ có lần sau ”

Hai tay vừa đi vừa cho vào túi quần, Quân cười phì nói -

“ Mày nỡ à ”

Quả thật , miệng nói thế hời chứ Long nào nỡ đánh Phương, nhưng nói như vậy thì ít ra anh cũng kiềm lòng được hơn, chẳng nhẽ lại đi khóc lóc trước mặt thẳng bạn cả chón này à.

CHợt nhớ ra chuyện gì đó, tất thì gương mặt Long thay đổi đi, giận thấy rõ .-

“ SAO MÀY K .” “ Là Phương không cho tao gọi mày, mày thừa biết con bé rất cứng đầu, nếu tao làm thế thì có lẽ giờ chính bản thân tao cũng không giữ nổi Phương. Con bé biết được, nhất định lại sẽ chọn cách bỏ đi .”

Chưa để cơn giận trong người Long bộc quá, Quân đã chữa cháy rồi .nhưng thật sự việc này quá đúng, một khi nhỏ biết được thì thế nào cũng lại dọn đồ bỏ đi

Câu nói của Quân dần dần ngấm ngấm vào đầu Long, khiến anh muốn giận cũng không còn giận nổi nữa

Con đường càng lúc càng gần đến nơi .đột nhiên Long -

“ Cám ơn mày”

Quân không trả lời, chỉ hiện lên nụ cười mỉm , hài lòng với bản thân cứ thế hai người lại tiếp tục bước đi

Và giờ đây, Phương nhà ta đang trong tình trạng như cá nằm trên thớt, vừa run vừa sợ mà tránh né ánh mắt của Long

CHợt -

“ Ra đây ”

Chỉ vồn vẹn hai chữ, Long đứng dậy bước ra, nhỏ vừa nữa phải bước theo, vừa lại quay sang nhìn Quân với ánh mắt sợ sệt

Chẳng thể giúp gì, anh đã làm tất cả có thể, giờ thì phần còn lại là do Phương và Long quyết định.

CẦU CỨU CHẢ ÍT CHI . Nhỏ đánh nướn nước bọt mà đi theo người anh đáng sợ đó. Phải giờ đây Long cho Phương một cảm giác rất sợ hãi giờ sẽ bị anh dập cho ra thành trăm mảnh, đem phơi khô rồi ướp muối (Sax x !)

Dù có thương có nhớ anh cách mấy vì cái mà Phương khiếp nhất là lúc Long nổi giận

Tại một con đường người có phần thừa thớt

Bước chân Long khựng lại, tất thì xoay người về hướng sinh vật đang run sợ đằng sau ấy .và

Thôi tiêu .liệu Long có ướp muối Phương không

Rút cuộc chuyện gì sẽ xảy ra giữa hai anh em này

Còn Nghi, cuộc ra mắt mẹ chồng vào giờ giấc không được thuận với tự nhiên và cả cái mặt giận béc khói của bà khi bị thằng con trời đánh bỏ cho leo cây sẽ như thế nào nhỉ ???

59. Chương 65

Lại một cú dánh vào đầu .bất ngờ nhỏ lại chẳng thể né đi giận điên chân đá vào người anh một cái .

Hai an hem mới khóc, mới vỗ dành nhau, nay lại tung cước đánh nhau ngoài đường.

Mà thôi khỏi nói, nhỏ thua là tất nhiên, chiều cao thì cao không lại, sức thì cũng chẳng tới đâu , làm sao trị được Long chứ.

Nên giờ đây chỉ biết ôm đầu liếc anh thôi .mắt Long thấp thoáng cũng nhẩn tít đi khi hứng mấy cú vào chân nhỏ ác ác đến anh cũng bó tay.

Ra tay mà chẳng thương lấy tình anh em gì cả. (bộ ông có à ?)

Lát sau, không dợt nhau nữa, nhanh như cắt, tay Long đưa ra khéo người Phương lại, giọng nghiêm chỉnh đi -

“ Em và thằng ngốc đó .có phải có phải ”

Miệng , không hiểu sao lại vấp lên vấp xúông khi nói về vấn đề đó Lúc đầu ngu ngờ chẳng hiểu anh muốn nói gì, chợt phát giác ra người Phương khẽ run nhẹ, vì hình như Tuấn có nói, đã thuật lại mọi chuyện cho anh vậy vậy

Nhìn Long với ánh mắt sợ sệt .giọng cũng không vẫn theo -

“ Phải .phải cái cái gì ”

Đứng người thăm thóác sau, anh hít một hơi, .và không kiềm được. Gương mặt như trẻ đòi kẹo hiện ra .-

“ CHẤN CHẤN VŨ ẤY CHO ANH GẶP NÓ ĐI ”

Đuôi nghoe ngẩy, mắt cũng sáng ra. Mồ hôi rơi từ trán Phương xuống, nhỏ dị ứng khi anh như vậy, da gà sở cả lên

Không thấy nhỏ trả lời, Long hỏi lần nữa -

“ CHẤN VŨ .CHẤN VŨ Ở ĐÂU ”

Tay cũng lắc người Phương theo .tốc độ kinh hồn Điện mắt chịu không nổi nữa, cứ tiếp tục như thế chắc Phương điên vì lệch óc mắt.

Hét toáng lên -

“ NGỪNG LẠI ”

Rồi lại dịu xuống, -

“ Chấn Vũ giờ này trong trường, chiều mới tan học ”

Cứng đờ người ra .

Mặt ngu không đỡ của Long khi anh hoá thạch, thế nhưng chợt anh lại giật mình khi Phương nhào tới ôm giọng yếu đi -

“ Anh anh không giận em sao .”

Cười nhẹ .vuốt lên đầu Phương .-

“ Giận à .! Anh giận đến muốn giết thằng ngốc đó đấy (người Phương tê liệt khi nghe Long nói) nhưng có ích gì vì chẳng phải vẫn là ba của con em sao.

Anh ko tin được khi biết việc này, anh cũng phải sốc lên vì nghe Tuấn kể nhưng nhưng em quay về chỉ cần em quay về anh không trách gì cả.

Chỉ cần đừng bỏ đi như thế, đừng làm anh phải lo đến thở không ra hơi đừng che lấp con tim em, đừng làm anh trở nên vô dụng .”

Lòng Phương nhói lên , nhỏ biết phải vì ha'nh động ngu ngốc mà đã khiến Long phải đau khổ ngần nào, chẳng riêng gì anh cả mà tất cả những người nhỏ thương nhỏ mến đều phải chịu hứng cảm giác đau thương .

Mắt Phương chợt đỏ lụu càng núp sát vào lòng anh hơn.

Thế nhưng chưa kịp rơi xuống đã bị gương mặt long lanh của Long đánh tới lần nữa -

“ NÀY EM CÒN ĐỨNG ĐÂY MAU DẪN ANH ĐẾN GẶP CHẤN VŨ ĐI .”

Méo xẹo mặt đi vì nhìn thấy cái mo cái mán trên gương mặt hăm hở đó bó tay với anh, lúc giận thì khiến người ta run đến phải tè, lúc lại cứ như trẻ con lên bốn.

Chừng chứ một lát cuối cùng nhỏ đành phải chấp nhận vậy, quay về tiệm nước kia, thế là ba người Long , Quân và nhỏ, bước đi tiếng về ngôi trường vườn trẻ ấy

Tim Long hồi hộp, chả biết phải a mắt cháu yêu thế ảo (sax), đôi lúc, dáng vẻ của anh khiến cho Quân và Phương phải né ra mà sợ sợ người ta cười khi đi chung với anh.

Chợt, đang đi, Quân lên tiếng .-

“ Đây, lần này mày về luôn hả ?”

Bất giác, giờ nhỏ mới gật nẩy người lên, đứng rồi nhỏ quên mất vấn đề muốn hỏi

Thở dài một hơi, Long lắc đầu

“ HÀIII z z không, ta chỉ ở đây được vài giờ thôi, ít ra là gần chiều hoặc tối, mai tao phải có mặt tại Anh rồi

“ HẢ ”

Phương và Quân đồng thanh hét lên Quân định mở miệng hỏi tiếp thì từ khi nào tiếng Phương đã vọng ra -

“ CÁI GÌ CÁI GÌ ANH PHẢI ĐI SAO .SAO LẠI TỀCH CHỈ HÔM NAY VỪA VỀ MÀ ”

Khóe mắt cay cay, tim như ngừng đập vậy. nhỏ nắm kéo tay áo anh, vầu lia lịa.

Nhìn em âu yếm, Long vuốt đầu. Xoa xoa giọng trầm và an ủi Phương .-

“ Ngốc .anh vẫn chưa kết thúc hợp đồng, làm sao nghĩ ngang được. Cũng không bao lâu .5 tháng nữa anh sẽ về lại đây, em không cần làm về mặt như thế chứ. Anh có nói là đi luôn đâu ”

Lòng Long chợt nhói lên khi thấy ánh mắt đo đỏ của nhỏ .Tay Phương nắm chặt lấy cánh tay Long, siết thật thật mạnh vào cảm nhận được điều đó, anh vòng tay đẩy nhẹ đầu em vào người mình hơn

Thoáng sau, giọng Long trở nên nghiêm nghị lại gương mặt cũng thay đổi đi -

“ Ngừng làm việc ngay, bắt đầu từ ngày mai e phải đi học lại anh không cho phép em xem nhẹ cuộc đời như thế này”

Đang rầu, nghe tới đó, mắt Phương trợn lòi ra, giọng cà lăm tím lịm -

“ CÀI CÀI GÌ HỌC HỌC .LẠI .HẢ ?”

Mặt nhăn lên .thường vào đầu nhỏ cái kí nhẹ .

“ Chứ em muốn suốt đời lao đầu vào công việc trong ngõ cụt ăh ”

Tới bây giờ Quân mới lên tiếng lên -

“ Long nói đúng, em nên ngừng công việc hiện tại và tập trung và học đi, với sức của em, quay lại và tiếp thu chỉ là chuyện nhỏ .”

“ Nhưng ”

“Không nhưng nhĩ gì cả cứ thế mà quyết định, em không có tiếng nói trong việc này .nghe rõ chưa .” Giọng nghiêm đến đáng sợ đi của Long , khiến người Phương run cầm cập.

Nói thì nói dễ quá nhưng không làm thì kiếm gì ăn, rồi tiền nhà tiền học nữa .cả tiền sinh hoạt li chi lác nhắc đầu nhỏ muốn vỡ ra mắt cũng chỉ biết có tiền và tiền thôi .

Lại lên tiếng -

“ Nhưng nếu ”

“ Bắt thẳng góc kia cây là được, vậy đi, anh cũng đồng ý với Long em phải quay lại trường ”

Thả một câu nói nhẹ như tờ hồng, thế mà mặt Phương méo đi võ vai thẳng bạn, Long cười híp mắt .ẩn sau cặp kính đen .-

“ Có mày là hợp ý tao 5 tháng nay, nhờ mày trông non thẳng góc đó giúp tao .cả con góc này nữa ”

Phương bất động chẳng thể cả lí với hai người này, Quân đã thuộc loại cây khô, Long còn hơn cây cỏ dại. Lung lay được, ấy mới lạ đó .

Bước chân của nhỏ chậm dần đi khi chìm vào suy nghĩ .chợt giật thót người lên khi nghe -

“ NÀY CÒN KHÔNG MAU ĐẾN ĐÂY .”

Lời nói này, không hẹn mà gặp, cả Long và Quân đều nói ra, thế rồi hai người lại nhìn nhau vì sự ngẫu nhiên ấy

Tuy đầu chưa thông, nhưng chẳng thể hiểu vì sao tim Phương đập thật mạnh, hạnh phúc lại dâng đầy hơn, Hình ảnh Long với Quân, ập vào mắt nhỏ, cả hai bàn tay còn đưa về hướng đứa con gái này đứa em lì lợm , cứng đầu mà đến góc ghéech đi.

Nước mắt rời cũng chẳng thể ngăn, rơi đều trên gương mặt nhòa nhọt ấy .lao đến vòng tay ấm áp của hai người con trai kia

Giờ đây cả ba đã đến trước trường, Quân chả có thái độ gì cả, gương mặt Long thì xanh xao đi, người run cầm cập. Thấy thẳng bạn mình như vậy,,Quân cười phì ra, lất tay vỗ vào lưng Long, ra vẻ nâng cao tinh thần

“ Đây, mày có cần phải vậy không, Chấn Vũ cũng chỉ là đứa bé, có phải xã hội đen đâu mà mày chi’a cái mặt đó ra nhìn hả .”

Mắt dán thẳng vào trong khung trường đó, miệng đáp lại, mồm hôi chảy ra -

“ Tao biết, nhưng nó tự run,. Có phải tao muốn đâu .mày’ làm sao hiểu được cảm giác của tao lúc này chứ ”

Phương đã vào trong xin phép cô để đón CHấn Vũ về chợt tim Long đứng lại khi từ xa thấp thoáng bóng dáng cô em bé nhỏ trên tay là thiên thần mọc đôi cánh trắng tinh .nụ cười sao mà dễ thương thế .(thích thì kêu Tuyết ấy .tác giả gợi í thôi)

Càng lúc người càng khấn trượng hơn, thần kinh càng ngày căng ra hết độ

Phương cười tươi, cùng cười với con khi đang nâng chân bước tiếp.

“ MẸ Sao hôm nay Chấn Vũ được về sớm vậy .”

Thiên thần ngây thơ đưa đôi mắt ra hỏi

“ Uhm, Mẹ dẫn con đi ăn bột chiên chịu không ”

“ THẬT SAO .EM CHO CHẤN VŨ ĂN BỘT CHIÊN HẢ THẬT SAO MẸ .”

Lấp lánh ánh sao khi nghe đến từ đó. Vâng từ “ Ăn” đầy các bạn !

Bước chân đã gần đến phía Long hơn .đôi mắt trở ra khi nay được gần thiên thần đến vậy Nhìn về mặt căng thẳng của anh mà nhỏ không thể không cười phì

Xoay đầu theo tầm mắt của mẹ chợt Chấn Vũ reo to lên

Tưởng thiên thần hướng về phía mình, nên Long đan hai tay ra nhận lấy

“ CHẤ ”

“ CHÚ QUÂN ƠI CHẤN VŨ NHỚ CHÚ QUÂN ”

HỤP Chụp lấy thiên thần từ tay Phương, bẻ sang phía mình

“ CHÚ QUÂN CŨNG NHỚ CON RẤT NHIỀU ”

Tiền miệng , hôn vào mà Chấn Vũ luôn

Đang vui vẻ, chợt Phương mới xoay qua nhìn Long, anh hoá đá từ lúc nào, người cứ như tảng băng di động ấy

Lung lay người anh .nhỏ hỏi -

“ Anh Long anh này này anh sao vậy?”

Gương mặt thâm thương cộng thêm quê độ, chốc chốc người Long nóng hừng hực lên. Lát sau phóng điện về phía thẳng bạn cùi ấy

Bé thiên thần mà QUÂN nghĩ cứ như đang ôm lựu mìm vậy .rất , buốt cả sống lưng.

Ấy thế giờ' thiên thần mới xoay qua hình người đàn ông lạ mặt này.

Bản năng xuất hiện. gạt đầu nhẹ, giọng cũng thỏ thẻ lạ lẫm đi .-

“ CHào chú .”

Ấy ấy bất giác Long mới thôi không phóng điện vào Quân nữa, mà dời mắt sang thiên thần

Nhìn cứng chết được, tay cũng ngứa đi tự nhiên nhào đến, bẻ sốc Chấn Vũ từ tay Quân kéo qua mình

“ TRẢ ĐÂY”

Đang ẩm ngon lành , khi không Long giật, QUÂN quao lên .-

“ MÀY ĐIÊN HẢ ”

Kéo hai nách thiên thần sốc ngược lại/

“ GÌ CỦA TAO CHỨ CÓ PHẢI CỦA MÀY ĐÂU .ĐƯA ĐÂY ”

Cương tập hai, ánh mắt tóe lửa ra .

“ MÀY CÓ BUÔN KHÔNG, TAO BỒNG TRƯỚC MÀ ”

“ ĐƯA ĐÂY ”

“ KHÔNG”

“ ĐƯA ĐÂY ”

“ KHÔNG”

“ HAI NGƯỜI CÓ THÔI KHÔNG, CHẤN VŨ KHÓC RỒI KÌA. BỎ RA HẾT, LÀ CỦA EM .BUÔN RA BUÔN RA ”

Chụp lấy người Chấn Vũ từ hai tên ác ma này, nhỏ sóck khi thấy mặt Chấn Vũ xanh lè đi .đôi mắt mở to kinh ngạc đến không thốt ra được câu nào.

“ HẢ???”- Mặt cục kưng, hai anh chàng mới vực tỉnh mộng

Phương trở con mắt ra nhìn hành động của anh mình., Chấn Vũ cũng giật mình lên khi cảm nhận thân mình bị nhất bồng liền mặt mày xanh lét hét khóc óa ra .-

“ MẸ .MẸ .MẸ ”

Bé thiên thần trong tay, vỗ vỗ lưng , nhỏ dỗ dành .-

“ Nín nín nào mẹ bé rồi con đừng khóc ” Dứt câu thì phóng điện nhìn hai tượng đá.

Bất giác cả Long và Quân chột sợ ánh mắt muốn giết người của Phương. Thế nhưng Long thì lì thấy rõ, hai tay vẫn cứ hướng vào người Chấn Vũ mà đan ra .mắt long lanh, miệng cứ như nhìn thấy châu báu vậy giọng lắp bắp , run run -

“ Phương. Cho anh .cho anh bằng tí một tí thôi ”

Thấy người đàn ông đó lao về mình CHấn Vũ ôm chặt cổ mẹ, run người lên .

Một tay đưa ra vả lô bàn tay đang mò tới -

“ ANH CÓ THÔI KHÔNG, CHẤN VŨ SỢ ĐẤY .”

Nghe mà nát cả lòng, mặt mày Long đưa đám đi .mây đen kéo đến, sét đánh ầm ầm vào não anh .thấy vẻ mặt thảm không thể thảm hơn của Long , Phương thở dài hơi, bó tay với ông anh của mình Lập tức, nói nhỏ với Chấn Vũ nhỏ vào tai -

“ Chấn Vũ ngoan đừng sợ .chú này là anh mẹ là cậu con đây .”

Saxxxx thêm một con ngu nữa. làm sao thiên thần hiểu được chứ, thế nên đầu cứ lắc hung hục đi

“ Ngoan nào chú không làm con sợ đâu”- ra sức dỗ ngọt con nhỏ nói mai~ mà vòng tay Chấn Vũ cứ ghì lấy cổ nhỏ thôi, chả thềm buồn lũng gì cả.

Hết cách .dành -

“ Con muốn ăn bột chiên không”

Nghe tới ăn, thiên thần tỉnh hẳn .-

“ CÓ Ạ ”

“ TỐT, thế con muốn ăn hai ba đĩa luôn không .”

“ UHM UHM ” Gật gật cái đầu , nụ cười chum chum lo cả đồng tiền lên

“ NGOAN !, Chú này sẽ dẫn mẹ con mình đi ăn đây ”

Đến giờ Chấn Vũ mới chịu xoay đầu nhìn gương mặt méo máo ấy của Long .thấy thiên thần nhìn mình, đột nhiên anh thay đổi nhanh như gió vậy, hớn hở

“ Thật sao ?”

Đôi mắt hơi sợ sệt nhìn về phía anh rồi quay sang nhìn nhỏ, Phương vôi gật gật cái đầu mình

“ Con ngoan, cho chú bé một tí .một miếng nha nha ” Mặt ngu không tả nổi của Long làm Phương với Quân không nhin được cười.

Ban đầu còn cự nự, lát sau sức mạnh của Bánh Bột chiên mạnh quá, làm thiên thần cũng mũi lo'ng đi, chịu lao người về vòng tay ấy

HỤP

Hắt Chấn Vũ lên một cái, mới vừa chạm vào thiên thần thôi, chẳng thể hiểu sao, lòng Long sướng đến tuột độ gương mặt thoáng đỏ đi vì cảm giác bay bổng ấy

Hôn tới tấp vào mặt thiên thần, vòng tay siết chặt thêm nụ cười tươi roi rói dán dính ình lên gương mặt hơn hờ ấy.

Nhìn nhau mà Quân với Phương chỉ có thể lắc đầu Hôn nhiều quá làm Chấn Vũ cứ liên tục né người đi, tay Long lại đưa lên ghì đầu thiên thần lại, đưa má hướng về phía miệng mình

Ấy thế thôi, vì con nít nên lát sao, nghe Long đùa vài câu thì cung~ cười híp mắt

Nhìn cảnh này mà lòng Phương tràn đầy hạnh phúc, hơi thở mỗi lúc một nhẹ đi, thế nhưng chốc chốc sau, gương mặt lại bí sì

Ngồi trong quan ăn, mãi ló nhìn thiên thần mà Long không để mặt Phương, thoáng ngẩn đầu lên, ngạc nhiên hỏi

“ Sao vậy, không phải em cũng mê món nào à ”

Phương lắc đầu ăn tiếp, mà ăn cái gì, vừa đưa gần miệng thì lại buôn ra, cứ thế mà không biết khi nào miếng bột mới ngoan ngoãn trong miệng cô nàng này.

Quân cũng thấy lạ .-

“ Em lo việc ở tiệm sao .”

Lắc tập hai .

Hỏi mãi mà nhỏ chỉ có lắc với lắc thôi, chả chịu mở miệng gì cả

Thoáng sau -

“ Em em đang lo cho Nghi .”

Nhắc tới Nghi, Long mới chợt tỉnh, .phải vì lo Phương quá mà quên luôn Nghi (không công bằng ứ chịu !)

Anh liền thay đổi nét mặt đi, lo lắng lại lao về -

“ Con bé sao rồi vẫn ”

“ ”

Cắt ngang lời anh , Phương kể chậm chậm ra mọi sự việc, Chấn Vũ hiểu gì đâu, cười tươi mà ăn ngon lành, còn Long, cả Quân nữa, người cũng chợt lạnh đi khi nghe nhỏ kể.

Long lại đau, lại xót cho Nghi, không hiểu hai đứa em mình, kiếp trước có nợ hay sao mà kiếp này lại vướng cứng ngắc vào hai tên cà chớn đó Nhưng lát sau, nghe Phương nói nó cũng dần ổn lại rồi, anh cũng thở phào

Thế sau kết thúc mà bánh bột chiên, chợt Long nhìn đồng hồ rồi về mặt trở lại ra chân bắt đầu cử động -

“ ANH CÓ VIỆC GẤP KHÔNG KỊP RỒI ANH PHẢI ĐI .”

Nói xong cuối nhanh xướng hôn vào má Chấn Vũ, rồi phóng vèo đi trong không gian đầy mùi gió bụi.

Nhỏ chóng, Quân cũng chóng theo

“ THIỆT ! Cái thằng này, làm gì mà gấp như vậy ”

Chào thua Long, Quân cũng chẳng biết nói gì, và cũng chẳng hiểu vì sao Long lại bay như tên

Nghiêm đầu nhìn Phương, thẩm thoáng anh lại thấy nụ cười hiện lên tò mò anh hỏi -

“ Này, em biết tên đó đi đâu àh ”

Mắt cứ hướng về phía gió thổi trong không gian -

“ Tìm một nửa ”

Thuat lại mọi việc cho Tuấn nghe chột nhỏ cảm nhận sao im lặng như thế .ngước lên thì bất ngờ tên này xoay người lại, đề ngược nhỏ xuống .hôn hồng vào làn môi mềm mại của Phương.

Giật cả mình lên, nhưng rồi cũng chìm vào nụ hôn mãnh liệt ấy

Thật lâu sau, Tuấn mới chịu dứt khỏi làn môi mộng đào kia nhìn Phương âu yếm .nói nhẹ nhàng -

“ Anh không muốn nhìn thấy em lúc này .anh cũng không phản bác kiến của anh Long, phải Phương à, em nên tiếp tục học ”

Hiếu được qua ánh mắt Tuấn, nhưng -

“ Nhưng em nghĩ thì ”

Cuối xúông, hôn vào cái trán yêu yêu của vợ -

“ Anh sẽ đi làm .anh sẽ lao vào dòng người đó để che chở cho em và con anh là đàn ông, anh không thể cứ thế mà nhìn em vậy được.”

Ngưng một lúc, cười nhẹ đi, nụ cười ấm áp Tuấn tiếp tục -

“ Đừng bướng bỉnh nữa, với anh, em và con quan trọng đến ngàn nào, anh yêu em yêu đến khi không còn thở vẫn sẽ yêu ”

Nước mắt dọc dài theo thái dương, gò ngực Phương nhấp nhô vì hơi thở trở nên nặng nề, vì ghen đỏ mặt đi, vì cái cảm giác ấm áp này

Vòng tay qua cổ, kéo người Tuấn lại, ôm sát vào cơ thể mình

Giờ này, với đôi mắt căng lò ra, tay chân run lúng búng gương mặt mếu máu cũng Nghi, nhìn Phong cứ như nan nỉ chữa cho nó một cơn đường sống, một bao không khi để thở

Hắn lái xe chột buồn một tay, nắm vào bàn tay đang run tựa trên đùi nó giọng trầm mà ấm lên -

“ Em đừng run, mọi chuyện để anh ”

Khóc cũng chẳng được, nó đầu hàng với Phong càng lúc càng bắn loạn lên khi xe đã ngừng trước ngôi nhà ngôi nhà không hề quen thuộc

KẾT TT

CÁCH

Bước xuống xe, Phong vòng qua mở cửa, thoát cả dây an toàn cho nó luôn., vì lúc này người Nghi như bị ai điểm huyết, cứng đờ toàn thân

Tim nó đập liên hồi, nhanh đến mặt mày tái mét đi

Đan xen, siết chặt bàn tay nó hơn, hắn kéo vào

CÁCH

Vừa mới mở cửa thôi thì

60. Chương 66

CHÁP 67

Trở Về ! Đới Mặt !

(Phần 4)

???

Một màn đêm thật yên tĩnh trong khuôn phòng này , Đèn cũng chẳng được bật sáng lên, không khí thì mỗi lúc một lạnh.

Chốc chốc làm nó sồn cả da gà lên giật giật tay áo Phong -

“ Phong, sao tối thui vậy mẹ mẹ anh đâu ”

Chính hắn cũng có chút ngớ ra, rõ ràng bà cũng có chìa khóa mà nên chẳng để ý lời nói của nó, mà mãi đắm theo suy nghĩ riêng của mình lúc sau -

“ Lạ ! rõ ràng ”

“ Anh nói gì vậy em hồng hiểu ”

Bước thêm vài bước vào tay vừa bật đèn lên

“ Còn biết đường về nhỉ ?”

“ Á Á ”

Bất chợt tiếng nói bà Châu vang lên làm cho nó liệt cả hồn đi, thất thần hét toán lên, khiến Phong không vì giật mình bởi tiếng bà Châu cũng chết vì tiếng la của nó

Ôi ! Trời ơi, trong bóng đêm bà chẳng thèm bật đèn còn ngồi chình ình trên sa lon, bộ tính hù chết người sao Lầy lại được bình tĩnh .Phong chợt nhớ lời hứa của mình , rùi cũng nhớ đến hành động bỏ rơi bà tại sân bay Đâm ra hắn chìa cái mặt ngu hết cỡ -

“ Mẹ về đây sao không mở đèn, mẹ đã ăn gì chưa hay để ”

“ Anh còn nhớ tới bà mẹ này à ”

Cắt ngang lời Phong, gương mặt phụng phịu pha lẫn tất giận của bà là hắn muốn cười phì ra

Nó thì cứ đứng như xác chết, nhìn cũng chẳng dám nhìn bà Châu, mặt cứ cuối gầm đi, nút sau lưng hắn

Chợt để í còn người thứ ba, bà nghiêng đầu qua hỏi .-

“ Ai đây ?”

Nhắc mới nhớ, Phong liền nắm tay kéo nó ra khỏi bóng lưng mình, giọng nghiêm túc .-

“ Vợ tương lai ”

“ HẢ?? ”

Cả nó và bà Châu đều hét lên, bà hét vì quá kinh ngạc, còn nó thì không tin vào tai mình, sao hắn chạy nước rút dữ vậy trời

Bà chẳng nói gì cả, im lặng một hồi -

“ Vì vậy mà cậu bỏ rơi tôi ngoài sân bay à ”

Thản nhiên Nữa nghiêm nữa cười

.-

“ Mẹ thông cảm, con không lựa chọn được, lúc nhớ ra thì trời đã tối rồi. Con xin lỗi, mẹ đừng giận nha !”

“ CÁI .I THẮNG G ”

Người bà Châu nóng lên khi nghe đứa con trời đánh trả lời như thế Nó cũng chẳng khác gì, sao Phong lại nói năng như thế, chẳng khá nào châm đầu vào lửa.

Thấy bà bốc hỏa, hần liền tiếng đến chiếc ghế sofa

BỊCH

“ Đừng giận , đừng giận, tổn hại nhan sắc mẹ đây con sai rồi lần sau con không dám nữa .”

Nói mà tay cũng xoa xoa bóp bóp trên vai bà Nghi thì đứng như củi khô, miệng chẳng biết phải thốt ra lời nào.

Nghe Phong nói, lập tức bà Châu không dám nhìn mặt nữa dù cho cơn giận vẫn chưa nguôi, bà đánh mạnh vào đùi hần .-

“ Có biết mẹ phải ngồi đợi con bao lâu không, lại lo con gặp chuyện gì, thằng con này .muốn chọc mẹ vỡ mạch máu à ”

“ Vâng vâng con sai con sai mẹ đừng giận .”

Thật , quả nhiên bà vẫn còn rất tức, rất nóng trong người, nhưng bà lại không nổi giận Phong đánh vài cái cũng đã cái tay rồi tự nhiên nhớ ra bức tượng -

“ Ai đây ”

Sax x .mới nói xong hần bó tay với bà, giả điên số một .-

Nghe thế Phong mới xoay lại hướng nó, đưa tay kéo lấy cổ tay Nghi giọng dịu và êm -

“ Em qua đây ”

Đi mà như con chim cánh cụt giọng cà lam cà lạp đi .-

“ Cháu ch cháu chào .chào .bác .”

Nói mà đầu cứ cuối gằm đi .tò mò bà Châu -

“ Ngẩng lên xem nào .” (nghe sao cứ như thời xưa vậy ???)

Vừa ngước lên, chợt nó khiến bà Châu cứng đờ người lại vì cô gái này i như tấm ảnh bà thấy trong chiếc điện thoại cũ của Phong

“ Cô cô .gái cô gái này ”

Nói vấp không ra lời, rồi đôi mắt kinh hoàng lên xoay qua nhìn hần.

Nghĩ, chắc bà cũng phát hiện ra nên Phong cười nhẹ .-

“ Kí ức quay về rồi con đã nhớ .”

“ CON NÓI GÌ NHỚ NHỚ HẾT ”

“ Dạ ” Chưa để bà khỏi ngạc nhiên, nắm lấy tay nó kéo lại gần mình hơn, để Nghi đứng bên cạnh chỗ hần và bà Châu đangngồi -

“ Chúng con muốn kết hôn ?”

Siển niên khi nghe Phong nói, bà ngồi mà cũng ngồi không xong đầu quay mòng mòng chuyện gì thế này cái gì đang diễn ra

Đưa tay lên, bóp bóp thái dương mình, bà nhìn mặt đi

Thấy cứ đứng vậy không được nó liền đành phải liếc thử một phen.

Giật nhẹ tay khỏi bàn tay Phong, bước đến chỗ bà Châu ngồi cạnh tay chạm nhẹ vào tay bà -

“ Con con tên Lưu Nhã Nghi”

Chưa hết chóang, bà đang nhắm tịt mắt đi,. Chợt nghe tiếng Nghi, bà Châu hé đôi mắt dậy, xoay đầu nhìn nó .

Mồ hôi như muốn chảy ra khi cảm nhận ánh mắt bà cứ dán sát vào gương mặt Nghi Mãi sốc với những chuyện bất ngờ ập vô bà Châu không hề để ý đến cái họ “ Lưu” đó

Phong lên tiếng lần nữa -

“ Mẹ”

Dứt khỏi gương mặt đang đỏ bừng , nóng hừng hực kia, bà xoay lại hướng Phong khi nghe hấn gọi tình trạng hiện giờ, ghé sa lon ba người ở, bà nằm giữa luôn .

“ Con muốn kết hôn với Nghi ”

Nhìn ánh mắt hấn bà đủ biết cản được mới lạ, thế thì hỏi làm gì nghĩ sao .nghĩ sao vì con bé này mà hấn dám vứt bà bơ vơ trên dòng người đông đúc . Lại còn khi không hiện ra cô con dâu bất ngờ này nữa

Thoáng nghĩ ra được việc gì, chợt gương mặt bà cười tươi -

“ Vậy, sao .hai đứa muốn lấy nhau ”

“ Vân ”

“ Mai tính”

Chưa kịp vâng , Phong đã bị bà Châu chặn miệng, nghe vậy lòng nó nặng trĩu đi .biết mà biết mà, đột ngột kiểu này ai mà đồng ý chứ.

Hấn ngổ mặt ra định nói thì bà đã xoay qua hướng Nghi -

“ Sáng mai đến “THỬ VIỆC” ”

. Mặt nó ngu ra thấy rõ Phong ngu không kém

“ Thử thử việc ? ”

“ Thế nào, không muốn làm dâu nữa àhh”

Tất thì nó lĩnh ngộ ngay, gương mặt thay đổi

Hớn hở mặt mày lên khi nghe bà nói thế chụp hai tay bà lại -

“ Vâng con nhất định sẽ đến ”

Đứng dậy khỏi hai cục trái dẫu đang ra sức đàn áp bà

“ VẬY ĐI, mọi chuyện đã được giải quyết, mẹ đi ngủ đây.”

Dứt lời bà bước vào phòng hấn đóng cửa cái ầm đi, rồi trong làn hơi sau cánh cửa, chợt nụ cười nham hiểm hiện lên

Trố mắt với hành động nhanh không ngờ của bà Châu, nó đờ ra, và mắt cũng ko tỉnh được, sao mọi chuyện suôn sẻ dữ vậy nè

Mãi cứ hướng mắt dán vào cánh cửa vừa đóng sầm đi, mà nó giật bắn lên khi Phong vòng tay ôm nó lại hôn vào má -

“ Anh nói rồi, mẹ rất dễ tính mà ”

“ Nhưng em cảm thấy rất run, không biết ,không biết mai phải làm thế nào nữa, nhờ ”(Hề? Lúc này vâng khí thế mà)

Cốc

Kí nhẹ vào đầu Nghi, hấn nói -

“ Ngốc này nghĩ lung tung ”

Phút chốc nó sức nhớ ra -

“ Thế thế còn chuyện Nhất Long? ”

“ Anh sẽ tìm cơ hội nói với mẹ, em yên tâm ”

Ấy thế thôi, mọi chuyện xuôi xẻ không tin được giờ đây hắn đang đưa nó về nhà ngồi trong xe mà đầu nó cứ nhớ mãi hình ảnh gương mặt, vẻ biểu cảm trên mặt bà Châu giờ nó mới để ý, thật, bà rất đẹp .về đẹp mặn mà lại phúc hậu nữa dù cho ban đầu có phần lạnh nhạt (nhằm to)

Ban đầu nó còn thoáng sợ sệt với mọi việc đang diễn ra, nhưng chợt nó hít thật sâu

Trần an bản thân mình, nó nào biết ngày tháng khổ sở kia đang vãn tay , dằng dỗi chờ nó đến.

Đưa Nghi về, với kí ức . nên hành động trao nó nụ hôn lại trở nên quen thuộc với hắn, khẽ trao lên làn môi mềm mại kia, khi vừa bung thắt dây an toàn, một tay vẫn còn ngự trên vô lăng, tay kia lại chạm nhẹ vào gương mặt nó kéo rê qua phía mình .nơi mà nụ hôn đang chờ đợi

Đỏ bừng bừng khi Phong hôn, dù chỉ là nụ hôn tạm biệt, nhưng sao lại khiến nó mê man, đầu như muốn vỡ

Đẩy lưỡi nhẹ vào sâu phía bên trong đôi môi ngọt ngào này, hắn không ngừng cuốn lấy chiếc lưỡi ẩm ướt mịn màng kia.

Hơi thở đứt từng đợt khi hắn cứ níu chặt nó vào, không chịu để nó thở dù chỉ một hơi, Thấy người Nghi mềm nhũn ra, dần dần hắn cũng cảm giác nó gượng không nổi nên đành luyến tiếc mà buông đôi môi mộng đào ra

Vừa mới hở ra một khoảng nhẹ nhàng lẫn lộn nhanh, Phong lại tiếng đến gương mặt nó, hôn gấp vào đấy ra, rồi lại hôn tiếp

Cứ thế mà

CHỤT CHỤT CHỤT CHỤT

Cứ mỗi lúc nó định đưa chiếc lưỡi qua bên Phong , tắt thì hắn đẩy đầu nó ra, nhanh như cắt lại kéo vào trở lại

Hành động của hắn làm nó dù đang mê mẩn nhưng cũng phải bật cười ha hả lên -

“ Hum .hum anh làm gì vậy .”

“ Ha .ha cô bé ngoan của anh ”- giọng cười nghe thật ấm, chẳng to cũng không tửm tửm, cái cách cười này khiến con tim Nghi đập lộn nhịp

Dụi dụi chiếc mũi mình vào mũi Nghi, nhìn nó với ánh mắt không thể ấm ớn nữa, chứa đầy tình yêu.

Buôn cả bàn tay trên vô lăng, xoay người, ôm vào thân nó, ghì cái eo bé nhỏ lại .nói yêu -

“ Em không phải sắp chết ngộp sao, hôn vậy thì không ngộp rồi .”

Nhìn Phong với ánh mắt đầy yêu thương, chợt nó tự động chòang hai tay ôm vào cổ hắn, kéo nhẹ vào, đặt đôi môi vẫn còn ướt ảm kia của mình lên bờ môi nồng nàn của hắn

Khẽ nhắm hàng mi nụ cười hài lòng của Phong nhếch nhẹ lên thành một đường cong đôi mắt nửa lên nửa xuống. Rồi cũng dần khép chặt lại .Tự động hé mở miệng mình ra, chờ Nghi lao đến

Cái ướt , cái ẩm, cái vị ngọt kia không ngừng tỏa ra xung quanh người nó , cả Phong cũng vậy cả hai hôn hôn lâu đến cứ ngỡ đang hôn bù cho suốt thời gian xa nhau đến nỗi gương mặt nó càng lúc càng đỏ hơn, hơi nóng, mỗi lúc một ra nhiều.

“ Em yêu anh”

“ Anh yêu em ”

“ Em yêu anh cơ”

“ Hông , Anh yêu em ”

“ Em yêu anh nhiều hơn”

“ Anh yêu em suốt tuần tuốt .”

“ Ha .ha xạo xự ”

“ Em chùm quăng boom .”

“ Chết nè, dám nói em quăng boom ”- Tay vỗ vỗ vào ngực Phong mặt đỏ lên vì ngượng.

Chợt tay hấn nâng nhẹ cằm Nghi, nhìn sâu vào nó với ánh mắt đẹp mê hồn làm nó bay ngẩn ngơ theo

“ Yêu em”- giọng thật trầm và ấm.

Dứt lời chạm nhẹ vào làn môi nó .rồi rời đi

“ Anh” lại chạm môi lần nữa .

“ Yêu” nài tiếp theo

“ Em” nụ hôn cuối cùng ấn thật lâu vào môi nó, tuy không bạo liệt , cũng chẳng gấp gáp như ban đầu. Vậy mà không hiểu sao lại ngọt ngào như thế,

Dính chặt nhau trong màn đêm tối tới tận nửa tiếng sau mới chịu dứt ra, để nó vô nhà

Chờ khi cánh cổng màu trắng đóng lại, hấn mới nhún ga

CÁCH

Mở cửa, bước vô, chợt hấn ngạc nhiên, lần này không phải đèn bị tắt, mà đã mở lên rồi, có điều cái hấn giật mình là do bà Châu lại ngồi chình ìn ra ghế. Không phải bà bảo đi ngủ sao

Thoáng cười nhẹ, cởi chiếc áo khoác ra, Phong tiếng gần, ngồi bịch xúông mặt so fa mềm mại đó -

“ Mẹ chờ con à ”

Tất thi, nghe tiếng mở cửa biết chắc là hấn, vốn cũng định ngu đi, nhưng chợt nhớ ra rằng, Phong kí ức quay về .vậy chuyện ngày xưa .liệu có định tiếp tục mối thù nhảm lẫn này không .thoáng lo sợ bà Châu ngồi định hình trên ghế để rồi bắt đầu tra với khảo, tiện đường thâm dò trong lòng Phong.

“ Mẹ muốn nghe mọi chuyện ?” giọng có vẻ rất tự nhiên, nhưng ánh mắt lại vô cùng lo lắng.

Rồi Phong cũng kể cả mọi chuyện ra .sắc mặt bà Châu thay đổi theo từng câu từng lời của hấn rồi lúc nhòe nhạt mất đi, lúc tìm lại đau nhói nhói cuối cùng, chẳng nhận được, bà bật lên tiếng khóc, nhìn mẹ ,hấn cũng buồn theo, nhưng yêu thương thì nhiều, khẽ vòng tay ôm bà lại

Bà Châu không tài nào tin vào những gì mình vừa nghe nữa. Giờ mới nhận ra cái họ của nó , thì ra .Lưu Nhã Nghi là con gái của Lưu Thế Khải cả việc trả thù dẫn đến yêu đương thật sự rồi tai nạn .rồi hàng ngàn câu nói theo trình tự hấn vừa kể cứ lập lại trong đầu bà Châu, khiến bà mơ hồ không biết phải nhìn nhận sự việc ra sao nữa.

Đang rơi nước mắt ngập cả lớp áo sơ mi trắng tinh của Phong, chợt bà dựng khấn người lên khi đầu vang lại câu nói của hấn -

Giờ mới bắt giác nhớ ra .lập tức ngẩn đầu dậy -

“ HẢ .CÓ CON ??? ”

Trời, rút cuộc này giờ bà có nghe hấn nói không vậy ,, chóang với mẹ, hấn thở dài .-

(Sax x muốn sét đánh)

“ Thăng bé tên Nhất Long, mẹ.”

Mới vừa đau, khóc cho những truyện mà nó và hấn phải trải nay bà là lên cơn lúc cao lúc thấp khi biết, hai đứa này cả gan tài trời dám dám

Nói không ra hơi, bà như bị điểm huyết vậy. Sốc toàn tập mà.

Lát sau -

“ Còn còn cái gì chưa nói không một lượt đi .không mẹ nhập viện mất ”

Bộ dạng của bà khiến hấn cười phì lên, sau đó gương mặt hấn lại chợt buồn giọng cũng trầm và nhỏ đi .-

“ Con biết những việc con làm thật không tài nào tha thứ được, không biết bao nhiêu lần khiến Nghi rơi nước mắt, đau khổ mọi đau khổ, đến nát con tim con đều ném chúng vào người cô ấy, vậy mà Nghi vẫn chấp nhận con, vẫn cho con cơ hội”

Cuối đầu chóng lên hai tay đang tựa đầu gối, tối sầm mặt mà vờ theo suy nghĩ kia trong đầu.

Nhìn Phong mà bà Châu cũng đau đến cắt ruột, bà giận , giận bản thân quá vô tâm, giận khi biết lúc con cần mình nhất lại không có bên cạnh, để khuyên để nhủ con .

Đôi tay run run đặc lên tấm lưng rộng ấy, thoáng bà mới cảm nhận, Phong đã lớn thật rồi, không còn là một cậu bé ngày nào nữa, cũng chẳng sống với gương mặt lạnh lùng kia, Khẽ tay vỗ về trên lưng hấn .giọng cũng ứa đi -

“ Mẹ mẹ xin lỗi tất cả là lỗi của mẹ, mẹ đã không ở cạnh con đã không khiên nhẫn để thuyết phục con với mọi sự thật , mẹ xin lỗi ”

Phong cứ như một đứa trẻ, xoay đầu lại, tựa vào lòng bà Châu không khóc nhưng khóe mắt chốt cũng đỏ lên.

Một lát sau

“ Được rồi, mẹ sẽ không phản đối hai đứa kết hôn ”

“ THẬT S .”

“Nhưng ” Cắt ngang lời hấn.

“ Mẹ cũng không chấp nhận dễ dàng, ích ra phải kiểm tra đã ”

Nụ cười lại trở về trên gương mặt Phong vốn là người phụ nữ hiền lành, phúc hậu, hấn thừa biết bà sẽ mau chóng chấp nhận Nghi thôi.

“ Nghi sẽ không làm mẹ thất vọng, tin ở con.”

Gương mặt nửa nghiêm nửa tràn ngập yêu mến khi nói về Nghi.

Thấy vẻ mặt hớn hở của Phong khi nói về con gái đó, chợt bà cảm thấy ganh tị, muốn đấm , dộng ột nhất lẫn xuống mặt nền đi .

Cười đều, bà vỗ vai hấn -

“ Yên tâm, mẹ sẽ chăm sóc tốt cho vợ “tương lai” của con .”

Chẳng lấy một hơi khi nghe thế, hấn phút chốc quên mất đi, bà Châu là một người mẹ có tính cách lạ thường. Kiểu này Nghi khổ dài dài nhĩ !

Thân là con , tất nhiên giờ hấn đang nằm trên ghế salon rồi .bà Châu thì nửa kinh nửa hiểm Giác ngủ không đến nhanh với bà khi biết ra mọi sự thật, bà trần trọc cả đêm. Bất ngờ này quả thật không nhẹ, cứ như quả tạ rơi từ trên trời xuống. CHớp mắt thôi giờ đột nhiên bà đã có cả cháu luôn.

Nhắc tới, chợt nụ cười hăm hờ mong được gặp Nhất Long hiện trong trí bà (Giống ba Long nhĩ ?) quả nhiên người cao tuổi ai cũng vậy , từ “ Cháu” cứ như được đem so với vàng và kim cương vậy.

Gương mặt thay đổi 180 Độ đi, buồn sầu da diết chuyển sang vui mừng hí hửng, rồi nay lại biến thành nhăn nhó cực độ .

Bà nửa thương nửa ghét Nó .

Thương thì thương cho những gì nó đã trải, thật sự chính bà cũng cảm nhận được đó là một cú sốc lớn., Không thể phủ nhận Nghi, nó thật mạnh mẽ. Thế nhưng ghét, thì bà ghét ở chỗ nó đã chiếm đi con trai duy nhất của bà

Vì ngoài bà ra, chưa bao giờ hẳn nói về ai mà lại nở nụ cười như thế, hờn mát, bà chau mày lại .lúc sau lại dần ra

Ghét cũng tồn tại một lúc thôi, nụ cười mãi nguyện cuối cùng cũng hiện lên gương mặt bà Châu. cứ thế, buồn, vui rồi giận thay phiên nhau vỗ ập vào giấc ngủ làm bà chới vác lên Đã vậy, trước sau bà cũng phải gặp ông Thế Khải, rồi cả việc huấn luyện Nghi .rồi còn việc Nhất Long bé bỏng trời ơi ban đầu bà mất

Trời ! đẹp hết qua một bên để chìm vào giấc mộng .chả biết bà sẽ mơ thấy gì ha

Gác hai tay sau đầu, Phong lòng chợt âm ảm khi nhớ lại những việc, những chuyện đã cùng làm với Nhất Long, cả nụ cười thật hạnh phúc trên môi nó nữa.

[“ Mẹ ơi, bỏ Pin ở đâu ạ, Nhất Long hỏng biết .”

Dở khóc dở cười với sự ngây thơ của con, nó vừa định mở miệng nói chợt Phong nhất người thiên thần lên, đặt trọn vô lòng mình

“ “BA” không cần xài pin, ba chỉ cần nụ cười của con là có thể hoạt động rồi ”

Ngư ngơ chưa hiểu ra ý của hẳn .nó thì im lặng chờ nghe theo cuộc trò chuyện giữa Phong và Nhất Long.

Thoáng sau chợt thiên thần cười thật tươi, ngược đôi mắt ngây thơ lên nhìn hẳn -

“ THẬT SAO, NHẤT LONG CHỈ CẦN CƯỜI LÀ CHƠI “ BA” ĐƯỢC RỒI PHẢI HỒNG MẸ .”

Bất thành linh xoay đầu về phía Nghi, nghe con nói mà nó muốn cười vỡ bụng ra ấy là do từ “ Chơi” khiến nó phát số

Rồi Nhất Long lại xoay vào phía lòng ngực hẳn, ngược đầu lên đôi mắt hơi e ngại -

“ Dậy .dậy .nêu Nhất Long cười, ba sẽ đón Nhất Long hi hết giờ chứ Nhất Long muốn ba đón cơ mấy bạn ai cũng mua ba hết rồi, Nhất Long chưa có .”

Lòng Phong chợt run rinh, hơi nhói lại, dù cho lời nói ngây thơ ấy, biết chỉ là con trẻ, nhưng chẳng thể hiểu sau, nó lại khắc sâu vào tim hẳn .Vuốt đầu con thơ, Phong cố cười nhẹ để không lộ ra đôi mắt đỏ hoe của mình .

“ UHM Chỉ cần Nhất Long cười, ba sẽ đón con mỗi ngày, ba cũng sẽ dẫn Nhất Long đi chơi đi bất cứ nơi nào con thích ”

Hớn hở, mừng đến gương ăm t như muốn phát sáng ra -

“ Thật sao .ba dẫn Nhất Long đi chơi Nhất Long sẽ cười thật nhiều thật nhiều nưn .”

“ Nhất Long đi với mẹ Nghi nữa cơ .mẹ Nghi phải đi với Nhất Long ”

Chưa đi mà đã rồi rít lên, nhìn con mà con không cảm được nước mắt, nhanh tay, xoay đầu rồi vuốt nhẹ đi, cho vơi giọt nước mắt.

Giờ đây nó mới cảm nhận được thế nào là một gia đình, thế nào là hạnh phúc trọn vẹn, thế nào là ấm áp .thế nào là tràn ngập yêu thương

“ Đi chơi .đi chơi được đi chơi ”

Cười híp đôi mắt đi, cực quây cái đầu vào lòng ngực hẳn, vui đến nỗi chỉ lo chạy theo suy nghĩ của mình chơi gì đây .xe nhún gấp thú bông .hay mua kẹo

Đặt nhẹ bàn tay ăm , to vào đầu con, vuốt mườn mườn,

Thấp thoáng Nghi chợt bất ngờ vì Bàn tay kia của Phong nủ đầu nó, kéo nhẹ nhàng rồi hôn nồng lên trán Nghi

Căn phòng ngập đầy hạnh phúc lên, Tuy đã đánh mất rất nhiều, nhưng thời gian vẫn còn là cơ hội .vẫn có thể khiến Phong bù đắp đi dòng nước mắt đã chảy của người con gái này.]

Đêm nay, Hân sẽ mơ một giấc mơ đẹp Phải, vì nụ cười vẫn cứ trụ trên gương mặt ngập tràn hạnh phúc kia.

Chân nhất chần chậm lên, để không làm mọi người thất giât, định bước lên lầu, chợt ánh đèn căn phòng kia vẫn còn sáng không hiểu vì sao, bước chân nó lại quay đầu đi, tiếng về nơi vàng hoe của ánh đèn đó. Hé mở cửa, thật nhẹ nhàng chốc chốc nhận ra, chị vẫn còn chưa ngủ

Tiếng động làm Tuyết bắt giât ra, ngược lên,. Rời tay khỏi xấp hồ sơ đó .miệng thì nói ngủ, dù cho lúc này cô rất mệt, ấy thế nhưng chẳng tài nào chớp mắt được .đành phải lao đầu vào công việc thôi

“ Là em sao .”

Khẽ cười, đóng cửa phòng Tuyết, nó đến gần cô hơn, đặt thân lên chiếc giường to ấy

Gỡ bỏ kọng kính ra khỏi gương mặt mình, Tuyết đứng lên, cũng đi về khung giường rồi ngồi xuống, kế cạnh Nghi

Chẳng nói một lời, cô cứ im lặng như thế, chợt nó chòang tay ôm lấy vai cô, tựa đầu vào .-

“ Em sẽ không làm chi lo , em sẽ cố gắng sống thật tốt, em sẽ không khiến chị phải khóc vì em em xin lỗi em xin lỗi chị ”

Nước mắt ?, không nó chẳng hề rơi, nhưng giọng nói lại nghẹn, nghẹn đi khi biết mình vô tình làm chị đau, khiến chị lo, khổ tâm với cuộc đời mình.

Thật lâu sau, Tuyết mới bật tiếng .tay đưa lên, chạm vào cánh tay đang ôm lấy thân mình của Nghi -

“ Chị không muốn đánh mất lời hứa kia, lời hứa sẽ luôn che chở, bảo vệ em khỏi khổ đau này, khi em khóc, chị đau đến vỡ tim, khi em bơ vơ như người vô cảm, chị lại cảm thấy mình thật thất bại, mình thật vô dụng đi, mình cũng không là người biết giữ lời hứa .hằng đêm chị đều hỏi .liệu mình đã làm gì sai liệu mình có hết sức .nhưng sao em vẫn khóc mãi em cứ ngồi tét mà khóc mãi thôi .Nhìn em nhìn qua bức ảnh kia .chị cảm thấy thật nặng nề chị không biết rồi sẽ nói sao với mẹ sẽ phải làm gì khi vụt đi lời hứa.

Chị thật sự không biết nên làm gì chị thật sự không biết ”

Nước mắt lãng dài trên đôi mắt sớm đỏ hoe đi, Tuyết đau , đau khi không thể hiểu, còn đường nào nên chọn, nên dành cho Nghi.

Nhìn Tuyết rơi, nhìn Tuyết khóc, mà lòng nó nhói theo từng đợt, hô hấp cũng thật nặng nhọc hơn

Chẳng thể nói gì ngoài hai từ xin lỗi .và cả vòng tay kia .nó không muốn buồn chỉ muốn úp sâu vào đôi vai chị

Một lúc sau, Tuyết đẩy người nó ra một khoảng, gần tầm nửa cánh tay, cô nhìn Nghi với ánh mắt đầy yêu thương che chở lẫn cầu chúc đi Chạm vào má nó khẽ nở nụ cười -

“ Nhất định nhất định hãy hứa với chị, em phải hạnh phúc, phải cùng người ấy đi hết quãng đường còn lại, nhất định em phải làm được, biết không .”

Áp tay mình lên tay chị, nhắm nghiền đôi mắt đi, sau đó hé mở tiếng “ Uhm” thật nhỏ thật mỏng manh rồi lại lao vào vòng tay êm êm ấy êm như một người mẹ, phải ngoài chị ra, Tuyết ôm nó .thì cảm giât ấm kia như mẹ đang ôm nó vậy.

Ngày mai.

RẦM

“ CÀI GÌ ”

“ Thừa tiểu thư đây là sự thật , chúng tôi đã điều tra, biết được giám đốc BLUS ngừng mọi hoạt động đi, hiện nay cả nhà cũng không về lấy, tạm sống tại khu chung cư rất bình dân hình hình như cùng với một cô gái ạ .”

Nói àm tay còn run khi nhìn vẻ mặt muốn giết người ấy của Chi. Nổi điên lên, điên đến giận run cả người
Nghĩ Ếng chặt răng lại, hất cả đống hồ sơ trên bàn mình bay đi, rơi lả tả xuống

“ Chuẩn bị xe ”

Vâng chỉ ba từ lạnh lùng, thế là Chi đã bay đi, tiếng đèn cái nơi chết tiệt hạ lưu đó để nắm cô , lòi bằng
được Tuấn về thì thôi.

“ Huyết huyết .huyết huyết ”

Vừa đi miệng cũng vừa huyết sáo đả bào Nhỏ phải quay lại học, thành ra sợ Phương trốn nên chính anh phải
qua mà xác thực. Sẵn tiện gặp Chấn Vũ luôn, nhớ chết đi dù chỉ một ngày

Khu hẻm đó càng lúc càng hiện ra hơn

CÁCH

Mở cổng ngoài, chứ Quân không bước thẳng vào trong móc phone gọi Tuấn

TÚT TÚT 1TÚT,

Vừa khoác lên người cái áo lao động cực nhọc kia. Bất ngờ chuôn điên thoại đổ

[Quân chết tiệt] - màn hình hiện lên (Sax x)

BỤP

“ Chuyện gì ”

“ ẶC.! Thằng nhóc, ăn nói với người hơn tuổi thế à”

“ Thì sao”- giọng không nạc, nhưng lại cộc lốc

Mạch máu người Quân nổi cuồn cuộn lên, thế nhưng sức nhớ mục đích không phải đến để đập tên này,
mà là Phương, anh đành nhịn

“ Anh mày đến để kiểm tra, hôm nay phải ép Phương quay lại trường cho bằng được >

Giờ thì Tuấn mới nhận ra, vì sao sang nay nhỏ lại im hơi lặng tiếng, âm thầm thay đồ rồi giúp Chấn Vũ
sửa soạn đồ luôn, càng lại hơn nhỏ vẫn cứ mặc bộ đồ phục vụ ấy.

Thấp thoáng ngược về phía Phương, khi đang còn giúp con chải chuốt mái tóc

Thấy im hơi anh nói tiếp -

“ Sẵn tiện mở cửa coi .muốn anh mày đứng cầm cổ luôn ngoài này à ”

Nghĩ tới nghĩ lui , thừa biết đầu không lại nhỏ, hơn nữa chả nỡ xài bao lực ra với Phương. Nên Tuấn ngoan
ngoãn ra mở cửa cho cái tên chết tiệt (trong đầu tên này ấy)

CÁCH

“ HÀ, CHÚ QUÂN ”

Mới thấy thôi mà Chấn Vũ đã chạy ào ra dù ẹ đang chải tóc ình. Thấy Quân , tự nhiên người nhỏ cứng đơ
lại.

Cười đều -

“ Định trốn học à ”

Núôt nước bọt, quay sang ông chồng iu quý, nhìn với ánh mắt ngập tràn hi vọng lên -

“ Miễn bàn chính anh sẽ đưa em đến lớp .”

CHưa để nhỏ kịp mở miệng tên này tiếp tục nhào vô -

“ Thay đồ đi anh cho em 2 phút.”

“ Tuần tuần sau được không, em chưa chuẩn bị tinh thần ”

“ KHÔNG ”

Giật thót mình vì cả Tuấn và Quân cùng lên tiếng dứt lời quay sang bấp vừa tầm vào lưng tên này

“ Nhóc, rắng mà cày đây ”

“ Anh tự lo ỉnh đi ”

Hặc ! tiểu tử .thật muốn nhào vô đánh cho Tuấn một trận, .nhưng thiên thần trước mặt đây, sao nỡ (không dám đúng hơn)

Ấy thế mà Tuấn và Quân cứ thi nhau võ mồm .

Bên ngoài

KÉTTT

CẠCH

“Tiểu thư, là nơi này ạ ”

Không thêm nói câu nào hết, võ não ra, Chi nhanh bước chân ra khỏi chiếc xe sang trọng, tiến thẳng cào trong

“Được rồi .cố lên nhất định mày sẽ làm được.”

Cổ vũ mình trước gương, sau nó nhanh nhẹn với lấy cái vỏ sách, rồi cùng con xuống nhà .đi học

KANG

Mở cửa ra, thì Phong từ lâu đã đứng đó, đứng cạnh chiếc xe quen thuộc ngày nào

Tất thì nhận ra Phong, Nhất Long chạy thật nhanh qua phía hấn .nở nụ cười, nó cũng bước đi

HỤP

“ CHÀ ! đến trường thôi ”- Hôn nhanh vào má con.

“ HI .HI .HI .”

Tiếng cười không ngừng vang ra, cười đến nỗi cả nó và Phong có thể cảm nhận hình như thiên thần cười hết nỗi rồi, nhưng sao cứ nhe răng hoài thế .- “ Nhất Long, con sao vậy .”

Nó ngạc nhiên ỏi.

Quay sang nhìn Nghi, thân thì được Phong bế trọn .nói àm cứ nhe hàm răng ra -

“ N.hất L.on.g nạp pi.n ch.o. B.a :”

Mặt nó ngổ ra, Phong thì bật cười ha ha .vuốt tóc con .cổ nhin mà nói -

“ ẤY .ẤY CON NẠP THỂ ĐỦ RỒI, cười một cái thôi là Ba đã đầy bình, không cần phải cười suốt cả ngày ”

Nghe Phong nói xong, lập tức thiên thần tắt nụ cười đi, mặt hơi nhăn nhó vì mỏi quai hàm.

Đúng là ngây thơ thiệt .

Biết rằng từ nay lại thêm một thành viên nữa. nên Phong đã ghé mua chiếc ghế dành cho trẻ con đặt trong xe, rồi bong Nhất Long , mở cửa, để con ngồi vào, cài dây an toàn luôn

Vòng qua kia, thì ngạc nhiên khi thấy nó cứ đứng thế mà chẳng chịu vào -

“ Em sao vậy.??”

“ Anh đưa con đi đi, em muốn tự mình đến đó ”

“ Không sao, anh vẫn còn đủ thời gian để đưa em đến nhà và quay lại công ty ”

Quẩy quẩy hai tay .-

‘ HUM hum/ em đi một mình được mà ’

Lúc sao nói mãi àm nó cũng không chịu lên xe, Phong đành chiều theo ý nó vậy hôn nhẹ vào môi Nghi, rồi mới quay vào

Vẫy tay chào con, nụ cười tươi rói, .Nhất Long cũng hươ tay lại

Xe vừa phóng đi thì gương mặt nó tắt hẳn nụ cười đi, àm thay vào là bộ mặt căng thẳng

Hót một hơi, nó cô lấy lại mạnh mẽ rồi cũng nhất chân đèn ngôi nhà kia để “ Thử Việc”

Chuyện gì sẽ xảy ra cho ngày đầu tiên của nó, bà Châu liệu có gây khó dễ

TIÊU !!! Chi đã lao vào trong rồi. Cả Phương, Tuấn, thiên thần lẫn Quân sẽ gặp phải việc gì đây. Con thịnh nộ của tiểu thư nhà họ Phói , phải chăng sẽ dỡ cả nóc nhà Phương (ẶC !)

CHÁP 68

Trở Về ! Đới Mặt !

(Phần Cuối

)

RẦM

Đẩy thật mạnh cánh cửa sắc mặt cứ như muốn nuốt chửng luôn Tuấn vậy, dù cho chưa kịp dập hình vào mắt, cô đã phát hỏa lên .

“ RA ĐÂY CHO TÔI, ANH LÀ ĐỒ KHỐN, TÊN ”

Chưa mắng xong thì cuồng họ Chi đầu tái lại vì bất ngờ đến chẳng thể nhảy ra từ tiếp theo khi

.RẦM

Tiếng cửa vỡ ầm lên bắt giác cả Phương , Tuấn , Chấn Vũ và Quân đều giật thót người tắt thì sau đó, tiếng hét của Chi vốc vồng vang ra

Ấp vào mắt Chi, cô như chết đứng lại .giọng lắp bắp nói nho nhỏ điều gì đó mà không ai nghe được .vì quá kinh hãi đi

Thấy Chi, không hiểu vì sao nhỏ hơi run, hơi sợ, đứng dậy, kheo cả Chấn Vũ theo, khuất bóng đi sau đấm lưng Tuấn

Quân mới shock cực độ, trở lòi con mắt ra (Hiếu nhảm !)

Bất định hình vài phút Chi bình tĩnh lại, máu sôi trong đầu lai nẩy lên bàn tay bấu chặt vào da thịt mình hơn giọng rằng, run từng câu vì giận dữ .-

“ Lại lại là cô, đồ đồ không biết xấu hổ, cô không có lòng tự trọng sao còn dám quay lại ”

Phương không nói, chỉ đưa tay vịn vào bã vai phía sau lưng tên này .hơi siết chặt lại.

Cảm nhận được người nhỏ run lòng Tuấn thay đổi .nóng lên bất ngờ -

“ Chẳng phải tôi đã nói rõ rồi sao, cô thôi ngay cái trò này đi ít ra người không có lòng tự trọng chính là cô đấy ”

“ AN ANH .ANH .”- tức đến chẳng thể nói ra hơi liếc mắt sang Phương, giọng khinh bỉ .-

“ Hạng người thấp hèn như cô, vì cô ” – rồi lại chuyển qua Tuấn “ Vì loại con gái này mà anh vứt bỏ tôi à ”

Phút chốc, Chi mới để ý giờ dậy trong tay Phương còn nắm theo một đứa trẻ tim ngừng đập không tin mà không ! đúng hơn là nửa tin nửa ngờ -

“ HỪ .thì ra lếch về đây , cầu xin bám theo, dùng cách này để trối buột Tuấn à, cô thật nham hiểm .”

Nghe Chi nói nhỏ như thế, tràn sôi máu họng ra, Tuấn như mất kiểm chế đi .-

“ CỒ ” Rùi lại bất giác nhận ra những câu nói đó -

“ Chẳng lẽ CHẴNG LẼ CHÍNH CÔ LÀ NGƯỜI ĐÃ KHIẾN PHƯƠNG BỎ ĐI ”

Không chờ Chi đáp, Tuấn xoay về sau, vịn vào vai Phương, giọng vừa to vì bàng hoàng, vừa cũng chột bé đi vì lo lắng

Mãi lúc sau, Phương mới mở miệng -

“ Em e ”

“ Không sai, chính tôi đã làm tôi không hành hung, tôi chỉ giúp cô ta nhận ra được vị trí của mình thôi ”

Vốn là người nói thẳng, làm thì dám nhận, Chi chẳng hề e ngại chi khi thừa nhận sự thật đó

Vừa dứt lời chột câu nói

Khi không lại ập về đầu Phương, khiến nhỏ run nay còn run hơn, không phải Phương sợ, mà chỉ vì câu nói tàn nhẫn đó đã ám ảnh nhỏ suốt mấy năm nay, khiến nhỏ không ngừng tự hỏi bản thân mình, có đúng là thế không. Có thật mình chỉ là thứ cản đường, là cái bóng râm lê lết theo từng vạch chân của Tuấn

Nhưng không, vì giờ đây, tình thần của Phương đã mạnh mẽ, có chết cũng không thay đổi quyết định, có chết cũng không rời khỏi vòng tay của tên này .hít một hơi .Nhỏ ngẩng đầu không núp sau lưng Tuấn nữa, mà đương đương đối mặt, nhìn thẳng vào ánh mắt đầy quyền lực, lẫn rục lửa của Chi.

“ Đúng tôi nghèo, lại chẳng tài cán gì hơn cô, dù cho tôi là hòn đá, là rác trên vỉa hè tôi cũng giữ chặt Tuấn, tôi sẽ không biến thành một con ốc, bỏ chạy khỏi anh ấy cũng chỉ vì lời nói khinh miệt của cô ”

Từ nãy giờ, khi nghe Chi nói, Tuấn mới nhận ra, vì sao Phương lại đột ngột biệt tâm tích, cũng chẳng để lại lí do, cứ thế mà rời xa, khiến cho tên này trở nên thành người vô cảm xúc, một cái xác vô hồn đi.

Trở lại vấn đề chính thôi, mục đích đến đây là để kéo bằng được Tuấn về, tất thì Chi lên tiếng -

“ TÔI TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐỂ CHO HAI NGƯỜI DỪNG DỪNG XEM THUỜNG .TÔI SẼ KHÔNG TRỞ THÀNH MÓN ĐỒ CHƠI CỦA ANH, TÔI CŨNG SẼ KHÔNG TỪ BỎ HÔN ƯỚC ”

“ Đừng để tôi thấy cô cút mau ”

61. Chương 67

Câu nói, nghe đến lạnh chết người từ miệng tên này thoát ra, khiến Chi phút chót thấy hơi sợ, lần đầu Chi cảm giác được, cơ thịnh nộ bột phát từ người Tuấn ra, nhưng vì tính tình tiểu thư quá ngang bướng -

“ ĐỪNG HÒNG, tÔI SẼ KHÔNG BƯỚC RA KHỎI NƠI NÀY MÀ KHÔNG CÓ ANH ” – quay sang Phương
“ CỒ THẬT DỐ BẮN .ĐỒ ”

CHÁT

Tuấn đưa bàn tay lên thế nhưng cái tát ấy lại không phải xuất ra từ Tuấn, mà là phía Quân. Chứng kiến cuộc đối thoại giữa ba người này dù đầu đuôi không hiểu nhưng những câu nói xúc phạm Phương như thế anh nhin không được. Và cũng không biết từ lúc nào đã rơi đi bàn tay mình xúông, trúng ngay gương mặt đỏ ngập đi vì tức của Chi.

Đôi mắt mở kinh hoàng ra khi cảm giác đau lao đến đây đây là cái tát thứ hai trong cuộc đời Chi, đau đau lắm .Quân ra tay thật rất mạnh, mạnh đến nỗi nếu là nam cũng chẳng trụ được lâu .

Phải giờ đây bờ má Chi rướm đỏ đi, miệng cũng hơi dần ten lét, lộ ra vết đo đỏ của máu tươi. Sững sờ nhìn Quân khi nhận được bạc tay đó .

Đau , nhưng tức càng nổi cuộn cuộn hơn, trước mặt loại con gái hạ đẳng ấy, cả Tuấn, và cả tên vệ sĩ của mình lần lần đầu tiên Chi cảm thấy danh dự bị tổn thương, lần đầu tiên cô biết như thế nào gọi là xấu hổ

“ OA OA OA OA OA ”

Bất giác , mọi người đổ ập về phía thiên thần kia, không biết từ lúc nào, Chấn Vũ sợ đến phải khóc òa lên ngồi thụp xuống nền, gương mặt đỏ gấc khóc đến nóng cả người lên

Thấy con, nhỏ hoảng hồn, bước đến, bế Chấn Vũ lên dỗ dành -

“ Ngoan .ngoan Chấn Vũ của mẹ .đừng khóc, ngoan nào nín đi con ”

Nhận ra người con đang run lên vì sợ, chợt lòng nhỏ tái lạng đi, khóe mắt cay gắt

Tuấn cũng như Phương vậy, tim thắc đi, khi vô tình khiến con chứng kiến những cảnh tượng như thế, thế nhưng nhớ tới Chi, lại kiên tiết mà không kiểm soát được, tất thì định xoay người nhìn qua thì

Thấy cô chủ bị thương, người vệ sĩ lao về phía kẻ ra tay, nhưng chẳng được bao nhiêu giây nhích bước thì đã bị Quân đâm mạnh vào bụng mà ngồi thụp xuống Nhanh như cắt, chụp lấy cổ tay Chi lôi ào đi lôi rất bạo lực và hung tàn

Cảm giác đau và hồn bay phách tán vẫn còn chưa thoát khỏi người Chi, tất thì cái kéo tay quá mạnh của Quân khiến cô không đà không đỡ mà lướt nhanh theo

Đau đến xanh mặt nhưng cũng rần đứng dậy đuổi theo Quân, thế rồi căn phòng trở lại hiu hoắt, chỉ thế mà giờ chỉ còn mỗi Tuấn, Phương và Chấn Vũ thôi.

Dù tiếng la hét, tiếng bạt tai cả cái sự tức giận trông thật khủng khiếp của mọi người đã lắng đi, nhưng thiên thần cứ thế mà khóc, khóc thế ho cả ra người run bần bật.

Đỗ mãi con chẳng chịu ngừng rơi, lòng Phương dần hoảng, nước mắt cũng muôn trào ra Tuấn khụy người , chạm đầu gối xuống nền đi, tay vỗ đầu Chấn Vũ cố kiềm lại cái giận trong người mà trấn an con

Bế thiên thần từ vòng tay của Phương, đặt con ngồi trong lòng ngực ấm áp -

“ Chấn Vũ của ba, con đừng khóc .đừng sợ có ba đây đừng sợ ”

Tiếng nước nở vẫn vang vang ngập cả căn phòng ấy hòa đi vào uông không khí trầm lặng đến chết người đi .

Lâu thật lâu sau, thiên thần mới dừng tiếng khóc nhưng đôi mắt vẫn thấm nhòa cái ướt cái ẩm đi khi còn vương giọt nước mặn.

Áp đầu xuống bờ vai ba Chấn Vũ nhận thấy, hơi ấm này thật thật to thật lớn, đến nỗi kéo cả cái cảm giác sợ ra khỏi con người bé nhỏ này đây. Hai tay đưa lên, ôm chặt lấy cổ Tuấn

Phương chẳng cầm được nước mắt đi, khóc mà cũng không dám nức ra tiếng, răng bấu vào môi thật chặt, cố để tên này không nghe. Mọi chuyện đã rành rạch ra, ấy thế Phương lại không cảm thấy dễ chịu chút nào, chợt nhỏ có một cảm giác gì đó.

Tuấn quay về phía nhỏ, và rồi nhận ra gương mặt ấy tái đi vì nước mắt .lòng đau đau đến như muốn tắc thở đi Đau khi biết mình vô tâm .ngu .tội tệ đến giờ đây mới hiểu mới nhận ra nguyên nhân. Mới biết vì sao ngày ấy Phương bỏ đi.

Quan tâm nhỏ ít, mang đau thương lại nhiều, lại không phát giác ra khi lúc ấy trông nhỏ trào đi nhiều cảm xúc, cái vô tư tàn nhẫn cái vô tư chết người này đã khiến Phương khóc đến nhòa nước mắt, đến cạn cả lòng đi

Nhưng hiện nay, thật sự Tuấn không thể không giận nhỏ, giận bởi sự tính nhiệm, cả niềm tin, chẳng lẽ nó không đủ để khiến nhỏ tin tưởng Tuấn sao. Sao lại có thể chỉ vì những câu nói kích của Chi mà có thể bỏ đi dễ dàng như thế sao lại không đủ tư tin để đối mặt sao sự tin tưởng của Phương đối với Tuấn mờ nhạt đến thế Tận trong tim, tên này đau vì những nỗi lòng đó

“ Anh cần thời gian suy nghĩ ”

Vén nhẹ lọn tóc trên trán Phương, sau Tuấn nhất người Chấn Vũ đưa về phía nhỏ, tuy giọng nói không lạnh lùng nhưng cũng đủ khiến Phương cảm thấy sợ hãi, sợ tên này sẽ không tha thứ cho sự ích kỉ, với cái lòng tự trọng mà nữ dấm dáp lên niềm tin của mình đối với tình yêu với sự che chở của Tuấn.

Lần đầu tiên mới hiểu đầu là cảm giác sợ lập lại phải nỗi sợ đã trải qua, nhưng lại không mong nó đến. Nay chợt cảm giác, màn đen tối ấy ảo về, Tuấn sợ đến người run khễ lên, sợ Phương sẽ lại một lần nữa bỏ đi đi mà không một lời nói .

Cứ thế rồi Tuấn đứng dậy, bỏ đi khỏi căn phòng này, giờ đây Tuấn rất cần một không gian một không gian có thể giúp cho trí óc được thông suốt hơn, được thở,

Bước được vài nhấc chân .chợt -

“ Em em xin lỗi ”

Phương nói với giọng nhỏ đến không thể nào nhỏ hơn, nhưng trong bầu không khí lặng đến chết người này, lời nói ấy dễ dàng lọt vào kẻ tai tên này .

“ Anh sẽ về, đừng lo”

Nói mà Tuấn không hề xoay lại nhìn nhỏ, lại tiếp tục nâng góc bước đi

KÍNH KONG KÍNH KONG

Đứng bên ngoài cửa, tim Nghi đập như trống đánh vậy, mồ hôi chưa gì đã rơi đi lấy từng hạt từng hạt nhỏ Cố hít thở thật đều, cổ lấp đầy vẻ tự tin, cố thể hiện gương mặt tươi tắn nhất nhất có thể.

CÁCH

“ Con chào bác ”

Bà Châu mở cửa, giọng nói không hề cũng không thương rất lạnh dạm .-

“ Vào đi ”

“ Vâng ”

Nở nụ cười, đầu cũng cúi theo rồi nó tiếng vào trong ngôi nhà đó

CÁCH

Cửa chính của nhà mở ra bà cứ thế mà đi ung dung còn nó thì cứ lén bén theo sau lưng của bà Châu

Lại cái ghế sa lon ấy .bà Châu ngồi rồi bảo -

“ Ngồi xúông đây ”

Ngoan như mèo con, bảo gì làm đó, nó ngồi hẳn xúông bên cạnh bà không khí không chết lặng , căng thẳng như nó từng tưởng.

Nhưng sao ngồi chừng được 10 phút mà chả thấy bà mở miệng lên cũng chẳng bay nổi ra một từ nào

Một lát sau bà Châu cuối cùng cũng lên tiếng .-

“ Có phải con rất hận Phong không ”

“ Kh ”

“ Đừng giấu ta, đều là phụ nữ, ta cảm nhận được điều đó .” Cắt ngang lời nó, bà xoay mặt nhìn thẳng vào đôi mắt Nghi.

Đôi mắt dần dần hơi đỏ nhẹ buồn giọng -

“ Phải .con con rất hận

Con hận anh ấy đến có thể bức chết anh ta bất cứ lúc nào, con hận đã bỏ rơi con, con hận vì tình yêu cái tình yêu anh ấy dành cho con, thật chất thật chất cũng vì xuất phát từ thù hận con hận vì đã trở thành trò đùa, con hận vì đã ngây thơ tin tin tất cả những gì Phong nói. Con hận anh ấy đã bước vào cuộc đời con, con hận hận khi con tìm mình lại dễ dàng bị đánh cắp .con hận tất cả .”

Không gian càng lúc , càng yên lặng hơn, cảm giác nghẹn ngào, đau đớn, những ác mộng mà nó hằng đêm mơ thấy , chợt nay lại ẩn hiện về

“ Nhưng ”

“ Nhưng con lại không thể từ bỏ, con lại không thể buông tay, con điên mất rồi .điên đến không còn cứu chữa hận Phong bao nhiêu , con lại yêu anh ấy bấy nhiêu, con hận khi không thể đối mặt với anh ấy bằng con mắt lạnh lùng, bằng lòng tự tôn cao cả tất cả việc ấy lại dập tắt đi mỗi khi Phong nhìn nhìn con bằng ánh mắt ánh mắt của sự thứ tha, ánh mắt có thể khiến con bỏ qua tất cả ánh mắt có thể xóa sạch mọi thứ .cả lòng căm ghét trong con ”

TẠCH

Trên làn da mịn trắng hồng qua đôi tay Nghi, một cái ả rơi nhẹ vào mọi cái hơi nóng tỏa ra từ giọt nước mắt kia, từ con tim nó

Chợt bà đặc nhẹ tay lên đầu nó, vuốt mườn mườn từ phía sau, nhẹ nhàng nhất có thể .đôi mắt bà trĩu nặng đi -

“ Cảm ơn, cảm ơn con đã yêu con trait a nhiều như thế, cảm ơn con đã thứ tha bỏ qua những lỗi lầm tàn nhẫn, cũng cảm ơn con, cảm ơn con không rừ bỏ, đẩy thẳng con ta

Chính ta cũng không thể không có tư cách nào nói những lời như thế, nếu ngày ấy ta không tuyệt vọng không từ bỏ lòng kiên nhẫn đi không vô tư cảm xúc có lẽ có lẽ ”

“ Không ”

Nghi ngắc lời, tay nắm vào bàn tay mềm mại những đã lẩn hàng vết nhăn của bà .ánh mắt dù đỏ ầu thế vẫn kiên cường lên -

“ Dù con đã từng rơi vào bể vọng, cái hố sâu tưởng như không thể thoát, nhưng con con không hối hận, ít ra vì thế mà con yêu Phong, vì thế mà con đã gặp được anh ấy vì mối thù này Phải, có lúc con không thể tha thứ cho bản thân, cái thể xác ngu ngốc. nhưng nó lại khiến con cười trong hạnh phúc, nó lại magn đến hơi ấm bao vây con và cả tình yêu Phong trao nữa.

Con không từ chối sự tàn nhẫn anh ấy đã gây ra vì vì đó là cách mà Phong yêu vì đó là điều khiến Phong đến bên cạnh con ”

.XOAT

Vòng tay, bà vung nhẹ, kéo rê nó vào lòng, tựa đầu lên vai bà, nước mắt nó không đau không khổ nhưng cứ thế mà chảy ra .không nức nở , chỉ như dòng suối trôi nhẹ, đi không hay không biết.

Vòng tay ấm rất ấm cảm giác dễ chịu thật nó đã nén những điều này từ rất lâu lâu đến cứ tưởng sẽ một lúc nào đó vỡ tan tành ra. Thế nhưng chỉ một câu hỏi ấy, chỉ với giọng điệu không ghét không thương.

Nay Nghi có thể dễ dàng trút bỏ .trút ra mọi điều chon giấu, nặng trĩu trong lòng

Không nói lời nào cả, bà cứ thế mà vuốt lên mái tóc đen mượt của Nghi, của người con gái đã phải nhận lấy những tổn thương, những đau khổ .mà do chính con trai bà gây ra

20 Phút sau

“ Con cảm thấy đỡ chưa ”

Giọng cũng dần dịu dàng đi .

Trào ra khỏi vòng tay bà, nó ngồi thẳng dậy, gương mặt quả thật đã tươi hơn trước, quả thật lòng nhẹ hẫ đi

“ Vâng con rất ỏn ”

“ Thế thì làm việc mau, định qua đây ngồi rồi ỏn không ỏ ”

Mặt nó đờ ra khi nghe bà nói thế, bà Châu nói với giọng có chút chỏm chọc Nghi, tay đưa lên chỉ về hướng đó

Lướt tuần tuột theo đường đi của bà, nó quay đầu qua con mắt trỏn lỏ

“ Làm .làm làm gì làm gì ạ ”

“ Hỏi thừa, tất nhiên phải làm hết, nhanh không nói nhiều, không lỏi thôi, ta cho 1 tiếng để xử lý đấy ”

Tỏn nhỏn mà hướn ngón tay về đỏng quần áo đồ sỏ kia, Thật bà định để cho Phong làm vì muốn trả đũa đi cái tật thất hứa, thế nhưng nay lại thêm một con dỏu tương lai này, ngu gì không hành không hạ.

Đỏng quần áo đi du lịch suốt tuần kia, chất chồng như núi, nhìn thôi cũng hoảng rồi, Nghi nuốt nước bọt mà nhìn với đôi mắt đầy thỏm thương

Nhưng thôi, đã làm dỏu thì phải chịu, nó đành chà gương ỏm tỏ cười tỏ khóc ra nói .-

“ Vâng con làm lỏn đây ”

Bà Châu dừng dỏy , định bước vào phòng thì hình như sức nhớ -

“ QUên nữa, ta tỏ tay làm hư máy giặt rồi, con chịu khó giặt tay đi nhé .”

Mới dỏu đượ hai giây, nay lại lỏn tái phát, mặt mỏi nó xanh lỏ đi khi nghe bà bảo máy giặt hư Hứ là hư thế nào chứ, sao lại trúng vào lúc này .

Chưa đứn đượ vững, nghe thế nó ngồi bịch xuống ghế đi, khi kinh hoàng nhìn núi đồ kia .Mặt đỏ đi vì máu nổi nước mắt thỏm hại vô tình chảy ra .

Thấy thế bà xoay lại bước về phía nó ỏn cần hỏi .-

“ Vì sao con khóc ”

Giặt mình nó ngược lỏn -

“ Không không bằng máy giặt , thì thì một tiếng làm sao kịp ạ ”

Vẻ mặt tự nhiên như bánh chuối -

“ Thế ỏ .ta đi đắp mặt nạ đây, cho con thêm mười phút đấy ”

Dứt lỏi bà liền bắn vào phòng luôn, thỏa lớp mặt nạ nhỏn sỏm, đắp nhẹn lỏn làn da đỏ, rồi nhỏm nghiêng đôi mắt đi mà hướn thụ .

Nghi cả kinh khi thái đỏthay đỏi liên tục của bà Châu, mới nảy còn dụ dỏng tỏ dành nó ỏm, sau chưa đầy đôi chút lại tỏn nhỏn ném đỏng đồ kia. Méo mặt, mà lỏ lỏch cái thân đi đến núi đồ đỏ .

Sax bà , bộ không giặt đồ tỏnng một tháng sao ?

Tỏ hỏa mà ngược đầu lỏn nhìn mấy thứ đỏ, giờ thì hình như Nghi đã hiểu đượ nỗi khổ của nỏnng dỏu rồi

Tuỏn đi dọc theo con phố ngoài con đường đỏng đứn dòng người ấy Đột nhiề giờ đây, tên này trở ỏn hoang mang đôi chút, không hiểu đây là cảm xúc gì Lỏi nhẹ cái phone từ túi quần ra hướn đôi mắt buồn mà dỏn elỏn màn hình ấy .

Tích tích tích

Ngón tay keo rê cái nút dọc theo danh bạ kia độ nhiên nhận ra con số con số lúc Phong bắt tỉnh, Tuỏn đã nhanh mà lưu vào

Phải rồi, Tỏn đã chạy tìm khắp nơi mà vẫn không thấy hỏn, gọi cũng chẳng đỏ chuông, nhưng nhớ như lỏn này đượ

Không hiểu vì sao, hành độnng vô thức trở dỏy

Trong văn phòng làm việc riêng của Phong

Cuộc sống hạnh phúc, ước chi cứ thế mà trôi mãi, ngồi dùi đầu vào hồ sơ mà lòng Phong chỉ mong sau thời gian nhanh bay mất. Để rồi được đến bên cạnh con, và bên cạnh nó nữa.

Đôi lúc, lòng có một cảm giác rất tò mò đi, không biết mẹ và Nghi ra sao rồi, hai người liệu có hợp nhau không.

Nghĩ mãi, lúc sao Phong quyết định gọi về nhà, mà không lại chuyển sang số di động của nó, Chỉ vừa mới bật nút mở khóa thôi thì

PÍP PÍP PÍP

Độ rung trời dậy, màn hình hiện lên hiện lên một con số àm Phong không biết là ai, nhưng lại thấy quen quen đến lạ thường hình như

Nghĩ thôi không bằng nghe trực tiếp .-

BỤP

“ Alô ”

Nghe tiếng đầu giây , tắt thì Tấun như tim ngừng đập, đúng là giọng Phong rồi. Sực nhớ tới hấn bỏ đi àm không thêm nhẩn lại gì cả điên tiết lên, nói trắng ra là trút giận

“ Mày MÁY BÂY GIỜ MỚI CHỊU BẮT PHONE LÀ SAO, TẠI SAO LẠI ĐI MÀ KHÔNG BÁO TAO MỘT TIẾNG, VÌ MÀY MÀ TAO XÉM CHẾT VÌ KIẾT SỨC ĐÂY, THẲNG QUỶ .”

“ Mày nào ? ” – giả ngu vì đã nhận ra được là ai rồi

“ THẲNG THẲNG tao .”- tức đến không nói ra lời

“ Tao là thằng nào ”

Đang buồn bực mà gặp trúng thằng bạn cà chóp, Tuấn nóng lên.

Cảm nhận được bốc hỏa phát ra từ đầu giây bên kia, mà Phong cũng nhận ra, đúng thật là hấn đã quên mất đi cái vù rời khỏi nhà tên àny (Sax chú vô tâm), cũng thật , giờ rất muốn gặp tên này. Bạn tri kỉ àm

“ Thôi thôi. Tao in lỗi l1uc ấy đau tao rất đau, tao cũng không biết tại sao lại múôn rời khỏi nhà mày ”

Giận chưa xúông nhưng cái nặng của nội tâm lại cao hơn, Tuấn đành dụi -

“ Tao mệt, tao không được vui ”

“ Mày muốn đi xả stress à, chọc đại một thằng nào thế là xong .”

Cách nói chuyện của Phong quá tự nhiên đến khiến tên này có phần kinh ngạc, vì bản chất đã trở về với Phong, vì con người, một thằng bạn đã sống lại

Vài giây sau -

“ Mày rãnh không ”

Tàn bạo lời mạnh tay Chi trên vĩa hè, chả biết mình đang làm cái quái gì nữa, cũng không biết phải ngừng ở đâu, đâm ra cứ thế mà lời xénh xệch.

Càng lúc, cổ tay cô như muốn gãy làm hai, đưa đến xanh cả mặt Quân kéo đi kéo một hồi vừa xẹt ngang cái công viên tâm thương vì đó, tắt thì chịu không nổi cảm giác rất cổ tay, Chi thụt mạnh, dựng ngược lực trở lên, rút nhanh về hướng mình, với giọng nói nữa cảm nữa ghét nữa đau vì những việc đã xảy ra .-

“ BỎ BÀN TAY DỜ DẪN CỦA NGƯỜI TA ĐỒ KHỐN ”

BỊCH

Như cô muốn anh buồn ra một cách bất ngờ khiên Chi mất đà, ngã rập về sau, lên mặt đất.

“ Đau quá ”

Vô tình chà làn da mỏng như tơ ngay cổ tay đã sớm bầm tím rướm rướm máu, Chi không hiểu vì sao lại thế này, lòng kiềm không nổi, nhịn từ lúc ở căn nhà gớm ghiếc kia, đến giờ thì không được nữa.

Nhanh như cắt, cô khóc nức nở lên, khóc như một đứa trẻ ngang bướng bị lãnh đòn

“ HỨC HỨC HỨC ”

Tuy những lời nói của Chi , lúc này thật sự thật sự chẳng thể lọt vào lỗ tai nhưng thấy cô khóc như thế này, anh cũng không biết phải làm sao. Muốn xả cũng không còn lòng để xả

Khẽ tiếng lại phía Chi, ngồi thụp xuống trước mặt

“ Cô d ”

CHÁT

Chưa mở lấy từ thứ hai thì bất ngờ năm ngón tay thon đã in hằn lên gương mặt ấy, Quân khá dkoach khi lãnh trọn cú tát từ tay Chi sắp nổi trận lôi đình miệng định mở lên quát tháo thì

CHÁT

TRỜI ! Cái tát thứ hai sừng sờ với tốt đồ quá nhanh của cô, gương mặt Quân lại nhận thêm một cú lần này không sắp nữa mà nổi giật thật sự rồi

Đôi mắt Quân trở nên rất đáng sợ, định vung tay trả lại cái tát ấy cho Chi thì

CHÁT

Sax.x ! Chi lại tiếp tục phả một dấu tay nữa lên gương mặt Quân.

Chưa dứt, mới buồn xuống thì tay kia đã lên cao đang cứ thế mà theo đà bay xuống chọt

BỤP

Không ngu nữa, nhanh tay Quân chụp cổ tay vốn đã sưng to của Chi lại ánh mắt của sói dữ lẫn cợt rình vồ mồi kia của Quân, ngày một đồ đi vì giận

“ CÔ CÓ THÔI KHÔNG, TÔI ”

Tay còn lại của Chi đánh ầm vào ngực Quân rất rất mạnh, lại còn liên tiếp ấy chứ Nức nở bật thành tiếng lên đôi mắt , gương mặt ngập nhòa đi vì nước mắt .-

“ TẠI SAO .TẠI SAO CHỨ .TẠI SAO LẠI ĐỐI XỬ VỚI TÔI NHƯ THẾ NÀY ĐỒ KHỐN TÔI LÀ MÓN ĐỒ CHƠI SAO KHÔNG THÍCH, KHÔNG ƯNG THÌ VỨT À HỨC HỨC

BỐN BÓN NĂM .BỐN NĂM ĐÙA GIỖN VUI LẮM SAO ĐỒ ĐÊ TIỆN ”

Giật quá, nhục quá đến nổi trong lòng Chi không biết cô đang nói gì nữa, cũng chẳng màng đến người trước mặt là ai, chỉ thổ ra cái cảm giác nhục nhã , tổn thương trong người mình thôi

Không ngừng liên tục đánh, cũng chẳng ngừng liên tục xỉ vả tất cả những người đàn ông

Cứ thế mà Chi như một đứa trẻ, đánh chết cũng không nhận lỗi về mình, đánh chết cũng vẫn cho rằng mình đúng, mình không sai.

Tật ., trong chuyện này, lỗi không chỉ ở Chi , mà người nên chịu trừng phạt ấy không ai khác ngoài tên này, Tuấn.

Dù là Chi không là một cô gái tốt, mở miệng thì kinh khi người a, chà đạp lòng tự tôn của mọi người, thế nhưng vô cảm, xem thường con tim, đùa cợt , đùa bỡn với cô suốt bốn năm qua là không chấp nhận được.

Có ? Nếu bảo vì Phương ảm con tim Tuấn nát tan từng mảnh, ấy rồi lại trả thù đi bằng cách hành hạ con tim Chi, không yêu mà tiếng, khiến Chi càng lúc càng lúng sâu. Dù không rõ đó là yêu hay là chiếm hữu, Chi vẫn với ác bản tính cao ngạo mà có chết cũng không từ bỏ đi tình yêu của tên này.

Nếu không yêu, thà một dứt bỏ, thà một từ quyết đẩy cô ra, thế thì dù cho lòng tự trọng tổn thương nhưng ít ta cũng không tồi tệ như thế này.

Bốn năm thời gian đâu phải nhỏ thế mà suốt bốn năm để rồi thấy vào người cô với hai từ “ Hủy Hôn”

Đơn giản thế sao, dễ dàng thế sao cô là búp bê à. Chơi chán thì vứt sao.

Chi sai, Tuấn còn sai nặng hơn

Càng nghĩ, máu nóng càng trở nặng lên đầu, càng khiến cô khóc lớn hơn, lần đầu tiên trong đời cô biết thế nào là thua cuộc.

Quân dù không hiểu rõ việc gì đã xảy ra, quá khứ như thế nào nhưng như vậy không được thật sự nhìn Chi khóc như thế này, trong lòng có đôi chút khó chịu

Dứt ý nghĩ, chợt

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo ?

Liệu Tuấn có đẹp được sự thất vọng từ Phương không thất vọng cho lòng tin bị đánh mất ?

Nghi , hết đóng đời, bà Châu sẽ làm gì tiếp đây ?

CHÁP 69

Kế Hạ Kế!

Ngay cả bản thân cũng không hiểu vì sao mình lại hành động như vậy nhẹ nhàng, một cách vô thức, đưa tay ra, Quân .chợt anh kéo Chi vào lòng chỉ đơn giản không thể để cô cứ thế mà khóc, đơn giản chỉ không muốn thế thôi .

“ Khóc đi, khóc cho thỏa, chỉ cần sau khi trút ra hết, đừng khóc nữa là được rồi .”

Cố sức đẩy Quân ra àm không được, lực trên người anh , thật nếu xem so với Chi chẳng khác nào lấy trứng chọi đá]

“ BUỒN RA, ĐỒ KHỐN, ĐỀ TIỆN, HẠ LƯU

TÔI KHÔNG CẦN THƯƠNG HẠI, BỎ RA .CÓ BỎ RA KHÔNG

TÊN THẤP HÈN .ĐỒ KHỐN TÔI BẢO BỎ RA ”

Dù cho không đẩy được, Chi vẫn còn miệng mà, cứ thế mà cô không ngừng mắng, rủa. sĩ vả anh

Chẳng buồn phản ứng lại với lời nói của Chi, Quân cứ lì trơ như thế mà ôm chặt vào, nước mắt không cầm được, lại mỗi lúc trào nhiều hơn.

Thật sự Chi cảm thấy tổn thương rất nặng nề, dù cho tổn thương ấy một phần do chính bàn tay cô làm ra

“ Được được, tôi vô lại, tôi là tên thấp kém .là đồ khốn mắng đi cho đến khi nào thỏa thích thì thôi ”

Trong lúc này, càng lúc Quân càng nhìn rõ con tim Chi hơn, nửa giận cô nửa lại không nỡ. Bướng bỉnh, tự cao .lần cái địa vị ấy đã tạo nên mộ Phói An Chi bây giờ

Ví thế ai nào có nói rằng, cao sang là sướng là phúc sao .thế nhưng nào biết con dao bên cạnh cũng chính là vết thương khiến cho nỗi đau này thêm rất

Cố chấp làm chi giờ đây Chi được gì, từ “ yêu” cũng chẳng thể biết , nó định nghĩa ra sau, Lại khờ mà đại đến lao đi theo như kẻ vô hồn mất phương hướng lần í thức.

Khóc nức nở lên, đánh mãi cũng chẳng còn sức để vả vào ngực Quân, cô buồn xuôi, một phút chốc Chi cảm thấy mệt mỏi vì phải luôn là người ra tay, là người bước đến mà chẳng nhận được cái nắm tay, cái nhắc chân từ Tuấn.

Có lẽ, sau ngày hôm nay Chi vẫn không hề thay đổi được, bởi tích cách ấy đã luôn ăn sâu vào tiềm thức của cô. Thế nhưng mặt chúng, chỉ cần biết giờ đây cô muốn khóc thôi, Mặc cho ngày mai mình cố chấp hay lại lao vào con đường cũ, Chi mặc mặc tất cả đi.

Vì giờ đây , điều cô muốn chỉ là khóc .

It1 ra nó khiến cô cảm thấy nhẹ đi khi những uất ức trong lòng, những điều mà cô luôn che giấu bằng bản tính ngông cuồng, kiêu ngạo, cái mặt nạ của mình đi.

Một lúc thật lâu lâu thật lâu sau

Thấy cái run từ người Chi dần đã mất, nên vô tình anh thả lỏng vòng tay mình ra tất khác

CHÁT

Lại lạnh ngay bạc tay từ cô nàng phách lối này, tuy đã hết kh1oc thật sự, nhưng ánh mắt Chi vẫn tấy đỏ lên vì tức

Xổ mạnh người Quân ra .rằng giọng nói -

“ ĐỒ KHÔNG BIẾT XẤU HỔ, KHÔNG BIẾT THÂN BIẾT PHẬN Ậ MUỐN LỢI DỤNG TA SAO .TÊN BỈ ỔI .”

Phút chốc, anh lại một lần nữa hối hận vì đã mềm lòng với Chi, ai mượn anh lo chuyện bao đồng để rồi đáp trả vẫn là những lời nói khinh miệt ấy, mà lặn mảy cô còn thưởng cho anh phải Quân được khuyến mãi thêm một bạt tay nữa

Nhưng mà một ngày ăn phải 4 cái tát, quả thật quá sức chịu đựng của Quân. Dù cho anh có thương cảm với tình huống dở khóc dở cười của Chi, nhưng chợt nghĩ đến ăn bạc tay vô cớ này.

Lòng lại nóng hừng hực lên, như muốn nuốt tươi hay trả đũa Chi vậy .

Tất thì, anh đứng lên, phúi phúi hai tay đầy cát do cô xô đẩy bất ngờ gương mặt lại trở nên lạnh lùng đi -

“ Đừng mong có lần thứ hai, tôi mặc kệ cô từ bỏ hay không từ bỏ, tóm lại, nếu để tôi biết, cô làm tổn thương đến Phương. Đừng trách vì sao cả nữ tôi cũng ra tay .”

Nghe thấy thế, gương mặt Chi đã đỏ nay còn đỏ hơn tại sao tại sao ai cũng đều qua tâm hạng con gái đó, tại sao mở miệng lại trách móc cô, tại sao lại đem cô so sánh, mà không, thậm chí họ còn hạ thấp lòng tự trọng của cô hơn nữa.

Tức khí, Chi trợn mắt, ngược đầu lên, khinh thường lời nói ấy và cả Quân -

“ Anh nghĩ anh đủ tư cách ngăn cả tôi sao, thứ tôi muốn nhất định tôi sẽ có được, đừng mong tôi từ bỏ .”

Ngưng một lúc chợt Chi cười lạnh lùng, lẩn tẩn nhẫn đi -

“ Ha ha ha sao. Bảo tôi để cho kẻ phản bội và kẻ không biết danh phận tự toại nguyện sao nực cười, anh không thấy anh nói chuyện rất nực cười sao, tuyệt đối

Tuyệt đối nếu Phói An Chi này không có được, thì người khác cũng đừng mong ”

Thật tình Quân đầu hàng với cái tính ngang ngược .của cô tiểu thư hống hách này .

Cổ dim tức giận trong người đi .-

“ Vậy rút cuộc, phải như thế nào cô mới chịu buông tay .”

“ ANh nói vậy í gì ”

“ Phải như thế nào cô mới chấp nhận, đề Tuấn và Phương được yên .”

“ Tuấn phải từ bỏ cô ta, và quay về với tôi chấp nhận tính ước này ”

Càng lúc, sức kiên nhẫn trong người Quân ngày càng bị Chi hạ đi nhanh một cách triệt để giọng đã lạnh nay còn buốt hơn .sắt đến sát người .-

“ Kể cả cô không yêu à ”

Chẳng hiểu vì sao anh lại hỏi vậy, Vâng, chính bản thân anh cũng không hiểu được, ý nghĩ này chỉ vừa thấp thoáng qua, Quân không biết nó chính xác hay không, anh chỉ buột miệng vì cảm thấy Chi muốn Tuấn bằng được cũng chỉ vì có chết cũng không chấp nhận bại dưới tay Phương. Không chấp nhận thua cuộc, Phải chỉ là bản tính kiêu ngạo mà gây nên.

Chợt Chi khựng lại

Thế nhưng , nhanh như gió thổi, bướng bỉnh ngẩng đầu lên, nhìn Quân bằng đôi mắt đầy vẻ hững hờ, -

“ Rồi sẽ yêu .”

“ Kể cả Tuấn không yêu ?” – Chân mày anh nhíu lại, tỏ vẻ không đồng tình với tính cách ngang tàn của Chi Hực hơi một cái, cười khinh thường .-

“ HỦ ! anh ta không có tiếng nói trong việc này, rồi tôi sẽ khiến Tuấn phải yêu tôi .”

Vô lí .quá vô lí với cái nhìn cái quăn của cuộc đời Chi, lần đầu tiên anh đụng phải dạng con gái như thế này sao rồi sẽ yêu à lại còn không tiếng nói

Thật không thể chịu nổi , mà

“ Đã thế ”

Không nói hết câu, Quân tiếng chậm từng bước từng bước đến gần CHI

Khi không bản năng mách bảo rằng, tên khốn này đang muốn gỡ trò gì đó người thoáng run khi nhận thấy vẻ mặt biến sắc của Quân nhìn nhìn .nhìn thật kinh hãi .-

“ Muốn .muôn gì người muốn làm gì .ta la lên đây .”

Nhanh như cắt Quân bay vào Chi, phản xạ, cô đưa tay ra chống lại, thì bị anh nắm chắc lấy, bàn tay dài to của Quân, cùng lúc chiếm ngự cả hai cổ tay của Chi một cách dễ dàng

Hoang !

“ BUỒN RA .BUỒN RA ”

Tay còn lại, anh bóp nhẹ vào miệng Chi, thô bạo mà nâng cằm hướng lên, dán chặt ngay nụ hôn mình Bấu lấy miệng Chi thật thật dã man

Đôi mắt kinh hoàng lên, cô không ngừng đẩy dụa, càng đẩy, anh càng siết mạnh hơn càng bám miệng lại, càng bị anh bóp cho ra rồi đưa lưỡi vào .

Gần đến 10 phút sau sợ hãi lẫn tuyệt vọng Chi ào nức mắt ra

Tuy không dám làm, nhưng gần như phút cuối cùng, lấy hết can đảm ra, Chi cắn mạnh vào môi Quân, khiến áu chảy chảy rất nhiều.

Vì cô không hề cắn nhẹ

Thoáng giật điện người vì cơn đau .anh dứt nụ hôn khỏi đôi môi ngọt ngào đó

Trùng mắt với đầy vẻ căm phẫn lẫn thù hận .Chi quát, mắng tởm tợ vào Quân .-

“ VÔ NHÂN CÁCH .SÚC SINH .BẦN TIỆN .SAO NGƯỜI DÁM .ĐỒ ĐỒ HẠ LƯU CẦU ”

Tưởng rằng anh sẽ nổi giận vì những lời khinh miệt ấy chứ, không ngờ, Quân chẳng tỏ ra phản ứng gì với Chi , ngược lại còn nở ra nụ cười thâm hiểm.

Tay vẫn không buông, vẫn giữ chặt lấy. Tay còn lại, nâng cằm cô lên mặc cho Chi đang ra sức chống trả

Gìong nửa đùa, nửa lạnh lẫn nửa nghiêm .-

“ Không phải cô nói không nhất thiết yêu mới đến được sao .không phải cô bảo rồi sẽ yêu vậy thì tôi đem nó ra thí nghiệm lên cô, tôi cũng rất muốn xem liệu nó sẽ như thế nào .”

“ KHỐN KHIẾP AN ”

“ CÂM MIỆNG .!”

Chợt Chi nín thính khi bất ngờ giọng nạt nghe kinh khủng của Quân, người run lên vì sợ

Thỏa mãn phản ứng của cô, Quân cười nghếch miệng nhếch lên -

“ Cô không có tiếng nói trong việc này, mặc cô thích hay không, cô không có quyền lựa chọn .”

Ánh mắt sắt thép của Quân khiến Chi run, sợ sợ đến tái nhợt người.

Thật, Quân không khủng khiếp như cô tưởng, vì anh chỉ muốn lấy cách àm cô yêu dạy lại cô thôi, đây cũng có thể gọi “ Gây ông đập lưng ông”

Phải, anh sẽ dùng cái bản tính ngang tàn, cao ngạo mà đối đầu với Chi. Nói trắng ra, Quân dùng con người bản sao của cô gái hồng hách này mà khẩu mà trị.

Thật không biết, liệu có trị khỏi căn bệnh kiêu căng , bướng bỉnh, chứng tiểu thư của Chi được hay không

Xem ra lần này anh đặc cực khá liều lĩnh. Một cánh cửa mở ra, một thế giới khác đang chờ anh ngày mà Chi có thể sống như những cô gái bình thường là một cô gái không còn tâm can độc địa ấy. Thật Rất Khó Đây ! (để chờ xem).

Tại ngôi nhà đầy mùi dâu tương lai kia .

Quả thật, nó công lòi lếch cái lưng ra, mà vẫn không thể giặt xong núi đồ này

50 Phút đã 50 phút rồi mà vẫn còn nhiều như thế .làm sao làm sao kịp khi chỉ còn không đến 20

Lại chẳng muốn mất điểm đi ngay buổi đầu , nó dở khóc dở cười, mặt méo lên méo xúông mà thương tiếc cái số của thân của con người mình

Chợt không hiểu, Nghi ăn phải gan hùm hay sao, tất thì đứng dậy, tháo bao tay ra, rồi len lén nhấc từng ngón chân đi vào căn phòng ấy.

Căn phòng đầy ngập mùi hương cao nhân sâm .

“ Bác bác ơi !”

Đang tận hưởng , thoáng giật mình trong tâm bởi tiếng động của con dâu tương lai, bà Châu không buồn mở mắt, cũng chẳng lười mà dậy khỏi chiếc ghế má xa kia .

Nhẹ buồn giọng .-

“ Chuyện gì ”

Như đã nghĩ ra việc gì đó .nó hí hửng tiếng gần bà

“ Mẹ đang dưỡng mặt nà gì mà mùi hương dễ chịu thế ”

Ấy ấy chạm trúng tề đài nổi trội của bà Châu. Tuy không động thủ, nhưng bà đã chịu nhượng đôi mắt mình .-

“ Tất nhiên là cao nhân sâm thượng hạ rồi, thứ này không phải múôn là mua được đâu, ít ra cũng phải đặt hàng từ năm tháng đây”

“ THẬT SAO, THÌ RA LÀ VẬY, GIỜ CON MỚI BIẾT VÌ SAO DA BÁC LẠI ĐẸP ĐẾN THẾ ” Nịnh bó chiu luôn .

Thật nghe nó nói vậy bà Châu mát cả lòng đi, nhưng cổ không cười , vì đang dưỡng mặt nà àm cười sẽ để lại nếp nhăn.

Bất thành linh nó hỏi -

“ Bác mới về, sao có tiết mục định đi đâu gì sao .”

Bất giác bà Châu cũng nhớ ra, quả thật bà cũng từng nghĩ ra vấn đề này

“ UHm m chưa .ta không rành đường phố, vì nó thay đổi quá nhiều .”

“ May quá .con có tấm vé này đây , loại hạng A đấy , hay là bác đi đi bảo đảm sẽ rất hài lòng ”

Thấy thế, bà chộp nhanh khi nó vừa nâng tờ giấy ấy .

Dán vào con mắt bà Châu là .

[SPA ROSE-WAY hạng A,

“ Bao trọn tất cả mọi phục vụ”

Kèm theo làm món miễn phí

(Lưu ý : chỉ trong vòng thời hạn)] Mắt như có dát vàng sao ấy, sáng long lanh, tuy nó không chắc, nhưng nếu là phụ nữ thì không ai có thể từ chối tấm vé này.

Hiệu nghiệm ngay tức khắc.

Nữa vui cũng nửa ngờ -

“ Con cho ta thiệt à, cái này chắc nhọc công lắm mới có đây .”

Cười tinh nghịch, nó tiếp tay .-

“ Hi hi hi thật ra đúng là vậy, nhưng hôm nay con bận rồi, việc bác nhờ vẫn chưa xong, vả lại giờ đi thì có lẽ vẫn còn chỗ chứ tới chiều, e rằng chật kín cả lối đi ”

Thấp thoáng thấy lời nó thật đúng thật không sai

Cứ thế mà bà vội ngồi chồm dậy, nhẹ nhàng tháo đi lớp nhân sâm quý báu trên gương mặt mình ra. Tuy có tiếc nhưng nếu đem so với dịch vụ trọn gói này thì miếng mặt nạ đó thấm vào đâu, hơn nữa chỉ cần quất taxi là có thể đến nơi rồi

“ Vậy vậy ta giao công việc nhà cho con nhớ mà làm cho tốt đấy .”

Nhanh chân bà với ab moi từ tủ đồ ra, chiếc áo khoác màu ưa thích. Với tay lấy cái túi nữa. gương mặt tươi roi rói lên

Lú đầu ra .thấy đóng đồ thật bà cũng biết 1 tiếng là không tài nào giặc xong, cảm thấy mình cũng hơi quá nên tắt thì xoay lại nhìn nó cười dịu dàng đi

“ Trước khi ta về, nhớ phải xong đóng đồ đấy ”

Người Nghi bay phần phới lên vì thoát nạn .đôi cánh thiên thần cũng hiện ra .

“ VẬ ”

“ Còn nữa, nhớ dọn sạch cả bếp, lau bồn tắm và nhổ cỏ dại ngoài vườn .”

Nhanh như cắt, như ai châm lửa đốt vèo đôi cách đi, ném hồn nó bay thật dữ tợn. nó há hốc mồm mở ra, khi nghe bà phàn thế Sax thà thà vậy thì dúi đầu vào đóng đồ có tốt hơn không

Thấy trán nó châu mày lại, bà Chân có vẻ không được vui

“ Sao , có gì phản kháng à ”

Giọng tuy nghe không dữ dằn, nhưng tính chất hù dọa lại cao ngất ngưỡng lên giật bắn người Nghi vội đáp -

“ KHÔNG KHÔNG CÓ CON SẼ LÀM TỐT MÀ BÁC YÊN TÂM ”

Cười nhẹ -

“ Vậy thì mau làm việc đi .”

Nói xong bà quay người téng ra cánh cửa đó, còn nó thì khóc ròng rã trong tim

Chợt bà Châu quay lại nó cố gắng dẹp bộ mặt u sầu đi .-

“ Quên mất, ta sẽ quay về vào 2 giờ không làm hết thì ”

“ VẮNG VẮNG CỨ YÊN TÂM. CON XẼ DỐT HẾT SỨC Ạ ”

“ TỐT”

CÁCH

BỊCH

Vừa đóng cửa thôi, là nó đã ngồi bịch xúông nền, về mặt ngu đờ ra. Tưởng hữu dụng ai ngờ lại magn đến phiền phứt hơn tức quá, Nghi cuối gầm xúông đánh vỗ vỗ trên mặt đất luôn

Từ giặc đồ nay chuyển sang lau bếp lau phòng tắm cả nhỏ cỏ

Từ 1 tiếng 10 phút nay lại đổi sang gần 2 tiếng rưỡi .

BẮT GIÁC, từ Phong hiện lên đầu nó khoe mắt sang rực lên

Nhanh như cắt lõi chiếc điện thoại bé nhỏ

.PÍP PÍP PÍP

Tốc độ nhấn số điện thoại của Phogn qua bàn tya nó thật đáng sợ, có lẽ phá kỉ luật luôn đấy chứ

Về mặt cầu cứu, mà nhìn chẳng ra chút nào sát khí đằng đằng, tay nhịp nhịp gõ lên mặt đất cùng nhịp với tiếng phone

Tại một nơi nào đó

Đang nồ cạnh tên này

“ Mày thấy tao nên làm gì đây ”- giọng buồn thấy rõ của Tuấn ập lên lòng nặng trĩu .thất vọng đến hoang mang người

Phong im lặng đôi chút .vừa định mở miệng thì

Tút Tút Tút

Rồi nó sẽ làm gì Phong, Còn Tuấn , liệu có giải tỏa được tâm trạng này không.

Quân, anh dùng cách Chi yêu , áp dụng nó vào chính bản thân cô lại. Kết quả sẽ thế nào đây

62. Chương 68

CHÁP 70

Muối - Chanh – Bình Địa

Tại một công viên hoang vắng

Nhìn Phong mà lòng Tuấn không tin được, dần dần đưa tay lên hươ hươ trước mặt hắn, giọng có phần đa nghi -

“ Thật .thật màm màm nhớ tao chứ ”

Trông bộ dạng của Tuấn làm hắn phát cáu lên

BỐP

Tiện tay vỗ mạnh sau lưng thằng bạn, giọng châm trọc lẫn giằn giận lên .-

“ Này, màm thôi đi, trông tao giống tâm thần lắm àh .”

Hứng chưởng bất ngờ, đau đến nhăn mặt .Tuấn lườm lại, trả cho hắn cái võ lưng nhưng bị Phong gạt tay ra kịp

Mồ hôi sao hai tên gốc này cũng thôi cái trò vớ vẩn

Cười nhẹ Tuấn nói -

“ Mày vô sự là tốt rồi, mày có biết, nghe tin xe mày đâm xúông vực, tao như chêt cứng lại. Tao không dám tin, một lúc hai điều tàn nhẫn chợt uà tới, khiến tao trở tay không kịp.

Phương bỏ đi, mày vô tâm vô tích, ban đầu tao vẫn tin mày không chêt, vì tìm mãi mà chẳng thấy xác đâu nhưng thời gian trôi qua, càng lúc tao càng cảm thấy hi vọng ấy thật mong manh, dù rằng tao không tin là thế nhưng sự thật vẫn không thay đổi được gì ”

Ngưng một lúc, ngã, chóng hai tay ra sau .đề lên mặt cỏ xanh mươn mướt, Tuấn ngược lên nhìn trời rồi bật tiếng -

“ Nếu giờ đây, Phương không quay lại.

Có lẽ suốt cuộc đời tao cũng chẳng thể nhận ra mình đang sống trong địa ngục, trong bóng tối.

Tao tao cảm thấy rất hạnh phúc thật sự hạnh phúc, cũng chẳng biết, từ lúc nào tạt lảng những không còn tồn tại nữa ”

Chợt nhắc tới vấn đề này cả hắn và Tuấn đề nhếch miệng, hé nụ cười ra.

Quả thật, sau bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu lần tuôn rơi nước mắt con người con người rồi cũng đổi thay theo .cũng dần cảm hóa

“ Không sai, trước giờ tao cứ nghĩ, mày sẽ chẳng thật lòng với cô gái nào , cũng không bao giờ để ai nắm trọn con tim tao cũng từng vì điều này mà sốc đấy .hà hà ”

Bật thành tiếng cười lên, tuy không tó nhưng đủ làm Tuấn nóng

Châu mai, võ xẹt vai Phong .-

“ Thăng này ”

Chợt nghĩ đến những gì Phong phải trải, tên này có phần thắc mắc nghiêm giọng đi pha phần lo lắng cả quan tâm nữa -

“ Ai đã cứu mày ?”

Nghe hỏi thế, hắn thôi cười, thở dài mà nhẹ đi nhìn tên này, sau lại quay về phía gió -

“ Là người tài xế trước đây của ba tao ”

Ngạc nhiên, nhưng lại không thể hiện ra hắn, chỉ thoáng trong lòng -

“ Vậy à ”

“ Đôi lúc tao tự hỏi, vì sao lại để tao sống, vì sao không cướp đi cái mạng hèn của tao .sống mà kị ỨC của như vùng bình địa .chẳng thể hình dung ra qua khứ, cũng không biết được con người thật của mình

Khi tỉnh dậy, người đầu tiên tao thấy .là mẹ cái khoảnh khắc đó, ít nhất cũng làm tao thấy vui đi nỗi đau

Lúc nào, nơi đâu , bất kì nó thích .con đau ấy lại tái hiện tao chẳng thể phản kháng, cũng không thể bơi nhòà đi

Đơn giản, cô gái ấy luôn mờ nhạt chỉ vồn vế tiếng nói vang lên, trong giấc ngủ .”

Dứt một hơi, Phong bỏ nhào, ngã lưng mình sao sau đất .nằm tròn lộn lên bãi cỏ. Hai tay gối sau đầu, nức nhìn bầu trời xanh nhìn từng đám mây trắng .trôi nhẹ thật nhẹ thật êm

Cả hai im lặng lúc sau Phogin lại lên tiếng

“ Cũng may, ông trời không tệ bạc, không chon vù chúng ta, giờ đây tao lại được Nghi tha hứ, dù cho đã từng tổn thương Nghi, dù tao luôn mang đến nước mắt hummmm. chặt

Nước mắt nước mắt ”

Càng ngày từ nước mắt càng nhỏ dần đi, lặng lẽ hấn chìm theo tiền thức, chìm theo kí ức xưa và cố hình dung ra vẻ mặt ngập nhòa hàng nước trên gương mặt xinh xắn ấy.

Hấn cố nghĩ, bốn năm qua , Nghi đã phải sống như thế nào

Rồi lặng thầm đau nhói theo đau và hối hận

Tuấn không lên tiếng, thấp thoáng nhìn Phong, rồi nhìn chính cuộc đời mình, Thật .cả mình và Phong đã từng sống như thế sao .hai kẻ tàn nhẫn chẳng có lấy một trái tim .

Hai kẻ bông đùa ấy phút cuối lại chính mình rơi xuống vực sâu thật lạ .thật lạ mà.

Dần dần lưng tựa xuống, chỉ cách Phong một khoảng nhỏ, Tuấn cũng ngước lên nhìn trời

Rồi chợt tiếng cười mĩa mai nổi lên thật rộn cười khi cuộc chơi đã thay đổi Từ tiếng trở thành lui mà từ lui lại thành tiếng

Thấy Phong cười, tên này cũng hiểu trong đầu hấn, lúc này ra sao .-

“ Vẫn chưa kết thúc ”- giọng vừa lạnh vừa ấm như trung hòa .Tuấn khẽ bật lên

Nhắm đôi mắt sâu lại cố hít thở trong làn không khí tinh hơi đầy vị cỏ chỉ nghe hấn vọng ra -

“ Uhm m”

Tuấn nói tiếp -

“ Liệu đây có phải là cơ hội không ?”

Hấn mở mắt, không nhìn Tuấn nhưng vẫn đáp lại -

“ Tao không biết”

“ Vẫn có thể bù đắp ? ”

“ Tao không biết”

“ Tàn nhẫn có đến không ? ”

“ Không có câu trả lời ”

Giọng Phong lạnh lùng vang lên, Thật câu hỏi tên này, hấn luôn thầm tạo trong tim. Phải liệu đây có là cơ hội cho hấn, liệu hấn có thể bù đắp cho Nghi và liệu hấn có tàn nhẫn với nó nữa không .

Chẳng ai có thể biết được, vốn không lời đáp không tồn tại câu hỏi có lẽ sẽ tốt hơn

“ Tuy tao không khẳng định, cũng không biết khi nào nó đến. Chỉ cần , chỉ cần cô ấy bên cạnh tao , thế là đủ rồi.”

Hạ giọng, trầm ấm Phong bình thản nói ra nhưng lại nặng trong lòng

Nghĩ đến Phương, hấn tưởng không phải tốt rồi sao, cuối cùng thằng bạn cũng đã tìm ra Phương nhưng -

“ Mà gây dao ? ”

Nghe Phong hỏi, Tuấn chợt cười khổ đi -

“ Không”

“ Vì cái gì ?”

“ Vì quá khứ và cũng vì hiện tại”

Thở dài hơn, Tuấn nói mà lòng như nặng trĩu -

“ Thật, tao không phủ nhận điều đó, Phải tất cả là lỗi của tao, chỉ vì lấy có Phương bỏ đi, tao lại hạ tâm, vô cảm mà đến với Chi .”

“ Chi ?”

Rõ khổ, không trách được vì sao hắn có thái độ kinh ngạc này, Tuấn chỉ cười để che đi tội lỗi .nhẹ buồn tiếng -

“ Là con gái tập đoàn IKEA, dù tao không chủ động, nhưng người chấp nhận lại là tao ”

Thoáng ngồi ngời ra sự việc, chợt tên này không lên tiếng, đánh bạo Phong hỏi lên -

“ Giờ đây ?”

Nhẹ vương đôi mắt lên Tuấn buồn mà nói -

“ Người ta đòi nợ chứ sao ”

“ Vì tao vô có không nói rõ, cũng chẳng biện minh, nên giờ đây mới thành ra thế này ”

Tuấn dần dần thuật lại những tội lỗi cho Phong nghe .quả thật, Tuấn sai rồi, sai rất nặng.

Lát sau

“ Bản thân không đủ tư cách, nhưng tao lại chẳng thể ngăn cảm xúc thất vọng này đây .có gì mà lòng tn tao không đáng .không đáng để cô ấy tin tưởng sao .

Chẳng lẽ bên tao như vực thẳm à ”

“ Tao nên làm gì đây ? ”

Từ nãy giờ, hắn chỉ trầm ngâm nghe từng lời của Tuấn .thật giờ phải nói sao, nói sao cho tên này rồi sẽ không hối hận với con đường đã đi

Mung lung một lúc, cuối cùng hắn cũng quyết định nâng lời lên -

“ Ta ”

Píp Píp Píp

Tiếng đồ chuông vang lên, khiến Phong giật thoáng .tay cho vào túi lôi chiếc điện thoại ra

Là số vợ đây mà (Sax x.), nụ cười ảm hiện lên, thật muốn nghe giọng nó quá ngồi chồm dậy -

PHỤT

“ Em sa ”

“ ANH VỀ NHÀ NGHE CHO EM VỀ NGAY ”

Bất giác, tiếng hét kinh khủng của Nghi khiến hắn chao đảo, mắt đã ngã ra sau, mà lại ngã méo chứ. Thành ra đè bịch lên thân Tuấn luôn.

Đẹp bụng, cái tướng trâu bó mà dám đè lên người tên này, quao tức .-

“ THẰNG QUỶ MÀY LÀM GÌ VẬY, MUỐN GIẾT TAO À ”

Hết Nghi tới tên này, hai lần đủ thủng màn nhĩ, đầu còn chới văng khi bị nó bất ngờ tấn công

Nhưng chả thèm để ý Tuấn, Phong cố ngồi dậy .cố áp tai lần hai về mặt nhăn tịch đi vì chới văng -

“ Em có chuyện gì vậy, ”

“ ANH VỀ NGAY ĐI EM SẮP CHẾT ĐẾN NƠI RỒI NÈ KHÔNG BIẾT ĐAU VỀ VỀ NGAY ”

Nó dầy nẩy đầu dây bên kia, khoe mắt đỏ đỏ, vì đang luồn cuộn chẳng biết phải làm sao mà thời gian lại đang dồn dồn chạy đua với nó

Trần an Nghi -

“ Được được đừng khóc, anh về liền ”

BỤP

Vừa mới dập điện thoại thôi, lập tức hấn chồm người đứng dậy này giờ Tuấn ra sức đập vào lưng Phong mà chả thấy phản công gì cả, ngồi lên, ngược đầu hỏi -

“ Ai vậy mày ”

Vuốt mái tóc bồng bềnh , ngược ra sau .Phong nói mà giọng âu yếm ra thấy rõ chỉ vì được gọi đến cái tên “ Nghi”

“ Bà xã tao, Nghi”

Trợn lồi con mắt, sax x Tuấn chết cứng, nhìn Phong. Thấy vẻ mặt ngu không đỡ của thằng bạn, hấn nhin không được, bật cười ha hả ra sau đó lại nghiêm nghị, rồi thay đổi sắc mặt đi, thật hạnh phúc, khẽ nở nụ cười hiền lên.

“ Những lúc cô ấy gọi, tao cảm thấy đó là cơ hội đấy cơ hội khiến Nghi chấp nhận tao yêu cô ấy nhiều hơn ”

Rồi xoay người bước đi. Một bước hai bước chân rồi lại bước thứ ba đột nhiên Phong quay đầu lại

Nhìn theo bóng thằng bạn, Tuấn á khẩu vì không biết nói gì, thật rất cần lời khuyên nhưng giờ thì hấn bận mất rồi, lại chẳng muốn trở thành kẻ phá vỡ cơ hội của Phong , nên chỉ còn cách, cười và nhìn hấn bước đi thôi

Lát sau, thấy Phong quay lại nhìn mình, tên này có phần thắc mắc .

Nụ cười hiện lên khi hấn đã nghĩ ra .-

“ Đi không, tao nghĩ mày sẽ có được câu trả lời đấy ”

Ngư ngơ vẫn chưa hiểu í Phong .chợt bất giác chân tên này bắt đầu vươn dậy và bước đi .

Hai chàng trai cứ thế mà khuất bóng .

Ngô nhà đầy mùi “ Dâu”

CÁCH

“ Anh về rồi đây em c”

XỌAT XỌAT XỌAT

PHỤT

“ NHANH LÊN NHANH LÊN ” Động tác của nó cứ như sắp ra trận vậy, Phong vừa mở cửa lập tức ủa ra, hai tay bầu vào tay áo Phong, xoắn lên với tốc độ kinh khủng

“ Này .này em làm gì vậy ”

Tá hỏa với nó, hấn chả biết nó bị gì .

“ NÓI NHIỀU MAU LÊN ”

Vừa xoắn cao đến khủy tay thì nó kéo hấn, đẩy vào phía trong mà quên mất cả bóng người ngoài kia đang tiếng tới Vừa đẩy vừa la .-

“ MAU GIÚP EM XỬ LÍ HẾT ĐÓNG ĐỒ NÀY ĐI ”

“ HẢ??”

Nhìn nó, xong mới xoay qua hướng kia, con mắt muốn rớt ra khi nhìn đống đồ này , lát sau lại châu mày sau lại -

“ Em bảo anh về là vậy hả ?”

KỊT

Ghì vai hần ngồi xuống, giọng hấp tấp, ánh mắt hăm dọa nổi lên -

“ Đồ của mẹ anh đây, giặt đi ”

“ CÁI GÌ ”

Mặt ngu không đỡ của Phong lộ ra thấy rõ ., thấy hần cứ chùng chừ, nó ba hồi nhìn Phong ba hồi lại liếc lên đồng hồ treo tường phía đối diện giọng có phần mỉa mai đi -

“ LỆ LỆ ANH ĐỪNG HỎI, MẸ VỀ MÀ EM CHƯA GIẶT XONG THÌ TIÊU ĐÂY ”

Cười hiền, tuy vẫn còn ngạc nhiên không hiểu vì sao mẹ lại làm thế với nó, nhưng thoáng nhớ bà vốn rất quái lạ mà thôi cũng được .

Khẽ vung tay vuốt mái tóc Nghi .Phong cười ầm nói -

“ Được rồi, đừng hoảng anh giặt đây ”

Tuy sắp chết đến nơi, nhưng thấy hành động , cử chỉ nhẹ nhàng của hần, nó chợt muốn rơi nước mắt đi vì xúc động và vì có người diện bình

Định xoay người nhanh vào bếp để lau chùi thì Xoạt .Bàn tay Phong níu áo nó lại -

“ Hửm ?”

“ Chỉ anh cách giặt ”

Cười ngu không đỡ,,

Đang bốc hỏa liên miên, tròn con người nhìn hần thì, giặt tốt mình bởi giọng nói sau lưng -

“ Chào Nghi , lâu rồi không gặp ”

“ Á ”

Nó nhảy tưng lên vì giặt mình, vì nó tưởng bà Châu kinh hoàng ra vài phút sau mới bình tĩnh .nhưng lại ngạc nhiên trở lại khi thấy Tuấn, giọng lấp lấp -

“ Tuấ ”

“ Anh quên mất, lúc này đang đi với Tuấn, chợt em gọi nên anh rủ Tuấn về chơi luôn sẵn ”

Mắt lóe sáng lên

“ VÀO ĐÂY VÀO ĐÂY .”

Nó nhanh như cắt lôi toạt tay áo tên này, kéo ra sân sau

Phong phía bên trong, nhìn đóng đồ mà mắt chớp chớp

Thế là Phong bắt tay vào việc giặt giũ

Thà giặt máy may ra hần còn biết làm, bảo giặt tay, đây là lần đầu đây vì chỉ cần đơn giản đồ thứ nước xanh xanh là được.

Nhưng giặt tay thì không được rồi, chất tẩy mạnh sẽ khiến tay Phong lở và ăn mất cái tay hần.

Một sự thật bi đát, Phong quên mất đi sự tồn tại của máy giặt nhà mình .Đây gọi là ngu đột suất ấy

Lát sau Khu vườn không lớn, vừa tầm , có bông có cỏ nhìn đẹp uhm dễ thương

Mũ ? Có

Khăn vắt cổ.?? Có

Kéo, xềng.? Có

Bao tay ?? Có luôn

Ấm trà và cốc nước? OK

Tuấn cứ như bị ma nhập. miệng chẳng nói được gì khi nó cứ như ma, bay thoảng thoắc, mang mọi thứ vào người mình.

Vuốt trán vì vã mồ hôi .nó mỉm cười tươi -

“ TUẤN GIÚP NGHI NHỎ HẾT ĐÓNG CỔ NÀY NHÁ LÀM VIỆC VUI VẺ, NGHI VÀO TRONG ĐÂY ”

Dứt lời , nó bay đi mà không kịp trụ lại đó để tận hưởng vẻ mặt khờ khạo của tên này.

Hóa đá luôn, chả hiểu nó đang làm gì nữa.

Thế mà, Tuấn cũng điên, tự nhiên rồi thụp xuống, tay bắt đầu chạm vào đám cỏ xanh, bực bản bật (Ặc !)

Bực một hồi chợt cảm thấy hình như mình toàn nhỏ cổ, mà rề lại cứ thế đâm lên, nếu vậy chẳng phải nhỏ rồi vẫn mọc lại sao .ánh mắt lóe sáng.

Quay vào bên trong

“ Á .Á .Á .ANH LÀM GÌ VẬY”

Hết hồn khi nó hét toát lên từ phía sao, hấn quay người lại nhìn với con tim mén nữa đã nhảy ra khỏi ngực -

“ Thì giặt đồ, em nghĩ anh đang làm gì ”

Nghi khóc không ra hơi, mắt trợn to lên , miệng lắp bắp

“ GIẢ GIẶC GIẶC ĐỒ MÀ MÀ VẬY SAO ”

Không tin vào những gì mình đang thấy trên tay Phong là hủ muối to, và vài trái chanh nữa, bên dưới hấn là một cái thao to dùng, tất cả đóng đồ được quần vô rồi đổ đầy nước

Thấy gương mặt tái , trắng bệch của nó, hấn nhìn xuống vật thể trên tay mình, rồi lại ngược lên nhìn gương mặt Nghi. Mắt chớp chớp nói -

“ Gì gì em sao vậy không phải muốn giúp sát trùng, chanh giúp tẩy sạch đồ sao ”

SAX X chóiang với hình ảnh trước mặt .Nghi muốn đi tự tử đồ đồ toàn đồ của bà Châu chanh muối

“ Anh anh anh .ANH ĐI CHẾT ĐI .”

Mạch máu dâng ra, lúc này còn hạnh phúc khi nghe hấn

[“Được rồi, đừng hoảng anh giặt đây ”]

Nhưng giờ nó như rơi vào bể, vào vực, khi đã ngốc đến nỗi nhờ Phong

Siễn niên nhìn đóng đồ tái nhợt hết vì chanh, mùi muối trộn chanh bốc lên thơm thơm. Bà Châu biết được chắc khứa cổ nó mất .

Nghi nhào vô, đá vào người Phong một cái ., đau quá, lại bất ngờ nữa hấn né không kịp .-

“ NÀY EM LÀM GÌ VẬY, SAO LẠI ĐÁNH ANH ”

“ ANH KHÔNG BIẾT GIẶC THÌ NÓI SỚM, SAO LẠI ĐỔ HẾT MUỐI VÀO RỒI CHANH NỮA .ANH MUỐN EM TỨC CHẾT SAO .ĐỒ NGỐC NGỐC ĐẠI ĐẠI NGỐC .”

Thật thà đến phát sợ Phong ngây thơ hỏi -

“ Vậy vậy giặc như vậy không đúng à ?”

Nó tắc thở với hấn mắt Giặt mình nhìn lên đồng hồ lại trời ạ .chưa gì đã mất tiu 10 Phút quý báu của nó

Dứt ý nghĩ, nó nhanh tay lột mất đôi găng tay trên bàn tay hấn, nói -

“ ANH ĐỪNG GIẶC, GIÚP EM CHÙI BỒN TẮM ĐI ”

“ HẢ.??? Chùi chùi bồn tắm ”

Nghe hã hã nó quạo lên.

“ CHƯ CÒN GÌ NỮA, BÂY GIỜ EM PHẢI LAO ĐẦU VÔ ĐÓNG NỢ NÀY, ANH KHÔNG GIÚP EM CHÙI THÌ AI GIẢI QUYẾT ĐÂY ”

Thấy gương mặt tức đến sắp phát khóc của Nghi, hấn dụi dụi, .dễ dành nó cho hạ quả -

“ Đừng giận đừng giận anh làm liên .”

Tút khắc tiếng vào phòng tắm, chấp hành nhiệm vụ, Nó thì cứ nhìn theo bóng Phong, nữa tức vì hấn khiến nó điên với đống đồ này, nữa thấy thương vì mình lỡ hơi to tiếng

Nhưng ý nghĩ tội lỗi đó chỉ tồn tại 3 giây, Nghi lại quay về thực tế nhìn cái thảm quạ đó mà khóc ròng trời lên.

Vắc giò ngồi thụp xuống Cũng may, nó đã sớm giặt hết đống kia, nếu không bây giờ, chắc nó chết vì tắc thở mất.

Dở khóc dở cười, cầm từng cái áo, cái váy, cả cái quần dính đầy muối và nồng mùi chanh khi, thật nó không biết hấn có điên không nữa, xà phòng nó mới mua nằm ngay bên hông vắc tường, có xa bao nhiêu mà lại đem muối đem chanh đổ vào đống ấy .(Đơn giản Phong không hề nhìn thấy, vì hấn ngồi mà đống bột xà phòng đó lại sau lưng. Hơn nữa, hấn có bao giờ mua thứ bột này đâu, giàu toàn chơi nước.)

Thật không thể tưởng tượng, có chết lần sau cũng không nhờ hấn nữa.

Cặm cùi, mỗi hơi vã ra khi phải vò vò, chà chà đống đồ đó vừa giặt vừa rửa Phong nó nào dám rửa bà Châu, Phải cho vàng cũng không dám. Nên tạm thời hấn là con cá để nó chém. Cho đỡ tức vậy

Lóắc thoắc một tiếng đã trôi qua

Nó thở phào nhẹ nhõm khi trong tay chỉ còn chiếc váy cuối cùng của mẹ chồng tương lai yêu quý.

Bắt giắc, giặt mình nhớ đến tên kia .phải rồi .nhỏ cỡ nhỏ cỡ .

Mới đứng dậy, chưa kịp bước ra ngoài thì Tuấn đã đi vô, áo sau lưng ướt nhũng vì mồ hôi .tóc tai cũng vậy.

Nó thấy ngại quá, thật quá ngại đi .

“ Nghi, xong rồi ”

CHợt nhớ tới Phương, tên này không hiểu tự nhiên sao lại muốn xin ý kiến nó, vì nội tâm mang đầy khuất ắn, -

“ Cho cho Tuấn hỏi này ”

CHưa nói xong thì .

“ CÁM ƠN, CÁM ƠN TUẤN NHIỀU LẮM , Chờ Nghi một chút, ngồi nghỉ đi ”

Cười phần khởi vì đã xong khu vườn, nó nhanh chân từ chạy vào bếp định lấy nước mời Tuấn (Sax sao cứ như nhà nó vậy .) chợt chả hiểu, nó cảm thấy tốt nhất mau ra đó xem thử thế nào.

Ám ảnh Phong, Tuấn lại là bạn của hấn .CHẬT chặt .không được, xem thử đã

Thế là, buồn tay ra khỏi ly, bước ra vườn

???

Vùng bình địa, hiện ra hoành tráng, nó shock shock mất độ chẳng thể nói lên được lời nào.

Thấy Nghi đi ra, chợt tên này cũng thế .-

“ Nghi thấy sao, được chứ .Tuấn đã nỗ tận gốc luôn đấy, bảo đảm tụi nó không bao giờ mọc lại ”- cười hớn hở lên vì mình làm quá good, nên Nghi không thể nói được gì luôn.

Khóe miệng nó giật giật và con mắt cũng giật giật theo

Quả thật, tên này đã nhổ tận cỏ, nhưng nhưng có cần phải đào hết đống hoa lên không .thấp thoáng mảnh đất có khoảng nhô khoảng lún, vì do Tuấn muốn “ diệt tận gốc” nên đã đào hết tất cả các nơi có rễ của cỏ, cây bông đều bắn sạch lên một bình địa bình địa màu nâu thay vì xanh man mát.

Phong cũng vừa dứt bồn tắm xong, chui đầu ra thì chả thấy ai cả -

“ Nghi nghi anh làm xong rồi này ”

Ngó đogn ngó tay

Chợt liếc ra kia, thấy cửa bên phía vườn mở, Phong liền tiếng ra theo

XOẠT .XOẠT .

“ NÀY .anh gọi ”

Mới vừa be bẻ cái cổ mỗi nhừ, miệng cũng đi đôi, nói chưa được từ kế tiếp đã hóa đá đi khi nhìn cái vùng cao nguyên tươi tốt nhà mình nay lại biến đi thành vùng bình địa.

Nó thì đã chết lặng đi từ nãy giờ, Tuấn thì dừng cười khanh khách với thành tích xuất sắc

VÀI PHÚT SAU (Lại trôi mất đi vài phút rồi .)

Phong chòng tỉnh, gương mặt nữa hoảng nữa chịu thua

“ Sao sao lại thế ”

Xoay qua thẳng bạn, vỗ vai -

‘ Khỏi cảm ơn, tao tình nguyện mà ”

BỐP

Báph thẳng tay vào đầu tên này, hấn quạo -

“ MÀY LÀM CÁI KHỈ GÌ VẬY, SAO LẠI NHỎ HẾT CÂY CỎ NHÀ TAO ”

Bất ngờ bị hấn báph, Tuấn nổi nóng lên -

“ MÀY TAO GIÚP NGHI THÔI. SAO MÀY ĐÁNH TAO NHỎ CỎ THÌ PHẢI NHỎ TẬN GÓC CHƯ ”

“ MÀY GIÚP KIỂU GÌ THẾ HẢ ”

“ THÌ NHỎ CỎ CHẢ PHẢI NHỎ TẬN GÓC SAO ”

BỐP

Báph thêm cái nữa tay chỉ qua đống cây hoa hồng bị bắn hết lên, cho nằm một góc -

“ ĐÓ LÀ CỎ HẢ, MÀY CÓ ĐUI KHÔNG ”

Cãi lí -

“ CÓ MỘC HẾT TỪM LUM BÊN ĐÓNG ĐÓ, TAO KHÔNG BẮN LÀM SAO MÀ MƠI HẾT RỄ CỎ LÊN ĐƯỢC ”

???

???

CHợt sáng tỏa -

“ Ra ra là vậy” Về mặt đâm chiêu của kẻ chưa từng nhổ cây nhỏ là nhỏ cỏ ấy thế mà cỏ nhà hấn mọc cao ngất ngớn lên.

Ngôi nhà lúc trước cũng vậy, sở dĩ Nghi khen nó đẹp, vì khu vườn đó nhìn chẳng khác gì khu rừng cả, vẻ đẹp mộc mạc mê người vô tình được tạo nên bởi những bông hoa xanh ngát .cả kiểu thiết kế nữa.

“ Đây, mày không biết gì thì đừng đổ quan cho tao .”, Sực nhớ

“ Mày nói hay quá, giặc đồ sao rồi ”

Sắc mặt Phong tái nhợt khi nghe tới từ đó, liền đứng sát về phía tên này, nói nho nhỏ .-

“ Tao tao tưởng giặt đồ bằng tay thì phải xài muối với chanh, ”

Trợn mắt lên xoay qua nhìn hắn -

“ Thiệt hả, mày nghe ở đâu vậy ” – Ngu đồng bọn.

“ Không tao tự nghĩ thế, nè mày nghĩ coi muối sát trùng đúng không ”

Ngây thơ đến vô số tội trạng trước mắt, gật đầu -

“ Ủh ”

“ Vậy thì chắc chắn bỏ vào quần áo, xẽ diệt hết vi khuẩn đúng không”

“ Ủh”

“ Chanh là trắng, là sạch ?”

“ Ủh ”

“ Vậy thì sẽ giúp quần áo không còn dơ nữa ”

“ Quá trí lí .”

Dứt lời nhìn thẳng bạn với ánh mắt thán phục

“ Tao tao không ngờ mày ngoài kinh doanh còn giỏi việc nhà như vậy

Nhưng mà sao mày không giặt bằng máy, xả phòng nước cho nhanh, chế ra công thức rắc rối ấy chi vậy”

Hai ông này giờ toàn người ca người múa không để ích sát khí bên kia càng lúc càng tăng vọt, nhanh đến con số khủng khiếp .

“ Các cá các người các người CÚT HẾT CHO TÔI .”

Điện tiết lên khi bình địa trước mắt, lẫn cái hình ảnh muối và chanh ập về.

Nó khùng lên, nảo vỡ tay với lấy cái ấm trà và cái xẻn .ném vào người Phong, xong lại xoay qua Tuấn

“ BIẾN BIẾT HẾT ĐI ”

Tức đến nổi nước mắt chảy ra, sao nó lại ngu đến mức như hai tên này chứ nó đúng là ngu mà

Hết hồn khi đột nhiên Nghi ném đồ, ném túi bụi

“ NGHI .EM NGHE ”

“ ĐAU QUÁ DỪNG LẠI ”

CÁCH

Tiếng cửa mở

Ai ?? người đó là ai đây ?

Nó sẽ xử lí ra sao với tên Đại Đại Ngốc và tên Đại Đại Đại Ngốc này .

CHÁP 71

Thú Tính – Nó Mạnh Hơn Anh !

XQAT XQAT XQAT

“ Hừm m thật là bự mình, lên để quên nữa rồi, cái tật hay quên này, không biết chừng nào mới mất .chán thật ”

Gương mặt bà Châu hơi nhăn nhó, vì sau khi đã thỏa mãn xôi hơi, mát xa mặt, thế nhưng tới lúc làm móng, bà lại quên mang theo kiểu mẫu ưa thích của mình, một mặt không chịu chọn cái khác dù ấy cô nhân viên phục vụ đã đưa ra nhiều kiểu mẫu lạ mắt.

Thế nên bà đành quay về, kệ dù sao bà cũng rãnh , sẵn tiện về xem xem con dâu tương lai có lười biếng không

Rút chìa khóa ra bà Châu vặn cửa

CẠCH

“ HỒ ?”

Vừa tầm vặn ổ khóa, chợt bà nhận ra có cái gì đó dinh dính dưới đôi giày cao gót của mình, liền buông tay khỏi chìa khóa đó khẽ nâng chân mình lên

Bên trong

Mặt nó xnh như tàu là chuối người run lấy bầy .-

“ Chết ch chết chết mất thôi .”

Thấy nó lằm bằm Phong bước lại gần tay chưa kịp sờ lên mặt nó nữa .Tất thì Nghi nhìn sang Tuấn

Nhanh như gió, nó túm lấy áo tên này, đẩy mạnh ra khỏi khe cửa với giọng nói đầy oán trách lẫn cầu xin -

“ Tuyệt đối đừng để bác ấy vào nếu không thì chết với Nghi đây .”

RẦM

Đá bay Tuấn ra ngoài, đóng sầm cửa lại, đôi mắt như gặp phải quái vật đang nhe răng dài nhọn mà hù nó.

Mặt hấn méo qua một bên khi chứng kiến cảnh tượng này.

Bất người từ đâu, mà không từ trong nhà bà ấy chứ, nguyên một con trâu đâm sầm vào, làm bà mén nữa chết vì đứng tim

“ Á Á BỐ NGƯỜI TA CỨỢP ”

BỐP BỐP BỐP

Vừa nói và, phan cái túi đặc đỏ của mình lên đầu Tuấn, đánh liên tục,

Sao cái số đen thế này, hết Nghi rồi lại tới bà Châu, nhưng không được, cứ cái đà này đầu Tuấn gãy mất, Tuấn nhanh tay chụp cổ tay người đang vung liên tục cái thứ nặng chình chình xuống đầu mình, rồi ngược lên,

???

“ HỒ ?”

“ Ể !”

Cả bà và tên này đều trợn mắt lên

“ SAO CON LẠI Ở ĐÂY ”

Bất chợt Tuấn nhào vô ôm bà một cái giọng mừng thấy rõ -

“ BÁC BÁC KHỎE KHÔNG .CON NHỚ BÁC CHẾT ĐI ĐƯỢC ”

Hơi sững sốt bởi hành động của tên này, nhưng chỉ thoáng chút thôi, bà Châu lại nở nụ cười thương nhó, phải với mà thì Tuấn cũng như con trai vậy, ngày đó, cả hấn và tên này sút ngày cứ bám vào nhau. Như hai cục bột vậy

Vỗ vỗ lên tấm lưng rộng kia .-

“ Chật .cái thằng này, lớn rồi mà còn như con nít .”

Chưa kịp để bà nói hết, tên này đưa hai tay lên vai bà, kéo nhẹ ra gương mặt hớn hở cái miệng dẹo cũng nổi lên -

“ CHÀ, CHO CON NGẮM BÁC CHÚT VẼ ĐẸP NHƯ THIẾU NỮ MUỖI TÁM ẤY ”

BỘP

Vỗ nhẹ vô người Tuấn, mát cả ruột mà xạo hòai -

“ Thằng này thiệt, có tin bác cắt cái miệng con ra không ”

“ HA .HA .HA .”

Thóang sức nhớ -

“ Mà nè, sao con lại đến đây vậy Phong đâu ”

“ À [“ Tuyệt đối đừng để bác ấy vào nếu không thì chết với Nghi đấy .”]

Gương mặt xanh lè đi khi nhớ tới gương mặt đầy sát khí của nó .

Gãi gãi cái đầu mình .cười ngu hết cỡ -

“ Hơ hờ, hờ thật ra con định đi kiếm thằng Phong, nhưng đến đây chỉ thấy mình Nghi à ”

“ Con cũng biết con bé à ”

“ Dạ”

63. Chương 69

Thật đã lâu lắm rồi bà không gặp Tuấn, bà có rất nhiều điều muốn hỏi, tính nhiều chuyện nổi lên đây -

“ Thôi, vào nhà nào, vào nhà rồi nói chuyện ” (quên bèn cả dịch vụ trọn gói kia)

Nó bên trông như sắp chết đến nơi vậy, ra sức chặn cánh cửa lại, không cho bà vô .

Bà Châu chỉ vừa chạm tay vào cái quai cửa thôi, thì Tuấn đã khóa vai bà lại .-

“ Thôi bác, chúng ta đi đâu đó đi, sẵn bả mới về con dẫn bác thăm quan thành phố luôn ”

“ Hả ? con bảo tìm Phong mà ”

Bà đỡ người ra trước lời mời của Tuấn

“ Con nghĩ, chắc tối chiều nó mới về, thôi mình đi, con biết có vài căn tiệm bán quần áo hợp với bác lắm đấy .”

Nghe tới đó thôi là mắt bà như thấy sao vậy, Vâng bà Châu chỉ cần làm đẹp, du lịch và quần áo thì đủ sống rồi, một tính cách thật quái dị, lúc nghiêm lúc lại nhí nhảnh, khiến Phong nhiều lúc cũng bó tay chịu thua với ab2

“ VẬY VẬY ĐÌ ĐỘI GÌ NỮA ĐI THÔI ”

Thế là người quên mất cả con dâu tương lai quên mất cả điều cần gỡ rối

Tiếng bước chân hai người đó càng lúc càng xa, nó mới ngồi thụp xuống nền đất, thở phào nhẹ nhõm.

Từ nãy giờ hần đứng nhìn nó , mà đầu đầy dấu hỏi .nhận ra mẹ và Tuấn đã đi. Phong chằm chằm lại gần nó, ngồi thụp xuống đưa tay lên, sờ lấy khuôn mặt nóng bừng giọng trầm ấm lên -

“ Em sao, vậy có chuyện gì mà lại thế này ”

Lúc này nó tức đến vỡ não, xem chút nữa là hết đường đâm cưỡi với Phong, cũng tại hấn tại hấn cả, nếu bà Châu mà biết được căn nhà này không còn là nhà nữa thì thử nghĩ xem

Nó khóc nức lên, tay đâm đâm vào ngực hấn mếu ámo .-

“ CHẴNG BIẾT ĐÂU BẮT ĐỀNH ANH CHẾT ĐI CHẾT ĐI .CÓ BIẾT EM SỢ LẮM KHÔNG NẾU ĐỂ MẸ THẤY ĐƯỢC CÁI BÌNH ĐỊA NÀY, LÀM SAO EM SỐNG NỔI HỨC HỨC HỨC ”

Hấn ngơ ngàng khi nó khóc, chốc sau, đưa tay kéo nhẹ người nó lại, để trọn vào lòng mình, dỗ dỗ từng cơn nóng cho dịu đi -

“ Đừng khóc, đừng khóc anh thương, sao nào mẹ đã nói gì mà em sợ đến vậy, nói anh nghe, ngoan nín nào Nghi .”

Vuốt mườn mườn lên đôi má mím mần của nó .

Tuy bị Phong kéo vào lòng, nhưng nó vẫn không thôi vỗ liên tục vào tim hấn .

Lát sau, dần dần cũng dịu xuống, giờ đây Nghi mới chịu hé miệng, giọng ướn sũng đi -

“ Mẹ bảo, em giặt đồ, rồi lau bếp, phòng tắm nữa .sau đó còn phải ra nhổ cỏ hích hích ”

Hết khóc như cổ họng nó vẫn nức lên nhìn Nghi với ánh mắt âu yếm, chờ nó than xong đã .-

“ Không phải, không phải là chuyện khó, nhưng nhưng mẹ anh chỉ cho em có hai tiếng rười, hai tiếng rười thì làm sao em làm hết được. Đã vậy nhờ anh và Tuấn hai người .hai người ”

“ Thì anh đã giúp em chùi sạch nhà tắm rồi, hơn nữa nhìn kia, cổ cũng nhổ xong xuôi ”

BỐP

Báph thẳng tay vào đầu hấn, nhắc tới thì càng làm nó tức điên

“ ANH CÓ KHÙNG KHÔNG, ĐẤY MÀ GỌI LÀ NHỔ CỎ HẢ ”

Vừa hét, vừa dơ tay chỉ sang cái đóng bình địa một màu nâu đỏ .

Hấn quay đầu lại rồi lại quay đi nhìn nó -

“ Vậy vậy thế nào mới đúng ”

Chả thêm để í hấn nữa, thà không nhờ thì tốt hơn, ít ra giờ đây , bà Châu chắc còn lâu lắm mới quay về có lẽ vẫn còn đủ thời gian để nó dọn hết đóng lộn xộn này, sẵn tiện đi chợ làm luôn bữa tối, long lòng bà Châu.

BỘP

Dứt í nghĩ, nó ngồi chồm dậy, đẩy mạnh hấn ra một bên, gương mặt vẫn còn vượn vượn cái tức.

“ TRÁNH RA”

Giật mình vì bị nó bất ngờ xô, hấn mất đà ngã ra sau thoáng hoàn hồn thì nó đã đi tới vùng bình địa đó rồi

Nhìn đóng thảm hại mà muốn chết đi cho xong, dở khóc dở cười, ngồi ịch xuống, cầm từng cây hoa hồng lên, đào lại cái hố khá nhỏ, vừa tầm rồi chon lấp phần rễ đi.

Tuy sức công phá của tên kia thật khủng khiếp, nhưng thôi, dù sao cũng cảm ơn, giờ thì nó chỉ cần dựng lại những cây hoa ,bông là được, dọn cả xác rễ cỏ đi, xới đất đều trở lại, chắc thế là ổn rồi.

Kế hoạch hoàn mỹ, nó bắt tay vào làm việc

Đào đào thả.rồi chôn chôn CHợt, thấy bên cạnh mình có bóng người ngồi xuống, hấn dù không rõ mấy, nhưng dần cũng hiểu ra cái tai họa của Tuấn gây cho khu vườn này .qua sát mặt muốn giết người của nó.

Nên hấn cũng ngồi xuống làm hết như những gì nó đang thực hi

Vừa thấy Phogn chạm nó châu mai -

‘ THÔI, KHÔNG CẦN ANH GIÚP NỮA, ĐI CHỖ KHÁC CHO EM NHỜ ’

Lách nhẹ vai nó bởi vai mình, Phong cười khờ đi -

“ Đừng giận anh sẽ không làm bậy nữa .lần này có em bên cạnh, nên anh sẽ làm rất tốt XEM XEM NÀY ANH LÀM NHANH HƠN CẢ EM ĐẤY .”

Vừa dỗ ngọt, vừa bằng bạch đôi tay mình.

Thoáng nhìn qua động tác Nghi, Phong làm theo như thế .càng lúc càng thuần thuật hơn

Quả thật, hắn không gây hậu quả nữa, thế nhưng nó vẫn còn giận .chu mỏ lên -

“ HỨ cả những việc như vậy mà anh cũng không biết làm, anh được cấu tạo nên từ cái gì vậy hả .sao cả giặt đồ cũng không biết anh ”

Xoay qua mắng hắn mới trách được vài câu hì giận tóat người lên, khi thấy trán Phong sưng nguyên một cục to tướng.

Bỗng những cơn giận của nó mất hết đi, tắt thì tháo đi cái bao tay ấy, rồi chạm nhẹ vào, đôi mắt có phần sưng sốt, đầy lo lắng hiện lên -

“ ANH ANH ĐAU KHÔNG ĐAU LẮM PHẢI KHÔNG .”

Chợt Nghi chạm vào, làm trán hắn nhất buốt lên, nhưng sao lúc này nó mạnh tay thế, ném cả cái ấm trà vào hắn mà không thèm để ý mình đang ném đi đâu.

Quả nhiên bay vèo vào trán, lúc đó vì lo cho cơn tức giận của nó, mà hắn quên bén đi cái cục u trên đầu mình.

“ AX X em nhẹ tay đau chết được ”

Thấy đôi chân mài Phong châu lại gương mặt nhăn tích tình tịch lên. Lòng nó xót không thể tả, nó đâu có ý, nó giận quá có biết mình đang làm gì đâu

Nước mắt rơi động ngay khóe mắt nó .rưng rưng đến đỏ cả mặt -

“ Em em xin lỗi em xin lỗi em không cố ý ”

Đau thì đau nhưng nữ nào trách nó, thấy Nghi bắt đầu rơi nước mắt ra, hắn cười hiền âu yếm, khẽ không chạm bằng bàn tay nhưng dùng cánh tay, vòng ra sau níu người nó vào sát giọng nữa nhiệm nữa đùa -

‘ Ấy lần sau chắc anh chết thiệt nếu không phải bằng cái ấm (ý là dao đấy) ”

“ Xin lỗi ”

Rồi khóc thiệt rồi

“ Đây , em đừng khóc anh nói đùa anh không đau không đau tí nào hết cứ như bông gòn bay trúng thôi đừng khóc ”

Hối lên khi thấy nước mắt nó rơi ra .hắn liền hôn ẩm vào đầu nó .

Thoáng sau Nghi mới thôi không thích thú nữa .cả hai cùng đắm đầu vào đóng cây bị tên kia bắn lên hết

May mà có hắn, nên càng lúc tốc độ làm càng nhanh hơn. Tính ra thì toàn là Phong dựng lại ấy chứ, vì cứ hề nó cầm cây lên hắn lại giặt tuốt, găm xuống ngay cái lỗ mình mới đào.

Vừa làm Nghi vừa cười tủm tỉm.

Bình địa đã hồi sinh trở lại, giờ đây nó bước vô nhà, cổ vắt luôn cái váy cuối cùng đó

“ XONG XUÔI ”

Nhìn thành quả thơm tho sáng láng của tất cả những bộ quần áo bà Châu, nó hài lòng. Phong đứng bên cạnh, mắt mở trao trảo lên giọng như không thể tin được -

“ MẸ MẸ ANH BẮT EM PHẢI GIẶT HẾT ĐÓNG NÀY SAO .”

Tâm trạng nó thoải mái rồi, nên không tiết nộ cười với hấn -

“ Ừm .em biết, tuy khủng bố, nhưng em tình nguyện ”

Hấn thật sự chào thua bà Châu, quả thật bà hơi nặng tay rồi đấy, ngày đầu mà lại ép nó làm những chuyện như vậy.

Bất giác, nó nhớ đến cái nhiệm vụ đã giao cho Phong. Lập tức chạy như bay vào phòng tắm để kiểm và mang cả cái lòng hảo hảo lên, chuẩn bị tinh thần sẵn, có lẽ nó sẽ phản shock nữa

Thế nhưng

Không tin vào mắt mình được, quả thiệt, Phong chà sạch sành sanh phòng tắm, nó bất ngờ đấy .

Xuất hiện đột ngột sau lưng nó, hấn chọt vòng tay ôm lấy vòng eo mềm mại, gục đầu lên vai nó, thỏ thẻ vô lỗi tai -

“ Sao lần này anh không làm sai chứ ”

Dứt tiếng, nghiêm đầu hôn phớt lên tai nó, và vén nhẹ những sợi tóc rơi lớt phớt xuống vùng tai .

Nó cười ảm lên, ít ra đúng là hấn không đến nỗi hết htuốt chữa, thực nhẹ khủy tay vô người hấn

“ May cho anh đấy, nếu cả việc này cũng không xong, thì em sẽ mỗ đầu anh ra, xem bên trong chứa gì ”

Đổ mồ hôi hột khi nghe bà xã mình phán ra câu nói ghê gợn ấy

Hấn tựa sát hơn vào vai Nghi, ôm ghì chặt nó lại, giở trò nũng nịu .-

“ Nói chung là anh đã làm tốt, vậy thì phải thưởng cho anh đấy anh không làm không công ”

Nghiêm người qua một bên, nhìn hấn, vẻ mặt ngớ ngẩn -

“ Thưởng ??”

“ Ừm ”

Cười híp mắt đi, bộ mặt lạnh lùng hầu như tuyết chủng trên gương mặt hấn.

“ Thưởng gì ?”

Nó thật thà đến phát sợ, Ngược đầu lên, vươn đôi mắt tròn xoe ấy hỏi.

Đùng như hấn nghĩ, đã thế thì tới luôn

Cười nham hiểm, tay Phong lướt xuống chiếc áo nó, lòn vào tron, chà nhè nhẹ lên làn da mịn màng ấy, lên tới vùng đôi bông gò đảo tròn trịa

Hét hồng, mặt đỏ ửng lên, nó vùng vục ra khỏi vòng tay hấn -

‘ NÀY NÀY ANH LÀM GÌ VẬY BỎ RA ’

“ Không, anh muốn bây giờ ”

Lời nói đi đôi với hình thức, một tay chụp hai cổ tay nó lại, đưa cao lên rồi lột luôn cái áo mà thả xuống đất

Nó chết cứng đi vì không tài nào cự lại được, Phog mạnh quá, mà thật nó đã mệt rã đi khi phải ngồi còng lưng từ giặt đồ đến nhổ cỏ, ền phản kháng lại với hấn, quả thật là điều khó lòng mà thực hiện.

Chỉ còn cái miệng thôi - “ EM NÓI .EM NÓI Á. ĐỪNG EM NÓI ANH KHÔNG NGHE À ỆM VỀ HTÌ CHẾT ĐẤY ĐỪNG ĐỪNG MÀ .”

Nói lấp bắp càng lúc giọng càng lấp bắp đi khi bàn tay Phong lướt mườn mườn trên người nó, cả chiếc áo lột cũng rớt xuống nên nhà đi một tay vòng từ sau, vịn ngang vai nó, một tay cũng vòng từ đó mà đưa ra bên ngoài, nắn hừng hực ngực nó lên, khiến Nghi thở gấp, người nóng như lửa

Nghe nó nói thế, hấn cười nhẹ .nói vào tai -

“ Yên tâm, anh đã nhắn cho Tuấn có lẽ mẹ đến tối mới về ”

“ CÁI GÌ ”

Sửng sốt khi nghe Phong nói thế, nó bang hoàng vì biết thì ra hần đã sắp sếp cả rồi, thật là sói dê mà
Vùng người lên, quay lại đối diện với hần, mặt nó nữa đỏ vì mê mệt vừa kia là tức -

“ A an anh cố tình phải không ”

Cuối đầu xuong, tay ôm âu yếm tấm lưng trần mịn kia, dui dũi cái mũi mình vào mũi nó giọng trầm -

“ Suyt tấm thôi, người em đầy mùi cỏ và đất ”

Gương mặt nó đỏ gất lên, gương không chỗ nói thật thật sao mùi cỏ mùi đất à

Nghe Phong nói, nó liền đưa tay mình lên ngửi thử

KHỊCH KHỊCH

Mặt ngờ , khờ ra -

“ Làm làm gì có em chẳng ngửi ra mùi gì cả ”

“ Nhưng anh thì có không nói nữa ”

Lông vồng lý do với nó, chắc đến tối cũng không thật hiện được í đồ đen tối ảm, ênn hần không buồn mở miệng mà nhắt bỗng người nó lên sau khi đã lột quần hết quần áo, đặt vào cái bồn dài khá rộng kia, nước cũng có sẵn (Cha này hiểm thiết)

Lúc này nó biết có cần cũng chả cần nổi Phong, ênn đành ngoan ngoan mặc kệ h8án muốn làm gì thì làm vậy

“ HỒ.Ồ!! ”

Thật sướng khoái, vừa mới chạm vào làn nước âm ẩm thôi mà nó không nhịn được, đến nổi thốt ra cả tiếng nói đôi mắt khê nh8ám đi khi hít cái hơi nóng này.

Mỉn cười thỏa mãn với thái độ của Nghi, hần cũng nhanh bước vào bồn .ngồi đối diện nó

Ngâm người được một lúc sau

“ Để anh chà cho ”

Giục cái bông tắm từ tay nó, lòn bàn tay to mình xuong vùng nước ấm kia, nhẹ nâng đôi chân quỳn rủ ấy đặc lên chân mình.

Rồi chậm chậm chà lên làn da sáng mịn. khiến mặt nó đỏ nay còn đỏ hơn.

Ngượng quá nó đành phải chìm nữa thân chỉ còn lúc lên từ sống mũi Trước khi chìm xuong, nó liến đôi mắt trợn trợn nhìn Phong, miệng buồn giọng -

“ ANh là đồ cà chớn ”

Ngước lên nhìn nó, hần cười hiền đi nụ cười khiến tim nó đập loạn nhịp .Chợt hần lướt cái bông tắm dọc theo đôi chân nó, tiếng đến, sẵn tay kéo nó gần mình hơn.

Chạm trúng vào nơi nhạy cảm, làm Nghi giật tóc người mắt mở dao dáo lên khi vừa định nhắm lại

“ NÀY .ANH ”

CHưa để nó nói hết câu, mà nói cũng chưa nói được từ kế tiếp thì người nó đã từ lúc nào bị Phong kéo sát, áp lên người hần.

Phong tựa vào thành bồn, để nó nửa ngồi nửa dựa, đè lên vùng ngực săn chắc, rộng lớn kia.

Môi bám chặt vào bờ môi gợi cảm ấy, hần hôn nó mê mệt

Sức nóng trong làn nước chẳng thấm vào đâu, trong khi Phong chỉ mới chạm vào môi nó thôi mà người nó như muốn phát hỏa.

Đôi tay chạm vào làn da mềm mại trên tấm lưng bé nhỏ khi, rồi dần dần chìm xuống trong làn nước.

Lưỡi không ngừng quấy lấy đi chất tinh ngọt ngào từ miệng nó, rồi lại đẩy thứ ẩm ướt đi từ phía miệng mình

Cả hai hôn lâu khủng khiếp. đến nỗi nó muốn tắc thở luôn, toàn thân tê dại, không gồng nổi phải thả lỏng ra rồi tựa hết vào người hắn.

Lát sau, Phong mới chịu thôi buồn tha cho đôi môi ngọt ngào của nó, nhìn Nghi với ánh mắt mờ mờ ảo ảo bởi cái sương, cái hơi bốc từ mặt nước ấm lên

Nó thì biết trời trăng gì nữa, như bị chít thuốc mê rồi còn đâu, cứ Phong muốn thế nào nó liền chiều theo thế ấy, không một hành động chống trả.

Nhẹ tay tiếng đến cái khóa nằm trên mặt thành hồ, Phong gạt xuống, khiến dòng nước phía bên trong càng lúc càng bị cuốn cuộn cuộn, torói đi vào cái lỗ be bé nằm ngay đáy bồn phía bên đó.

Càng lúc nước càng ít dần đi, càng lúc thân hình, cơ thể Nghi càng hiện rõ .

Thế rồi nước cũng cạn, hắn đè nhẹ người nó để nằm xuống bên trong cái bồn , cuối người đi, chống tay hai bên , thấp dần xuống, hôn ngấu nghiêng đôi môi đỏ mọng kia .

Chìm theo Phong, nó đưa tay ôm chầm lưng hắn, nửa hôn, Phong nửa trượt bàn tay lướt theo bên dưới, vuốt mườn mượt cái nơi nhạy cảm kia, khiến Nghi không thể chịu được, buộc miệng phát ra tiếng rên rỉ đáng yêu đó .

Cứ chà lên, nhưng chà lúc càng san sát bất giác ngón tay ấy đột ngột xâm nhập vô, làm nó giận bắn người , nhắm tịt đôi mắt

“ À AH h ”

Hôn lên đôi má Nghi, rồi lấn xuống cái cổ, Phong vừa chạm ào cổ thôi, nó liền phản ứng, ngửa đầu dậy, khiến cho hắn dễ dàng hôn lấy cái cổ ợi cảm kia .

Phong hôn đến đâu nó tiếp sức đến đó.

Cứ thế mà cơ thể nó cứ nhấp nhô theo từng nhịp di chuyển , cái hơi nóng thổi pha phả từ miệng Phong càng khiến Nghi thêm phần điên tiết, điên với cảm giác chết người này .

Tay mới đặc vào đầu gối của nó thôi .chưa kịp dang ra nữa thì

.HẮT XÌ

Hắn đang chìm sâu vào dục vọng, chợt đứng sững hành động đi , khi nghe âm thanh đó, bất giác mới nhận ra, nó đã ở khá lâu trong cái không khí lạnh này, mà thân còn đang ướt.

Tất thì Phong kéo người nó dậy, chòang tấm khăn bụng của hắn vào làn da ẩm ỉm kia, nhất bồng người Nghi, bưng vào phòng tối .

Vâng tưởng tha ai ngờ bế nó vào phòng ngủ tiếp tục làm việc (Sax thú tính)

BỊCH .

Đặc cái người như con nhộng kia, vì nó bị hắn quấn như nhộng, thả lên mặt giường đó .

Tay hắn bắt đầu nhấn lên mặt vải bông trắng trắng của chiếc khăn, chà nhẹ vào da nó, lấy đi từng chút từng hạt giọt, thứ mà khiến nó phải hắt xì lên

Ngượng, nó cố ngồi dậy hai tay chụp hai tay hắn nhìn Phong với gương mặt xấu hổ, giọng nói nhỏ như chim kêu -

“ Em tự làm được ”

BỤP

Phong lại đẩy đôi vai nó nằm xuống lại, cười phì ra, giọng trầm, ỉm mà nói -

“ Ngốc, phải nằm im để ông xã phục vụ mới ngoan chứ ”

CHừa kịp cho nó phản kháng, hắn tiếp tục vuốt lườn lượn khắp người nó đi bằng đôi tay dịu dàng đó.

Làn da tuy không chạm trực tiếp vào bàn tay hắn, nhưng lớp vải bông mịn của cái khăn càng khiến nó nóng người hơn

Bắt gít, Phong -

“ Xong rồi ”

“ HỒ ?” Tự dưng nó lạnh cả sống lưng khi thấy gương mặt của hắn, nụ cười nahm hiểm, chân nó bắt d8ầu co rút lại, cong lên, hai tay cũng vậy, định sát cái khăn ấy vào người mình giọng run rẩy mặt đỏ mà nói -

“ Hông,hông thích .em hông chịu kì lắm em Á Á ANH LÀM GÌ VẬY, ĐỪNG MÀ ”

Chả đôi co, một lực nhanh như cắt, hắn nắm vào hai bên mảnh khăn, sau đó giật ra hai phía, gọn gàng không thể tả, thế là thân hình chỉ một màu của làn da trắng mịn ấy lại ập vào mắt Phong. Khiến hắn nóng cả ruột, chỉ biết dậm đầu vào cái cơ thể ấy

Chồm tới phía Nghi, đè thân thể mình lên thân nó, chẳng phải lần đầu, nhưng cái cảm giác làn da chạm làn da lại luôn làm nó siết niễn, không cách nào chống cự được.

Cái nóng từ người hắn truyền sang Đôi mắt Nghi trở nên mơ màng .ch8ằng hể nhìn rõ được gì cả.

Chợt gương mặt hắn áp sát vào nó hơn nhẹ mà buôn vào tai nó -

“ ANH YÊU EM ”

Dứt câu, Phong nghiêm đầu qua một bên, bắt đầu khám phá cơ thể nó lần nữa.

Trước tiên hôn vài gáy nó, bàn tay không ngừng liên tục nắn ngực Nghi lúc sau lại chặn đi tiếng rên rã bằng cách quấn vào đôi môi nó. Hôn đến mê mịệt, người liệt cả đi .

Căn phòng ngày càng ngập tràn đi hương thơm của người nó, cả cái ướt rơi lấm tẩm từ trán Phong, thoáng lại nhận ta cái vết đỏ đỏ ấy, hơi hơi nhô nhô, nó khẽ đưa tay ghì đầu Phogn lại, hôn nồng vào vết thương đó

Vuốt mái tóc trên gương mặt Nghi, nhịp nhàng di chuyển, bên dưới không ngừng ma sát vào nhau khiến gương mặt nó lúc nhảnh, lúc đỏ, lúc ướt vì đôi mắt trào ra

Bấu chặt vào vai hắn, nó thở hồn hộc

Hai chiếc bóng lồng trong tấm chăn ấy không ngừng quấn vào nhau

Thấm thoáng, thời gian âu yếm nhau cũng qua, nay người nó mệt như cuộn bún, chả thể ngồi dậy, đến nỗi mặc đồ cũng chính Phong mặc cho nó, .sựng nhớ, còn bếp chưa lau chùi nữa .

Nó cố gồng người lại, dồn hết lực vào hai chân đứng lên, nhưng chỉ mới đứng một chút, lại khụy người ngã xuống

HỤP

Bàn tay Phong nâng lại kịp, thấy ẻ mặt đỏ như bông chuối kia, hắn cười khổ .-

“ Hà hà sao em không ngủ thêm một chút, đi không nổi cũng rần xúông giường, thiệt .”

BỤP .BỤP BỤP

Không hco Phong nói hết, nó lại gồng sức vào hai tay, vỗ bình bịch vào ngực hắn, tức mà nức nở lên .-

‘ TAI AI TẠI AI TẠI AI MÀ RA NÔNG NỔI ÀNY ANH CÒN DÁM NÓI ’

“ Ngoan nào, đừng giận ”

Đẩy nhẹ hắn ra một cách yếu ớt, nó trợn mắt lên .-

‘ ANH MUỐN GIẾT EM SAO LÀM GÌ MÀ DAI NHƯ ĐĨA ’

Gãi đầu hồi lỗi .-

“ Tại tại thứ tính mạnh quá anh đầu không lại nó ”

Nghe Phong giải thích nó càng điên tiết lên, cổ dấm vào người hấn mạnh hơn lúc nãy nữa

Tấy vợ giận đến đầu bốc khói lên, Phong cười âu yếm ôm nó vào lòng, vuốt ve tấm lưng qua lớp áo mềm mại ấy

“ Được được là anh sai anh sai rồi lần sau sẽ không thú tính nữa ”

“ CÒN DẤM LẦN SAU ”

“ Àh không, sẽ bỏ, bỏ luôn”

Nói và nghĩ hoàn toàn khác nhau. Lúc sau, cuối cùng Phong phải bồng nó ra phòng bếp, sau lại đặt lên chiếc ghế kia, để nó dơ tay chỉ đạo, hấn thì thoảng thoắc ngoan ngoãn nghe theo.

Kêu đến đâu nhào đến đó, bảo lau cái kia không một lời than trách, nhanh tay chùi chùi

Ấy thế mà như vậy cũng sướng thiệt, không cần động tay, chỉ ngồi im ra lệnh, chợt nó cười tủm tỉm đi khi nhìn thấy hành động nghe răm rắp của Phong.

Thế là cũng xong xuôi mọi thứ, nhiệm vụ của mẹ chồng hoàn toàn đều được làm xong, Ngược đầu lên cái đồng hồ treo tường ấy

[4 : 50 pm]

“ CHẬT GẦN ĐẾN GIỜ RƯỚC NHẤT LONG RỒI”

Vô thức, nó buột miệng lên khi nhìn lên cái đồng hồ đó, nghe thấy thế, hấn rửa xong tay, lau sạch lại, rồi itếng đến phía Nghi, vòng tay qua hông, ôm nhẹ lại, để hai chân nó tựa vô bụng mình.(vì nó đang ngồi mà)

Kề trán mình lên trán Nghi, giọng thật trầm -

“ Đi rước con nào, chịu không ”

Nó cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống bây giờ, khẽ cười nũng nịu, úp đầu vào ngực hấn .nhưng -

“ HỈ ? nhờ mẹ anh về không thấy ai thì sao .”

“ Không sao, từ trường Nhất Long về đây cũng không tốn thời gian là mấy, sẵn dịp, lần này anh muốn mẹ gặp cháu luôn ”

Nghe có lí, nó chả có gì để thắc mắc nữa, nên tiện chân nhảy xuống mà quên mất rằng mình đi không nổi.

“ A H ”

Đúng như đã nói, nó liền khụy cái chân tê tê kia, mà đổ dồn vào lòng hấn.

Thấy thế, hấn nhất bồng người nó lên cứ như đang bồng Nhất Long vậy, Nghi nữa buồn cười nữa xấu hổ, hai tay chòang qua cổ hấn khóa lại, hai chân thì chòang quanh bụng Phong, hấn ẵm kiểu này, Lần đầu đấy !!

Mắc cười nhin không nổi với chính điệu bộ mình, nó núc từng tiếng lên, cổ dấm đi bằng cách bịnh miệng mình bằng vai hấn .

Thấy người nó run run, cũng biết nó đang cười, hấn hất lên một cái rồi nói .-

“ Đi nào ”

“ Hum hum .hum .”

Chả thèm để ý Phong, nó cứ úp đầu vô vai hấn mà cười trong hạnh phúc thôi

Thắm thoáng lo ngồi nói chuyện với bà Châu trong một quán ăn Tuấn thường hay lui tới. Không cầu kì, rất đơn giản nhưng cũng không làm mất đi vẻ sang trọng, giá lại bình dân, chợt hình qua chiếc đồng hồ trên tay, .

Thấy cái mặt hốt hoảng của tên àn, bà Châu hỏi -

“ Con có chuyện gì vậy .”

“ À, đến giờ con phải đi rút tờ bằng nhỏ rồi,,,”

Thật cuối cùng người àn Tuấn tâm sự lại chính là bà Châu, tên àn kể ra hết mọi việc, đôi lúc lại ăn vài cái cốc bằng chiếc muỗng, do bà nện lên kèm theo câu

[“ Con thật .cho chữa nè ”]

Phải, tội của Tuấn nhiều vô số kể, nên nói đến đâu đều bị bà Châu nện đến đó .

Nhớ lại lời bà

[“ Bác hiểu, bác có thể cảm nhận được cảm giác của con, Nhưng Tuấn à

Có khi àn con nhận thấy, nỗi thất vọng này, nếu đem so với những gì con bé kia phải trải, con có thấy nó chẳng là gì không.

Phải con bé ấy đã bỏ đi, quả thật con bé sai rồi, nhưng có bao giờ con tự nghĩ, liệu mình vẫn chưa mang đến cả giác an toàn cho người mình yêu.

Cho rằng con bé đã quá ích kỉ đi, nhưng điều đó cũng chính tình yêu qua sâu đậm với con, cố liều cả cái mạng, cố bảo vệ đứa con của con, như thế.

Như thế vẫn chưa giúp con hiểu rằng con bé đó yêu con đến ngần nào sao.

Một người con gái mạnh mẽ, chính là cả khi gặp lại con, cũng không hề trốn tránh, thậm chí chịu nhận cả những lời trách móc không cần cứ kia, con đã sai, Tuấn.

Con thật sự không đúng, cả bác nếu nghe được những câu nói ấy, có lẽ không chịu được mà bỏ đi.

Thế nhưng con bé đó lại cắn răng mà nhịn, vì điều gì là vì đứa con của con đấy.

Cuộc đời dù đen tối vậy đây trước mắt kia, nhưng con bé vẫn nhịn, vẫn cầm đi nước mắt, vẫn cố gượng lên .là vì ai

Trước khi trách người khác không tin tưởng, con hãy tìm nguyên nhân vì sao hãy khiến hãy làm cho con bé biết, bên con không là vực thẳm. Hãy tự tạo ra cái niềm tin ấy bằng chính đôi tay con.

Bằng tất cả tình yêu mà con có.”]

Ấy thế mà Tuấn mới ngộ ra từ khi nghe bà Châu nói thế , vẻ trầm mặc của tên àn càng lộ ra thấy rõ

Thoáng nay, thật, nói hết ra, lòng lại nhẹ đi bớt.

Chật, thật phải đón con rồi, không thì trễ mất.

Không hiểu sao Tuấn lại nảy ra í -

“ Bác, bác đi với con nhé, ”

Nhìn qua ánh mắt ngập tràn hạnh phúc kia, tất yếu, bà hiểu được ý Tuấn, khẽ cười, vuốt mái tóc mềm kia, chặt, lại thêm một đứa con lớn rồi, tuy bất ngờ những gì bọn trẻ đã trải, nhưng bà lại thấy con đường sang lạng đang chờ chúng bước đi.

Cuộc đời là thế

Ngoài cánh cổng trường của trẻ kia

Đôi mắt sang rực khi thấy hấn .Nhất Long chạy ủa như bay, dang hai tay bé nhỏ ra

Thế nhưng kịp thẳng lại, xoay vào, nhìn cậu bạn ấy .-

“ Minh ơi, Nhất Long mua ba rồi này .hi hít ”

“ Thật vậy sao ” Cậu bé đồng trang lứa ngây thơ hỏi

“ ỪM ”

Gật đầu găm gáp đi chợt Nhất Long lại hỏi -

“ Ba Minh có sài pin nư cười hông ”

Lắc lắc cái đầu hai bên-

“ HỒ ? Ba Minh chỉ xài đồ ăn, pin hông có ”

“ Ồ ”

Thế rồi cậu bé cũng chạy ào ra với người đến đón.

Nhất Long được Phogn nhất bồng lên , hôn vào má -

“ Con ba hôm nay có ngoan khÔng ”

“ CÓ Ạ, NHẤT LONG NGOAN LẮM ”

“ Trời con chạy mà đổ đầy mồ hôi này”

Cười hiền, nó đưa lấy khăn lau đi cái ả trên gương ặtm thiên thần ấy, chợt ánh mắt ngây ngô của Nhất Long cứ nhìn chăm chăm vào Phong.

Thấy lạ hấn hỏi -

“ Sao vậy, Nhất Long của ba có chuyện gì à ”

Nhìn hấn một chút, thiên thần mới cất tiếng lên -

“ Ba ơi ! con cười là ba sẽ chơi với con hả ?”

Vuốt đầu con yêu, hấn ừm nhẹ .

Rồi quay sang nó, Nhất Long hỏi .-

“ Mẹ, sao ba bạn con lại xài đồ ăn .”

Nó đờ ra khi nghe con hỏi thế, chợt hấn cười trong bụng, mà lòng lại có chút thắc mắc hiện lên, nên vỗ gối, đổi sang hờn mát một tí hỏi thiên thần -

“ HỪm , Nhất Long muốn mua ba khác à ”

Nghe Phong nói thế, tất thì thiên thật lắc cái đầu đi .-

“ HÔNG. NHẤT LONG THÍCH BA NỤ CƯỜI HƠN ”

Nói thế, rồi vòng hai tay bé nhỏ mình ra ôm chăm lấy cổ hấn. Cả nó và Phong đều cảm thấy hạnh phúc ngập tràn đây, cùng nhau đưa con đến, cùng nhau rước con về cảm giác thật hạnh phúc

Rồi cả ba lại đến siêu thị, Nó vào mua vài thứ, Phogn thì cứ nắm lấy bàn tay bé nhỏ cứ lo tung tăng chạy khắp nơi

Hôm nay một bất ngờ ẹ chồng yêu quý.

Bà Châu mở cửa nhà, thật thấy Chấn Vũ, bà lại nhớ tới đứa cháu yêu kia, không biết khi nào mới được gặp. Lúc này tay không ngừng nựng lấy gương mặt đáng yêu của Chấn Vũ, thềm bỗng cháu đến chảy cả nước ra

Bà tiếng vào gần cánh cửa bên trong, giờ mới nhớ,

CÁCH

Nắm tay đưa con về, Tảun giờ đã thông suốt hơn, con hém dần cũng hiện ra, chợt tên này khựng lại vì thấy

Nhỏ đang tực lưng, đứng ngay phía ngoài cánh cổng. Thấy Phương, lòng Tuấn ảm lên, bước lại đó

Chấn Vũ tách mẹ chạy như bay -

“ MẸ MẸ MẸ ”

Mãi cầm đầu xúông, nghĩ long vong, chợt giật mình lên khi nghe tiếng con thơ nhỏ ngóc đầu dậy Thiên thần đang nhàu đến, Tuấn cũng cười tiếng càng gần hơn

Không hiểu sao thấy Tuấn, thấy nụ cười vẫn ấm như ngày nào ấy, nhỏ không chạnh lòng được, nước mắt rơi ra suốt cả ngày nay đi cũng không dám, chỉ đứng như thế mà đợi, đợi Tuấn về.

Tháoang thấy nước mắt mẹ rơi thiên thần nói .-

“ Mẹ. ơi .Mẹ lại làm mưa rồi ”

Bật cười tùm tùm lên, nhỏ xoan lấy đầu Chấn Vũ, hai bàn tay bé nhỏ ấy cứ ôm cứng đôi chân Phương.

Đứng đối diện nhỏ, nhẹ nhàng Tuấn đưa tay quệt đi hàng nước mắt, gương mặt hơi nhói vì thấy nhỏ khóc , lại đau thêm khi nhận ra, người Phương lạnh ngắt

Kéo nhỏ vào lòng ôm lấy cơ thể như băng tuyết kia trách đầy yêu thương -

“ Ngốc, sao người em lạnh thế này sao không chờ anh bên trong, sao em ngốc thế ”

Nhỏ khóc nức ra, nhưng lại không dám lớn tiếng, chỉ hừng hực vào khe tai tên này

“ Xin lỗi em xin lỗi anh .”

Vuốt mái tóc mềm mại kia lòng Tuấn đau nhói thật tẻ mà .lại khiến Phương khóc -

“ Là anh sai, đừng khóc, anh xin lỗi”

Ôm chầm lấy lưng , cái nơi mà luôn truyền hơi ấm cho nhỏ, lòng Phương dần cũng chẳng cảm nhận cái rét của khí trời kia.

Gác tay lên cằm, gương mặt ông Khải có phần không được vui , vốn ghé mua những món cháu yêu thích ăn , vốn nay đã bày ra đầy trước mặt vốn đã chuẩn bị cả dàn karaoke thể àm giờ lại không thấy bóng

Tuyết ngồi mà ửng chào thua khi nhìn vẻ mặt hằm hằm của ông .

Cô đói muốn chết mà lại không được phép cho ăn, đành nòng ngậm đũa, lòng rửa Nghi cho bỏ tức chơi

Chịu hết nổi, ông nhấc điện thoại bàn lên

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo liệu bữa ăn với mẹ chồng có phải bị lùi lại không.

CHÁP 72

Đi Chơi - Xuôi Gia – Chuyến Đi Công Tác

CÁCH

“ MẸ VỀ RỒI ĐÂY ”

Mới nói được câu đó thôi, đôi mắt bà trợn trắng khi

“ Mẹ về rồi, mẹ ngồi đi, con chính tay làm mấy món này đây, không biết có hợp khẩu vị mẹ không ”

Thấy bà bước vô, gương mặt tự nhiên như không thể tự nhiên hơn được nhẹ nhàng, bước đến bên bà, vòng tay mình vào cánh tay đó, nó kéo bà Châu về hướng bàn ăn .

Người cứ như chết đứng đi, khi trước mắt bà là hân và thêm một đứa trẻ đáng yêu kề cạnh.

Thấy nét mặt nói không ra hơi của mẹ, lòng hân chợt mắc cười đi, quay sang con âu yếm nhìn, tay khẽ chạm vuốt đầu Nhất Long, giọng trầm ấm -

“ Nhất Long , Chào bà nào ”

Thiên thần ngoan ngoãn, hẳn nói gì đều làm đó .vì suốt thời gian đi siêu thị, nó thì mãi lo tìm mua vật liệu nấu ăn, nên tranh thủ hẳn liên tục thủ thả vào tai con về bà .nở nụ cười xinh hết cỡ lên, vươn đôi mắt tròn xoe, khuôn mặt bầu bĩnh .cuối đầu, .giọng thánh thót vang lên -

“ NHẤT LONG CHÀO BÀ Ạ .”

Bà Châu cứ chết liệm , chẳng thể mở cái miệng vốn nói rất nhiều của mình lên .bà cứ dán đôi mắt vào gương mặt thiên thần đó. Nhìn đến nỗi chẳng chịu chớp mắt

Nghi chạm tay bà, đến nỗi cả nó cũng phải chính tay giúp bà cầm chén cơm lần đôi đưa lên

Cười hiền nó -

“ Mẹ ,mẹ dùng thử món này đi .”

Chả động đậy, người cứ như ro bót

Phong lại lên tiếng trầm trầm, hướng về phía Nghi -

“ Em cũng ngồi xúông đi ”

Nhẹ nhàng đặt chân tiếng về chỗ gần, gần tượng đá, nó nhìn sang, thấy bà cứ đứng hình mãi thế thôi Phong thoáng cuối xuống giúp con cầm muống rồi lại quay lên .cười khờ đi với mẹ của mình .à không với tượng đá -

“ Nhất Long đẩy mẹ, tuy hơi vội, nhưng con muốn làm một bất ngờ nho nhỏ cho tất cả chúng ta ”

Thiên thần ngu ngơ ngược lên -

“ Sao ba lại gọi bà là mẹ dậy ?”

“ Vì bà là mẹ của ba ”- vỗ đầu con

“ DẬY BÀ CŨNG XÀI NỤ CƯỜI HẢ BA ”

Hướng đôi mắt tròn xoe lên nhìn hẳn, vẻ mặt hăm hở cứ như sắp có đồ chơi mới vậy

Đỡ miệng, hẳn chả biết phải giằng thích sao, nó nhìn cả hai cho con mà cười phì, cười vì hạnh phúc khi tận hưởng vẻ mặt ngố của hẳn, sau lại vì sự ngây thơ của con nhỏ

.RẦM

Bất giác cả ba người giật mình lên khi bà Cánh vỗ rầm lên cái mặt bàn dừng mọi hành động, quay đầu về phía tượng đá đó .-

“ Mẹ .”

“ CƯỜI ”

“ HẢ???”- nó và Phong trở mắt hả mòm ra

“ CƯỚI LIỀN .CƯỚI LIỀN .NHANH NHANH MAI PHẢI CƯỚI ”

“ CÁI GÌ ?”- Đồng thanh tập hai.

“ NGÀY MAI NHẤT LONG À Nhất Long của bà .Nhất Long Nhất Long .”

CHưa nói hết câu, mới nhắc Nhất Long chợt bà Châu ngưng câu chuyện lại, đưa tay nựng nựng gương mặt đáng yêu kia

Chợt, quả thật nó chả tin vào mắt vào tai mình tuy lòng vui nhưng Mai Cưới thì đúng là hơi vội, nó còn chưa nói gì với papa và Tuyết nữa.

Nhìn sắc mặt Nghi, hẳn hiểu được , đành lên tiếng -

“ Mẹ, hay là chờ Nghi xin phép gia đình, chứ nga ”

“ KHÔNG CHỊU .DỨT KHÓAC NGÀY MAI PHẢI CƯỚI ”

Mặt bà Châu ngược lên nạt hấn, sau lại cúi tầm nhìn xuống Nhất Long cười ha hả

“ Nhất Long ngoan của bà .con muốn ở đây thường xuyên chơi với bà không, bà sẽ dẫn con đi công viên trò chơi (biết đường không đó .)”

Bị nạt hấn im thinh thích, biết tánh mẹ muôn là phải được, đánh bí kếp chả biết phải nói gì lên, còn Nghi thì mặt mải tái mét

Nhất Long ngậy ngô ngược lên phía nó hỏi .-

“ Mẹ ơi ! Nhất Long được đi chơi, mẹ Nghi có đi không ?”

64. Chương 70

“ À ”

PÍP PÍP PÍP

Chưa kịp trả lời con chợt tiếng phone nó run, réo gọi .

Vội bật máy lên khi thấy đó là số điện thoại nhà

BUP

“ Alô con nghe đây ”

“ NHẤT LONG ĐÂY, CON NỮA, VỀ ĐÂY NGAY CHO TA .”

Tiếng ông Khải vang lên từ đầu dây bên đó, làm nó hoa cả mắt đi khi tần số volume cực nặng .

Lát sau,

“ Papa, hôm nay con có hẹn, một lát con sẽ dẫn Nhất Long về, papa với chị ăn trước đi , được không ”

“ VỀ NGAY, PAPA MUA RẤT NHIỀU ĐỒ ĂN, CÓ KARAOKE NỮA .CON VÀ NHẤT LONG VỀ LIỀN ĐI .”

“ Papa à c .” (nghe đến ca, ghiền chết được, nhưng thực nó bật rồi !)

PHỤT

“ ANH XUÔI ” (SA.X X .x.)

Đang nói chuyện với nó, chợt nghe tiếng lạ, ông giật thót người lên, mà còn bị hai từ “ Anh Xuôi” khiến tim đứng đi

“ Ai ai vậy ?”

Nghi bắt giắc giật mình khi chợt bà Châu giắt cái điện thoại của nó mắt nó lồi lọi nhìn theo cái di động bay vèo qua

“ À, tôi là mẹ của Phong, Tú Châu đây, lâu rồi không gặp ông khỏe chứ ”

Nói chuyện mà hết sức tỉnh bơ, gương mặt cũng vậy

Nghe tới cái tên Tú Châu, ông Khải hết dựa nỏ vào thành ghế, ngồi thẳng dậy, giọng có phần giắt giắt lên .

Đầu bàn bên kia, Tuyết tranh thủ, lúc mặt ba ngổ trệch ra mà nhanh tay gấp gấp, cho vào mồm

“ Tú Tú Châu ”

Kinh hoàng, đó chẳng phải là vợ của Chủ tịch SPY - Thiên Anh Võ sao ông chưa lên tiếng được câu hứ hai thì .

“ À, MAI TÔI QUA BÊN ANH BÀN VIỆC CƯỚI HỎI CHO HAI ĐỨA NÀY, THẾ NHA MAI GẤP .CHÀO ANH .”

CUP

Nó tròn tròn mắt lên , chẳng thể tin được những lời bà vừa nói.

“ ĂN CƠM THÔI NÀO .Nhất Long con ăn cái này đi, để bà gấp ”

Hai tay cầm chén cơm lên, tươi roi rói, dơ ra trước mặt -

“ Con cảm ơn bà ”

Ai cũng đã bắt đầu ai, chỉ có nó đông đá lại, thấy Nghi ,Phong cười rồ rộ trong lòng, nhẹ kêu chân nó .

Giật bắn người vì chân bị , như bị ai kẹp lấy đi .nó ngẩn đầu lên nhìn hấn, khuôn mặt đỏ khốc đỏ cười, nói với Phong qua đôi con người tròn trịa

Không hiểu chính xác, nhưng đủ để rõ nguyên nhân, thoáng nhìn qua bà Châu, miệng không ngừng khen, trò chuyện với cháu, tay thì gấp lia lịa thức ăn để vào chén Nhất Long, thấy vậy hấn cũng cảm thấy thật hài lòng đi, quay đầu lại nhìn Nghi, nhìn thật sâu vào ánh mắt nó khẽ nhép miệng

Mặt nó đỏ lên khi nhìn qua khẩu miệng hấn, nhưng lúc này còn giỡn được, nó shock khi tình cách quái lạ của bà Châu, hôm trước còn bắt phải thức thách , qua ải, nay lại bắt mai phải cưới ngay, thật nó điên lên mất.

Đánh cái bàn chân đang xâm nhập, lướt nhẹ nhẹ lên đôi chân mềm mại qua lớp váy dài kia.

Chật ! lúc này, tấm kiểu úc hay sao mà quần áo nó ướt chèm. nhẹp, đành phải chum tạm cái áo thun với cái váy dài màu xanh nhạt kia

Nên giờ đây cái chân ngứa ngáy, hư hỏng của hấn đang lườn lượn nổi máu dề.

Ghét, nó đá ra một cú trời giáng đi, khiến

“ A .X .”

Hai bà cháu đang ăn, chợt nghe tiếng la lên của hấn, liền xoay đầu nhìn như thú ngoài hành tinh vậy .

Thiên thần Ngây thơ, giờ mới để í -

“ Bà ngoại, Ba ? Ba hết pin ”

Tức thì, buồn cái muốn ra, nắm lấy tay áo hấn kéo xoay lại đối diện mình, rồi Nhất Long nhe răng ra, cười mà cứ như nhất ma -

“ IA IA .IA ”

“ Hả ??? Nhất Long thành bé làm cái gì vậy .”

Bà Châu ngó người ra, hỏi nó .

Chật, chịu thua, nó cười khờ, đưa tay gãi lấy cái đầu đang rối nùi vì đóng suy nghĩ kia .-

“ Hơ hơ .Nhất Long đang nạp pin cho Phong ạ ”

“ Hả ?”

Càng giải thích, trông bà càng ngu ra, sax x nó nói mà như không nói vậy, què dốn .

Vỗ tay xoa xoa mái tóc đen ngắn ngắn kia, hấn âu yếm nhìn con -

“ Nhất Long ngoan, ba đầy pin lại rồi .con trai ba giỏi thật ”

Nghe khen, ấy, con nít nghe khen cũng khoái vậy, cười tươi hơn nữa, vồng vạc nói lớn tiếng lên

“ BA HẾT PIN LẠI BẢO NHẤT LONG SẠC CHO NHÉ !”

“ Không thành vấn đề ”

Đưa lại với con, rồi cầm đũa lên, định gấp mơn khác vào cái chén bé nhỏ của Nhất Long, thì chợt gương mặt ngu không đỡ của bà dánh chặt vào mặt Phong

Mắc cười -

“ Mẹ, đừng nhìn con như thế, chỉ là một bí mật giữa con và Nhất Long thôi ”

Ỉ.??

“ ĐẤU CỐ, MẸ NGHI NỮA ” Đột ngột thiên thần cất tiếng lên

Nghĩ mãi chả hiểu cả ba đứa nó làm gì, nhìn lần lượt từng gương mặt kia, mà thôi kệ, chỉ nghĩ đến giọng nói trong trẻo đáng yêu của Nhất Long , bà Châu đã thấy sướng, sax .thằng con này, thật tẻ mà, sao đến bây giờ mới chịu đưa cháu về đây

Lại cười cười nói nói vui vẻ với Nhất Long,

Còn Phong sau khi lãnh cái đá từ bàn chân xinh xinh của nó, hần lâu lâu lại lườm mà lườm theo kiểu đều cơ.

Nó tức điên lên được, trong dầu sôi lửa bỏng mà vẻ mặt mơn mớm ấy cứ hiện lên, thật hần chả nghĩ gì cho nó cả .tức chết đi được mà tức quá

Hưng hực ngọn lửa lên kiểm có mức thêm canh, nó hành hạch đứng dậy, bưng cái tô to mà đi vào phía trong bếp tránh cái gương mặt đáng ghét kia .

“ Đồ ngốc đồ ngốc .ngốc ngốc ”

Vừa mút, vừa rửa Phong, nửa lại lo không biết lát về nhà có dám bước dõ không nữa

Chợt vòng tay từ phía sau ôm chầm vào eo nó

Khỏi nhìn cũng biết ai .nó hất vai qua một bên, vì lòng còn đang tức

“ Ra đi em đập cho chết đẹp bây giờ ”

“ Đừng giận anh mà, .”

Siết chặt tay hơn, cuối nghiêng đầu hôn vào gáy nó giọng trầm ấm đến khiến Nghi bấn loạn .-

“ Anh hiểu em đang nghĩ gì đừng lo, tuy mẹ nói thế nhưng cũng chỉ nói thôi, thật tẻ làm sao cưới liền được, ngày mai anh sẽ qua thưa chuyện với pa, đừng giận mà tội anh ”

Trời !!! bộ ma ăn mất hồn hần hay sao mà thay đổi tính cách nhanh vậy, vừa nhẹ nhàng ôm vừa nhịp nhàng di chuyển, lắc người nó mườn mườn xung quanh, khiến nó đang giật chợt cũng mắc cười lên .Thực khủ tay vào bụng Phong mặt nhần, phồng má -

“ Anh nói nghe hay, làm được hần tính ”

Thì thắm vào tai -

“ Không tin anh sao .hửm ”

Rồi lại hôn vào tai Nghi, hai bờ môi bám nhẹ lại vào tai nó thổi phà hơi nóng vô .

Phong nói tiếp -

“ Thật, hôm nay anh có chuyện muốn nói với em ”

Nó nghe giọng Phong dần trở nên nghiêm túc , nên cũng không còn nóng giận nữa, mà chăm chú lắng nghe -

“ Gì vậy anh ?”

Tựa cằm vào vai Nghi -

“ Sáng nay anh xem qua hồ sơ, ngày mốt phải bay sang Anh rồi ”

“ Cái Gì.” Nó muốn hét toát lên, nhưng sức nhớ bên ngoài còn bà và Nhất Long nên đành nén xuống

“ Đi đi Anh ”- giọng lắp bắp từng hơi

“ Ừm ., nhưng em đừng lo, chỉ khoảng một tuần là về rồi anh em đi với anh, được không ”

Cánh tay rắn chắc của Phong ôm thật chặt vùng eo nó, áp cả lòng ngực hằn vào tấm lưng bé nhỏ kia, khiến tim Nghi đập thình thịch.

Ngạc nhiên khi nghe Phong .nó mở to mắt -

“ Đi đi theo ?”

“ Chẳng phải em đang làm chung chiến dịch này với anh sao, em không đi thì ai đi bây giờ ”

Trán nó nhăn lại

“ Không được, em đi, ai sẽ trông con, con còn nhỏ mà ”

“ Ngốc ạ, chẳng phải có mẹ anh rồi sao, cả pa em nữa em hãy xem như đây là cơ hội cho bà và Nhất Long .thật anh cũng thấy vui khi để con gần mẹ .ít ra suốt bốn năm qua bà không gặp cháu rồi còn gì ”

Nghe hần nói, thật nó chẳng tìm ra cái cớ nào để phản bác cả, đúng vậy, ngoài tình thương kia, thì vẫn còn bà, phải để cho Nhất Long có dịp bên cạnh bà nội nhiều hơn, đó là lẽ thường tình mà .

Tạm thời trong đầu nó chỉ nghĩ vậy, nên chẳng ý kiến ý còi gì nữa .

Nhẹ buồn giọng ra -

“ Đây, em không biết có chịu nổi không, một tuần một tuần đấy, không thấy con , không nghe giọng chắc em chết mất ”

Cười ầm hóm vào má Nghi Tay chạm đề lên bàn tay nó ở phía bụng -

“ Chuyện này để anh lo .anh cũng không nỡ xa con, nên đã cố dồn chuyển đi này trong vòng một tuần đấy, thực, kì hạn kéo dài đến 2 tháng lận ”

“ Uhm .uhm m m?? hay anh đi một mình đi ”

Miệng nói nhưng lòng nó cũng chẳng nỡ xa Long, vì Còn lo nghĩ không biết liệu papa có đồng ý cho Nhất Long qua bà không nữa, với cái tình quái lạ của bà, rồi cả cái tật thương cháu quá lỗ của ông, hi vọng họ sẽ không đánh nhau vì cháu (Ặc !)

Thấy Nghi nói vậy hần càng ôm chặt vào người mình hơn .-

“ Không được,

một ngày không gần em, anh sẽ chết.

Một ngày không ôm em , anh sẽ điên

Một ngày không thấy gương mặt, mái tóc này, anh sẽ tắc thở mất .

Ngoan đi cùng anh có được không ?”

Tiện tay, chuyển, quay người nó lại đối diện mình, rồi nhẹ áp sát vô, kề hôn vào trán nó .

“ Em không đi, anh cũng không đi, mặc kệ cái công ty đó luôn ”

Nghe mà siết niết, hần hần nói mà cứ như đang hăm dọa hơn câu xinh ấy nó bụ môi, nhón chân cắn vào môi hần, chỉ cắn nhẹ thôi .-

“ Anh dám dồn em vào ngũ cục hử, cắn chết anh nè ”

Lòng Phong hơi bất ngờ với hành động quá đáng yêu kia, chợt hần cười đều, -

“ Vậy anh cũng muốn cắn em .”

Dứt lời liền cuối đầu xuống, quần vào cái miệng chum chim đang cố cười sắc lên Hôn thật nồng vào

Lát sau

BỊCH

Chóng tay, ánh mắt nghi ngờ, bà Châu rặng hỏi -

“ Này , mút canh gì mà lâu thế còn con đi vệ sinh mà như đi đào đất à ”

Hết Nghi tới hấn, thoáng lại đưa đôi mắt thăm dò sang Phong, thôi kệ tur7ớc sau bà cũng biết tởm, đành giả điên cười thôi .-

“ Có cánh rồi đây, mẹ uống cho đẹp da nào (sax x .)”

Chả thèm để ý hấn, bà vội cầm chén thiên thần, mút vài muỗng canh, rồi lại đưa từng muỗng tường muốn một, giọng mềm như bún .

“ Nhất Long của bà ăn áu lớn nhè ah nào .”

“ AH ”

Nhìn hai bà cháu đóng phim mà cả nó và Phong không nhin cười được. Thóang nó lại xúc động đi, thật, cảm giác àny nó cứ ngỡ sẽ chẳng có ngày tồn tại ênn thấy khỏe mắt Nghi hơi đỏ, hấn nhẹ nhàng đưa bàn tay xúông, đan xen vào ngón tay run run kia, khẽ siết chặt.

Ấy, khỏi ngạc nhiên, nhân lúc cả hai chui vào torng làm gì đó bà không cần biết, đã nhanh tay bế NHất Long qua cái ghế nó ngồi từ lúc nào rồi.

Cảm giác ấm áp ừt hơi tay hấn truyền qua, khiến nó mạnh mẽ hấn, cố thổi bay cái xúc động ấy đi, để rồi amng lại bữa tối đầy tiếng cười ấy vây bọc lấy ngôi nhà thấp thoáng ánh đèn vang ra

Một ngôi nhà ấm ấm đến nghẹn lòng. Con tim nung nóng, đập nhịp nhàng theo.

Đồng thời gian

Gương mặt bơ phờ của Tuyết khi bị ông Khải phát hiện ăn vụng, bèn tịch thu đôi đũa đi, đâm ra cô lòi con mắt, nhìn dáo diết mấy món ăn trên bàn đến chảy nước miếng ra

Ngước lên nhìn cái đồng hồ đó, thoáng mãi lo gnhĩ về cuộc nói chuyện, chợt ông Khải chẳng màn quan tâm đến hai từ Đám cưới kia, mà lại quan tâm đến thái độ của bà, vì bản thân ông cứ ngỡ, chắc hấn bà hận ông lắm mai lại chạm mặt rồi, không biết liệu ông sẽ phải ứng xử ra sao.

Tuy ông không có dã tâm đó, cái dã tâm giết chết con người kia, nhưng chẳng thể hiểu sao , ông lại cảm thấy bức rức vì sự mất mát của gia đình họ Thiên.

Chật, mai ông sẽ gặp bà rồi

Nặng đầu, ông thành thả ra câu nói khiến gương mặt Tuyết hí hửng lên -

“ Thôi con ăn đi ”

“ Á .A.1 TUYỆT VỜI ”

Chỉ chờ có thế, cô nhào vô, đớp lia lịa

Cũng trong màn đêm đó

Phương nhẹ nằm cạnh con, vỗ con vào giấc ngủ .Từ chiều đến giờ, tuy Tuấn đã kh6ong còn tỏ ra vẻ giận nữa, Nhỏ cảm thấy nhẹ lòng đi, nhưng

Chợt Tuấn chạm vào đôi vai Phương .-

“ Anh ”

“ Em mệt rồi, mai hấn nói .mai hấn nói anh ”

Ngửa bờ vai ra, tránh khỏi cái chạm của Tuấn, nhỏ khép mắt lại, tay ôm vào người Chấn Vũ đang chìm vào giấc kia

Thở dài, tên này không biết phải làm sao nữa.

Nhưng đến lúc nhỏ đã thiếp say đi, vô tình Phương quay người lại, ôm lấy vùng ngực nhịp nhàng nhấp nhô từng đợt thở của Tuấn đi.

Khẽ miễn cưỡng, tên này, ôm chầm lấy nhỏ .vén ámi tóc tơ sau vành tai nhìn Phương âu yếm ánh mắt đầy hối hận, đầy cái sự ngu ngốc, vô tâm của mình -

“ Anh xin lỗi .anh sai rồi anh xin lỗi em .”

“ Ừm m ”

Cựa quậy đầu, nhỏ rúp sát người vào lòng ngực Tuấn.

Ôm nhỏ chặt hơn nữa

Bồng đêm chìm dần đi khi ba từ “ Anh yêu em” đó bật dậy.

KÉTTT

“ Đến rồi Nhất Long ơ ! .”

Xe đỗ trước cổng nhà Nghi, Nhất Long ngu quên lúc nào không biết, nó và Phong xoay đầu lại nhìn con, rồi khẽ cười định thắc bằng dây tay Phong chụp lại, kéo người nó vào thân mình, nhanh mà truyền hơi ấm bằng nụ hôn.

Đáp lại hân với đôi mắt nhắm khẽ đi

Lát sau

Thiên thần vẫn thiếp ngủ say, nhưng lại chìm trên bờ vai nó, cuối nười hôn vào trán con, Phong chờ cho đến khi nó và Nhất Long vào hẳn nhà mới chịu phóng xe

CÁCH

Mở cửa, thấy đèn phòng chính diện đã tắt đi, chắc hẳn mọi người đã ngủ, nó nhẹ nhàng bước đi lên lầu, rồi đặc con xuống giường êm , làm một cách âm thầm đến vô tiếng động, nó giúp con thay đồ, kéo chăn , rồi mới bớt ra khỏi phòng con.

Xuống bếp, ngạc nhiên khi thấy ánh đèn phòng ba chợt bật

Chẳng hiểu vì sao, chân nó cứ thế àm bước đi, đi về căn phòng còn thấp sáng ấy

ÉN ÉN EN N

Tiếng cửa đẩy nhẹ vô .-

“ Papa .pa.vẫn còn thức sao ”

Giọng nhỏ lấp ló cái đầu nhìn ô .

Thấy con, ông Khải buồn giọng .-

“ Con đó sao vào đây ”

Tay buồn quển sách trên tay mình ,đặc xuống nền giường bên cạnh ông tựa lưng vào thành giường sao cái êm êm của chiếc gối, sắc thần có thần mềm mệt đi

Ngồi cạnh ông, nó chồm vòng tay mình đến, ôm lấy người cha thương yêu

Vuốt đầu con, ông cười -

“ Sao đây con gái ba có chuyện gì à ”

“ Con xin lỗi vì đã không về ăn tối với papa ”

Nũng nịu, nhưng giọng lại có phần ương ương đi

Sao khi đã suy nghĩ, nay ông bình tâm trở lại, chạm bàn tay ấm của mình lên tấm lưng con gái bé bỏng, Phải dù cho nó đã có Nhất Long, nhưng với ông cả nó và Tuyết đều vẫn là những cô con gái bé bỏng đáng yêu, -

“ Con con đã gặp mẹ Phong rồi à ”

Nghe đến đây nó mới chồm người dậy, không nói, chỉ gật gật cái đầu mình thôi.

Ngưng một lúc .- “ Ta nghe giọng, có vẻ bà cũng rất thích con, chắc hẳn hôm nay hai đứa con dẫn Nhất Long ra mắt bà nội ?”

Tựa vào lòng ông, giọng nó nhỏ -

“ Dạ .bà thấy Nhất Long thì lập tức bảo chúng con ami phải cưới ngay, tuy lòng con mừng lắm, nhưng con vẫn chưa nói chuyện này với papa, con sợ ”

“ Con gái khờ ạ ! lấy được người con thương, tất nhiên papa rất mừng, chỉ hi vọng hai đứa hãy yêu thương lẫn nhau, luôn nhường nhịn, chia sẻ ”

“ Papap không giận vì con không hỏi í papa trước sau ”

“ Hà hà có đấy, ta giận lắm thành ra ngày mai ta sẽ mau mau àm chấp nhận lời thông gia, sau đó đá con bay khỏi nhà ”

Thấy mặt nó ngu không đỡ, ông chỉ buộc miệng nói chơi , thế mà gương ăm t nó cứ như tưởng thiệt, cười nòng ăm lên .ông vuốt đầu nó .-

“ Thế con không muốn lấy chồng sao được rồi, ta sẽ phạt con ngày mai phải mời bằng được bà thông gia bà Phong về dùng bữa.

Hí hửng lên -

“ VẮNG Ạ ”

Rồi cúi đầu vào lòng ông .

“ Con thương papa nhất ”

Cười đứa con gái khờ khạo , ông Khải khẽ cũng đau lòng vì biết một ngày nào đó, nó sẽ không ở bên cạnh mình nữa, phải vì bắt đầu từ ngày mai, cuộc sống thật sự .cuộc đời của nó sẽ mở rộng. Rồi những cảm xúc, những cảm nhận tự làm mẹ làm cha, nó và Phong dần dần sẽ phải đảm nhận đi, và học cách bảo vệ cuộc sống của chính mình.

Sáng hôm sau

Tại công viên trò chơi

“ AH AH AH MẸ ƠI BA .XEM CHẤN VŨ BAY NÀY THÍCH QUÁ .HI HI.HI ”

Ngồi lên cái thân ngựa bằng sắt với lớp àm ực rở phủ lên, tay định lấy cái thanh cầm trên đó vòng quay nhún lên rồi lại nhún xuống, cả tiếng nhạc nữa

Chấn Vũ cười hết a thích quá, đây là lần đầu tiên thần được đi chơi

Nhỏ và tên àn, dừng ngoài cái vòng lan can, tay Tấun không ngừng đưa lên vẫy vẫy mỗi khi thiên thần quay đến hướng cả hai, nhỏ thì cười tích mắt đi .thật cứ ngỡ sẽ không có dịp đưa con đi chơi như thế này.

Thoáng xoay qua người Phương, Tuấn lùi lạc hai bước chân, rồi lại tiếng đến.

Lúc nhập hồn, nhỏ mới nhận ra mình đang đứng trong lòng ngực của tên này, hia tay Tấun dang ra, vịnh lấy hành lang trắng khê cuối, nghiêng một ebón hôn vào mái tóc nhỏ

Giờ thắc mắc nổi lên -

“ Anh này, hôm nay chẳng phải em phải đi học sao ”

“ Một ngày , nghỉ một ngày cũng được, anh muốn hôm nay em và con phải cười thật nhiều, anh muốn thấy nụ cười trên gương ămt em anh muốn em biết, bên an hem sẽ luôn được an toàn ”

Mặt đỏ ửng lên khi nghe tên này nói vậy, lòng nhỏ , tim đập loạn xạ, phèo phổi, gan ruột bay tứ tung .Khóe miệng hơi cong

Thấy vai Phương run Tuấn cười hiền, âu yếm .-

“ Ấy, cười lớn tiếng cơ ”

Dứt lời tiện tay tên này chọt vào eo nhỏ, khiến Phương bắt giắc nhột, cười ngất lên

“ NHỘT NHỘT NHỘT QUÁ KHÔNG GIỖN NỮA ANH ĐỪNG CHỌT MÀ ”

Thiên thần nhún nhảy bước đi khi cả hai bàn tay mình đều nằm gọn trong những bàn tay ấm áp kia.

“ NÀO, CHẤN VŨ CỦA BA CON MUỐN CHƠI GÌ TIẾP THEO ?”

Đi, bay, nhảy, chọt thấy nhà phao, mắt lóe sang, nhảy tưng tưng lên .thiên thần dơ tay chỉ .-

“ CON MUỐN CÁI NHÚNG NHÚNG ĐÓ NHÚNG NHÚNG NHÚNG NHÚNG BA BA NHÚNG NHÚNG ”

“ NHÀ PHAO ? CHƠI LUÔN ”

Dứt lời, nhất bồng người CHấn Vũ lên, để thiên thần ngồi trên vai mình lao vào đó, khiến nhỏ cũng hết hồn ầm chạy theo

Đến quày bán vé -

“ Phiền cô cho ba vé ”

Nhỏ trợn mắt lên khi nghe từ “ Ba”

“ ANH anh làm gì mua đến ba vé ”

Quay đầu, đá long nheo với Phương -

“ Tất nhiên là cả người người cùng chơi rồi ”

BỐP

Báph vào đầu tên àny, nhỏ tá hỏa -

“ ANH ĐIÊN À, HAI CHÚNG TA MÀ NHÚNG CÁI NỔI GÌ, ”

Chả thèm để ý lời Phương, Tuấn cuồi người bồng Chấn Vũ lên .-

“ ĐI CHƠI NÀO ”

“ này này anh có nghe em nói không .em không, em không có lên đó đâu đấy, này .”

Bỏ xa nhỏ, lòng sớm biết thế nào Phương cũng chạy theo, quả thật, trong tích tắc nhỏ đã đi theo phía sau rồi .

May mà nhà phao này khá lớn, nên chừng chừ đôi lúc, bảo vệ cũng cho Tấun và nhỏ vào chơi (Sax x), với một lí do hết sức đơn giản -

“ ANH THỬ NGHĨ, NẾU TÔI KHÔNG VÀO, LỖ THẮNG BÉ NGÃ XÚÔNG ĐÀT THÌ SAO MÀ TÔI VÀO THÌ CÔ ẤY CŨNG PHẢI THEO, CHÚNG TÔI SẼ CHẾT NÀO XA RỒI NHỜ TÔI LO CHƠI, THẮNG KHÁC CHỌC GHEO CÔ ẤY THÌ SAO, ANH CÓ TRÁCH NHIỆM NẾU KHÔNG NÓI TÓM LẠI, CẢ BA NGƯỜI CHÚNG TÔI PHẢI VÀO BẰNG ĐƯỢC ”

Nhỏ muốn độn thổ đi khi Tuấn đứng cãi lí với cha bảo vệ, tên này đang nói cái gì thế này cái gì mà chết nếu xa nhau.

Mặt nhỏ đỏ lầu lầu, xấu hổ muốn tự tử đi, cố lấy tay che mặt khi bị Tuấn khéo vào.

Thật sự nhờ câu nói của tên này, mà giờ đây cả nhà phao, ai ai cũng đều nhìn chăm chăm vào nhỏ .

Sax x chơi nổi mới lạ, ngại đến ngưỡng chính mặt đi,

“ MẸ MẸ NHÚNG NHÚNG .”

Chấn Vũ, chân không ngừng nhúng nhúng vào cái lớp vải nhựa được thổi khí đầy bên trong, chân nhúng tay nắm lấy quần Phương, ngược đầu lên

Tuấn chợt nắm vào tay nhỏ, rồi tay kia cũng nắm vào tay con miệng không ngừng la -

“ NHÚNG NHÚNG NHUNG NÀO ”

Thật lúc này nhỏ muốn bápht thêm cái nữa vào đầu tên này đây, lúc này nhỏ mới cảm thấy, không biết mình có vấn đề về thần kinh hay con mắt không, sao lại chọn trúng cái tên ngốc ngếch này chứ

Lo nghĩ, nhỏ bắt ngờ thân bỗng nhúng lên nhúng xuống, khi Chấn Vũ và tên này cứ thay nhau nhảy cao rồi rời bịch bịch xuống

“ HA HA .HA H.A HA ”

Tuy xấu hổ, tuy hơi tức, nhưng chẳng hiểu vì sao, nhin không được nhỏ cười ha hả lên.

Phút chốc Phương chìm vào hạnh phúc, vào tiếng cười cùng con và Tuấn, quên luôn cả anh mắt quái lạ của mọi người đang vây vào người Phương.

“ AH AH AH ”

“ LÊN NÀO LÊN NÀO ”

Bé người Chấn Vũ lên, Tuấn chạy lên đỉnh, rồi ngồi xuống, tuột bịch bịch bịch theo dốc cao, ôm lấy con trong lòng, thiên thần không ngừng cười tích mắt .

Mãi lo nhìn hai cha con đó, mà nhỏ quên né người đi, thành ra, Tuấn và thiên thần bay vèo, đâm sầm lấy người nhỏ, làm ngã ào ra -

“ Á ANH CHƠI CÁI KIỂU GÌ VẬY, ĐAU QUÁ XUỐNG MAU, ĐỀ CHẾT EM RỒI ”

Tình trạng, nhỏ nằm bên dưới cùng, Tuấn đề lên, thiên thần ngồi lên đầu Tuấn .(Ặc !)

Trời ạ, tuột gì mà ngu đờ không nổi .quả thật, mới có trò thứ này mà nhỏ đã cười đến mỗi quai hàm rồi.

Gương mặt đỏ như ra khi hình như cười hết nổi cũng phải bật ra thành tiếng, đến ruột đau cả đi .

Tại ngôi biệt thự hoành tráng lộng lẫy kia

“ Tiểu thư đây là thứ mà cô cần ạ .”

Đón lấy từ tay người vệ sĩ Chi mở cái hồ sơ đó ra

Ngôi nhà có cánh cổng màu trắng

“ Thật thật tôi cũng không itn được lại có ngày được ngồi nói chuyện với chị như thế này ”

Vừa cười vừa đưa tay vẫy vẫy -

“ ẤY ANH XUÔI GIA ĐỪNG NÓI VẬY, ”

Sáng nay, Phong vừa định qua đó thưa chuyện trước với ông Khải thì đã bị bà Châu chụp thóp và bắt cho đi cùng,

Thế là giờ đây hai bê có mặt đầy đủ, chỉ tiết là Tuyết lại vui đầu vào công ty, bỏ lỡ màn kịch hay này .

CHợt Phong lên tiếng -

“ Thưa bác, hôm nay con qua ”

“ ANH XUÔI, TÔI TÍNH LÀM Đám CƯỚI CHO HAI ĐỨA NÀY CÀNG SỚM CÀNG TỐT ANH NGHĨ SAO ”

Chưa nói hết câu, bà Châu đã bay vèo vào hòng hấn .bó tay với mẹ mình, hấn dành nhìn bà mà cười khở Ông Khải cũng đã chuẩn bị tốt tinh thần mình -

“ Thật tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này, cả hai đứa cũng không còn nhỏ, chuyện cười hời là tất nhiên .v ”

“ THẾ THÌ CÒN GÌ BẰNG “

Thấy cứ tiếp tục như vậy, chắc chết mất nó liệu mạng .dơ tay cao lên .-

Chả để ý Nghi, hai ông bà cứ chao chốt vào việc đám cưới

Nhất Long ngáy thơ nhìn mẹ, bỗng hét lên

“ ÔNG NGOẠI .BÀ ƠI ”

Nghे tiếng thiên thần , quả nhiên hai người dừng ngay lập tức xoay qua -

‘ MẸ NGHỊ MUỐN ĐI TIỂU ”

RẦM

Nghе con nói mà nó bật ngửa ra, cả ông Khải và bà Châu mặt mày méo lên hết cả

Vội giải thích -

“ Không không phải, ai nói mẹ muốn đi tiểu hời nào ”

“ Nhưng mẹ dơ tay mà, cô giáo dạy, khi nào mắc tiểu thì dơ tay ”

“ Làm gì có, dơ tay đâu phải chỉ mắc tiểu đâu ”

“ Mẹ hông mắc tiểu !” chớp chớp đôi mắt ngáy thơ . “ MẸ NGHỊ MUỐN ĐI Ị ÔNG NGOẠI ƠI ”

Càng nói càng búng loạn, Phong cổ cuối đầu, ôm bụng tránh cười ra tiếng.

Thấy vẻ mặt đỏ như gấc của Nghi, hấn đành cứu bồ, chạm tay nẹh lên đầu Nhất Long, giọng trầm ầm .-

“ Đó là Mẹ con, có í kiến phát biểu”

“ HỒ ? phát biểu ” “ Ừm khi nào con muốn nói gì thì đưa tay lên ”

Ngẩn ngơ đôi lúc, thiên thần cũng hiểu ra, nên nhìn Phong cười hết cỡ, đầu cũng gật găm gật theo.

Thôi hấn nói cho nhanh vậy, không nhìn con nữa mà nghiêm túc nói chuyện với ông Khải và mẹ mình.

“ Thừa bác, mẹ tạm thời tụi con đành phải dời ngày cưới lại ”

“ CÁI GÌ”- hai ông bà đồng thanh

“ Thật chuyện này ngoài ý muốn, công ty có một buổi ra mắt sản phẩm trên toàn cầu, nên không thể hủy chuyến đi sang Anh, để thăm dò và kí kết cùng đối tác.

Chúng con chỉ đi trong vòng một tuần, trong lúc đó, sẵn con muốn nhờ bác và mẹ chăm sóc Nhất Long dùm chúng con, cả việc cưới, mẹ muốn như thế nào cũng được.

CHúng con sẽ sớm về.”

Dứt lời, Phong nhìn về phía ông Khải rồi lại xoay về phía bà Châu chờ câu đáp

Ông Khải lên tiếng sau khi đã thấm câu nói của hấn xong, vốn từng thuộc vào thương trường , ền ông hiểu rất rõ -

‘ HƯM hừmm một tuần, thôi cũng được, các con cứ làm tốt công việc của mình, ta sẽ giúp các con trông chừng Nhất Long.”

Nghe thế -

“ Ấy, để mẹ, mẹ bảo đảm Nhất Long sẽ an toàn, và ch8am sóc thật chu đáo , các con cứ yên tâm.”

“ Đây, chị xuôi đường khách sáo như thế, chị vừa về, hay dành thời gian thăm quan thành phố, tôi trông cháu cũng được.”

“ Anh xuôi gia thật tốt bụng, nhưng tôi thấy , để Nhất Long sang ở với tôi trong thời gian bọn trẻ đi công tác thì tốt hơn ”

“ Chị đừng nói thế, tôi nên làm thế mà ”

“ Không, là tôi mới phải ”

Nó và Phong nhìn cả hai người này, chỉ biết lắc đầu bó tay .chắc sắp có bão lớn đây.

Cãi một hồi, ông Khải mới sức nhờ -

“ Mà hai con định chừng nào đi ”

“ Ngày ami ạ”

Nghi bấm miệng nói vụt ra ”

“ SAO NHANH THẾ” – Bá Châu kinh ngạc

“ Dạ , con muốn hoàn thành càng sớm càng tốt, để còn kịp quay về mà tổ chức đám cưới ”

Nói xong, hắn xoay qua nhìn Nghi bằng đôi mắt âu yếm, tay cũng với qua, chụp lấy tay nó, là nói cười tùm tùm lên .-

“ HƯM ỪM HƯM HƯMM ”- chưa gì đã vậy, ông Khải họ giọng nhắc hở cả hai.

Giờ đây Nhất Long mới ngược đầu -

“ BA MẸ NGHI .ĐI ĐÂU VẬY .SAO HÔNG CHO NHẤT LONG ĐI VỚI .”

Đôi mắt chớp long lanh nhìn Nghi và hắn.

VUốt đầu con, nó nói nhỏ, thật lòng cũng không nỡ xa con -

“ Mẹ với ba đi công huyên. không dẫn con theo được, con ngoan ở nhà với bà nội và ông ngoại, mẹ sẽ sớm về”

Khóc ào lên khi bị Nghi từ chối cho đi theo.

“ HỒHỒHỒ HỨC HỨC NHẤT LONG Ừ CHỊU .NHẤT LONG Ừ CHỊU .”

Trời ! sao lại khóc thế này, thấy cháu yêu rơi nước mắt, ông Khải dễ dàng .-

“ Nhất Long ngoan ông sẽ hằng ngày mau món ngon cho con ăn, rồi đi chơi nữa chịu không.”

Lắc đầu khloạt tiếp .tới lượt bà -

“ Nhất Long, nín nè, bà sẽ dẫn con mua đồ chơi, thật nhiều thật nhiều xe và máy bay chịu không ”

Tập hai, nước mắt cứ rơi ào ào ra

CHợt bàn tay Phogn nhất bỗng người thiên thần đo, để ngồi lên chân mình, móc trong túi cái gì mà nhìn nhìn nữa giống đồ chơi nữa không giống .

Tấy có cái gì đó đặc vào tay, thiên thần chợt ngừng tiếng khóc mà ầm lấy .-

“ Nhất Long của ba, khi nào con nhớ muốn gặp mẹ thì cứ nhấn vào đây ”

Vừa nói, tay vừa cầm lấy tay con, nhấn vào cái nút màu đỏ

PÍP PÍP PÍP

Tất thì điện thoại của Nghi reo lên nghe thấy thể htiên thần vội -

“ HỒ ? MẸ NGHI KÊU PÍP PÍP KÌA BA ”

Trời sao nói chuyện nghe dễ thương quá vậy, hẳn cố nhịn cười .-

“ ỪM, thế con thử áp vào tai xem ”

Làm theo lời Phong -

“ ??? ”

Chợt nghe tiếng

“ Nhất Long của mẹ, con phải ở nhà ngoan đấy ”

Nó ngồi bên cạnh Phong, khẽ nói vào cái điện thoại

Nghe tiếng của mẹ phát ra từ cái đồ tròn tròn này, thấy lạ, lại thích thú, Nhất Long cười hớn hở lên .-

‘ MẸ MẸ XEM NÀY .TIẾNG MẸ TIẾNG MẸ NÓ CHUI VÔ ĐÓ ’

Hươu hươu trước mặt Nghi sau Phong lại chỉ thiên thần tiếp

“ Khi con nhớ mẹ, muốn thấy mẹ thì con bấm vào nút xanh ”

Lập tức, nhấn tuốt vào cái nút đó khi Phong vừa dứt tiếng chợt cái màn hình nho nhỏ vừa tầm vào mắt Nhất Long .hiện ra ảnh của nó

Bên Nghi, tất nhiên cũng có nữa vì điện thoại nó có chức năng 3G mà .

“ YA YA .MẸ NGHI MẸ NGHI ? Á SAO MẸ NGHI NHỎ XÍU NHỎ XÍU HÀ BA ”

Đang vui chợt htiên thần hốt hoảng lên khi thấy nó trong cái màn hình bé nhỏ ấy .

Xoa đầu con, nó cố giải thích đi -

“ NẤHT Long, con xem này, con cũng có trong cái màn hình nhỏ xíu này nữa ”

Nói xong, nó liền đưa cái màn hình từ phone ấy sang cho Nhất Long xem

Hôn vào trán con, giọng nồng, Phong nói -

‘ Thế thì, bất cứ khi nào con nhớ mẹ, muốn nói chuyện, muốn gặp mẹ cứ nhấn vào đây, là được ’

“ DẠ ”

“ Con phải ngoan ngoãn mà ở nhà với ông và bà đấy, phải nghe lời biết kh6ng ”, xoa xoa bàn tay vào tóc con

“ DẠ ”

Giờ này thì htiên thần mê cái điện thoại màu vàng tròn quay như bánh xe mini, âm dần chăm chăm con mắt vào, mới khóc sụt sùi, nay lại hí hửng cười khúc khích đi.

Thấy nó, Phong và đứa cháu yêu quý nữa, ông Khải lẫn bà Châu chợt khẽ nở nụ cười hạnh phúc lên, hạnh phúc khi chính cái hạnh phúc từ ba con người ấy lây sang.

Cái cảm giác ấm cúng không thể chon lấp được.

Mới dứt xong, bà lại xoa ánh mắt tia lửa nhìn ông xuôi gia ấy

Sax x !

Ánh mắt xuôi gia gì mà quái thế này, không biết trong suốt chuyến đi của nó và Phong, liệu ông Khải và bà Châu có gây ra cái trò gì nữa không, một mặt giành đứa cháu, chắt có phim xem rồi !

Chỉ dán mắt vào cái bìa bên trong là lí lịch của Quân .gương mặt chợt đỏ đi khi

RẦM

“ AI MUỐN CÁC NGƯỜI ĐIỀU TRA NHỮNG THỨ ĐÓ ”

Đó là thứ gì , trong tay Chi là thông tin, lí lịch của Quân. Liệu Chi có buồn tha cho nhỏ và Tuấn không, còn Quân thì sao, sao khi bị anh cưỡng hôn, cô sẽ làm gì ?

Trong chuyến đi công tác này, cả nó và Phong, hẳn mọi chuyện sẽ yêm xuôi như mong muốn ? Có gì đáng bất ngờ không ?

Tội nghiệp Nhất Long, ngày tháng yên thân chắc không còn nữa .ông Khải sẽ làm gì để giữ đứa cháu yêu, còn bà Châu, liệu có cướp được Nhất Long về ở với mình không .?

65. Chương 71

CHÁP 73

Bộ Mặt Thật !

[Bản điều tra Phùng Minh Quân:

Phùng Minh Quân , 26 tuổi, là một kiến trúc sư tự do. Từng làm việc cho tập đoàn KYNESS, một trong những tập đoàn mạnh về phát triển, xây dựng thương nghiệp và thầu cả các công trình cho những tập đoàn, thương nghiệp khác.

Vì một số thông tin không rõ đã rời khỏi KYNESS, hiện nay đang là một nhân viên phục vụ tại quán kem.

Gia thế: con cả trong một gia đình chỉ có cha , cha mất năm 6 tuổi. Sau đó được đưa vào viện trẻ mồ côi.

Thông Tin Khai Thác:

Ngoại hình : tóc hung nâu, cao 1m 81, thân hình khá chuẩn, đặc điểm: trên gương mặt phía trên bên trái chân mày có nốt ruồi nhỏ, màu mắt : nâu.

Số lượng quan hệ với các cô gái vượt qua chỉ số 43.

Tình trạng hiện nay độc thân.

Nhận xét thuộc về ý kiến riêng của người theo dõi:

Là một tay sát gái hạng nặng, một cô không trụ quá 3 tuần. Tính cách bạo lực, tàn nhẫn, lạnh lùng.]

Vừa mới đưa vào tay Chi, để cô đọc chừng 5 phút, sau đó chưa chờ Chi lên tiếng, người vệ sĩ đánh liều cuối đầu nói với vệ kính cẩn, nhưng chả ai biết được về mặt của ông ta bởi lớp màu đen của kính đã che phủ .-

“ Xin cô chủ cẩn trọng, tránh xa con người này ”

Sở dĩ ông ta dám bạo miệng vì ông vệ sĩ này vốn không giống với những người bên cạnh cô, mà do chính cha của Chi đã trực tiếp điều độ nhờ ông ta bảo vệ đứa con gái của mình.

Chính vì thế, nói chung vị trí của ông vệ sĩ này, đôi khi cũng có thể gây áp lực cho cô chỉ với lí do vô cùng đơn giản .

[“Tôi chỉ làm theo lời ông chủ, mong tiểu thư hiểu cho”]

RẦM

Về mặc vừa đỏ vì ngượng, lại vừa đỏ vì tức. Chi nặc lớn lên khiến những người hầu đang đứng trong căn phòng này, ai nấy cũng đều sợ hãi. Riêng ông vệ sĩ vẫn với lớp vỏ cứng mà trụ được thôi

“ AI MUỐN CÁC NGƯỜI ĐIỀU TRA NHỮNG THỨ ĐÓ ”

Tiếng hét thất thanh khiến những ô kính trong căn phòng lộng lẫy này, phút chốc cũng run nhẹ.

Tức ói ámu, nữa tức vì cô bị cưỡng hôn bởi hạng người hạ đẳng , thêm vào đó càng sôi máu hơn khi nghe thấy dòng chữ -

[“Xin cô chủ cẩn trọng, tránh xa con người này”]

“ TÔI KHÔNG CẦN CÁC NGƯỜI (ý chỉ ông vệ sĩ) DẠY TÔI CẢ VIỆC ÊNN HAY KHÔNG NÊN .”

Cuối đầu, nói kính cẩn .-

“ Vậy, thật bất kính, nhưng xin hỏi tiểu thư nhờ tôi điều tra người này với mục đích gì ạ ”

Vốn mọi hành động của cô đều được từ chính ông vệ sĩ này thông qua cho chủ tịch IKEA. Tức là cha Chi, nên không ngừng ngại mà buồn ra câu hỏi, dù biết thế nào cô cũng nổi giận

RẦM

Cơn nóng càng lúc càng trôi tràn ra, khi cảm thấy cứ như đang bị kiểm soát vậy, mà bản thân Chi vốn rất ghét như vậy, muốn đánh cho tên vệ sĩ này một trận.

Với kinh nghiệm lần trước, một người vệ sĩ do cha Chi điều qua đã bị cô dăng ột trận như tử mà không hề dám chống trả lại, nhưng kết quả, hôm qua lại một người khác đến.

Ông vệ sĩ này, là người đầu tiên khiến cô không dám xúông tay, vì đánh lại mới lạ, mà ông cũng luôn làm cho người người bên cạnh cô một cảm giác sợ sợ, nên không ai dám gây sự cả.

“ CẢM MIỆNG, CHUYỆN RIÊNG CỦA TÔI MÀ ÔNG CŨNG MUỐN QUẢN À”

Gương mặt đỏ ửng đi vì tức

“ Thư tiểu thư, tôi không dám , nhưng đây là lệnh của chủ tịch, tôi chỉ thi hành mong tiểu thư hiểu cho ”

Vẫn với câu nói quá quen thuộc mỗi khi tra khảo cô.

Gân guốc Chi nổi cuộn cuộn khi cô siết chặt tay mình lại

Dứt ý nghĩ, Chi chợt thay đổi nhanh như chong chóng, mới tức giận đây thôi mà giờ gương ặt đã hồng hào trở lại, nụ cười hiểm khốc hiện lên, ngồi nhẹ người, đặc cái thân ngọc ngà xuống ghế hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt thách thức ông vệ sĩ kia, như chính cô đang thách thức cha mình vậy.

Tính cách ngang tàn, ương bướng của cô nổi lên bất chợt.

Nhớ đến cái ngày ông bắt cô phải hấp nhận lời từ hôn của Tuấn, lại còn tát cô nữa, lần đầu tiên Chi cảm thấy ghét cha mình, tuy cô rất thương ông và kính trọng, thế nhưng hành động kiểm soát của ông khiến cô càng lúc càng chịu không nổi đi.

“ Sao àno, anh ta sẽ là người yêu của tôi đấy”

Nghe thế, ông vệ sĩ giật thất thần người lên, lộ vẻ lo lắng như chỉ phút sau đã giấu kịp -

“ Cô chủ, chuyện này tuyệt đối không được, mong cô chủ suy nghĩ lại người đó ”

“ Im đi, tôi đã thỏa mǎng câu trả lời cho ông rồi đấy, quay về mà báo cáo với chủ tịch của ông đi ”

Về mặt nhìn cũng biết đang muốn tống cổ ông vệ sĩ ra, thấy Chi đang cương nên ông đành nhịn bước, cúi thấp người, khum đầu xuống chào cô rồi xoay lưng bước ra ngoài. Sao khi ông vệ sĩ vừa đi thì sắc mặt Chi lại biến như cũ, cái vẻ tức giận ấy thật không tài àno kiểm soát được.

CHợt cô đứng dậy, quay người ngược lại, ngồi nhẹ lên mặt bàn, phóng tầm nhìn ra khung cửa kính rộng lớn .phía sau bàn làm việc của mình

Suy nghĩ gì đó thì tác giả hoàn toàn bó tay

Đột nhiên Chi nhép nhỏ miệng .-

“ Đại Anh Tuấn, anh hãy chờ đó, tôi sẽ khiến anh muốn chết cũng không yên ”

Dứt lời cô nâng điện thoại lên, nhàn vào số gì đó

TÚT TÚT TÚT

CẠCH

“ Tiểu thư có lệnh ạ ?”

Giọng lạnh lùng vang lên -

“ “ Dở” cái tiệm của tên đó ”

CẠCH

Sax x chỉ đơn giản một câu, không chờ đầu dây bên đó đáp lại, Chi đã cúp máy. Sau đó quay người vào, dới tay lấy cái sớ hồ sơ đó hình thẳng vào tấm hình của người đã cưỡng hôn cô.

Nhìn bằng đôi mắt đầy sự phẫn nộ, cứ như muốn giết chết anh ngay tức thì ấy.

Lại một ngày mới, sáng nay có ghé nhà Phương, thế nhưng bà chủ trọ cho hay biết, mới sang sớm cả ba đã ra ngoài rồi, hình như rất vui vẻ. có lẽ họ đi chơi.

Nghe thấy thế, chợt anh cười phì, nhưng chỉ vài giây lại biến dạng gương ảm đạm đi. Hơi châu châu nhăn chân mày lại,

Chưa~ thăm Tuấn, thế thôi chứ Quân chỉ đùa với chính mình, nhìn thấy tình cảm giữa nhỏ và tên này được cải thiện, anh cũng nhẹ lòng đi. Ít ra cũng làm đúng lời hứa với Long, xong xuôi, tối không thấy, .giờ chỉ có nước đến chỗ làm thôi.

Tuy hơi sớm, nhưng không sao, ích ra cũng có việc để giết thời gian.

Đi trên đường mà Quân ngược đầu lên với bầu trời xanh tươi của nắng sớm .

Vừa nghĩ lại tự cười chính mình, cười vì cái hành động này, chỉ dành cho những ông cụ đã về hưu

Thấp thoáng hình ảnh cô bé không nói không cười, lại hiện trong trí Quân.

So với cái vẻ mặt cười tươi, lẫn nước mắt, ấy nó còn đỡ hơn với gương mặt lạnh như băng của Phương ngày đó.

Quân và Long, tuy là bạn thân, nhưng vì cả hai đều có tính cách quái đản nên rất hiếm khi đi cùng nhau, đó cũng chỉ là tình cờ trong đêm mưa , một cô bé ngồi co rút phía bên trong cái mái che nhỏ bé ngay khu công viên gần khu phố, nơi mà căn nhà đầy kí ức kinh khủng đã ngự trong trí Phương.

Vô tình anh chạm mặt, vốn hơi ngạc nhiên không hiểu vì sao em Long lại ngồi đó, anh nhẹ nhàng ân cần, dương đôi tay ấm ấy .dẫn cô bé băng quay về nhà.

Khi ấy, Quân mới biết thì ra Long còn có vẻ mặt khác nữa, chính là cái vẻ mặt đầy lo lắng, người chớp cũng thấm mồ hôi khi khiếm Phương, cả cha mẹ Phương cũng vậy, ai nấy cũng đều lo sốt vó lên

Thế nhưng hôm sau lại bắt gặp cô bé tại công viên ấy nữa

Anh bắt đầu tò mò, không gấp gấp đưa về như bữa kia, mà ngồi xuống trò chuyện, nhưng nhỏ chẳng nói lấy một câu nào cả, cứ im lìm mà ôm cứng người như thế thôi.

Qua một thời gian dài, anh không hỏi nữa, mà thay vào đó hằng ngày đều kể chuyện cười cho cô bé nghe, tự kể, anh cũng tự cười, cô bé chả có lý một cảm xúc nào cả, gương mặt cũng chẳng thay đổi chi.

Thế nhân nào ai biết dần dần trong lòng cô bé cũng bắt đầu hình thành những ý thức ,cảm xúc , những dao động từ câu chuyện cười của anh .

Nhận ra câu chuyện cười không hữu dụng Quân bắt đầu trò chuyện với Phương như đang nói độc thoại vậy

[“ Anh tên Quân, em tên Phương phải không, nghe Long kể về em nhiều lắm ”

“ Sao em không cười, không nói cũng không sao, chỉ cần mỉm cười thôi ”

“ Này nhóc, hôm nay lại trốn ra đây à Long có biết không ”

“ Cả ngày hôm nay anh được điểm F môn toán đấy, tất cả cũng chỉ tại Long chết tiệt kia, năn nỉ khan cổ mà cũng chẳng chịu giúp anh ”

“ Ăn kẹo không, anh cho em nè ”

“ Nhóc hôm nay thắc bìm àh, nhìn rất dễ thương .”

“ Sao em không nói gì cả, một mình anh nói chuyện như thế này thì chán lắm .”

“ Hôm nay em lại ra đây à, đã ăn gì chưa ”

“ Sáng nay Long hỏi anh về chỗ tìm thấy em đó, nhưng anh không nói, vì đây là bí mật của hai chúng ta mà, có phải không ”

Cậu bé đang trong độ tuổi lớn, mà không phải nói là lớn trước tuổi, bởi cái tình thương thiếu thốn kia đã khiến suy nghĩ cậu lớn hơn so với những bạn bè đồng trang lứa.

Không bỏ cuộc, ngày nào Quân cũng đều kiếm ra một cái gì đó để nói với Phương, dù cho nhỏ cứ im lặng, mắt thì dánh chình ình xuống mấy ngón chân, gương mặt vô cảm xúc.

Đôi mắt thâm buồn thướt, như vẽ đang giấu một điều rất thâm kín chi

Mỗi ngày một vẽ, mỗi ngày đều cố làm cho nhỏ phải nói ra, đôi khi lại đem Phương biến thành một cái máy thu âm, buồn việc gì, hôm nay đã phải lãnh những con không, hay những chuyện tầm thường , lặc vặc, thế nhưng Quân không bỏ sót cái nào cả.

Tất cả đều đem ra nói hết cho Phương.

Một ngày nọ, vào lớp thấy gương mặt Long tím tái đi, Quân gặng hỏi mới biết, Long đã đánh lộn với một số đứa bên trường của Phương.

Vì chúng cười nhạo nhỏ, nói nhỏ bị cấm, nên Long tức , không nhịn được mà nhào vô đám, dù cho chúng có đông, nhưng vẫn liều mạng bảo vệ em.

Mới vừa nghe nói thế xong, lòng Quân cũng hơi tung tức, Chẳng biết từ lúc nào cậu bé đó đã xem Phương như em ruột.

Vì .vì một quá khứ đau thương Quân đã trải qua, vốn đã lẽ anh có một đứa em gái, nhưng nhưng người mẹ tàn nhẫn kia đã không thương xót chi mà rat ay giết chết đứa em còn chưa kịp trào đời đó, chỉ vì một người đàn ông khác.

Bỏ đi, bỏ lại Quân, bỏ lại cậu bé còn đang cần cái gọi là yêu thương , chăm sóc, chưa dứt đau thương, kinh hoàng lại kéo đến, biết tin cha gặp tai nạn, người Quân như chết lặng đi Lớp vỏ tự nhiên, lớp vỏ vốn cố tạo ra là mình mạnh mẽ, lớp vỏ như khiến ọi người biết Quân là một người rất vô tư, dù cho có là những thứ khinh khủng luôn ngủ kề cạnh anh. đã bị tháo xuống lúc nào không biết.

Từ khi chuyển vào cô nhi viện, từ khi được các cô trong ấy đưa đến trường, thì Long , có thể được coi là người bạn duy nhất.

Phải ngoài Long ra, Quân không hề tỏ ra thân thiện với bất kì ai cả, thế nhưng với một cô bé vô cảm đây, cả nói cũng chẳng buồn mà lên tiếng, lại khiến anh có thể nhẹ nhàng trút bỏ hết mọi chuyện phiền não đi. Từ những việc nhỏ, đến cả những nỗi lòng chôn sâu, anh đều mang ra hết mà bao lấy người Phương.

Đúng như trên, nhỏ chẳng khác gì cái máy thu lại tất cả hoài niệm của anh.

Việc hàng ngày đưa Phương về nhà, từ cái công viên bé nhỏ, hoang vắng kia, đã trở thành thói quen của cậu bé ấy lúc nào không hay. Long chỉ biết thở dài, lòng buồn đau mà đón lấy tay cô em bé bỏng của mình mỗi lúc ấy.

Gặng hỏi Quân lại chẳng chịu nói ra nơi nhỏ đã đi, chỉ cười tươi mà nói -

“ Mày yên tâm, tao sẽ mỗi ngày đưa em về với mày mà thôi tao về đây mai gặp ”

Cả ngày nay, Quân chỉ chờ mau mau hết giờ mà đến cái công viên đó thôi, vì hôm nay anh lại có điều phiền muộn, muốn tâm sự cùng cái máy thu âm di động đó.

Đến chiều, cuối cùng cũng đưa đến công viên đó, thế nhưng lại chẳng thấy nhỏ đâu, quảng cái cặp xuống đất, phía trong cái mái che giữa công viên, Quân chạy khắp nơi mà kiếm nhỏ

Định quay lưng, với về mặt sầu thảm đi khi biết hôm nay phải dồn nén cái tâm trạng thiếu ngủ .chợt nghe thấy tiếng la to chửi~ mắng, tiếng hò, tiếng reu, tiếng ghẹo

Bản năng, tất nhiên Quân sẽ chạy đến đó, tới mà nhìn với đôi mắt kinh hoàng khi thấy người Phương bị bọn con trai cùng lứa tuổi với nhỏ, mà cũng có vài đứa lại bằng anh, đang reu trọc, nắm tóc, còn đá vào người nhỏ như điên.

Phương không khóc, cũng không kêu lên bất kì tiếng nào, cứ co rút như thế mà để chúng tha hồ đánh thôi .-

“ Ê, CON CẬM, .MÀY À TAO NHỚ MÀY CÓ CẮM ĐAU SAO LẠI KHÔNG NÓI CHUYỆN ”

“ NÀY TỤI TAO HỎI SAO KHÔNG TRẢ LỜI, MÀY LÁO NHỈ .”

“ TẠI MÀY MÀ TỔ TAO BỊ ĐIỂM THẤP ”

BỤP BỤP BỤP

“ ĐIẾC HẢ, NGẮN ĐẦU LÊN, CÓ NGHE TAO NÓI KHÔNG ”

Vừa thả ra câu nói vừa dương tay nắm vào mớ tóc vốn đã rối nùi khi bị đám này giựt điên

Không phản xạ, cứ ngồi im thế mà mặc cho chúng tha hồ hành hạ thôi

Điên tiết lên trước những gì đang thấy đôi mắt Quân nổi gợn đỏ, chẳng suy nghĩ chi mà nhào vô đánh tụi đám con trai đó

Thế nhưng một cậu bé thì làm sao chơi với 5, 6 năm bé kia được.

CHưa kể ngày xưa, Quân hơi ốm, tuy cao nhưng lại chẳng có to người như Long

Chỉ cầm được vài phút đầu, chỉ hạ được 3 đứa thì đã bị cả đám hội đồng lại

Nhìn Quân bị đánh mà nhỏ cứ như thấy sao rơi gương mặt không biến đổi vẫn thờ ơ hình như thế .

Cho đến khi, một hai đứa trong nhóm, giằng co với Quân, vô tình xé rách luôn cái áo học sinh vốn từ lâu đã bị dơ bẩn

Với cái hành động đó, vô thức, đôi mắt kinh hoàng của nhỏ hiện lên, những hình ảnh vào cái ngày hôm đó, cái ngày kinh hoàng đã cướp mất tiếng nói của Phương.

Nó chợt quay ập về, khiến cho nhỏ hoảng sợ bất giác hét thật lớn lên.

Tiếng hét lớn, àm nghe thảm , đến nhứt buốt cả lỗ tai .làm cho tụi kia đang đánh Quân cũng phải đành buông tay ra mà bỏ chạy.

Chẳng phải vì sợ nhỏ, mà vì tiếng hét kinh khủng đó. Làm chúng sợ tái mặt đi .chạy mà không cần suy nghĩ.

Lúc bọn đó đi hết, nhỏ vẫn không ngừng hét lên, tuy giọng có phần nhỏ, nhỏ vì tiếng hét trong trẻo phút chốc khan đi .đau đến rất cổ họng mà nhỏ vẫn không ngừng vang ra, hai tay ôm chặt đầu lại.

Lần đầu .lần đầu Quân bắt gặp phản ứng khác từ nhỏ, lần đầu Quân nghe thấy tiếng Phương, mặc cho lỗ tai gần như muốn thủng cả màng nhĩ đi, anh vẫn không ngại mà bò đến gần nhỏ, bị đánh đến cả đi cũng chẳng thể nhất chân

“ Đừng sợ đừng sợ .chúng đi rồi, em đừng sợ nữa Phương”Nước mắt bắt đầu trào ra, đôi mắt kinh hoàng, miệng không ngừng lắp bắp .-

“ Mẹ mẹ mẹ không được bước ra mẹ bảo không được bước ra ”

Chẳng thể hiểu Phương đang nói gì, chờ đến lúc cảm giác đau giảm, QUân rón đứng dậy, dịu nhỏ đến cái bắt thêm có mái che ở công viên

Vừa đi, nhỏ không ngừng khóc, lại cứ lẩm bẩm mãi với một câu.

Tuy hơi sợ khi thấy Phương như vậy, nhưng nữa vui vì cuối cùng nhỏ cũng chịu mở miệng, bật tiếng lên, Long mà biết chắc mừng lắm. Cả bản thân QUân cũng vui nữa.

“ Phương ngoan anh thương bé Phương đừng khóc, anh cho kẹo, kẹo này ”

Hươ hươ cái cây kẹo bé nhỏ với lớp vỏ đủ màu trước gương mặt đầy nước mắt kia

Nhỏ cứ thế, không chịu động lấy, mà tay cứ ôm cứ người rồi lại vuốt lên mặt .-

‘ Mẹ mẹ bảo không được ra ’

Lát sau, không hiểu vì sao, nhỏ lại bật khóc lớn nước nức lên

Quân dịu dàng vỗ lưng Phương dịu dàng dỗ dành nhỏ, dỗ cho tiếng khóc dịu đến khi nào nhỏ dịu đi mới thôi

Lúc tiếng thúc thích không còn nghe nữa .Quân mới bật miệng, nhẹ hỏi .-

“ Bé Phương, sao khóc vậy .có ai ăn hiếp sao, nói anh, anh nhất định sẽ trừng trị tụi nó ”

Vô thức mà bật lên .-

“ Nhà nhà .mẹ mẹ mấy người đó mẹ khóc mẹ khóc nhiều lắm không ra được .mẹ không cho ra .mẹ khóc bé Phương sợ mẹ khóc nhiều lắm bé Phương sợ mấy người đó xấu .hức hức .mẹ khóc bé Phương không được ra .”

Tiếng nói, bị nức đi khi tiếng khóc dồn dập, nữa nói nữa khóc, làm cho giọng Phương nghe thật đáng thương. Với độ tuổi đó, thật QUân cũng không hiểu nhỏ đang nói gì nữa, nhưng cũng có thể hình dung được cái gì ghê gớm lắm đã xảy ra với Phương.

Không hỏi nữa, Quân kéo nhỏ vào người, dỗ dành vuốt lại mái tóc bị nắm rối tung -

“ Bé Phương đừng sợ, có anh đây có cả anh Long nữa, không ai ăn hiếp bé Phương đâu đừng sợ, tụi anh sẽ bảo vệ em .”

Câu nói khiến con tim nhỏ, bất giác có chút ấm ấm lên rút trong cái thân cũng bé, gầy đó của Quân mà khóc, thế nhưng chỉ thúc thích thôi không còn nước nức .

Dẫn về đến nhà, như mọi hôm , Long biết rồi Quân sẽ dắt Phương về thôi, tuy nhiều lần theo dõi, nhưng đều bị QUân phát hiện và dẫn đi vòng vòng, đến nỗi lúc Long lạc, Quân mới nhanh chân mà bỏ đi.

Vừa thấy Long, Phương chạy ào đến .

“ Hai ơ ” Tuy hai từ hai ơ ấy không to, nhưng lại khiến cho Long trở nên bất động đi, như không tin vào tai mình nữa, nhỏ mới nói gì .nhỏ đã nói được sao Bất định hình vài giây, tắt tức, Long cuối người bế Phương lên .đôi mắt mừng đến chót đỏ -

“ Bé Phương nói được rồi sao em nói lại được rồi”

Chẳng để ý lời Long, nhỏ cứ gục đầu vô vai Long mà ôm chặt lại

Long nhìn QUân với đôi mắt như muốn hỏi cái gì đã xảy ra, nhưng Quân chỉ cười nhẹ, tỏ ý mai vào lớp hãy nói, giờ thì để nhỏ ngủ một giấc đi.

Bất chợt QUân chào tạm biệt Long, định quay chân bước thì .-

“ Tạm biệt”

BẮT NGỜ CÁ Long và QUân đều trợn mắt khi nghe Phương nói thế, tuy nụ cười không hiện lên, tuy vẻ mặt chưa có thể gọi là cảm xúc lắm, nhưng ít ra nhỏ cũng đã chịu nói trở lại.

Qua ngày sao, dù cho Quân có kể nhưng Long lại chẳng thể hiểu ra cái gì đã làm Phương sợ đến thế, đến nỗi khiến nhỏ mất cả giọng nói đi Nhưng rồi cũng dần không muốn tìm hiểu, mà thay vào đó, Long cố sức làm

cho Phương cười, biết tin con gái nói chuyện lại được, cả cha lẫn mẹ nhỏ đều mừng đến khóc đi, và người khóc nhiều nhất vẫn là mẹ.

QUân từ ngày đó, hầu như lúc nào tan trường cũng đều cùng Long đến cái công viên đó mà tìm Phương, giờ thì không còn giấu Long nữa, tuy đã cho Long biết nhưng với Quân, nơi này sẽ mãi là những ngày tháng đẹp của anh, dù cho là ngày tháng toàn mình anh độc thoại.

Hôm nay không khiến nhỏ cười ? KHÔNG sao ngày mai cả Quân và Long đều cố gắng, mai không được, không sao rồi có thể là ngày tiếp theo

Ngày tiếp theo chưa được, không sao cho đến khi nào nhỏ cười mới thôi.

Thời gian cũng thấm thoát trôi qua, rồi chợt một ngày anh mất tích, mà không dù sao đó cũng chỉ là cái từ để gọi lên thôi.

Quân rồi cũng phải đến một nơi khác để học, chẳng ai hiểu vì sao anh làm thế, đơn giản anh muốn tự bàn tay mình cứu cuộc đời mình thôi. Anh không muốn phải ngày đối mặt với cái nơi được gọi là cô nhi viện,

Không phải anh ghét, mà đơn giản anh không đủ mạnh để chấp nhận hai từ mồ côi.

ANH đã xin chuyển vào một ngôi trường nội trú rất xa, Long thì còn để lại lời nhắn, còn nhỏ chỉ được nhận cây kẹo gián tiếp qua tay Long mà thôi.]

CHật sao đời lắm chuyện thế này nhìn may vừa đi vừa nghĩ, thấp thoáng lại tự cười bản thân mình, vì nhớ đến cái màn độc thoại.

Anh cứ như bị điên khi nói chuyện mà chả có lấy một lời trả đáp.

Thế nhưng với Quân, ít ra đó là những hồi ức đẹp, hồi ức dễ chịu dễ chịu hơn cái số phận đã đập trúng cuộc đời anh.

Đi một hồi chợt anh cảm thấy .

Gương mặt ngổ của anh khi phát giác, căn tiệm đang ở đâu, đi tiếp rồi lại dừng .bước thêm mấy vạch chân anh đứng lại

HỪ .HỪVỪ VUUUU VỪ

Gió thổi, mái tóc anh bay méo méo theo mặt dơ ra khi trước mắt, anh giờ đây căn tiệm đâu chẳng thấy, mà ập vào là cái lỗ trống không, được bao hai bên bởi những căn tiệm khác quen thuộc

5 Phút sau

“ CÁI KHỈ GÌ THẾ NÀY ”

Tự cóc vào đầu mình như điên, để làm cho í thức tỉnh dậy, vì anh cứ ngỡ mình đang ngủ mơ.

Thế mà sự thật tàn nhẫn vẫn cứ thế hiện chình ình ra,

Căn tiệm, rút cuộc đã hoàn toàn biến mất.

CHợt thấy người bán hàng kẻ bên bước ra, anh liền chạy đến hỏi .-

“ Xin lỗi, cho tôi hỏi, có chuyện gì xảy ra sao, mới hôm qua tiệm MASUMASU ICE vẫn còn hoạt động , .sao ”

“ Thật tôi không rõ, lúc tôi đến đây thì đã thấy căn tiệm bị dỡ rồi, tôi cũng kinh ngạc không kém anh, sao lại dỡ nhanh đến thế ?

Bộ ông chủ anh thiếu nợ à ”

Người phụ nữ đó, cắt ngang lời QUân, nói một hồi, đổi ngược lại còn hỏi anh nữa

Thoáng không thấy anh trả lời, (chết cứng rồi còn đâu). Người phụ nữ đó liền nhìn anh chút, rồi phủ tay, quay lưng bước vô lại.

Hóa đá toàn thân, quả thật chính anh cũng chẳng biết cái quái gì đang diễn ra, sau sau lại như vậy, trong một đêm mà căn tiệm lại biến mất, (nếu Quân biết được ăn tiệm chỉ mới bị gỡ vào buổi sáng tinh mơ nay chắc còn shock nặng).

Đứng như trời trồng, chột

Lúc chiều

“ CHẮN VŨ CHƠI VUI QUÁ .VUI QUÁ ĐI .A KEM .KEM KEM ”

Thiên thần cười híp cả đôi mắt đi, khi trên tay là cái muỗng mút kem Đang cười nói vui vẻ với nhỏ, chột nhận ra bóng tên này đang đi tới .hét toán lên .đôi mắt sáng long lanh thất thường và rồi giờ đây trước mặt còn là tô kem bọt tổ chăn.

Phương nhìn cũng trợn lòi con mắt ra khi Tuấn bất ngờ đặc nó xuống mặt bàn

“ ANH .ANH LÀM SAO MÀ ĂN HẾT ĐƯỢC ”

Cười khờ với Phương xong lại quay sang con trai yêu quý

“ Làm gì không hết được, Chấn Vũ, ba rồi cả mẹ con nữa, ba người thì phải hết chứ sao ”

“ ỪM HỪM .HỪM ”

Gật đầu răm rắp theo .xong thiên thần quay sang nhỏ .-

“ CHẮN VŨ ĐƯỢC CHƯA MẸ MẸ ”

Hỏi mà tay cứ như sắp cắm vào ổ kem đó, nhìn con nhỏ cười phì, xoa đầu con yêu .-

“ Ừhm ”

Dứt lời, thiên thần liền nhào vô mà mút lia lia .

“ ẤY, ăn từ từ thôi, buốt đầu con đấy ”

XOng xoay qua , mén đôi mắt lửa vào tên này

Nhìn vẻ mặt Phương mà Tuấn đang nuốt cục kem cũng bị cứng, kẹt ngay cổ họng,

Thế nhưng lát sau, người háu ăn nhất lại là Phương nhà ta tốt độ mút kem nhanh đến khiến Tuấn và thiên thần ngỡ ngàng đi, nhìn từng đợt, từng đợt kem bay vèo vào cái hang không đáy .

“ MẸ ĂN MẸ ĂN CHẬM ĂN CHẬM CHO CHẮN VŨ NỮA .”

Nhận ra cái thô kem dừng dừng càng lúc càng ít đi, thiên thần búng loạn ra tay ngăn cản.

Đứng lên, đặc chân trên mặt ghế, nhào người dang hai tay bé nhỏ khéo ổ kem về phía mình và ba yêu. Ánh mắt nhìn Phương hơi giận hờn .

Thấy con kéo kem về phía mình, Tuấn cười hạnh phúc, dù lúc này nhìn nhỏ ăn mà sốc nói chẳng ra hơi .

“ CHÀ .QUẢ NHIÊN CON BA CÓ KHÁC NGOAN LẮM .”

Nói dứt lại cầm cái muỗng lên, chưa kịp cho vào cái ổ kem thì

“ Ừ CHẮN VŨ .CỦA CHẮN VŨ ”

Thiên thần lại bẻ lái sang về phía đĩa bàn mình, độc chiếm cả ổ kem

Trợn mắt, méo lên méo xuống khi thấy sao thẳng bé lại giống mẹ nó thế này, ham ăn số một, cãi lí với con .-

“ ẤY ẤY BA CŨNG CÓ ĂN ĐƯỢC MIẾNG NÀO ĐÂU .”

Vừa mút kem cho vào miệng, tay kia chỉ qua hướng Phương.

Không hiểu con nói gì, cả nhỏ cũng vậy -

“ Sao vậy Chấn Vũ ?”

Về mặt ngu không đỡ của Tuấn chịu không được đành lộ ra .

Ngừng ăn thiên thần ngược lên -

“ BA ĂN MẸ ĂN MẸ KIA ”

“ HẢ ?”

Cả Tuấn và Phương đồ trở lòi con mắt ra với câu nói của Chấn Vũ .sốc toàn tập, giọng tên này lấp bắp .-

“ Ăn ăn .ăn mẹ con hả ”

Dứt muỗng kem -

“ ỦHM HUM .MẸ ĂN KEM BA ĂN MẸ, MẸ LÀ KEM CÁI NÀY CỦA CHẤN VŨ ”

Thế rồi hai tay ôm cứng cái thố kem, không cho Tuấn động thủ

TRời nghe con nói mà Tuấn nhin không được bèn cười ha hả ra .sau đó đưa ánh mắt đá đều nhìn Phương.

“ ỦHM .ba nhất định sẽ ăn mẹ con, nhưng ăn ở đây hồng được .”

Nhìn Tuấn mà Phương gương đỏ mặt, thêm phần tức giận nhiều hơn, lợi dụng câu nói ngây thơ của Chấn Vũ mà phục vụ cho ý đồ đen tối .đúng là chán chồn mà .

Phong mắt điện nhìn tên này .

Cứ thế mà thiên thần ngây ngô ăn trong bầu không khí ngột hơi tình từ người Tuấn và ngột khí thủ từ người Phương.

Tên này cứ ngồi thế mà nhìn nhỏ cười khinh khỉnh, chốc chốc lại ngúc tay vuốt đầu con, rồi sẵn tiện nựng má nhỏ luôn.

Cảm giác thật là đã mà .sướng lòng cũng sướng cái tay.

Phút sau, càng lúc, công viên trò chơi càng ngày đông hơn, sợ Chấn Vũ lạc, nên trước khi đi mua vé trò chơi Tuấn đã nhắc .

“ Phương, em trông con nhé, anh đi mua, đừng chen vào theo, ngột lắm”

Thế rồi, Tuấn chen vô đám người bu như kiến kia ngay quây bán vé cũng may tương tá đồ sộ, chứ không chắc chết chìm trong đó rồi

Nhỏ đứng ngoài đây, tuy không như bầy kiến , nhưng cũng có thể gọi là đông, dòng người càng ngày càng đổ ập ra, bởi vì tiết mục bắn phào bông vào các buổi tối cỡ một tiếng nữa sẽ được trình diễn.

Ai ai nấy cũng đều tranh thủ tìm chỗ lí tưởng ình, Tuấn cũng định thế như Chấn Vũ cứ mãi đòi chơi bằng được tàu coi thôi lượn vòng (nói thế chứ chỉ đơn giản là xe chạy trên đường rây bằng phẳng thôi, lâu lâu cũng có chỗ nhô lên một tí, vì đây là cho con nít mà nên đâu ra cảm giác mạnh).

Chiều con nên Tuấn mới cố chen vô ổ kiến này .

Nhìn dáo diết xung quanh, chợt thấy cái gì đó, không biết vì sao, mà Chấn Vũ giật tay ra khỏi bàn tay Phương

Nhỏ bắt giác cảm nhận được bàn tay bé nhỏ của con không nằm trong tay mình nữa, tuy tay nắm chặt nhưng ánh mắt Phương chút chút lại ngược lên kiểm tên kia.

Thành ra lúc Chấn Vũ bất ngờ giật tay ra khỏi tay nhỏ chợt giật mình mới biết rồi tá hỏa đi tìm con

“ CHẤN VŨ .CHẤN VŨ CON ĐI ĐÂU RỒI ”

Gương mặt hỏn bắt đầu hiện rõ trên gương mặt Phương nhỏ sợ đến chết cứng người đi, đông quá, không tài nào thấy bóng con được, liền cố chen, đi theo cái hướng mà chính mình cũng không biết có đúng không, cái hướng mà thiên thần đã đứng bên cạnh Phương lúc này.

Gần 10 phút sao

“ NÀY, ANH MUA ??? ĐI ĐÂU HẾT RỒI, BẢO CHỜ Ở ĐÂY MÀ ”

Tuấn vui vẻ cầm tấm vé , mà gương chốc vĩa mồ hôi ra thế nhưng lại kinh ngạc kinh ngạc khi không thấy bóng Phương và con đầu hết.

Chấn Vũ chạy đến cái chỗ có mấy con bọ làm bằng những thứ nhựa tổng hợp đủ màu sắc kia, còn biết phát ra đèn nữa

Mắt sáng lấp lánh lên

“ MẸ ƠI .MUA CHO CHẤN VŨ MUA CHO CHẤN VŨ NHA MẸ .”

Nhìn thỏa rồi quay lưng nói, thiên thần cứ ngỡ mẹ sau lưng, ấy thế khi quay người, lại chẳng thấy ai .

“ Mẹ ?”

Rồi tự dưng, không thấy mẹ cũng chẳng thấy ba, Chấn Vũ nhìn đảo đảo, thấy dòng người cứ đi đi qua lại, nhưng không hề có ai giống Phương và Tuấn hết.

Người run lên, bắt đầu sợ Chấn Vũ khóc nức nở lên, vừa khóc vừa đi đi mà cứ hi vọng kiếm ra nhỏ

“ MẸ .MẸ ƠI .HỨC HỨC BA ”

Đi một được một khoảng, càng lúc càng vắng người hơn, rút cuộc thiên thần cũng chẳng biết mình đang ở đâu nữa, trước mắt là cái hang rào, sau hang rào lại là cái hồ lớn thật thật nước có quá trời luôn.

Tiếng khóc không to, nức nở nhưng nhỏ, nhỏ vì Chấn Vũ thấy sợ nên không dám khóc to

Bắt ngờ một bàn tay nắm tay cậu bé lại

Người đó là ai .? Lúc này đây, nhỏ đang chốn nào, còn Tuấn ?

Liệu cả hai có kiếm ra thiên thần không ?

66. Chương 72

CHÁP 74

Đường Nào Cũng Chết !

Dự định hôm nay lại đến phá rồi Tuấn nữa, đây là lần đầu tiên Chi tự cảm thấy chính bản thân mình không biết đang hành động cái quái gì nữa, chính cô cũng chẳng hiểu vì sao mình lại làm vậy, đơn giản chỉ vì ghét cái cách mà Tuấn đã đối xử với cô, Chi không phục, nhất định phải phá đám tên này cho đến khi nào Tuấn chịu hết nổi mà chết thôi.

Chi cũng nào biết , càng lúc hành động của cô không khác gì đứa trẻ mới lên ba.

Lần này, lại nhận được tin, cả ba người đó đang du di du ngoạn trong cái công viên tầm thường đó. Thế mà Chi vẫn hạ cố “ghé thăm”.

Không cho người theo, vì sợ gây chú ý, phải nặc dũ đội lấm, mấy tên vệ sĩ mới bấm môi mà để cô chủ bước vô một mình.

Lần này Chi không cho ông vệ sĩ của ba đi theo, chính xác hơn là không muốn thấy mặt ông ấy, nên cũng đỡ, nếu có ông ta , bám theo sau Chi là cái chắc.

Nếu cô từ chối thì lại đem cha cô ra mà phục lệnh.

Cái nơi to thế này, biết ba người đó ở đâu lúc vừa bước vô, Chi hùng hổ mà đi kiếm trong đầu chưa nghĩ ra gì cả, lỡ chạm mặt thiệt thì bước tiếp theo làm gì đây, Chật cô chẳng thèm để ý, trong đầu chỉ có hai từ “tìm thấy”.

Đi mà chả có gì làm tin trong đầu cả, thế nhưng khi vào được một lúc, Chi lại bị chính cái khu trò chơi cho là tầm thường mà cuốn hút.

ỦA? Mục tiêu là Tuấn khôn khiếp, Phương hèn mọn và thằng nhóc phiền toái kia mà.

Sao tự dưng giờ đây lại thấy cô đang tay vác súng nhựa .mắt dán vào màn hình bo'ng lưỡng kia.

SAX X quái ! hết trò này, làm đâm đầu vô cái trò ném vòng cướp gấu bông, rồi lại bay qua thả banh vào rổ.

Chi ơi ! mục đích vô đây là gì vậy, .???

Hình ảnh chả còn chứa đựng Tuấn hay Phương hay tên cường hôn chết tiệt nữa .mà thay vào đó là đạn , súng, gấu bông, vòng nhựa

Ấy, lần đầu tiên trong đời Chi được chạm tay vào những trò này, vì từ bé đến giờ, mỗi khi muốn đi đâu chơi thì cô không cần phải bước ra khỏi cửa.

Trong ngôi biệt thự lộng lẫy ấy, cả hẻm cả phòng phòng đầy ngập máy trò chơi, hơn nữa loại nào cũng đều tân tiến, hiện đại.

Tuy thế cái cảm giác cầm những trái banh, những cái vòng từ tay người cho thuê để ném, lại khiến cho cô trở nên bị kích thích bất thường.

Thật không khí chơi như vậy, vui quá, lần đầu cô biết thế nào là náo nhiệt, cái cảm giác hứng thú với những trò chơi bình dân này lại mạnh đến thế, khiến Chi không tài nào cưỡng lại được.

Mãi một hồi cũng đã cái tay, và mỗi nhử đôi chân nữa Chi luyến tiếc mà rời khỏi cái chốn ngập đầy mùi trò chơi, dù cô đã từng cho là thứ trò chơi thấp kém.

Đi mỗi hồi cũng ra được khỏi cái nơi đông nghẹt ấy, thoáng thấy dễ chịu bởi mùi thơm trong mát của đám cây cao, um tùm mọc ngay cạnh hồ nước.

Chi bước đến chiếc ghế, vừa định ngồi chợt bất giác ngừng lại.

Vì mỗi khi đi đâu, khi cô chưa đặc than xúông, đã có người lau thật sạch cho cô, nay chợt nhận ra là mình chả đem theo tên nào cả, nên Chi quyết định không ngồi.

Phút này đây mới nhớ ra mục đích bước vào trong cái nơi này đây của mình.

Đang nghĩ long bong gì đó trong đầu thì Chi nghe thấy tiếng khóc .

Nhìn tời nhìn lui thấy nơi đây khá vắng vẻ, vì lúc này hình như có cái gì đó sắp diễn ra nên mọi người đổ dồn hết vào trong gần chiếc vòng đu quay lớn kinh khủng ., cô không biết, cũng chả cần quan tâm. Nghe tiếng khóc, rồi như với bản năng, cô quay người nhìn

Ấp vào mắt Chi giờ đây là một đứa bé, một đứa bé đứng khóc nức nở lên, đầu cúi , tay đưa lên dụi dụi miêng thì cứ hết me rồi ba

Chết cứng người vì không biết phải làm sao, lần đầu rơi vào tình cảnh như thế.

Mà Chi cũng có ngờ đó là Chấn Vũ đâu, vì thiên thần cứ cuối gằm gương mặt vào đôi tay nhỏ bé.

Chợt trong đầu Chi hiện hữu ra những phương án

2. Bỏ đi (sax x. khác gì nhau hử !)

3. Hù cho nín khóc .

4. Dẫn đi tìm mẹ >

Thế rồi không thềm để ý tiếng khóc của đứa trẻ kia, Chi định quay người mà bước, thì lại bị tiếng nước nổ càng lúc càng lớn làm chân nhấc cũng không nổi lên.

Điên lên, cô quay lại -

“ THÀNG NHÓC KIA, CÓ NÍN KHÔNG HẢ .?”

Bất ngờ bị ai đó khiến cho giật mình lên, Chấn Vũ hoảng sợ khóc lớn hơn nữa, ngược mặt nhưng lại lấy tay che đi

Chi cứng đờ khi thấy phản tác dụng điên lên mất, cái tiếng khóc nghe mà nhức cả óc cả não

Cũng chẳng hiểu vì sao .chợt bàn chân Chi, ngày càng tiếng gần đứa trẻ đó

Thế là cô đã chọn phương án thứ 4, tuy miệng cho rằng phiền phức, là chuyện rãnh rỗi đi, Nhưng lại không nỡ bỏ một đứa nhỏ như thế này cứ khóc mãi thế được.

Bàn tay Chi chưa kịp chạm vào vai Chấn Vũ thì

BỊCH

“ Cô định làm gì hả .”

Bất ngờ bị chụp lấy cái cổ tay, hết hồn Chi ngược lên thì tim ngừng đập vì giờ đây trước mắt cô là cái tên hạ đẳng, vô nhân đạo dám cưỡng ép nụ hôn của cô.

Đôi mắt Chi mở trừng ra, nhìn Quân mà không chớp lấy một cái

Chưa để cô lên tiếng, anh đã giằng giữ mà nặc nộ cô -

“ CÔ THẬT DÃ TÂM, KHÔNG NGỜ CÔ LẠI LÀ LOẠI ĐÀN BÀ GHÊ TORM ẤY ”

Nghe giọng quen, Chấn Vũ ngừng khóc, bỏ tay ra khỏi đôi mắt đỏ đến gần sưng tấy lên Vừa thấy Quân -

“ CHÚ QUÂN .CHÚ QUÂN HỨC HỨC .CHẤN VŨ SỢ CHẤN VŨ .SỢ CHÚ QUÂN OI !”

Nhìn vẻ thất thần, hoảng sợ, đến xanh cả mặt của cháu yêu mà lòng anh đau thắc lại

Quay trở lại buổi sáng

Không tin vào mắt mình, cứ thế mà anh đứng nhìn cái lỗ trống không đó thì

“ Này , cậu trai trẻ ”

Giật mình bởi tiếng gọi từ đằng sau Quân xoay người lại

“ Tôi sống ở khu chung cư đối diện, nhìn cậu hình như cậu làm ở tiệm kem này phải không ?”

Nghe hỏi thế, lòng anh hi vọng sẽ nghe được câu trả lời từ ông lão lớn tuổi này -

“ VẬNG, ĐÚNG RỒI, BÁC CHO CHÁU HỎI, TẠI SAO CHỈ TRONG MỘT ĐÊM MÀ LẠI BIẾN MẤT NHANH NHƯ THẾ CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA VỚI TIỆM KEM SAO BÁC .”

“ Tôi cũng không rõ, chỉ thấy sáng nay, rất sớm, chợt có một chiếc xe hơi chạy đến, sau đó lại thêm một chiếc xe tải

Rồi một đám người bước ra, mặc áo đen trông rất bí hiểm .đứng đó nói gì gì đó với mấy thợ xây dựng rồi chớp mắt, họ đã bắt tay vào việc dỡ cái tiệm ra .

Số người đó làm việc nhanh đến tôi hoa cả mắt, chỉ trông không đầy 2 tiếng thì họ đã dỡ xong cái tiệm rồi .

Vì đứng từ phía trên chung cư, nên tôi không rõ nguyên nhân ”

Nghe kể mà hồn Quân bay mất tiêu cái gì cái gì mà mới sáng nay .còn hai tiếng nữa

Thấm thoát một lúc sau, Khi bình tâm suy nghĩ lại những lời ông lão nói, anh ngồi thừ người gần phía công viên không xa chỗ làm. Thật các tiệm ở đây đều được dựng bằng loại gỗ cây, tuy thế nhưng nó chắc và an toàn.

Vốn là người trong nghề nên Quân cũng chẳng ngạc nhiên khi biết căn tiệm bị tháo gỡ trong vòng chưa đầy 2 tiếng.

Thế nhưng cái khiến anh không tài nào nghĩ ra được, chính là vì sao lại bị dỡ bất ngờ như thế.

Gọi điện cho những người làm chung thì anh mới giật toát khi nghe, họ đều nhận được một phong bì, bên trong là một số tiền khá lớn, với nội dung đơn giản không cần đến làm nữa.

Mới cái số tiền đó thì cộng lưng ra cái tiệm kem suốt mấy năm trời cũng chưa chắc kiếm được, nên ai nấy cũng đều vui vẻ chấp nhận.

Thắc mắc ngày càng nhiều hơn, gọi sang chủ lại chẳng có tính hiệu nào, chỉ toàn chuyển sang hợp thư thoại thôi.

Mung lung gần nửa tiếng đồng hồ, bất giác

“ KHÔNG LÊ KHONG LÊ LÀ CÁI CON NHỎ CHẾT TIỆT KIA .”

Gương mặt khá kinh ngạc khi Quân chợt nghĩ đến Chi, rồi lại chuyển sang màu đỏ vì tức.

Dứt ý nghĩ lẫn lời nói, Quân hằm hằm đứng dậy đi kiểm cái cô tiểu thư không coi trời bằng dung dám cả gan làm thế với anh. Chán sống thiệt mà.

Chi nào có biết một khi Quân nổi giận sẽ rất kinh khủng, còn khủng hơn Long gấp trăm lần.

Thật sự, Quân rất ghét đàn bà, ngoại trừ Phương ra, anh đều coi khinh rẻ .Thế nhưng không phải thuộc loại người mù quán mà gán tất cả phụ nữ lại, cùng cho vào thứ kinh tom.

Anh cũng phân biệt được, ai tốt ai không đáng để dung.

Chính vì thế, cuộc đời anh trôi qua không biết bao nhiêu là cô gái, nhưng chẳng ai được anh yêu thật lòng cả, với Quân , tin vào phụ nữ chỉ có con đực chết mà thôi

Dù đã từng có người yêu anh với tất cả tấm lòng, cả thân cũng chẳng ngại trao, nhưng với Quân , tất cả những thứ ấy đều là vô nghĩa.

Thật chất con tim anh không thể chứa bất kì phụ nữ nào.

Với Phương, không phải tình yêu, nhưng anh lại yêu thương nhỏ hết mực, vì anh xem Phương không khác gì em ruột cả. Chính vì thế, khi phát hiện ra nhỏ ở một vùng quê heo lánh , vùng đất lãng quên này.

Anh đã dồn hết cả tâm vào để che chở, bảo bọc Phương.

Là một kiến trúc sư giỏi, nhưng tính cách thất thường, không phải công ty mạnh, tập đoàn lớn anh mới bung lời mà làm việc cho.

Đơn giản thích thì làm vậy thôi, nơi nào anh có hứng thì sẽ đến đó mà không ngừng lại suy nghĩ, hay đắn đo.

Với Quân, KYNESS cũng vậy, làm cũng được, mà hết hợp độ'ng , nghĩ cũng chẳng sao họ không có quyền lên tiếng.

Chỉ do chính bản thân anh, muốn thì tiếp , không thích thì thôi.

Ấy thế mà rời khỏi tập đoàn lớn, sau lại chui vào cái công ty rách việc, rồi lại chuyển sang một công ty vô danh vô tánh.

Cuối cùng là lếch xúông quê , ta^n trang lại cho những ngôi trường cũ nát.

Không ai biết được Quân nghĩ gì, cũng chả ai có thể bắt kịp bước chân anh, anh như một làn gió, có thể bay bất cứ nơi nào anh mong, anh muốn.

Chẳng ai trối buột được Quân cả.

Không một cô gái nào.

Long bong một hồi, anh cảm thấy không cần quan hệ với loại phụ nữ dã tâm ấy, nên đã quay phắc đi về thẳng nhà trọ.

Đến chiều, chợt thấy muốn ghé qua Phương chơi, nhưng lại không biết về chưa nữa, anh bật máy gọi cho Phương

TÚT TÚT TÚT

Nghe tiếng máy run, nhưng giờ đây còn tâm trạng đâu mà nghe nữa, nước mắt Phương cứ rơi ào ào, hoảng loạn không biết giờ Chấn Vũ đang ở đâu .

Chạy một lúc cuối cùng Tuấn cũng tìm thấy nhỏ, thế nhưng lại thấy nhỏ khóc nức nở lên .

Nghe Phương run, lấp bắp nói trong nước mắt, lòng tên này cũng đứng tim lại, tuy vậy, không thể mềm yếu.

Nhỏ đang hoảng loạn lên, nếu ngay lúc này cả bản thân không giữ được bình tĩnh, chắc mọi chuyện còn rồi tung hơ.

“ Em đừng khóc, bình tĩnh, bình tĩnh nghe anh nói đây .mình chia làm hai, anh sẽ kiếm con hường này, nếu thấy Chấn Vũ, thì gọi cho anh, biết không ”

Chẳng thể nói lên câu nào, nước mắt làm nhỏ nghẹn đi, chỉ có thể gật gật đầu. Nhanh hôn vào trán Phương, sau đó tất tốc Tuấn chạy đi kiếm Chấn Vũ.

Lòng như lửa đốt, rút cuộc con đang ở đâu chạy hết cả những nơi đã đi qua với Chấn Vũ .

Lúc sau gọi mãi cho Phương không được, chợt trong lòng hơi bất an, Quân lại đổi sang gọi cho Tuấn.

Cứ tưởng là Phương

“ SAO EM TÌM ĐƯỢC CHẤN VŨ RỒI À ”

Về giọng không giấu nổi sự lo lắng muốn điên cả đầu lên thế nhưng lại nghe được đầu dây bên đó .

“ CÁI GÌ .CÁI GÌ MÀ TÌM CHẤN VŨ ”

Giật mình khi nghe thấy giọng QUÂN

Sau khi nghe loan thóang lời Tuấn, chưa kịp thở, anh đã bật dậy, chạy ngay đến khu công viên trò chơi

Giờ đây, Quân đang nhìn Chi với khuôn mặt đầy kinh rě, chậ, rút cuộc vô tình Chi đã bị anh xếp vào loại đàn bà thủ đoạn, ghê tởm

Cái siết tay mạnh đến làm cô muốn khóc nức ra

Nếu không vì lo cho Chấn Vũ chắc anh sẽ bóp cho cổ tay Chi đến nghẹn mạch máu mới thôi .

PHỤT

Hất cái tay Chi ra một cách tàn bạo, đau đến khiến gương mặt cô xanh tấy lên người chột run vì gương mặt Quân lúc này khiến Chi sợ sợ đến tim chết lạng đi.

“ Chấn Vũ ngoan, đừng khóc, chú Quân đưa con đi gặp mẹ ”

Thiên thần cứ nức nở lên, hai tay ôm chầm lấy cổ Quân người run cầm cập.

“ Này tôi không ”

“ Im miệng !”

SAX .X hai từ buồn hai rất nhẹ từ miệng Quân mà lại làm cho Chi chết cứng họng.

Thấy con

“ CHẤN VŨ CHẤN VŨ CON ĐI ĐÂU CON CÓ BIẾT MẸ SỢ LẮM KHÔNG .”

Nhỏ tất thì chạy nhanh đến , chưa chờ cho Quân bế Chấn Vũ lại, nhấp bồng người con sang phía mình, gương mặt đầm đìa nước mắt khi đã khiếm ra con .

Thiên thần khóc trong bờ vai mẹ Tuấn lúc này , lòng mới nhẹ mà thở đi cứ tưởng chết ngộp rồi chứ
Nhìn Quân chưa kịp mở miệng nói lời cảm ơn thì lại hết hồn, tròn mắt khi thấy Chi bước theo sau lưng Quân

Lúc này nhỏ cũng mới bắt giác nhận ra sự có mặt của cô, không khỏi kinh hoàng
Thấy tên này và nhỏ cứ nhìn chằm chằm vào CHI KHỐ CHI U
“ Nhìn cái gì, các người tưởng tôi là kẻ làm chuyện này sao .”
Lòng tức lên vì bị học nghi oan ức
“ Lúc này mà cô còn đóng kịch được à”
Quân xoay lại nhìn cô với ánh mắt không thể lạnh lùng hơn được nữa.
Nghe thế, cả Tuấn và Phương cũng giật mình lên
“ TÔI KHÔNG CÓ, TÔI KHÔNG LÀM CHUYỆN ĐỀ HÈN NÀY ”
Quân định chột
“ Dừng tay”
Chạm vào vai anh, như vẻ Tuấn có chuyện muốn nói .
Sau đó xoay hướng mắt vào người Chi -
“ Chúng ta nói chuyện được không .”
Tại một nơi nào đó trong khu viện trò chơi
“ Sao, cả anh cũng cho rằng tôi là hạng người đề tiện như vậy à ”
Lòng Chi tức đến muốn vỡ não ra, đến nỗi muốn khóc vì bị cho là kẻ bắt cóc trẻ con, thế nhưng cô vẫn cố
gượng, đưa gương mặt lạnh lùng, cười kình đó mà nói chuyện với tên này.
“ Xin lỗi”
Bất ngờ, người cô đứng sững, tim ngừng đập đi
Cứ ngỡ sẽ lại bị Tuấn ném những câu sỉ nhục vào người cô thế nhưng lại không tài nào ngờ được tên này
nói hai từ “ Xin lỗi” .
Một lúc sau
“ Tôi biết đã đôi xử không phải với cô, đã không làm rõ mọi chuyện, lắm tổn thương lòng tự trọng của cô.
Nhưng giờ đây không thể thay đổi được gì cả.
Thật chất người tôi yêu không phải là cô”
Nghe như dao khứa vào tim mình, Chi nghe mà lòng ban’ lòng, tim đập như người sắp chết.
“ Tôi đã sai, sai khi không yêu mà đến .
Vì thế cô muốn trả thù tôi thế nào cũng được.
Thậm chí cả BLUS.
Chỉ cần đừng làm hại đến Phương và đứa bé ”
“ HA H.A .ha .ha anh nói gì, cả BLUS ư”
Tim Chi đau đến phải cười, mà cũng chẳng biết đây là cười khóc, hay cười vui nữa.
Rút cuộc, rút cuộc cô đang biết thành loại người gì đây mà có thể khiến cho Tuấn, kẻ không biến đến hai
từ xin lỗi với cô. Nay phải buộc miệng phun ra.

Nước mắt bắt đầu lăn dài trên đôi má đỏ ửng của Chi, đỏ vì tức.

“ Anh xem tôi là gì, hạng người gì anh đang chà đạp tôi sao .”

“ Tôi không có ý đó, cô muốn tôi như thế nào cũng được, dù có để cho đánh đến chết, tôi vẫn sẽ chấp nhận. Vì tôi đã sai. Thế nhưng Phương thì tuyệt đối không. Đừng chạm vào cô ấy.

Phương không có lỗi gì cả.

Đây hoàn toàn không liên quan cô ấy, là chuyện giữa tôi và cô.”

Gìong không lạnh lùng , cũng chẳng hăm hem, Đơn giản , Tuấn chỉ muốn nói ra tất cả thôi.

Cuối cùng người được xem là đáng thương nhất lại là cô.

Chi không bật miệng nói lấy một lời nào cả, chỉ im dìm chìm theo suy nghĩ trong đầu mình thôi.

Thà Tuấn mắng, nguyên rửa nhưng những lần kia, ít ra chúng làm cô thấy khá hơn là đối diện với sự thật, với hai từ “ Xin lỗi” ấy.

Gần 10 phút sau

“ Đi đi đi đến với người mà anh yêu đi đến với cái hạnh phúc đó ”

Tuấn hơi giật mình khi nghe Chi nói vậy, cứ nghĩ rồi sẽ lại khiến cô nổi điên thế nhưng không ngờ

“ Tôi .”

“ Đừng nói thêm câu nào tôi không cần sự thương hại đó, BLUS ư tôi cần nó để làm gì

Anh đi đi đi đi đừng để tôi thấy anh nữa .đi khỏi đây .đừng xuất hiện trước mặt tôi ”

Chợt đang nói, bỗng dừng càng lúc, Chi càng kích động hơn, những lời cuối không ngừng ra sức mà tổng cổ đuổi Tuấn đi.

Tránh không khiến Chi kích động, tên này cũng dần dần bước đi

“ Tôi xin lỗi ”

Thế ! Một lần nữa Chi lại nghe thấy từ xin lỗi kia .

Khi tiếng bước chân Tuấn xa dần, nước mắt cô lại tuôn ra như nước Siết chặt vòng tay mình lại, khi ngồi thụp xuống

Chi không biết cô đang khóc vì cái gì nữa

Chấp nhận thua cuộc .

Hay vì cô đã quá mệt mỏi ?

Rồi lại nho’ đến những ánh mắt xem thường cô, chột chột, miệng Chi bật lên .-

“ Không phải tôi tôi không có làm thế .không phải .”

Cảm giác bị nghi oan , thật khó chịu, dù Tuấn không một lời trách móc cô, nhưng sau ánh mắt ấy lại khiến cô cảm thấy điên tiết .

Khóc nức nở ra, trong cuộc đời , đây là lần đầu tiên Chi cảm nhận được những cảm giác như thế, nó như đang thay nhau bóp chết trái tim cô vậy

CHỢT

“ Cô vẫn còn khóc sao .nước mắt rơi vì cái gì vì kế hoạch tiếp theo đã nghĩ ra à ”

Bất giác nghe tiếng nói, Chi ngẩn đầu lên thì đã thấy, không biết từ lúc nào Quân đã đứng gần kề cô, nhìn cô với ánh mắt thăm dò .

Nghe thế đâm tức -

“ Tôi không làm việc đó ”

“ Cô tưởng tôi là đứa trẻ lên ba à ”

Cười kinh khi nghe thấy cô nói thế

Lúc này đây, Chi không màng đến ai nghĩ gì nữa, cô chỉ muốn được yên tĩnh, chỉ muốn về nhà thôi.

Dứt ý nghĩ, tắt thì cô đứng dậy, quay lưng bước đi thì bàn tay anh chụp lấy .

“ Tôi chưa nói hết, ai cho phép cô đi .”

Gìong lạnh lùng vang ra

Dương cánh tay ra, cổ húc bàn tay ra khỏi người -

“ Buôn ra ”

“ Nói ! có phải chính cô bày ra trò này không ”

Chịu đựng hết nỗi, mỗi câu Quân mở miệng đều nhắm vào cô , đều cho rằng hành động đệ tiện đó không ai khác là Phoi An Chi này

CHÁT

Kiểm không được , Chi xoay người với bàn tay còn lại, tiếng thảng vào gương mặt đối diện kia, tát một cái thật mạnh, Không là rất rất mạnh ấy chứ.

Đôi mắt nhìn thẳng vào Quân -

“ Lần cuối cùng tôi không làm chuyện đó .”

Sờ vào vết sưng tấy đỏ , Quân cười khinh

“ Hừm vậy còn cần tiệm, .đừng nói cô lại không biết là ai ”

“ Chính tôi đấy, thì sao ”

Về mặt bắt cần đòi cương lên nhìn Quân .

Chưa để anh kịp nổi nóng .

“ Anh yên tâm, tôi sẽ không tự biến mình thành trò cười .

Cả anh cũng vậy , giờ thì buôn ra ”

Vừa dứt lời nói, Chi hút tay ra khỏi bàn tay Quân, xoay lưng bước nhanh cho đến khi khuất bóng.

Chi mệt, Chi không quan tâm chuyện gì nữa.

Chi không muốn dính liếu thêm vào những con người như thế, những kẻ bóp nát trái tim cô, những kẻ chà đạp, khinh bỉ.

Một tiểu thư lại bị thế sao, nực cười .!

Tối đó, tuy lúc sáng Nhất Long đã không còn nhõng nhẽo đòi đi cho được, Thế nhưng đến tối lại khóc ào lên, khi thấy mẹ đang ngồi sếp sếp cái gì đó.

Tuy không hiểu chuyện, nhưng cảm giác lại khiến thiên thần biết biết rằng mẹ sa'p xa Nhất Long.

Thấy con khóc mãi, nữa buồn cười, nữa lại thương con, Nó ra sức mà dỗ lấy, mà ôm con trong lòng.

Tuyết hơi kinh ngạc khi nghe những chuyện đã xảy ra, trong lúc cô không có mặt, thế nhưng giờ lại phải đau đầu suy nghĩ, liệu mấy ngày nó đi, Nhất Long có như thế này mà khóc mãi không

Trẻ con, tất nhiên, khóc rồi cũng ngủ

Giờ Tuyết mới lên tiếng .-

“ Em đi một tuần à ”

Tay tiếp tục cho những bộ quần áo, rồi đồ dùng lặt vặt vào trong , nhìn con cười ầu yếm, sau mới trả lời .-

“ Uhm, nhưng nếu mọi việc suôn sẻ em sẽ về sớm hơn .”

“ Chà, đi công tác và cứ như đi tuần trăng mật, em làm chị cảm thấy ganh tị đấy .”

Trời .! nghe Tuyết nói mà má nó ửng hồng lên, đưa tay vỗ vào đùi Tuyết -

“ Chị này, em đi làm chứ có phải đi chơi đâu ”

CHợt như nhớ tới chuyện gì, nó nhìn cô cười đều .-

“ AI YA ! Thế thì ra có người đang tương tư à .”

BỘP

Lấy tay búng vào trán nó -

“ Nói linh tinh ”

Ôm cái trán u, nó chu mỏ cãi lại -

“ Gì chứ, em có nói sai chỗ nào sao .”

Bất ngờ buồn mọi thứ ra, nó nắm hai tay Tuyết, vẻ mặt nửa nghiêm nửa đùa, nửa thâm dò cô .

“ Có phải ? có phải chị và anh Long ”

“ Làm gì có em đâu chỉ toàn nghĩ lung tung không nói với em nữa, chị về phòng đây”

Biết ở lâu không an toàn, Tuyết nhanh chóng dậy, cóc vào đầu nó một cái rồi bỏ đi. Nhìn theo bóng cô mà nó cười khinh khỉnh, tuy không chắc, nhưng nó luôn có cảm giác Long với Tuyết không được bình thường.

Mà nhắc mới nhớ, đã lâu lắm rồi anh Long anh Long Phải hình như nó không gặp anh đã rất lâu rồi.

Chuyện anh kí hợp đồng rồi ra nước ngoài trình diễn nó cũng biết, thế nhưng liên lạc lại không. Vì thời gian đó, cả nó còn không biết có đang được gọi là' sống không nữa, nên vô tình quên mất người anh kia.

“ Chật, bua~ nao' phải gọi hỏi Phương mới được ”

Dứt lời với bản thân nó lại tiếp tục thu xếp, khẽ vươn người sờ vào mái tóc con, nhẹ hôn lên trán -

“ Nhất Long ngoan của mẹ mẹ sẽ sớm về thôi con phải ngoan đấy ”

Vuốt mườn mườn đôi má con. Nó nhìn thiên thần bằng ánh mắt âu yếm, nóng đầy thương yêu.

TÍT TÍT

[Em đang làm gì vậy, con ngủ chưa?]

Cười nhẹ .

[Em đang thu xếp, Nhất Long ngủ rồi , còn anh ?]

[Anh vừa bị mẹ tra tấn]

Bất ngờ, thắc mắc .!

[HỒ? sao vậy ?]

[Vì mẹ đòi bằng được Nhất Long phải qua đây, ngay sau khi chúng ta cất cánh]

[Giờ thì tính sao đây, mai mình lên máy bay, con vẫn còn trong trường mà]

[Anh đau đầu vì chuyện đó đấy !]

Nó cũng chẳng biết phải làm sao ngồi thừ ra cho đến khi tin nhắn Phong đến

[Bà xã !]

Trợn con mắt ra khi thấy hai từ “ bà xã” hiện chình ình trên máy.

Không nhin cười và che đi sự xấu hổ nó khẽ run người lên vì nén nhin .

[Gì Ông xã]

[Anh nhớ em]

[Em cũng vậy]

[Anh yêu em rất nhiều]

Tuy chỉ là mặt chữ, nhưng nó có thể hình dung ra giọng nói của Phong, cả gương mặt nữa, làm người Nghi nóng hừng hực, gượng gạo đi

[Này.! Sao anh lãng sang chuyện khác vậy đang nói về chuyện mẹ anh và pa em mà]

[Ngốc à ! họ sẽ biết cách tính với nhau, em không cần lo, mẹ anh thì thật anh cũng vô phương cứu chữa. Bà sẽ làm gì anh không đoán được. Nhưng rồi họ cũng tìm được cách giải quyết thôi, em đừng lo]

Đợi mãi cứ tưởng Phong không trả lời, ai ngờ chừng 20 phút sau lại nhận tự tin nhắn, nó nào biết vì yêu nó mà hấn đã phải học cách cái gọi là nhắn tin.

Trước giờ đều trực tiếp giải quyết mọi chuyện bằng giọng nói của mình, thế nhưng nay lại dăm ra cái trò chat chit qua phone, thật Phong làm nó cảm thấy rất hạnh phúc, cười tít mắt đi.

[Em có nên tin anh không]

[Nên]

[Liệu mọi chuyện sẽ ổn chứ]

[Uhm]

[Em nhớ anh nhiều lắm]

[Vậy mau ra cổng, em muốn anh chết cóng vì lạnh à]

TRỜI ! Tim nó đứng sững lên khi thấy tin nhắn cuối cùng .cái gì chả lẽ nãy giờ hấn ở ngoài sao .

Chạy như bay, mà quên mặc áo khoác, chỉ vồn vện bộ đồ ngủ nhìn như nít lên ba .

KANG “ Em chân ngắn thế .” (dám chê Nghi nhà ta lùn à, tên chán sống)

Mặt giả nhần khi thấy nó, thật hấn đã đứng đây được gần một tiếng rưỡi rồi.

Thấy Phong nó liền ào đi, sà vào người hấn

“ Đồ ngốc, anh không gọi em , còn bày ra cái trò tin nhắn nữa ”

Cười âu yếm, ôm nó lại, khéo cả lớp áo khoác bọc lấy hai bờ vai nhỏ bé của Nghi, hôn nồng vào trán -

“ Vì vợ anh thích mà ”

Cười hạnh phúc, nó rút sát vào người hấn hơn

Tựa cằm lên đầu Nghi .-

“ Em đã chuẩn bị chưa ”

Ngây ngô ngược lên hỏi -

“ Hở? chuẩn bị cái gì ”

“ Làm vợ anh”

Nhìn vào ánh mắt Nghi, đôi con ngươi Phong trở nên nghiêm túc lại.

Nghe thế mặt nó đỏ lừ nhẹ vỗ vào ngực Phong -

“ Anh thật bộ em còn phải trả lời sao ”

Nâng cầm nó lên .lời nói đầy hơi nóng khiến tim nó đập loạn nhịp.

Nhẹ nhàng hôn lên bờ hôn ấy, không nóng vội, hần chỉ âu yếm nó thôi .-

“ Nghi ”

“Hửm ?”

Ngước đôi mắt long lanh nhìn Phong, gương mặt thắm đỏ, bờ môi vẫn còn đọng mùi hương nồng của nụ hôn hần trao Sau lại tựa êm vào lòng ngực đầy hơi ấm .

Ôm lấy cái thân hình nhỏ nhắn mỏng manh .

“ Liệu anh có thể là một người chồng tốt ?”

“ Em tin anh”

“ Anh có thể sẽ khiến em buồn”

“ Có lẽ”

“ Anh có thể sẽ khiến em khóc”

“ ùhm.”

“ Như vậy em vẫn chấp nhận sao ”

Ngưng một lúc thật lâu trong lòng hần, nó thở thở, buồn giọng mìn êm -

“ Buồn? chẳng phải anh đã nhiều lần khiến em rất buồn sao.

Khóc? Em cũng đã khóc rất nhiều.”

Ngẩn khỏi lòng Phong, nhẹ nhàng nhìn hần –

“ Thế nhưng , anh nói em phải làm sao em yêu anh mất rồi .yêu đến dù biết sẽ tổn thương. Dù biết có lúc anh tàn nhẫn, vô tâm .kể cả lạnh lùng

Vậy mà em lại không thể buồn anh được, nếu anh hỏi vì sao, chính em cũng không biết, không hiểu.

Điều em có thể nói Em yêu Anh.

Đó là điều em biết. ”

Ngẩn người ra khi nghe nó nói vậy, hần chẳng thể thốt ra được câu nào .dứt tiếng, Nghi lại xoa vào lòng Phong, cười khúc khích lên.-

“ Ấy thế, anh đừng hỏi em, mà hãy cố yêu em thật nhiều nhiều vào. Hãy làm em biết cái gì gọi là tình yêu.

Cứ như lúc này anh nhé !

Cứ ôm em chặt như thế này .cứ nói những lời khiến con tim em đập đến nghẹn thở đi .cứ yêu em như thế, có được không ”

Chà san sát cái đầu vào lòng ngực hần, nhìn nó cứ như con mèo nhỏ của Phong.

Tim hần nhói vì hạnh phúc, ấm vì run động, vòng tay ấy càng lúc càng ôm chặt nó hơn .đến nỗi nó cảm thấy sắp ngộp, thế nhưng không lên tiếng, đáp trả hần với cái siết chặt vùng ngực Phong.

Phải, nó yêu hần như thế ! nó yêu người con trai này.

Từ yêu có lẽ hơi nhàm khi cứ mãi lập đi lập lại với Phong, nhưng với nó, mỗi khi được nói lên ba từ ấy. thì Lưu Nhã Nghi đã có thêm động lực sống.

Phải “em yêu anh”, nó khiến em đủ tự tin để đối mặt với tất cả thử thách.

CÁCH

“ Tiểu thư”

Ai gấp cũng đều cúi đầu khom lưng mà chào cô chủ.

Chi bước đi, chẳng động lại dù chỉ là cái nhìn lướt qua, tiếng vào căn phòng, cô đóng cửa.

Chật ., hai ba gả vệ sĩ thoáng giật toát người. Lần đầu tiên cô chủ tự đóng cửa lại mà không kịp chờ họ động thủ.

Ngỡ ngàng nhìn nhau, từ lúc trên xe về đến biệt thự, cô chủ chẳng nói lời nào, thương thì trong xe đôi lúc vẫn ngập đầu với những câu la mắng của cô, không trách móc cũng khứa tội.

Thế nhưng từ lúc ra khỏi khu vui chơi bình dân đó, Cô chủ nói lấy một lời, cứ như tảng băng, ngồi lặng im thế thôi.

BỊCH

Thả người rơi tự do xúông mặt giường rộng lớn, Chi nhắm tịt mắt lại đầu chẳng muốn nghĩ gì cả, ước chi sáng mai, cô có thể quên mọi thứ.

Không khóc, lòng tự trọng của một tiểu thư không cho phép Chi khóc nữa.

Nhưng lại chẳng thể cấm cô buồn, Phải giờ đây Chi buồn lắm, buồn đến đôi mắt vôồn đầy uy lực cũng chao đảo đi, nhạt nhào , tê tái

Dần dần, Chi khép đôi mắt lại miệng khẽ vang lên .-

“ Phói An Chi”

Vâng, chỉ gọi đúng cái tên mình, thế là cô chìm luôn vào giấc ngủ. Tính cách ngang ngược, càng khó mà biết cô đang nghĩ gì, khó mà hiểu được Chi.

Chỉ có thể lặng bước theo cô. Rồi ngày mai, liệu Phói An Chi ngang tàn trở về, hay một An Chi kiêu sa, đầy uy lực chẳng ai biết được.

Sáng hôm sau

CHÀ ! hôm nay ngày khá đặc biệt nhỉ, chẳng phải nó và Phong, cũng chẳng phải ông qua xuôi gia , mà chính Tuyết nhà ta đưa Nhất Long đi học.

Tuy còn nhỏ, nhưng thiên thần vẫn biết, mẹ đi đâu rồi .nếu không sao không đưa Nhất Long đến trường, cả ba nữa

Trên đường đưa Nhất Long đi, mà Tuyết không ngừng kiểm những câu truyện tuế lâm cho trẻ thơ, Vừa lái xe, cô vừa kể, kể đến mỗi cả miệng đi , mà chẳng thấy cái đáp trả nụ cười.

Thiên thần cứ chù ụ cái mặt banh bao chiều như thế, mắt cứ dao dáo nhìn xuống chân, miệng đôi phút lại chu lên ,nhồm xúông.

KẾT.T Đến cổng

“ Nhất Long ngoan ngoan nghe lời cô chiều nay mẹ Tuyết sẽ đến đó Nhất Long ”

Vỗ đầu thiên thần, hôn vào má,

“ Dạ”

Trời, tự dạ mà nghe cũng chẳng ra hơi

Thế rồi cô cứ đứng mãi thế chờ Nhất Long quay lưng bước vô, thế nhưng thiên thần không chịu nhấc bước, cứ đứu chình ình ra

“ OA .OA OA .”

Bất giác thiên thần khóc nức lên làm Tuyết tá hỏa, cúi người lau nước mắt cho cháu yêu -

“ ẤY NHẤT LONG SAO CÒN LẠI KHÓC, NGOAN NÀO, MẸ TUYẾT THƯƠNG NÍN NÀO NHẤT LONG ”

Đưa tay dụi dụi lấy đôi mắt nhòe nhòe nước tuôn ra .thiên thần nức từng tiếng -

“ HỨC HỨC .BA .BA ”

Ôm Nhất Long vào lòng cô ra sức vỗ .

“ NHẤT LONG , BA .HỨC BA HẾT PIN NHẤT LONG QUÊN NẠP PIN NẠP PIN CHO BA BA HẾT PIN MẤT HỨC HỨC ”

Quả thật, Tuyết có hiểu những gì thiên thần nói đâu, càng lúc Nhất Long càng khóc dữ dội sức mới nhớ .

Cô moi trong túi ra, cái bánh xe mini màu vàng mà suốt đêm qua Nhất Long đã ôm cứng khi ngủ.

Sáng nay phải ra sân bay sớm để làm thủ tục, nụ hôn lên trán con, lần lượt Phong và nó lúc con còn ngủ.

Thế nên khi thiên thần tỉnh thì nó và Phong đã ra sân bay rồi

Thấy lúc ngủ mà vẫn cầm chặt trong tay, nên Tuyết không nghi ngờ, vô tình bỏ vào trong túi, đem theo,phòng khi thiên thần cất tiếng khóc.

Quả nhiên, đúng như cô nghĩ, mau mau móc cái đó ra, đưa trước mắt Nhất Long -

“ Con xem nay có phải của Nhất Long không, mẹ Tuyết đem cho con đây ”

Thấy cái bánh xe mini đó, lập tức thiên thần nín ngay hai tay chụp vào cái đó

Chả nhớ ba Phong dặn ần cái nào, nên thiên thần bấm bậy nhấn đại một trong hai nút đỏ hoặc xanh

PÍP PÍP PÍP

Ngồi trong dây ghế chờ đợi, chợt nó giật mình bởi tiếng run, lôi cái điện thoại ra, thì thấy màn hình hiển thị chấp nhận 3G ?

Nhấn OK.

Lập tức màn hình hiện lên.

Tuyết cũng thót mặt vô cái bánh vàng vàng mà Nhất Long vừa cầm vừa bấm.

Thấy hình con, nó sốc, ngạc nhiên không nói ra được tiếng gì lát sau .-

“ NHẤT LONG, ! NHẤT LONG NHẤT LONG ĐẤY PHONG”

Nó lấy tay lắc lắc hần đang chớp mắt tựa vào vai nó, vì tối qua gần như Phong thức trắng đêm để lo thủ tục, một phần vì cứ mãi thủ thủ, âu yếm nó, mà đến tận khuya mới về nhà, thêm vào đó lại lao đầu chuẩn bị các kế hoạch, thu xếp cho kĩ càng thoáng nhìn thì đã gần 4 giờ sáng.

Thế nên giờ đây chịu không nổi, gục lên bờ vai mềm mại của Nghi. Cảm nhận được giọng nó, Phong cũng dần mở mắt -

‘ UHM.m chuyện gì vậy, Nghi ?’

“ Anh xem , con con gọi này ?”

Nghe tới từ con, hần tỉnh hần, cổ lắc đầu hai bên, rồi chạm đầu với nó và cùng nhau đánh đôi mắt nhớ thương.

Vì chỉ bấm màu này nên thiên thần toàn thấy hình chứ không nghe tiếng.

Tuyết hơi sốc, vì cô cứ nghĩ là cái máy điện tử thôi, ai ngờ lại là cái phone đặc chế.

Thấm cũng tỉnh, nhanh tay cô giúp Nhất Long bấm vào nút kia.

-

“ NHẤT LONG CON CÓ NGHE MẸ NÓI KHÔNG NHẤT LONG ”

GiỜ thì thiên thần mới nghe tiếng mẹ yêu, và mắt cũng thấy được ba ba nữa.

Mới thấy con thôi mà nó đã nhớ muốn chết chột, tiếng bên kia .-

“ NHẤT LONG BA NHẤT LONG QUÊN NẠP PIN CHO BA .NHẤT LONG QUÊN CƯỜI .BA HẾT PIN NHẤT LONG LÀM BA HẾT PIN OHOA HOA .”

Trời ạ ! Thiên thần không biết cầm thế nào, cứ bấu chặt vào cái bánh xe đó, mà khóc lớn lên, vừa nói nước mắt vừa rơi, khiến long Phong cũng nghẹn .-

“ Nhất Long nín nào, con đừng khóc, Nhất Long cười lên, ba mới nạp pin vô được”

Tiếng từ trong màn hình phóng ra, nghe thấy thế thiên thần lập tức dụi đôi mắt đỏ nhòa đi, cố nhe răng cười dù giờ đây nhìn cái mặt cực ngố.

Vì quả thật có cười nổi đâu, mới khóc xong mà .-

“ Nhất Long cười ba coi ba coi ia ia .”

Tuy đang đau lòng vì phải xa con một tuần nhưng, qua cái màn hình ấy, nhìn gương mặt Nhất Long mà Phong không nhịn cười được, cố kìm nén vào ruột .cố giữ vẻ mặt hơi mỉm cười thay vì phun trào ha hả ra.

Thoáng sau

“ Con trai ba ngoan lắm, giờ thì ba đầy pin rồi .”

Sục Sịch nói - “ Mai Nhất Long lại nạp pin cho ba có được không ”

Không trả lời thiên thần chỉ gật đầu thôi

CHợt tiếng reng của chuông vang lên Tuyết mãi lo xem phim cha con nhà Phong đóng, thoáng nay bình tĩnh, vuốt đầu Nhất Long -

‘ Nhất Long .đến giờ rồi, con phải vào lớp đấy, ngoan mẹ Tuyết thương, chiều về lại cho con bánh xe mini này.’

Nhấn mạnh, ụ lên -

“ NHẤT LONG MUỐN CẦM NHẤT LONG MUỐN CẦM ”

“ Không được, con không thể mang cái này vào đó, ôc giáo sẽ la đấy ”

Ra sức giằng co cái máy với thiên thần, cô cười đến khổ, lại chẳng nỡ giật mạnh ra, vì làm thế Nhất Long sẽ khóc nức nở lên.

Nghe cuộc nói chuyện giữa cô và thiên thần, nó cầm nước mắt lên tiếng -

‘ Nhất Long phải nghe lời mẹ Tuyết, không mẹ giận đấy ”

Thấy giọng mẹ Nghi phát ra thiên thần giật mình -

“ Mẹ Nghi đừng giận Nhất Long hơ ”

Nghe nó nói thế, cái tay thiên thần không dám nắm chặt nữa

“ Nhất Long ngoan, ba thương con nhiều nín nào ”

CHốt lác, dừng dưng mãi, cuối cùng thiên thần cũng chịu nhấc chân bước vô, dù đôi lúc vẫn quay đầu nhìn Tuyết với ánh mắt là muốn cái bánh xe vàng mini kia.

Thở dài hình hai đứa nó, qua màn hình ấy

“ Hai đứa hay ghê nhỉ, khiếm ra cái này nữa. thôi chắc gần đến giờ rồi, chị cũng phải đến công ty ”

CHưa kịp để cô tắt -

“ Chị chị giúp em trông chừng Nhất Long nhé ”

Về mặt hơi lo của Nghi, khiến cô muốn cười phì -

“ Được rồi, ngốc”

Khoảng 15 phút sau, Phong và nó cũng bắt đầu tiếng vào lối đi dẫn đến máy bay

Biết nó lo cho con, nên hấn nắm chặt tay nó, xem như lời an ủi, động viên.

Hôm nay, bước đi mà sao đôi chân Phương trông rất nặng nề, còn về mặt Tuấn và Chấn Vũ lại cứ cười tươi thật tươi đằng sau lưng.

Đến nơi

CHợt thiên thần la lớn -

“ MẸ ƠI ! YÔ YÔ MẸ PHẢI HỌC NGOAN NGOAN NHA MẸ NGOAN NGOAN CHẤN VŨ THƯƠNG THƯƠNG MẸ NHIỀU”

Dứt ý nghĩ, quay tầm mắt sang tên này, biết ngay không ai ngoài Tuấn dạy con nói Nhưng cũng chẳng còn tâm trạng nữa.

Thật nhỏ rất là hồi hợp, chẳng biết có ổn không, chẳng phải lần đầu đi học, nhưng cảm giác hồi hợp thì không chối bỏ được.

Nhìn bộ mặt dở khóc dở cười của vợ yêu

“ Em học tốt, anh mới có năng lượng tiềm kiểm chứ , anh không muốn bị lỗ trong vụ đầu tư này đâu yêu em”

.Tuấn nhẹ kéo tay nhỏ hôn lên má .

Ngượng vì tên này dám làm thế trước mặt con, nhỏ khẽ đánh vào ngực Tuấn.

Bất ngờ Chấn Vũ la lên -

“ MẸ MẸ CHO MẸ CHẤN VŨ CHO MẸ NÀY ”

Nhón chân lên, dương tay bỏ cái gì đó vào lòng bàn tay Phương. Chợt Tuấn sực nhớ .-

“ HỈ ? ANH CŨNG CÓ NỮA CHO EM NÈ ”

Rồi lại dúm vào tay Phương, vừa định mở lòng bàn tay thì .-

“ HÔNG ĐƯỢC .”- Cha con đồng thanh.

Quái, trong tay mà còn không ở -

“ Này anh lại bày trò gì đây ”

Ánh mắt nghi ngờ của Phương hướng về Túân .cười khờ, tên này giả điên .

Bất giác nhớ ra, sắp ngân chuông, nhanh hai tay xoay người Phương đẩy vào -

“ THÔI KHÔNG NÓI NỮA EM MAU VÀO TRONG ĐI ”

Thiên thần đẩy phụ nhưng chỉ đẩy ở cái chân nhỏ thôi -

“ MẸ MẸ MẸ ĐI HỌC .MẸ ĐI HỌC ĐỂ CHẤN VŨ ĐẾN LỚP NỮA CÔ GIÁO ĐÁNH ĐÒN MẸ ĐAU LẮM MẸ MAU VÀO MAU VÀO .”

Chật, lại do tên này dạy .nhỏ nhìn con mà cười hiền lắc đầu, sau lại cốc đầu Tuấn cái tội chỉ con nói linh tinh.

Đi vào bên trong, hai cái bóng không ngừng đưa tay vẫy vẫy, nhỏ chợt hiện nụ cười hạnh phúc lên .

Khi gần như đã đến phòng xem thông báo, bất giác mới mở bàn tay lúc nãy được cả con và Tuấn nhét vào ???

Mắt Phương trở ra khi thấy

Cười ngớ ngẩn khi nhìn thấy hai trái tim xếp bằng giấy một màu đỏ một màu xanh

Chật, đúng là hai người này rãnh thiệt. cha con đều giống như nhau, thầy giáo xếp đã xấu , lấy gì học trò xếp đẹp

Hai trái tim mà nhìn cứ như cục giấy bị vò tròn tròn đi.

Trông buồn cười !

Hít một hơi, Phương ngẩn đầu thôi hình, nhét hai trái tim đó bỏ vào túi áo, chân nhấc lên, tiếng thảng vào trong.

Sau khi đưa con đến trường, hôm nay, Tuấn quyết định quay lại công ty

[Quay về tối hôm qua

Mọi chuyện rắc rối giữa Chi, tên này đem ra nói cho Phương nghe hết, thật nhỏ cũng thấy có gì đó không phải với Chi, .rồi lại đánh banh bạch vào người Tuấn

Lúc sau mới thôi không nói chuyện về Chi nữa, Tuấn chợt trở nên nghiêm túc -

“ Phương, anh định sẽ trở lại công ty làm việc ”

Nhỏ thở dài -

“ Em có bắt anh phải bỏ BLUS mà theo em đâu, sao lại hỏi em vấn đề này ”

Tựa đầu vào ngực Tuấn

“ Mai em đến trường, anh đã giúp em đăng kí rồi ”

“ Nhưng ”

“ Anh biết ngay mà .”

CHợt Tuấn ngồi hẳn người dậy, khiến nhỏ cũng phải ngồi thẳng lên theo .chả biết móc từ đâu ra hai tờ giấy BỊCH

Đặc lên mặt đất

Phương trở con mắt cầm tờ giấy lên

[Bên A: Ông xã – Đại Anh Tuấn

Bên B: Bà xã - Trịnh Vỹ Phương

Hợp Đồng: bên A chịu trách nhiệm học phí bên B cho đến khi bên B kết thúc khóa học.

Sẽ hoàn trả tất cả sao khi kết thúc khóa học và tìm ra công việc thích hợp.

Mức xử phạt nếu bên A ngừng tiếp diện phí cho bên B:

Một Tuần chỉ một lần. (SAX X TÊN ĐÔI TRỤY)

Mức xử phạt nếu bên B bỏ dỡ, và quỵch tiến bên A:

Một Tuần bảy ngày.

Người làm chứng: Con – Đại Chấn Vũ.]

BỐP BỐP BỐP

Nhỏ gõ liên tục vào đầu Tuấn, muốn hét lớn lên nhưng lại sợ con tỉnh giấc

“ ANH ANH LÀM CÁI TRÒ GÌ ĐÂY DÁM LÔI CẢ CON VÀO .”

Gương mặt thoáng đỏ khi đọc cái phần xử phạt vô lí của ông chồng háo sắc này

“ NHÌN XEM NHƯ VẬY XEM NHƯ ĐƯỜNG NÀO EM CŨNG CHẾT ”

Vòng tay vào vai Phương, kéo người nhỏ lại

“ Bà xã, nghi oan cho anh, một tuần chỉ có một lần, cực hình lớn với anh đấy ”

BỘP

“ Anh anh nói thế mà cũng nói được àh ”

CHợt tên này nghiêm túc -

“ Anh không muốn em khổ cực, anh không muốn làm một người chồng vô dụng. Em ngoan nào, chỉ cần tập trung học, nếu em để tâm chuyện tiền bạc, được cứ xem như anh cho em mượn, sau này trả anh cũng được, nhưng anh sẽ không nhận tiền đâu ”

Nhỏ ngu ngơ ngược đầu lên hỏi -

“ Vậy trả bằng cái gì ”

“ Thì trả Vi Anh là được rồi”

???

Bất định hình vài phút, mắt nhỏ giật giật .-

“ CÁI CÁI GÌ VI VI ANH .?”

“ Chứ còn gì nữa , anh chỉ muốn Vi Anh, anh không cần gì khác ”

Đỏ lầu lầu gương mặt lên .-

“ A nh anh anh chết đi ”

Định kéo gòí đánh vào người Tuấn, thì đã bị tên này đè ra hôn ngấu nghiêng rồi

Hơi thở nóng hổi cứ truyền qua miệng Phương, làm tim nhỏ đập mỗi lúc mạnh hơn. Hôn mãnh liệt vào bờ môi mềm mại đó, Tuấn nhẹ nhàng luồn lách cơ thể Phương .

Đến khi người nhỏ mềm nhũn nhẹ buồn giọng -

“ Về ở với anh có được không?”

“ Đây, sao em chẳng thấy gì lợi ỉnh cả, toàn là anh lợi không .?”

Dúi đầu vào ngực Phương, hôn nồng nàn lên đó -

“ Nghe anh một lần thôi được không, anh muốn bảo vệ mẹ con em, cho anh một cơ hội có được không ”

Tay lướt muồn mượn lên đôi chân thon thả kia, khiến Phương thở hổn hển, nóng rực cả người

“e ” Chưa kịp để nhỏ trả lời -

“ Em không đồng ý, anh cũng không dừng lại ”

Dứt lời Tuấn chớp lấy miệng Phương, hôn mãnh liệt, chiếc lưỡi đẩy nhẹ vào trong, cướp đi cái ngọt ngào nhất từ miệng nhỏ .Phương tựa quỵ người, Tuấn càng ôm chặt cứng hơn. Tay bắt chợt lòn vào bên dưới lớp vải mỏng bên trong kia, nhẹ nhàng chạm vào nơi có thể kích thích thần kinh nhỏ.

Khiến cơ thể Phương chợt co giật lên muốn la cũng không được, vì miệng Tuấn cứ quần vào làm sao mà nhỏ la nhỏ thở

Tuy nói thế, nhưng Tuấn vẫn nghĩ cho Phương, mai là nhập học rồi, nếu tiếp tục, có lẽ nhỏ đuối mắt (sax x).

Biết thế đột ngột tay rút ra, Quay người đặc lưng nằm trở lại, kéo cả người nhỏ theo, để Phương nằm trên vòm ngực nóng cổ kiềm chế của mình.

Thóang hơi bất ngờ vì thấy Tuấn ngừng hẳn đi nhưng Phương lại không ngừng thở gấp, nhấp nhô ngực , đè xúông lòng ngực ấm kia.

“ Anh thật đáng ghét, tại sao lúc nào cũng khiến em như thế này ”

“ Được được là anh không đúng, anh sai anh hư anh không nên dồn ép em.

Nhưng vì anh yêu em ”

Nhẹ đặc nhỏ nằm kế bên, đầu gối lên cánh tay mình, bàn tay kia chạm .sờ vào gương mặt đỏ ửng ấy .-

“ Anh yêu em”

Xấu hổ, Phương cúp đầu vào ngực Tuấn, giấu đi cái bộ mặt đỏ chót kia .

Cười đều -

“ AI CHÀ vậy là sắp co Vi ANh rồi ”

“ Chết đi .ai nói thế .”

“ Đây sao em thất hứa vậy, chẳng phải lúc này đã đồng ý rồi sao ”

“ Em đồng ý hồi nào chứ anh thật đáng ghét .”

“ DẮM GẠT ANH ”

“ á bỏ ra ”

“ Không, nếu em không chịu, anh sẽ không dùng chừng nào em gật đầu thôi ”

“ Nhột nhột ha .ha .anh ngừng lại, đừng đừng thọt nữa anh làm con tỉnh đây ”

“ Không ngừng ”

“ A .nhột .bỏ ra ”

“ Gật đầu nào .”

“ ”

“ ”

Thoáng nhớ mà lòng thấy ấm lên,. Trên đường quay trở về BLUS, chợt

PÍP PÍP PÍP

Tiếng điện thoại run, Tuấn móc ra, vội nghe lấy

“ Alo ?”

“ .”

!!!

Đôi mắt trở nên kinh hoàng người dần như có cảm giác chết lặng

Chuyện gì đã xảy ra với Tuấn

Còn Phong và Nghi, chuyển đi đến Anh đã bắt đầu rồi

67. Chương 73

CHÁP 75

Người Đàn Ông Đáng Hận.!

!!!

Tim Tuấn như muốn ngừng đập lại, tuy trước đây tâm vẫn luôn mong điều đó, thế nhưng giờ đây, khi tận tai nghe lại không cảm thấy như vậy.

Một cảm giác khó chịu, nửa thỏa mãn, nửa đau thương

Quân, sau khi căn tiệm kem không còn nữa, anh lại mò đến tiệm bra làm phục vụ.

Vâng lần này lại làm phục vụ tiếp, sao cái số ông này khóai phục vụ dữ vậy, cầm tấm bằng tốt nghiệp hạng ưu mà chẳng chịu yên thân, kiếm công việc cho ra hồn, lại đi đốt phí tuổi trẻ, và tài năng vào nghề khác thay vì món chính của mình.

Chi gần như chẳng đến làm phiền Tuấn hay Phương nữa, cả Quân cô cũng không buồn mà ngó đến, chẳng ai biết giờ Chi ra sao gần như im hơi tan thành gió .

Nghe đồn, cô không bước ra khỏi căn phòng đầy ắp mùi hương của bản thân cô, liệu có phải Chi đang suy nghĩ không, hay lại thả tâm chìm sâu vào giấc ngủ.

Phải với Chi không giải quyết được , thì chỉ có ngủ là khiến cô quên hết mọi việc thôi, ngay cả cha gõ cửa, cô cũng không buồn lên tiếng.

“ Hài .con bé này cho đến khi nào mới trưởng thành đây .”

Chủ tịch IKEA, cũng bó tay, chẳng thể làm gì được, tuy biết con buồn, nhưng cái mà ông có thể làm, có lẽ hãy để cho cô yên tĩnh.

Đó là cách tốt nhất.

“ Khi nào cô chủ dậy, thì nhớ mang đồ ăn cho cô chủ ”

“ Vâng thưa chủ tịch, ông yên tâm, tôi sẽ lưu tâm đến tiểu thư”

Người vệ sĩ do ông điểu' sang nhom' vệ sĩ của Chi, ki'nh cẩn cuối đầu chào.

Nói dứt, chủ tịch xoay người bước đi mà lòng nặng trĩu .thật ông lo con đứa con gái này .đứa con gái duy nhất của gia tộc họ Phói.

Phương ra khỏi trường, chật, ban đầu hồi hộp đến chết đi, nhưng may ra không tệ như nhỏ nghĩ, trong lớp, cũng có vài người như Phương, phải học không bao giờ là trễ cả, đơn giản chỉ phụ thuộc vào khả năng tự tin và dám thách đấu với nó thôi.

Có vẻ khá thuận lợi, tuy ngày đầu, nhưng Phương đã có thể dễ dàng tiếp thu ngày đầu nên thầy chỉ khơi dậy những kiến thức cơ bản thôi, với lớp học cấp tốc này.

Phương chỉ cần chú tâm vào các môn chính, họ không lấy điểm môn phụ, tuy vậy, nhỏ vẫn không thể nào thoát khỏi môn lý chết tiệt kia.

“ ChẢ nhẽ phải nhờ ”

[“ Em tập trung nào .nghe anh nói tay .”

MiỆng nói nhưng tay lại hoạt động liên miên, vuốt ve khắp cơ thể nhỏ, lại còn toàn vào những nơi khá nhạy cảm, những nơi khiến thần kinh Phương bị kích thích, gằn giật lên]

“ Không được, nhất định phải kiếm lớp bồi môn lý, chắc ăn hơn là để Tuấn bồi ”

Trần an tĩnh thần mình, nhỏ hít một hơi, đứng trước cổng trường .chả cảm giác thật thân quen dù cho đây không phải là ngôi trường ngày ấy.

Thế như cảm giác, mùi của lá cây, không khí tấp nập hơi học trò Lâm tri' Phương thoáng hiện ra hình ảnh hai con bé vắn tay trong tay , cười nó , vui vẻ đến trường.

Phải thời gian trôi nhanh thật, tuy luyến tiếc, nhưng có thể nhỏ mới biết thế nào là đời.

Con người phải trải qua, đi qua mới biết cuộc đời ý nghĩa ra sao.

Từ bây giờ trở đi, nhỏ sẽ cố gắng không để phí cảm giác tận hưởng cuộc sống của chính mình dù chỉ một giây.

Đang dân trào cảm súc với nhưng trải nghiệm, với những cái nhìn khách quan, .chợt

TÍT TÍT TÍT

Nghe tiếng là biết có tin, nhỏ moi chiếc điện thoại ra bật màn hình lên xem tin nhắn.

[Em đón con, anh có việc đột suất, tối anh sẽ về.

Yêu em.]

Ngẩn ngơ vài phút

“ Có chuyện gì sao, hay hay là công ty gặp chuyện .”

Lòng nhỏ dần dần trở nên có chút lo lắng cho tên này, vừa đi, vừa nghĩ chốc chốc đã đến trường của Chấn Vũ rồi sao.

Thấy mẹ, thiên thần chạy ào ra được nhỏ bế trong vòng tay, Chấn Vũ thoáng xoay tới xoay lui rồi mở to mắt tròn xoe hỏi -

“ MẸ .BA BA ĐẤU RỒI .?”

Vỗ đầu con, Phương cười hiền nói .-

“ À ba con có việc, tối sẽ về thôi .”

“ MẸ HỌC NGOAN CHỨ ”

Cười híp mắt đi, chà xem ra thiên thần vẫn còn nhớ sa’ng nay nhỏ đi học.

Tự tin, nhắc người con lên một cái, nhỏ mở miệng .-

“ ẤY mẹ của Chấn Vũ tất nhiên là học ngoan rồi ”

Thiên thần nhìn nhỏ với ánh mắt đầy yêu thương, sức nhớ lời ba Chấn Vũ lập tức hôn vào má nhỏ, tay giả bộ tập làm người lớn, vương lên xoa xoa lấy mái tóc Phương .-

“ MẸ HỌC NGOAN ,CHẤN VŨ THƯƠNG THƯƠNG MẸ NHIỀU .”

Cười nghiêng ngửa với hành động đáng yêu của con, vì thế mà trên con đường về nhà, có lẽ cũng khiến nhỏ tạm thời quên đi cái cảm giác lo lắng cho Tuấn.

Vừa quẹo đầu hẻm bước vài bước sắp đến cổng thì Chấn Vũ lập tắt la lên

“ A , CHÚ CHÚ QUÂN ”

Thả nhẹ người con xuống, thiên thần chạy ào về phía anh

Nhỏ mỉm cười, nhưng thoáng hơn ngạc nhiên, nên hỏi -

“ Hở, chẳng phải tiếng nữa anh mới tan ca sao, hôm nay tiệm nghỉ sớm hả anh ”

Dở khóc dở cười nhìn Phương, Quân thở dài nói -

“ HÀI z z .đừng nhắc nữa, tiệm bị dở rồi ”

CHớp chớp đôi mắt nhìn anh

Hồi sau mới tỉnh ngộ

“ CÁI GÌ, DỞ?? DỞ LÀ SAO ?”

Nhỏ tá hỏa lên khi nghe Quân nói thế

Phía bên trong nhà trọ

“ Vậy .vậy thì ra là Chi làm à .”

Nhỏ nói với giọng có phần lo âu, một lo cho anh, hai lại nghĩ đến những điều Tuấn đã nói với cô. Chật !! phút chốt Phương cũng quan tâm đến cảm xúc của Chi

Nhìn gương mặt nhỏ mà anh có phần bất ngờ lên -

“ NÈ .SAO EM THẢN NHIÊN NHƯ VẬY, CON NHỎ TỰ KIÊU ĐÓ HẠI ANH ĐẾN MẤT CẢ VIỆC LÀM, RỒI ĐẾN EM CŨNG CHẴNG THA .GIỜ EM LẠI ĐƯA GƯƠNG MẶT NÀY NHÌN ANH LÀ SAO .”

Giọng không nổi giận, nhưng có phần nóng khi nói về Chi.

Nhỏ im lặng đôi phút, vẽ mặt thăm thoát buồn buồn lát sau với mở miệng -

“ Em em thật ra cả Chi và cả Tuấn, trong chuyện này không ai không có lỗi , nhưng cũng chẳng ai không sai.

Cả em

Tất cả đều đã sai lầm.

Lỗi ?

Không thể chỉ đổ lên người Chi, tất cả đều do cả ba ?”

Quân chợt lặng im, chợt nghe câu nói tiếp của Phương.

“ Cuối cùng, điều có thể nhìn rõ nhất, người tổn thương không phải là em, là cô ấy, là Chi anh ạ ”

“ Và người có lỗi lại là em, cuối cùng Tuấn đã trở về bên cạnh.

Hạnh phúc? Có, có chứ, em giờ rất hạnh phúc.

Thế nhưng với Chi thì làm một tổn thương không hề nhỏ, em chẳng trách móc cô ấy, lại càng không có đủ tư cách trách móc Chi.”

Anh không nói câu nào, anh cũng chẳng nghĩ tốt cho Chi, anh chỉ hiểu có lẽ Phương quá hiền nên dễ dàng tha thứ cho những hành động, những câu nói xúc phạm từ miệng Chi.

Một thoáng sau khi không Phương bật miệng, kể hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra giữa Chi giữa Tuấn và giữa nhỏ.

Suốt thời gian ấy, Quân nghe có lúc nóng, cũng có lúc lạnh người đi. Cả với những điều Tuấn vô tình gây tổn thương cho Chi, nhỏ không giấu gì cả, bộc hết ra cho anh nghe. Chỉ hị vọng đừng trách, đừng khinh bỉ Chi nua~.

CHẳng ai đứng trong chuyện này cả, không một ai.

Ngồi chơi với Phương với Chấn Vũ, lát sau, để không khí bớt ngột, nhỏ đã lái sang chủ đề khác, rằng sáng nay nhỏ đã đi học lại, cảm giác như thế nào cả những ý định cho việc học sắp tới rồi dần dần chuyển sang hỏi thăm về kế hoạch của Quân .

Nhìn anh với ánh mắt nửa không hài lòng, nửa lại rất quan tâm .-

“ Thế thế anh định sẽ làm gì, giờ tiệm cũng không còn nữa rồi ”

Nói tỉnh bơ -

“ Anh đã kiếm được một chỗ làm mới rồi ”

“ Ở đâu vậy anh ”

“ Quán Bra”

Lần này nhỏ không chịu im hơi lặng tiếng nữa .-

“ Anh sao lại thế, tại sao không quay về với cái nghiệp chính của anh. Chẳng phải anh có bằng kiến trúc sao.

Sao anh kho ”

“ Không phải anh không muốn, chỉ tại đầu anh không chịu thôi ”

Nhỏ nghe Quân nói lí mà nổi quạo -

“ Anh nói thế chẳng khác gì là do bản thân anh, què dòn anh nói thật cho em biết đi, tại sao lại không chịu kiếm cái công ty nào đăng hoàn rồi làm đúng với vị trí của anh ”

“ Là vì .”

Ngập ngừng vài giây, vẻ mặt dăm chiêu với giọng nói bí hiểm cầu Quân càng khiến nhỏ tò mò hơn.

“ LÀ VÌ CÁI GÌ, ANH NÓI NHANH ĐI ”

Thở dài một cái, chóng tay ra sau ngửa đầu lên phun ra câu nói khiến nhỏ muốn ngất liệm đi

“ Vì phụ nữ ”

“ Anh .anh .đó là lí do chính đáng hả phụ nữ thì liên quan gì tới việc làm của anh ”

Kéo đầu trở lại, nhìn vào mắt Phương, nói nửa đùa nửa thật .

“ Ấy,,anh không đùa, chính vì mỗi khi bước vào mấy cái công ty đó, anh lại muốn trốn ra , vì suốt ngày bị mấy cô làm phiền ”

Thấy vẻ mặt kiêu ngạo, ngất ngưỡng vừa nhìn mình sau lại chuyển lên nhìn trần nhà cười đắc thắng của Quân mà Phương muốn độn thổ.

“ Tóm lại, em không cần biết anh có bị cô nào làm phiền hay không làm phiền, anh nhất định phải quay lại, tìm một công ty nào mà vào làm đi .”

Giọng nói Phương trở nên cực kì nghiêm túc

Nhìn nhỏ mà Quân cười phì, chả từ lúc nào mà nhỏ cứ như trở thành chị của anh vậy vươn tay chỉ vào trán nhỏ, đẩy nhẹ ngược ra sau

“ Em đang tập làm chị anh đấy à ”

Nổi giận

“ NÀY EM ĐANG NÓI NGHIÊM TÚC VỚI ANH Đấy ”

Bất ngờ Quân đứng lên, nhìn Phương rồi cười nói -

“ Cũng được, nhưng khi nào anh chơi chán, anh sẽ tự biết quay về vị trí của mình, em không cần phải lo cho anh., thôi anh về đây lát phải làm rồi ”

Dứt lời Quân quay hướng , bước tới chỗ CHấn Vũ đang ngồi chơi một mình , à mà không đang nữa quỳ nữa bò đúng hơn, tay chóng xúông đất tay cầm cây bút chì màu, tô tô vẽ vẽ gì đó.

Ngồi thụp xúông nhìn cháu yêu, xoa đầu vô vô .-

“ CHÀ CHẤN VŨ NHÀ TA VẼ ĐẸP GHÊ ”

Nghe nói , thiên thần ngược đầu lên -

“ CHẤN VŨ VẼ MẸ .VẼ MẸ ĐÓ ”

Khoe thành tích mình bằng cách lấy tay vô bộp bộp vào tờ giấy đang phẳng phiu nằm chình ình ra trước mắt.

“ Vậy sao, Chấn Vũ vẽ mẹ đẹp lắm .nhưng mà vẽ the^m cái này còn đẹp hơn ”

Tay buồn nhẹ bút để Quân bao bàn tay to lớn mình vào bàn tay bé nhỏ ấy

XOẸT XOẸT XOẸT Chả biết cả hai làm gì, chốt chốt, hôn vào trán Chấn Vũ, anh đứng dậy ra về .

“ Thôi, chú Quân về, vài bữa lại ghé chơi với con ”

“ Chú Quân về ạ ”

Lễ phép gật đầu chào anh.

Lúc Quân đã ra về, nhỏ mới bò tới xem xem, cả hai đang vẽ cái gì mà hình như nghe nói vẽ mình ấy chứ .

Dán con mắt vô tờ giấy vẽ của con

!!!

“ Á Á CON VẼ MẸ THẾ SAO .”

Nhỏ tá hỏa, khi thấy cái lỗ mũi heo chình ình trên mặt mình, rồi còn cái nốt rùi vô duyên .

Thiên thần cười khúch khúch nói -

“ HA.HA .CHẮN VỮ VẼ CÁI ĐEN ĐEN CHÚ QUÂN VẼ CÁI TRÒN TRÒN (ý là mũi heo ấy) ”

Bước đi trên con đường, đôi lúc Quân lại thờ người ra

[“ Chi cũng rất đáng thương, Tuấn chết tiết, chỉ vì lúc không tỉnh táo đã gây ra hiểu lầm, khiến cô ấy ngỡ Tuấn chấp nhận Chi, ko yêu nhưng Tuấn lại chẳng buồn giải thích, cứ thế mà Chi đã nhịn và chờ trong suốt bốn năm

Vậy thử hỏi, nếu là anh, bốn năm là bốn năm, nếu trải qua bốn năm, cái anh nhận được lời từ hôn, vậy anh nghĩ sao .anh có thể cảm nhận được cảm giác của Chi không ”

“ Người tổn thương lại là Chi.”

“ Người tổn thương lại là Chi”

“ Người tổn thương lại là Chi”]

Cái câu nói cuối cùng của Phương , cứ vang vãn trong đầu Quân, lúc còn ở nhà trọ, sắc mặt Quân không hề biến đổi, cũng chẳng tỏ ra cảm giác đồng cảm với Chi.

Chính anh cũng chẳng hiểu vì sao anh lại như vậy, hay là do không muốn nhỏ thấy vẻ mặt thương xót cho Chi.

Quả thật, anh không thể hiện qua gương mặt là mấy, nhưng phút chót, trong tim lại có chút chút cảm giác hơi quá đáng khi nhớ lại những câu nói vào hôm tại công viên trò chơi.

Rồi lại nhớ đến những lời bụt tội không chứng cứ của Quân, thật anh hơi thấy phiền khi lỡ dính vào cô gái kiêu kì, ngang ngạnh này

Nghĩ mãi chỉ nhất đầu thêm , cuối cùng Quân không thêm nghĩ nữa, lắc đầu vài cái, rồi chuẩn bị tinh thần tốt cho công việc tối nay.

Tại Quán Bra (Nơi Quân làm việc)

Thời gian: [8: 36 PM]

Công việc không nhàm, cũng chẳng thú vị, chỉ là bán bê nước thay vì lúc trước là kem

Anh pha chế rượu làm việc chung với Quân -

“ Đây, cậu mới vào mà, xem ra tay chân cũng nhanh nhẹn nhỉ ”

Cười bắt chuyện với anh, Quân cũng vui vẻ đáp lại -

“ Việc này thì quá quen rồi, đây không phải lần đầu làm ”

“ Thật sao, cậu từng làm quán khác à ”

“ Không, bra thì lần đầu, nhưng bán bê thì thập cẩm, cơm có , kem cũng có ”

“ Chà, kinh nghiệm cậu cũng thật khủng ”

Nhe răng cười, để lộ cái răng khểnh của mình. Chật xem ra người trong đây cũng khá hòa đồng nhỉ, Quân cảm thấy rất thoải mái với cách trò chuyện của những nhân viên lâu năm trong đây anh làm được, nay cũng là ngày thứ hai rồi.

Chắc cũng không gặp phải tình huống dở tiệm

Khi không lại nhớ tới cái tiệm, rồi tắt thì hình ảnh Chi cũng đi theo, thoáng anh cũng thấy rung người.

Sao lại có đứa con gái dã man như vậy, nói dở là dở liền, ấy thế sao những người kia có tiền để nghỉ việc, anh thì không có nhỉ (Vẫn không hiểu nguyên nhân sao anh ngốc)

Làm gì có người trả thù mà còn tối xử tốt với kẻ thù của mình chứ, lát sau Quân tự cười chính mình quái !
Thế mà anh cũng nghĩ ra được, bó tay.

Chợt -

“ Quân, cậu đem cái này tới phòng ”

Nhận lấy .-

“ Được rồi, phòng đúng không ”

“ Ủ, cảm ơn cậu nhiều ”

“ Đây là công việc mà ”

Gương mặt mang đầy khí thế làm việc, cầm lấy cái đĩa gỗ nâu đẹp thật đẹp, khối tròn, bên trên là thứ rượu được xếp vào loại đắt tiền. Từng làm trong Tập Đoàn KYNESS, nên cũng nhiều lần thấy những đồng nghiệp tặng mấy thứ này cho sếp, đâm ra coi mắt phân biệt loại rượu của anh cũng tốt lắm chứ.

CÁCH

Bước vào căn phòng được cho là loại sang nhất của bra này .

Bất giác, chân đứng khựng , kinh ngạc khi thấy người ngồi đó, không ai khác là Chi, nhưng hình như cô chẳng màn để ý đến anh.

Hơn nữa bên cạnh còn có một người con trai khác, trông rất bảnh bao, cách ăn mặc cũng đủ biết là hạng chẳng vừa, có tầm có thế.

Chi thì khóc vào người bộ đồ không hề hở hang, tuy là váy ngang đùi, thế nhưng lại khiến cô trở nên kiêu sa, quý phái, đậm chất tiểu thư hơn là những cô gái ua loại thoáng mát.

Không nói ra câu nào, vì nhiệm vụ chỉ có nhẹ nhàng mà đặc thứ trên tay mình rồi bước ra thôi.

Chật, tuy hơi bất ngờ, nhưng chẳng là nghĩa lý gì với anh, chẳng quan tâm, anh làm đúng cái nghĩa vụ của mình thôi.

Thế rồi Quân tiếng đến gần bàn, tay cầm chai rượu đặt nhẹ xuống .

“ Em hẹn anh, sao lại không nói gì, lần này em làm anh bất ngờ đấy.”

Tuy nhìn tên con trai này à nhìn sơ thôi cũng đủ biết muốn nhào vô nuốt sống Chi, khi cặp đùi khiêu khích ấy cứ trong tầm ngắm và cự li gần như vậy. Thế nhưng lại chẳng dám, vì cái địa vị của Chi không phải nhỏ, cô gái khác thì chắc chết lâu rồi. không may mà chạm bậy bạ, cô nổi giận thì tên con trai này cũng tiêu.

Đâm ra lâu lâu chỉ dám đưa ánh mắt thêm muốn nhìn cô chứ tay lại không dám chạm, sờ còn chưa chứ đụng thì tiêu.

Để khứa được cô tiểu thư này, thiết nghĩ chắc tốn bọn thời gian chứ chẳng chơi.

“ Đây là loại em thích đấy ”

Chi vẫn cứ im lìm như thế , động đậy một cái cũng chẳng có bất giác cô tựa đầu vào vai người con trai ngồi cạnh.

Làm cho tên đó giật tót người lên, Quân chẳng để ý chi, tay bắt đầu nâng chai rượu, khẽ dùng đồ khui, xoay rồi thao bung nút chai ra, .châm gần 2 phân rượu vào mỗi ly rượu.

Cứ ngỡ hốt được vàng, tay kia định đưa ôm vậy bờ vai mỏng manh ,mềm mại của cô thì

“ Tôi mượn vai, không cần tay anh” Nghe mà tim ngừng đập lại, cái giọng sao mà lạnh như băng thế này, khiến cho người con trai đó hóa đá đi, dở khóc dở cười. không cho đụng, sao nhịn nổi chứ.

Cắn răng mà chiều theo Chi, nếu hấp tấp thì tiêu mất con mồi ngon

Cười trằm -

“ Được, anh để cho em mượn vai vậy, thế em sẽ trả công cho anh chứ ”

Liên mạng thử hỏi cô, Người con trai ngồi cạnh Chi, thật không phải loại sòan, gái theo cũng khét tiếng, hơn nữa gia cảnh chẳng thua kém cô. Nên tích cách thuộc loại ưu, khả năng chịu đựng phụ nữ cũng rất đỉnh.

Cô lạnh lùng buồn giọng ra .-

“ Hừm .công à .được thôi ”

Dứt lời nói đột nhiên Chi không dựa đầu vào vai nữa, cô ngồi thẳng dậy, hai tay nắm chặt vào cổ áo của người con trai kia, kéo mạnh về phía mình, đặc nụ hôn lên môi người đó.

Anh chàng được nhận nụ hôn bất ngờ, chợt cả thân búng rùng ra, Chi không quán mạnh đôi môi kia, mà chỉ đơn giản đặc nụ hôn lên thôi.

Tất tốc sau đó 5 giây, cô đẩy người anh chàng đó ra .buông giọng lạnh như băng -

“ Biến”

Vừa mới lân lân nay lại sốc khi nghe cô nói thế -

“ Em em nói cái gì, thôi nào đừng giận anh sẽ không bắt em phải trả công nữa .em ”

“ Biến”

Sax x vẫn đứng với chất giọng lạnh lùng.

Anh chàng gần như xanh mặt, chợt cảm thấy hơi quê, vì đường đường là con trai một trong những tập đoàn mạnh, lại bị cô nói chữ “ Biến” hơn nữa còn trước mặt nhân viên phục vụ nơi này

Làm mất thể diện , người con trai đó phát bật lên, nhưng cố kiềm nén -

‘ Em.đừng giận anh, thôi nào chúng ta ”

Vừa nói, tay khẽ chạm vào bàn tay Chi .

“ Đủ tư cách đụng vào người tôi sao

.Người đâu”

XQAT XQAT XQAT

Tất tốc, chỉ sau hai tiếng người đâu của Chi, thì phía ngoài cửa bất ngờ 3, 4 tên vệ sĩ ủa ập vô, xốc hai tay người con trai đó kéo ra

Thật thật quá mà lần này cả thể diện cuối cùng cũng không giữ được, điên tiết lên -

“ CON KHỐN , DÁM LÀM THẾ VỚI BỐN THIẾU GIA À BUÔN RA, TAO NÓI BUÔN .”

Dẫn co thì được gì chứ , trong khi người vệ sĩ nào của Chi cũng thuộc loại to đàng cấp, chợt

CHÁT Ngay sau khi vừa gọi cô là “con khốn”, tức thì chàng trai đó lãnh trọn cái tát rất mạnh của người vệ sĩ đeo kính đen.

Vâng, không ai khác chính là người do cha Chi điều qua, cái ông vệ sĩ vẫn luôn làm cô điên đầu. Thế nhưng, ông là người rất trung thành dù cho nhiều lần bị cô mắng la thậm tệ.

Ai xúc phạm cô , tức là xúc phạm ông chủ, thế là lãnh trọn cái tát dã man vào mặt.

Người con trai đó sững sốt, nói không nên lời tuy người vẫn cứ cố sức dằn co.

“ Tiểu thư còn dằn dò gì nữa không ạ ”

Ông vệ sĩ kinh cần cuối đầu hỏi cô

“ Đưa anh ta về tận nhà”

“ Vâng”

Ngay lập tức, 3,4 tên vệ sĩ kia, lôi cái anh chàng xấu số ra, ông vệ sĩ cấp cao cũng cuối đầu lần nữa chào cô rồi lui ra khỏi căn phòng.

Trả lại cho Chi cái không khí yên lặng đến chết người.

Quân đứng xem phim mà mắt chẳng chớp lấy một cái

Chợt giờ đây cô mới để ý tới người phục vụ, miệng nói nhưng mắt không ngước nhìn, chỉ cầm ly rượu, uống một hơi rồi nói .-

“ Rót”

Vẻ không hài lòng hiện rõ trên gương mặt anh, thế nhưng nghĩ lại lúc này anh đang là phục vụ, tất nhiên đó là điều anh phải làm, thế là Quân nhà ta nhịn mà tiếng đến cầm chai rượu rót vào ly của cô.

Thoáng vô tình, Chi ngước đầu nhìn anh

Mắt chạm mắt

Mắt nhìn nhau

Bất giác Chi cười khinh -

“ Ra là anh à”

“ Có vấn đề gì sao ” Bình thần, anh đối đáp lại .

“ Xem ra anh kiếm công việc cũng nhanh nhỉ ”

Lời nói lạnh lùng, gương mặt không hề biết sắc

“ Vì thế cũng đừng quá xem thường tôi”

Ngưng một lúc thật lâu, khi anh vừa rót xong rượu vào ly cô chợt Chi bật miệng nói nữa khinh

“ Yên tâm, tôi không có đỡ cái quán bra này đâu ”

Dứt lời cô uống cạn, rồi đứng dậy với tay lấy cái túi .

CỘC .CỘC CỘC

Âm thanh trong khuôn phòng này lặng đến nỗi cả tiếng gót giày chạm xuống sàn của cô cũng có thể nghe thấy một cách dễ dàng.

Đúng là vệ sĩ cấp cao có khác, ông vừa nghe thấy tiếng thì biết đó là cô, không cần Chi chạm tay vào chốt cửa, ông đã từ lúc nào tạo lối đi cho Cô.

Ấy không cần thắc mắc, việc đưa anh chàng xấu số kia về, đã được một nhóm thuộc hạ của ông làm, xe .ồ tất nhiên là xe của chàng trai đó, nhưng người cầm lái lại là những vệ sĩ dưới cấp của ông.

Tội nghiệp !

Từ lúc Chi rời khỏi căn phòng này cũng gần được 10 phút rồi, thế nhưng anh lại cứ đứng trơ ra đó, thật thật đây có là Chi mà anh đã từng gặp không.

Quả thật hôm nay, xung quanh người cô, toát ra cái khí khiến một người trời không sợ, đất cũng chẳng quan tâm như anh lại có chút cảm giác ơn ớn với cái quyền lực, và ánh mắt của cô.

Gương mặt sắc lên, cả giọng nói cũng vậy.

Lần trước gặp cô đôi lúc cứ như đứa trẻ bướng bỉnh, hờ chút là ương bướng, rống hống cãi lên, miệng cứ mở ra là la là mắng. Ánh mắt, gương mặt lúc đó tuy nhì có thấy ghét thiết nhưng lại lẩn vào chút chút dễ thương.

Thế nhưng giờ đây, cái người con gái tên Chi mà anh từng quen biết không còn nữa. thay vào đó là một Phói An Chi mà cứ như anh mới lần đầu gặp.

Thật ra cũng chẳng có gì lạ, đây đây chính là tính cách thật sự của Phói An Chi, một cô gái tàn nhẫn, quyền lực, tuy nhiên cái lạnh lùng, dù trước giờ đã có, thế nhưng nay sự lạnh lùng đó càng lúc càng được nâng cao hơn một cách nhanh đến không thể ngờ.

Chính vì Quân chưa từng quen biết một Phói An Chi trước đây , nên đâm ra anh có cảm giác rằng Chi đã thay đổi. Ấy chính cái tính cách, hờ chút là mở miệng mắng la của Chi, hờ chút là nhảy dựng, hờ chút là nóng giận và cả mau khốc nữa.

Đó mới chính là những tính cách vừa được tìm thấy từ cô từ những gì đã phải trải, cứ ngỡ nó sẽ được lưu giữ, nhưng không chớp hiện nay chớp vụt tắt đi, trả lại cho thế gian này một Phói An Chi nguyên thủy.

Chốc sau anh mới bưng cái chai chưa uống đến lý thứ ba

BỘP

Đặc chai rượu đó lên bàn bắt chợt giọng nói của anh pha chế thoát ra .-

“ Đây, lúc này cậu có phải cậu gặp cô gái phòng .đó không ’

Giật mình, anh cố lấy lại bình tĩnh -

“ À à.ừ có gì à ”

“ Không ngờ lại có người vừa đẹp, còn sang nữa

Tin nổi không cô ta đã trả món tiền gấp 5 lần chai rượu.”

Tâm trạng đầu mà nhét mấy cái tin đó vào đầu, miệng Quân chỉ buồn ra vài từ ừ ừ cho có lệ.

Thấp thoáng vừa làm anh lại nhớ đến hành động của cô .cái cách àm cô hôn người con trai đó lạnh nhạt như thế mà cũng hôn được à.

Nhưng chẳng hiểu sao, anh có chút khó chịu

Thế nhưng con tim không thể chối phụ nữ của anh, trong phút chốc đã dè bẹp cảm giác đó đi .cô thôi không nghĩ về người con gái đó nữa.

Anh tập trung trở lại vào công việc phục vụ của mình

Phương lòng lo thấp thỏm, trời cũng đã tối thế này mà Tuấn vẫn chưa về .nhỏ vừa định lấy điện thoại gọi thì

CÁCH

Bất giác ngược đầu lên, quả thật là Tuấn Tuấn về rồi

Lúc này đây Chấn Vũ cũng đã ngủ .

[9:30 PM]

Trời, giờ này thì quả thật trẻ con phải ngủ tứ rất lâu rồi, vừa thấy tên này, nhỏ mừng mà lo cũng không kém.]

Lập tức đứng dậy, chạy đến Tuấn, dang tay ôm chặt vào, áp đầu vô lòng ngực ấm áp kia

Giọng không giấu nổi sự lo lắng, nhỏ khẽ hờn mát tiếng nói có phần ảm ứt đi

“ Anh đi đâu đi đâu sao giờ mới về anh có biết em lo đến thế nào không sao cả điện thoại anh cũng chẳng gọi cho em .hức hức ”

Tay đưa lên, nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc Phương, chợt siết chặt nhỏ lại, gục đầu sát vào cổ Phương, cơ thể Tuấn dần dần run nhẹ , giọng cũng có phần mệt mỏi vang lên

“ Anh phải làm thế nào đây anh phải làm sao bây giờ Phương .”

Cầm nhận người tên này run lên nhỏ không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng phản xạ đầu tiên, Phương cố ôm Tuấn sát vào người mình, hành động vô thức, vỗ nhẹ vào lưng của Tuấn .-

“ Chuyện gì chuyện gì anh nói em nghe, em sẽ nghe mà anh đừng vậy em sẽ bên cạnh anh sẽ không có gì xảy ra anh đừng sợ”

Chính bản thân nhỏ cũng chẳng hiểu tại sao lại nói như vậy .

Thấp thoáng, nhỏ cố ưỡng người ra khỏi vòng tay tên này.

Đưa hai bàn tay lên, áp vào gương mặt Tuấn, cố nâng đầu tên này lên

Bất giác tim Phương như chết cứng lại khi thấy nước mắt Tuấn rơi .

Lòng nóng lửa than cháy đỏ rực chẳng thể hình dung cái gì xảy ra vội vàng mà cũng chầm chậm Phương chùi nước mắt cho Tuấn

“ Anh anh anh nói em nói em nghe chuyện gì vậy đã xảy ra chuyện gì ”

Hai tay tên này, bất giác, vòng sau lưng nhỏ, kéo bắt ngờ lại ôm thật chặt thật chặt vào thân mình .-

“ Anh anh Người đàn ông đáng hận đó đáng hận đó nay sao lại nằm trên chiếc giường trắng ”

Vẫn chưa rõ lời tên này, nhỏ cố nói -

“ Tại sao tại sao lại nằm trên chiếc giường trắng ”

Tuấn như trở lại thành một cậu bé .cố nhenh lòng mà nói ra những câu đã cố nén trong người .-

“ Ông ông ta ông ta không còn sống được bao lâu nữa ”

Bất giác, con tim mách bảo rằng .đôi mắt Phương trở nên kinh hoàng, đẩy người Tuấn ra, nhìn thẳng vào ánh mắt đỏ ngầu ấy -

“ Ý ý anh . Chẳng lẽ chẳng lẽ là là ba anh sao Tuấn.”

Chẳng trả lời, nước mắt lại rơi ra, vì sao ?

Bản thân Tuấn cũng không hiểu được

Chợt, tên này gục người, khụy hai chân chổng lên nền đất .

Hai tay vịn chặt đầu mình nói mà như não muốn vỡ ra .-

“ Tại sao tại sao chứ

Anh phải nên cười đúng không .chẳng phải anh vẫn mong ông ta chết sao

Chẳng phải người đàn ông tàn nhẫn ấy mà mẹ, mà mẹ đã phải chết thảm thương.

Chẳng phải vì ông ta, àm cả tình thương anh cũng không hiểu được.

Chẳng phải vì ông, mà cả tiếng mẹ, anh cũng không có cơ hội được nói lên

Tại sao tại sao chứ .

Giờ thì điều anh muốn, đã tọa nguyện nhưng nhưng anh lại chẳng thấy vui .

Anh không vui chút nào cả

Phương phương

Anh phải làm sao anh sợ sợ

Anh rất sợ ” Tiếng nói không lớn , tuy nhỏ nhưng lại mang một cảm giác đau khổ dày dò lấy cơ thể, con tim tên này. Bàn tay run run người cũng vậy. Cứ như tuần sắp chết vậy, hơi thở ngắc đoạn, khoe mắt đỏ đở lên.

Nhìn Tuấn mà nước mắt nhỏ rơi , lẳng dài ra cuối người , ôm nhẹ nhàng, để đầu Tuấn rút sát vô ngực mình. Nhỏ không biết phải làm sao nữa .trông Tuấn như thế này, nhỏ đau lắm .đau đến chết được.

“ Đừng sợ đừng sợ .có em đây

Anh đừng sợ, nhất định nhất định ba sẽ không sao

Rồi sẽ ổn thôi, anh đừng tự trách bản thân mình ”

Thật, nhỏ không biết nên bảo Tuấn tha thứ, hay tiếp tục hận ông Cường, nhỏ không thể xác định

Ôm cứng nhỏ trong tay, Tuấn đã khóc như đứa trẻ. Phải từ lúc rời khỏi bệnh viện cho đến nay, cái dồn nén cực hạn đó .khi vừa mới thấy Phương, không hiểu sao tên này không chịu đựng nổi nữa, mà trào hết cả ra

Chỉ ích có lẽ, Phương mang lại cảm giác có thể thỏa mãn nội tâm giờ đây của Tuấn.

Lúc sau

Chẳng di chuyển, cũng không động đập, Tuấn cứ dựa vào cơ thể đã nóng bừng lên vì nước mắt của Phương.

Không nói câu gì nữa, tên này im lặng, chẳng ngủ nhưng đôi mí mắt khép chặt vào nhau.

Chợt, tiếng nhỏ vang lên -

“ Hãy hãy dẫn em và con gặp ông có có được không được không Tuấn ?”

Nghe nhỏ hỏi, Tuấn thôi không tựa vào ngực Phương nữa, mà ngược lên nhìn nhỏ, nhìn với ánh mắt , chính bản thân cũng không biết làm sao.

Thấy Tuấn không trả lời, nhưng nhìn ánh mắt, Phương có thể hiểu, thật ra sau cái sự ghét cay ghét đắng của tên này, chính là một đứa trẻ cần tình thương của cha.

Vì quá khứ, vì cái chết của bà Chi Anh mà Tuấn đã cố chôn sống cảm giác cần cha thay vào đó là thù hận.

Thế nhưng , nay chỉ khi vừa biết ông Cường đang trong tình trạng nguy cơ đối mặt với cái chết .tim Tuấn bất giác đập loạn nhịp lên.

Chợt cái cảm giác cần cha nổi dậy, tuy tên này không chịu khẳng định sự tồn tại của cảm giác đó, thế nhưng làm sao giấu được Phương.

Nhìn qua ánh mắt Tuấn, nhỏ đã có thể thấy một cách dễ dàng .

Tuấn cứ im ru mà nhìn nhẹ nhàng Phương áp tay vào má tên này, giọng ướm vì hòa vào dòng nước mắt đang rơi .

“ Hãy tha hãy tha thứ cho ông

Khi còn kịp khi còn có thể .còn có thể gọi “ Cha”.

ANH hãy tha thứ tha thứ cho sự tàn nhẫn ấy

Anh muốn gọi cha .anh muốn gọi lên cái từ ấy có phải không anh muốn được như những đứa trẻ kia, được ông ôm ào lòng, được trò chuyện, được chạm lấy bàn tay ông

Đừng hận đừng hận ông

Anh yêu cha mà .anh rất thương ông đúng không ” Tuấn chợt khóc ra tiếng từng câu nói của Phương, khiến tiếng lòng vốn đã chôn sâu của tên này bật dậy .

Nhìn Tuấn mà con tim nhỏ tan nát ra thế nhưng lại không cần Phương cứ để Tuấn khóc như thế.

Ít ra

“ Khóc anh cứ khóc hãy khóc hết những nước mắt anh phải chôn sâu anh đừng nén chúng lại anh hãy để chúng được giải thoát giải thoát khỏi cái cảm giác đau khổ kia anh nhé ”

Gìong nữa đau, nữa đồng cảm nữa dễ dành tên này.

Phương nhìn Tuấn với ánh mắt thương .ánh mắt cảm ánh mắt sẻ chia.

Qua nhà của nó thôi

Ánh mắt đảo qua hết bên này, lại đảo qua bên kia bất ngờ giọng nói chình sửa vang lên

“ Hai người rút cuộc có nghĩa đến hậu quả không, sao lại làm chuyện đó ngay trước cổng trường chứ ”

RẦM

“ NẾU CON KHÔNG ĐẾN KỊP THÌ SAO, KÉO NHAU VÀO SỞ CẢNH SÁT Ầ.”

Gương mặt đầy sát khí của Tuyết dán chình ình vào vẻ mặt hồi lỗi của ông Khải và bà Châu

“ Pa pa lần sau sẽ ”

“ BA LÀM CON RẤT THẤT VỌNG, TẠI SAO LẠI HÀNH XỬ NHƯ THẾ ”

Chưa để ông nói, Tuyết đã cắt ngang lời ông, vẻ mặt hằm hằm nhìn ông Khải.

Bị cô con gái lớn nạt, bất giác ông hết hồn, miệng dán chặt vào nhau, chẳng dám nói thêm câu nào cả .

Tuyết hết nhìn ông bằng ánh mắt vừa giận vừa thương vừa lo, nay lại chuyển sang bà xuôi gia à tất là bà Châu ấy -

“ Bác !”

“ CÓ MẶT !”

Đang run vì nghe bên phía ông xuôi gia đang bị con tra tấn, bất giác giật mình khi nghe Tuyết gọi

Bà cứ như đi lính xài từ “có mặt” mới chịu .

Dù biết là người lớn tuổi, nhưng thật sự Tuyết không nhịn được, tuy thế không lớn tiếng như papa mình, mà cô nói với giọng khá nghiêm

“ Lần nay cả bác, con cũng không đồng tình, tại sao lại ”

Rút cuộc, giữa ông Khải và bà Châu đã xảy ra việc gì àm khiến Tuyết nổi điên,

Chà, giờ này có lẽ Phong và nó vẫn ngồi trên máy bay, có lẽ sáng mai bên Tuyết thì cả hai đã đến nơi rồi, nhưng khi đó bên Anh là buổi tối cơ. Để xem chuyện đi của nó và hẳn có gì thú vị không nhé.

Giữa Chi và Quân , liệu có còn chạm mặt không .?

Còn Tuấn, chuyện gì đã xảy ra khi gặp lại người đàn ông đáng hận đang nằm trên giường với đầy dẫy nỗi quanh cổ tay cả những thiết bị trợ tim nữa .

Liệu Tuấn có tha thứ cho ông. Liệu Phương và Chấn Vũ có được gặp ông liệu thiên thần có cơ hội được nói lên tiếng “ Ông nội” không

68. Chương 74

CHÁP 76

Yêu Em.!

Bước chân rất nặng nặng đến chẳng thể nhắc nổi lên .Tuấn đi mà tim đập pha theo mỗi nhịp tên này bước

Càng lúc cánh cửa ấy càng hiện ra

Chợt một người đàn ông lớn tuổi , mặc bộ vest đen, đứng trước cánh cửa đó .

Khi thấy Tuấn ông liền cúi đầu chào -

“ Cậu chủ, chủ tịch đang ở bên trong, xin cậu mau vào ạ .”

Phải, làm sao quên được, thì ra ông quản gia trước đây , người đã theo kề bên cạnh ông Cường suốt những ấy năm cho đến tận bây giờ và cũng là người chứng kiến cái gia đình này vỡ tan.

Nhẹ nhàng ông mở cửa, không vào , mà chỉ để mình cậu chủ bước vào thôi .

Vốn rất ghét cái mùi bệnh viện, nay sao tên này cảm thấy ghét nó dữ dội hơn

Đi từng bước chân, .mỗi bước càng khiến cho chiếc giường nằm giữa căn phòng rộng ấy hiện rõ hơn .

TÍT TÍT TÍT TÍT

Đó, ! Chẳng phải là máy dò tim sao

Đến rồi.!

Giờ đây, Tuấn đã đứng trước mặt ông.

Nghĩ ! nhớ !

Cứ mỗi lần gặp, ngoài những bạt tay, những câu chửi~ mắng, Phải ông Cường không có gì câu khác để nói với tên này.

Thế nhưng nay sao lại thế, chẳng một tiếng động toát ra từ miệng ông, chợt ban đầu vừa thấy ông, tên này lại nóng lên, cái cảm giác , cái hình ảnh tàn nhẫn, .một gia đình vỡ tan một người tên này yêu thương nhất ra đi tất cả.

Tất cả thoáng hiện ra, Tuấn hận Tuấn hận ông lắm .

Chính bàn tay ông đã bóp chết tất cả những gì được gọi là gia đình, chính ông đã làm Tuấn trở nên thành một con người như thế, một kẻ chẳng thiết lấy đời để trọng, chỉ để khinh để thù.

Một con tim từng nghĩ có lẽ sẽ mãi chẳng bao giờ hiểu cái gì gọi là tình là yêu là cảm giác. Con người hời hợt, một con người vô tâm trước đây của Tuấn.

Nếu hỏi vì sao Phương có thể cảm hóa tên này, có lẽ chính bản thân Tuấn cũng chẳng thể có câu trả lời cho chúng ta .

Bất giác đưa đôi mắt thù hận nhìn người đàn ông nằm trên chiếc giường ấy

Cơ thể, chốc chốc được vấy lấy đủ thứ dẫy .ngay cổ tay ngay vùng ngực cả hai bên thái dương.

Muốn giết ông ?

Chuyện đó không khó, đơn giản chỉ cần tháo ống thở thôi .cười khinh bỉ, cười mỉa mai cười lẫn ông và chính bản thân mình -

“ Ông đang làm cái gì đây .sao không ngồi dậy mà tiếp tục mắng tiếp tục đánh như ông vẫn thường đối xử với tôi.”

Giọng lạnh lùng vang lên, Tuấn đứng nhìn thẳng vào ông Cường, không lấy một biểu cảm đau thương. Dù cho đôi mắt có phần đỏ đỏ.

Chính lúc này, cả bản thân Tuấn cũng không hiểu, cái đồ này là giận, là căm , là ghét hay là thương, là sợ

Chẳng thể xác định cảm giác Tuấn lúc này Tay khê siết lại .-

“ Dễ dàng vậy sao ông nghĩ ra đi như thế là hết à ”

“ Phải, nhìn ông như vậy , tôi rất vui .rất thỏa mãn nhìn ông lúc này thật đáng thương cũng đáng khinh bỉ.”

Lời nói , nghe có vẻ quá tàn nhẫn, nhưng giọng lại chẳng mang lấy một hơi trách móc, hay to tiếng với ông không âm cũng chẳng dương.

Một giọng nói trung hòa .khẽ có chút run run .

Chợt bên ngoài cửa có tiếng

CỘC CỘC

Lạnh lùng nhả lời ra -

“ Vào đi”

CẠCH

Ông quản gia bước vào, trong tay có cầm một thứ gì đó, chậm chậm, nửa phần khấn, nửa phần kính cẩn với tên này.

“ Đây là thứ mà chủ tịch dặn tôi trao lại cho cậu chủ ”

Đôi mắt xoay về hướng vật đang ngự trên tay ông quản gia .bàn tay Tuấn càng lúc càng chạm vào vật ấy.

Cầm vào chặt !! là bức thư à ! hay là di chúc .hay là những lời mắng rửa trước lúc ngừng dứt hơi thở đi .

Sax sao tên này lại có những suy nghĩ như thế

Nhẹ nhàng, khi trao vào tay Tuấn, ông đứng lùi lại một khoảng khá xa, đứng ngay góc tường, vẻ mặt dường như rất lo lắng cho chủ tịch RASE.

Bản thân nào biết, càng nghĩ càng nói những lời đó, những lời nguyên rửa, mĩa mai, căm ghét thì gương mặt lại đối nghịch với từng câu từng chữ phát ra từ chính con tim Tuấn.

Trước sau cũng vậy, không lằng , Tuấn dần rồi cũng mở mảnh giấy ấy ra

Đôi mắt bắt đầu đọc vào những hàng chữ phải , những nét chữ từ rất lâu rồi giờ đây Tuấn mới có dịp nhận ra, và nhìn thấy.

[Tuấn.!

Có lẽ, à không chắc rằng con rất hận ta, ta không trách con, cũng chẳng đủ tư cách để trách con. Một người cha đã tâm như ta đủ tư cách để nói những lời ấy sao.

Ta

Ta không mong con sẽ tha thứ, chỉ với một điều rằng.

Ba xin lỗi con.

Ba xin lỗi con

Ba xin lỗi con.

Ba xin lỗi con.

(cứ thế mà gần như trang giấy ngập đầy bốn từ đó)

Hết cái kiếp làm người này, dùng cả cuộc đời ta, có lẽ cũng chẳng thể chấm dứt từ xin lỗi.

Ta chỉ mong con biết, ta vẫn luôn yêu thương con, dù cho con có xem, có khinh rẽ cái tình thương đó. Ta vẫn phải nói cho con biết.

Chính bản thân ta cũng không hiểu, vì sao mỗi khi gặp con, lại không thể dùng những hành động, những cử chỉ, những lời lẽ của một người cha bình thường.

Phải chăng vì tự trọng, vì tự trọng mà ta đã đánh mất con, mất cả bà ấy. Cái chết cũng chẳng thể đổi được lời tha thứ từ con.

Ta xin lỗi, xin lỗi vì đã trở thành một người cha không lỗi chôn thân.

Ta đã bị đồng tiền làm mờ đôi mắt, ta đã trở thành kẻ giết chết cái gọi là hạnh phúc gia đình.

Phải, ta không đáng làm người, không đáng làm ba con, không đáng làm một người chồng.

Con cứ tiếp tục hận ta, con cứ tiếp tục khinh bỉ người cha này .

Chỉ mong con hiểu được. Ta vẫn luôn mãi yêu con, dù cho trách nhiệm ấy không hoàn thành.

Xin lỗi con, Tuấn. Ta thật lòng xin lỗi con]

Con tim Tuấn tan nát ra khi đọc những dòng chữ ấy

Vô thức, chẳng biết từ lúc nào đôi mắt Tuấn đỏ nhòa đi, Nhưng cái tôi, Chặt đây chẳng phải là tính cách vốn có của ông sao.

Phải , dù có hận ông đến thấu xương , vẫn không thể che lấp bản thân ông qua con người, qua cơ thể của Tuấn.

Vì sao ?

Vì Tuấn là con ông mà

Dù Tuấn không thừa nhận, nhưng chính sự tàn nhẫn đó đã cho thấy, chính tên này cũng là người xem lòng tự trọng cao như mây

Cũng chính cái tôi ấy, đã không biết bao nhiêu lần khiến Tuấn rơi vào ngõ tối, rơi vào vực thẳm.

Thế nhưng, có lẽ Tuấn vẫn còn thoát được, không như ông suốt cả đời vẫn chìm mãi trong bóng đêm đó mà không thể đối diện với chính bản thân mình.

Chợt, ông quản gia lại gần Tuấn, ông không thể tiếp tục nhìn cảnh tượng như thế này, phải, chính ông biết chủ tịch đã quá sai, đã không thể cứu vãn, nhưng nhưng ông biết chính ngài cũng đau khổ.

Vì bản thân đã không biết bao nhiêu lần thấy ông Cường khóc trong đêm, căn phòng ngập đầy rượu, lại ném nát tất cả đồ vật xung quanh (Nghe giống giống một ai !)

“ Cậu chủ ”

Tuấn không nói gì , cũng chẳng quay lại nhìn ông quản gia, mà đôi mắt không hề rời khỏi cái thân đang nằm trên chiếc giường kia.

“ Tôi biết, mình không đủ tư cách để lên tiếng trong chuyện này, tôi cũng chẳng có đủ khả năng để xin cậu tha thứ cho chủ tịch.

Nhưng xin cậu hãy hiểu

Thật ngài luôn quan tâm đến cậu, nhưng lại không đủ can đảm để đối diện với con người thật của bản thân.

Ngài luôn dùng rượu để chóng lại cảm giác tội lỗi ấy ngài luôn kho'c khi say , lại đập phá khi biết mình là người tồi tệ như thế nào.

Thế nhưng xin cậu xin cậu chủ hãy tha thứ cho ngài.

Tôi đây, dù bản thân già cả này chả có nghĩa gì với những nỗi đau mà cậu phải trải, thế nhưng trong suốt khoảnh khắc ấy, chính chủ tịch cũng không khá hơn, ngài thậm chí còn tự dẫn vạc bản thân.

Chính ngài vẫn luôn cố né tránh tội lỗi của mình ”

“ Dù cho ông ta có làm gì, tất cả cũng không thể thay đổi, dù cho ông ta có tỉnh dậy , quỳ dưới chân tôi, tất cả vẫn không thể khác,

Tha thứ .?

Nói thật rất dễ, nhưng hai từ ấy lại không hề tồn tại trong tôi ”

Lạnh lùng, cố mà chà đạp lên cảm giác mềm yếu phút chốc của bản thân, Tuấn cũng thuộc loại lì lợm như người cha của mình.

Phải, dù cho ông Cường có quỳ trước mặt , để cầu, để đổi lấy sự tha thứ từ đứa con này, có lẽ có lẽ Tuấn vẫn cố chấp mà dấn tội lỗi vào người ông.

Thù hận, làm sao có thể một phút mà quên đi tất cả.

Không dễ chút nào.!

“ Thật chất, thật chất cả cái tập đoàn RASE, từ lâu không còn là gì quan trọng với chủ tịch cả, ông đã nhượng tất cả, ông đã để lại tất cả dưới danh nghĩa của cậu, cậu chủ.

Dù cậu cảm thấy, cảm nhận đó là tình thương vật chất, nhưng mỗi một người cha đều có cách yêu thương con mình.

Có lẽ chủ tịch vẫn không thể hiểu làm thế nào để thể hiện tình thương, sự bù đắp cho cậu.

Vì thế mọi hành động của ông , đều mang lại kết quả tương phản, đều mang lại nhiều thêm cảm giác căm hận thay vì sự tha thứ từ cậu .

Dù thế, nhưng đó vẫn là cách thể hiện tình thương , là cái cách mà chủ tịch đã chọn. Với cái bóng của người không biết làm cha, ngài chỉ có thể hiểu được tình thương như thế thôi.

Nên nên tôi xin cậu, xin cậu hãy ở bên cạnh ngài trong những giây phút cuối cùng

Bác sĩ cho biết, chủ tịch chỉ có thể sống không quá mười ngày, nhưng như thế này có thể cho là sống sao .

Ngài đã mắc căn bệnh nhiễm trùng tuyến gan, vì không ngừng uống rượu. Dù tôi đã ngăn, nhưng ngài vẫn tiếp tục cho đến lúc ngài cướp đi sự sống từ chính bàn tay mình ngài vẫn không ngừng vẫn tiếp tục uống.

,

Xin cậu, xin cậu hãy cố gắng dìm sự thù hận , dù miễn cưỡng, dù miễn cưỡng cũng được, già đây xin cậu hãy ở bên chủ tịch hãy ở bên cạnh ngài trong những giây phút cuối cùng ”

Không lên tiếng, thắm thoáng Tuấn nhìn ông Cường , đang nằm với gương mặt xanh xao, cơ thể gầy đi thấy rõ .

Lòng đau ? Bản thân Tuấn cũng chẳng biết đó có được gọi là đau không.

Chợt, tên này xoay người bước đi, rời khỏi căn phòng ngộp ngạt ấy .

Thấy Tuấn đi, ông quản gia không cản, cũng chẳng nói thêm, chỉ cuối đầu chào thôi.

Gương mặt tái nhợt đi, khi đã cố gắng nói hết những gì ông đã phải giấu tặn trong tim

10 phút sau

.Sau khi tên này đã đi được 10 phút .ông quản gia, tiếng gần ông chủ của mình

“ Chủ tịch, ông hãy cố gắng, cố gắng cầm cự, nhất định nhất định cậu chủ sẽ quay lại, sẽ quay lại bên cạnh ông ”

Khẽ nâng đôi tay bị bao quanh với đủ loại dây ông nhẹ nhàng, khích lệ í chí sống còn của ông Cường.

Dù trong tâm biết rõ, càng lúc ngài càng yếu đi.

Rời khỏi cái nơi đó, cái nơi mà người đàn ông đáng hận đang nằm bất động kia. Tuấn bước đi như làn gió , lại lạnh như một tảng băng, cả người trở nên thật vô cảm

Đôi mắt không còn đỏ, phải nước mắt đã bị lòng thù hận dìm xuống, dìm rất chặt đến nỗi không thể khóc ra

Ngước đầu lên nhìn bầu trời

[“ ANH TUẤN CON LẠI ĐÂY NÀO ”

“ BA BA ”

Cậu bé chỉ nói bập bẹ chỉ bước đi chập chững đang càng ngày tiếng gần vòng tay to lớn kia

“ ANH TUẤN, CON XEM ”

“ ANH TUẤN CON TRAI NGOAN CỦA TA .

”

“ ANH TUẤN , HA HA .HA ĐÚNG RỒI .ĐÚNG RỒI CON GIỎI LẮM CON THẬT THÔNG MINH ”

Cậu bè, rất nhỏ, rất đáng yêu, tay cầm trái bóng nhỏ, thả vào cái rổ be bé với cự li khá gần kia .]

Tất cả, tất cả hình ảnh vốn từ rất lâu mờ nhạt trong trí tên này lần lượt hiện ra, cái cảm giác cuối cùng được gọi từ “ Cha” ấy

Những cuốn băng, những cuốn phim do chính tay mẹ quay, chỉ với toàn những hình ảnh của Tuấn và ông.

Hận hận vì ông đã cướp mất mẹ, Tuấn thẳng tay đem hủy hết đốt mà lòng nữa đau nữa thù ông.

Ghét tất cả những gì gọi là kí ức, những gì là tình thương của gia đình.

Nay chẳng thể hiểu , vì sao nó lại hiện lên

[“Với cái bóng của người không biết làm cha, ngài chỉ có thể hiểu được tình thương như thế thôi.”

“Bác sĩ cho biết, chủ tịch chỉ có thể sống không quá mười ngày, nhưng như thế này có thể cho là sống sao .”]

“ 10 ngày ”

“ 10 ngày ”

“ 10 ngày sao ”

Vô thức, miệng Tuấn lẩm bẩm lên dòng chữ ấy

Suốt cả ngày, BLUS cũng không về nhà trọ cũng không, khu chung cư của Tuấn cũng vậy tên này cứ đi vô hồn như thế với những ý nghĩ bao quanh lấy đầu chúng như cố tìm cách giết hại tất cả các dây thần kinh kia

Thế nhưng, vừa khi thấy nhỏ, tên này thật, chẳng thể kiềm nén thêm mà đã khóc như một đứa trẻ, như một Đại Anh Tuấn của ngày xưa ngày còn trong những cảm giác về người ba đó.

Khóc ! không phải lần đầu tên này khóc, nhưng lại chẳng giống vì cái tiếng khóc này, nó mang cả cuộc đời nén chịu, dồn chặt cảm xúc đi.

Tiếng khóc bật ra lần đầu tiên , Tuấn bật ra tiếng khóc khóc như một đứa trẻ.

Giờ đây tên này đang nằm trên đùi Phương, nhỏ ngồi, tay khẽ chạm vào mái tóc Tuấn .

Ấy, cứ nghĩ lời ru chỉ dành cho con, thế nhưng nay, Tuấn khác gì đứa trẻ chứ chỉ có lời hát du dương, êm dịu của nhỏ, mới khiến tên này có thể nhắm mắt mà ngủ đi .

Nhìn tên này mà lòng nhỏ đau nhói đi.

Biết rằng trong nhất thời bảo Tuấn tha thứ cho ông, điều đó là không thể. Thế nhưng, nhỏ lại càng không muốn sau này thấy Tuấn hành hạ bản thân, hối hận cũng đã muộn.

Vuốt lên gương mặt vẫn còn nóng do nước mắt gây ra, Phương cúi nhẹ, lên lên má Tuấn, rồi ôm chầm vào

Đêm nay một người không ngủ, nhưng người kia cũng chả khá hơn, có lẽ giấc ngủ ngày càng trở nên thành ác mộng trong mơ, Tuấn liệu có thấy hình ảnh của người cha đó không .

Sao nước mắt lại rơi thế kia, cả ngủ cũng khóc à liệu đó có gọi là giấc ngủ không.

Trở lại thời gian khi Nhất Long sắp tan trường

Thập thò

Đầu lấp ló

Đầu kia cũng thập thò, thế nhưng lại đứng ở một nơi khác cơ

Vừa nghĩ, đôi lúc lại nhìn đồng hồ, trông ông Khải chẳng khác gì là ăn trộm cả

Lòng thâm nghi, chắc chắn sẽ bị phỏng tay trên, nên ông đã mai phục sẵn đến thật sớm và đứng ép sát bên hông vách trước ngay trước cổng trường thiên thần đây.

RENG RENG .

“ Á .RA RỒI ”

Bất giác một phần mừng, một phần vì khá giật mình khi bất ngờ tiếng chuông reng lên .làm ông Khải nhảy tưng một cái

Thế là cuối cùng bóng thiên thần cũng đã xuất hiện

Vừa mới ra được một nửa, đột nhiên

“ NHẤT LONG .”

“ NHẤT LONG ”

!!!

???

Đồng thanh từ đâu phát ra, cả hai bên đều vang lên cái tên Nhất Long ấy.

Tả hỏa, ông xoay đầu qua thì không ai khác chính là bà thông gia của mình

Bà Châu cũng đờ người, cứ nghĩ đến sớm thế này, chắc chắn sẽ cướp được cháu yêu thôi, ai ngờ lại chạm mặt.

Gĩa diên -

“ HỂ ? Ông xuôi gia cũng đến đây à .”

Tự nhiên đối đáp lại .-

“ ẤY, TÔI chỉ đến rước cháu thôi ”

Thiên thần đã ra, và đứng trước mặt cả hai không biết từ lúc nào

“ ÔNG NGOẠI .”

Xong lại xoay qua phía bà .

“ BÀ ”

Nghe tiếng cháu yêu, hai người thôi không đối võ mắt nữa .

CHợt bà Châu cuối người xúng, tay vỗ đầu cháu yêu mặt cười te tót -

“ NHẤT LONG NGOAN CỦA BÀ, ĐỂ BÀ ĐƯA CON VỀ NHÉ MỘT LÁT BÀ SẼ DẪN CON ĐI ĂN BÁNH KEM ”

Trẻ con ai không mê đồ ngọt, vừa nghe nói thế là liền sáng con mắt lên hơn hở -

“ THẬT SAO, BÀ DẪN NHẤT LONG ĐI ĂN BÁNH KEM QUAN HỒ BÀ ”

Thấy mất thế, ông liền. -

“ Này, Nhất Long, con ngoan, theo ông về, ông có mua mô hình máy bay đẹp lắm đẹp lắm luôn, con về ông sẽ cho con xem ”

Chúa mê mô hình, nghe thế, lòng thiên thần vui ác đạn, tròn đôi mắt to , long lanh nhìn ông .-

“ MÔ HÌNH MÁY BAY ! NHẤT LONG MUỐN NHẤT LONG MUỐN ”

“ Ngoan lắm thế thì ta về nào .”

Miệng cười đắc thắng, vì thiên thần đang hai tay, ra hiệu cho ông phải bằng, không bỏ lỡ cơ hội, ông Khải cuối người xuống định ẵm cháu lên thì

HỤP Bà Châu đã nhanh tay bằng trước

“ NHẤT LONG, nhà bà cũng có mô hình (gấp quá, đâm ra nói xạo,), mô hình gì cũng có, máy bay bà có tuốt , nhiều là đằng khác nữa, con ngoan về nhà bà, bà sẽ cho hết cho con luôn ”

Số lượng mô hình tăng cao, ngẫu hứng trong thiên thần càng nổi dậy

“ MÔ HÌNH MÔ HÌNH MÁY BAY THÍCH QUÁ .”

“ Chúng ta về nào ”

Dứt lời bà quay tit người , bỏ đi. Mặt ông Khải ngó ra trông thấy rõ, bà lẹ miệng lẹ tay mà mới chớp mắt đã cướp cháu yêu của ông rồi

Bất giác tỉnh mộng, ông liền chạy theo, bất ngờ giật Nhất Long từ tay bà ấy, rồi bỏ chạy luôn

HỤC .

???

“ Ế ! LÀM GÌ VẬY HẢ .TRẢ MAU .TRẢ LẠI ĐÂY .”

“ BÀ ĐỪNG CÓ MƠ ”

Quay đầu phóng tính hiệu cảnh báo, rồi ông bế thiên thần chạy thật nhanh.

Bà Châu đâu phải hạng vừa .liền quay lại đuổi theo

Nhất Long giật mình khi bị ông ngoại bế bất ngờ rồi lại chạy với tốc độ kinh khủng, già mà hăng ghê nhỉ
Phía đằng sau

“ CÓ ĐỨNG LẠI KHÔNG HẢ TRẢ NHẤT LONG ĐÂY TRẢ ĐÂY LÃO GIÀ KHỐN KIA ”

“ MƠ ĐI MƠ ĐI ”

Tuy không nói lớn, nhưng gương mặt mừng rỡ vì cuối cùng cũng giành được cháu yêu.

Thiên thần ngu ngơ cứ nghĩ ông bà đang chơi cú bắt liền quay đầu ra sao nhìn bà Châu mà hét toát lên, vẻ mặt cười tit mắt

“ BÀ ƠI .MAU MAU MAU MAU .BẮT NHẤT LONG NÈ MAU MAU BÀ ƠI NHẤT LONG ĐÂY ”

Hai tay bé nhỏ cứ dơ lên, vẫy vẫy xong lại quay đầu lại nói .-

“ chạy mau mau ông ngoại ” (Sax x chơi đẹp nhỉ.)

“ NHẤT LONG BÀ SẼ CỨU CON ”

Vừa chạy thở không ra hơi, vừa cố rống hống lên mà nói. Gương mặt thóang đỏ vì mệt, tóc tai như vừa với đánh lộn xong .

Cứ thế mà người chạy, người dí, người la

Bất giác hết cách bà

“ BỐ NGƯỜI TA, BẮT CỐC TRẺ CON CÓ NGƯỜI BẮT CỐC TRẺ CON .”

Bà Châu hét lớn lên, làm ông Khải, tim rớt vùn vụt. Ai ai trên con đường này cũng đều quay đầu lại nhìn ông Khải.

Vật chứng cứ rành rành. Vâng không ai khác chính là Nhất Long đang ở trên tay

Vì cái hét thất thanh của bà khiến ông khựng lại, có chạy nhưng cũng chạy chậm đi.

Chộp cơ hội, bà Châu cố tháo đôi giày cao gót, rồi phóng thẳng đến đó.

Tay đưa kịp, túm cổ áo ông Khải lại, về mặt tức điên vì mới đắp mặt nạ nhân sâm, mà phải chạy đến nóng cả mặt, khiến cho bà mệt đến nhả đi.

Mà đắp mặt nạ kị nhất là cười hay tức, vì chúng đều khiến gương mặt thêm nhăn.

HỘC HỘC HỘC

“ BÀ LÀM GÌ VẬY, ĐIÊN À, SAO LẠI BẢO TÔI BẮC CỐC TRẺ CON ”

BỐP BỐP . Chưa cho ông nói hết, bà đã lấy túi đánh thui thui lên đầu ông, sợ trúng cháu yêu ông liền hạ người xuống, để Nhất Long chạm chân xuống đất rồi tay mới né đòn

“ ÔNG DÁM ĐÔI XỬ VỚI NHÀ THÔNG GIA NHƯ VẬY ĐÓ HẢ ”

Miệng nói ,tay chẳng ngừng đập và đầu ông .

“ BÀ THÌ CÓ, TÔI RƯỚC CHÁU, CÓ TỘI SAO BÀ D”

HUÝT HUÝT HUÝT

“ ĐỨNG LẠI ĐỨNG YÊN ĐÓ, ”

Cảnh sát cảnh phường, chốt 2, 3 người chạy rất nhanh về phía ông

Mặt mài, cả ông lẫn bà Châu đều xanh lè xanh lét

Bà Châu có nào ngờ, cảnh sát xuất hiện thật

Bất giác, phản xạ cơ bản nổi lên .

Bà nắm tay Nhất Long chạy trước .rồi giật mình thấy bà chạy, ông Khải cũng chạy theo

Nhất Long chơi vui quá quay lại nhìn mấy ông cảnh sát đó -

“ BẮT NHẤT LONG NÀO .BẮT NHẤT LONG NÀO ” (Sax x)

Cứ thế mà 3 dí 2 lớn 1 nhỏ, chạy ná thở luôn.

“ ĐỨNG LẠI CHÚNG TÔI YÊU CẦU HAI NGƯỜI ĐỨNG LẠI BỎ ĐÚA BÉ RA ”

Giờ này, ngu sao mà đứng, cố chạy nhanh nhất có thể, tuổi cả hai ông bà này, bộ còn trẻ hay sao phút chốc đuổi toàn diện

Chợt

KẾTT

“ Lên xe.”

Bất ngờ, giật tót mình vì từ đâu, chiếc xe, tấp nhanh vô lễ, cửa kiếng kéo xuống

Về mặt mừng thấy rõ của ông lẫn bà Châu. Nhanh như cắt, mở cửa xe cả ba leo vô ngồi.

Vừa đóng cửa là xe, phóng vèo đi

Làm ậy tên cảnh sát kia , trở tay không kịp, muốn chạy cũng chạy không nổi mà nói chi là đuổi theo

Ngồi trong xe

“ Hên hên quá hên là con tới kịp nếu không chắc chắc papa chết vì chạy mất”

Vốn có bệnh đau tim, nên ông thở gấp đi thấy rõ, mặt mài cũng xanh tái đi

“ Cũng tại ông, nếu không phải ông giật Nhất Long của tôi thì làm sao có chuyện này ”

Nghe thấy thế, mặt cũng ráng đá văng qua một bên .-

69. Chương 75

“ BÀ CÒN DÁM NÓI, NHỜ CÁI MIỆNG CỦA BÀ MÀ TÔI XÉM CHÚT NỮA LÀ VÀO NHÀ ĐÁ RỒI ”

“ NẾU ÔNG KHÔNG VÌ CÁI HÀNH ĐỘNG NHƯ THẾ CỦA ÔNG, TÔI CÓ VẬY SAO .”

Đã sai mà còn cãi nhau chí chéo

Con thịnh nộ bốc lửa lên -

“ Nếu cả hai người không dừng lại thì ”

Đang chóng mặt mà đối đầu, chợt nghe cái giọng đầy nội công của Tuyết, bắt giắc, ông Khải và bà Châu gợn cả sống lưng trong người.

Ngay tắt thì miệng cũng dính chặt vào nhau, mà không dám hó hé thêm nữa

“ Nhất Long muôn chơi nữa .được không ông ”

Giờ đây thiên thần ngồi giữa mới lên tiếng,. đưa ánh mắt thích thú với cái trò lúc nãy nhìn ông, rồi xoay qua đến lượt nhìn bà Châu

Giờ đây, chiếc xe, không toát ra tiếng động gì cả, ngoại trừ tiếng hát thon thót của Nhất Long bé bỏng thôi.

Về đến nhà,. Tuyết không nói không rằng, bế Nhất Long lên lầu, tắm rửa, rồi để thiên thần một mình ngồi chơi trên nền thảm mịn, ngay dưới phòng chính diện đây.

Và cũng lúc này, cô đang cố nén giận mà nhìn hết papa mình rồi quay sang nhìn bà Châu đang đông đá

“ Bác, lần này con không thể bệnh ai cả .cho dù có việc gì đi nữa thì hai người cũng phải ngồi xúông, đằng hòan mà nói chuyện.

Tại sao lại làm những hành động đó ”

“ Nhà trường chắc chắn sẽ gọi, rồi có tễ báo cáo lên sở công an ”

“ Liệu tới lúc đó, thì sao, ai sẽ giải quyết ”

Nghe nhắc tới hai từ cảnh sát, bà Châu mặt tái đi miệng ấp úp không nói được

Nhìn hai ông bà, thật Tuyết muốn cười lớn cho banh nhà luôn, thế nhưng sự thật, chuyện này không hề đơn giản, hậu quả mà cả hai vô tình gây ra còn lại làm ngay trước cổng trường.

Thế là ngoài việc công ty, cô sẽ lại phải dồn đầu mà giải thích với nhà trường rồi với sở cảnh sát nữa.

Làm sao mà im hơi, mà trốn được.

Nhìn vẻ mặt ai cũng cúi gầm xúông cô lại chẳng nỡ tiếp tục lớn tiếng với ai.

Nhưng, thật, Tuyết bó tay với papa mình, mà shock lại shock nhiều hơn.

Nhìn Phong cứ nghĩ bà Châu cũng là người lạnh lùng.

Ai ngờ Tuyết đã lầm to, cái tính cách không đụng hàng ấy, khiến cô nữa buồn cười, nữa khâm phục, mà nữa cũng chịu thua.

Im lặng một lúc sao, cuối cùng cô cũng lên tiếng .-

“ Tóm lại, mọi chuyện con sẽ giải quyết”

Nghe đến đó, mặt mại, cả hai trông trở nên hồng hào hơn, thở cũng bắt đầu dám thở .

“ Nhưng, trước hết .nói chuyện của Nhất Long. Con biết cả hai đều rất thương cháu, thế nhưng giành giật như vậy là sai rồi.

Bây giờ để cho công bằng ”

Ngưng ,một lúc, cô quay sang nhìn thẳng vào papa mình -

“ Ba 2-4-6” Rồi tới bà Châu -

“ Bác 3-5-7”

“ Có ý kiến gì không ”

Câu hỏi nói thì đúng là câu hỏi thiết, nhưng giọng điệu lại giống hù dọa hơn, làm sao àm có thể mở miệng có ý kiến chứ.

CHợt .-

“ Thế thế còn chủ nhật.”

Bà Châu bạo miệng hỏi (Sax lúc này mà chủ nhật cũng múôn tính)

“ Tất nhiên là ở nhà với tôi rồi”

Ông Khải lên tiếng.

“ Ông nói vậy mà nghe được à thế thì ông 4 ngày, sao tôi chỉ có ba ”

Tuyết muốn quỳ lại ông Khải lẫn bà Châu

“ Chủ nhật là của con ”

Giật mình -

“ Hở ? chẳng phải cả chủ nhật con cũng ở công ty sao ”

Ông ngạc nhiên hỏi

“ Con sẽ sắp xếp , nghỉ hẳn luôn vào chủ nhật, hơn nữa Nghi và Phong chỉ đi có một tuần. nghỉ một ngày cũng chẳng ảnh hưởng chi.”

Nghe thế rồi còn ý kiến được nữa sao, ông và bà đều chấp nhận vậy

Thế là vấn đề được giải quyết, hôm nay đúng thứ 2, xem ra là Nhất Long phải ở bên ông Khải rồi.

Ngồi được một lúc, rồi Tuyết cũng đưa bà Châu về, trên xe, cô không còn bộ mặt sát khí nữa, mà trò chuyện rất tươi cười với bà Châu. Vì nửa phần mắc cười khi lần đầu cô thấy papa mình như vậy.

Lại cảm thấy mẹ chồng của Nghi quá thú vị đi. (đáng sợ đúng hơn)

Bà Châu cũng cứ tưởng, khó thở trên xe, không ngờ cô con gái lớn của ông xuôi gia lại một phút thay đổi tính cách nhanh đến như vậy, bà không tin được.

Quân ngủ mà đôi phút lại nhớ tới những gì đã xảy ra hôm nay

Nhút đầu anh

“ Chết tiệt mau ngủ thôi ”

Nói lên một hơi, anh dùng gối chèn lên mặt mà ngủ vì chỉ là cảm giác loạn thoáng, nên Quân cũng dần rồi ngủ, và hình ảnh Chi cũng chìm đi .

Trả lại cho anh một màn đêm tối sau khi đã rã lưng vì công việc.

Tối bên Anh

“ Chà tắm xong, giờ em mới thấy mình sống lại ”

Nó bước ra từ phòng tắm làn da lán mịm hần đi với vẻ hồi sinh, cơ thể đã bay mất những mệt mỏi , lau khô mái tóc .ánh mắt cũng có thần, sáng long lanh.

Chợt, vòng tay Phong bất ngờ ôm từ phía sau chả nhẹ lên làn vải mềm mại của nó.

Trông bộ đồ ngủ hai dây, đột nhiên, cái cảm giác nhìn từ phía sau Nghi, cái cổ đầy mùi hấp dẫn kia chốc chốc vẫn sót vài giọt nước trên làn da mịn màng ấy.

Cả bờ vai nhỏ nhắn nữa khiến lòng hần, chẳng thể kiềm chế bất ngờ cuối đầu hôn nồng vào cổ Nghi.

Làm nó giật thót, người nghiêm , né qua một bên, nở nụ cười hạnh phúc

“ Anh này đừng mà .nhột ”

“ Uhm uhm uhm .uhm .”

Giọng trầm ấm trong miệng Phong thoát ra, truyền vào cái cổ gợi cảm , khiến nó không muốn cũng nổi đầy da gà lên.

Cánh tay rắn chắc của Phong, khẽ siết chặt lấy vòng eo của nó thêm

Cả hai cứ ôm nhau như thế, cùng nhau nhìn cả bầu trời đêm đẹp lãng mạn của thành phố, qua lớp kiếng cửa sổ to đùng kia

Ánh đèn vàng cam trong phòng, càng khiến cái không khí trở nên lãng mạn.

Nhẹ nhàng lắc lưng người nó, cứ nhẹ xoay qua bên đây, rồi lại nhẹ quay sang bên khác, đầu gục sát vào cổ Nghi. Hần âu yếm, yêu nó đến nhường nào.

Thấp thoáng Nghi chợt nhớ ra .

“ Chật .đột nhiên em muốn gặp Phương quá ”

Giọng trầm ấm vang lên .-

“ Sao vậy hùm ?”

Tựa ngược ra sau, vào lòng ngực Phong .

“ Vì em muốn thấy Chấn Vũ hi hi ”

“ Chấn Vũ?”

“ Phải, là con của Phương, hình như là bằng tuổi Nhất Long đấy anh ”

“ Ừm anh cũng có nghe Tuấn kể .được, khi nào chúng ta về, anh sẽ đưa em và con đến gặp Tuấn và Phương ”

Cười hạnh phúc, ánh mắt nhìn xuyên màn đêm đầy ánh đèn vàng lấp lánh nó nhẹ buồn giọng dịu êm -

“ Liệu, chúng ta sẽ mãi như thế này anh chứ

Sẽ mãi bình yên mãi chìm trong hạnh phúc .mãi mãi yêu nhau có phải không anh ”

Bất chợt, Phong xoay người nó lại, tay khẽ nâng cằm nó lên, nhìn Nghi với ánh mắt yêu tha thiết -

“ Em muốn nghe câu trả lời ?”

Nhìn ánh mắt Phong, nó chẳng đáp lại, chỉ khẽ nghiêng đầu cổ áp gương mặt mình vào bàn tay ấm áp kia

Dần dần, chiếc bóng cao lớn nhẹ nhàng, mang đầy yêu thương, cuối xuống trao lên làn môi mộng ấy một nụ hôn .một nụ hôn thật nồng ấm

Vòng tay mảnh mai, bao lấy bờ vai rộng lớn ấy, nó nhón chân, để đón, để nhận cái tình yêu mà Phong trao

Nụ hôn không bạo, cũng chẳng gấp chi, mà thật nhẹ nhàng di chuyển vào nhau .

Nú nhẹ môi nó, lại chậm chậm đẩy cái ướt sang

Bàn tay lướt mềm mại trên tấm lưng mỏng manh, trên thân hình quen thuộc của nó.

“ Anh Yêu Em” Gió lạnh từ máy điều hòa, cái lặng cái im được cảm nhận qua hơi thở gấp của nó

Nhìn sâu vào ánh mắt Nghi, chợt hấn cuối nhanh mà đi đôi theo cả bất ngờ, đẩy người nó theo chiều của cái nơi có mặt nền êm dịu kia

Nhẹ đặc Nghi xuống giường để người để lên thân thể nó rồi cả hai lại quấn vào nhau .

Dầu có phải lần đầu đầu, nhưng sao gương mặt ngượng đến thoáng đỏ lên không tài nào biến mất trên gò má Nghi

Rất nhẹ nhàng, từng một từng cử chỉ một của Phong. Như đang nâng niu Nghi vậy. vì hấn vì hấn rất yêu nó .yêu đến thật mặn nồng đến cả con tim , cả khát khao chiếm hữu không ngừng hiện lên.

Chạm môi vào trán nó .lại rơi xuống gò má ương nóng kia khẽ cười ầm .Phong hôn mãnh liệt vào môi Nghi Bàn tay dời đi đến

Đêm lãng mạn, đêm đẹp .tuy không đẹp nhất, nhưng cũng có thể được xếp vào sự hạnh phúc tuyệt đỉnh rồi giữa nó và hấn sẽ ra sao chuyện gì sẽ tiếp đến

Tuần cho đến khi nào mới chấp nhận ông liệu lúc đó có quá trễ không.

CHÁP 77

Đồng Ý - Lại Chạm Mặt – Cầm Đụng Chạm

Chợt, càng lúc, chiếc áo hai dây ấy càng bị hấn lôi nhè nhẹ đi

Cổ thở thật đều, cổ nhẹ nhàng nhất có thể, để nó có thể cảm nhận được tình cảm của Phong, hấn muốn nó biết , rằng hấn yêu nó rất nhiều.

Nâng niu phút giây chào màn, khiến cho nó thoáng bất ngờ vì Phong lại nhẹ nhàng như thế. Không cưỡng bạo như lúc trước nữa. Tuy cảm giác ấy rất mãnh liệt, nhưng sự nhẹ nhàng này càng khiến nó chết liệm đi .hơi thở trở nên thật gấp gáp ,khi bày tay ấm áp của Phong di chuyển mườn mươn lên làn da trắng hồng kia.

Khẽ vuốt mái tóc, vén sau vành tai Nghi .chạm cái mũi mình vào mũi nó .lại cười khinh khích lên .

Trong màn đêm, tiếng cười ấy trở nên ầm thật giọng trầm , nhưng nhiệt thân lại mỗi lúc tăng cao .

Lần đầu tiên Phong đùa giỡn với nó như thế

Chậm tiếng gần nụ hôn của nó, lại khẽ rút lui thật nhanh, sau lại tiếng chậm đến, làm cho tinh thần nó bị kích thích một cách mãnh liệt.

Muốn hôn hấn mà chẳng được gì .cứ nhồm lên, Phong lại lùi, tránh đi đôi môi ngọt ngào của nó.

Thoáng thấy Nghi châu mày, hấn cười hiền, cười cái vẻ ngây thơ vẫn đi đôi với người con gái mà hấn yêu .

Vâng,

Hôn nồng vào trán Nghi, cơ thể nhẹ nhàng chà lên từng đường cong của nó .Dần dần, Phong cuối đầu, hai tay chống lên mặt giường to lớn, để nó nằm trong lòng ngực, hôn thật dịu dàng lên đôi môi.

Chẳng tiếng lưỡi, chỉ chạm thôi, sau lại thoát ra hơi thở cực nóng vào gương mặt tẩy đỏ của nó .

Mắt Nghi nhắm nghiền lại, chớp thấy hình như Phong lại muốn rút ra chợt nó cố ngưỡng đầu dậy để nín nụ hôn ấy .

Thế nhưng hấn quả nhanh tay hơn lại một lần né được cái sự ngượng ngập nụ hôn của Nghi

Nó châu mày, định mở miệng, thì nhẹ nhàng Phong cuối xuống, quấn vào đôi môi mọng đỏ kia

Lại nữa sao hấn cứ thích chọc ghẹo nó thế này

Nó muốn đưa cái ướm sang bên giới bên kia, thế nhưng đi nửa đoạn lại bị giặc bắn chết

Tức sôi máu hòng, nhin không nổi, điên lên, nó dồn hết sức vào đôi tay, đẩy cơ thể Phong ra khỏi người mình, sau lại xoay hướng, đè hấn xuống lại, trở thành kẻ nằm trên.

Chiếc áo ngủ mỏng manh sộc sộc khi được Phong kéo rê nữa đường
Bờ vai gợi cảm hiện rõ trong vùng mắt của Phong rồi mấy chốc cái gò bông đảo cũng thoáng ẩn thoáng hiện
Gương mặt đỏ lầu lầu của Nghi, điển tiết khi cứ bị Phong cho rơi giữa đường .
Nhìn nó mà hần khẽ cười hiền, ầm lên .
Không kịp cho Phong nói .-
“ Anh cử động, em giết chết đây ”
Dứt lời nó cúi người, áp thân xúông cơ thể vạm vỡ của Phong, chủ động cuống vào môi hần một cách điên cuồng.
Qủa thật, Phong nghe lời lắm , chẳng động đây chi, hai tay định chạm vào bờ vai đó, chợt nằm ngửa ra mặt giường, nằm cứ như xát chết, mặc cho nó muốn nuốt chửng cả người hần đi.
Thế nhưng sao Phong lại thật thà như thế, bảo không cử động, thì miệng cũng không luôn à .
Hôn mãnh liệt vào miệng Phong, ấy thế, sao hần chẳng chịu mở miệng ra để nó được thỏa mãn sự khám phá bên trong
Dấu hiệu bốn cái cong cong hướng ngược vào nhau cho thấy nó đã nổi cơn thịnh nộ
“ Mở miệng ” Giọng đậm chất ra lệnh cho Phong, chà chà, nghe thế, hần liền thi hành nhiệm vụ nhẹ nhàng tách miệng mình ra
Nhìn thẳng vào ánh mắt đang cố giấu cợt nó đây Biết mánh của Phong, nó hạ lệnh -
“ Lưỡi anh không đi chuyển, em cắn luôn cho khỏi nói đây ”
Gương mặt trẻ con , phụng phịu đòi hôn của Nghi, nhìn yêu ra phết, làm hần muốn ôm chầm lại, mà dìm xúông giành thế thượng phong.
Tuy nhiên, hần vẫn chưa đùa thỏa mãn hần muốn xem, thật ra còn vẻ mặt nào của nó mà hần chưa từng nhìn qua Và cái chính là muốn nghe thấy câu nói kia .
Tất thì ngay khi Nghi ra lệnh, Phong thực hiện không sai sót tí gì .
Nó lê tới đâu, hần hạ đến đó, nó nhẹ đẩy cái thứ mềm mềm vào trong miệng Phong, hần đáp trọn, cuốn lấy bằng thứ mềm mềm của mình .
Nhìn vẻ mặt đỏ ửng, mên mán của Nghi, mà hần thấy hài lòng thật
Mãi nữa nhắm nữa hé đôi mắt, nên nó nào biết, Phong đang nhìn nó với ánh mắt mang đầy cảm giác yêu thương
Bất chợt, Nghi rút môi khỏi vườn hoa đầy mùi tình ấy nhìn Phong với đôi mắt đầy mê hoặc
Giọng có vẻ, hình như mất kiểm chế đi nghe rất ngọt rất dễ làm cho đàn ông phải chết ngay -
“ Em muốn em muốn anh ”
Cười khẩy khi mục tích đã đạt được. Phải cái câu mà hần cần, chính là lời nói ấy, khi nghe được nó “ em nói muốn anh ” .hần cảm thấy hạnh phúc, nữa lại đập dồn dập đi.
Ai bảo đàn ông không biết gượng, không biết xấu hổ ấy thế đây,,ngay khi nghe Nghi nói xong.
Tuy đã hài lòng, nhưng hần nào biết câu nói ấy khiến con tim hần loạn nhịp, phút chốc cơ thể nóng dần lên , Gương mặt cũng thắm đi cái vẻ đo đỏ nhạt nhòa.
Trong lòng Nghi, cũng cười thầm Phong.
Bất giác, hần động đây, không nghe lời nó nữa, mà hay tay khẽ nữa chạm tẩm lưng mềm mại, nữa chạm vào vùng ngực khiêu gợi ấy.

Lạnh lùng, mà cũng mang đầy yêu thương, cố tỏ ra nghiêm nghị, nó nói tay cũng chụp những bàn tay hư hỏng của Phong, dìm xuống .-

“ Chật, phạm luận !”

Nhìn hấn với ánh mắt, như muốn nói, “ thôi em không muốn đùa nữa ”

Thế là tất thì

“ Đến giờ phạt anh rồi !”

Dứt câu, Nghi bạo dạng, nhanh như sấm chớp, nó hạ thân, môi liền môi với Phong, tay cũng nắm toạt vạch áo trên người hấn ra, để cho làn da nó chạm , chà xác vào da hấn

Chật, quả thật bà xã đã lên level thấp thoáng đã nhảy bật , vượt qua vị trí đại ma vương đòi truy của Phong.

Nửa cười ha hả trong bụng, nửa không muốn làm mất hứng của Nghi, nửa lại không thể kiềm chế

Chớp mắt, bàn tay mạnh mẽ , to lớn của Phong, vịn chặt vào vai nó, đẩy nằm sang một bên, rồi lại đè ngược lên người nó tay cũng như máy móc vậy, chiếc áo ngủ của nó chẳng biết từ lúc nào, bị hấn cởi toan ra

Nó giật ngược, đẩy hấn ra , dù cơ thể bé nhỏ , kẹp hai chân mình vào vùng hông của hấn

Phong lì lợm, chẳng chịu thua

Thế là cả hai cứ thay nhau thi ngồi lên người đối phương

Nhưng chỉ quay được vài cái thì đã đến cạnh giường

BỤP

Thôi, khỏi nói cũng biết, cả hai đã rớt xuống giường, ấy thế nhưng, chả hiểu ông trời thương phụ nữ hay sao, lại để Nghi ngồi lên người hấn.

Nó cười nửa miệng, thể hiện sự oai phong khi đã hạ gục Phong

“ Ngoan ngoan nằm yên, em sẽ nhẹ nhàng với anh .”

Lấy cách yêu của Phong, nó mạnh tay dùng thứ đó để đối đáp lại .Không lời thôi nữa .

Cũng chẳng muốn đùa, vì thật , nó đã nhịn hết nổi (Sax x)

Dìm Phong đang nằm dở dang trên tấm ga bị lôi xuống, Nghi chủ động quấn vào người Phong, bàn tay cũng không thua kém cứ liên tục chạm vào nơi nhạy cảm, kích thích tinh thần hấn

Đàn ông ai chịu cho nổi bước dạo đầu, có thể để nó vì vụ mà du ngoạn, thế nhưng, càng lúc nó càng lấn tới làm hấn muốn banh não ra

Mặt đỏ lầu lầu vì máu dề nổi cuộn cuộn lên Tất thì, Phong đè ngược người nó xuống và yêu nó như cách hấn vẫn thường làm

Có nghĩa

Chật ! sáng mai nó sẽ chẳng thể bước đi được nữa có lẽ là thế.

Đối ngược với đôi vợ chồng tinh quái này, là ánh nắng ban mai ngập trước sân nhà trọ của Phương.

Tuy Tuấn không biểu hiện gì, sang nay vẫn như mọi bữa, nụ cười cứ ngỡ sẽ mất, nhưng không

Tên này vẫn cười tươi như mọi ngày, vẫn cùng con đưa nhỏ đến trường, sau lại đưa thiên thần đến lớp, rồi tới thẳng công ty.

Lòng nhỏ lo nhưng chẳng dám thể hiện ra ngoài. Chỉ chớp lấy cơ hội khi cùng cha con Tuấn đến trường.

Trên đường đi, bàn tay nhỏ vẫn cố nắm thật chặt vào tay Tuấn, đáp lại, cái cảm giác đan xen những ngón tay mình vào tay nhỏ Tuấn vẫn ấm áp như ngày nào, vẫn là người mà nhỏ biết.

Thế nhưng, sao sao lại như thế .

Miệng không nói, nhưng nhỏ biết Tuấn đang cố trốn chạy bản thân, không vội vàng dồn ép Tuấn, nhỏ cố , sẽ tìm cơ hội để giúp tên này đối diện bản thân

Phải,

70. Chương 76

Nhưng .nhưng chỉ có thể 2 ngày thôi anh nhé

Chỉ hai ngày thôi. Em chỉ cho phép anh mềm yếu trong hai ngày

Rồi em sẽ giúp anh đối diện với sự thật. Rồi em sẽ khiến anh không còn ẩn trong bóng tối

Vì

Vì thời gian không còn nhiều nữa thời gian không cho phép anh chạy trốn sự thật

Hãy tin em

Hãy mau nắm lấy cơ hội trước khi quá muộn, trước khi anh biết rằng, mình đã sai >

Nỗi lòng nặng trĩu trong tim Phương, nhìn Tuấn mà đau thắt ruột,

Bước vào trường đi sâu vào, sau lại né tránh, thấp thò đầu ra, nhìn thấy hình bóng của con và Tuấn

Chật ! Nhưng em cũng có bờ vai cho anh ngã >

Một lúc sau, nhỏ cũng dần dần quay đầu, đi vào lớp .giường đây, Phương không còn là cô bé bông bột nữa.

Phải, tuy lòng lo cho Tuấn nhưng, khi đặt chân vào không khí tu bổ trí óc này. Con người khác lại nổi lên trong Phương.

Trong tâm chỉ có học, không chứa bất kì cảm giác nào có thể làm nhòa kiến thức kia.

Vì sao ?

Vì nhỏ đã kiếm được mục đích !

Ngộ ra lẽ đời, Phương mới biết mình nông cạn, tuy không hoàn hảo, nhưng rồi nhỏ sẽ làm tốt thôi,

Nội tâm truyền sức mạnh cho tên này, con tim vẫn luôn tạo hơi ấm, sẵn sàng ùa đến mỗi khi Tuấn khuy người gục ngã đi. Chính vì thế nhỏ phải mạnh mẽ phải mạnh mẽ trước đã

Đưa Chấn Vũ đến trường, Tuấn quả nhiên trở về thẳng công ty

Quay lại với hàng đống công việc tràn ngập do thời gian ngừng đi. Chà ! ịch ra giờ thì tên này cũng tìm ra cái cớ để lãng quên việc đó

Đâm đầu vào bầu không khí đầy mùi con số liệu, đầy hơi của không khí giấy Tuấn cố chạy trốn khỏi quyết định

Tha thứ ?

Gặp ?

Bên cạnh ?

Là giây phút cuối cùng sao ?

Thời gian quá đột ngột, làm ột con người vốn trực thuộc, quyết đoán như Tuấn đây mà cũng phải e dè , tìm cách lẩn tránh

Tuyết đến thẳng công ty, thay vì dành chút thời gian đưa Nhất Long đến lớp, ấy thế nhưng ông Khải một mực muốn mình đưa đi.

Suy nghĩ một lúc, cô cũng quyết định để ông đưa cháu đến trường.

Vì thật lòng Tuyết hơi lo, cứ sợ cái cảnh kinh hoàng ấy lại xảy ra, chẳng phải đã định ngày rồi sao

Quả nhiên không sai, Hai ông cháu đi được nửa đoạn, tắt thì bắt gặp bà xuôi gia

“ Nhất Long của bà, hôm nay bà đưa con đến trường nhé ”

Bất ngờ khi thấy bà Châu, thiên thần lễ phép -

“ NHẤT LONG CHÀO BÀ ”

“ Ngoan ”

Cười hiền, tay không ngừng vỗ đầu Nhất Long, ông Khải nửa ngờ, cứ sợ bà lại bế cháu yêu của ông, nên tay cứ nắm khư khư bàn tay bé nhỏ ấy

Nhìn cái mặt ông xuôi gia, bà Châu thấy rõ mông một tâm ông .nên ngước mặt mà nói -

“ Đây, ông đừng có đề phòng tôi như thế, tôi cũng không muốn phải vào nhà đá như ông. Hôm nay thứ ba nên tôi muốn được Nhất Long đến trường thôi.

Dù sao cũng là ngày của tôi mà .”

Giờ thì, cái đề phòng trong người ông quả thật không cao nữa ông đáp lại -

“ Được rồi, Tuyết đã phân chia, tôi cũng làm đúng luật, cho nên chiều bà xuôi gia qua đón Nhất Long, tôi thì ngày tới .”

Chà, nói chuyện có sẽ hạ quả hơn nhiều nhỉ, không còn nhe răng, cắn xé nhau nữa. Thấp thoáng cả hai người lại nói về chuyện ngày xưa.

Ấy, người mở miệng là bà Châu đấy chứ, vì ông Khải nàoỡ khơi dậy nỗi đau

Đưa thiên thần đến trường, cả hai lại đến một nơi mang đầy không khí của cây, của gió .ông Khải ngồi chống tay vào đầu gối, người hơi khom cong cong.

Bà thì nhìn trời nhìn mây

Thật ! thời gian trôi nhanh đến vậy sao thấp thoáng cũng ngân ấy năm rồi .

Những đứa con cũng dần dần lớn ,v à rồi trở thành những chàng trai, cô gái hiện nay.

Chớp mắt, mọi chuyện cũng chẳng thể ngờ, lỗi lầm, sự vô tình, cái gây lầm lẫn lại trở thành cái móc của cuộc đời của những đứa con.

Thù hận mang đến tình yêu. Tình yêu hóa giải thù hận.

Bà Châu lặng lẽ nói ra những việc cố giấu đi tận trong con tim đầy vết thương ấy.

Bà cũng khẳng định rằng, bà không trách ông. Vì thật ông Khải ànò có là cái lí do gây ra bi kịch ngày đó đâu.

Miệng ông không ngừng nhận phần lỗi về mình, thế nhưng lại được đáp trả bà những sự thật từ phía bà Châu.

Cả hai con người đang bước sang độ tuổi đối mặt với tương lai của con, họ trò chuyện, họ phân tích, họ cùng nhau ngẫm ngẫm cho dòng đời của các con, ngẫm cho tương lai của chúng. Người lớn, thật đôi lúc rất chạnh lòng đầy lo âu.

Thở dài khi mọi chuyện từ quá khứ đến hiện tại ông Khải chẳng biết cái gì sẽ diễn ra.

Bà Châu cũng không thể biết được, liệu Phong có giữ nỗi hạnh phúc ? liệu đứa con này có trở thành một người chồng mẫu mực không ? Liệu bà có thể nói với ab3n thân

“Hãy an tâm, rồi bọn trẻ sẽ ổn thôi”

Không bất cha mẹ nào biết được, điều họ có thể làm là che chở cho đến khi nào họ còn có thể thở và chúc phúc cho đến khi tắc liệt cái khí trong người đi.

Quân chỉ làm vào ban đêm, ban ngày lại nằm không như thế

Lăn qua lẳng lại anh chẳng biết làm gì

Nhớ lời Phương .-

[“ Anh nói thế chẳng khác gì là do bản thân anh, què dốn anh nói thật cho em biết đi, tại sao lại không chịu kiếm cái công ty nào đăng hòan rồi làm đúng với vị trí của anh”]

Nghĩ một chút -

“ Chật, không lẽ phải quay về cái nghề đó sao ? ”

“Thật mình hể muốn hành tẩu giang hồ (Sax x), chơi chưa đã, lại phải về làm việc.”

“ HƠI HỜIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII”

Nằm mà than vởi thở vể mặt buồn vì không có gì làm cẩu Quân trông tểu đến không thể ngờ.

Thế nhưng, quả thật, anh đang rất chán .thời gian nguyên ngày làm gì, chả lẽ ngủ, ngủ và ngủ à !

Mung lung một hồi, nếu đo so công việc với cái cảm giác kinh khủng này, thà anh đi kiếm việc còn hơn

Thế là Quân đứng dậy, bắt tay vào việc mua đơn, rồi viết, rồi đi gửi cho các công ty, thậm chí cả Tập đoàn.

Nếu nói trong nghề, anh thật lạ một người rất giỏi, tự kiêu cũng không kém

Một lần, và cả bản thân anh biết chắc, hầu hết sau khi xem hồ sơ của anh, chắc rằng công ty hay tập đoàn nào cũng đều gọi lại, yêu cầu lấy hẹn mà phỏng vấn.

Vậy àm anh còn một lượt gởi đi rất nhiều nơi, sau lại như đi chợ mua bánh, bắt đầu ngồi xúông, rồi anh sẽ đưa mắt nhìn mội lượt đơn gửi hồi àm của các nơi anh đã đến tìm.

Chọn cứ như chọn mua bánh không bằng ấy, tính cách quái lạ .kiêu ngạo đúng hơn.

Nhưng để xem anh sẽ làm nơi nào nhé. Thậm chí một lúc anh làm cả hai nơi, vì là kiến trúc sư tự do, nên điều kiện không bao giờ ép buộc anh chỉ được phép chấp nhận công trình của riêng một nơi trong lúc ký hợp đồng.

Anh có thể thỏa mãn tùy chọn, vì mức ưu tiên của anh rất à

Thế là giờ đây Quân bắt tay vào kế hoạch này, nhằm giết đi những thời gian nhàm chán.

Tại Anh

Trời đã lấp ló dấy

Khẽ cái nằng ban mai gọi, khiến cho Phong chợt thức giấc đi xoay người sang nhìn vào người con gái nằm cạnh mình

Mùi hương thơm nồng trong mái tóc nó, cứ động lại lên cánh tay hắn vì suốt cả đêm qua, chẳng phải nó đã tựa vào lòng Phong mà ngủ sao

Nhẹ nhàng chạm tay vào từng chi tiết trên mặt Nghi, hẩn cười ầu yếm, siết tay vào, để nó nhứt sâu hơn vào trong cơ thể mình để dễ dàng ôm lấy nó.

Nhường đầu, Phong hôn vào làn môi mềm mại kia, tay lướt lướt, cào nhẹ vào làn da trắng mịn qua bờ vai mỏng như sương của nó

Rồi có lẽ một ngày mệt đã và đang chờ đợi cả nó và hần đây

Chật ! thế nhưng

Bất giác nhận ra điều đó, khi nghe được, thấy được nhịp thở của Nghi vẫn chưa đều.

Điều này chứng tỏ, người nó đã mềm như bún tươi Chả là suốt đêm qua, hần không ngừng hành hạ nó.

Cơn buồn ngủ kéo đến, ấy thế mà Phong cứ mãi vang lên câu

“ Không dừng được ”

Khiến cho nó muốn nủ cũng chẳng yên thân quàng quại vào nhau suốt gần 2 giờ sáng

Cộng thêm, sức lực thì bị Phong vắt kiệt để cơ thể Nghi , thấp thoáng hiện đầy vết hun, đỏ mườn mượn trên làn da.

Nơi đâu cũng có

Ôi sao yêu Nghi nhiều như thế. đến nỗi cả lê chân nhấc lên, nó cũng không đủ sức, thế rồi mà giờ đây.

Cô em nhà ta nhắm tịt đôi mắt lại, ngủ say trong vòng tay, lòng ngực ấm áp của hần.

Chấm dứt kết quả biểu quyết trong đầu mình, khẽ Phong cười âu yếm nhìn Nghi, rồi lại hạ thân, vòng cả cánh tay bên kia, ôm vào cơ thể mềm mại đó .

Cùng chìm vào giấc ngủ với Nghi mà không, nói chính xác là ngấm Nghi ngủ vì hần có thói quen, đã dậy rồi thì khó lòng mà ngủ lại.

Thế nên, ngấm được một lúc, từ “ Chạm” lại nổi lên

Cuối cùng nhịn không được, bàn tay thấp thông va chạm vài nơi có thể chạm của nó, những nơi có thể thỏa mãn sự ham muốn của Phong.

Tuy nhiên hần rất nhẹ nhàng thật nhẹ để tránh làm cô vợ bé bỏng của mình tỉnh giấc.

Đây gọi là âu yếm thật trọng đấy !

Đến tối (à tối bên Quân ấy, chả phải bên nó đâu .)

Không có gì đặc biệt, vẫn như mọi hôm, anh đến chỗ làm

Hôm nay lúc đầu có vẻ cũng đông, nhưng về sau, số khách cũng có thưa thớt dần, làm ăn là như vậy, cũng chẳng lấy gì ngạc nhiên

CÁCH

Bất ngờ cánh cửa mở, thế là lại có khách bước vô

Thế nhưng, một lần nữa Quân hơi kinh ngạc vì, người này lạ lắm chi, thì chính là Chi chứ ai

Hình ảnh quen thuộc, à ý là bên cạnh luôn luôn có đám vệ sĩ đi theo.

Chợt nhận ra, hôm nay bên cạnh cô lại xuất hiện một chàng trai khác.

Vẫn với cái tướng đầy tiền, cái mặt đầy dnah.

Lại thêm một tên công tử

Vẫn với cái vẻ lạnh lung, hơi khí quyền lực ấy toát ra từ người Chi.

Bước ngang qua Quân , mà không thèm dờn lấy mắt dù chỉ một lần

Chật !

Không nói cũng biết, anh phải đem thứ mà chàng trai kia yêu cầu

Chẳng ngoại lên, thứ rượu đặc tiền ấy đã trụ trên tay Quân rồi, số anh sao cứ chạm vào cô gái này, cả cái quán bra, đâu chỉ mình anh, nhưng với câu nhờ của anh đồng nghiệp thì sao có thể từ chối.

Nói thật Quân chả thích đụng mặt Chi tí nào .vì sao .?

Vì những việc đã xảy ra

Vì bản tình của cô ?

Vì cái cách lạnh lùng, khó chịu ấy .?

Hay là vì nụ hôn ?

CỘC CỘC CỘC

Người vệ sĩ mở cửa cho Quân bước vào, lại là căn phòng tốn cả bộ tiền. Sao cái đám đàn ông này lại mù quán thể, chẳng lẽ họ không biết được cái tính kieu ngạo của cô ta sao, sao lại cứ đâm đầu vào (Anh ơi, chuyện người ta, sao anh quan tâm thể).

Chóang với hình ảnh trước mắt, cô đang môi liền môi với anh chàng lạ mặt này .

Ấy thế nhưng nụ hôn vẫn lạnh như băng, gương mặt anh chàng kia, nhìn thì biết đang say vào cái mùi hương ngọt ngào của Chi, thế nhưng cô thì không như vậy .

Hôn cái kiểu gì mà người nhắm mắt, người thì cứ mở con ngươi ra mà xoáy vào gương mặt đang áp môi vào môi mình.

Phải .Chi chẳng khác gì cổ máy .hôn mà cứ như con rô bốt vậy. Như một tảng băng .như một cái bóng không động đậy .

Nhanh chân ra khỏi đây thôi, Quân chẳng muốn nhìn thêm cái cảnh ấy chút nào lòng nữa phát bực, nữa lại tự cười.

Chẳng liên quan gì tới mình cả ? >

Dứt ý nghĩ, anh nhanh chóng đặc thứ cần để lên bàn, rồi với đôi tay thoăn thoắt, mau mà cho cái đồng hồ đo đồ đổ vào ly, rồi xoay người bỏ ra khỏi căn phòng ấy.

Cái nơi mà có dòng không khí thật đáng ghét kia

Anh không hiểu vì sao bản thân lại có cảm giác như vậy thật sự thật sự anh không hiểu.

Bên ngoài làm, vẫn đi tới đi lui, vẫn đặc hết loại nước này đến lại rượu loại bia khác cho khách.

Thấp thoáng chả hiểu, đôi mắt anh lại cứ lướt ngang qua phía căn phòng, nơi có vài người vệ sĩ mặc áo đen đứng canh ngoài cửa,

Trong căn phòng .hai người đó đang làm những gì ? >

Không kiểm soát được tinh thần, vô thức, đầu anh hiện lên câu hỏi ấy

Rồi lại tự thầm mắng, thầm trách bản thân lo chuyện bao đồng

Anh cố tìm nhiều việc khác để làm, thậm chí cố không đứng gần nơi có thể dễ dàng đưa tầm mắt ngó vào căn phòng ấy.

Nhưng chẳng được bao lâu .

À nói chính xác là gần được 10 phút tắt tốc, trong căn phòng ấy, những người vệ sĩ bên ngoài đột ngột xoay người bước vào trong .

Cảnh tượng sao lại quen đến thế anh chàng đó , không, phải nói là anh chàng thứ hai, lại bị đám người Chi lôi ra

Miệng không ngừng chửi~ mắng cô

Quân tròn mắt khi thấy cảnh tượng đó, tất cả những người trong bar cũng vậy, ai cũng thu đôi mắt hướng về gã xấu số.

Lần này là một người khác vào để dọn dẹp, chứ không phải anh nữa, đứng thờ người cạnh quầy bar .vì đang rảnh rồi .-

“ Chật, không biết tình trạng này có còn tiếp diễn không?”

Chợt anh đồng nghiệp trong phía quầy lên tiếng, Quân có xoay đầu lại nhìn anh ta, nhưng hời thóang mỉm cười , chẳng nói lấy một câu

Đôi mắt ôi thôi, đôi mắt giờ đây cứ dán chặt vào cánh cửa đó anh đang mong gì .?

Mong được thấy Chi bước ra sao

Khoảng gần 1 tiếng rưỡi, cuối cùng cô cũng nhấc đôi chân ngọc ngà ra khỏi căn phòng ấy.

Vẻ mặt lạnh tanh, không hồn, tuy có sắc nhưng lại cứ như một loài hoa có khí độc. Khiến cho ai cũng có cảm giác sợ cô,

Họ bỏ đi, cô và những người vệ sĩ, tiện tay, một trong những người mặt áo đen đó đã để lại quầy tính tiền, một cốc giấy

Thở dài khi Chi đã khuất bóng, lòng Quân đôi khi hàng vạn câu hỏi hiện lên. Anh thật anh nữa không muốn dính, nhưng nữa lại muốn dính vào Chi.

(Trời , vậy rút cuộc là muốn hay không muốn dính, nói cho rõ ràng làm ơn !)

Bản thân anh cũng không biết anh đang muốn gì, chỉ đơn giản nhìn cô gái từng bị anh cưỡng hôn, nay lại kề môi với người đàn ông khác, lại còn những hai người. chợt anh cảm thấy tức tởm lên. Cảm thấy rất rất là khó chịu

Tại nhà trọ của Phương,

Chấn Vũ đã say vào giấc ngủ, giờ thì chỉ còn Tuấn và nhỏ thôi.

Tên này vẫn như thuở nào, vẫn mẫn nùng ôm lấy cơ thể nhỏ .Nhẹ nhàng, nằm trong lòng ngực Tuấn. Phương biết giờ đây tên này rất nặng lòng

“ Tuấn ”

“ Hửm.?”

Bàn tay đang , vo lấy làn da mềm mại trên bờ vai của Phương

“ Em quyết định rồi, mình về nhà anh nhé ”

Bất giác nghe nhỏ nói vậy, Tuấn không tin vào tai mình, cứ nghĩ phải lâu lắm nhỏ mới chấp nhận lời đề nghị. Ngồi thẳng dậy, hai tay vịn vào vai Phương, đôi mắt không dấu nổi phần kinh ngạc -

“ Em em nói thật chứ ? ”

Gật nhẹ đầu, mỉm cười với Tuấn, bàn tay thon thon khẽ chạm vào lòng ngực tên này, rồi nhỏ ngã người dần dần đi, tựa vào luồng hơi ấm đó

“ Uhm, em sẽ cùng con về , về sống bên cạnh anh .”

Cảm động, lòng lại nhẹ bớt được lo âu, Tuấn mừng mà tay ôm chặt lấy cả người Phương, siết thật chặt

Cười hiền, nụ cười mang đầy sự yêu thương, hai tay nhỏ cũng ôm lấy lòng ngực của Tuấn lại

Chà ! xem ra ngày mai thiên thần chính thức về lại tổ ấm rồi. Thế nhưng, con đường Phương đi chỉ là đoạn mở đầu , làm sao để khiến Tuấn đối diện với cái sự thật tàn nhẫn kia chắt chính bản thân Phương không biết , liệu có đảm đương nổi không.

Liệu có gỡ rối được những kí ức đau buồn trong lòng Tuấn.

Tại ngôi nhà có cánh cổng màu trắng

“ Anh có gì để nói không”

Giọng Tuyết có vẻ hờn mát, tay lại đang cầm cuốn tạp chí nước ngoài , dán lăm lăm đôi mắt vô bức ảnh .

“ Em sao vậy, anh có giấu em chuyện gì đâu ”

Giọng vui vì được nghe tiếng cô, nhưng lại thăm thẳm tò mò gì nghe câu hỏi khó hiểu ấy.

Chịu hết nỗi gõ gõ vào bức ảnh trong cuốn tạp chí .

BỘP .BỘP BỘP

“ Thế tay anh đang ôm cô người mẫu xinh đẹp khi không phải là chuyện đáng nói à ”

Thấp thoáng Long ngu bở xứ, khi không lại cuối đầu nhìn vào cánh tay mình, xem mình có đang ôm ai không

Giờ chỉ mới rơi vào giấc trưa, anh lại mới từ phòng tắm bước ra, vì cả ngày phải tập phải giao tiếp, phải thử trang phục, và rồi còn phải đứng suốt mấy tiếng trước cái ống kính chết tiệt kia nữa.

Chỉ vào buổi sáng thôi mà ngừng ấy công việc đổ dồn vào người anh.

Giờ mới thấy được sống lại thế nhưng nghe Tuyết hỏi mà mặt Long méo đi .-

“ Anh có ôm ai đâu em lại ghen linh tinh ”

RẦM

Tức giận Tuyết đập bàn, nổi nóng -

“ Thế anh giải thích sao về bức ảnh trong cuốn tạp chí hả ”

Đó người vì phải dồn óc suy nghĩ xem mình có phạm lỗi nào không .chợt thoáng nhớ -

“ Này, chẳng lẽ em nói mấy tấm ảnh anh chụp cho AS à ”

“ Vậy anh nghĩ em đang nói chuyện gì ”

Giọng vẫn còn đầy từng tức

Trời , ! khổ thân

“ Tuyết ! đó là chụp ảnh mà, tất nhiên tư thế anh phải như vậy rồi, ”

“ Tư thế cái con khỉ, được ôm thân hình mảnh mai ấy chắc anh sướng lắm chứ gì ”

Sax x ghen thấy rõ

Khóe miệng Long cười , vì cảm nhận được cô đang ghen .Nhưng cố nín cười, sợ Tuyết sẽ càng nổi điên .

“ Được được, anh hứa lần sau không ôm mấy cô đó nữa .”

Bất giác nghĩ lại -

“ Mà có phải anh chủ động đâu, từ mấy cô ấy tay bám vào người anh àm ”

Châu àmi -

“ Mấy cô?”

“ Ý ý anh không pha ”

“ ANH ĐI CHẾT ĐI, ĐI MÀ ÔM MẤY CÔ ĐÓ, ĐỪNG CÓ LÉCH VỀ ĐÂY NỮA EM ĐẬP CHO QUÈ GIÒ ĐẤY .ĐỒ ĐÁNG GHÉT ”

RẦM

Cú đập diện thoại bàn một cách dã man, D9ầu dây eb6n kia, Long như chết cứng với hành động bất ngờ đó.

Trời ạ ! đó là nghề nghiệp của anh, chứ có phải anh muốn ôm mấy cô gái mắt xanh, tóc vàng, mũi đỏ đâu

Dở khóc dở cười với Tuyết, miệng thì hứa rất dễ, nhưng nếu chụp ảnh mà chẳng tạo động tác thì chắc chị quản lý sẽ gõ đến lưng đầu anh luôn.

Bấm máy, gọi lại cho cô, nhưng chẳng nghe động tịnh gì cả, thôi rồi Tuyết giận anh mất rồi.

“ TRỜI OI, ĐIÊN MẮT THÔI ”

Bó tay với cái tình cảnh rở true của mình, từ giờ trở đi, Long phải thận trọng hơn, nếu có phải ép buột ôm trong chụp hình, chắc chắn anh sẽ cố mà cách khe hở , tránh chạm vào làn da của các cô cái đó 1 đến 2 cm .hoặc nhiều nhất khi có thể.

Vộ nhẩn tin vào cổ máy cô .

Ngồi trên giường, nhìn cuốn tạp chí mà muốn xé tan nán ra cho hả dạ chột

TÍT TÍT TÍT

Lòng nóng như lửa, Tuyết cầm chiếc điện thoại lên

[Đừng giận anh, anh yêu em không hết, làm sao dám bén xén với mấy cô gái kia.

Hơn nữa, họ chẳng ai bằng em cả .anh ko có bất kì cảm giác nào ngoài tính chất hợp tác cả.

Anh chỉ yêu mỗi em, đừng giận anh, Tuyết.

Lần sao nhất định anh sẽ không chạm vào người mấy cô gái đó nữa. Em tin anh đi, anh không dám có lần thứ hai đâu.

Bắt máy có được không

Mấy ngày không có thời gian để gọi em, nay có nhưng em lại không chịu bắt máy

Anh nhớ em, anh nhớ em đến chết được. Anh muốn được nghe giọng em, Tuyết, đừng giận nữa mà , anh sẽ ngoan ngoãn không cãi lại lời em anh sẽ thận trọng trong công việc. anh sẽ không đụng vào mấy cô đó nữa.

Yêu em, nên bắt máy có được không

Tuyết Tuyết .Tuyết]

Cứ thế mà, một lần cô nhận liên lục tin nhắn đó, Long không ngừng xin cô, nửa còn hờn, nửa lại muốn cười ha hả ra, khi đọc những dòng tin trẻ con đó (Bà chị đây cũng khác gì anh Long , đâu !)

Không thể nhịn được, tiếng cười khúc khích bật ra khỏi miệng cô. Thật cô nhớ anh lắm, giận thì giận nhưng yêu vẫn yêu.

Thế rồi, cuối cùng cũng không nở hờn mát Long

Tiếng điện thoại cầm tay đang ngụ trong lòng bàn tay Tuyết chột run lên

Ấy da chị nhà ta mềm lòng rồi

BỤP

“ Em chịu nghe máy rồi !

Đừng giận anh mà Tuyết, tội nghiệp anh ”

“ Đừng nghĩ em bắt máy là xong chuyện”

“ Dạ ”

“ Không được đứng gần mấy cô gái đó ”

“ Được được ”

“ Cũng không được trò chuyện”

“ Dạ vâng”

“ Hết giờ làm lập tắt kiểm chồ mà chui, cấm liếc mắt đưa tình ”

“ Anh nào dám ”

“ Cho dù chụp hình cũng không cho đụng vào người ”

(Sax x)

“ Được luôn, anh sẽ đứng như khỉ lúc gõ, và cố né khi bị chạm vào người ”

Mỉm cười, à không cười ha hả vì chợt Tuyết nhận ra mình đang ghen, lại còn trẻ con đến thế phút chốc, cô không muốn hờn mát Long nữa giọng mềm nhũn đi

“ Em nhớ anh ”

Nghe mà Long bay phần phới đầu dây bên khi

Thế rồi anh chị nài ta, không biết đã tán gẫu trong suốt bao lâu .mà nay chỉ thấy, chỉ cảm nhận được, cái điện thoại của Tuyết nóng hổi vì nhiệt từ lòng bàn tay cô.

Chà, có lẽ đã bị chủ nhân cầm rất lâu đây

Trưa bên Anh

“ Uhm .uhm ”

Cựa quậy người, giờ thì cô chúa của Phong đã tỉnh rồi, hẳn cũng đã nằm đến tê cả sống lưng. Nhưng lại không dám lên tiếng, cũng chẳng dám di chuyển, chỉ sợ đánh thức cô vợ yêu dấu của mình thôi. Nhẹ nhàng, giọng trầm áp khi thấy đôi mi dần dần hé mở của Nghi .-

“ Em dậy rồi sao ?”

Chưa hoàn hồn, nó vẫn còn mơ màng lắm, vì vì thật nó rất mệt , toàn thân rã rời đi

Nhông nhéo đôi chút với Phong

Gần nữa tiếng sau nó mới hoàn toàn biết thế nào là thức dậy.

Tà hỏa khi xoay đầu nhìn đồng hồ trên bệ thành giường

“ À .SAO ANH KHÔNG KÊU EM DẬY TRỄ TRỄ HỌP MẤT RỒI ”

Giật mình, nó nhưng sắp ra trận vậy, bất ngờ ngồi dậy, nhưng lại bị cơn đau bênh dưới hành hạ, tất thì mặt nhăn tít tìn tịt đi

Cười ồm Phong đưa tay ghì nó xuống giường lại -

“ Kệ họ, đã trễ thì làm được gì, bây giờ cuộc họp cũng đã diễn ra, thôi thì đợi nó kết thúc, mình sang công ty đó cũng được”

“ Nhưng ”

“ Em đừng lo, anh đã có kết hoạch, và lí do sẵn rồi .em mệt thì cứ ngủ tiếp đi ”

Nghiêng đầu, nằm tựa trên người Phong, nó thở thển -

“ Em em hông buồn ngủ em muốn đi tắm cơ ”

Ồi nghe bà xã nói thế, hẳn liền ngồi dậy, tay lòn vào thân thể không mảnh vai~ của nó nhất bồng lên .

“ Vậy thì anh sẽ tắm cho em ”

Xấu hổ, vỗ bạch bạch vào ngực Phong -

“ ẤY, EM BẢO ANH BẾ VÀO, CÓ BẢO ANH TẮM CHUNG ĐÂU KHÔNG CHỊU KÍ QUÁ .EM KHÔNG GIỖN ĐÂU ”

Hôn nhẹ vào trán Nghi .-

“ Ngoan nào”

Dùng dần sao được khi nó chẳng có lấy một lực kháng cự Phong Thế là Nghi đành ngoan ngoan mặc hẳn múôn làm gì thì làm

Chốc chốc, âm thanh la chí chóc từ căn phòng tắm vang ra

Chật lại đến giờ chụp ảnh ở studio rồi.

Long bước ra khỏi phòng thay đồ,

“ Em chịu khó, hôm nay sẽ hơi mệt đấy, vì họ đã lên rất nhiều mẫu mới thành ra ”

“ Được rồi chị yên tâm. Em cũng sớm biết hôm nay dày đặc hình mà ”

Nói thế xong, tụt thì Long bước gần khung màn trắng ấy

Hết độ này đến bộ kia Hết kiểu àny đến kiểu khác

Tay bấm ảnh cứ nhấn liên tục.

Nửa tiếng sau

Chết men, tránh cũng khó mà tránh được, đến giờ chụp đôi rồi.

Cô gái người tây, với là da bánh mật ong, thân hình đậm chất những nét đường cong, khoác vào người chiếc quần jean đầy ngắn, nên dễ dàng để hở một khoen ở vòng bà.

Chiếc áo thun cách điệu, đầy thời trang, ngắn cũng cỡ chỉ vừa chạy qua áo chip thôi.

Làm nguyên một vòng eo quyến rũ kia, hiện chinh ình trước mắt anh.

Long chả có cảm giác gì, vì việc này quá quen thuộc, thế nhưng mới trưa vừa dứt điện thoại với Tuyết. Nay anh bắt đầu đổ mồ hôi khi biết rằng, chắc chắn sắp ảnh này sẽ lọt vào cuốn tạp trí thời trang.

Cô gái ấy bắt đầu nghe tiếng thông báo sẵn sang chụp, liền dần dần bàn tay chạm vào cánh tay đầy cơ bắp của Long

Tất thì chưa chạm tới anh đã

???

Rút cuộc Long phải đối phó thế nào đây. Làm người mẫu mà lại không có tinh thần hợp tác với bạn chụp thì sao nhỉ.

Lại nữa sợ Tuyết trong thấy qua những bức ảnh này,nên bắt giác nguyên bản “ Cầm đưng vào người mấy cô tóc vàng, mắt xanh mỡ đỏ”

Hiện chinh ình ra đầu anh

Liệu Long có làm tốt nhiệm vụ đã hứa với cô người yêu trẻ con .!

CHÁP 78

Gặp !

Bàn tay gợi cảm đó chưa chạm tới da, Long đã lập tức né người , ngồi hõm xuống đất .

“ HẾT HỒN tưởng dính ”

Chị quản lí mở to mắt ra khi thấy hành động quái lạ của anh. Cả cô người mẫu cũng vậy

Bất giác nhận ra mình hơi quái quái, anh ngửa mặt lên, cười khờ .

Mọi người trong studio này , ai ai cũng nhìn anh.

Long đứng dậy, giả diên như không có chuyện gì, chợt .cô gái tây đó lại đưa tay, định vòng vào cánh tay anh.

Phản xạ, anh dơ cao lên . Cô định ôm vùng ngực anh, anh liền lùi hai bước.

Định chỉ áp tay vào vai, thì Long lại nhảy khấn, mà chạy ra khỏi khuông màn trắng luôn.

Về mặt ngổ khó đỡ của Long, chính anh cũng đang cảm thấy mình như bị khùng

Chị quản lí thấy thế, lập tức đi gần đến chỗ anh .giọng nửa phần lo nửa phần kinh ngạc .-

“ Này, cậu sao vậy, không khỏe chỗ nào à ”

Thực tình mà trả lời -

“ Rất không khỏe là đằng khác”

Méo mặt khi nghe anh nói vậy, chị quản lí tò mò lần tới mà buồn miệng hỏi Long -

“ Đau chỗ nào, ”

Vừa nói, vừa đảo mắt nhìn lên nhìn xuống toàn người anh, xem có nơi nào chấn thương.

Bất giác, Long hỏi chị -

“ CHị này, có cách nào chụp ảnh mà không đụng vào người nhau không”

Lần này không ngố, mà mặt ngu khó đỡ của chị khi nghe câu hỏi quái lạ của Long.-

“ Ý cậu là sao ”

“ Là không đụng vào cơ thể nhau ấy ”

Gương mặt cầu cứu của Long, khiến chị quản lí muốn cười phì vỗ vào vai anh -

“ Thiệt tình, cậu lại bày trò gì đây, trước giờ vẫn chụp vậy mà, sao hôm nay lại nổi hứng khác ”

Đau khổ , Long quay lại khung màn, đôi mắt mang đầy vẻ tò mò của chị quản lí nhìn theo bóng anh.

Đến nơi, cô người mẫu nữa cười, nữa lại có hơi thắc mắc, vì sao hôm nay trông anh rất là lạ .

“ Are you ready ? ”

Nghe hỏi mà anh giật bắn người, ngược đầu nhìn cô gái, thì bất gặp cô đang cười với mình định mở miệng trả lời -

[“ Cấm nói chuyện .cấm liếc mắt đưa tình ”]

Nguyên câu văn của Tuyết lập lại trong đầu anh. Nhanh như cắt Long lấy tay che mắt mình lại, miệng cũng không trả lời dùng hành động thay lời nói

Long gật gật cái đầu, mà mặt thì giấu kính sau lòng bàn tay to lớn của mình.

Nhìn cử chỉ của anh mà cô người mẫu, thấp thoáng cười mỉm, cái hành động này vô tình gây cảm hứng dễ thương cho cô gái này

Tất thì cô nhìn thợ chụp ảnh, hiểu ý, tay người đàn ông đó bắt đầu nâng máy lên.

Long thì cứ tưởng cô gái vẫn nhìn mình, nên không chịu buồn lòng bàn tay xuống, với cái tướng mà phụ nữ sếp hàng nhảy lầu vì anh, chiếc áo thun cổ rộng, hơn nữa lại rách rách, hợp gu với quần jean bụi .trông anh ngẫu nhiên làm sao

Tướng cao đồ sộ, đầu hơi khom vì phải úp mặt vào tay, bất chợt, cô gái đó khụy chân xuống. hai tay lòn vào bên dưới áo anh, duốt mườn mượt mảnh da rắn chắc ấy. khéo rê áo lên trên, nhẹ đặc môi mình vào cơ bụng sáu múi của anh.

Đôi mắt nhắm nghiền lại

TẠCH TẠCH “ Á ”

Giật bắn người vì hành động bất ngờ của cô người mẫu, anh tá hỏa, bỏ tay ra, và trừng mắt nhìn cái cử chỉ quá thân mật ấy

Thà chạm tay, chạm chân, chứ cái ảnh này mà đăng lên , chắc Tuyết từ anh mất.

Nhanh cấp tốc, hai tay Long tháo vòng tay cô gái ấy ra khỏi người, rồi lùi dừng lại, thế nhưng chân đạp trúng sợi dây dẫn đến các máy móc của thợ ảnh, mất đà, vấp ngược, anh ngã ra sau

BỊCH

Nằm thẳng trên mặt đất, nhưng thật, anh lại rớt trúng chỗ chưa bước ra khỏi khung màn trắng.

Cô gái tây, thoáng bất ngờ, thế nhưng lại cứ nghĩ anh tạo kiểu, nên đâm lao theo, cô trường , bò lên người anh, lớp áo thun của anh bị cô kéo lên đến hở cả vùng ngực vạm vỡ, da liền da. Cái vòng eo sao mà bóc lột thể, lại chà xác vào vùng bụng anh, .

Hai chân cô kẹp chặt một chân của anh

Cái chóiang vì ngã bất ngờ, anh nhắm mắt, chưa hoàn hồn, bất giác, cảm thấy mái tóc từ đầu cứ xả, rơi lất phất vào mặt anh.

Bất giác mở mắt dậy, anh như chết đứng đi khi giật mình

Đôi môi cô gái chạm thẳng vào môi anh, áp cả thân nằm lên người Long, vốn là người mẫu chuyên nghiệp, nên dù có làm rối áo anh, cô vẫn biết cách khiến cho cái mặc áo hiện ngay nền ống kính.

Bộ ngực lí tưởng, cứ dè , ép xuống ngực anh.

Hai tay Long vì phải chống bên dưới nền đất, đâm ra mất thế, không tài nào đẩy cô gái đó ra được

TẠCH TẠCH,,,” TẠCH

Tiếng máy bấm liên tục, kèm vào đó là

“ Good good ”

Vừa nói, ông thợ nhiếp ảnh, không ngừng mở miệng khen.

Khi ông buồn máy, tắt có nghĩa xong rồi.

Mặt mày Long đông đá, tái xanh lại. Chết chết lần này anh chết thật rồi chết là cái chắc

Chỉ còn một , hai ngày nữa, là tất cả những bức ảnh này sẽ nằm trọn trong cuốn tạp chí kia.

Người như bị ai cướp mất hồn, đờ luôn cả cơ thể ANh ngồi như tượng đá.

Chị quản lí bước lại gần khi xong phần chụp đôi, tay đem theo cả chai nước.

“ Cậu làm tốt lắm, nào nghỉ vài phút, lát nữa thay đồ, chúng ra tiếp tục, rồi phải qua bên kia để tập dợt nữa ”

Lúc này Long còn tâm trí nghe câu nào đâu.

Chết chắc rồi .nổ banh chành não ra .

Long quay người, gục đầu xuống đất, tay dầm dẫm vào mặt nền

Về khổ sở hiện lên thấy rõ -

“ tẠI SAO LẠI NHƯ VẬY LẦN NÀY TIÊU MẤT ”

“ Tiêu cái gì ”

Ngây ngô, chị quản lí hỏi Long, nhưng anh không trả lời cứ như bị ma nhập mà lảm nhảm một mình.

Ấy ôm thôi thì cũng bị Tuyết mắng xối xả, nếu cô mà thấy những bức ảnh này, thật anh không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa

Thôi ! Giờ cũng đã muộn, thay đổi được chi anh Long ạ !

CHỈ còn cách chờ phản ứng của Tuyết thôi.

Lạy trời diên thọai không bị ném đập nát. Hi vọng là thế !

Sau khi thỏa mãn cuộc dạo chơi trong bồn tắm, nay nó và Phong đã có mặt ở công ty đối tác, ChẢ biết hẳn diên lí do gì, mà họ lại vui vẻ chấp nhận.

Giờ đây cả hai đang bàn thảo, nó với cái vai trò thư kí, ngồi ngoan ngoãn gõ lại tất cả những gì đã diễn ra giữa hai bên, cộng thêm, thu thập tài liệu, và chép ra làm mấy bản, tiện để dành , sau àn y có mà tham khảo thêm

Tạm thời, công việc có vẻ ổn thảo, tuy nhiên vẫn phải chờ kết luận từ phía bên này, rồi mới chính thức thư mẫu

Giờ đây, nó và Phong , đang cùng nhau tay trong tay dạo quanh trung tâm của thành phố.

Vừa đi vừa cười, vừa nghiêng đầu áp vai, vừa nhẹ nhàng hôn lên mái tóc chốc chốc lại phát ra tiếng cười khúc khích

Đi một lúc cũng vào trung tâm mua sắm rồi Phong lại có dịp nhìn thấy một Lưu Nhã Nghi dễ thương, tung tăng như đứa trẻ. Phải, mắt nó sáng rực lên khi thấy những mó tin ling, lại là con gái tất nhiên nhiều nữ trang rồi

ChẠy vòng quanh như cháu lên ba vậy

“ PHONG, ANH XEM NÀY, CÁI NÀY DỄ THƯƠNG QUÁ ”

Cầm chận hoa thủy tinh bé chỉ vón vện trong bàn tay rồi lại xoay qua, nhìn thấy bông hoa lác lác bằng năng lượng mặt trời .

“ Á Á CÁI NÀY NỮA .ANH XEM NGỘ QUÁ HÀ ”

Xoa mái tóc Nghi, Phong cười âu yếm

“ Vậy ta lấy cái đó nào, cả cái này nữa ”

Miệng nó, tay đã cầm những món đáng yêu lên rồi

Hết dạo đến ăn

Cả hai vào tiệm, ngồi vào bàn chờ .

Phong cần menu lên, đảo quanh một vòng, nó ngồi đối diện, tay cũng nâng lên giống hấn bắt chợt

71. Chương 77

Bên ngoài mảnh kiến

“ Anh xem này, hình như đằng kia có bán mặt đá thủy tinh đó ”

Nghiêng đầu vào vai người con trai đi ebón cạnh, nở nụ cười hạnh phúc, vẻ mặt ngập tràn tình yêu .

“ Vậy sao, ta đến xem thử nhé ”

“ Uhm ”

Bước ngay qua căn tiệm mà nó và hấn ngồi ở bên trong.

Vì Phong ngồi quay lưng vào mảnh kính, nên nào thấy được dòng người qua lại/

Thế nhưng Nghi, nó lại như chết đứng đi, khi thấy

Lúc nó ngược lên thì cặp đôi đó đã lướt qua rồi thế nhưng có lẽ gương mặt ấy không lẫn vào đâu được.

Đôi mắt nó trở nên kinh hoàng, thế nhưng cái tên ấy chỉ nói lên trong tâm, chứ nó không phun ra khỏi miệng.

Bật chợt thấy Nghi đứng lên, hai tay chống vào mặt bàn, gương mặt cũng có vẻ hoảng hốt, hấn liền hỏi .và xoay đầu ra sau ngay hướng àm đôi mắt nó đang nhìn .-

“ Sao vậy Nghi ?”

Khi hấn xoay đầu thì hai người đó đã đi qua rồi, nên không chúc mảy may hay biết nón đã thấy ai.

Chợt nó không biết con mắt nó có vấn đề, hay đây chính là sự thật. Tuy nhiên thừa biết, nếu Phong biết được điều này chắc chắn sẽ nổi giận, rồi lại ảnh hưởng đến tinh thần của Phong, trong khi đây là chuyện công tác quan trọng.

Tất thì nó ốc dìm cái cảm giác hơi thoáng sợ, và giấu vẻ kinh ngạc đi .nở nụ cười hiền nhìn Phong .thân cũng ngồi xuống -

“ Àh àh không, em chỉ nhìn nhầm, không có gì cả .”

“ THÔI TA GỌI MÓN NÀO ”

Tránh cho hấn hỏi đó là ai, nó liền cầm menu gọi như đúng với cái cách ăn kinh khủng của nó.

Thế nhưng, thật sự Nghi nuốt chửng nổi, thấp thoáng lại nhớ về những gì mình vừa trông thấy, chớp mắt lại bắt gặp ánh mắt tò mò của Phong.

Liền nhanh như cắt cuối đầu xuống, nuốt lia lịa đóng đồ ăn vào mồm

Đó có thật là Linh không, hay do mình tưởng tượng, hay là do mình nhìn lầm .>

Đầu nó rối mù, chợt những hình ảnh quá khứ, những đau khổ phải trải, cứ dần dần hiện ra trước mắt nó

Để tránh không làm hấn nghi ngờ, nó cố dẹp hết mọi chuyện qua một bên, mà trở lại vẻ vui tươi , hăng hái ban đầu.

Hành động khó hiểu của nó, nghĩ cứ tưởng qua mắt được Phong, nhưng thật ra hấn đã chú ý về mặt từ lúc nó thất thần rồi

May thay, hấn không tài nào biết được , nó đã thấy cái gì, chỉ đơn giản có chút thắc mắc thôi.

Lúc sao , nó cố vui vẻ trở lại, nên Phong cũng thôi thắc mắc mà nắm chặt bàn tay Nghi, tiếp tục đi dạo khắp nơi.

Sáng hôm sau

“ MẸ HỌC NGOAN NHÉ ”

Chấn Vũ đưa tay vẫy vẫy ra hiệu chào nhỏ, để nhỏ bước vô trường. Trước khi đi, nhỏ ngồi nhẹ xuống, nhìn con âu yếm rồi nói -

“ Chấn Vũ, hôm nay chúng ta sẽ dọn đến nhà ba con đây”

Thiên thần ngây thơ, tay vẫn còn nằm trong tay của Tuấn, ngược đầu lên nhìn tên này hỏi -

“ Nhà ba?”

Cười ngập đầy tình thương vỗ đầu con, tên này -

“ Đúng vậy, hôm nay ba sẽ đưa con và mẹ về nhà con thích không ”

Trẻ con thì hiểu được gì mấy tuy nhiên không biết sao, thiên thần có cảm giác vui vui .nên reo ri rít lên .-

“ HOAN HÔ, NHÀ BA NHÀ BA, ”

Đứng dậy, Phương nhìn Tuấn -

‘ Vây em vào trước đây, nhưng ”

Sờ má nhỏ, khẽ nựng -

“ Đừng lo, anh sẽ chuyển đồ giúp em, chiều nay anh sẽ đến, đợi anh ngoài cổng nhà ”

Nghiêng đầu theo lòng bàn tay ấm của Tuấn, nhỏ hạnh phúc

“ ỦH”

Rồi tên này nhất bồng người Chấn Vũ lên -

“ NÀO, CHÀO MẸ ĐI CON, CHÚNG TA ĐẾN TRƯỜNG ”

Cười đến tích mắt đi -

“ ME .CHẤN VŨ ĐI HỌC ”

Thế rồi , nhỏ cũng vẫy tay tạm biệt, sau lại bước vào trong, .bên ngoài cổng, Tuấn cũng đưa con đến trường

Lúc này đây . Tuấn đang thu xếp đồ đạc của Phương và con lại

Cứ tưởng sẽ không để tâm nữa, nhưng chớp nhóang lại nhớ đến cái người đàn ông nằm trên giường bệnh kia bất chợt, miệng nói trong vô thức -

“ Một ngày trôi qua rồi sao ”

Người cứ dờ ra, thật, giờ đây Tuấn đang nghĩ gì ánh mắt trông có vẻ mệt mỏi hơn, khuôn mặt cũng đậm nét buồn

Thật sự ngay chính bản thân tên này cũng không biết làm thế nào cho phải. cũng chẳng biết con tim mình muốn làm gì .

Nghỉ đến lại nặng đầu đi, chính vì thế mà Tuấn luôn tìm cách trốn chạy nó cái cảm giác đáng ghét .thật đáng ghét

Bất ngờ đang dọn đồ , bên ngoài

Quân thấy cửa mở nên anh bước vô, gương mặt ngạc nhiên khi thấy Tuấn đang sắp tất cả mọi thứ cho vào chiếc thùng giấy kia. Nhà thì trở nên trống lổn.

Anh không khỏi ngạc nhiên, miệng phun lời ra .-

“ SAO VẬY CẬU ĐANG LÀM GÌ THẾ ”

Thoáng giật mình vì tiếng phát ra đằng sau, tên này quay đầu lại thấy anh .-

“ À, hôm nay Phương và Chấn Vũ sẽ dọn về nhà ”

Nói rất bình tĩnh, nhưng cũng có phần vô tâm , vì tâm lúc này của Tuấn bị ai cướp mất rồi

Méo mặt , ngổ ra -

“ HỒ? về nhà về nhà là về đâu ”

Bưng lên

“ Về nhà tôi chứ về nhà nào nữa ”

Vẻ mặt hơi quái quái của Quân , làm Tuấn cũng mắc cười .vỗ vai anh -

“ Cảm ơn anh thời gian vừa qua đã giúp đỡ Phương và Chấn Vũ ”

Vừa dứt lời, lập tức Tuấn trở nên ngạc nhiên khi thấy Quân lùi lại, ôm tay vào cộ nhà vẻ mặt như đang thấy cái gì kinh dị lắm vậy .

“ Đây, cậu hôm nay uống lộn thuốc à sao nói năng lễ phép thế ”

Chân bắc đầu bệ cái thùng đó và bước đi -

“ Chật, tôi nói thật chứ có đùa đâu, mà anh lại làm vẻ mặt như thế ”

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của tên này, anh cũng dần trấn tĩnh, trở nên nghiêm nghị.

“ Thế cậu đã dẫn con bé về nhà chưa .”

Hỏi ngược lại Tuấn.

Lần này đến lượt tên này ngu .-

“ Hả ? nhà nào ?”

BỘP

Võ không mạnh. Cũng chẳng nhẹ vào đầu tên này, anh tỏ ra không hài lòng lắm -

“ Cái thằng này tất nhiên là nhà con bé rồi, chẳng lẽ cậu không để ý Phương rất muốn về nhà nhưng lại không đủ can đảm sao .”

Bất giác , tên này khựng người lại. Quả thật, Tuấn đã từng nghĩ qua, thế nhưng vì bất ngờ chuyện của người đàn ông đó ập đến, làm cho Tuấn quên cả việc này đi

Vài phút sao, khi lấy lại được suy nghĩ Tuấn nói -

“ Có nghĩ qua, nhưng lại quên mất”

Trả lời bằng vẻ mặt rất ư là tự nhiên, làm cho Quân cũng sợ mà đầu hàng với Tuấn, anh chào thua tên này

“ Trời ạ ! có vậy àm cậu cũng quên mau mau tìm cơ hội dẫn con bé về nhà đi, sẵn, tôi nghĩ cậu cũng phải ra mắt họ, như thế mới đường đường làm cha Chấn Vũ chứ. Và đó cũng là lẽ đương nhiên cậu phải làm .”

Giờ thì Tuấn mới biết mình đã quên mất việc quan trọng, cũng may là Quân nhắc, nếu không chắc vì chuyện phiền não mà dẫm đạp luôn cả cái nghĩa vụ của mình

“ Uhm tôi biết rồi, cảm ơn anh đã nhắc nhở ”

XOAT

Nhanh như cắt, anh đưa tay lên gờ trán tên này, sau lại đem so với trán mình -

“ Cậu đâu có bệnh ?”

Quân khá sốc với thái độ khác thường của Tuấn, vì lúc nào gặp nhau không đầu võ mồm không phải là Đại Anh Tuấn và Phùng Minh Quân. Thế nhưng hôm nay lạ quá .thoáng anh có vẻ quan tâm -

“ Cậu có chuyện gì sao ?”

Vốn che giấu sự phiền muộn của mình, nên tất nhiên là Tuấn phải chối -

“ Không, chỉ là có một số việc không thông ”

“ Việc gì ”

Hỏi tới

Chợt chân mải Tuấn chầu lại,

Phút chốc, tật ngứa miệng nổi lên -

Thấy gương mặt không múôn nói của tên này, thôi anh cũng chả thèm để ý làm chi

“ Cậu không nói cũng được ”

Sực nhớ -

“ À, này , cho tôi địa chỉ đi, phòng lúc nhớ Chấn Vũ, tôi cũng muốn ghé cho biết nhà cậu ”

Vài ba câu với Quân, rồi Tuấn cũng đem đồ đạc đến khu chung cư, nơi ngập đầy kỉ niệm giữa nhỏ và tên này.

Từ lúc gặp lại Phương, từ lúc quyết định sẽ không buôn nhỏ, Tuấn đã cho người đập vách ngăn của căn phòng .nối liền cả hai căn vào nhau

Làm cho không gian trở nên thoáng rộng, mát mẻ

Còn những căn hộ bên dưới, lẫn bên trên .

Tuấn nữa định chấp nhận cho thuê, nữa lại không muốn .Ban đầu định dẫn nhỏ và Chấn Vũ về nhà chính của mình. Thế nhưng nơi đây lại cho Tuấn cảm giác quen thuộc hơn chính ngôi nhà to đùng, mà lạnh lẽo , cô đơn.

Đến chiều

“ ÁH ÁH ”

Vừa mới thả Chấn Vũ xuống, tắt thì thiên thần hét toát lên, một căn qua thật tuyệt tuyệt hơn hết là trên bàn có một cái bánh gatô bự thực bự. Bắt được vàng Chấn Vũ reo hò, mà quên tháo cả giày ra, chạy thật nhanh vào cái bàn đó nơi cái cái bánh gatô .

Nhìn con vui , nhảy khưng khưng mà Tuấn phải cười phì, Phương thì không khỏi nặc nhiên -

‘ Căn căn phòng ’

“ Uhm anh đã gộp lại thành một, em thấy sao ”

Nhẹ nhàng ôm vào eo Phương, Tuấn nghiêng đầu hôn vào gáy nhỏ Mỗi khi bên cạnh Phương.

Không hiểu sao tên này cảm thấy rất dễ chịu, mọi phiền não, cũng đều giảm bớt đi. Chính vì thế mà đôi lúc, Tuấn mượn sự ấm áp này để chôn giấu một điều gì đó.

Nhỏ phút chốc, quên những lo âu, thay vào đó là hạnh phúc, xoay ngược lại, ôm chầm vào cổ tên này ôm thật chặt .-

“ Cảm ơn anh cảm ơn anh nhiều lắm ”

Vuốt mái tơ mềm như tơ giọng trầm ấm .-

“ Khờ ạ ! giữa chúng ta cần phải nói từ cảm ơn sao .”

Bất giác nhỏ rơi nước mắt ra vì hành động của Tuấn

Tối kéo ập về .

“ Em có muốn về nhà ba mẹ không”

Nghe đến những từ như thế, chợt tim nhỏ đứng lại, hòng cứng như cây .Một lúc thật lâu, thấy Phương không trả lời, Tuấn khẽ kéo tay, co lên, để nhỏ nhút sát vào mình hơn tay cũng chầm chậm chạm vào mái tóc trên trán nhỏ

Chẳng thể hiểu được, khi không thức nhỏ bộc tiếng ra -

“ Thế còn anh”

Chật ! hai cái tên này, rút cuộc đều biến thành kẻ chạy trốn .

Tuấn không nói

Nhỏ cũng chẳng nâng câu .

Một lúc sau -

“ Anh không phải tượng sắt, anh cũng không phải rễ cây. Dù cho con tìm từng bằng giá, nhưng vì em, nó đã tan mất rồi. Anh không chạy , anh cảm thấy anh không trốn ông ấy .

Anh chỉ không thể tìm ra quyết định tìm ra giải pháp.

Phải, anh thật không thể tha thứ cho ông ta. Nhưng anh biết , cho dù thế nào anh cũng không thể phủ nhận , người đàn ông ấy từng là cha mình.

Nhìn ông ta nằm như thế, anh vừa thỏa, lại vừa căm

Chính anh cũng không biết mình đang nghĩ gì, anh không biết phải làm sao .chấp nhận, hay nên xem nó chỉ là một giấc mộng.

Anh ”

“ Không được.”

Bất ngờ nhỏ cất ngang, tay kia đưa lên, chạm vào ngực Tuấn, ôm thật khê vào

“ Không được, anh không được phép xem đó là giấc mơ ”

Gương mặt như sắp khóc đi vì nhỏ biết thật Tuấn rất muốn khóc, nhưng lại không muốn trở nên yếu đuối, không muốn để nhỏ thấy tên này yếu đuối lần nữa .

“ Thời gian càng lúc càng đi nhanh, nó không bao giờ chờ mình .anh không thể xem nó là giấc mơ .

Nếu như thế, anh đang giết chính bản thân mình đây

Anh không phải không có kết quả, mà vì chính anh đã biết nên anh lại càng sợ phải đối diện

Đừng sợ .đừng cho rằng như thế là sai vì anh vì anh không còn nhiều thời gian nữa

Anh sẽ không đuổi kịp nó anh phải nắm bắt nó lại .

Hãy hãy đến bên ông. Dù quá khứ có tàn nhẫn như thế nào, thế nhưng giờ thì có ích chi, Chẳng phải chúng ta đang sống vì hiện tại sao.

Anh hãy cho ba một cơ hội hãy cho chính bản thân mình có được không ”

Ngẩn đầu lên nhìn Tuấn, với gương mặt thoáng đã đỏ ửng vì nhào nước mắt ra

Tên này không khóc, chỉ hoe hoe đôi mắt khi nghe những lời từ miệng Phương.

Thật vẫn còn kịp sao ?

Thật vẫn còn cơ hội à .?

Vẫn còn có thể nắm lấy bàn tay tàn nhẫn ấy sao ?

Thật chứ .?

Vòng tay, ôm cả người Phương vào lòng, đến nỗi khiến cho nhỏ có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch, mạnh đến nỗi truyền hết hơi ấm sang người Phương.

“ Anh anh .vẫn còn kịp s.ao P.hương ”

Giọng nói nhỏ, bé như một đứa trẻ hối hận .

Úp đầu vào lòng ngực tên này, tiếng “ Vâng” vang âm cả căn phòng đây

Tuy không biết liệu sáng mai bản thân mình có đổi ý không, nhưng Tuấn tin vào Phương. Tin vào người con gái này. Và tin vào cảm giác của mình nữa.

“ Ngày mai anh sẽ đến gặp ông ”

Vừa nghe nói thế, tất thì nhỏ ngóc đầu dậy liền, gương mặt không giấu nổi cái mừng cái vui .

Tuy biết những chuyện trước đây của ông Cường thật quá sai, quá tàn nhẫn.

Nhưng biết thì sao chứ cha vẫn là cha mà .

Dù có hận ông, nhưng Tuấn vẫn không thể ghét bỏ. Vì mỗi người trong đời, chỉ có một lần được mang giọt máu của cha, vào một kiếp để gọi lên cái từ ấy thôi

Cười hơi hơi híp mắt, ngả trên lòng ngực săn chắc kia

Ấy nàng ta nói chàng hay quá mà quên mất mình cũng có cha có mẹ .

Sau khi đã dần dần thông à .! chưa thể gọi là thông suốt mấy, Nhưng xem ra cũng kiếm được lối đi rồi.

Bây giờ thì tới lượt cô vợ đây.

Thật Tuấn khẽ cười phì, hạnh phúc vì nhỏ lo lắng ỉn, nhưng lại hơi buồn cười khi thấy, sao tự nhiên Phương im ru vậy

Trong màn đêm, chợt giọng nói Tuấn vang lên -

“ Em định giả chết mà nằm như thế à ”

Lấp bắp -

“ À a à em chưa chuẩn bị tinh thần, chắc chắn em sẽ quay về khấu đầu nhận tội, nhưng em chưa chuẩn bị kĩ càng nên ”

“ Nên em cứ mãi trốn trui trốn nhủi thế này à ”

Bị Tên này cắt ngang, nhỏ nín thinh chẳng biết phải nói gì

“ Không lẽ, em muốn bước đi trong thánh đường mà không có ông bên cạnh sao, cả bà ấy nữa ”

Đơ mặt ra, ngổ không tả, lại ngốc đầu lên nhìn tên này, há hốc mồm miệng mở ra -

“ HẢ? CUỐI .”

Khẽ nhìn Phương cười ầm ập .-

“ Em không muốn lấy anh sao ?”

Xấu hổ, úp mặt xuống lòng ngực tên này nhỏ nóng hừng hực vì chẳng biết nói gì để khiến cái nguyệt này trôi đi.

Thoáng sau, Tuấn nói tiếp

“ Ngày mai , chiều mai anh sẽ dẫn em về nhà ”

“ Ấy .sao lại ngày mai, gấp qu ”

“ Suyt !”

Lấy tay chạm nhẹ vào môi nhỏ -

“ Anh không trốn chạy, em cũng phải đối diện ngoạn nào anh vẫn luôn bên cạnh em mà ”

Ban đầu thì nghiêm , thế nhưng sau từ “ đối diện” ấy, Tuấn khẽ kéo Phương vào người mình ôm chầm đi .

Nhỏ tuy hơi sợ, nhưng lại bị cái cảm giác ấm áp của tên này khiến cho yên tâm vô thức mà chìm sâu vào giấc ngủ vì bây giờ cũng đã khuya lắm rồi.

Phương ngủ trong rất bình yên, nhưng Tuấn lại không tài nào chớp mắt

Ánh mắt cứ mở lên .đâm chiêu suy nghĩ nghĩ về người đàn ông đó.

Phải Tuấn thức trắng cả đêm cả đêm đấy !

Hôm nay không ngoại lệ lịch sử lại tái hiện trong cái quán bra kia

Lại là người đàn ông thứ ba bị Chi hôn, rồi tổn xéo ra ngoài.

Mà hình như cơn thịnh nộ trong người Quân , gần như nó đã đến cực độ. Hỏi anh nguyên nhân vì sao, Quân lắc đầu bảo không biết, chỉ biết nếu cứ đứng nhìn cái kiểu àn chắc anh sẽ điên mất thôi.

Thà cô ôm , cô ấp mấy tên này ở nơi khác đi, sao cứ thích vào đây , rồi lại thể hiện nó trước mặt anh.

Không cần biết vô tình hay cố tình, tóm lại anh nhịn hết nổi mỗi ngày một tên hết thấy là ba lần .

Nụ hôn sao lại có thể tự tiện trao cho người mình không yêu (ủa ? anh cũng hôn cả tá cô àm còn gì .)

Điên tiết lên, thế nhưng Quân không làm gì được, vì quả thật đám vệ sĩ trên bờ của Chi toàn thứ hạng nặng, cùng lắm anh hạ được hai tên, Thế nhưng ở đây có những 4 tên, mà chưa kể bên ngoài quán còn cả đóng nữa.

Riết cái quán bra này nhìn không khác gì xào huyết của xã hội đen.

Chi vẫn cứ thế, hô rồi lại đá về thì liếc cũng không nhìn cũng chẳng có, xem Quân như vô hình vậy.

Ấy thế mắc cái giống gì, lại gọi người phục vụ là anh người khác chết à

Hôm qua thì không, nhưng hôm nay hứng lại yêu cầu .

Xong ca và cũng vào lúc đó, Chi đã về gần được 1 tiếng mấy .chợt anh chàng làm chung cùng Quân, vừa dọn vừa nói -

“ Quả nhiên ! không hiểu sao cô gái đó lại làm như vậy nhỉ ?

Mà nghe đâu là con gái của Tập Đoàn IKEA, chặt !

Thứ dữ đây ”

Lỡ tai Quân banh tè bè ra mà hứng cái mớ tin thoát ra từ miệng chàng trai ấy.

Trên đường về, đầu anh cứ muốn vỡ ra. Rút cuộc Chi đang biến thành cái gì đây bất giác

Vô thức, rồi cũng thất tỉnh, anh cũng không hiểu vì sao lại cứ lo lo cho cô nàng chảnh chọe, hống hách, lạnh lùng này.

Yêu thì không rồi chính bản thân anh có thể khẳng định, anh không yêu Chi.

Thế nhưng lại không tài nào kiếm ra nguyên nhân vì sao anh tức

Về đến nhà ghé ngang hộp thư .hơi bất ngờ, nhưng cũng gần nằm trong dự tính

.BỊCH

Quăng xấp thư đó lên bàn. Quân mệt rã người, nên đi tắm là thượng sách

15 Phút sau

Ngồi thụp người, đối diện cái bàn thấp, đầu vẫn còn ướt , tay đưa lên lau xòa xòa mái tóc

Tay kia thì chạm vào những bì thư, cầm lên, xem lại thấy sang một bên

“ Chà ! cũng nhiều nhỉ !”

Xem lướt qua, thì phát giác, có một bì thư mang kí hiệu và dòng chữ của tập đoàn IKEA .

[“Mà nghe đâu là con gái của Tập Đoàn IKEA, ”]

Bỗng câu nói lúc nãy hiện lại trong đầu Quân .

Đột nhiên nhớ gương mặt Chi, lại phát ghét, anh thẳng tay thấy cái bì thư đó sang một bên

Rồi dán mắt vào những bao thư khác

Chừng 30 phút sau

Con mắt cứ lâu lâu lại liếc nhìn cái đóng nệm không thương tiếc ấy .

Chặt ! Vậy rút cuộc anh chọn mấy cái đây ! rồi liệu IKEA có lọt vô không !

Chọn lựa dùm một cái, mệt quá !

Hôm nay cũng vậy

Vừa ngã màu trời, thì nó và Phong lại đến công ty đối tác

Bất chợt, họ muốn xem tư liệu về các mẫu. Ấy thế nhưng cả Phong và nó đều nghĩ, hôm nay họ sẽ bàn vào điều kiện, và mặt hàng .

Quá sớm để tiến đến xem mẫu

Nên nó chẳng mau theo

Phong định quay về lấy, thì -

“ Anh ở đây với ngài HON , em sẽ về lấy ”

Phong , thật không yên tâm cho nó đi một mình thế nhưng hấn lại cấp trên, phải ngồi đây, trực tiếp đàm thoại, lẫn xã giao với chủ tịch phía đối tác

Tuy đáng đo, nhưng đã bị nhịp chân nhanh như gió của nó làm mờ não

“ Ngài HON, thật tình xin lỗi, tôi sẽ mang tư liệu đến đây mong ngài thông cảm cho ” (Chú ý, ngôn ngữ nó đang nói là tiếng anh)

Nó nhanh miệng nói,, khê cũng nở nụ cười hiền theo

Người đàn ông với mái tóc vàng nhạt .-

“ OH , KHÔNG SAO, CHÍNH TÔI MỚI LÀM PHIỀN CÁC VỊ, VÌ NGẪU HỨNG, NÊN TÔI HƠI QUA KHI ĐƯA RA YÊU CẦU NÀY ”

“ Không sao, tuy là có bất ngờ, nhưng lại là tin tốt, nhưng ông HON, ngài không định xem qua mặc hàng theo đơn vị, và điều kiện à ”

“ Chuyện đó tôi cũng có nghĩ .nhưng xem mẫu sẽ thông suốt hơn ”

Nói được vài ba câu, rồi Nghi cũng chào ông đối tác .lại kịp thu ánh mắt của Phong -

Chật, chợt nó cảm thấy hơi mắc cười .sao Phong chăm nó như em bé thế, chỉ đi lấy tư liệu, chứ có phải đi tận nơi nào xa thật xa đâu.

Vừa bước đi, nó vừa cười tủm tỉm, nửa mừng vì có vẻ ông HON này rất nhã nhặn, là đối tác niềm nở, tích cực .

Quay về khách sạn, tay nó đang cầm xấp tư liệu đây

Giờ thì đang chờ cho than máy xúông đến tận tiếp tân .

XQAT

.CỘC .CỘC CỘC

Nó bước ra khỏi than máy cũng may là nơi này gần công ty , nên cũng không tốn bao nhiêu thời gian cho lắm

Đi trên đường .còn chừng 5 phút thì đến nơi Bất chợt chân nó khựng lại.

Ánh mắt đảo theo cái bóng quen quen ấy

Chợt chẳng hiểu sao, đầu nó điều khiển, hay là do con tim

Nó tắt thì chạy theo cái bóng ấy

Gần đến khu trung tâm bày bán các loại vải

Chợt

“ SAN LINH !!”

Chuyện gì sẽ xảy ra .liệu người nó đuổi theo có đúng là San Linh

Còn Phong, nó có quay lại hay hoàn toàn không quay lại lúc đó hẳn như thế nào đây .

Quân sẽ chọn và IKEA sẽ nằm trong đầu anh chứ.

Còn Tuấn và Phương đối mặt với bậc phụ mẫu , điều gì sẽ diễn ra .

Tuyệt phản ứng như thế nào khi thấy những bức ảnh trời đánh đó .liệu Long có bị cô vắ làm hai không.

Ai ya nhiều quá mà quên mất thiên thần Nhất Long. Đạo này thiên thần thế nào nhỉ

72. Chương 78

CHÁP 79

“ SAN LINH SAN LINH SAN LINH ”

Vừa chạy nó vừa gọi, đuổi theo cô gái đó

Nhanh như chớp, Nghi thở gấp đến không gọi được nữa chụp vai cái bóng đó lại

Giật mình .tai đang đeo chiếc máy mp3 .ngõ ngang xoay lại

???

Đôi mắt trở nên kinh hoàng

Miệng vấp đến chẳng nói ra hơi .-

“ Ngh .ngh i ”

Bỏ ngõ khi nó biết, nó hoàn toàn không nhìn lầm tuy lúc mới thấy Linh, nó đuổi rất nhanh, thế nhưng lúc chạm mặt nhau, chợt nó không biết nói câu nào

Cả hai ngõ ngang nhìn nhau, ánh mắt Linh có chút hoảng sợ, ánh mắt nó thì vừa kinh ngạc nhưng cũng vừa run run

Lát sau .

“ Cô .cô vẫn còn sống à .”

Châu mài -

“ Cô nói vậy là í gì .”

Bất giác, những chuyện quá khứ ủa về với Linh, cô những lại tất cả, nhớ đến người đàn ông cô từng đem lòng yêu, đã không hề để tâm đến tình cảm của cô, đã vì cô gái này mà nhẫn tâm chối bỏ cái tình yêu đó

“ À không có gì .tôi chỉ thấy trái đất này thật quá nhỏ bé .”

Trong tâm Linh cứ nghĩ Phong đã chết, tuy về độc ác thấm ngấm vào bản chất hiền hậu của Linh. Thế nhưng mỗi đêm cô đều chìm trong mồ hôi, chìm trong quá khứ. Chỉ đến đêm cô mới cảm thấy con người mình mình là con người độc ác.

Nhớ đến Phong, đôi lúc Linh lại rơi nước mắt, mặt đỏ ngầu ra

Thế nhưng nhớ đến hình ảnh hằn tay trong tay với nó, cơn ghen lại nổi lên.

Chỉ với một điều bây giờ Linh mới nhận ra, cái tình yêu đó thật mờ ảo .vì vì chính bản thân cô cũng không ngờ, giờ đây trái tim cô không còn thuộc về Phong nữa.

Mà đã có một người khác cướp đi.

Ấy, thế nên cuộc đời mới bảo, nào có gì vĩnh cửu đâu.

Nó trở nên bất tử khi chính con tim mình thủy chung đừng vội mở miệng nó “ em yêu anh”

Để rồi kết quả lại không như thế tình yêu đâu chỉ dễ dàng mà nói .hãy để nó được thể hiện qua hành động.

Phút chốc, Linh cũng cảm thấy có chút gì đó lỗi lầm với Nghi, nhưng vì cũng do tính cố chấp, bướng bỉnh .

Ngưng một lúc sau nó cũng lên tiếng .-

“ Lâu .lâu nay Linh ở đâu ”

Quái lạ ! bản thân nó cũng không hiểu vì sao, đáng lẽ nó phải lớn tiếng, phải trách móc cô chứ sao nó lại có thể thốt ra câu nói như không có chuyện gì

Khá bất ngờ khi nghe Nghi hỏi vậy .-

“ Như cô thấy, tôi vẫn như vậy, nơi nào có thể đi, tôi sẽ đi đến đó ”

Cái cách nói chuyện của Linh, cho nó thấy, cô không thích cuộc gặp mặt này, nó không hề nhắc gì đến Phong, có lẽ là vô tình thôi

Không nhắc đến Phong , nhưng nó vẫn luôn biết Linh có liên quan đến việc này, vì qua ánh mắt cô, nó biết Linh đã từng yêu Phong -

“ Cô có phải cô biết Phong đang ở đâu đúng không ”

Câu hỏi nằm ngoài tầm khiểm soát của Nghi Sao không lẽ nó muốn thử Linh à.

Giật mình khi nghe Nghi hỏi vậy .bất giác nhớ đến lời bọn người mà cô đã nhờ cậy nhớ đến cái chết của Phong, mà Linh rùng người .

Vội đổi giọng, gương mặt có vẻ đỏ lên vì tức .-

“ Tôi không biết cô đang nói gì , tôi không muốn có bất kì dính liếu nào vào cô nữa, sau này dù cho sau này có còn gặp nhau. Làm ơn đừng tỏ ra quen biết tôi ”

Dứt lời Linh xoay người bỏ đi, còn nó thì đứng như trời trồng đứng vì cảm thấy mình sao lại hỏi câu hỏi như thế.

Thật ! nó đang nghĩ gì đây, bản thân nó cũng không biết được.

Tuy nhiên nó quyết sẽ hỏi cho ra lẽ .và thế là kết hoặc tiếp cận Linh đã được hình thành trong đầu Nghi.

Đợi Linh đi được một khoảng, nó vội bám theo sau cũng may con đường này cũng có thể đến công ty rất nhanh, nên nó nghĩ chắc cũng không ảnh hưởng mấy

Thập thò đầu ra .-

Bóng Linh khuất sau khu chung cư con đường nhỏ dẫn vào trong

Tự bảo bản thân “ Nhớ rồi ”

Ấy tất tốc, Nghi liền quay về ngay, tránh cho Phong và ông HON ngóng đợi

Cả ngày hôm nay, từ lúc rời khỏi công ty, gương mặt thất thần của nó, khiến Phong không khỏi ngạc nhiên .-

“ Em có chuyện gì sao .”

Trên xe Vừa chạy, đôi lúc lại xoay tằm nhìn qua nó

Nghi mãi nghĩ ngợi, bỗng giật mình vì nhận ra bàn tay của hắn đang nắm lấy tay nó .

Nhìn Phong, tuy nó biết, hắn thật đang giấu nó việc gì đó chính vì tất cả đã kể, nhưng sao cái cách mà hắn nói lỡ tay , quet xe, rồi đâm xuống biển .

Nó thấy vẫn còn cái gì đó chưa được rõ ràng.

Chợt nhận ra, nó vội giựt hắn -

“ Anh đừng làm vậy, nguy hiểm lắm ”

Muốn rút mà hắn chẳng cho, cứ một tay nắm khư khư bàn tay bé nhỏ của Nghi, một tay vịn vô lăng mà lái

KHẽ cười ảm -

“ Có em bên cạnh, anh nhất định sẽ không để chuyện gì xảy ra vì em đang bên cạnh anh .”

Ngờ ngàng khi nghe Phong nói thế, con tim nó đập mạnh , đến nỗi gương mặt đỏ ửng lên .dần dần lật ngửa bàn tay mình, đan xen cả mười đầu ngón tay cả hai siết chặt vào nhau tình yêu là thế

KẾT

Phong bất ngờ bẻ tay lái, tấp vào trong thắng gấp lại .

Nó hết hồn vì hành động quá bất ngờ kia

Khi đầu vừa giựt lại bởi sức thắng gấp, ngược lên -

“ Anh .”

Chưa kịp nói ra từ thứ hai thì đã bị hai tay Phong ép sát mặt, kéo rê vào hôn nồng nàn lên làn môi đỏ mọng.

Hơi kinh ngạc, thế nhưng càng lúc đôi mi mắt nó càng khép chặt lại, cả nó và Phong đều chìm trong nụ hôn đầy chất ngọt ngào ấy

Tạm thời nó muốn quên mọi ưu phiền, mọi thắc mắc, mà cùng Phong say trong cái ảm cái ướt

Bàn tay khê núm sát cơ thể nó vào hơn lòn từng ngón tay vào mái tóc đen mượt của nó áp sát môi mình vào hơn rất mãnh liệt.

Dưới màn nền đen của chiếc xe ấy hai chiếc bóng hòa vào nhau hai bàn tay nắm chặt lại một nụ hôn tồn tại giữa Nghi và Phong một cảm giác mê mê .kích thích cả hai

Buổi chiều bao lấy bầu trời đẹp tại Anh

RẦM .

“ CÁC NGƯỜI DỪNG LẠI DỪNG LẠI ĐI LÀM ƠN .”

RẦM XỎANG .XỎANG

“ NẾU THằng BỜ MÀY KHÔNG TRẢ HẾT SỐ NỢ .LẦN SAU KHÔNG CHỈ PHÁ NÁT NGÔI NHÀ NÀY MÀ TAO LẤY CẢ MẠNG NÓ ĐẤY .”

Nói xong, cả bọn gần 5, 7 thằng tướng ta to, mình xăm đầy chỗ hung hãn bước đi

Bỏ lại mình Linh với gương mặt tái nhợt, nước mắt rơi lả tả trên nền nhà bị phá tan nát

“ Hức . hức hức hức .”

Không biết làm gì Linh chỉ biết cuối đầu xúông mà khóc thôi.

Chẳng lẽ đây là hình phạt dành cho cô sao .

Hiện tại người Linh yêu, không còn là một người lạnh lùng, tài giỏi, có quyền có thế giống như Phong nữa CHỈ là một chàng trai mê cờ bạc.

Ấy thế nhưng không phải hạng xấu xa, thật anh chàng rất thương yêu cô, cả hai đã sống với nhau được hai năm rồi .Tuy nhiên tính tình mê bài bạc, anh không thể nào bỏ.

Dù đã nhiều lần hối lỗi, .nhiều lần hẹn, thề non, .là sẽ không bao giờ chạm tay vào con đường chết nữa.

Thế nhưng anh lại tiếp tục bị thứ ấy cuốn hút.

Bao nhiêu tiền bạc mà Linh kiếm được đều đổ vào việc trả nợ cho anh ta. Ngày bình yên vui vẻ thì ít, ngày nước mắt, lo sợ lại nhiều .

Cứ mỗi khi anh vắng nhà, bọn chúng lại tìm đến, đập phá tứ tung, không bao giờ bỏ đi mà quên để lại những lời hăm he

Vậy mà chẳng hiểu sao Linh vẫn yêu anh ta đến không tiết bản thân mình.

Chìm ngập trong công việc, làm một chỗ chẳng bao nhiêu cô lại làm đêm làm tối .

Chỉ mỗi khi cả hai bên cạnh, cô mới cảm nhận được hạnh phúc. Tuy nói ở chung, nhưng anh gần như một tuần chỉ về đúng một lần có khi hai tuần rưỡi

Ngày gặp nhau nhưng đêm lại vắng một mình Linh lẻ loi.

Dù cho đây là tình yêu khổ cực, nhưng LINH vẫn không hề buồn tay, chỉ mong một ngày anh từ bỏ được cơn nghiện ấy .tận trong con tim cô cũng cho rằng đây là hình phạt mà ông trời dành vào người cô.

Nên Linh không một lời than trách

Có lúc, chính bản thân ghê tởm bản thân kinh tởm chính mình .

Thế rồi sao mọi thứ sẽ thay đổi à ! nực cười

Hối hận làm gì khi không thể thay đổi nên San Linh quyết định , từ bỏ, quên mọi chuyện trong quá khứ mà tiếp tục với tương lai .

Có lẽ chúng ta cho đó là bộ mặt chai gương mặt không hề hối lỗi ấy thế nhưng .mỗi một người đều luôn có con đường để quay lại.

Đêm nay lại mỗi mình cô dọn dẹp lại mỗi mình cô chìm vào giấc ngủ .

Tuy đau khổ, nhưng chuyện gặp nó lại lấy làm kinh ngạc hơn.

Nhớ lại lúc ấy, Linh thật không thể tin không tin vào mắt mình là Lưu Nhã Nghi sao

Nhìn nó, lại nhớ Phong nhớ đến sự độc ác của mình .

Tựa vào bờ vai rộng lớn của hấn khẽ ngưỡng đầu nhìn gương mặt đã chìm vào giấc ngủ của Phong

Trông hấn thật bình yên .cái hơi thở,,cái nhịp đập cứ vang vọng vào đầu nó .chạm tay lên gương mặt luôn nằm cạnh mỗi đêm.

Phút chốc Nghi thấy mình hạnh phúc rất hạnh phúc

Tuy nhiên đêm nay nó không tài nào ngủ được vì San Linh cứ mãi hiện trong đầu cứ mãi vang vọng lại tiếng nói đó .

Ông trời sắp đặc sao ông trời nối dây lại à

Hay vô tình cột nhầm cuộc đời cô gái đó vào mối tình của nó và Phong

Lo thì ích, nhưng thắc mắc thì nhiều, thật nó chẳng sợ nếu Phong gặp Linh thế nhưng cái điều mà nó muốn biết vì sao ngày ấy Linh lại nói những lời như thế trong quán nước.

Vạch tội Phong qua những lời nói có vẻ đầy tình bạn kia ấy nhưng sao nay lại tỏ thái độ đó

Nó thật không hiểu

Chút chút lại hơi cựa quậy người vì khó ngủ

Cảm nhận được hấn khẽ mở mắt lên giọng khàn khàn vì giật mình tỉnh giấc -

“ Ngủ nào Nghi ”

Siết tay, khéo người nó lại, ôm chặt trong lòng

Nở nụ cười mỉm, nó quay lại phía Phong, vòng tay ôm lấy thân hấn mà nhắm mắt cố ngủ

Sáng bên Quân

ChẬT sau một đêm , dày đặc với suy nghĩ .cuối cùng cái anh cà chớn này cũng nhon nhón vào IKEA .

Ấy cha thế mà không chịu chọn từ sớm đúng cứng đầu .

Chân bước càng lúc càng gần cái nơi đồ sộ đó hơn

Tuy chi nhánh chính là bên nước ngoài, thế nhưng đối với cái công ty bên đây, thì nội chi nhánh nhỏ của IKEA cũng gần như là đối thủ nặng kí

Vào trong sau khi trò chuyện với nhân viên anh đang tiến vào phòng phỏng vấn, để hiểu rõ hơn chế độ làm việc

Đi mà cứ thấp thoáng nhìn xung quanh như đang chờ một việc gì đó

15 phút sau.

Bước ra khỏi căn phòng, Quân được sự hướng dẫn trực tiếp, người nhân viên. Dẫn anh đến nơi anh làm việc, cho anh xem qua các tài liệu, cái nơi mà IKEA đang định khai mở tạo lập[, mở rộng chi nhánh ra

Đã vào công việc, tất hẵn Phùng Minh Quân sẽ thay đổi theo anh rất nghiêm túc. Phút chốc đã đá bay hình ảnh Chi một cách chả thương tiết mà chăm chú nghe theo những yêu cầu .mắt cứ đảo đảo nhìn bản vẽ .

Đưa Phương đi học đưa con đến trường

Nay Tuấn lại một lần nữa đặc chân vào cái nơi có mùi mà tên này vốn rất ghét.

Về mặt sáng hẵn ra của ông quản gia khi thấy Tuấn -

“ CẬU CHỦ CẬU CHỦ CUỐI CÙNG CŨNG ĐÃ CHỊU QUAY LẠI ”

Mừng quá đến nỗi hai tay nắm lấy tay của tên này .

Hơi giật mình vì hành động của ông quản gia, sau Tuấn không nói gì hết, cũng chẳng biểu hiện nét mặt nhớ thương người đàn ông kia

Chật ! thật tên này vẫn còn một chút cảm giác căm ghét

Mở cửa , Tuấn bước vào .mỗi mình Tuấn thôi

Khi vừa vào cũng là lúc ông bác sĩ xoay lưng, tháo cái ông khám ra khỏi tai

Chẳng hiểu vì sao miệng tên này tự mở ra mà nói -

“ Ông ta đang trong tình trạng nào ”

Ngước đầu lên đã thấy một chàng trai chắc hẵn người nhà nên ông bác sĩ cũng trả lời cố dùng những câu động viên , mang đầy tính an ủi -

“ Sức khỏe ông ta, thật đang càng lúc càng yếu .với độ tuổi này, ghép gan quả thật không thể, vì cơ thể ông không chịu tiếp nhận, hơn nữa, nếu ghép gan trong quá trình có thể sẽ tử vong vì mất máu

Nhịp tim lại không đều .chỉ ích, đều tôi có thể chắc, ông ta sẽ tỉnh lại, nhưng ”

“ Tôi hiểu rồi ”

Không đợi ông bác sĩ nói hết Tuấn đã cắt ngang

“ Chúng tôi thật sự xin lỗi ”

Nói rồi ông bỏ đi

Được 5 phút sau

Chậm chậm tiếng gần ông .Tuấn ngồi xuống tay không nắm lấy tay ông .

Mà chỉ ngồi thế để nhìn thôi

Dán từng đường mắt vào gương mặt hốc hác của ông Cường Không mở miệng trách móc cũng chẳng mở miệng xin ông tỉnh lại .

Đơn giản Tuấn chỉ muốn nhìn ông thật lâu .thế thôi

Chẳng một tiếng nói nào vang lên trong căn phòng ấy cả.

Vì thế mà càng lúc căn phòng với không gian phun đầy hơi sương ngày một yên tĩnh hơn. Đến mức khiến con tim trở nên lạnh lẽo đến làm con người ta phải thở gấp đi .phải vạ lòng mà đau đến tức ruột.

Quân đã nhận được văn phòng riêng.

Ấy chẳng phải đã nói anh rất kiêu trong công việc sao. Chính vì đánh giá được khả năng của anh, nên họ đều dễ dàng chấp nhận mọi điều kiện riêng ấy

Quân có hẳn một gian phòng cho chuyên môn của mình, tuy không phải to rộng đến lóa mắt, nhưng không tồi

“ Được đấy chứ ”

Chống hai tay vào hông, xoay người đưa mắt ra tầm nhìn xa xôi .Quân hài lòng với bản thân Khóac lên vai bộ vest, thứ đồ cơ bản trong công việc. Dù rằng anh thích những chiếc áo thun , chiếc quần jean bụi, trong thoải mái hơn, Nhưng đây không phải nơi anh có thể mặc chúng. Đâm ra đành nhin mà ép bản thân vác mấy thứ này vậy.

Ngồi bên trong, cái cảm giác đặc thân vào chiếc ghế lâu lắm rồi anh không ngồi như vậy chà .do anh thôi do cái tính thích ngao du nên đôi lúc đỡ chứng lại chui vào xó nào .có khi cả tên công ty anh làm cũng không một ai hay biết.

“ Xong đầy đủ ”

Lướt mắt nhìn những thứ cần cho công việc, chậ hôm nay có thể thôi sao .việc của anh chỉ kiểm tra bản vẽ vì công trình chưa lên kế hoạch nên anh chỉ có mỗi việc kiểm tra thôi.

Đảo mắt rồi đảo mắt lui, quả thật có vài chỗ có vấn đề. Thế nhưng không cần gấp anh vẫn còn nhiều thời gian mà thuận tiện, Quân đứng dậy, bước ra khỏi phòng mình

CẠCH

Đi dọc theo hành lan ngó đông ngó tây .

CỘC CỘC CỘC

“ Kế hoạch bên Thế nào, ”

“ Vâng thưa giám đốc, tôi đã cho người điều tra, tạm thời họ vẫn còn lưỡng lự, nhưng với điều kiện như vậy. Sớm chúng ta sẽ có câu trả lời thôi ”

Chi bước đi, tay cầm tập hồ sơ liết mắt thoáng nhìn , sau lại đưa sang cho người đàn ông , nửa đi nửa khum bên cạnh

Thấy cô .lần này anh lại hơi sốc, ngoại những bộ đồ ấy. Thật ! Chi trông quyến rũ hơn rất nhiều khi mặc thứ đồ công sở

Chiếc áo sơ mi trắng vải cứng , bó ôm sát vùng ngực cô, .làm cho phần nhô trở nên đầy đặn, kéo gọn về phía trước .Đi đôi với chiếc váy trắng không ngắn không dài Tuy không qua khỏi đầu gối, nhưng vẫn rất sang trọng.

Mái tóc gọn xoắn xoắn ra nhìn .thật

Có lẽ anh hơi bị hút hút trước cái vẻ kiêu sa ấy.

Gương mặt không nói chuyện của Chi càng khiến cô trở nên thu hút hơn quyến rũ đến khó lường. Ấy thế nhưng, khi Chi mở miệng, lập tức vẻ lạnh lùng toát ra vẻ khó gần tỉnh giấc.

Đứng ngay phía hành lan , đối diện lối đi của cô, hai tay anh đút vào túi quần khẽ nở nụ cười mà chính bản thân cũng không biết.

Bước chân ngày một gần đến phòng làm việc của Quân hơn. Đồng nghĩa cũng gần anh nữa

Nhấp nhóang, vô tình cô ngược đôi mắt hướng về phía trước hình ảnh Quân ập vào mắt Chi

Chân đi chậm lại

Thấy cô nhìn mình, nụ cười cũng tắc hẩn trên môi Quân

CỘC .CỘC Cả hai cách nhau chừng nửa mét

CHợt giọng lạnh như băng vang lên .-

“ Ông đi được rồi ”

Thắc mắc, nhưng ông ta cũng không dám hó hé, hỏi cô và người này bộ quen sao vì tính Chi , đó giờ trong công ty ai cũng biết. Phạt lòng cô, cùng đường với cái chết.

Đã vậy mấy ngày gần đây, trông giám đốc càng kinh khủng, tàn nhẫn hơn nữa, lệch một con số, sai một khoảng cách thôi thì tiêu đời như chơi.

Nên tắt tốc, ông cuối đầu -

“ Vâng , chào giám đốc ”

Chẳng dám ngược lên nhìn ông cầm đầu mà bước đi .

5 Phút .

10 Phút

20 Phút sau

Cả hai không nói gì, chỉ đứng mà nhìn nhau như thế thôi, Quân cũng không hiểu, tại sao anh lại nhìn cô như thế, lần đầu anh chịu nhìn đàn bà trong một khoảng thời gian dài như vậy .

Còn Chi .

Nửa không quan tâm, nửa lại thâm dò nửa thì kêu kiêu đưa đôi mắt lạnh lùng , sắc bén .đầy quyền lực mà nhìn Quân

Bật giác anh cười khinh lên .-

“ Không có tác dụng đâu, dừng dừng nữa ”

Nghe nói mà ngược cả gan nếu là Chi của trước đây trước cái ngày mà cô chấp nhận rằng mình thua cuộc.

Chắc chắn cô sẽ hét đặng đặng lên, thậm chí có kia còn đánh tới tấp, mắng mỗ anh .Vậy mà giờ đây, dù lòng hơi tức, nhưng về mặt bản năng vẫn không thể tháo ra .

Giọng buồn ra .-

“ Thuộc ban công trình sao ?”

Miệng nói, khi mắt nhìn vào cái mặt khuy vàng vàng cài trước áo anh

“ Hãy ở đúng vị trí của mình ”

Nói xong, không đầu , không chủ , không vị, Chi nhắc chân bước đi xoẹt qua vai anh mắt không hề liếc lấy một cái .

“ Cô nghĩ tôi vào đây vì cô à ” (Chứ còn gì nữa)

Bất ngờ anh lên giọng nửa đùa cũng nửa khinh

Ngừng bước chân, người không xoay lại -

“ Không quan tâm, tôi cũng không muốn biết nhưng cũng đừng mong lấy gì được từ tôi.

Mơ tưởng ”

Hai từ cuối đậm chất khinh miệt anh , nói xong cô tiếp tục tiếng thì .chợt

HỤP XỌAT

Vương cánh tay dài ra, Quân kéo tay Chi lại, nhanh như cắt, một tay chạm vào cằm cô, một tay siết chặt cái eo nhỏ bé ép đến nỗi thân thể cô dính chặt vào người anh môi kề sát vào

Chạm thẳng lên làn môi bọng đỏ với lớp son

Giật mình vì bị kéo ngược, lại kinh ngạc trừng mắt với nụ hôn của Quân

Anh không nín chỉ nuốt lấy đôi môi cô thôi chớp mắt không kịp để Chi hoàn hồn, Quân đã buông tay ra .thả lỏng cái vòng tay đang siết chặt vào vùng eo đó

Nhìn vẻ mặt sững sốt của Chi, anh cười nửa miệng .-

“ Ít ra chúng ta cũng quen biết nhau, nụ hôn thay lời chào, đơn giản là thế tạm biệt ”

Chấm dứt câu nói, không chờ phản ứng của cô, anh xoay người bỏ đi .và tiếng thẳng vào căn phòng làm việc.

Chi , thật cô giận đến ruột sôi lên .chột chột tay khê siết lại đây .đây là lần thứ hai anh cưỡng hôn cô.

Dù không tàn bạo như lần trước. Thế nhưng cưỡng hôn là cưỡng hôn không khác nhau gì cả

Đôi mắt Chi thoáng đỏ cổ lấy lại vẻ bình tĩnh cố không vì hành động của tên vô lại (trong mắt Chi) này mà Chi chao đảo.

“ HỪ .tiết rả một nụ hôn, thấp hèn ”

Mĩa mai anh, dù Quân đã bỏ đi từ lúc nào, lát sau, cô cũng xoay người tiếng thẳng về gian phòng làm việc rộng khủng khiếp kia .

Mặt không tức, tay không gồng nhưng nội công lại dồn hết vào đôi chân .Cái nhấc chân không mạnh bạo, ấy thế lại mang đầy vẻ khói lửa toát ra từ Chi.

Trong phòng làm việc, tay cầm cây viết chuyên dùng trong bản vẽ bắt gáic, anh đưa lên , dùng đầu ngón tay sờ lấy môi mình .Lại nhớ đến gương mặt kinh hãi của cô.

“ Xem ra cô vẫn không phải là hết cách cứu ”

Ý của QUân chính là xem ra Chi vẫn chưa hẳn biến đổi hoàn toàn ánh mắt hơi sợ ấy của cô làm anh nhớ tới mộ Phói An Chi trước đây.

Rời môi, anh bỏ ngổ khi giờ đây mới để ý .miệng anh có mùi hương rất thơm tay sờ lúc nãy vẫn còn động vài vết đỏ hồng hồng .

Chật, miệng Quân hài .z hôn tài quá làm vết son trên môi Chi dính lại vào miệng anh luôn.

Mung lung một lúc, anh tập trung vào công việc .

CHợt

CỘC CỘC

Nghe tiếng gõ Quân lên giọng -

“ Mời vào ”

Tất thì, xuất hiện đằng sau cánh cửa là một cô nhân viên., trên tay còn có cả tách cà phê nữa

Về mặt ngổ không đỡ của anh hiện lên, nửa nổi da gà nửa lại thấy đến phát ngán với tình huống trước mặt đây

Cô nhân viên trẻ, mặt mũi cũng khá xinh xinh đi nhẹ nhàng nở nụ cười tay bưng tách cà phê -

“ Tôi là nhân viên bên ??? , nghe nói anh vừa chuyển vào làm có việc gì cần , xin anh cứ việc nhờ tôi .”

Phép lịch sự tối thiểu .tất nhiên QUân cười đáp rồi -

“ Cảm ơn cô, nhất định sẽ có lúc làm phiền cô đấy ”

Ngửa miệng lại đỡ trò chọc ghẹo ra , thoáng đỏ mặt khi nghe anh nói thế, lại còn bị nụ cười với chiếc răng khểnh hút hồn nữa

Thấp thoáng thấy cô nhân viên đỏ mặt, anh bất giác nhận ra,

Ồi ! trời ra là toàn do anh nên mới bị phiền đến chết, tất thì Quân thu hồi nụ cười lại, nhưng vẫn trao ánh mắt lịch sự nhìn cô .

Đem tách cà phê, làm quen vậy thôi, cũng sướng rồi nên cô nhân viên mau chóng quay về chỗ làm.

Trước khi rời khỏi, không quên troa nụ cười xinh xắn cho Quân.

CÁCH

.BỤP

Nằm thẳng xúông bàn .-

RENG RENG RENG

Tan học, đúng như lời Tuấn, nhỏ chờ ngay cổng chính đây

Lòng lo đến nỗi đổ ra mồ hôi hột .chật gấp rồi thì biết làm gì đây .Qủa thật Phương không tài nào hình dung ra những gì sẽ diễn ra tiếp theo sau khi gặp lại bà và ông ấy.

KẾT

Ôi ! Tuấn đến rồi

Nhỏ nhang chân bước lại gần xe, mở cửa rồi chui vào .

“ MẸ ƠI !”

Vừa thấy Phương , Chấn Vũ đã reo ríu rít lên .

“ Con ngoan của mẹ ”

Cười âu yếm nhìn con.

Mặc thì cười như thế nhưng tay chân lại run cầm cập.

Phát cười với cái vẻ đáng yêu àn. Tuấn chột vút tóc Phương, giọng trầm ấm -

“ Yên tâm, em có phải đi một mình đâu, nếu có bị đánh, anh sẽ ôm con chạy trước, em đừng lo ”

Trợn lồi mắt , nghe kh1luc đầu lòng cảm động ấm áp bao nhiêu, thì tới khúc sau tan vỡ thành mây khói .

“ ANH DÁM BỎ EM CHẠY MỘT MÌNH À ”

Nhỏ phút chốc quên mất căng thẳng đi, mà rống hòng lên cãi

“ Ấy, anh chạy cùng con, chứ có một mình đâu ”

Vỡ não ra -

“ Anh anh

KHÔNG BIẾT ĐÂU, KHÔNG ĐI NỮA, EM MÚÔN VỀ MÚÔN VỀ,.. ”

Phương không khác gì đứa trẻ,. Hầm hực, một mực chân đá tay nghoe ngắy theo , đầu đập đập về phía trước trong xe, đòi về cho bằng được .

“ Thôi thôi nào. Anh chỉ đùa một chút, em đừng như thế chứ .

Con nhì kìa .”

Bất giác, nhỏ quên mất Chấn Vũ ngồi sau lưng Giật mình nhỏ quay xuống

BỘP BỘP BỘP Tá hỏa, Phương lấy tay cản con, miệng lo lắng -

“ ẤY CHẤN VŨ, CON LÀM GÌ VẬY, DỪNG LẠI NÀO .”

Ngây thơ ngược lên nói, đôi lúc gương mặt hơi nhăn nhăn vì trán đổ heo -

“ CHẤN VŨ THẤY MẸ LÀM VUI QUÁ NHƯNG CŨNG ĐAU NỮA .CHẤN VŨ ĐAU ĐẦU MẸ ƠI ”

Nữa lo, nửa muốn cười ha hả, vì tính ngây thơ của con, xem tí Phương quên mất, thiên thần rất thích bắt trước nhỏ.

Tên này trông hai mẹ con mà không nhận nổi , gục đầu xúông vô lăng, cười đến run cả người.

BỘP

Giận, nhỏ vỗ vài lưng đang khom của tên này

“ Tại anh đây ”

Thấy Phương sắp giận thiệt, lập tức Tuấn chữa lửa ngay

“ Rồi rồi anh không giận nữa anh chỉ muốn làm em cảm thấy bớt căng thẳng thôi ”

Lát sau, cuối cùng cả hai cũng yên thân mà để Tuấn nhấn ga chạy

Chợt nhỏ nhớ đến lời nói hôm qua

Miệng hỏi, nhưng lại toát ra giọng nhỏ xiu xiu -

“ Sáng .sáng nay sao rồi anh ”

Mắt dánh về phía trước xe,. Im lặng một lúc tên này cũng trả lời .-

“ Ông ta trong tình trạng rất yếu.

Bác sĩ bảo, dù có cách cứu nhưng lại không thể thực hiện được, vì cơ thể ông không chịu nổi toanng cuộc phẫu thuật ghép gan.”

Dứt lời tên này lại im như gió lặng đi

Ánh mắt đầy lo lắng, lẫn muốn khóc không hiểu vì sao nhỏ muốn khóc, tự dưng nghe Tuấn nói thế, lòng nhoi nhói lên.

Miệng không mở, chỉ cuối đầu nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau của mình thôi.

Biết nhỏ cảm nhận ra sao, biết nhỏ lo ình, lòng Tuấn thật rất khó chịu, cũng trở nên dụi bớt hơn .

“ Anh không sao, em đừng lo, anh thật không sao cả ”

KẾT

Dừng trước ngôi nhà quen thuộc kia .ngôi nhà mà suốt mấy năm trời nhỏ cứ ngỡ như đã quên mất.

Đầu lại trở về với tình trạng đông đá, cả người cũng cứng đơ.

Thấy xe ngừng thiên thần liền hỏi -

“ Ba ơi ! đây là đâu dạ ”

Nhẹ nàhng , với tay ra sau, tháo dây an toàn cho con, Tuấn nói -

“ Chúng ta đến thăm ông bà ngoại, con phải ngoan , biết không ”

“ Dạ ”

Ngoại nội không để ý, nhưng nghe được từ ông từ bà, thiên thần chợt cũng biết là người lớn, nên liền trở nên ngoan ngoãn đi

Xoay lại nhìn cô vợ tượng thạch băng đây tên này vén tóc sau vành tai nhỏ -

“ Ngó ạ ! chúng ta đến nơi rồi, em định ngồi đây tới sáng à ”

Giật mình khi nghe tiếng Tuấn Phương hoàn hồn lại, vẻ mặt ắcng thẳng không thể dấu đi đôi mắt ướt ướt nhìn tên này -

“ Em em .”

“ Đừng sợ, sẽ ổn thôi ”

Nói, tay đưa sang nắm vào bàn tay lạnh ngắt của Phương.

KÍNH KONG KING KONG

Thật Phương run đến nắm chuôn cũng để Tuấn nắm dùm .Tay nhỏ nắm lấy tay CHấn Vũ, chờ giờ thi hành án tử hình (Ặc !)

CÁCH

Cái bóng rọi ra từ cánh cửa quen thuộc .

Người đàn bà trông có vẻ khá mệt mỏi bởi sự đau buồn hiện ra

Như chết cứng khi khi bà thấy đứa con gái bé bỏng mắt bà trở ên kinh hoàng, đôi tay thấm đầy sương muối của dòng đời khế run run .

Nhỏ sợ nhỏ sợ lắm chứ, nhưng vừa mới thấy mẹ, Phương liền khóc òa ra nước mắt cứ lãng dài trên gương mặt do đỏ ửng nhỏ giờ đây nhớ, giờ đây thương mẹ nhiều hơn cảm giác sợ

Giọng run, ngừng ngang đoạn vì tiếng khóc nức của Phương -

“ Mẹ .mẹ mẹ ”

Bà như không thể tin được vào chính đôi mắt mình

Thật, sau khi gặp Phương, Long đã có gọi về nói cho bà và ông biết. Nghe tin của nhỏ, tất thì cả bà và ông, tìm nhưng bóp chặt lại, hốt loạn muốn đứng dậy đi kiếm nhỏ ngay, nhưng Long lại ngăn cản

Anh nói, hãy để cho chính nhỏ tự quay về, vì là anh , nên Long biết Phương sẽ một lúc quay lại thôi. Cũng thừa biết tính nhỏ rất nhất nhất không đúng nơi gì cả.

Thế nên nếu ông bà đi tìm , chắc hẳn nhỏ lại trốn đi, trốn vì cảm thấy có lỗi với cha với ẹm, không mặt mũi về mà nhìn họ nữa.

Ấy thế Long cũng chẳng cho bà địa chỉ, dù cho bà đã vằn lần gọi , hỏi hang

Đâm ra, về u sầu, đau khổ càng vây lấy ông và bà hơn, Họ từng ngày từng ngày mong chờ Phương quay trở lại. Dù không biết con đã vì nguyên nhân nào mà bỏ đi,. Thế nhưng hãy quay lại đã hãy về nhà trước, chúng ta là gia đình mà .

Vừa mới thấy con, bà mừng , lại đau đau vì mình vô dụng, cả con cũng không bảo vệ nổi

Dang hai tay ra, bà kéo nhỏ vào lòng

CHấn Vũ thấy mẹ với cái người kia khóc nức nở, trẻ con là vậy, khi thấy ai khóc, tự bản thân chúng cũng trở nên có chút sợ hãi đi

Bản năng của một đứa trẻ, bàn tay thiên thần nắm chặt vào ống quần tên này, người cũng lúi lúi, núp sau bóng ba ba

Nhẹ nhàng, Tuấn khom người xuống, bồng CHấn Vũ lên, lãnh đạm , im tiếng đi vì không muốn phá hủy bầu không khí đầy nhớ nhung này .

VUốt ámi tóc con yêu bà đau thắc con tìm lại .người hơi run run .

“ Phương của mẹ con gái của mẹ ”

Giọng nói vẫn êm như thuở nào bay vào kẽ tai Phương, khiến nhỏ càng khóc nhiều hơn .

Chồng bà ngồi bên trong, chợt nghe tiếng khóc, ông lập tức đứng dậy bước ra.

Cũng như bà, ông chết lặng đi khi thấy nhỏ

Thế nhưng chưa kịp rơi nước mắt lại nặng nề khi thấy một chàng thanh niên, tay bồng đứa bé.

Bắt gặp ánh mắt ba Phương nhìn mình, Tuấn lễ phép cúi đầu chào ông

Buôn nhẹ đứa con gái của mình ra, bà nhìn chằm chằm lên, rồi nhìn chằm chằm xuống

Bà muốn biết nhỏ có ôm đi không .(Hên là Tuấn đã bồi bổ lại)

Phát giác, sau lưng nhỏ còn có người, bà mới xoay ánh mắt đi .giọng có phần rôi rôi -

“ Ai ai đây Phương ” Lau nước mắt, nhỏ giọt lại bắt đầu thấy sợ mặt mày đỏ khóc đỏ cười

Cầm những đợc vợ đã cứng họng, Tuấn thay lời -

“ Con là Tuấn, chào hai bác ạ ”

“ CON CHÀO ÔNG BÀ NGOẠI Ạ ”

Nghe ba chào, thiên thần cũng chào theo. Vì lúc trên xe nghe đến từ ông bà ngoại, ấy ra nó còn thắm trong đầu Chấn Vũ, nên tất khắc thiên thần đem ra cài liền.

Kinh ngạc, há hốc mồm, bà lẫn ông chẳng thể nói ra chữ nào nữa

Long Long tuy có nói đã tìm ra nhỏ, nhưng anh lại không kể rằng nhỏ đã có (Cha này chơi ác)

“ Mẹ ới ! sao mẹ khóc vậy, Chấn Vũ làm mẹ buồn sao ? ”

Thấy khóe mắt Phương vẫn ước, vắng đơ thiên thần quan tâm, ngây thơ cất tiếng hét lên .

Trời ! đôi mắt ba mẹ Phương càng lúc càng căng ra tay chân phút chốc lủng bủng với tình cảnh này.

Cả ngày làm việc khá an nhàn với buổi đầu tiên, nay Quân lại lao đầu vào cái quán bra ấy

CÁCH

Ấy chỉ mới ba lần mà Quân thuộc cả giờ giấc của Chi

QUả nhiên anh đoán trúng phóc, cô tiểu thư lạnh lùng đến thật, ngoại lệ ư ?

Không, hôm nay vẫn như cũ, chỉ có điều gương mặt chàng trai này khác chàng trai trước thôi.

Thật chính bản thân Chi cũng chẳng hiểu , sao cô lại thích vào cái nơi này nhỉ.

Thôi nghĩ vớ vẫn làm chi thích thì vào thôi, miễn lí do.

Bước đi qua người anh, mà không thèm liếc lấy .lại nữa người bưng bê vẫn là Quân.

Anh đi vào căn phòng, cái nơi mà cho là đặc nhất quán anh

CỘC CỘC CỘC

Bước vào, cảnh tượng càng lúc càng làm anh chẳng thể ngạc nhiên nổi đi

Lần này không chỉ đề mà còn quần vào nhau đến ná thở .

Nhìn cái kiểu hôn như thế, anh nữa khùng nữa kiêu mà bước ra chột .-

“ Đứng lại, tôi cho phép đi à ”

Chi lạnh lùng lên tiếng .

Quân tắt thì xoay người lại, chàng trai ngồi cạnh khẽ tay chạm cằm cô khẽ nói nhỏ nhưng Quân vẫn nghe được, vì căn quá quá lặng thinh -

“ Sao vậy, chúng ta tiếp tục nào, em không ngại sao .”

Dứt lời nói lại xoay mặt Chi vào, mà đưa lưỡi sang cuống lưỡi, thật anh chàng này chỉ dám hôn chứ tay không dám chạm.

CHướng mắt Quân xoay lưng bỏ đi -

“ Tôi bảo anh được phép đi à ”

Giọng lạnh đến chết người lại vang lên .

“ Hay anh muốn cái tiệm này bị dỡ lần này tôi không phí mớ tiền cho đám người ấy đâu ”

Kiểm nén tức giận, vì QUÂN không muốn luyện lụy những người đang làm chung,

Nhịn nhịn nhịn .

Rồi anh xoay người lại, nhìn thẳng vào ánh mắt Chi. Cô cười khểnh lên, chàng trai ngồi cạnh có phần không được tự nhiên, thoáng sợ vì giọng nói đầu uy quyền lẫn tính cách lạnh lùng chết người của Chi.

Xong xuôi, cô lại xoay mặt nhìn gã đang ngồi kế ấy, tay đưa lên, nắm vạt áo kéo vào, tiếp tục hành xử đôi môi với anh ta.

Chật ! rút cuộc cô muốn làm cái gì đây

Chứng minh cho Quân thấy nụ hôn của anh không có giá trị à

Lười đưa sang .quần vào người con trai đó.

Cô hôn mà sắc mặt không hề biến động, còn anh chàng kia thì đỏ hừng hực lên, mắt nhắm nghiền để thưởng thức.

Chi đưa ánh mắt vô hồn cứ mở trừng ra mà nhìn thẳng vào Quân. Hôn chàng này, lại nhìn anh đây khiến cho Quân điên tiết lên với hành động xem thường đó.

Vỡ não, anh tiếng đến túm lấy cổ áo chàng trai đang chìm vào giấc ngọt kia

BỐP

Rất mạnh đâm thẳng vào mặt anh ta.làm cho ngã nhào xúông đất.

Nghe tiếng động, đám vệ sĩ của Chi lập tức vào, .

“ CÔ CHỦ ”

“ Không sao, lôi anh ta đi đi, rồi đóng cửa lại”

Miệng nói, mắt hướng nhìn về phía gã nằm liệt bên dưới, mặt nhăn vì máu ngập cả miệng .

Theo lời Chi , tất thì đám vệ sĩ lôi anh chàng xấu số thứ tư ra

Nhưng lại có cái e nhìn về phía người phục vụ, nên một người trong đám vệ sĩ chùng chừ đi -

“ Cô ”

“ Đóng cửa”

Đơn giản hai từ, tất thì không dám cãi, đành lui ra đóng cửa lại

CÁCH

Giờ chỉ còn mình cô với Quân thôi.

ANh vẫn với đôi mắt hơi đo đỏ lên .

Cười khinh, Chi nâng ly rượu nhìn Quân, .giọng bay ra nhẹ nhàng àm uy lực cũng khủng -

“ Sao nhận ra rồi chứ ”

Bình tĩnh anh trả lời với vẻ mặt hơi khinh thường Chi -

“ Một tiểu thư như cô nực cười”

Thản nhiên, Chi không có bất kì phản ứng nào, ngược lại còn trở nên bình tĩnh khác thường hơn .-

“ Đừng nghĩ, tôi dễ bị kích động, anh nên biết, nụ hôn đó không là gì cả hãy xem thân phận của mình ”

Dứt lời chẳng nói thêm câu nào, Chi đứng dậy bỏ tay chột tay Quân kéo khựng lại, chỉ kéo chứ không giật cho cô ngã vào anh -

“ Xem ra cô quên tình trạng của chúng ta nhỉ ?”

Hai lần cố không để ý, nay lại bị tên hạ đẳng này chạm vào tay Chi thoáng hơi hiện vẻ tức giận lên

“ Ý gì? ”

“ Hừm “Cô không có quyền lên tiếng, yêu – không yêu là do tôi quyết định” ”

Nói xong, tay anh buồn lửng cánh tay mím miệng của Chi

Phút chót cô nổi giận, nhưng lại sợ anh thấy vẻ mặt đó, nên hậm hực bỏ đi

Nhất Long hôm nay đã trở về nhà ông ngoại

Vẫn đúng lời hứa bên Phong lúc này cũng thấp thoáng là sáng rồi

“ BA ƠI ! BA ”

Mới thấy hình thôi mà thiên thần Nhất Long đã mừng ríu rít, khiến cho Tuyết , ông Khải lẫn bà Châu phải cười phì.

Ấy ! không có gì ngạc nhiên, vì do bà cũng muốn gặp Phong và nó nên mới có mặt ở đây.

Phía bên Nghi, nó ngồi cạnh Phong, tự đầu vào vai hấn cùng nahu xem Nhất Long qua màn hình nho nhỏ

Gìong trầm ấm vang lên -

“ Nhất Long của ba có ngoan không, có nghe lời ông và bà chứ ”

“ CÓ Ạ NHẤT LONG NGOAN HẾT CHỖ CHÊ ”

CHợt nhớ .

“ MẸ NGHI MẸ NGHI, .”

“ Mẹ đây, con trai bé bỏng, đâu nào để mẹ nhìn con thật kĩ xem ”

Thiên thần vừa nghe nói thế liền cầm cái bánh xe vàng mini là đưa sát vào mặt

Tuyết thấy hết hồn -

“ ẤY ẤY NHẤT LONG CON LÀM VẬY, MẸ NGHI SẼ CHẴNG THẤY GÌ ĐÂU ”

Quả nhiên, nó và Phong ôm bụng cười vì chỉ thấy mỗi cái lỗ mũi dễ thương của con

Ngây thơ -

“ Nhưng mẹ Nghi bảo muốn thấy Nhất Long mà ”

Vỗ đầu cháu yêu, bà Châu nói -

“ Con để tâm như vậy là được rồi ”

Vừa nói tay bà cũng vừa kéo nhẹ cái máy ra khỏi người cháu yêu.

Bên xúm năm chụm bảy bên thì hai đầu chụm vào nhau

Ban ngày hạnh phúc

Bên đêm ấm nồng

Chốc chốc tiếng cười vang vẳng phát ra từ điện thoại Nghi lẫn bánh xe của Nhất Long nữa.

Gần đến tối trưa, Phong hôm nay có buổi họp, nhưng cũng không quan trọng mấy ền nó có thể ở khách sạn mà chờ hấn về

Phong ngạc nhiên, đáng lẽ nó phải đòi theo bằng được chứ -

“ Anh đi đi, em ở đây, kia nào xong thì anh về nhé ”

Giúp hấn mặt đỏ, tay thoảng thoác cài nút áo cho Phong.

Chụp bàn tay mịn của Nghi lại, vẽ ạmt hơi lo lắng .

“ Em không khỏe chỗ nào à ”

“ Không chỉ là em muốn ở khách sạn ngủ thêm chút nữa, hơn nữa có đi thì cũng chỉ ngồi, chán lắm

Nhõn nhõo với Phong , để hấn không hoài nghi mục đích của nó

Lúc sao, Phong thả dài tay ôm, tay xoa mái tóc Nghi -

“ Vậy anh sẽ cố gắng về sớm ”

“ Ấy khỜng sao cứ từ từ cũng được, tốn nhất là anh nên mời ngài Hon một bữa ”

“ HẢ?”

Nghe giọng nó, sao có vẻ không muốn hấn về, đâm ra chân mài Phong châu lại .

Hai tay ôm cứng người nó hơn, nhìn thẳng vào mắt Nghi -

“ Này em giấu anh việc gì à .”

“ Ề? LÀM GÌ CÓ CHỚ ! À Thật mà có ”

Đầu úp xuống tỏ vẻ như bị Phong phát hiện, hớn lên trán Nghi, hấn nhẹ nhàng, trù mền mà nói -

“ Sao nào ?”

“ Em em muôn mua chúc quà cho bác gái, chị Tuyết và Phương ”

“ Vậy xong việc, anh đưa em đi ”

“ HỔNG ĐƯỢC ”

“ ???”

Vội lấy cớ

“ Tại .tại .tại em định mua đồ ”

Rồi thôi, nhìn mặt đủ hiểu

“ Vậy mà em cũng ngại sao ”

Gõ vào ngực Phong

“ Nè, em là phụ nữ mà ”

Thấy Nghi bắt đầu giận, nên Phogn dỗ cho hả quả

“ Thôi được được rồi nhưng em phải cẩn thận, không được đi vào chỗ vắng, có chuyện gì thì gọi anh biết không,,,”

“ ÝES ÔNG XÃ, YÊU ANH LẮM ”

Mừng hết vốn vì hấn đã cho nó qua phà nhảy cẫ ôm cổ Phong, hớn liên tục vào má hấn.

Nhưng giờ nó mới biết, quả thật qua ải của Phong khó ghê lãi nhãi gần một tiếng , hấn mới chịu đồng ý cho nó đi.

Cuối cùng thì Phong cũng đã đến công ty đối tác

Ấy ya ! Để xem Nhã Nghi đị làm cái gì nhé

73. Chương 79

CHÁP 80

Đúng như cái tính cách của nó, giờ đây Nghi đang thò đầu mà nhìn cái chung cư, nơi bóng Linh khuất

Vừa ngó vào, vừa nhìn đồng hồ trên tay thật bản thân nó cũng không biết giờ này Linh có ở nhà, hay đã đi đâu.

Nửa định bước vào trong đó để lên lầu, ấy thế nhưng nó có biết số nhà Linh đâu đành đứng bên ngoài đợi.

XQAT XQAT XQAT

Bất giác, Nghi như muốn chết đứng khi quay lại, thấy bóng Linh đang đi tới. Tất thì nó kéo cái nón thám tử xuống, gương mặt được che đi bởi cái kính to tròn, màu nâu bóng

Vừa thấy cô bước gần, nó giả bộ xoay người đi, úp đầu vào phía thùng thư lật lật dở dở

Một mối vì cày suốt đêm, Linh đi như chân chày văng nửa bước chân nặng nề, gương mặt chốc chốc thâm thâm ngay dưới đôi mắt vốn sáng đẹp thuở ban mai.

Lướt ngang qua nó, mà thật giờ này chả còn tâm trạng quan tâm đến ai.

Nên không mấy mai chú ý nó, lúc Linh bước ngang qua người nó, phía sau lưng chợt, tim Nghi ngừng đập, mồ hôi vã nhò nhọt ra tay chân khẽ run lập bập.

Sợ Linh chú ý và nhận ra nó, nên càng cúi sát hơn, giả diên như kiểm tra thư vậy.

CỘC CỘC CỘC

Nhắc từng bước chân rã rời lên bậc than gạch

Suốt đêm qua Linh phải làm thâu đêm .mò mẫm trong cái quán ăn nhanh 24/24 ấy. Rồi cô chỉ có thể nghĩ không tới nữa tiếng, thay đồ đến công ty nữa.

Phải ngoài 8 tiếng làm việc trong công ty, Linh kiêm cả việc bê bưng, phục vụ ,dọn dẹp tại chỗ làm thêm ấy.

Thiết nghĩ, một hacker tài như Linh sao không dùng mảnh khỏe, khả năng thâm nhập thông tin để kiếm tiền. Chẳng phải chỉ đơn giản những việc ấy cô sẽ không xài hết số tiền được tri sao. Thế nhưng Linh không muốn nhúng tay vào nữa. Chạm vào những kí hiệu, vào những con số ẩn mã ấy., lại làm cô nhớ đến những chuyện đã xảy ra.

Quyết định từ bỏ quá khứ', quyết tâm thay đổi bản chất vốn không là của mình, Linh không muốn dính đôi tay vào ấy nữa.

Vì thế . thay vì làm việc âm thầm cho các tập đoàn Linh chọn con đường cực nhưng thỏa mãn cái lòng của cô.

Gương mặt buồn rười rượi khi nhớ đến người yêu. Tuy là kẻ nghiệp bạc, nhưng anh vẫn luôn gửi lại tất cả số tiền làm được cho Linh, ấy thế nhưng, con nợ của anh lại lớn đến không thể tin được.

Cho thì ít, nhưng mang và vác vào vai Linh thì nhiều.

Cũng chẳng sao , Linh tình nguyện mà, vì cô yêu anh ta mất rồi.

Đi được nửa lâu , bất giác đầu Linh xay xuyến, trụ không được mà ngồi thụp xuống . Tá hỏa, nó này giờ nhút nhát chậm theo cô, thoáng thấy Linh như muốn ngất đi, vội vàng quên cả việc mình đang theo dõi. Nhanh như cắt, nó chạy lên đỡ lấy người cô, vẻ mặt không giấu nổi sự lo lắng

“ Linh Linh không sao chứ .”

Giật mình nghe tiếng của người đang đỡ mình, bản năng cô quay đầu cố mở đôi mắt nặng nề lên Rồi vài giây sau lại kính ngạc

Mở to mắt nhìn nó

“ Linh linh đâu chỗ nào sao ”

Vẫn không ngừng hỏi thăm , vì nó nhận ra sắc mặt Linh xanh lăm nó chẳng nỡ thăm trách cô về quá khứ. Phải, phút chốc Nghi chỉ quan tâm đến Linh hiện tại thôi.

Bình tĩnh được bản thân trước cái ngỡ ngàng vì nó xuất hiện nhanh tay Linh cổ đứng dậy, hất bàn tay nó ra .giọng lạnh đến khiến nó bỏ ngõ -

“ Cô đến đây làm gì, cô theo dõi tôi à ”

Ngưng một lúc, chợt Linh cười khinh lên -

“ Sao thỏa mãn lắm đúng không, thấy tôi sống một nơi như thế này, cô vui lắm nhỉ ”

Nghe những lời từ miệng Linh mà nó khó chịu, châu mày đi giọng có phần nóng nóng -

“ Sao Linh lại nói như vậy, Nghi không có ý đó, Nghi không khinh, cũng chẳng có lí do để khinh Nghi Nghi đến đây chỉ muốn chỉ muốn biết sự thật thôi ”

“ Là chuyện về Phong, đúng không ”

Nó hơi hết hồn khi cô vào thẳng chủ đề như thế nên tất thì không mở miệng được.

Nhìn Nghi, khẽ Linh lại có chút khó chịu .-

“ Tôi đã nói, tôi không biết gì cả .cô làm ơn để tôi được yên ”

Nói xong Linh bước tiếp và lên lầu .tiếng vào căn có số phòng quen thuộc kia

Nó đứng như trời trồng, thật rút cuộc nó đang làm gì đây. Bất giác giờ thì nó mới nhận ra được.

Thật chất, cái nó muốn không phải chuyện của Phong, mà nó muốn biết về Linh nó muốn biết cô đang sống như thế nào, sau lại đột ngột mất tích, còn cùng vào thời gian của Phong nữa. Nó đã từng rất quý Linh.

Nhìn cô trông bộ dạng, vẻ mặt không thần không sắc, nó cảm thấy có chút đau đầu

Vừa nghĩ vừa đi như kẻ mất hồn. ấy thế nhưng cứ tưởng nó bỏ đi, nhưng không ngờ lại đứng dưới chung cư, đứng ngay cạnh vách tường

Lí do ?

Chẳng hiểu, chỉ là đi không nổi nữa thôi.

CÁCH

HỊCH Vừa đóng cửa , bất chợt Linh ngồi thụp xuống nền, đầu cô vẫn còn chới chới, cả thân cũng vậy, cơn đau bụng lại nổi lên .mặt xanh nay lại xanh hơn.

Thế nhưng Linh không để ý cơn đau, mà gục mặt vào đôi chân co lên khóc nức ra tiếng

Con tim lại tự trách bản thân lại nhớ đến cái ngày kinh khủng nhất đời mình lại nhớ đến đôi tay tàn nhẫn .

Rồi đến cái hành động ban nãy của Nghi.

Không hiểu bản thân, hối hận hay đau khổ hay mặc cảm

Linh không biết nữa. chỉ muốn khóc cho thỏa thôi.

Dù có khóc đến khô cạn nước mắt, cô vẫn không thể ngừng cái cảm giác lạnh lẽo, cô đơn trong căn nhà này làm Linh thấy mình trở nên cô độc hơn.

Cô chợt nhớ đến anh ta, người đàn ông cô yêu, những lúc như thế này, cô cần bờ vai lắm .cần cả giọng nói ấm áp kia nữa.

Vậy mà chẳng bao giờ đến với cô .Linh người trở nên run cầm cập

Thấp thoáng cũng trôi qua thời gian nghỉ ngơi .

Chật, lại mệt mỏi thay bộ đồ công sở lên lại cố gượng để đến công ty làm việc

Nghĩ thần thơ, chợt nghe tiếng bước chân bên trong cái nơi nổi lên bật than ấy.

Nó không dựa tường nữa mà đứng thẳng người

Mới vừa ra khỏi thôi, Linh lại thấy Nghi đứng bên hông vách tường

Thật nó muốn gì đây, muốn ép cô đến chết à

Phút chốc nổi giận .-

“ CỒ ”

“ Nghi muốn biết Linh có ổn không, nhưng lại không biết cần nào nên đành đứng đây chờ vậy ”

Chưa kịp nổi giận thì nó đã chen ngang lời nói của cô .Con tim Linh thấp thoáng có đứng lại vì những lời quan tâm ấy

Gì chứ, ! ý vậy là sao đây chẳng phải nó hận cô sao lại tỏ ra thái độ như thế .

“ Mặt mặt Linh xanh lăm, Linh định đi đâu, Nghi đi với được không ”

Trời ! càng lúc nó cũng chẳng biết nó đang nói gì mặt ngố ra khi vừa dứt câu nói.

“ Cô đang trêu tôi đấy à ”

“ Không không phải .Nghi Nghi chỉ lo cho Linh thôi ”

Gương mặt thoáng ngượng đỏ đỏ của Nghi hiện lên, nếu nó mang kính thì có lẽ còn che được, nhưng nó lỡ tháo mất rồi.

“ Cảm ơn sự quan tâm của cô, nhưng tôi không muốn nhận ”

Không để ý đến nó nữa, mà Linh nhắc chân bước đi

XOAT XOAT

5 Phút

9 Phút

15 Phút

“ NÀY, CÔ CÓ THÔI KHÔNG HẢ, CÔ MUỐN ĐI THEO TÔI ĐẾN CHỪNG NÀO ”

Nãy giờ nó cứ lải nhải như kiến bò theo sau Linh, bực đến run cả người, mỗi khi thấy nó , Linh lại mang đây cảm giác đau lằn tội lỗi đi. Bản thân cô biết, nó hoàn toàn không đáng bị như vậy .thế nhưng sao nó cứ bám dai thế. Không để cô yên thân.

Giật mình vì bị Linh nạc , nó lùi thối đi theo, chân đứng khựng lại, ngược đầu nhìn cô -

“ Nghi chỉ muốn đưa Linh đến nơi Linh muốn đi thôi, nhờ giữa đường mà ngắt như lúc nãy thì sao ”

“ TÔI ĐÃ NÓI KHÔNG CẦN CÔ QUAN TÂM LÀM ƠN ĐỂ TÔI YÊN ”

Linh giận dữ khi những lời nói ấy cứ thổi pha phả vào tai

“ KHÔNG THÍCH LÀM SAO MÀ BỎ ĐI ĐƯỢC KHI KHI khi Nghi lạc mất đường về rồi ”

Hét giữa chừng lại giữa chừng nói nhỏ chặt bó tay, nó đi mà chẳng thèm để ý , đến nỗi không biết đang đi đâu chỉ tè tè theo sau Linh thôi.

Linh dù đang giận, đang tức muốn vỡ não ra, thế nhưng khi nghe nó nói thế, cô muốn bật ngựa ra sao

Chịu chịu hết nổi

“ Cô đi thẳng, sau đó quẹo trái, gặp PM Store rồi quẹo trái là thấy nơi cô đã đứng đừng có đi theo tôi ”

Đưa tay chỉ, nói xong, lập tức Linh bỏ đi, không thèm chờ nó

Ngó theo ngón tay của Linh, nó nhìn nhìn

“ CÁM ??? HẢ ĐÂU MẮT TIÊU RỒI .”

Tả hỏa khi xoay người lại, cô đã biến mất tiêu,

Ây ya ! Thế là Nghi nhà ta bị cho rơi rồi

Mặt ụ lên ụ xuống, nó định nữa bước lại nữa quay về, vì nếu cứ đi thế này, chắc nó sẽ lại lạc mất thôi.

Lụi thui cầm đầu bước theo nơi Linh đã chỉ.

Thật nó muốn biết Linh đang làm gì, đang sống căn nào, sức khỏe có ổn không .

Hàng ngàn hàng vạn câu hỏi ngầu trong đầu Nghi

Bất giác đã đi đến cái nơi gọi là chung cư của Linh. Ôi thế là nó nhớ đường rồi .

Chợt PÍP PÍP PÍP

Vội nhất phone lên .

“ Alô ”

“ Anh đây có lẽ nữa tiếng sau anh sẽ về, em đang ở đâu anh đến rước em ”

Giật mình vì nhớ lại, nó đã nói là đi mua đồ

“ À à em vẫn đang chọn .vẫn chọn lâu lắm anh không cần đợi em đâu .em sẽ tự về mà ”

“ Cầm cái anh sẽ đến nào em đang ở trung tâm nào ”

Mếu máo với Phong , nó đành nói ra nơi đó. Tất thì vừa cúp điện thoại, Nghi chạy bán sống bán chết mà gọi taxi, để thẳng trung tâm

Ngồi trên xe mà thấp thoáng cứ nhớ đến cái vè xanh sao ấy của Linh. Chật không biết cô có thật là ổn không nữa.

KẾT

Phong đến nơi đưa xe cho người phục vụ, sau lại gọi Nghi

CỘC CỘC

Nó chạy như bay vào một shop bán đồ lót và cả mồ hôi .giờ thì mới nhận ra tiếng máy run

“ Alô em đang ở ”

Vài phút sau, hần đã tìm ra được nơi có nó , nó hơi đỏ mặt khi thấy Phong bước thản nhiên vào đây

Tay ôm nhẹ vào hông Nghi, đẩy hôn vào trán nó .giọng trầm mà ấm đến làm nó đỏ mặt -

“ Sao rồi em chọn được rồi chứ .”

Xấu hổ, nó đẩy nhẹ Phong ra, rồi nhìn tứ phía, thấy có vài ánh mắt nhìn mình .muốn độn thổ ghê .-

“ Này, anh kì quá sao không đứng ở ngoài chờ, ”

“ Ngốc này, em không thấy vẫn có vài người vào đây mua cho vợ sao ”

“ Nhưng cũng không được, kì cục quá anh đi ra đi ”

Miệng nói, tay đẩy đẩy người Phong .

Chợt hần mới nhận ra .-

“ Em làm gì mà trán đỏ mồ hôi vậy ”

Tay đưa lên vuốt đi mấy lọn tóc ẩm ẩm do nó chạy múôn đút hơi .

“ Tại .tại trời nóng .”

“ Nóng trong khi có máy lạnh à ”

Bị Phong tra khảo nó, càng đỏ mồ hôi nhiều hơn chớp mắt lấy cố nó vội lảng đi câu hỏi của Phong -

“ Anh ra mau đi .em sắp lựa xong rồi ”

.KẾT KẾT XỌAT XỌAT

CHẳng quan tâm lời Nghi, hấn bắt đầu chạm tay vào máy cái thứ đồ gọi cảm đó .

Nó tá hỏa nhảy tạch tạch mà la nho nhỏ lên -

“ Anh anh làm cái gì vậy ”

Cười âu yếm, rồi tiện tay lấy cái móc có mấn chiếc áo ngủ mỏng kinh khủng kia ếm lên người Nghi miệng cười với đầy nham hiểm .

“ Em mua cái này đi ”

“ HẢ ?”

Trốn con mắc khi Phong để nó lên người mình rồi lại phát giác ra có vài gương mặt đo đỏ nhìn cử chỉ của hấn đối với nó.

Ngượng chín mặt, lấy tay đẩy cái áo mỏng kinh khủng ra

“ Anh múôn chết tại đây à ”

“ Cũng được, mình vào phòng thử đồ nào ”

Trời ! hấn giả điên hay cố tình chọc ghẹo nó

“ Anh đừng giỡn, em đánh chết đấy ”

Vẻ mặt đồ đến không thể đồ hơn, nó đưa tay vỗ vỗ vào ngực Phong dở khóc dở cười với hấn

“ Không vào cũng được, nhưng em phải mặc cái này vào đêm hôm nay đấy ”

Cười nham nhở nhìn Nghi, thật .thật nó múôn đá vào chân hấn cho bỏ ghét cái cái tên đòi trụ

Rút cuộc cũng ngoan ngoãn cầm những chiếc túi, trong đó có cả cái váy ngủ mỏng manh nữa.

Vừa bước ra khỏi tiệm, bắt giác hấn đưa tay ôm vào eo, kéo nó sát gần mình .-

“ Này, đừng giận anh nữa ”

“ Hứ .”

Nghênh mặt, quay qua bên kia, sẵn tiện che cái vẻ xấu hổ luôn

Cười híp mắt với hành động đáng yêu của Nghi, hấn đan xen ngón tay vào bàn tay mềm mại của nó .

“ Nào, đi thôi, anh múôn mua một món ”

Tò mò nó quay lại, .tay thì khưng khưng trong vòng tay cẩu Phong

“ HỒ ? anh múôn mua gì ”

“ Thế em quên phần của con à ”

Nói rồi hấn siết tay nó, kéo vào tiệm đồ chơi .nghe mà ầm cả lòng, nhận ra Phong yêu Nhất Long, nó cảm thấy thật hạnh phúc cười tummy tiếng theo bóng Phong .

Ấy thế, vào trong nó có lo lựa đâu, mà còn mắt tròn mắt to, nhẩy khững khi thấy mấy món dễ thương .

Trời ! sao mua đồ cho con lại biến thành cho cả nó

Hết, bé bi lắc đầu biết hát, lại quay sang con thú bông lông mượt kinh .rồi đến mô hình ngôi nhà nữa .những món đồ vật dụng dễ thương mắt nó sáng như thấy vàng vậy -

“ MUA ĐI MUA ĐI PHONG ANH XEM NÀY DỄ THƯƠNG QUÁ .”

“ Á .PHONG PHONG LẠI ĐÂY .THẤY KHÔNG THẤY KHÔNG NÓ NHÚC NHÍCH CÁI ĐẦU KÌA ”

“ PHONG EM MUỐN EM MUỐN CÁI NÀY NỮA ”

, BỘP

Chịu hết nổi, hấn dành hạ cái gỗ vào đầu Nghi -

“ Này, anh bảo vào mua cho con, chứ có phải mua cho em, mà mua cho em cũng được, nhưng cứ cái kiểu này, em muốn gồm cả tiệm à ”

“ Ừ nó dễ thương như thế, em không nhịn được ”

Về mặt tiết rẻ khi bị Phong cấm không ua thêm, nó quạo quọ làm hấn muốn nhào vô cắn cho bỏ cảm giác yêu, đỡ cảm giác ghiền .

Sực nhớ .-

“ Í? Anh mua được gì cho con rồi ”

Thở dài nhìn cô vợ trẻ con .đang ngồi hụp xúông, long lanh dán mắt vào hộp kính chứa đầy đồ chơi

“ Giờ em mới nhớ đến con à ”

Xụ mặt, ra vẻ hờn mát -

“ Gì chứ, em chỉ cho anh cơ hội được chọn quà cho con thôi ”

Ngồi xúông cạnh Nghi, nhẹ nhàng, mang đầy yêu thương, Phong vuốt tóc nó

“ Ngốc khờ ạ ! Em cứ thế thì làm sao anh yên tâm để em một mình ”

Ngủ khó đỡ, nhìn Phong -

“ Hồng hiểu ?”

Cuối gần đến, hôn vào trán Nghi -

“ Đáng yêu như vậy, em sẽ làm mấy tên trái dấu để ý đấy, thế thì anh làm sao yên tâm được ”

Ái ya giờ thì Nghi nhà ta đã hiểu, chốc chốc xấu hổ khi nghe Phong nói vậy, nó thụi cùi chỏ vào ngực hấn cho bỏ ghét

BỘP

“ AH em muốn ám sát anh à ”

Chẳng nhẹ nhàng, nó lụi ột vỗ đau điên, khiến Phong nhăn mặt lên .

“ Hừm sáng giờ anh nói năng toàn “thọc lưỡi” em .không móc cũng thọt, vậy là nhẹ tay rồi đấy ”

“Chà sáng giờ sao không nói , được rồi lại đây nào ”

Dứt lời tức khắc, bàn tay Phong đẩy đầu nó, kéo đến với mình, hôn nồng đôi môi Nghi, khiến nó trừng mắt kinh ngạc .

Thế nhưng có đẩy cũng đẩy không nổi, sức nó chống lại được Phong sao chẳng mấy chốc gương mặt Nghi nóng lầu lầu lên vì nộ hôn của hấn

May mà cả hai ngồi thụp xúông, cũng may là có khung kính ngập đồ chơi kia may thế .

Sự ngọt ngào của cả hai không hề có ai hay biết

Trên xe

“ Nghi này ”

“ Hửm ”

Miệng chỉ “hửm” cái thôi, nhưng mắc cứ dán vào cái con lắc lắc hình bong hoa trong bàn tay (bó chân với con này)

“ Anh nghĩ chúng ta không cần ở lại một tuần, có lẽ hai ngày nữa là về được rồi ”

Bất giác thần kinh nó dựng lên khi nghe hắn nói thế -

“ GẤP VẬY SAO ?”

Phong nghĩ , nghe được chuyện này, chắc hẳn nó phải mừng chứ, hẳn lại không ngờ nó trợn mắt , với vẻ mặt hoảng hốt như đang luyến tiếc điều gì.

Chật, .! Phải rồi, nó vẫn còn muốn gặp lại Linh mà, chỉ có hai ngày thôi sao hai ngày để nó ghé qua Linh àh mà có chắc cô ta cho nó vô nhà đâu

“ Không phải em nên mừng sao, em không nhớ Nhất Long à ”

Hơi chổng với thái độ ấy, Phong không khỏi ngạc nhiên, đôi lúc lái xe, lại quay đầu ngang nhìn nó.

“ À à không phải, em nhớ con lăm chứ ”

Biện hộ, rồi lại sụ mặt đi

Đến gần tối

CÁCH

“ Anh về rồi đây ”

Chợt cánh cửa vừa mở ra thôi, tất thì Linh chạy ào đến, ôm cứng người con trai này .

Thấp thoáng ngạc nhiên , sau lại cười ầm -

“ Em sao vậy, đừng khóc anh xin lỗi anh đã làm xong việc rồi, anh sẽ không vắng đêm đâu ”

“ Hức .hức hức anh nói, nhưng có lần nào làm được anh nói nhưng lần nào cũng bỏ em ”

Chịu không nổi cảm giác cô đơn, Linh khóc òa như đứa trẻ

10 Phút sau

“ Linh, anh hứa, anh hứa sẽ không chạm tay vào nó nữa hãy tin anh lần này ”

Câu nói nghe đến quá quen thuộc với Linh, nhấp nhóang nhìn căn phòng có vẻ khác đi, có vẻ mất vài thứ -

“ Chúng chúng lại đến đây sao .em không bị gì chứ ”

Miệng nói, tay anh ta, lật ánh tay mềm yếu của Linh, rồi lại quay lưng cô cứ như tìm mọi góc ngách trên người cô vậy

“ Yên tâm, em không sao cả .”

Lát sau, khẽ chạm vào mặt anh ta -

“ Nhưng nhưng chúng bảo sẽ .sẽ giết anh nếu chúng ta không trả hết .”

Tất tốc nắm tay Linh -

“ Chúng ta đi ”

“ Không”

“ Em nói gì ”

“ Em không muốn sống như vậy, em không muốn lại bỏ trốn, em không muốn trở thành con người như thế em không muốn em không muốn anh biết không em không muốn trở thành kẻ ngấp trong tội lỗi hức hức .em sẽ không trốn nữa đủ rồi em nhịn đủ rồi ”

Khóc nức nở lên, đôi mắt đỏ ửng vì nước mắt, Linh không muốn tiếp tục như vậy nữa, một lần sai trong đời là quá đủ quá đủ để dày vò cô suốt ngần ấy năm.

Thấy Linh khóc, tim anh chàng cũng đau, đau vì bản thân đã làm khổ cô, vì cái con nghiện kinh tởm nó khiến người anh yêu phải chịu đau đớn, phải ngủ trong nước mắt thâu đêm.

Ôm cô vào lòng .cả anh cũng không chịu nổi -

“ Anh anh xin lỗi em anh xin lỗi .anh xin lỗi ”

“ Hức .hức hức .”

Gương mặt đỏ tấy, gút trong lòng của người con trai này, Linh buồn thả cả bản thân, tựa hết người vào lòng anh ấy. Cô như mất hết sức lực

Lại một ngày trôi qua

Tuấn đã được sự chấp nhận từ gia đình Phương, dù cả hai đã làm họ sốc một phen.

Về mặt kinh ngạc đến không thể thở của cha Phương, rồi cả mẹ nhỏ nữa .

Cũng may, Chấn Vũ cứ linh hoạt, không ngừng cười cợt nói nói làm cho không khí căng thẳng cũng vơi đi Sau đó , cả ba không về mà ở lại nhà nhỏ một đêm

Phương ngủ cạnh mẹ bàn tay bà ôm sát trong lòng lâu lắm rồi .đã rất lâu nhỏ không cảm nhận được cái ấm như thế

Nước mắt lại chảy ra .

“ Con xin lỗi mẹ con ”

“ Con về là mẹ yên tâm rồi mẹ không trách con .mẹ chỉ mong con đừng bỏ đi như thế . Long lớn, nó có thể tự chăm sóc bản thân, nhưng người mẹ lo nhất vẫn là con. Con có biết nghe tin con bỏ đi, trời đất như tối ừ trong mắt mẹ đừng làm như thế.

Dù có chuyện gì mẹ vẫn luôn bên cạnh con, con gái khờ ạ ”

Nghe bà nói mà Phương nức nở, cổ nứu cổ nằm sát vào trong bầu không khí đầy tình mẹ kia

Bên phòng cũ của Long thì Tuấn, Chấn Vũ cùng với ba Phương chia sẻ chiếc giường.

Ấy nói thế thôi chứ thiên thần được ưu tiên mà

Trong bóng đêm thấp thỏm hai giọng nói trầm trầm với nhau. Những người đàn ông nói chuyện như một người đàn ông.

Tuấn chăm chú nghe từng lời cha nhỏ nói

Trách ư?

Không, họ rất thẳng tính .vòng vo để chi, cuối cùng điều ông muốn cũng là hạnh phúc con gái thôi.

Căn cũng chẳng thể, nhỏ yêu .Tuấn đến rồi cả đứa con nữa

Kinh ngạc, có kinh ngạc, buồn có chứ nhưng hạnh phúc lại nhiều hơn

.Mỗi người đều chìm theo suy nghĩ riêng .nhưng lại có cùng kết quả .lại cùng một lối đi

Ấy mà chính vì thế, hôm nay Tuấn đến thẳng công ty, Phương đưa con đi học thời gian lại trở về với mẹ yêu Bà , mẹ nhỏ .hôm nay thiên thần được bà đưa đi học đấy.

Tên này biết thế, nên càng cố tạo cơ hội cho họ gần nhau hơn

Ở suốt công ty , gần đến trưa thì Tuấn lại đến chỗ đó.

Đến để nhìn ông .đến chỉ để ngồi đó .chẳng có lấy một cái nắm tay, cũng chẳng có một câu nói nào.

Tên này chỉ lặng lẽ nhìn thế thôi biết làm sao, lòng Tuấn giờ rất khó đoán .chẳng ai biết được.

IKEA .

Sau ngày hôm qua, nay có lẽ Quân khá bận rộn , Thấp thoáng cũng ngồi tê cả sống lưng, mắt liên tục dán vào những bản vẽ ấy chợt

CỘC CỘC CỘC

“Mời vào”

CẠCH Chà , lại là cô nhân viên xinh xinh ấy nữa, vẫn kiểu cũ, vẫn với trên tay là cốc cà phê .nhẹ nhàng cười -

“ Tôi định mời anh một cốc, không làm phiền anh chứ ”

Nở nụ cười đáp trả -

“ Làm phiền cô, tôi mới ngại ”

Nghe nói thế, tất thì cô nhân viên cười tủm tỉm đi .

Bất chợt anh mở miệng hỏi -

“ Cô thích tôi à ?”

Sax x sao thẳng tính thế này, làm cho cô gái đỏ mẫn cả mặt lên, đôi mắt có phần đảo đảo tránh cái nhìn nghiêm túc của anh .

Anh mạnh miệng, chặt ! chẳng phải con người Quân là thế sao .

Đột nhiên , Quân đứng dậy, bước khỏi bàn làm việc, bọc ra phía trước bàn, ngồi nhẹ lên, đứng cạnh cô gái đáng cổ giầu cái e cái thẹn ấy .

“ Không phải sao ”

Miệng nói, kết hợp với đôi tay nhẹ nhàng, anh từ từ kéo người cô gái lại

Run phải, cô nhân viên run đến không dám chống trả đi khẽ nâng cằm cô lên khẽ ôm nhẹ nhàng

Thế rồi Quân cuống lấy làn môi đỏ đỏ bởi son tay cũng vậy .vút mườn mườn vùng lưng và eo cô

Tay dần dần cho rơi chiếc cúc áo đầu tiên của cô, cuối đầu xuống, anh hôn vào cái cổ có làn da trắng ấy

“ Ah h ”

Phê quá phê !

Động tác chuyên nghiệp của Quân làm cho cô gái như tê dại

Tay không ngừng nắm bóp ngực cô qua lớp áo

CỘC CỘC CỘC

Đang định tiếng hành giai đoạn hai, bất ngờ tiếng cửa lại phát ra

Nhanh chóng, cô nhân viên chỉnh đốn lại trang phục, rồi xoy lưng bước đi với vẻ mặt khá xấu hổ, đỏ lùì lụi lên .tóc chốc chốc có vài cọng rối

Nhìn theo bóng cô gái mà anh cười phì.

Đàn bà chỉ thế thôi sao chỉ vài động tác là mềm như bún à thấy cô có vẻ nhiệt tình quá, nên anh cũng chẳng ngại mà cắt bớt gian đoạn đi.

Ấy giờ mới hiểu, Quân cứ nói đàn bà vây quanh, nhưng rõ ràng, không có lửa làm sao khói bay được

CẠCH

Mở cửa bước ra, là Chi .

Cô đứng ngay trước cửa thấy giám đốc cô nhân viên cúi đầu chào rồi lúng túng bỏ đi.

Nào biết khi bước ngang qua, đã tình cờ khiến Chi thấy được cái vết đo đỏ đỏ đó trên cổ

“ Cô tình tôi sao ”

Giọng lạnh lung thoát ra từ miệng Quân

Chi lạnh lùng đáp trả chân bước nhịp nhàng đúng điệu tiểu thư -

.BỘP

Thấy một tập hồ sơ lên bàn làm việc của anh -

“ Làm đúng công việc của anh ”

Thế rồi xoay người bỏ đi bất giác bản thân Quân cũng không hiểu đưa tay nứ Chi lại nắm chặt vào cánh tay cô .

“ Còn nữa .”

Xoay lại, nhìn thẳng vào mắt Quân -

“ Lần sau nếu muốn thì hãy kiếm nơi nào không có hai chữ công việc, đừng làm bản công ty ”

Bàn tay anh buồn lờng ra .tiện cơ hội, Chi bỏ đi

CÁCH

Chật ! loại đàn bà này anh cần sao tức cười

Dứt ý nghĩ, Quân trở về với công việc của mình .lật cái tập hồ sơ Chi vừa thấy rơi tự do trên bàn kia .

“ Giám đốc, đây là thứ cô đã nhờ tôi ạ .”

“ Được rồi , cảm ơn cô, ”

Tuyệt ngước lên, rời ắmt khỏi màn hình , vì tính tình cũng không là khó chịu mấy, nên cô vui vẻ đáp trả nụ cười với thư kí đã giúp mua mua tạp trí thời trang

Để lại trên bàn cô thư kí bước ra

Tuyệt tiếp tục làm việc

15 Phút sau

“ Hơi .mệt chết mất thôi .”

Ngã người ra sau ghế, ngước cổ lên sức nhớ đến quyển tạp chí trên bàn tắt thì cô ngồi thẳng dậy

Thế rồi , tay đã chạm vào án tử hình của Long .

Bắt đầu lật lật dở dở

!!!

???

10 Phút sau

“ TÊN KHỐN TÊN CHẾT TIỆT ”

Bất thành linh tất cả nhân viên ngồi phía ngoài, tim chột rớt theo vì tiếng hét thất thanh ấy

Bên trong căn phòng có tiếng quái vật

XQAT XQAT XQAT

Tức đến xé tan thành cuốn tạp chí ra

Hình ảnh, cô gái tây kia .cái hình ảnh anh dám để cô ta hôn

Lại lại còn cái hình ảnh môi chạm môi .ngực chạm ngực

Tất cả làm Tuyệt điên tiết lên cô tức đến gương mặt đỏ mầu như máu/ người nóng hừng hực muốn khóc đi

“ Đồ .đồ đồ .tôi đây mà gọi làm không chạm àh ”

RẦM

Lại một lần nữa, đám nhân viên run lấy bầy , những âm thanh khiếp sợ từ phía bên trong phòng giám đốc thoát ra.

Ai cũng xanh mặt cả.

CẠCH

RENG .RENG RENG

Ông Khải ngồi ở ghế sofa đang thưởng thức , nghĩ dưỡng với màn hình tivi sắc nét kia thấy tiếng điện thoại bàn reo. Ông bắt máy

“ Alo”

“ BA”

“ DẠ CỐ ”

Vừa nghe giọng đậm chất ra lệnh của cô con gái lớn .ông chẳng hiểu vì sao người đơ như đá, tất thì nghiêm nghị hẳn ra

“ Con có một số việc cần giải quyết, ba đền công ty ngay đi .”

Chợt ông cứ tưởng công ty gặp chuyện gì , lòng có phần lo lắng -

“ Sao vậy con, có gì không ổn à ”

“ Rất .rất RẤT KHÔNG ỔN, BA TỐI NGAY ĐI, CON KHÔNG BIẾT ĐẦU ”

Sax tự nhiên giọng Tuyết ươn ướt đi, làm ông luôn cuống ngồi dậy, hấp tấp bay đến công ty

20 Phút sau

CẠCH

“ Chủ tịch.” “ Chủ tịch”

Vừa thấy ông, tất cả nhân viên, từ lầu tiếp tân, đến tận trong than máy rồi ngay cả lầu chính đều cúi chào ông

“ Giám Đốc đâu ”

Giọng không giấu nổi vẻ lo lắng, ông liền hỏi cô thư kí ngồi trước phòng cô

“ Dạ thưa Chủ Tịch, giám đốc vừa rời khỏi đây gần 10 phút rồi ạ .giám đốc còn nhờ tôi đưa lại cho Chủ Tịch ”

Đi đôi với lời nói, cô thư kí hai tay, trao mảnh giấy gấp làm tư cho ông

Mặt ông Khải ngổ ra .

Cầm lấy rồi bước vào căn phòng làm việc của Tuyết, à không, nó từng là của ông đấy chứ

BỊCH

Ngồi tự lên ghế .ông nhanh tay mở ra

[Ba !

Con có việc gấp cần giải quyết, nếu không đi, con sẽ chết mất .

Công ty, ba giúp con canh nhé .rồi con sẽ về .

Bai ba yêu !

Tuyết]

Bờ ngõ đến chẳng tin vào mắt mình .Tuyết đi đâu cái gì xảy ra .sau lại vô cớ để mảnh giấy như thế này rồi ném công ty lại cho ông.

Lái xe, phóng thẳng ra sân bay -

“ Trĩnh Khiết Long .anh chuẩn bị chết là vừa .”

Càng nói, càng làm Tuyết tức điên, càng làm cô nhún ga hơn nữa Xe phóng với tốc độ khủng hoảng tinh thần người dân.

Ồ men, Rồi sẽ xảy ra chuyện gì đây

Chiều ập đến

Đón Phương, ngồi trên xe bắt ngờ -

“ Mẹ ơi, Chấn vũ được cô khen ”

Thiên thần cười híp mắt, chân đong đưa phía sau, cầm bức tranh vẽ ngộ ngộ lên khoe với Phương

Xoay về phía sau -

“ CHÀ CON TRAI MẸ GIỎI ĐẾN THẾ CƠ À ”

Khen nức nở con trai, nhỏ vương tay vút lấy cái đầu eb bé cái mặt tròn tròn, đôi mắt long lanh.

Chật không hiểu vì sao nhỏ mở miệng -

“ Tuấn”

“ Hửm ?”

Đang tập trung lái xe, nghe tiếng nhỏ , Tuấn quay ngang hỏi .

“ Hôm nay hôm nay .”

Ấp úng không dám mở miệng .

“ Hôm nay sao nào ”

Giọng ồm ồm vang lên

“ Hôm nay đến thăm ba được không ”

Càng lúc tiếng nói của Phương càng nhỏ đi, mặt cũng cuối gằm xuống

“ Được”

Nghe mà trợn cả hai con mắt lên -

“ Thật thật anh nói thật chứ ”

“ Uhm”

74. Chương 80

Tuấn nói, tuy giọng không lạnh lùng, nhưng vẫn có một chút gì đó .Nhỏ khi vừa nghe tên ànỳ đồng ý, vẻ mặt vui lên thấy rõ .

Nữa mừng vì, tên này cuối cùng cũng đã chấp nhận nhìn ông , dù biết Tuấn vẫn chưa hoàn toàn tha thứ, thế nhưng như vậy cũng được lắm rồi.

Không sao, hôm nay còn giận, mai sẽ nguôi thôi

Nữa là thật lòng, nhỏ cũng lo cho ông Cường, nghe đến căn bệnh ông mắc phải, nhỏ đau lòng lắm dù cho con người có từng sai phạm đến đâu. Thế nhưng đến khi nhận cái quả lại khiến người khác chạnh lòng đi.

Đừng bao giờ rửa cái tội bằng cái chết, nó chỉ khiến những người bên cạnh thêm đau khổ mà thôi.

CÁCH

Chấn Vũ ngây thơ, cứ trong tay của nhỏ mà bước theo

Càng lúc bước chân Phương càng gần cái người đàn ông già yếu kia hơn. Không tin vào mắt mình, trông ông Cường xanh xao, gương mặt hóp vô, màu da cũng sạm lại .

Đây ! đây là cha Tuấn sao người đàn ông này là cha anh sao

Không biết từ lúc nào nhỏ rơi nước mắt, khóc cái khóc này, có lẽ là khóc cho người nhỏ yêu.

Phải, Tuấn không thể rơi nước mắt được, ấy thế nên Phương khóc thay đây

Lặng lẽ, bước âm thầm tiếng gần ông, Tuấn lại ngồi như thế, lại ngồi với cái vẻ vẫn thường hay vô

Không biểu hiện cảm xúc, cũng chẳng biểu hiện tinh thần chỉ ngồi nhìn thế thôi.

Chợt ông quản gia quay về, sau khi đã đi đâu đó .

Bất ngờ thấy Tuấn -

“ Cậu chủ ”

Ông tiếng vào, và rồi như phép tắc, cúi thấp chào tên này, gặp người bề trên, nhỏ cũng cúi chào lại.

Thấy bên cạnh cậu chủ là một cô gái phúc hậu, lại dẫn theo đứa bé đáng yêu. Không khỏi tò mò mà ông quản gia lên tiếng -

“ Cậu cậu chủ cho già nhiều chuyện, nhưng tôi có hơi thă ”

“ Đây là Phương, vợ và con tôi ”

Vẻ rất ư là tự nhiên, miệng nói tay khẽ khéo Chấn Vũ, rồi nâng lên đùi, để thiên thần ngồi lên.

Quả nhiên ông quản gia bị một phen hú vía đến nổi cứng họng mà không nói thêm được câu nào

Nói xong, tên này lại tiếp tục quay tầm mắt về phía ông Cường

“ Ba ơi ai đang ngủ vậy, sao chúng ta không về nhà ba ơi ”

Chấn Vũ ngồi trong lòng Tuấn, ngây thơ ngược lên hỏi

Vỗ đầu con thơ, lần đầu tiên Tuấn chịu mở miệng nói, mà nhìn ông .-

“Chúng ta chờ ông tỉnh ”

Cả Phương lẫn ông quản gia như không thể tin vào tai mình .nhỏ bỡ ngỡ , nhìn Tuấn mà lòng đau nhói lại

“ Sao phải gọi ông hử ba ”

“ Vì ”

Chợt giọng ngưng lại không nói tiếp ông quản gian nín thở theo từng lời của Tuấn, niềm hi vọng cứ ngỡ sẽ thực hiện được, nhưng sao tên này lại không nói tiếp.

Phương lặng lẽ đứng nhìn theo cái bóng , cái thân thâm lặng của Tuấn lẫn con

Nhẹ nhàng chạm tay lên vai Tuấn, nhỏ nín nhẹ lại .

“ Là cha của ba, nên con phải gọi ông nội ”

“ Cậu chủ .cậu ”

Không cầm nước mắt, ông xúc động khi duỗi cùng cậu chủ cũng chịu thừa nhận chủ tịch là cha .và cũng đã lên tiếng gọi ngài là cha .

Phương bước đến bên cạnh ông Cường, tuy lần đầu gặp, thế nhưng Tuấn càng hận bao nhiêu, lại đồng thời mang cảm giác đến cho nhỏ bấy nhiêu. Nay gặp ông, vẻ mặt không như Phương từng tưởng.

Nhỏ cứ nghĩ rằng, sự tàn nhẫn của ông, chắc hẳn trông ông cũng lạnh lùng, thế nhưng không phải vậy ông không hề như nhỏ tưởng.

Trông ông thật rất hiền, cái vẻ im lặng, cái đôi mắt nhắm nghiền ấy, trông đầy nỗi đau khổ mang một nỗi buồn sâu thẳm trong tim.

Ấy, vừa nghe Tuấn nói thế tất thì .-

“ ÔNG NỘI MAU MAU NGỦ DẬY, RỒI CHƠI VỚI CHẮN VŨ NHÀ ,ÔNG ƠI ”

Thiên thần cứ nghĩ ông nội đang ngủ, phút chốc, nhón người chồm về phía ông, hai bàn tay bé nhè nắm lấy cái tay ông Cường, khẽ lắc nhẹ đôi mắt ngây thơ, những lời nói trong sáng cứ như nhát dao đâm vào tim Tuấn vậy.

Phương khẽ lau nước mắt đi, rồi cũng dần dần nắm lấy tay ông cố truyền hơi ấm, cố làm có thể khiến cho ông cảm nhận được tấm lòng của nhỏ

Ngài hãy cố lên hãy cố tỉnh dậy, hãy cố gắng nhìn cậu chủ, nhìn cô gái này, nhìn cả đứa cháu ruột của ngài >

Ông quản gia , nặng lòng, nhìn chủ tịch àm lòng đau nhói, bên cạnh ông suốt gần cả cuộc đời ông, đây là lần đầu tiên ông quản gia biết được, ông Cường đang hạnh phúc đến nhường nào, dù cho ông giờ vẫn nằm im , vẫn không thể nói

Sau khi đã đến thăm ba, nay Tuấn và Phương trở về nhà, ngồi trên xe, Chấn Vũ mệt, ngủ đi lúc nào không hay biết, đâm ra giờ đây thiên thần đang say trong giấc mộng trên đôi vai rộng lớn của tên này.

Nằm cạnh tên này, nhỏ dịu dàng vòng cánh tay sang, ôm vào ngực Tuấn -

“ Anh không sao chứ ”

Chợt, khi Phương vừa nói xong, Tất thì Tuấn xoay người lại, ôm chầm lấy nhỏ, rồi dần dần lui xúông, úp cả đầu vào lòng ngực đập nhịp nhàn kia

Vuốt lên mái tóc mềm , Phương gờn gợn mái tóc, khẽ cuối xúông hôn lên đầu tên này .-

“ Anh đã làm đúng anh đã làm rất tốt ”

Không trả lời, đôi tay chỉ siết lấy nhỏ hơn, cổ như muốn ép muốn núp vào trong lòng Phương vậy.

Sáng bên Anh ,

Lại lợi dụng lúc Phong đi sang công ty, lại ỉ ôi nan nỉ hấn cho ở khách sạn.

Nay nó lấy lí do, đêm qua hấn thú tính mà khiến Phong ngượng đỏ mặt, chấp nhận dễ dàng , để nó ngủ thêm

Nghi mừng thầm vì Phong đồng ý .

“ Anh đi làm đây, em ngủ ngoan , biết không ”

“ Ừhm ”

CHôm tay lên ôm chầm lấy cổ Phong, hôn vào má hấn.

Tất thì khi Phong đã đi , chờ 10 phút, nó lon ton bước xuống giường

“ Ah ”

Chật, quả thật là người nó ửu oai cả đi, đúng là hấn thú tính thiệt, nhanh nhẹ bò vào phòng tắm, sau lại vác vào người bộ đồ giản đơn.

Ok mọi thứ, nó nay lại lách đến nơi Linh ở

Thập thò thập thò

“ Rút cuộc là hôm nay có ở nhà không .hay là đ ”

“ Cô lại đến đây à.”

“ Á Á, .”

Bất giác, giọng Linh vang ra từ phía sau, làm nó bay mất cả hồn đi, gương mặt với vẻ kinh hoàng .tim ngừng đập hẳn luôn -

“ Linh Linh Linh muốn hù chết Nghi à ”

“ Đây là câu tôi nên nói mới đúng, cô muốn gì ?

Bực có bực, nhưng cái mệt bởi công việc đêm qua khiến Linh không còn sức lớn tiếng nữa .

Sao nó lại hành hạ cô như thế, sao nó cứ làm cô cảm thấy tội lỗi hơn

Không chờ nó trả lời Linh bước ngang qua , đi một cách cứ như nó vô hình vậy .

Chợt .

HỤP

“ Cho Nghi cho Nghi lên nhà Linh chơi có được không ?”

“ Cái gì ?”

Kinh ngạc, Linh tròn tròn con mắt ra nhìn Nghi, thấy vẻ mặt ấy của cô, nó cũng bất giác nhận ra, nó như con ốc. Từ bữa gặp lại đến giờ, hầu như những lời nói với Linh hoàn toàn tự bộc phát, nó chẳng thể điều khiển được gì.

“ Cô về đi ”

Lạnh lùng vang lên, sau lại thẳng chân bước đi tiếp

“ Linh ghét Nghi đến vậy sao ”

“ Đúng ”

“ Ghét thật hả”

“ SAO TÔI NÓI MÃI MÀ CÔ KHÔNG HIỂU À TÔI KHÔNG MUÔN THẤY CÔ CÔ THẬT PHIỀN PHỨC .”

Tức giận, lửa trong lòng sôi lên, bất chợt, chẳng hiểu sau cơn chóiang và đau bụng lại ập đến, khiến Linh mất thăng bằng ngã người đi

Giật bắn người nó chạy nhanh đến bật than mà đỡ

” Linh LINH KHÔNG SAO CHỨ ”

. 10 Phút sau

Ôi trời ! nay em Nghi nhà ta đang ngồi trông căn phòng nhỏ, quá đơn sơ của Linh.

Thấp thoáng xoau tứ hướng nhìn, chợt ánh mắt vồn của phụ nữ, nó cũng biết cô ở cùng một ai, nhưng lại không mở miệng hỏi Linh, chỉ sợ cô lại tức vì tính tò mò .

Đuổi mãi chẳng được, thế nên Linh phải bó tay mà cho nó vào nhà .

“ Thỏa mãn rồi chứ .xong thì cô về đi, tôi còn phải đi làm nữa ”

Mãi lo dần co mà Linh quên mất, cô đã phí đi 30 phút để ngủ, vẻ mặt àcng tiêu tụy hơn .

CHóang vẩn khi nghe Linh phải đi làm làm gì nữa trông bộ dạng mệt rã người thế kia .

“ Linh không khỏe, thì nghỉ ngơi, mặt xanh thế này ”

“ Không cần cô quan tâm ”

Miệng nói, tay đã mau mau mà với lấy những gì cần thiết cho vào chiếc túi sách tay của mình

Chật 1 giờ nó mới để ý, cái nói nằng của Linh không còn nặng nề nữa, tuy vẫn vẻ mặt lạnh lùng, thế nhưng không gắc gao, không lớn tiếng nữa.

Linh mở cửa, nó vội đứng dậy

“ Linh đi đâu vậy ”

Mới hỏi xong, rồi cũng tự nó xấu hổ, khi thấy cái tròng mắt của Linh -

“ À à .Nghỉ xin lỗi ”

Nói rồi cũng lẹ chân mang giày bước ra khỏi đó để cô khóa cửa lại .

Nó cứ đi theo sau lưng Linh .vì nó sợ cô sẽ ngắt -

Chợt Linh khựng bước chân lại .-

“ Cô không hận tôi sao ”

Nghe tiếng Linh, nó giật mình đứng lại theo, đầu ngước lên hơi kinh ngạc khi cô hỏi thế

“ Tại sao lại hận Linh ”

Gì ! nói bảo tại sao lại hận ư con tim Linh khẽ run, đau đau khi cảm nhận sự ngây thơ từ nó

“ Chuyện của Phong .”

“ Không không quan trọng nữa .Nghỉ không thắc mắc, cũng chẳng quan tâm , bây giờ Nghỉ chỉ lo cho sức khỏe của Linh thôi ”

Chưa chờ cô nói thật Linh định nói rằng, cái chết của Phong là do chính cô gây ra, thế nhưng nó lại nahnh miệng che lấp đi giọng nói ấy .

Đôi mắt trở nên bang hoàng khi nghe nó bảo không quan trọng cô đã cướp mất người nó thương yêu, vậy mà vậy mà nó không hận ư

“ Xin lỗi ”

Hai từ ấy thoát ra khỏi miệng Linh, nhưng lại rất nhỏ, nhỏ đến cả nó cũng không nghe được

“ Linh linh nói gì vậy, Nghỉ nghe không rõ ”

“ Tôi phải đi làm, cô về đi ”

Dứt lời, chân tiếp tục bước đi, lần này nó không lì lợm mà tiếng theo nữa. gì cái câu nói cuối cùng của Linh nghe nhẹ nhàng làm sao.

Vẻ lạnh lùng cũng mất đi làm nó hơi bất ngờ, đến cả chân cũng không nhấc lên được

Nó nào biết Linh bước đi mà gương mặt chảy dài hai hàng nước mắt ra

Khóc không ra tiếng, vừa bước nước mắt vừa rơi, con tim Linh đau nhói lại, đau với những lỗi lầm đã gây ra đã làm nó trở nên như thế mà một chữ hận cũng không thoát ra từ miệng Nghỉ.

Quả thật, Nghỉ là một cô gái tốt, ấy thế nên ngày đó Phong hết mực yêu thương, hết lòng chung thủy.

Cô thua rồi cô đã biết vì sao Phong không chọn cô và cô cũng đã biết đó không là tình yêu đích thực, chỉ vì sự ganh ghét thôi.

Nó ngoài khách sạn, lần chung cư Linh thì không còn nơi nào để đi nữa, phút chốc nó nhớ Phong ấy thế nên chạy lon ton đến công ty, nhắc điện thoại gọi hân

“ Em dậy rồi à ”

“ Uhm. Anh đang làm gì vậy ”

“ Sắp có cuộc bàn thảo tỉ lệ số mẫu kê theo hàng cũng không quan trọng, nhưng lại rất cần thiết ”

Giọng ấm áp từ đầu dây kia vang vọng vào tai Nghi

“ Em em đang ở ngoài công ty .”

Tất ốt, khi nghe nói thế, hắn liền từ phòng chờ của chủ tịch HON mà bay vèo xuống đến với nó

Chốc sau, nó cũng giúp Phong kiểm tra tài liệu, ngồi cạnh hắn, cùng hắn xem lại những mặc hàng, rồi ghép cả ý kiến, với cái tài liệu nó nghĩ ra, hôm nay nó tích cực .khiến Phong cũng chẳng khỏi ngạc nhiên

Gần chiều bên Anh

Long vừa phòng tắm bước ra, chỉ vọn vẹn trong chiếc quần sọc, và khăn to vắt lưng trần

Thấp thoáng nhìn chiếc điện thoại, ngồi bịch .xuống giường.

Về mặt đau khổ của Long vì biết chắc Tuyết hắn đã thấy những bức ảnh ấy rồi.

ANh gọi tiếng máy lại bảo lưu vào hộp thư, thế nên chỉ còn cách chờ cô thôi.

Nhưng đợi mãi mà chẳng nghe tiếng điện thoại run

Từ lúc bị một trận bán sống bán chết ngay studio đó, Long như người mất hồn, chớp mắt lại xem đồ hồ .xem xem thời gian tử án của anh khi nào phát lệnh

“ Chật phải giải thích thế nào với cô ấy đây .”

Nói mà tay gõ lên đầu mặt nhăn tích lại

CHợt

KÍCH KONG KÍCH KONG

Nghe tiếng chuông nhấn, Long ể ỏi đứng dậy mở cửa

CÁCH

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây

Ngày mai là Nghi và Phong về rồi, thế nó định sẽ làm gì trong ngày cuối cùng còn có thể gặp Linh.

Chờ đón xem tập sau bạn nhé !

CHÁP 81

Con Sẽ Cười !!!

KÍNH KONG .KÍNH .KONG .

CÁCH

“ Chị à, e ”

CHÁT

Ngỡ ngàng, cả tim cũng đứng theo .mở cửa Long chưa kịp nói ra từ thứ ba thì lãnh ngay bạc tay của người mới nhấn chuông

???

“ Tuyết !”

Giờ thì còn tá hỏa, chết cứng khi thấy Tuyết đang đứng ngay trước mặt.

“ Em ”

CHÁT

Cái tát thứ hai, gương mặt đỏ ngầu vì lằn hằn năm ngón tay trên mặt, thế nhưng Long không hề né, vì anh đã bị đôi mắt ướt ướt, cái chân mài nhẵn nhẵn của cô làm đứng hình.

Tuyết khóc , nước mắt lãnh dài ra đánh anh mà cô đau đến tức ruột

Long không biết phải nói sau, vì cái kinh ngạc trong anh vẫn chưa giảm xuống, bất ngờ đến không thể tưởng, Tuyết đang trước mắt anh sao

CHÁT

Cơn giận chưa xuống, Tuyết tiếp tục đánh vào gương mặt điển trai kia, Long cứ đứng trơ ra thế, không né cũng không đỡ.

Gồng người dìm cơn giận xuống, đôi tay đánh anh , khe đã đỏ ửng đi, ấy .có thể biết rằng cô ra tay rất mạnh

Ngước nhìn Long với ánh mắt ghét cay ghét đắng hơi thở cũng ngắt quãng đi

“ Đồ .đồ tòi CHẾT ĐI .”

RẦM

Văng chỉ có bấy nhiêu, bỏ mặc công ty, tay không thềm đem theo thứ gì cả, cứ phóng thẳng ra sân bay, rồi ngồi một hơi suốt hai mấy tiếng, để rồi đến đây cũng chỉ muốn được tát và đá anh.

Phải, Tuyết thẳng chân đạp vào bụng Long một cái mạnh khó đỡ, mắt anh trợn ra vì bất ngờ bị cô chưởng ột đạp

Nói dứt câu, Tuyết quay người đi mất .vừa đi, vừa gạt tay , lau đi hàng nước mắt .

Sững sờ, vì anh không nghĩ cô tức đến như vậy. Con tim chết đi không phải vì những bạt tai hay cái đạp , mà vì nước mắt cầu cô .quên cả cái đau chết người .

Bất giác nhận ra Tuyết bỏ đi, Long tất tốc cổ đứng dậy , đuổi theo chạy nhanh nhất có thể .

KÍNH

Nhấn vào cái nút, cô đứng đợi than máy mà mặt cứ nóng hổi lên

XOAT . CỘC CỘC

Hai bên cánh cửa gần như chuẩn bị đóng lại .

“ TUYẾT .TUYẾT EM NGHE ANH NÓI ĐÃ ”

Vừa thấy bóng Long, cô nhanh tay nhấn cái nút đóng

BP BP BP

KỊCH

Cái tay cái tay

Long vừa kịp cho cái tay vào, chặn cánh cửa

Tuyết dùng sức lấy tay mình đẩy cái tay đó ra

“ TRÁNH RA CÚT KHỎI MẮT TÔI ”

Cô dùng sức đẩy cánh cửa, vì chế độ cảm ứng, tất thì cánh cửa tự động mở ra lại .thế là anh Long nhà ta đã chui vô.

HỘC HỘC HỘC

“ Em em e m ng.he an.h .nói có đự ợc k hông Á Á H.”

Thở không ra hơi , vì dí muốn điên để chạy kịp theo Tuyết

BỐP BỐP BỐP

“ DỪNG DỪNG ĐAU QUÁ TUYẾT, DỪNG TAY .”

Máu dồn cả lên tới đầu, nhện không nổi, Tuyết tháo đôi guốc ra, đánh liên tục vào người anh Nhưng tâm không ác đến nỗi xài đế, mà chỉ dùng đầu thoi vừa đánh , Tuyết cứ khóc như mưa

“ CHẾT ĐI .CHẾT ĐI ĐỒ ĐỒ THẤT HỨC .ĐỒ ĐỂU .ĐỒ KHỐN .”

Có bao nhiêu câu, Tuyết đem ra mán hết lên cái thân đang bị cô đánh tả tơi .

HỤP

“ EM NGHE ANH NÓI ĐƯỢC KHÔNG ”

Đau quá, chịu hết nổi, cô cứ nhắm vô đầu anh mà gõ, bộ muốn anh vỡ não mà chết sao. Tất thì Long chụp hai cổ tay Tuyết lại đè sát vô thành của than máy .giọng hét lên để ác đi cơn nổi giận của cô.

“ KHÔNG NGHE KHÔNG NGHE . BỎ RA .BỎ RA .”

Tay bị kiềm, Tuyết còn chân mà, ra sức đá vào chân anh, chốc chốc Long nhăn mặt vì đau đến thấu xương. Nhưng vẫn không buồn lấy tay cô, ép cả người vào thân tránh cho Tuyết chơi cú quyết định.

“ Nghe anh noi ”

Vâng , nếu cô lên gối, chắc anh mất luôn nòi giống quá .

“ ĐI RA CÓ NGHE KHÔNG HẢ .BỎ BÀN TAY ANH RA KHỎI NGƯỜI TÔI ”

Long cũng mất hết kiên nhẫn, đã chạy đến đây

Đánh .? Đánh rồi

Chửi~ ? Cũng đã chửi~.

Thế sao không cho anh lấy một cơ hội giải thích rõ ràng, sao lại quay lưng bỏ đi khi chưa biết sự thật

Tay Long, chọt một tay anh buông cổ tay Tuyết ra, nhanh như cắt bấm vào nút đỏ trong than máy, làm nó ngừng hoạt động luôn.

Hoảng hồn với hành động của anh , cô trừng mắt, vỗ liên tục cái tay mới được tự do, vào ngực Long

“ LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ .ĐỒ KHỐN ”

Anh không biết xài cách nào để bịch miệng cô, đành kiềm chặt hai tay Tuyết lại, đẩy sát lên mặt thành than máy, hôn ngẫu nghiêng vào môi cô

Nước mắt Tuyết rơi ra .gồng người mà dẩy dụa. Ấy bộ tưởng chiêu này khiến cô nguôi xuống sao, Long làm to, càng làm thế Tuyết càng ghét hơn thôi.

Nên có chết cô cũng không tiếp nhận nụ hôn của anh

“ ỪM ỪMMM ”

Nghiêng mặt qua né nụ hôn ấy

“ KHỐN NẠN BỎ RA ”

“ EM IM LẶNG MỘT CHÚC ĐƯỢC KHÔNG IM NGAY CHO ANH”

Tắc ống thở bởi cái sức lì lợm, vùng vẫy, chống cự của cô, Long nổi điên lên, to tiếng bất ngờ, khiến đôi mắt Tuyết hiện lên vẻ kinh hãi .

Thấy gương mặt, như mất hồn của cô, thật lòng Long đau lắm, lợi dụng lúc Tuyết chưa hoàn hồn, anh nhanh tay, vòng lấy eo cô, ôm chặt lại .giọng cũng ảm, cũng dịu đi -

“ Em .em nghe anh nói, đó không phải sự thật nghe anh giải thích ”

Hai tay cố đẩy người Long ra mà chẳng được, cô bấu mạnh vào cánh tay anh ., đến chảy máu .

Bởi bởi vì dĩ theo cô, ấy các bạn quên rồi sao, Long chỉ mới tắm xong thôi mà .(Sax x)

Cái móng, đâm thẳng vào da thịt anh, nhưng Long chẳng buồn tay

“ Bỏ ra bỏ.ra .tôi không tin anh nữa đồ khốn bỏ ra hức hức .”

Bản thân Tuyết cũng biết, hai cánh tay Long đã thấm thoát hiện đầy vết đỏ, vết máu rỉ ra .nên sức bấu có phần buông lỏng .

Nhưng cô vẫn giận, cô vẫn hận anh , nên cứ cố sức đẩy co thể to dùng đó ra.

Đẩy hoài không được, đâm ra Tuyết khóc nức nở, khóc đến hơi thở đứt từng đoạn theo

VUốt sau mái tóc đen, gần vốn có của cô, Long tan nát tim , khi cảm nhận người cô run đến nổi khiến làn da anh cũng nhíp theo -

“ Đừng khóc, cho anh xin lỗi anh xin lỗi em .đừng khóc .”

Hai tay đưa lên, đánh vào cơ vai của Long, thậm chí, chơi ác còn vỗ liên tục vào nơi cô vừa bấu nữa

“Không cần không thèm .không cần anh xin lỗi bỏ ra tôi muốn về ”

“ Không”

“ Tôi muốn về bỏ ra ”

“ Đến rồi , anh quyết không cho em về ”

“ Nghe anh giải thích, nghe anh nói, Tuyết anh xin em, đây chỉ là tai nạn, anh thật không làm thế ”

“ IM MIỆNG anh tưởng tôi không có mắt sao , như thế mà là tai nạn à ”

Tình thế thật mắc cười, Long cứ ôm chặt Tuyết như thế, vừa ôm vừa vỗ cho cô hả giận.

Tuyết thì tay không ngừng đánh, không ngừng cố lấy sức đẩy anh ra càng đẩy càng bị Long níu sát hơn nữa, đến nổi đầu cô úp thẳng vào bờ vai anh

“ Bỏ ra .”

“ Đừng mà, anh xin em ”

Tiếng nức nở cứ hi hít trong lòng ngực Long, tay anh dờ chậm xuống, tóm gọn vùng eo của cô lại

“ Anh Yêu Em ”

“ KHÔNG CẦN ”

“ Nhưng anh yêu em ”

“ IM ĐI, TÔI KHÔNG MUỐN NGHE .” Bốn đầu ngoắc đối nhau hiện rõ trên cái đầu bị sưng do cô đánh lúc nãy .

Bấu chặt vai Tuyết .anh đẩy ra -

“ ANH NÓI ANH YÊU EM ”

“ TÔI NÓI KHÔNG CẦN ”

“ NHƯNG ANH CẦN EM ANH YÊU EM .ANH RẤT YÊU EM .”

Điên lên khi cô cứ đá bay tình yêu đó, Long tức, mà gằng từng itếng ra

“ Yêu .hừ yêu mà vậy à ”

Lời nói của cô làm lòng anh đau, đau đến thắt ruột

“ Anh nói anh hoàn toàn không làm vậy anh không ôm cũng không hôn cô ta. Là tai nạn , anh không cãi lời em, không có .anh không có em nghe rõ không ”

Nhìn nghiêm túc vào ánh mắt đờ ngững của cô, Long nói giọng có tức, có thương, cũng có lỗi.

Tuyết không trả lời cứ đối mắt với anh. Nước mắt lãnh chầm chậm ra

Một lúc sau, thấy cô không lên tiếng, anh nhẹ nhàng chạm vào má cô, nhẹ nhàng vuốt

“ Em đừng khóc, em sẽ giết anh nếu em khóc đấy, anh xin em, đừng khóc ”

Rồi tay kéo cô vào lòng, ôm sát lại, để'n nỗi làm Tuyết nghe cả nhịp tim của anh

“ ANh sai rồi, anh không đúng, anh không giữ được lời hứa anh là tên khốn được em nói sao cũng được, chỉ cần đừng khóc .đừng khóc nữa, có được không đừng khóc nữa Tuyết .”

Nói thế chứ càng làm Tuyết khóc nức nở ra. Tuy vậy, nhưng cô không còn nhiều sức để đánh anh nữa rồi khỏi công ty, bụng chưa ăn tí gì, leo lên máy bay, cũng chẳng chạm muống Vừa xúông đến sân bay lại tức tốt bay đến khách sạn, nơi Long được công ty tài trợ.

Mệt như cả thân , nay lại tổn hết sức mà đánh mà rửa, mà chóng lại cái ôm ấy.

Thế nhưng, đừng tưởng Tuyết buồn tha cho Long Thấy cô thả lỏng tựa vào ngực, anh nhẹ đẩy Tuyết ra .thương nhớ hồi .-

“ Em .”

BỐP BỐP .BỐP

“ CHẾT ĐI, TÊN KHỐN, ANH LÀM TÔI THẤY NGÚA MẮT .”

“ ĐAU EM ĐỪNG ĐÁNH NỮA CÓ ĐƯỢC KHÔNG A.Á .ĐAU ĐAU ”

Vừa buồn ra, thì cô lập tức lấy cơ hội, cầm guốc, đánh liên tục như nhả pháo vào người Long.

KÍNH

XQAT .XQAT

Dù cho than máy bị ấn nút tạm ngừng, nhưng với chế độ cài đặc, sau 10 phút sẽ tự động chạy lại ÔI MÁ OI ! Thế là ai ai cũng nhìn thấy cảnh vô cùng đẹp

Mắt .mắt .mắt .

Văng xung quanh Long và Tuyết, mọi người bên ngoài há hốc mồm mở lên trước cảnh tượng huy hoàng .

Một cô gái tóc tai như mới ra trận, đi chân trần, tay cầm đôi guốc mà cứ gõ vào người anh chàng lãnh tử .với duy nhất cái quần sọc thôi. Ngồi hụp xuống, đưa tay ôm đầu.

Nổi điên .

“ NHÌN CÁI GÌ HẢ CHƯA THẤY BAO GIỜ À BIẾN HẾT CHO TÔI ” (Chú ý tiếng anh)

Tất cả mọi người giật mình, nhưng thật chân không bước nổi vì cảnh tượng cứ mãi nùu kéo đôi chân

Quay sang Long tội nghiệp của chúng ta

“ LẦU MÁY ”

Đau muôn chết nhưng thật anh sợ Tuyết sợ cô đến nỗi ngoan ngoan trả lời .

“ Lầu lầu 5 >” (Sa x)

KÍNH

Tất thì Tuyết nhấn cái con số năm .thế là cửa đóng lại, mọi người đứng ngoài kia, cứ như bị cướp mất hồn vậy trở ra như tượng như đá .

Bên trong than máy .có nghĩa đang chạy ngược lên tầng của Long

“ Anh .anh anh anh làm tôi tức chết ”

Long nhanh tay chụp đôi guốc trên bàn tay thon thon của cô . tiện miệng

“ Đừng dùng vũ lực, chúng ta giải quyết bằng lời nói đi ”

Gương mặt anh cũng trở nên nghiêm túc, càng làm Tuyết bốc hỏa hơn

“ Bằng lời hả LỜI NÈ .”

Chưa gì, cô đã lấy chân đá vào người anh

KÍNH

Cửa than máy vừa mở, hết cách, Long chụp đùi của cô, nhấc lên vác như bao gạo

Hoàng hồn đâm mạnh vào lưng anh .-

“ LÀM GÌ VẬY HẢ BỎ RA ”

“ Em im lặng được không ”

Mặc cho cô la lối, Long vẫn vác đi như thường , tiếng thẳng vào phòng anh

HỤP

75. Chương 81

Thấy Tuyết xuống mặt giường êm êm đó Vừa rơi tự do tắt thì cô ngồi chồm dậy

“ NÈ uhm ”

Chữ nè nhả ra, nụ hôn liền lao đến dùng tay đẩy mạnh ngực Long, Anh chẳng vừa nắm áo khoác cô cởi xuống

Chợt chưa đầy 3 phút.Tuyết ngất đi .

À, ngất vì đói đẩy các bạn

Khu chung cư .

Nửa đêm bên Phương

Nhịp nhàng ngủ, nhỏ ngủ bên cạnh Tuấn, vẫn ôm Tuấn trong cơ thể mình

Bất chợt, điện thoại tên này reo lên

PÍP PÍP PÍP

Tuấn chợt nhấc mặt, tỉnh giấc bởi cái tiếng chuông Tay mò mò, chạm chạm, chụp cái điện thoại từ phía đèn bàn, để áp vào tai

Giọng khàn vì bị phá giấc -

“ Ai vậy ”

“ CẬU CHỦ, CHỦ TỊCH ”

“ CÁI GÌ”

Tim chết lặng đi, Tuấn ngồi bất ngờ , cái hành động nhanh đó, khiến cho vòng tay nhỏ, bị đẩy ra do lực người của tên này chốc phát bật dậy

Dụi mắt, Phương ngồi lên theo, chạm tay vào vai Tuấn, giọng vừa ngáy ngủ, cũng vừa hơi lo, vì tiếng nói khá lớn của Tuấn

“ Sao vậy anh, có chuyện gì à ”

Nghe mà như sét đánh, lỗ tai Tuấn ù đi .giọng có phần run có phần sợ -

“ Ba ba”

Nghe tới ông Cường , đôi mắt Phương tắt thì mở thẳng lên, hấp tấp, khẽ run rẩy -

“ BA BA LÀM SAO BA LÀM SAO TUẤN ”

“ Ba độ ngọt ngừng thở, bác sĩ họ đang cấp cứu ”

Đứng tim, nhỏ không tin vào tai mình, lập tức đứng dậy Tuấn đã nhanh hơn, mặc áo vào .-

“ EM .EM ĐI NỮA ”

“ Không được, em ở nhà, còn Chấn Vũ ”

Giọng Tuấn nghe, đủ khiến nhỏ biết rằng tên này đang rất sợ .nghe mà run cả lên hơi thở nặng nhọc đi

Thật, Tuấn nói, Phương mới để ý, phải rồi Chấn Vũ còn ngủ, lại nữa đêm thế này, nhỏ không thể bỏ con đi được

“ Anh anh đến thì gọi cho em gọi cho em nhé Tuấn ”

Như muốn khóc, cơn ác mộng bất chợt ồ ập đến nửa đêm , làm nhịp tim Phương đập liên hồi, trở nên khó thở.

Người run lấy khảy .nhỏ cầu cho ông không có gì, cầu cho ông qua khỏi

CÁCH

KẾT

Cứ như tên bay, Tuấn chạy ào ra, vào trong xe, mà chạy đến quên cả thắt dây an toàn Lòng tên này như lửa đốt

Chẳng phải chẳng phải họ bảo ông vẫn còn 10 ngày sao tại sao lại như thế

Chân càng lúc càng đập mạnh chót ga hơn. Đôi mắt Tuấn dần dần đỏ hoe hoắc. Dù nước mắt chưa tuôn , nhưng con tim thì vỡ thành mảnh vụn

Khẽ tay siết chặt, như muốn nghiền nát cả vô lăng.

17 Phút sau

KẾT

Vừa đến bệnh viện, tức thì Tuấn ra khỏi xe, chạy như tên đến thẳng can phòng, nơi mà người Tuấn hận, Tuấn ghét cũng là người mà tên này mới chịu gọi lại tiếng “Cha”.

CỘC CỘC CỘC

Thấy Tuấn, ông quản gia liền -

“ CẬU CHỦ CẬU ĐẾN .”

“ Ông .ông ta sao rồi .”

Chạy đến vã cả mồ hôi, gương mặt đỏ vì máu dồn lên .

Vẻ mặt xanh tái, ông bối rối trả lời -

“ Bác bác sĩ họ vẫn họ vẫn còn bên trong

HỤP

Ngồi bịch xúông ghế, Tuấn chống hai tay lên đầu bóp trán cuối xúông chờ đợi từng giờ , từng phút, từng giây .

Tim đập như trống vỗ .rất mạnh mạnh đến khiến tên này muốn phát điên

Cái sợ dân trào tròng tim Tuấn, tuần sợ đến nỗi người run rẩy

Phương ở nhà, cũng đứng ngồi không yên, tay bóp chặt chiếc diên thoa, đôi mắt đỏ hoe. Thấp thoáng cứ đứng dậy đi tới đi lui Mỗi cái tiếng tạch của giấy gió vang lên, là mỗi hạt mồ hôi đổ xuống.

Chẳng ai tỉnh được cả, mọi người đều chìm vào cơn ác mộng, đều chìm vào cái cảm giác tan nát con tim

Chiều bên Anh

“ Uhm m .”

Tuyết nhấp nháy đôi mí mắt nhẹ nhẹ mở lên

“ Em , em cảm thấy thế nào ”

Tay sờ vào trán cô, Long lo lắng hỏi.

Vừa tỉnh dậy đã thấy gương mặt đáng ghét này, Tuyết lại nóng diên người lên, châu mày lại, đưa tay hất đi cái bàn tay đáng ghét đó .giọng rõ giận giữ lên -

“ TRÁNH RA, KHÔNG CẦN, ”

Nói rồi cố ngồi dậy, khi đầu vẫn còn chóng .Tất thì bị bàn tay Long nhấn xuống lại -

‘ Ngốc, em thế này còn muốn đi đâu ”

“ Tôi đi về, mặc xác tôi, anh cứ lo mà chăm sóc cho .”

“ ANH ĐÃ NÓI ĐÓ LÀ TAI NẠN, SAO EM CỐ CHẤP THẾ, ANH ĐÃ NÓI ANH KHÔNG LÀM GÌ SAI , ANH KHÔNG HỀ CHỦ ĐỘNG LÀ ANH TRƯỚC NGÃ .TRƯỚC NGÃ CÓ BIẾT KHÔNG ”

Nhìn hết nỗi, Long nói gắc từng tiếng ra .

Làm cho Tuyết bất động mở đôi mắt khá kinh ngạc nhìn anh

Nhanh tay kéo cô vào lòng, Long dịu dàng giải thích

“ ”

10 Phút sau

“ Mọi chuyện như vậy đấy, em làm ơn hãy tin anh, anh không hề làm những việc đó ”

Về mặt như đứa trẻ bị đổ oan của Long, phút chốc cũng làm Tuyết mềm lòng. Nhấp nháy giờ cô mới nhận ra, cánh tay anh hằn đầy vết bấu từ móng tay cô, đến nỗi máu đã khô mà anh không hay biết.

Liền hốt hoảng, đẩy người Long qua một bên xem vết thương đó

“ Anh .anh không sao chứ .”

“ Không đau, không đau chút nào , em đừng giận anh, có được không .”

Chẳng quan tâm đến những vết bấu từ tay cô, Long nhẹ nhàng vuốt đôi mắt khá nhợt nhạt vì nhìn đối của Tuyết .

Chợt cô đỏ mắt, hơi ươn ướt ra Cuối đầu xuống, úp vào đôi chân vừa co lên .-

“ Em em biết mình vô lí, em biết em cứng đầu, nhưng em không thích, em không muốn anh chạm vào bất kì cô gái nào ngoài em. em không thích ai đụng anh hết em không muốn không chịu không thích chút nào híc híc em không thích ”

Rồi lại khỐc thổ thổ ra như đứa trẻ, làm cho Long cũng mũi lòng theo, lòn tay vào mái tóc mềm mượt sau gáy cô, nín nhẹ vào lòng .

“ Đừng khóc, em khóc anh đau lắm, được được, không ai chạm vào anh , anh cũng không chạm vào cô gái nào ngoài em , thế nên đừng khóc , ngoan nào Tuyết ”

Bàn tay khê, nâng đầu Tuyết lên, khê chậm chậm lao nước mắt trên gương mặt đáng yêu kia, khê hôn lên làn môi đang cố bám chặt vào nhau vì cái run cái rẩy do nước mắt.

Một lát sau

Tựa vào lòng anh, cô dịu hẳn -

“ Anh không cần phải từ bỏ nghề vì em, xin lỗi , em đã khiến anh khó xử, thế nên anh đừng để tâm lời em , không cần nghĩ việc .”

“ Cho anh thời gian, cho anh 5 tháng thôi, chờ anh, nhất định sau 5 tháng, anh sẽ không làm nữa ”

Nghe nói thế, tất thì cô ngồi thẳng dậy, nhìn vào mắt anh .giọng hấp tấp -

“ Không, vì em mà bỏ ước mơ, em không muốn anh làm thế ”

Hôn nồng vào trán cô, anh cười phì -

‘ Khờ a ! với anh nghề này thật không quan trọng, anh cũng chẳng say mê gì nếu nó không giúp anh kiếm được tiền. Anh hoàn toàn không đam mê gì cả ’

Tròn xoe đôi mắt, Tuyết trở nên ngây thơ, nghiêng đầu hỏi

“ HỒ? vậy anh muốn làm gì ?”

Cười đều, bất ngờ dè cô lại, để Tuyết nằm thẳng trên giường .Áp khuôn ngực vạm vỡ vào gò ngực đầy đặn kia

“ Hà hà .làm cha được không, anh muốn làm nghề đó lâu lắm rồi ”

Đổ tẩy cả gương mặt, Tuyết cố lấy tay ra khỏi bàn tay kia để đánh anh -

“ ANH NÓI BẬY BẠ GÌ THẾ, EM ”

“ Anh thật lòng .anh thật lòng đấy. Anh yêu em .yêu rất nhiều

Ngoan nào, có được không Tuyết .hửm ”

Đi đôi lời nói, càng lúc đôi môi mê mịet kia tiếng gần Tuyết hơn, mí mắt anh cũng khép nhẹ lại

Ngượng thì ngượng , nhưng chẳng thể từ chối nụ hôn kia, cô ngoan ngoãn nhẹ nhàng mở miệng ra để anh tiếng vào. Rồi dần dần tấm lưng của Long cũng chèn vào, che mất cơ thể bé nhỏ kia chỉ sót lại hai bàn tay thon non nớt.

Sáng hôm sau

[6 : 22 AM]

TÍT

CẠCH

“ Ông ấy, .ông ấy sao rồi ”

Vừa thấy bác sĩ bước ra, Tuấn bật dậy, chạy đến hỏi với vẻ như theo kiểu trấn lột vậy ông quản gia cũng tỏ ra lo sốt vó theo.

Nhìn hết tên này, đến người đàn ông già cả kia, ông bác sĩ cố né cái mặt trong suốt thời gian cấp cứu, lại cố nén cái thất vọng qua ánh mắt tối huyệt kia .

“ Chúng tôi chúng tôi thật đã cố hết sức, hiện này ông ta đã có thể mở mắt, nghe cũng có thể, nhưng có lẽ không nói được, huyết áp càng lúc càng tụt chỉ cầm cự được vài phút, chúng tôi thành thật xin lỗi tôi nghĩ , anh nên chuẩn bị tinh thần xin đừng quá đau buồn ”

Nhẹ vổ vai Tuấn, gương mặt ông bác sĩ xám xịt lại, thật ông đã cố hết sức cầm ống thở, dùng mọi cách khiến ông Cường có nhịp tim bình thường trở lại, nhưng không được, cơ thể ông đã quá yếu, quá yếu để nhón nhận sự tiếp cứu kia.

Vì bất thình lình lên cơn, nên cả sự sống hôn mê bất tỉnh cũng chợt bị cướp theo

Nghe như sét đánh vào tai mình, gương mặt Tuấn trắng bệch ra, đôi mắt mở trừng, ngỡ ngàng đến không múôn cho rằng những lời nói đó là sự thật.

Đi như vô hồn, Tuấn tiến vào căn phòng đó

CỘC CỘC CỘC

Phương vừa đưa con đến, lập tức chạy nhanh vào bệnh viện

XOAT

Đến với căn phòng của ông Cường, nhỏ bỏ ngỡ khi thấy Tuấn ngồi cạnh ông, Đi thật chậm, tin Phương không biết kết quả như thế nào, nữa đập nữa lại không.

Khi đã đến bên cạnh Tuấn, nhỏ nhẹ nhàng đặt tay lên vai, giọng vấp .không xác định cái sợ dâng đầy trong tim -

“ Ba ba thế ba thế nào anh ”

Tuấn không trả lời, người trở nên có chút run khi nhiệt ẩm từ bàn tay nhỏ truyền sang

CHẳng nói, Tuấn xoay người lại, ôm chầm lấy vòng eo Phương, úp sát mặt vào bụng nhỏ

Phương chết cứng đi bởi hành động này của Tuấn, người bắt đầu xanh tái cả gương mặt đi -

Nước mắt không biết từ lúc nào rơi thẳng xuống vai tên này Nhỏ khum người ôm Tuấn lại khóc nức ra. Tuấn có khóc, nhưng tiếng khóc không vọt ra được, vì đã ép sát vào thân nhỏ rồi, cái run cũng vậy, mượn cơ thể nhỏ mà ngăn chặn cảm giác đau đến vỡ tim.

Đôi tay tên này, bấu sát vào mảnh vải ngay hông Phương .người nóng, đến tai đỏ ửng đến khoe mắt vốn đã bị che cũng ẩm ướt đến nhậ nhòa đi.

Ông quản gia ngồi bên ngoài, lúc Phương đến có nhìn có hỏi, nhưng ông không trả lời chỉ vồn vện “ cậu chủ bên trong”

Tất thì nhỏ chạy ừa vô, để rồi nước mắt rơi như thế này đây, để rồi che chở cho Tuấn, để tên này có thể khóc ra cái đau khổ ấy.

Chỉ mới ngày hôm qua .Chỉ mới ngày hôm qua thôi mà Tuấn chỉ vừa gọi ông là Cha

Tiếng cha dồn nén bấy lâu, ấy sao ông Cường lại nhấn tâm ra đi, ra đi đến bất ngờ đến làm Tuấn chao đảo theo.

Làm cho tên này không có gì để chống đỡ. Sao ông tàn nhẫn thế

TẠI IKEA

Chi đang trong phòng làm việc, bất chợt

CỘC CỘC CỘC

“ Vào đi ”

Giọng lạnh lùng vang lên mắt vẫn không rời khỏi cái sắp hồ sơ trên tay mình

CÁCH

Vừa ngược đầu lên , thì chợt cô hơi ngạc nhiên khi thấy anh chàng mà cô định hẹn tối nay bước đến .-

“ Anh đến , vì nhớ em ”

“ Nhớ cả khi chúng ta biết nhau không được nửa ngày à ”

Tại. một nơi trong IKEA gần với phòng làm việc của Chi

Chi chẳng hiểu vì sao cô lại làm vậy, Phải , nay cô đang hôn ngẫu nghiêng với chàng trai lúc này đây

vẻ mặt vẫn vô cảm, lạnh như băng bất giác Quân đi ngang qua đó, vì thắc mắc vài điều trong tập hồ sơ của cô.

Chân đứng khựng lại khi chứng kiến cảnh ấy.

Chi chẳng thêm quan tâm Quân, mà ngược lại, vừa thấy anh thì sự nhiệt bất giác nổi cộm trong người cô.

Lập tức cái nóng trong người anh trở dậy, hôm qua đêm hôm qua cô vẫn chứng nào tật nấy, hôm nay còn dám làm cả việc này tại đây nữa

XỌAT XỌAT

BỐP

“ KHÔN KHIẾP, BỎ CÔ ẤY RA ”

Nói rồi, nắm chặt tay Chi, lôi đi, để lại anh chàng với vẻ mặt nhăn nhó, vì bất thình lình nhận cú đấm từ phía sau -

Chi tức giận

“ BỎ RA KHÔNG HẢ, ANH LÀM CÁI GÌ, ANH ĐỦ TƯ CÁCH NẤ ”

“ CÔ CÂM MIỆNG NGAY .”

RẦM

Đẩy thẳng, một cách tàn bạo, làm cho Chi mén nữa vấp té đi .Quân khóa chặt cửa phòng làm việc của mình, sau lại tiếng gần đến -

“ Anh đang làm trò hề có phải không”

Chi cười khinh, khinh khi Quân,

‘ Đừng làm bẩn công ty - cô quên câu nói này là từ miệng cô à ”

Chân thì lùi, nhưng mặt vẫn cứ đưa đôi mắt khinh thường nhìn Quân

“ Thì sao an ”

XỌET XỌET X X

“ ỪM .ỪMMM .M ”

CHÁT “ TÊN KHỐN, ANH DÁM LÀM VẬY VỚI TÔI HẢ ”

Gương mặt nhăn, đỏ , hốt hoảng của Chi, khi bị Quân bắt giựt tờ khăn giấy trên bàn ra rồi chà sát vào môi cô

Chà mạnh đến làm da môi cô tróc đi, Quân vẫn không buồn, Tay ôm chặt lưng cô, đẩy sát thành bàn làm việc của mình, tay kia không ngừng đưa tờ khăn giấy lên lau cái vết hôn lúc nãy trên môi Chi.

Dùng dằng, cô trống trải lại, cố mà tồn khỏi cơ thể anh ra khỏi người cô nước mắt lãnh ra vì cảm giác ran rát trên môi mình

Bất ngờ, Quân buồn tờ khăn giấy ra, hôn vào làn môi sưng tấy vì vết ma xát lúc nãy .

Chóng cụt, thế nhưng không thể hiểu bản thân , Chi lại chìm vào nụ hôn ấy

Cái nóng, cái đỏ lẩn cả mùi hơi tanh của vết máu. Vâng Quân tàn nhẫn , bạo lực thế đấy. Cả phụ nữ, anh cũng chẳng nhẹ tay. Chỉ với một điều cả anh cũng không biết, tại sao mình lại làm vậy.

Thấy Chi trong vòng tay người đàn ông khác, thấy cô hết lần này đến lần khác trao nụ hôn vô vị kia, anh điên tiết mà vỡ não.

Lấn vào trong cái miệng ngọt ngào kia, tay Quân cũng lòn vào lớp áo sau lưng của Chi khi đã tháo tung cả cúc áo sáng bóng, cách điệu của cô.

Chà lên làn da mịn màng ấy .

Càng lúc, cơ thể Chi càng chìm, ngã lên mặt bàn làm việc của anh

Môi Quân chẳng rời khỏi môi cô, hôn ướt át, như muốn nuốt luôn chiếc lưỡi bé nhỏ kia vậy, Đôi má đỏ ửng bởi cái nóng của cả hai, người Chi khẽ run, bờ vai trắng hồng ấy lộ ra khi bàn tay Quân di chuyển .

Nhẹ nhàng, anh nâng chân cô lên, dần dần lướt tiến sâu vào lớp váy màu đỏ đậm của Chi .

Sờ lên làn da nõn nà với lớp vớ đen bọc bao quanh Quân khẽ kéo nhẹ ra .kéo đến đâu, Chi run đến đó.

Chợt anh ngừng nụ hôn nói nhỏ vào tai cô -

“ Ngoan thế có phải hay hơn không ”

Tất thì Chi tỉnh lại, thoát khỏi cái cảm giác mê mê đó liền đẩy người anh ra, cài lại các nút áo, lẩn chiết vớ đang kéo rơi giữa đường.

Mặt ngượng, vâng có chứ, Chi ngượng đến đỏ hừng hực lên, mái tóc bị Quân lòn ay, kéo tung cái chốc kẹp, làm xòa lảo đảo ra. Trông thế Chi càng cuống hút hơn

Nhanh tay chỉnh đốn mọi thứ lộn xộn trên người mình, cô thật không muốn chạm ánh mắt anh nữa

Nhấc chân bỏ đi .thế nhưng chưa kịp thì đã bị Quân kéo lại, ôm bắt ngờ từ phía sau -

“ Đừng làm vậy nữa., đừng tự tiện hôn người không yêu.”

“ Tôi không cần anh dạy ”

“ Hãy nhớ, người cô yêu phải là tôi ”

Thổi pha phả vào tai Chi, khiến người cô khẽ giật mình

Xoay lại, định tát cho anh một bạt, thì Quân đã chụp nhanh cái bàn tay thon dài ấy, nhìn anh với đôi mắt giận dữ, càng lúc Chi càng làm mất cái vẻ lạnh lùng của mình cô không kiểm soát được hành động, tất thì ngứa miệng, cô mắng xối xả vào người anh -

“ TÊN KHỐN, ANH NGHĨ ANH LÀ AI, LÀ AI MÀ ANH TỰ CHO QUYẾT ĐỊNH , NGƯỜI TÔI YÊU PHẢI LÀ ANH À NỤC CƯỜI .

THẤP HÈN NHƯ ANH, LẠI MƠ TƯỞNG

ANH ”

Quân kéo mạnh tay, khiến người Chi mất đà ngã thẳng vào lòng ngực rộng lớn kia.

“ Mắng thêm cũng chẳng sao, anh rất thích nhìn em, mỗi khi em tát giận, rất đáng yêu đấy ”

Kèm theo lời nói, Quân cười mỉm cuối xuống, nhanh thật nhanh hôn vào má cô.

Bỡ ngỡ, con tim Chi chợt rung lên một nhịp vì hành động ấy.thế nhưng

CHÁT

AI YA ! Lại bị cô đánh ột bạt, tức lộ khí, Chi quay người bỏ đi

RẦM

Để lại trong căn phòng, một Phùng Minh Quân khó hiểu với nụ cười thích thú vang lên

Tiếng vang trong lòng, chỉ để lộ cái mỉm ra thôi.

Đi về phòng làm việc, mà tay Chi không ngừng áp vào tim, hơi thở cô trở nên đứt đoạn, gương mặt lại đỏ chót khi nhớ đến cái màn lúc nãy giữa mình và tên thấp hèn kia. Thật thật chính cô cũng không hiểu vì sao, lúc ấy cô lại buồn lũng, lại hoà vào từng cử chỉ mê mị kia.

Có nữa rung động, nhưng cái tức lại nhiều hơn. Chi Chi lại rơi trúng vào một người đàn ông tàn nhẫn

Cả ngày hôm nay

Tuấn đã rời khỏi đó trước khi người vợ sau này của ông Cường, tức con gái của chủ tịch RASE quá cố .

Chưa một lần gặp , nhưng Tuấn cũng không muốn gặp bà tốt nhất, hãy để cuộc đời cả hai đừng chạm vào nhau, đừng nối lại với nhau nữa .chỉ thêm đau buồn thôi.

Phải, vừa nghe tin chồng, Bà lập tức bay thẳng từ Nga trở về, vì đang giữa chừng chuyến du lịch với bè bạn

Hầu như mọi chuyện trong công ty, bà ta đều không màng đến, tuy tình vợ chồng có phần hơi nhạt nhẽo, thế nhưng ông Cường chưa bao giờ to tiếng, hay trách móc bà cả. Vì vì bà ta không có khả năng sinh con. Thế nhưng điều đó càng khiến ông Cường nhẹ nhõm hơn.

Ít ra, ông sẽ không sai phạm lần thứ hai, ít ra ông cũng không một lần nữa biến thành con thú vật mất nhân tính, một kẻ không đáng được gọi là cha.

Ông không muốn một lần nữa phải rơi vào bể sâu không lối thoát, nên cuối cùng tự tìm inh cánh cửa khiến ông có thể nhẹ lòng ra đi.

Thật những gì mà Tuấn, con gái ông không thấy mặt, cả giọng đứa trẻ thơ ấy, chúng đều lẩn lướt vào tai ông thật, ông cảm thấy hạnh phúc, cái hạnh phúc mà cả đời ông đã tự hủy hoại. Cái cảm giác ấm áp tình cha con.

Nghe tên này, cuối cùng cũng gọi ông một tiếng “cha”

Muốn ngồi dậy, muốn ôm con, muốn vuốt lên mái tóc gương mặt vốn từ rất lâu không được chạm. Thế nhưng ông lại không còn sức, không còn chạm vào Tuấn được nữa. Muốn nói con biết ” cha đã tỉnh, cha đã nghe cha đã cảm nhận được con ”

Thế nhưng sao lại không thể, chỉ nằm như thế mà lặng lẽ chờ mong từng cử động, hơi thở từng lời nói của Tuấn thôi.

Sau khi, tên này cùng Phương và Chấn Vũ bước về, gần nửa đêm, ông Cường khước mắt ông bỗng rơi ra rơi cái thứ mà con người gọi là nước mắt.

Phải đây là lần cuối cùng ông có thể rơi, lần cuối cùng ông có thể khóc.

Nhưng, nó lại là những dòng nước mắt an tâm, những dòng nước mắt hạnh phúc ông ông không trụ nổi nữa. ông không thể tiếp tục cố gượng mà chống đỡ cơn đau .ông phải đi rồi đi đến nơi mà người đàn bà kia người ông từng lầm lỡ bóp chết hạnh phúc đang chờ ông

Càng lúc bàn tay ấy càng hiện ra, để nắm lấy tay ông đã đến lúc ông phải đi .phải đi thật rồi .

“ Tuấn,

Con trai của ta, ta rất hạnh diện dù là một người cha không tốt. nhưng ta hạnh diện vì đã được làm cha con

Ta luôn thương yêu con, dù không còn cơ hội nhưng ta vẫn luôn yêu thương con.

Hãy hãy cố gắng bảo vệ bảo vệ những người con yêu, hãy cố che chở cái hạnh phúc ấy.

Hãy cố nuôi nấng tình yêu, hãy bảo bọc người con yêu và làm một người cha tốt.

Đừng giống ta đừng giống người cha này .đừng giống ta đừng giống ta ”

Muốn nói nhưng chẳng thể nói được, ông Cường khóc khi tiếng long vang lên trong bộ não yếu ớt

Cuối cùng, dứt đi câu nói ấy ông cũng buồn xuôi .bước theo người đàn bà cái bóng ấm áp bấy lâu nay .nhẹ nhàng ông chạm vào bàn tay ấy

Buổi tối

Chỉ không tài nào ngủ được, lòng cứ thóp thốn mỗi khi nhắm mắt, kẻ đáng ghét kia lại hiện ra, phải, hôm nay cô đã không bước vào quan bar nữa

CHẳng hiểu vì sao, cô không bước , không đi chỉ lặng lẽ nằm im ở nhà thôi

QUân mỉm cười làm việc, Chà tinh thần anh rất tốt có lẽ do cái bóng quen thuộc kia không còn gặp nữa

Bất giác , bản thân Quân khen Chi, chặt thật vì anh không muốn Chi xem thường mình, thế nhưng càng không yêu cô. Anh chẳng lẽ chỉ muốn đùa cợt

Thế nhưng , lại là lần đầu anh như thế, đùa cợt với Chi , nhưng lại không muốn là cô đau khổ. Chẳng tàn nhẫn vứt bỏ Chi như những cô gái anh từng quen

Vì vì có lẽ, Chi vẫn chưa gục, nên cảm giác khoai khoái ấy vẫn tồn tại trong Quân.

Rồi cả hai sẽ ra sau

Tuần từ lúc rời khỏi bệnh viện, đưa Phương đến trường , dù nhỏ cổ nài nỉ đi theo,. Vì Phương không yên tâm để tên này một mình khi cú sốc chưa xuống.

Từ lúc buồn cái vòng tay ra khỏi người Phương, Tuần không khóc nữa . Cuộc đời ông Cường đã sống trong nước mắt, thế nên tên này sẽ chẳng bao giờ khóc

Lái xe đến tòa di than nơi âm ông quản gia đã nói nơi mà ông Cường để lại mảnh di chúc cuối cùng.

Tuần không nhận bất cứ thứ nào cả, tri trả lại toàn bộ cho người đàn bà sau này của ông.

Nhưng lại chưa thể đổi ngay nếu không qua hai mươi bốn giờ

Phải người thừa kế có quyền nhượng lại, chỉ kia sau một ngày, thế nhưng Tuấn vẫn đến đèo, để nói chuyện với luật sư

Rồi quay về BLUS, như mọi ngày thường .có phải như thế là hơi tàn nhẫn không

Cho đến lúc đưa Phương và con về, vẻ mặt tươi cười, hay làm trò như lúc trước vẫn tựa trên gương mặt Tuấn.

Lòng Phương lo, lo đến khẽ run, khi thấy tên này như vậy

Đem về nằm cạnh Tuấn, nhỏ cố dung bàn tay bé nhỏ nắn lấy người tên này hơn vuốt lên mái tóc mềm mại của Phương, giọng trầm ấm nói -

“ Em đừng lo, anh không sao ”

Ngừng một lúc .

“ Thật thật lúc này con tim anh vẫn chưa đập, vẫn còn rất đau .nhưng nhưng anh không muốn khóc .anh không muốn khóc nữa.

Tại sao ông ta , đến cuối vẫn đối xử như thế với anh, ra đi là anh sẽ nhẹ lòng à .tại sao ông ta không cho anh lấy một cơ hội không mở mắt nhìn anh ”

Nói mà người Tuấn run run cơ thể nóng lên hẳn Phương nằm cạnh, nước mắt cứ rơi ra

“ Nhưng nhưng không sao, anh không trách anh không trách ba nữa, .anh cũng không khóc, anh sẽ thật hạnh phúc bên em , bên con, Anh sẽ thay ba thay ba cười thật nhiều những nụ cười mà ông không có không thể nín lại.

Anh sẽ giúp ba giúp ba làm điều đó ”

Giọng nói yếu ớt, nhỏ nhỏ cứ phả vào trong lòng Phương. Nhỏ nức từng tiếng, run từng đợt theo .hai tay ôm chặt lấy Tuấn .

“ Tuấn ”

“ Tuấn .”

Gọi mãi tên của tên này nhỏ chỉ biết làm thế thôi.

Tuy , dù cho cha con có cách xa nhau, có tàn nhẫn với nhau như thế nào, chắc hẳn ông Cường rất tự hào tự hào vì sự mạnh mẽ của con Tuấn Tuấn đã hiểu được tâm nguyện ấy, dù ông chưa bao giờ nói lên.

Một người con trai mạnh mẽ !

Tuyết, đã trở lại nơi có cái công ty, và người cha với đầu mọc đầy dấu hỏi chờ cô.

Tuy luyến tiếc, nhưng cô không thể để ông gánh vào người, chồng giấy nhạ, những con số khiêu đang kia.

Long nú cũng không được, hiểu được lòng cô, nên anh cũng buồn mà đưa cô ra sân bay từ sớm

“ Nghi, để anh cầm ”

Nói rồi Phong nhấc cái vali nặng chịch toàn đồ chơi và thứ lặt vặt, lần quá cáp cầu Nghi. Nó thì cứ chân nhón chân khựng, sao nhanh thế này, từ sáng đến giờ hẳn cứ khựng khựng bên nó, làm cho nó không có cơ hội đến tìm Linh .

Xuống đến bên dưới, phía ngoài của khách sạn

“ Em sao vậy, lên thôi ”

Phong tò mò vì sáng giờ thái độ khác thường của nó

Dứt ý nghĩ, Nghi, quay lưng bỏ đi, à không chạy chứ

“ PHONG, ANH RA SÂN BAY TRƯỚC, EM CÓ VIỆC EM SẼ ĐẾN NAGY .”

Nói rồi phóng vèo đi, làm cho hắn kinh ngạc, nhanh như cắt bước xúông xe đuổi theo

“ NGHI ”

HỘC HỘC HỘC

Nó nó thở như muốn chết đi

HỤP

“ Á ÁH .A .”

Đang đứng bên dưới , phía ngoài của chung cư, chưa kịp bước lên, chợt nó hét toan khi bàn tay ai chạm vào vai nó .

“ Em em bình tĩnh , anh đây àm ”

Hắn cũng không khá chi, tuy không thở gấp như nó, nhưng trá vĩa mồ hôi.

Nghi mở tròng mắt giọng lắp bắp -

“ Anh anh .sao anh lại lại ”

BỘP

Gõ vào trán Nghi,

“ Anh mới pải hỏi em, sao tự nhiên lại bỏ chạy, nơi này là sao ”

Giờ mới để ý khu vực xung quanh, sau lại quay ánh mắt khó hiểu nhìn Nghi

Nó ấp úng không biết phải nói như thế nào .bất giác

“ Á CÁC NGƯỜI, DỪNG LẠI ”

XỎANG

Âm thanh từng lần phía trên vang xúông

Nó cả Phong giật toát người lên .

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Liệu Linh có sao không.

Lại là đám người đòi nợ đến sao .

Các bạn đón xem tập sau nhé

CHÁP 82

Bước Lại Những Con Đường Ngày Đó

“ LẦN TRƯỚC KHÔNG PHẢI TAO ĐÃ NÓI, ĐÃ CẢNH CÁO MÀY SAO .THẰNG ĐÓ Ở ĐÂU MÀY CÓ NÓI KHÔNG HẢ .”

“ Á.H A.H ”

Tên to con dùng tay nắm mái tóc của Linh, rất tàn nhẫn, đến nỗi khiến cô đỏ tấy mặt, nước mắt rơi lả chả ra vì run sợ

Còn hai tên kia thì thi nhau đập phá căn phòng vốn không còn đủ đồ dùng để cò thể gọi là căn phòng nữa.

XỎANG RẦM RẦM/

“ DỪNG TAY .KHÔNG ĐƯỢC ”

Đôi mắt hoảng sợ của Linh đỏ hoe .như muốn rạn nứt .

CHÁT

“ CÂM MIỆNG ”

“ NGỪNG TAY ”

Nghi chạy như tên. Bay thẳng lên trên căn phòng , nơi mà Linh ở .Nó trùm mắt, nín thở đến chả tin những gì xảy ra trước mắt, gương mặt vừa đỏ vừa xanh của Linh phút chốc khiến con người nó điên loạn Cả cái dấu vết đỏ ửng trên gương mặt cô .

“ Các người c các người LŨ KHỐN ”

Chẳng chừng chừ thêm chút nào nữa, Nghi bay vô đánh cái tên đang nắm thô bạo vào mái tóc Linh

Tất thì thấy nó dơ chân đá, tên to con hất mạnh người Linh về sau để né. Khiến cho cô đập mạnh vùng bụng vào thành bàn

“ ÁH ”

Đau để muốn đứt hơi thở, cô ngã nhào xuống nền nhà luôn.

Nó hoảng hốt chạy đến , đỡ Linh lên .

“ LINH .LINH LINH CÓ SAO KHÔNG .LINH .”

“ MẸ KIẾP, LẠI THÊM CON KHỐN NÀY .”

Dơ tay cao định đánh vào người nó

BỐP

Phong tất thì sau lưng đâm thẳng vào bên hông tên to con này, làm hắn chao đảo ngã xuống, hai người đang ra sức đập phá ấy, bất giác thấy đồng bọn bị thương cũng nhào vô trông trả .

Tình thế không thể để một mình Phong lãnh, nó khê để Linh nằm xuong, mà không để í tới có gì đó đang chảy ra

HỤP

BỐP Nó cũng may không thuộc loại con gái mềm yếu, cũng may nó là loại con gái có võ phòng thân, nên một tên , tay đôi , có lẽ không nặng nề

Phong có lãnh một cú, nhưng hắn trả lại hai

Căn nhà đã lộn xộn, nay tiếng ngã, tiếng dầm, càng khiến nó trông như bãi tha ma hơn
Chưa đầy 3 phút, chớp tắt bất lợi, nếu cảnh sát tóm được, xem như chúng cũng tiêu
Tất thì bỏ chạy

“ MÀY ĐỪNG TƯỞNG TAO KHÔNG QUAY LẠI. NẾU THẲNG KHỔN ĐÓ KHÔNG TRẢ ĐỦ, TAO SẼ
LẤY MẠNG MÀY .CẢ NÓ .”

Nói rồi bỏ đi.

Phút này dù nó tức đến vỡ não nhưng nhớ đến Linh , liền không đuổi theo mà chạy lại đỡ đầu cô lên

“ LINH .LINH .LINH TỈNH DẬY TỈNH DẬY NHÌN NGHI ĐI LINH .’

Lòng nó run lấp tấp lên, tay nắm chặt lấy bàn tay yếu ớt của cô, giờ đây Phong mới ngỡ kinh thấy cô
gái đó không ai khác chính là Hạ San Linh. Nhưng lại không thể mở miệng hỏi vì tình cảnh lúc này, điều
có ngạc nhiên hay không ngạc nhiên không còn trở nên quan trọng nữa.

Linh xanh đến run người, mắt mở không lên Nó hoảng hồn khi thấy -

“ Máu máu MÁU PHONG LINH RA MÁU RA MÁU NHIỀU QUÁ ”

Tim nó chết đứng đi, khi nhìn dưới khe quần Linh rơi ra thắm đỏ .

HỤP

Tất tốc, Phong bế Linh lên, chạy khỏi căn phòng đó, nó nhanh chân gọi taxi cho hần.

Vì đây có phải đất nước quen thuộc của hần và nó đâu, đâm ra cả hai phải gọi mới biết nơi nào có bệnh
viện .nơi nào là gần nhất .

“ Linh .linh cố lên .nhất định nhất định sẽ không sau nhất định sẽ ổn thôi Linh cố thở cố mở mắt, đừng ngủ
đừng ngủ ”

Tay nó phút chốc cũng thắm đỏ vết máu của Linh, nắm chặt tay cô, nó khóc nức nở

“ Em đỡ đầu Linh cao lên đừng để cô ấy chạm phần dưới sát thành ”

Phong ngồi bên trên , kể tài xế, quay đầu xuống nói với Nghi

Nghe thế nó liền làm theo

Linh không thể mở mắt, nhưng cô vẫn chưa ngủ miệng nói rất nhỏ rất nhỏ những từ -

“ Đa đau u đau quá ” “ .Minh Minh .”

“ Không sao sẽ mau chóng hết đau thôi .Linh đừng lo ”

Người cô run, nhưng người nó còn run hơn nữa siết chặt bàn tay Linh lại, nó cố làm tinh thần cô tỉnh táo
hơn Linh mê sảng mà vô thức gọi tên người con trai đó, thế nhưng rất nhỏ nhỏ đến Phong không nghe được
.gần như chỉ mình nó thôi

Người tài xế lái xe, chân cũng nhún và phóng rất mạnh, nhanh khi vừa tấp vào bệnh viện, Tất thì Phong
xuống trước, mở cửa bế Linh ra chạy thẳng vào trong bệnh viện

KAY KAY KAY

Chiếc xe đẩy, mang Linh nhanh rất nhanh vào phòng cấp cứu nó không chịu dừng cứ chạy theo chạy theo
mà nói với nước mắt ngập đầy ra .

“ Linh .LINH .”

XOAT

“ Cô không vào được ”

“ Linh linh ”

Nó nhón chân, cố lấy sức , nhưng lại bị cô ý tá cản lại, Phong liền kéo tay nó về sau, ôm vào lòng.

Thật dù không biết chuyện gì xảy ra, dù không biết tại sao Linh có mặt nơi này. Cũng chẳng hiểu vì sao Nghi lại biết nơi Linh ở, rồi cả đám người đó nữa.

Dù muôn ngàn câu hỏi, thế nhưng giờ đây, lòng Phong cũng chỉ mong Linh không có chuyện

Nó khóc nức nở trong lòng ngực Phong, đôi vai nó run cầm cập run đến làm hần cũng đau theo .

Cố trấn an Nghi dù bản thân có chút sợ .-

“ Đừng lo đừng lo Linh sẽ không sao, nhất định cô ấy sẽ không bị gì cả, em đừng lo ”

“ HỨC HỨC HỨC LÀ TẠI EM, TẠI EM KHÔNG ĐẾN SỚM, LÀ TẠI EM TẠI EM MÀ LINH NHƯ VẬY ”

Nó trách bản thân, nó gào, bấu hai tay vào áo hần .khóc đến khiến lớp vải trên người Phong ướt đẫm đi .

Hai tiếng sau

CẠCH

XOAT XOAT XOAT

Vừa mới thấy bóng dáng với chiếc áo xanh, nó liền đứng dậy, chạy ào đến mà hỏi với đôi mắt đỏ hoe .Phong cũng lập tức bước lại gần ông bác sĩ đó

“ BÁC SĨ .”

Chưa để nó nói, ông đã vỗ vào vai Nghi, nở nụ cười hiền -

“ Cô cậu yên tâm, cô ta không sao cả, nhưng lần này có thể được cho là may mắn, không động đến cái thai, tuy máu mất rất nhiều, chỉ cần truyền máu và nghỉ ngơi, chắc chắn cô ta sẽ mau chóng khỏe lại thôi ”

Lòng nó , con tim đập nhẹ đi thế nhưng, nghe Linh có thai, gương mặt nó liền

“ Có có thai ”

“ Phải cô ta đã có thai hơn hai tháng rồi, nên chúc ý sức khỏe cho cô ta, đừng để làm việc quá sức.”

Nói rồi ông lại một lần nữa mỉm cười nhẹ với nó và Phong, sau đó nhấc bước chân lên

“ Không sao rồi, Linh không sao rồi Nghi ”

Nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, hần vỗ vỗ lưng Nghi Trên tay Nghi vẫn còn cảm chiếc áo khoác của Linh. Gương mặt nó đen, tối sầm lại, khẽ tay siết chặt đi .

76. Chương 82 End

Nửa tiếng sau,

Vì dù mất được cầm máu và cấp cứu, nên Linh đã được chuyển sang phòng theo dõi .cũng phải chờ bác sĩ điều chỉnh thiết bị theo dõi xong, nó và Phong mới được vào

CỘC CỘC CỘC

Anh chàng, một cái bóng anh chàng chạy đến vã mồ hôi .nhanh đến người nóng rang hừng hực

“ LINH LINH ”

Thấy nó, thấy cả Phong .Nghi ngồi thừ người cả khi lớp áo bên dưới nó toàn là máu là máu của Linh, rồi cả chiếc áo khoác của cô đang nằm trên cánh tay nó nữa.

Mình có thể nhận ra ngay đó là áo của Linh, Liền chạy nhanh đến .

Đứng ngạc nhiên, chính Phong đã giữ chiếc điện thoại khi bế Linh, bấm vào đó chỉ thấy duy nhất một cái tên ngoài ra chẳng còn tên nào khác .

Phong chỉ biết gọi vào số máy duy nhất ấy thôi .

“ LIN

“

CHÁT

Ngỡ ngàng, đôi mắt kinh ngạc khi nó đứng dậy vung tay tát thẳng vào gương mặt lấm tấm mồ hôi, khẽ run vì lo cho người đang nằm trong căn phòng ấy

“ ĐỒ KHỐN, ANH CÒN BIẾT NGHĨ CHO LINH SAO ANH CÓ PHẢI LÀ NGƯỜI KHÔNG TÔI HỎI ANH CÓ PHẢI LÀ NGƯỜI KHÔNG ”

Nó mất kiểm soát hét lớn lên, .đôi mắt căm giận, hận cái kẻ đã khiến Linh ra nông nỗi này.

Phút chốc nhận lấy bạc tay của Nghi, anh chàng tên Minh đó đỏ cả mắt, khẽ run đôi tay .anh lo cho cô đến sợ chết con tim, đến run cả lòng

“ TÔI HỎI ANH CÓ PHẢI LÀ NGƯỜI KHÔNG, VÌ ANH MÀ LINH XÉM CHÚT MÁT MẠNG MÁT CÁ CON ANH ĐẤY ĐỒ TÔI ”

Cơn giận , mất kiểm chế của Nghi , nó điên đến không tự chủ, mà định vung tay đánh cho anh chàng một bạc tay nữa tát thì Phong cản lại

“ Nghi, em bình tĩnh ”

Siết chặt cổ tay nó, hẳn biết người nó đang rất lo, rất sợ, rất run, sợ Linh sẽ gặp chuyện

Minh, anh vừa nghe đến Linh có thai, toàn thân như mất sức lực, đôi mắt trở nên vô hồn .chợt

CẠCH

Bác sĩ, lẫn y tá vừa ra khỏi căn phòng đó thôi, nhanh như cắt , Anh chạy vào trong bên, nơi mà cô gái đã vì anh chịu không biết bao đau khổ đang nằm đó.

Anh ta rơi nước mắt, anh ta nắm chặt lấy tay Linh .

“ Anh anh xin lỗi .anh xin lỗi em Linh Linh em mở mắt nhìn anh nào Linh .”

Gương mặt đỏ và nóng rực lên, trán anh ta nhăn lại, nhìn cái vẻ xanh xao yếu ớt của cô mà con tim vỡ nát ra.

Nó vừa nhấc chân, định tiếng đến , tát thì bàn tay Phong níu lại, ôm nó vào lòng -

“ Em hãy để anh ta được bên cạnh Linh, người cô ấy cần giờ đây nhất, là anh chàng đó”

Giọng không lạnh, không trung, phải nói Phong cũng lo lắng cho Linh. Thế nhưng, hẳn biết Linh đang rất cần bàn tay kia nắm chặt, lặng lẽ nó và Phong đứng bên ngoài.

Nó cứ khóc hừng hực trong lòng Phong.

Nó sợ đến xanh mặt, nếu nếu Linh có gì , nó sẽ chẳng thể tha thứ cho bản thân.

Sớm thấy vẻ xanh xao, sớm biết hai lần cô muốn ngất mà nó lại không thể nghĩ ra không thể biết cơ thể Linh có vấn đề.

Nó tự trách về ngu ngốc, về ngờ nghệch của mình, cả sự chậm trễ mà chút nữa đã cướp mất mạng sống cô.

Một ngày trước thời gian với bên Nghi

“ Bác .bác đã biết chuyện, còn đừng buồn, bác ”

Thật bà Châu chẳng biết phải nói sao Tuấn không đau khổ, lại chẳng muốn nhắc vì sợ tên này nứt rỗ con tim. Bà Châu khẽ rơi nước mắt .

Tuấn cười với bà, Tuấn nói với gương mặt chẳng mang một chút buồn đau dù cho lòng tan nát .

“ Bác đừng khóc, con buồn nhưng con không sao.”

Nhìn bà Châu trù mẩn, Tuấn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang đặt lên tay Tuấn. Phương đưa con đi học, rồi nhỏ lại đến trường. Phải , Tuấn đã không khóc, nhỏ cũng sẽ chẳng khóc , Tuấn cười, nhỏ cũng sẽ cười. Phương sẽ mang hạnh phúc, mang nụ cười đến cho người mà nhỏ yêu thương

Đúng như đã nói, Tuấn đến thẳng tòa luật sư, nơi đang chứa tờ di chúc của Cha Tuấn.

Với số cổ phần là 58% ông Cường đã để dưới danh nghĩa của tên này, những gì ông có ông đều đem đổi sang tên Tuấn.

Những thứ mà người đã từng cho , ông Cường vẫn để lại cho bà, ông chỉ đem những gì cả đời có được cho đứa con trai.

Thế nhưng Tuấn lại chẳng lấy một thứ nào của ông. Không vì tên này ghét bỏ, cũng chẳng phải cái thù chưa tan.

Mà chỉ vì nó không còn ý nghĩa, nó không quan trọng. với Tuấn, từ “cha” đó quan trọng hơn, Tuấn không nhận từ ông, chỉ muốn trao cuộc sống hạnh phúc của mình làm món quà cho “Cha” cho người mà vốn trong con tim sắc đá ấy.

Tuấn luôn yêu thương ông .thương rất nhiều.

Phải, việc ông ra đi, đã khiến cho giới thị trường gây đôn gây đáo .

Trong lễ tan hôm nay của ông, Tuấn không có mặt, vì vì “Cha” mãi luôn sống trong lòng tên này, vì mãi mãi hình ảnh ông vẫn sống mãi.

Thay vì đến đó. Nay, với buổi chiều mát rượi, Tuấn đang nắm đôi tay nhỏ bé của con, đi bên cạnh người mà tên này yêu quý.

Cả ba dạo quanh bờ hồ, cái nơi mà đã từng rất lâu Tuấn không đến. Cái nơi mà lần đầu tiên tên này được ông nhất bổng lên, cái nơi mà con điều bay phấp phới dưới bàn tay to ấm áp bao trọn bàn tay bé nhỏ kia. Cái nơi mà từ “ Cha’ cứ vang mãi lên.

Thay vì phải khóc, phải quỳ, phải đau đến tức ngực trước tấm ảnh nhạt nhoà, trước những vòm hoa cứng đờ, trước cả khối người mặc áo đen.

Tuấn lại mang con và Phương đến cái kí ước này. Nơi sẽ kết nối Tuấn và ông.

“ BA ƠI CHẮN VŨ CHẠY CON ĐIỀU CAO CAO QUÁ CHẮN VŨ KHÔNG VỚI ĐƯỢC ”

Thiên thần nhắc bước, co chân chạy theo mảnh vải đủ sắc màu bay phấp phới trong sự điều khiển của tên này, Phương đứng cạnh ghế đá, dưới hàng cây mang lại không khí mát mẻ kia, nhỏ chẳng phải người mạnh mẽ, Thật Phương hay rơi nước mắt, nhưng cổ nuốt vào bên trong, vì cái hình ảnh ấm áp này khiến cho nhỏ không tài nào rơi được nước mắt.

“ ĐƯỢC RỒI, BA SẼ GIÚP CON CHẠM VÀO NÓ ”

Nói rồi, Tuấn cười rất ấm lên, nụ cười thật hạnh phúc, chòm xúông, tay nín dây diu, tay bế CHấn Vũ lên, cho con chạm tay vào mảnh vải đầy màu sắc đó.

Tại IKEA

Chi hôm nay đi làm rất sớm .

Chẳng biết cô mong điều gì, chỉ biết tay đang cầm một đóng tài liệu liên quan đến tập hồ sơ đã đưa Quân.

Thật hình ảnh Tuấn, tuy cô vì muốn chiếm hữu mà mờ ảo tình yêu. Thế nhưng bốn năm bốn năm không ít thì nhiều cô cũng khắc sâu Tuấn, vì vậy nói yêu Quân là không tồn tại trong Chi, Cô không phải cổ máy, có thể xóa tất cả mà lưu trữ cái mới vào.

Tuy nhiên, Quân đã vô tình khiến Chi không thể xác định cảm giác với anh. Từ lúc gặp Quân, từ cái bạc tay, những cuộc cãi vã với anh, nó dần tạo ra thứ cảm giác gì đó mà chính bản thân Chi cũng không rõ

Đi đến , phòng làm việc của anh, chợt, chân cô khựng lại khi cái cảnh Quân ôm , hôn cô nhân viên hôm trước hiện ra

Cửa cũng chẳng thềm đóng lại.

Lạ ! hôm qua đúng thật, anh chủ động, nhưng hôm nay lại là cô nhân viên, là trai, là đàn ông, anh chẳng tìm ra lí do gì để từ chối nụ hôn của cô gái này.

Sax x Quân đã man như thế !

Lạnh lùng , tuy tim có phần co thắt -

“ Khi nào mới chấm dứt ”

Giờ thì đôi mắt anh mới thôi ngó vào khuôn ngực được mở rộng kia mà ngược lên nhìn ra hướng cửa

Cô nhân viên, vừa nghe tiếng thôi, chợt người xanh lè đi vì biết đó là giọng của ai.

Mặt mày tái mét, quay lại thì tá hỏa ra, vì biết tai mình nghe không nhầm, đúng thật là giọng nói của giám đốc lạnh lùng Phói An Chi.

Nhìn vẻ sợ sệt, Chi cười nửa miệng .khi cô gái cúi đầu chào Chi , cô chỉ khẽ vang câu -

“ Lần cuối ”

Ồi má ơi ! nghe mà lòng nhẹ hẫng đi, chắc có cho vàng, cô nhân viên này cũng không dám lách đến đây

Hấp tấp, cúi lần nữa, tỏ sự cảm ơn Chi, sao đó cô quay người đi như gió .

CÁCH

Chi đóng cửa lại, đôi mắt lạnh, nay còn lạnh hơn.

Quân không tỏ ra vẻ ngạc nhiên, dù cho lúc ngược lên thấy cô , nụ hôn có phần cứng .

“ Có viê ”

CỘC CỘC CỘC

RẦM

Bất ngờ, Chi bước nhanh đến, thả mớ giấy trên tay vào một nơi được gọi là mặt nền, rồi nắm lấy áo anh lôi cho té xuống mặt thảm đỏ sậm kia

Như cái trò Quân đã làm với cô, nay Chi đem ra thực hiện lại, nhanh tay lấy tờ khăn giấy trên bàn , chà sát vào môi anh

Quân nhăn mặt vì đau, nhưng lại không thể nói vì bất ngờ những hành động ấy, anh chết cứng khi thấy Chi làm vậy

XOAT XET

Chật,, ! có lẽ Chi còn dã man hơn, đến nỗi mới chà vài cái đã làm môi Quân sưng và rướm máu đi

Không động dậy, không trống trải, anh nằm im cho cô thỏa thích mà hành xử cái môi tội nghiệp kia,

Chợt, Chi ngừng lại, ném tờ khăn giấy thoáng có vài vết đỏ nhỏ từ miệng anh, khẽ ngồi dậy.

À, Vâng, vì nếu muốn bôi cái nụ hôn ấy, Chi phải đè, sau lại ngồi thẳng lên mình Quân, mới có đà có thế để chùi chùi.

Nhưng cô chưa kịp, nhón chân đứng dậy

HỤP

“ Tôi vẫn chưa yêu em ”

Kéo tay Chi, khiến cô mất đà ngã thẳng lên người, lên cơ thể to, vạm vỡ ấy, giọng trầm .thổi pha phả vào gương mặt đối diện với anh.

CHẳng thay đổi sắc mặt, Chi bình tĩnh, mà đáp lại anh -

“ Anh không nằm trong tim tôi ”

Nhìn thẳng vào mắt cô, vòng tay lên trên tấm lưng đang nằm hằn vào cơ thể, anh nhẹ mà ôm vòng eo đó -

“ Thế nhưng, lại không bỏ được, tôi không yêu, nhưng chẳng muốn em yêu ai”

“ Anh nghĩ anh đủ tư cách nói yêu tôi sao”

“ Yêu không cần tư cách”

Chi nói bao nhiêu câu lạnh lùng, anh lại đổ nước vào để chúng tan ra

“ Đừng tưởng tôi khờ, cái thân anh đã nằm với bao nhiêu cô tôi đều biết rõ ”

Cổ ngồi dậy mà không được, nhóm người lên lại bị Quân ép xuống

“ Vì con tim tôi không thể chứa phụ nữ ”

Bắt đầu từng tức khi nghe giọng điệu kiêu ngạo của anh

“ Thế thì buồn tôi ra. Tôi cũng không muốn con tim anh ”

“ Không được”

Cơn giận bùng nổ, nhện hết nổi Chi mắng lớn tiếng lên -

“ KHỐN NẠN, ANH CÓ BỎ RA KHÔNG HẢ, RẼ MẠC, TÔI KINH ANH, ĐỪNG CHẠM VÀO TÔI ”

HỤP

Xoay hướng đối người đè người Chi lên nền thảm đồ sộ đây

Tiếp Tục -

“ ĐỒ ĐẾU CÁN, ANH SÉP TÔI VÀO HẠNG ĐÀN BÀ TÙNG NGŨ VỚI ANH À. CÓ BUỒN RA KHÔNG, BUỒN BÀN TAY DỜ BẮN RA, ANH ĐIẾC À BUÔNG RA ”

Chi hét hết sức mà gương mặt Quân chẳng biến đổi tí nào, vẫn trơ lì, cười nửa miệng như thế, đè lên cơ thể cô, anh nhẹ nhàng đưa một tay ra, khẽ cạm vào làn da mịn trên đôi má ấy

Ánh mắt cứ dán chặt vào đôi mắt nữa long lanh vì tức giận, nữa long lanh vì lo lắng, có chút sợ QUân.

Bất giác, anh buồn giọng nói lạnh và trầm ra -

“ Em sẽ mãi mắng tôi như thế , em sẽ luôn nổi giận như vậy, luôn tỏ vẻ kiêu ngạo, luôn xem thường tôi, luôn chà đạp lên em sẽ luôn như thế chứ ”

Mặt Chi ngớ ra khi Quân hỏi những câu lạ đến nỗi cô không biết trả lời ra sao, mà cũng không thể hiểu anh muốn gì

“ Nhảm nhí, tôi không cần phải hứa gì với anh cả, TRÁNH RA ”

Nói rồi tay đẩy người anh sang một bên, nhưng chợt lại bị Quân kéo vào lòng ngực rồi đè xuống tiếp -

“ Nói, có làm được không ”

Vỡ mạch máu não ra -

“ CHẾT TIỆT, ANH ĐIẾC HẢ TÔI KHÔ ”

“ Được, anh sẽ chấp nhận em ”

Trời ! chính hiệu với khẩu ngữ ông nói gà bà nói vịt, Chi chưa kịp rửa Quân , thì anh đã buồn câu nói ấy rồi hạ thân áp môi vào cái miệng đang còn mở kia.

Trợn lồi mắt khi Quân bắt ngờ bám , quần lấy môi cô, nhắm mắt, hai tay gồng mà chống lại anh

XOAT

Dùng lực hai tay, anh dìu hai cổ tay CHI xuống, kéo cao lên mặt nền, thế là Chi hết đường chống cự

Bị Quân hành xử tàn bạo hơn, anh hôn mãnh liệt vào môi cô Nín thở, Quân làm cô không thể thở được, gương mặt đỏ ửng khi càng lúc, khí oxy mất dần đi .

Nhận ra, Chi sắp chết, Quân mới chịu buông đôi môi tấy đỏ ấy, phải, cũng giống lần kia, trong cái ngọt, có cái đắng, cái thể của mùi nồng, từ máu động trên miệng anh

Gương mặt đỏ ửng của Chi khi ngàn cân treo sợi tóc, nhẹ nhàng Quân hôn lên trán Chi .-

“ Thấy thế nào ? ” Nói nhỏ vào tai cô, tay cũng nâng tấm lưng mềm mại , khiến cả thân Chi áp sát vào lồng ngực , lắng phần dưới của anh hơn

“ Tên tên khốn .tên dê tiện ”

Gần chết đến nơi àm miệng Chi vẫn còn mắng anh được, bó tay với cái tính cứng đầu hạng S của cô, Quân cười phì .nhìn thẳng vào đôi mắt nửa mịt, nửa đỏ vì sắp điên lên -

“ ANH không biết, liệu anh có đối xử với em như những người đàn bà kia không, anh cũng không biết đây là cảm giác gì, cũng không thể xác định tình cảm ấy.

Đơn giản, em không được phép nhìn ai ngoài anh, cũng không được phép hôn người khác ”

CHợt ánh mắt có phần giận dữ lên -

“ Những lần đó anh cho qua, xem như chúng ta huề, em cũng đừng đem chuyện quá khứ của anh mà tính nữa ”

Chi tức điên khi từ nãy giờ Quân toàn tự mình quyết định, cô nói lại bốp nát lời nói đi -

“ Anh .anh có điên không ? Tôi bảo sẽ yêu anh à ”

“ Im miệng ! em không có tiếng nói trong việc này, yêu hay không rồi em sẽ biết giờ thì mở miệng ra ”

Trời ! Chi kinh ngạc, trong cuộc đời cô, anh là người đầu tiên dùng lời nói của cô để ném vào người cô lại, anh cũng là người đầu tiên có cách nói năng láo lợt như thế, cũng là người đầu tiên ngoài ba mà đánh cô.

Thường thường kinh ngạc đi chung với mở miệng thế nên, tất nhiên Chi mở to mắt, lẫn cái lỗ nhỏ nhoi giữa miệng rồi.

Tất thì QUÂN cuối xúông, hôn nồng vào làn môi còn ướt át của cô

Thật sự cuối cùng cũng không biết hai người này đang làm trò gì nữa, hôn một hồi bắt đầu lảng , lại đến phiên cô nằm trên cơ thể anh, lòn hai tay vào mái tóc, lại kéo cái kẹp dính đầy đá kại .

Để rồi mùi thơm từ tóc cô, mái tóc gợn phần đuôi lông xỏa trước hai bờ má anh.

Vén lên vành tai, Quân lại dìu Chi xúông mà quần vào đôi môi ấy.

Họ hôn bao lâu không biết, chỉ biết chắc một điều, trước khi rời khỏi , anh đã nhận được cái bực tay mạnh trời giáng từ cô, cả cái cách đóng cửa khùng khiếp ấy nữa.

Sáng bên Nghi,

Cuối cùng Linh cũng mở đôi mắt mệt nhọc .

Mơ hồ chớp lên, nhắm xúông, miệng chẳng thể thoát ra lời vì cô còn rất mệt .

Thấy Linh tỉnh, anh chàng liền mở to mắt lên, giọng không giấu nổi sự lo lắng lẫn vui mừng .

“ LINH LINH EM TỈNH RỒI SAO, EM CẢM THẤY THẾ NÀO ”

Vẻ hấp tấp, bối rối hết sờ trán cô, lại chụp nhanh lấy bàn tay đó.

Lòng Linh khẽ run , khi cô vừa mở mắt đã thấy người con trai này yếu ớt đưa tay chạm vào gương mặt anh -

“ Minh .Minh ”

Áp tay mình vào bàn tay đang trên mặt giọng utor với cảm giác tội lỗi trong anh -

“ Anh anh đây anh anh thật tẻ, anh xin lỗi anh xin lỗi em Linh ”

Nhẹ nhàng mỉm cười, cô không bao giờ trách móc anh cả, -

“ Em không sao, em không còn đau nữa em rất ổn ”

Sực nhớ .

“ Nhanh nhanh xuất viện, em không sao, tiền viện phí rất mất ”

Vừa nói, Linh vừa cố ngồi dậy, thoắc lại nhăn mặt vì cơn đau. Nhìn cái vẻ cuống cuồng của cô mà anh ta đau , đau đến nước mắt chảy ra

Nhanh tay dìu người Linh xuống -

“ EM còn rất yếu, em không nên cử động, em đang mai thai, nên muốn đi đâu phải nói anh anh sẽ giúp ”

“ Nhưng HẢ ?”

Định nói, chợt Linh trợn mắt lên khi nghe người con trai này nói nói cô đang mang thai

“ Anh anh anh vừa nói gì ”

Khẽ bàn tay Linh run, với và nắm vào tay áo anh chàng Minh.

VUốt lên trán cô, anh lặng lẽ nhìn vó ánh mắt đau, nhói, khó thở .-

“ Em, ngốc, em khờ em đã mang thai hơn hai tháng rồi ”

Nói xong ,anh gục đầu xuống nằm giường của Linh, đặt lên bàn tay nhỏ bé, với đượng ống dẫn nước biển móc vòng quanh cổ tay

“ Anh là thằng khốn, anh là một thằng không ra gì, em hãy giết chết anh, Linh em hãy giết anh đi, anh không đáng được nhận tình cảm của em, anh không đáng hãy hãy giết anh, ”

Đôi vai rộng run bần bật lên, tiếng nói cũng nửa chừng đã dút.

Long cô đau khi thấy anh như vậy .

“ Em sẽ không rời anh, em sẽ không buồn anh vì em em yêu anh rất nhiều ”

Ngước dậy, đôi mắt đỏ ửng của anh chàng nhìn Linh, cô đã cố ngồi dậy, xong lại biết, lại bờ ngõ với bầu thai, với sinh linh bé bỏng trong người, chợt lòng Linh rất ấm. Một niềm hạnh phúc nho nhỏ dân trào lên

CHôm người anh ta ôm cô , ôm thật chặt ôm đến có thể khiến cô biết, anh sẽ tháo bỏ lớp vỏ tệ bạc kia, lớp người vô tâm, vô thức.

Tàn nhẫn bấy lâu nay

Nó, nó và Phong, trời vừa nhấp nhô anh sáng đã sớm cùng nhau đi mua đồ cho Linh, biết hẳn rằng hôm nay cô sẽ tỉnh, ền nó liền lập tức mua đủ thứ đồ cần dùng, cả khay cháo nóng hổi nữa.

Trên đường đi, nó đã kể lại tất cả cho Phong.

Phải thật đến giờ này, nó vẫn không biết chính xác vì sau ngày ấy Phong rơi xuống vực sâu. Bản thân Phong đã làm mờ hình ảnh của Linh.

Thay vì nói cô cho người đâm hấn, Phong lại dấu nó đi, vì tận đáy lòng, hấn không muốn lấy Linh ra để che đậy cho sự trả thù trước.

Vâng , không dùng cô để che lấp sự thật, không lấy Linh để biện hộ cho chính mình.

Phong không hận Linh, cũng không còn gì để hận, khi chính những việc đã xảy ra, chính những việc ấy àm mới có Thiên Anh Phong của 4 ngày hôm nay. Mới có cơ hội được nắm tay nó. Nếu để quá khứ trở lại, chắc hẳn , hấn cũng vẫn chọn những gì đã xảy ra, vì nó là sự kết nối vô hình tình cảm của Nghi.

CÁCH

Vừa mới mở nhẹ cửa, tất thì hình ảnh Linh đang ngồi ập vào mặt Nghi, Nghi mừng đến không giấu được

“ LINH .LINH TỈNH RỒI ” Thế là nhanh tay giựt lấy cái khay trong bàn tay Phong , phóng vào, tiện tay đẩy cả cái anh chàng đã bị nó tát bị nó mắng rất chi là bi thảm qua một bên.

Tròn xoe mắt hình hành động của Nghi, Linh giờ mới nhớ

Phải , phải rồi đêm qua đêm qua khi những tên đó đang cố phá nát căn phòng, đang nắm lấy tóc cô, thì nó .nó đã đến

Và hình như có cả

Ấy, chưa kịp nhớ ra thì Phong đã đứng trước mặt của Linh. Tim như ngừng đập, không tin vào chính đôi mắt mình, Linh nín thở, phút chốc người run khi thấy Phong.

Nhìn vẻ mặt nói không ra hơi của Linh, Phong đủ biết cô đang nghĩ gì, và cảm nhận được gì

Xoay tầm mắt qua phía Minh -

“ Chúng ta nên ra ngoài, để hai cô ấy ở lại ”

Nghe vậy, anh chàng tên Minh cũng đứng dậy, bước ra

Phong nhìn Linh, khẽ nở nụ cười hòa nhã, dù cho cái gương mặt sưng sốt vẫn còn đọng trên mặt Linh

CÁCH

Thế rồi Phong và Minh đều bước ra, để lại trong căn phòng ấy chỉ còn mỗi nó và Linh thôi.

Cô vẫn chưa hoàn hồn, tim đập rất mạnh, không thì lại đứng im, gương mặt khá xanh khi thấy hấn.

Nhìn Linh như thế, nó nghĩ cô đó, phải rồi mấy thứ nước biển đó thì ăn nhằm gì với người phụ nữ đang mang thai, Tất thì nó lấy cái khay cà mên lên, đặt trên mặt bàn cạnh giường bệnh miệng cũng mở theo -

“ Linh chưa có gì bỏ bụng , từ hôm qua rồi đấy .cố ăn hết chén cháo này, để em bé cũng phải được nó chứ ”

Nói mà cười híp mắt, khẽ tay đồ cháo ra, rồi đặt xúông, sau đó tay lại dời đi, chạm nhẹ vào bụng Linh, Dù chưa thấy bụng, nhưng từng làm mẹ, từng mang thai, nó rất hiểu cảm giác của Linh.

Phải nó cũng rất ngỡ, rất kinh ngạc khi biết mình có mang, Nhưng nó nào ngờ ngoài việc ngỡ đó, Linh còn kinh ngạc việc khác cơ.

Thấp thoáng thấy Linh không trả lời, nó liền cầm chén cháo, thổi nhẹ, đút cô

“ Linh , để Nghi giúp nhé ”

Bất giác, giật mình .cô bối rối với cử chỉ của Nghi -

“ Không, để Linh tự ăn được rồi ”

“ Không được, chén rất nóng, Linh lại yếu, Linh dựa vào thành giường đi, để Nghi đút cho.”

Cương cũng chẳng thể cương lại nó, bởi vì thật sự, Linh đói meo cả bụng đi, người búng rùn vì mất gần hết sức lực, đành ngoan ngoãn mà nghe lời nó vậy

Mỉm cười khi thấy Linh , từ lúc gặp đến nay, đây là lần đầu cô chịu hợp tác

Thóang , chén cháo đã được đút gần một nửa, Linh không nén khỏi cái tò mò, lẩn kinh ngạc

“ Sao sao Phong ”

CÁCH

Nhẹ đặc chén cháo lại chỗ củ, nó hơi cuối đầu giọng buồn đi -

“ Nghi Nghi xin lỗi xin lỗi vì đã làm Linh ra như thế này,, .thật thật Nghi đã gặp lại Phong, nhưng lại nói dối, lại còn gả bộ hời Linh, lại còn không nhận ra Linh có vấn đề về sức khỏe

Xém xém tí nữa, là Nghi hại Linh rồi Nghi Nghi xi lỗi ”

Lòng Linh đau khi thấy cái hiền hậu, cái ngây thơ đến nhân từ của Nghi, một lời trách móc , nó cũng không dán vào cô, mà ngược lại, hết lần này đến lần khác đều rat ay giúp đỡ, đều nói nhữn câu hỏi thăm

“ Anh đang làm gì ” Phong lên tiếng , tay cho vào túi quần,

Anh chàng khá không hiểu ý Phong -

“ Cậu, muốn hỏi tôi là làm gì sao ”

Hắn im lặng, không nói có nghĩa anh chàng đã trúng câu hỏi

Chợt Minh tự cười bản thân, lúc sau mới nói

“ Hừm, bản thân tôi à .lúc trước tôi là một kĩ sư về điện tử, như sau bao năm làm việc cự lực, họ chỉ bảo rằng cắt giảm nhân viên thế rồi sa thải tôi, giờ đây tôi chỉ là kẻ khuôn vác cho thuê ”

Không phải anh xấu hổ, mà anh chàng này thấy buồn cười với cái số đen đui kia .

“ Tôi sẽ trả sô nợ đó, anh hãy đến nơi này, có lẽ họ cần kĩ sư điện tử ”

Nói rồi Phong đưa cho Minh tấm cạc nhỏ từ trong túi áo moi ra .

Với thời buổi bây giờ, công việc thật rất khó xin.

Minh đã đi rất nhiều nơi nhưng ai cũng từ chối, ấy thế àm từ đó anh luôn đâm đầu vào cờ bạc, chí í nó làm anh quên đi cái sự thật đáng cay kia

Giật mình khi nghe Phong nói sẽ trả nợ giúp anh -

‘ Cậu ”

“ Đừng hiểu lầm, tôi không làm vì anh, mà chỉ là vì Linh , nếu Linh gặp chuyện, vợ tôi sẽ khôg ngừng mà rơi nước mắt ,tôi không muốn thấy cô ấy khóc, cũng không muốn Linh tiếp tục cuộc sống như thế này. Tôi không giúp anh, cũng chẳng giúp Linh, tôi chỉ giúp bản thân, íh ra Linh cũng đã từng giúp tôi rất nhiều việc ”

Không lạnh, cũng không nóng, giọng Phong trung hòa.

“ Tôi sẽ ”

CHưa nói, lại bị hắn nhảy ngang vô

“ Không cần trả lại, số tiền rở nên vô nghĩa nếu anh tiếp tục vào con đường chết ấy. Hãy cố gắng mang lại hạnh phúc cho Linh, vì anh àm cô ta đã chịu không biết bao nhiêu nước mắt.”

Chợt Phong không tựa lưng nữa mà đứng thẳng lên

Chân hướng về phía vào căn phòng đó .

“ Là đàn ông, không việc làm không phải thất bại, không tài cũng không phải tuyệt vọng. Thậm chí anh có là người có chết cũng không thể rút khỏi con đường ngõ cụt kia, chẳng ai xem anh thất bại cả. Chỉ với một điều, ngay cả nười con gái anh yêu cũng không giữ được, đó là thứ khiến anh thất bại, là thứ làm anh trở nên bi thảm hơn những việc trở trưc của cuộc đời ”

Dứt lời, Phong tiếng thẳng vài căn phòng đó mà để lại cái bước chân nữa thông nữa không thông của Minh.

Nghi chậm chậm, sau khi đã giúp Linh ăn gọn khay cháo kia, nay nó đã đem toàn bộ sự thật kể cho cô.

Càng nói Linh càng ngỡ ngàng thêm, ngay cả cái tên Phong cũng không hề nhắc đến, cứ như cô hoàn toàn không liên quan đến việc này vậy, nhận ra những gì mình đã gây ra cho Phong, Linh đau đến tức ruột nước mắt khê lằng .-

“ Nghi, thật ra Linh ”

CÁCH

Cô định nói gì đó, nhưng đã bị tiếng mở cửa của Phong chen vô tiếng nói.

Hắn bước vào, đi đến thẳng cô gái suýt 4 năm không gặp mặt. Thóang thấy Phong , Linh có cảm giác sợ, nhưng cái tội lỗi lại nhều hơn

Chạm vào vai Nghi, hắn nhẹ nhàng nói

Chưa chờ hắn mở miệng, nhìn đôi mắt hắn thôi nó cũng hiểu, liên đứng dậy -

“ Em ra ngoài một chút , anh ngồi với Linh nhé ”

Xong lại xoay qua , nở nụ cười mỉm nhìn cô.

CÁCH .

Không khí trở nên rất yên lặng trong cả phòng này .Linh dần mở miệng lên .

“ Sao sao Phong không nói sự thật ”

Hắn nhẹ nhàng trả lời với Linh, giọng nói rất ấm, .ấm như một tình bạn -

“ Sự thật ? đó là tất cả sự thật, tôi không có tư cách trách Linh, thật chất mọi sự trả thù ấy xuất phát từ tôi. Linh không có lỗi, hận , thật đã từng hận vì Linh đã khiến tôi cứ ngỡ sẽ mãi mãi xa Nghi.

Nhưng giờ “

Ngưng một lúc

“ Giờ Phong lại cảm ơn Linh ”

Nghe mà không rơi vào tai được, Linh bờ ngõ - “ Cảm cảm ơn ?”

“ Vì nếu không gặp những chuyện như vậy, sẽ chẳng bao giờ Phong nhận thức ra điều quý giá, vì nếu không rơi xuống vực, chắc hẳn sẽ không có ngày hôm nay.

Chúng ta không ai không sai phạm, nhưng cũng chẳng ai đáng để dán lỗi lầm vào thân.

Vì cuối cùng mọi chuyện đều đã qua, mọi chuyện đều nằm trong con đường chính .

Linh dừng nghĩ về nó, hãy sống hạnh phúc với con đường đã đi, dừng nghĩ về quá khứ.

Tất cả đã qua rồi ”

Ánh mắt ấm áp, ánh mắt vị tha của Phong, phải Linh nhìn Phong mà chẳng biết nói câu gì, ngoài hai từ xin lỗi, thế nhưng Phong không cho phép Linh nói.

Vì chính Linh đã trở nổi dấy giữa hắn và Nghi lại.

Phong phải cảm ơn Linh.

“ SAO ? Hai người phải về à sao gấp vậy ”

Ngồi trên giường, Linh kinh ngạc khi nghe nó và Phong phải đón chuyến bay kế tiếp, àm rời khỏi Anh.

Đỏ mặt nó định nói .-

“ À, vì không thể chịu đựng khi phải xa con ”

Phong liền chen vô, tay xoa đầu nó, Tròn mắt, Linh không tin được

“ HẢ ? Con hai người .”

ChỢT, Linh cười hiền, nụ cười tươi nhất mà vốn cứ ngỡ bị chôn sâu -

“ Chúc mừng hai người, Linh mừng cho hai người lắm ”

Nghe nói nó mới giật ngược lại -

“ Ê ! Nghi mới phải chúc mừng Linh, Linh cũng có em bé rồi ”

Trời ! nó nói mà khiến gương mặt Linh đỏ lên, nhìn bộ dạng củ hai cô đùa qua đùa lại mà Phong với Minh lắc đầu cười.

Phải có lẽ giờ đây Minh đã đủ can đảm, đủ nhận ra giá trị vô giá của Linh, anh chắc sẽ không bao giờ khiến cô khóc nữa, một lần xém nín thở khi biết Linh nhập viện, Vâng, một lần thế là đủ. Phong nói đúng, anh không việc, thậm chí nợ nặng nhiều.

Những điều ấy không là thất bại. Nếu không giữ nổi Linh, không mang nổi hạnh phúc cho cô , điều đó mới biến anh thành một con người vô dụng. một kẻ thua cuộc, thua chính cuộc đời mình.

Tuy giờ đây, bí mật giữa Linh và Phong, dù những việc ngày đó cô làm thật kinh khủng, thật nhẫn tâm.

Nhưng không sao cả, mọi thứ rồi cũng có thể trôi qua, mọi thứ đều dần trở nên tốt đẹp.

Nếu đã đẹp như thế, sao không chôn sâu cái sự thật đó mà ngẩng lên cười với đời, mà ngẩng lên sống đúng với bản thân.

Ấy, cái tiếng cười rộn rã, cái nét ngây thơ, cái tâm hồn trong sáng, cả cái bầu không khí hạnh phúc nữa .tất cả ngày trở nên ấm dần hơn.

5 Tháng sau

. “ NÀY, NHÍCH LẠI MỘT CHÚT CHÚT NỮA NHÍCH VÀO NHÍCH VÀO ”

Về mặt cười rạng rỡ của Long, rồi cái ửng đỏ trên gương mặt Tuyết nữa

XOAT

“ ẤY ĐẤY NHE THÔI MẤY CÁI THẲNG NÀY ”

Đám bạn ngồi mẫu cùng làm chung với anh, đang chen nhau giành chỗ thượng phong, chính là bên cạnh chú rể .

Long về mặt nữa vui, lại nữa nhăn nhó, đưa tay ôm vào người cô dâu bên cạnh -

“ TỤI BÂY MUỐN TAO ĐẬP CHO MỘT TRẬN KHÔNG ẢNH .TRÁNH RA CHÚT COI ”

AI YA ! ấy là do Tuyết đang trong chiếc áo cưới thật lộng lẫy, gương mặt xinh đến khiến người khác động lòng, tuy nhiên điều đó không khiến Long lo, cái anh sợ chính là vẻ tròn tròn ở bụng cô. Phải Tuyết có mang gần 4 tháng rồi.

Không giấu nổi gương mặt hạnh phúc Long ôm cô hôn thật nồng vào .

“ Anh này, sao họ không chụp nhanh em mỗi chân quá, ”

Về mặt vì đứng lâu,. Lại mặt do cái đám bạn trời đánh của anh cứ bu như kiến, chụp hết tấm này, lại có tốp khác nhảy vô làm cho Tuyết siết nhẫn

Nghe vợ nói thế, tất thì Long nhất bồng người Tuyết lên

“ TẮM CUỐI ĐẤY, NHÍCH RA COI, NÓNG QUÁ ”

Bé cô mà anh cứ cố đẩy mấy thằng bạn đang kè kè gần anh .

Chuyển ánh mắt sang cô, Long âu yếm, ầm đến ngập tràn hạnh phúc dân lên -

“ Anh yêu Em” Chẳng để tâm mấy đứa bạn cứ ồ này ồ nọ, cũng không màn đến thợ chụp ảnh kia

Long cuối đầu hôn vào đôi môi đỏ mọng của Tuyết.

Vòng tay vào cổ anh, Tuyết hạnh phúc đến rơi

nước mắt ra -

“ Hức hức .yêu .em yêu anh rất nhiều ”

“ Hài .z .cái đám thanh niên cô cậu này, bộ mới lên ba hay sao mà như con nít thế ”

Bà Châu ngồi chống tay lên bàn tiệc, nửa miệng cười, nửa thở dài vì kinh ngạc nhìn đóng kiến lửa đang bu quanh Tuyết và Long.

Còn ông Khải thì lo sốt vó lên Đứng kế thợ chụp ảnh mà mồ hôi đổ đầy ra, hai tay cứ dơ lên, cố kiềm chế cơn điên của lũ trẻ -

“ ẤY ẤY .MẤY ĐỨA DÂN RA NÀO, NGỘP CHẾT CÔ DÂU THÌ SAO NÀY XÍCH RA XÍCH RA ”

Miệng nói mà tay cứ hơ hơ ra hiệu.

Ông chụp ảnh quay sang nhìn ông, với vẻ mặt ngổ tã không ra -

“ Đây bác, chụp thế thì làm sao được, phải đứng gần mới thấy hết chứ ”

“ Anh chụp hai đứa ở giữa thôi ”

Lấy khủy tay khiêu khiêu ông thợ chụp ảnh, ông Khải nhí nhảnh chớp mắt ngụ ý đồ của mình .

“ HA .HA NHẤT LONG DÍ NHẤT LONG NÈ .”

“ CHỜ CHẤN VŨ VỚI ”

“ Mấy con chạy từ từ, vấp bé bây giờ .”

“ Chấn Vũ có nghe mẹ nói không , chạy chậm lại .”

Nó và Phương ná thở khi phải chăm sóc hai cậu bé hiền động này Phong và Tuấn, chật !

Chật hai người lại chốn góc nào rồi, à quên hình như có cả Quân nữa

Lễ cưới được diễn ra khá than mật, không long trọng sa hoa, chỉ vồn vện một màu thanh khiết từ tấm vải trắng, băng nơ đỏ hồng, vắt qua nhau. Sau khu vườn của ngôi nhà có cánh cổng trắng kia .

Không khí tấp nập, không khí nóng bừng trong hạnh phúc.

BỘP

“ Đây, giờ không ra là anh sẽ trễ đấy ”

Tuấn vỗ vai Quân, cái giọng lễ phép từ lúc nào vậy !!

Phong ngồi, mỉm cười nhìn ra hướng với ánh mặt trời mọc rồi rọi, những tia sáng lấp lánh vàng cam kia .

“ Đến giờ mà anh vẫn còn nói rằng không xác định được à ”

Giọng thở dài của Phong , xoay đầu nói với Quân .

HỤP

CHợt, Quân đứng dậy . hai tay cho vào

túi quần .-

“ Chật ! chạy khỏi anh đâu dễ thế gửi lời chúc đến hai người đó, anh đi đây ”

Khẽ Phong và Tuấn cười, .-

“ Chúc may mắn ”

Rồi đồng thanh vang lên câu nói, làm Quân đi mà khóe miệng cũng nhếch công lên.

TẠI SÂN BAY

[“ Ba à, con muốn trở về nước, con sẽ tiếp quản công ty, con muốn rời khỏi nơi này .”]

Chân nhắc bước đi, Chi vẫn còn lưu động câu nói đã nói với cha, khoảng thời gian .5 5 tháng, tuy Chi và Quân không biết bao nhiêu lần trao nụ hôn, tuy không biết bao nhiêu lần được anh ôm trầm lấy.

Thế nhưng câu nói “ Anh yêu em” lại không rơi ra khỏi miệng anh. Bản thân Chi cũng không xác định đó có phải là yêu không, cô chỉ muốn yên tĩnh, muốn về với cái nơi vốn là của mình thôi.

Tay khéo theo chiếc vali khá đơn giản, cũng không còn dám vệ sĩ đi theo, CHI lặng lẽ bỏ đi một mình

[Xin chú ý chuyến bay FO5 sắp cất cánh .]

[Xin chú ý .chuyến bay FO5 đến Anh sắp cất cánh]

XÀ XÀA KẾT

Cửa máy bay đã đóng lại, Chi cũng đã lúc nào ngồi trên đó

Ngước đầu, chỉ mới bước lên Chi đã mặt đôi mắt, dùng cái vải che, bao quanh mắt mà ngủ đi. Một, Chi mệt đến không muốn nghĩ .

Bất giác nước mắt chảy ra

Mình đang mong điều gì .mong anh ấy sẽ chạy theo à >

Chi chẳng biết từ lúc nào cô hiểu được thế nào gọi là nhớ thế nào gọi là yêu

Nước mắt lãnh dài trên má Chi, may cho đồ che ấy đã giúp cô giấu vẻ đo đõ, nhạt nhòa cay cay từ khóe mắt rơi ra

XQAT

“ Ngốc à, em nghĩ như vậy là anh sẽ buồn tha em sao .”

Giật đứng tim khi không bắt ngờ một bàn tay nào đó .một cái bóng ngồi cạnh cô rồi nhẹ nhàng đưa tay nắn đầu Chi lên bờ vai rộng lớn

Nín thở, tay Chi nhanh miết che mắt ra để rồi bỏ ngỡ khi thấy Quân ngồi cạnh đây

Giọng không dấu nổi vẻ kinh ngạc .nước mắt lãnh chậm chậm ngược với nhịp tim của Chi

“

Quân q uân ” Vuốt lên mái tóc đẹp hoàn hảo kia, anh cười ấm chồm người qua ôm Chi lại, ôm chặt vào lòng .khẽ nói vào tai cô -

“ Em không được phép chạy khỏi anh, ai cho em có quyền làm như thế, em chỉ được yêu mỗi mình anh, cô bé bướng bỉnh ạ ”

Run bờ vai, Chi lại hực hăng cứ ngỡ, định đẩy anh thì .-

“ Anh Yêu Em .”

Mở trừng mắt đến bay cả hồn đi, toàn thân đông cứng lại, Chi giờ còn run hơn nãy, còn kh1oc nữa nở ra .khóc đến khiến áo anh ướt sẫm .

“ Hức .hức .hức

Cười ầm áp, siết đôi tay qua bờ vai bé nhỏ của Chi, áp má mình bên má cô, khẽ nghiêng mà hôn nồng vào cổ giọng trầm che lấp bởi mái tóc của Chi.-

“ Đừng khóc, anh xin lỗi xin lỗi vì đến bây giờ mới nói ra câu này. Anh thật xin lỗi em đừng khóc, ngoan nào .

Được, hết cuộc đời này anh sẽ nói sẽ nói cho đến khi em chán , anh cũng không dừng lại

Anh Yêu Em , Chi, anh yêu em rất nhiều người phụ nữa duy nhất trong tim anh.

Anh Yêu Em ”

“ Hức hức hức đồ tồi, anh muốn em làm sao đây anh muốn em phải làm thế nào sao anh khiến em phải thế này .phải mất cả phương hướng anh mới vui sao tên tồi ”

Vỗ bịch bịch vào lưng anh, vì Quân ôm rất chắc, Chi khóc đến đỏ ngấn mặt , đến chiếc mũi xinh xinh cũng ửng đỏ lên theo

Nhẹ nhàng, Quân đẩy nhẹ Chi ra, nhìn sâu vào ánh mắt với đầy giọt nước ấy -

“ Em cũng có bao giờ ”

“ AI NÓI, EM YÊU ANH .YÊU ANH ĐẦY ĐỒ NGỐC .NHƯ VẬY MÀ CŨNG PHẢI NÓI ANH MỚI HIỂU SAO ”

Tức khí lên, chưa để Quân hỏi hết thì Chi đã đoán trúng rồi bắn vèo câu trả lời énm vào người anh

XOAT

Nhanh như cắt, Quân kéo vai Chi vào, hôn mãnh liệt lên đôi môi mọng đỏ kia Đến nỗi làm những người ngồi trên máy bay này, ai ai cũng phải ngược với hành động của anh.

Vâng, Quân và Chi cứ như đang tưởng tượng chỉ có mỗi mình cả hai trên máy bay này vậy ôm nhau mà hôn đến nín thở, đến nóng bừng cả cơ thể lên.

Chuyến bay đã cất cánh .mang theo cả hạnh phúc và tình yêu của hai con người bướng bỉnh, tàn nhẫn đi theo để tạo nên một màu hồng trong bầu mây xanh ngắt

SÁU NĂM SAU

“ MẸ ƠI ! MẸ ƠI .XEM NÀY ĐẸP QUÁ ”

Nhất Long chấy lên, dọc theo sườn núi đó giật mình Phong liền tiếng nahngh mà nắm vào bàn tay cậu cậu bé chập chồm đang cố chạy thật nhanh lên đền chùa

“ Nhất Long, con đừng chạy như thế, nguy hiểm, .”

Nói rồi nắm chặt vào tay con Phong chợt nhất bống người Nhất Long, để thiên thần ấy lên đôi vai lớn của mình

Nghi mỉm cười đi theo sau trên tay với cô con gái bé bỏng một thiên thần khác , một cô bé với đôi mắt to, long lanh chớp -

“ Mẹ mẹ ”

Vâng bập bẹ mỗi tiếng mẹ thôi, rồi lại ôm chầm vào cổ nó

Bên dưới kia, cách nó và Phong một đoạn

“ HA HA HA NHANH NÀO .EM CHẠY CHẬM QUÁ .”

“ ANH CHẮN VŨ CHỜ VI ANH CHỜ VI ANH ”

Tức quá đuổi theo không kịp, Vi Anh, cô bé hiếu động, khi bước sang độ tuổi với con số 5

Nhảy khẫng nhìn nhỏ -

“ MẸ ANH VŨ KHÔNG CHỜ CON KHÔNG BIẾT ĐÂU .”

Vỗ mái tóc dài bé nhỏ cậu con , Phương cười dịu, sau lại nắm vào cái tay xinh xinh ấy

“ Được, vậy mẹ con mình cùng đuổi theo anh con nhé ”

Nín khóc, cô bé cười hí hửng, nắm chặt tay mẹ .mà chạy nhịp nhàng theo bước chân Phương .

Tuần thấy càng lúc, người bị bỏ rơi là mình, hết tụi Phong Nghi, giờ đến cô vợ yêu dấu

“ PHƯƠNG, EM BỎ ANH MỘT MÌNH SAO .ĐI CHẬM LẠI .”

“ Anh mau mau lên nhé, em và con đuổi theo Nghi và Phong đây.”

TRỜI ! Vậy thôi à ! đơn giản thế rồi bỏ đi luôn

Tuần nữa muốn khóc, nhưng nữa lại cũng vui, vui vì tay đang bông cô con gái bé nhỏ, nhấp nhô ánh mắt
Chỉ mới đầy một tuổi thôi sau vai là cả một bao tải, bao nhiêu đồ cần thiết, nhỏ đều ném vào trong, sau
lại bắt một mình tên này gánh hết

Dưới ánh nắng gần sụp xuống, cái cảm giác hạnh phúc loan truyền theo dọc sườn núi kia .

Tại sao lại đến đó ?

Vĩ mười năm hoa Thiên Sát lại nở mà .cảm ơn biển mẹ đã chôn sâu lời hứa cảm ơn người đã mang tình yêu
đến cho họ Và giờ đây, Phong lẫn Nghi, Tuấn và Phương nữa. Những con người ấy, một lần nữa tìm đến
với những bông hoa, với những hòn đá ước .tại đảo KAI-CHONE này.

Hạnh phúc sẽ sống mãi .mãi mãi bên những con người đó

The End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/love-game-tro-choi-tinh-yeu>